

Tình Muôn Đến Cung Cửu Trùng Thiên

| tịch |
| nguyệt |
| giao |
| giao |

Phan
lưu
ly
Dịch

Tinh Muon Đe Cung Cua Thien

tích
nguyệt
giáo
giáo

Phan
lưu
ly
Dich

vh
NXB Văn học sách Việt

Tình muộn để cung cứu trùng thiên

Tác giả: Tịch Nguyệt Giáo Giáo

Dịch giả: Phan Lưu Ly

Ebook Fun&Free – Lưu hành nội bộ

<https://www.facebook.com/groups/eff.eff/>

Sách: AnhMai Ngo

Typers:

1-2 Duyên Phạm

3-5 Hải Yến

6-8 Khoai Lang Nhỏ

9-11 Xuân Mi Mi

12-14 Kim Kim

15-17 Dung Tran

18-20 Michelle Phuong

21-23 Mai Anh

24-26 Vy Võ

27-29 Juli Pham

30-32 Ngọc Huỳnh Bao

33-35 Tiểu Mân Thâu

36-38 Le Lieu

39-41 Ngọc Nguyễn

42-44 Hoài Thư Nguyễn

45-hết Hồ Ly

Beta lần 1:

Hong Hanh Mai 1-11

Kimmy Nguyen 12-23

Như Nguyệt 24-35

Tran To Uyen 36-hết

Beta lần 2:

Hạnh Dungg 1-11

Hải Yến 12-23

Phạm Hải Hà 24-35

Dung Chiyo 36-hết

Chụp pic và Làm ebook: Horcrux

Ebook được thực hiện dựa trên tiểu thuyết *Tình muộn để cung cứu trùng thiên* do Sách
Việt phát hành.

CHÚ Ý

Ebook *Tình muộn để cung cứu trùng thiên* được thực hiện **phi thương mại** bởi các thành viên nhóm Ebook Fun&Free vì niềm yêu thích, chỉ trao đổi giữa các thành viên, **lưu hành trong nội bộ nhóm** và **khuyến khích mua sách đã được phát hành**.

Bản quyền truyện thuộc về tác giả và đơn vị phát hành. Nghiêm cấm mọi tổ chức, cá nhân truyền bá, sao chép, chỉnh sửa và upload dưới mọi hình thức. Nếu yêu thích hãy mua sách xuất bản.

Các cá nhân không hài lòng về group EFF và admin EFF vui lòng không đọc ebook này – tránh tự ngược.

Xin cảm ơn!

Giới thiệu

Tay nâng thương bạc, quân địch ngã xuống dưới chân ngựa chiến... Dao kiếm giao tranh, vết thương lại trào máu... Như một chiếc thuyền bị cuốn vào biển lớn, chìm nổi lênhênh hoặc là vượt qua sóng lớn, hoặc là chìm xuống đáy sâu. Thế nào cũng chỉ là một nạn kiếp .

Ta đã đau đớn và mỏi mệt đến mức mất hết tri giác, trái tim thảng thốt vì tiếng chém giết, thét gào, cả người tỏa sáng giống như đang đứng giữa ánh nắng rực rỡ của mùa xuân.

Đột nhiên ta có cảm giác bản thân như trở về Giang Nam.

...

Giang Nam cỏ mọc xanh mướt, ánh trăng thanh tịnh tựa nước.

Ta mơ màng nằm trong lòng của người thiếu niên xa lạ, ngửi mùi hương dịu dàng tựa hoa mai của chàng, hoàn toàn khác biệt với Lăng sư huynh và Vĩnh sư đệ...

Ánh mắt của chàng chứa một ma lực đáng sợ, chàng khẽ nói “Nàng là Doanh Doanh, nàng là của ta, nàng chính là... thê tử... của Thuần Vu Vọng ta.”

...

Thực ra trước nay, ta vẫn luôn là Tân Văn.

Doanh Doanh chỉ là một giấc mộng của ta.

Đó là giấc mộng mà ta bất cần mơ thấy rồi đột nhiên bàng hoàng tỉnh lại giữa chừng.

Vọng, cả cuộc đời này ta chỉ có thể chờ đợi, cũng chỉ có thể yêu thương duy nhất Vọng mà thôi.

TỊCH NGUYỆT GIÁO GIÁO

- Thuộc cung Song Ngư

- Thích sống trong một căn nhà chật hẹp và đọc sách không cần hiểu kỹ

- Chỉ thích ngồi trước máy tính, để cho trí tưởng tượng bay xa

- Luôn thoải mái dù trong những trường hợp cấp bách nhất

- Có thái độ yêu ghét rõ ràng

Mục lục

1 2 3 4 5 6 7

8 9 10 11 12 13

14 15 16 17 18 19

20 21 22 23 24 25

[26](#) [27](#) [28](#) [29](#) [30](#) [31](#)

[32](#) [33](#) [34](#) [35](#) [36](#) [37](#)

[38](#) [39](#) [40](#) [41](#) [42](#) [43](#)

44 45

Ngoại truyện 1

Ngoại truyện 2

Ngoại truyện 3

Đoạn kết

Hương Thầm

Ai đang tương tư, lặng lẽ cùng tháng năm

Dưới nhành mai, đắm say thao thức

Một mình tiêu tụy, qua xuân nhìn hoa tàn rơi rụng

Mối hận của ta cũng theo dòng nước trôi...

Năm đó Giang Nam đẹp như họa, cảnh dương liễu xanh rờn

Gió ấm lùa qua khe cửa, vạt áo nhẹ bay

Chớp mắt gió tây đã thổi tới

Trăng thê lương, bóng mờ tỏa hương thầm.

Từng nhớ nụ cười như hoa của nàng làm băng tuyết tan chảy.

Từng ngắm dáng nàng múa kiếm oai phong.

Từng nắm tay nàng đứng bên đời cười ngạo thế nhân tất bật.

Bao năm nay chỉ mong ngày trở về.

Ôm hàn mai, khinh băng tuyết, tay trong tay lặng ngắm tịch dương.

1

Khi mưa rơi, sấm rộ, sao trời rung động

Nghe nói, mùa đông ở Giang Nam thường ấm hơn so với phương Bắc, thế nhưng ta lại không hề thấy nước Lương ấm áp hơn nước Nhuế của chúng ta là mấy. Đặc biệt là thành Ung Đô với không khí nồng nặc mùi tanh lờm của máu, ngay cả hương thơm của hoa mai trong khách điếm cũng run lên như thể đang sợ hãi.

Đạp trên tuyết trắng, nghe tiếng cành cây kêu răng rắc vì bị gãy nát. Người qua kẻ lại, cho dù tuyết trắng đầy trời vẫn chẳng thể nào che đi được mặt đường bẩn thỉu.

Mười mấy viên hộ vệ nước Nhuế đứng tuần tra co rúm người vì lạnh, không ngừng hà hơi vào bàn tay, thế nhưng vẫn chẳng làm tan đi được những bông hoa tuyết đang đọng trên lông mày họ. Thấy ta bước lại, họ vội vực tinh thần, đứng thẳng người nghiêm nghị, cung kính hành lễ “Tần Tướng quân.”

Ta gật đầu hỏi “Bên ngoài có động tĩnh gì không?”

Một hộ vệ liền đáp “Đã có mấy đoàn người ngựa đi qua, ti chức đoán chắc số quân của Hoắc Vương và Vinh Vương vẫn đang thanh trừ dư đảng của Nguyên Quang Đế.”

Bên ngoài truyền tới tiếng khóc thút thít của phụ nữ và tiếng mắng nhiếc của đàn ông, mùi máu tanh càng lúc càng nồng nặc hơn.

Thấy bọn họ sắp đi qua khách điểm, ta cũng không hỏi thêm, lặng lẽ đưa tay nắm thanh bội kiếm đeo bên thắt lưng, còn đám hộ vệ cũng nín thở, đề cao cảnh giác nhìn chăm chăm về phía cửa lớn của khách điểm.

Bỗng một tiếng kêu thảm thiết vang lên, cửa lớn bị thứ gì rất nặng lao mạnh vào, số tuyết đọng trên thành cửa bung xuống mặt đất. Bọn hộ vệ thất kinh, lập tức nhất tề rút kiếm.

Ta khẽ hắng giọng quát “Đừng hoang mang.”

May mà bên ngoài vẫn huyền náo, ồn ào, không ai để ý đến tiếng kiếm rút khỏi vỏ.

Qua khe hở nhỏ bên cửa, ta thấy một người phụ nữ đang men theo cửa, từ từ trượt người ngã xuống. Máu tươi sắc lạnh, ngấm vào mặt tuyết trắng bên dưới, rồi lan vào tận trong cánh cửa. Màu máu đỏ hồng và mặt tuyết trắng ngàn, tạo nên sự đối lập chói mắt thực khiến người ta căng thẳng đến mức không thể hít thở nổi.

Rất nhanh, thi thể đó bị binh lính nước Lương kéo đi trong tiếng mắng nhiếc chửi rủa, chẳng khác nào một con chó hoang bị lôi đi trong tuyết, kéo theo một vệt máu đỏ sậm dài tới tận phía Đông.

Trong lúc ta thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi. Đám hộ vệ người thì tựa vào tường, người thì dùng binh khí chống lên mặt tuyết, lăm lăm chửi thề.

Ta cúi đầu, nhìn chăm chăm vào viên đá ẩn dưới lớp tuyết, từ từ lên tiếng “Cứ làm giống như khi công chúa còn ở đây, đốt lửa lên sưởi ấm, rồi bắc nồi nấu cơm canh đi.”

Đám hộ vệ lúc đầu lặng người, sau đó liên tục hà hơi làm ấm bàn tay, canh giữ khách điểm trống không này.

Ta đưa mắt nhìn vào căn phòng sang trọng, sáng sủa trước mặt, thì thầm “Không cần phải canh ở ngoài nữa, vào trong căn phòng đó, nhóm lửa, uống chút trà nóng đi.”

“VẬY CÒN Ở ĐÂY...”

“Chỉ cần nhìn qua cửa sổ là được. Là phúc không phải họa, là họa không tránh được. Tất cả đều là số mệnh của chúng ta.” Dứt lời, không nhìn vào khuôn mặt hoặc tím xanh hoặc trắng nhợt của họ, ta cúi đầu đi về phía căn phòng chính của khách điếm.

Gió thổi qua, hương thơm thanh đậm của hoa mai ẩn khuất trong không khí đượm trên khuôn mặt, cùng với hàn khí tiến sâu vào phổi, cái lạnh thật sự thấu xương.

Rút thanh Thừa Ảnh đeo bên lưng ra khỏi vỏ, ánh sáng sắc lạnh lóe lên, hoa mai kiêu hãnh dưới tuyết lạnh, cánh mai rụng rơi, đậu xuống lòng bàn tay ta. Cánh hoa lạnh như băng, những bông tuyết li ti chẳng khác nào giọt lệ của hoa.

Trong căn phòng chính của khách điếm đặt một bình hoa lớn quý giá, bên dưới vẽ mấy đóa phù dung, hoa đỏ lá xanh điểm thêm vài nụ nhỏ non nớt. Phía trên chiếc bình vẽ bức Ngọc Nữ Chi Anh, muôn hoa vây quanh phượng hoàng cùng vô số chim muông, có các tiên tử mặc y phục nhiều màu cầm đĩa vàng đĩa bạc, bước trên mây trắng, từ từ bay lên trời cao.

Lúc đem mấy nhành mai cắm vào bình, ta bỗng có phần hoảng hốt, hình như vào lúc nào đó trước kia, ta đã từng ngửi thấy mùi hoa mai như vậy, cũng từng cắm chúng vào chiếc bình lớn thế này.

Đầu đột ngột đau dữ dội, hai mắt đen sầm, chân đứng không vững, ta vội lấy một viên thuốc từ chiếc túi đeo bên thắt lưng ra nuốt chửng. Mãi một

lúc lâu, sau khi đặt túi thơm với tác dụng khiến đầu óc tỉnh táo trước mũi, ta mới từ từ hồi tỉnh. Không ngờ những lúc tình thế nguy cấp thế này, bệnh cũ của ta lại tái phát. Ta đưa tay lau mồ hôi trên trán và đầu mũi, lại nhìn vào chiếc bình hoa lớn kia lần nữa.

Chiếc bình với những họa tiết mềm mại thanh cao ấy chính là sản vật của đất Giang Nam. Ở các nước phía Bắc chúng ta cũng có những chiếc bình tương tự, nhưng đa phần đều vẽ lên những họa tiết mạnh mẽ, thô kệch.

Đây là lần đầu tiên đến Giang Nam, có lẽ trước đó ta chưa từng thấy bình hoa nào thanh nhã như vậy.

Lại là ảo giác.

Lò sưởi vẫn tỏa ra hơi ấm, khiến căn phòng, không còn lạnh như trước nữa.

Băng đọng trên cánh mai từ từ tan chảy, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt bàn, giống như đang âm thầm rơi lệ vì chẳng thể chịu đựng nổi sát khí khủng khiếp, căng thẳng trong thành Ung Đô lúc này.

Không thể trách ta chưa đủ thận trọng. Trước khi hộ tống công chúa Thường Hy đến nước Lương, ta đã nghiên cứu kỹ càng địa hình và tình thế.

Nguyên Quang Đế Thuần Vu Thạnh của nước Lương không phải là thiện nam tín nữ, nghe đồn hoàng vị mà ngài đạt được không hề quang minh chính đại. Ngài độc ác vô tình, tất cả các triều thần hoặc hoàng thân quốc thích dám đưa lời dị nghị đều trở thành oan hồn dã quỷ phơi thây chẳng thể siêu sinh. Sau hơn mười hai năm thống trị, địa vị của ngài giờ đã vững tựa Thái Sơn, dưới sự trợ sức, ủng hộ của mấy võ tướng, ngài bắt đầu động thủ với nước Nhuế.

Hai nước Nhuế - Lương xảy ra xung đột vì việc phân định biên giới, khiến đôi bên đều thương vong, để lại tổn thất không nhỏ. Thế nhưng, nước Nhuế vừa mới trải qua đại hạn ba năm, quốc thể suy yếu, hoàn toàn không muốn động can qua. Thuần Vu Thạnh còn chưa hạ quyết tâm xâm chiếm, nước Nhuế đã phái sứ giả đến xin cầu kiến, mong được kết thành liên minh.

Cụ thể đàm phán thế nào thì ta hoàn toàn không rõ. Ta chỉ biết kết quả sau cùng là Thuần Vu Thạnh đã giáng vị Hoàng hậu vốn không được sủng ái xuống thành Quý phi, lấy công chúa Thường Hy, con gái ruột của Hoàng đế Đại Nhuế Tư Đồ Hoàn và phong làm Hoàng hậu.

Công chúa Thường Hy vừa tròn đôi chín, dung mạo tuyệt thế, từ lâu đã nổi danh thiên hạ. Khi công chúa vừa ra đời, các tướng sĩ nổi tiếng đều phán rằng nàng có mệnh phượng hoàng cao quý, nhất định sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, có tướng vượng phu giúp phu quân hưng bang vượng quốc. Thuần Vu Thạnh cũng là bậc đế vương một thời, cao lớn, khỏe mạnh, đang ở thời kì tráng niên, hợp duyên cùng công chúa Thường Hy hoàn toàn có thể coi là trai tài gái sắc, một cặp trời sinh, đồng thời mỗi duyên này cũng đem lại lợi ích to lớn cho cả hai nước Lương, Nhuế.

Thế nhưng, ta hoàn toàn không ngờ, mấy vị đệ đệ vốn tướng vô cùng cung kính, hiếu thuận của Thuần Vu Thạnh là Hoắc Vương, Vinh Vương và Chấn Vương, được sự ủng hộ của Lý Thái hậu đã liên thủ giết vua đoạt vị. Vào buổi tối hôm chúng ta đến thành Ung Đô, trong cung đã rộ tin Nguyên Quang Đế băng hà. Mấy trọng thần của Thuần Vu Thạnh tỉnh giấc giữa đêm khuya còn chưa kịp điều binh cứu viện đã phát hiện các cửa thành tại kinh sư đều đã bị phong tỏa, toàn thành giới nghiêm, tiếp đó cả nhà bị vây kín, chỉ cần ai dám kháng chỉ, sẽ chết ngay tức thì.

Nước Nhuế xưa nay luôn coi trọng việc thu nhập thông tin các nước, tai mắt tại thành Ung Đô không ít, nên nắm bắt thông tin sớm hơn đôi chút, nhân lúc trời còn chưa sáng, công chúa cùng hai tì nữ thiết thân đã được

mấy hộ vệ thân cận, giỏi võ, cải trang thành gia nô hộ tống ra khỏi thành. Thế nhưng, đại đội người đi hộ tống công chúa chẳng có cơ hội trốn thoát.

Hoắc Vương Thuần Vu Thái thượng võ, chính là người ủng hộ cho các võ tướng có mong muốn đi đánh các nước khác để thống nhất thiên hạ. Nếu ngài xưng đế, ta thực sự không dám tưởng tượng kết cục của công chúa Thường Hy sẽ ra sao, cũng giống như ta lúc hoàn toàn không thể dự liệu trước được những gì mình cùng đám thuộc hạ cấp dưới sẽ phải đối đầu.

Đột nhiên, bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa liên hồi, nặng nề mà gấp gáp.

“Tàn tướng quân.” Còn chưa kịp bước ra khỏi phòng, một hộ vệ đầu đội tuyết trắng đã nhanh chóng chạy vào bẩm báo “Hình như là Vinh Vương và Chấn Vương đích thân tới đây.”

Hai vị thân vương đích thân tới đây?

Trong khách điểm, tính cả những nô tì hầu hạ, người Nhuế nước ta chưa đến trăm người, nếu muốn giết chết đám người chúng ta, chỉ cần phái một đội binh mã tới đây là đủ, hai vị thân vương không cần thiết phải đích thân lộ diện.

“Mau mở cửa lớn, nghênh tiếp các ngài ấy vào đây.” Ta bước ra ngoài, tất cả thuộc hạ hầu như đã tập hợp cả ngoài đình viện, ta liền nghiêm giọng đưa lời dặn dò “Đội chốc nữa, các ngài đó hỏi đến bất cứ chuyện gì của nước Nhuế, các người cứ nói rằng không biết gì cả, tất cả xin cứ hỏi Tàn tướng quân là được.”

Đám hộ vệ cúi đầu, cũng chẳng dám đưa lời đáp lại. Nói cho cùng, hiện nay chúng ta đang ở trong địa bàn của người ta, chẳng khác nào cá nằm trên thớt, đương nhiên phải nghe theo sự sắp đặt của họ, cứng đầu đối chọi chỉ càng thêm thương vong mà thôi.

Cửa lớn nhanh chóng được mở ra. Dưới sự bảo vệ của một đoàn binh sĩ tinh nhuệ, hai người đàn ông mặc y phục cao quý dành cho các vị thân vương từ từ bước vào.

Người đàn ông phía bên trái thân mặc bộ y phục màu đỏ thêu chỉ vàng cùng những họa tiết cao quý, những vầng mây ánh đỏ thấp thoáng, mây dài mắt lớn, góc mắt xếch lên. Người đàn ông phía bên phải mặc bộ y phục màu trắng thêu chỉ vàng, họa tiết hồ li trắng oai phong, cũng cao to lẫm liệt, mây dài mắt lớn, chỉ có điều đôi mắt sâu hoắm, hàn khí quanh người tỏa ra nét cổ ngạo. Ngài lạnh lùng liếc mắt về phía ta, có phần ngạc nhiên rồi khựng bước.

Người đàn ông bên trái quay sang nhìn ngài đầy hiếu kì “Cửu ca, làm sao thế?”

Người đàn ông mặc y phục màu trắng lập tức cong miệng mỉm cười “Vị tướng quân này trông trẻ tuổi mà rất anh tuấn.”

Người đàn ông bên trái thấy thế cười đầy ám muội “Tần Văn vốn đã nổi danh với tướng mạo anh tuấn, thanh tú. Nghe nói ngài ấy cùng với thống soái nước Nhuế là Tư Đồ Lăng...” Ngài đưa mắt nhìn về phía ta, bước lại, ánh mắt đầy vẻ hứng thú.

Qua lời đối thoại giữa hai người, ta có thể đoán được người này chắc hẳn là Vinh Vương Thuần Vu Hạo nổi danh võ nghệ cao cường, vạn người cũng chẳng phải là đối thủ của ngài. Còn người đàn ông mặc y phục màu trắng chính là Chân Vương Thuần Vu Vọng, nghe thiên hạ đồn thổi cả ngày đắm say thơ từ ca phú, ngắm núi thưởng trăng, rất ít khi hỏi han đến việc triều chính.

Ta dẫn theo mấy binh lính thân thuộc tiến lên thi lễ “Tần Văn, Tướng quân Chiêu Vũ, sứ giả hộ tống công chúa thành thân của nước Nhuế xin

tham kiến Vinh Vương Điện hạ cùng Chấn Vương Điện hạ.”

“Miễn lễ.” Thuần Vu Hạo nhìn ra phía sau lưng ta “VẬY công chúa Thường Hy của quý quốc đâu rồi?”

Ta mỉm cười đáp “Công chúa từ nhỏ thân thể yếu ớt, đường đi dặm trường vất vả, sau khi đến thành Ung Đô bị làm cho hoảng sợ, mấy ngày nay đang nằm bệnh liệt giường, tuy biết có khách quý viếng thăm, nhưng chẳng thể ra ngoài nghênh tiếp, mong các vị Điện hạ thứ tội.”

Thuần Vu Hạo kinh hãi kêu lên “Hả, công chúa bệnh rồi sao? Thế này thì không ổn. Đoan chắc là do khách điểm quá sơ sài, công chúa ở không quen chăng? Ngũ ca lệnh cho ta đến nghênh tiếp công chúa tiến cung, vừa hay có thể thay đổi chỗ ở tốt hơn, tìm mấy vị ngự y trong cung tới chăm sóc cẩn thận luôn?”

Ta mỉm cười đáp “Ý tốt của Hoắc Vương Điện hạ, Vinh Vương Điện hạ và Chấn Vương Điện hạ, tại hạ nhất định sẽ truyền đạt lại, các ngự y của nước Nhuế chúng ta cũng đi theo hầu hạ, hiện nay vẫn đang chẩn trị tận tâm cho công chúa. Sáng sớm hôm nay bọn họ vừa bắt lại sức khỏe công chúa yếu đuối, không tiện di chuyển đi lại. Chi bằng mời ba vị điện hạ nhẫn nại chờ thêm một khoảng thời gian, đợi khi nào công chúa hồi phục hoàn toàn, nhất định sẽ đích thân vào cung thỉnh tội.”

“Ồ!” Thuần Vu Hạo mỉm cười đầy ý vị “Nếu đã vậy, xin mời Tàn tướng quân dẫn đường đưa ta cùng Cửu ca vào thăm công chúa.”

Ta không dám chối từ, liền đưa tay cung kính “Xin mời hai vị Điện hạ.”

Chúng ta đi về phía căn phòng mà công chúa ở trước đó, khoảnh khắc tấm lưng ta cứng đờ vì sợ hãi. Không phải vì lời nói, hành động ép người của Vinh Vương Thuần Vu Hạo mà bởi vì ánh mắt rực lửa của Chấn Vương Thuần Vu Vọng.

Trước giờ ta vẫn luôn căm ghét người ta bàn luận linh tinh về dung mạo của mình, bởi vậy các tướng sỹ trong quân đại đa số đều nể sợ ta vài phần, rất ít người dám nhìn ta bằng ánh mắt như vậy.

Ta không nhin nổi quay đầu, cau chặt đôi mày liếc về phía ngài. Nếu ngài biết điều, chắc cũng nên hiểu nhìn một người chăm chăm như vậy hoàn toàn không hề lịch sự, cho dù thân phận của ngài cao quý hơn ta gấp mười lần cũng không nên. Thế nhưng, ngài chẳng những không thu ánh mắt đó lại mà còn quá đáng hơn, tuy ngoài mặt điềm tĩnh, bình thản, thế nhưng ánh mắt chẳng khác nào hai ngọn lửa rạo rực, nhìn chăm chăm về phía ta, còn ẩn chứa ý nghĩ khó lòng diễn tả. Ánh mắt đó như đang căm hận, lại như phẫn nộ mà cũng giống như oán thán.

Điều này thật kì lạ, trước năm mười tám tuổi, ta đều ở trên núi Trận Phục tầm sư học nghệ, năm năm sau khi đủ mười tám tuổi thì làm quan ở Đại Nhuế, đầu tiên là hộ vệ trong cung, sau đó đi theo Tư Đồ Lăng chinh chiến khắp nơi. Đi hộ tống công chúa thành thân chính là lần đầu tiên ta tới đất Giang Nam, đã bao giờ gặp mặt hay có ân oán gì với vị Chấn Vương Thuần Vu Vọng chưa từng ra khỏi biên giới nước Lương này chứ?

Đã đến căn phòng của công chúa, ta, Thuần Vu Hạo cùng Thuần Vu Vọng chỉ dẫn theo mấy hộ vệ thân thiết nhẹ nhàng bước vào.

Cách một lớp rèm hồng nhạt giăng giăng như sương mờ, ta khẽ đưa lời bẩm báo “Bẩm công chúa, Vinh Vương Điện hạ cùng Chấn Vương Điện hạ của nước Lương xin vào thăm hỏi bệnh tình của người.”

Phía sau mảnh rèm, người phụ nữ đang nằm trên giường khẽ động, ho vài tiếng rồi run rẩy đáp “Bản... bản công chúa biết rồi, đa tạ hảo ý của hai vị Điện hạ, thế nhưng sức khỏe của ta lúc này không ổn, không tiện nghênh tiếp, xin... xin mời Tàn tướng quân thay mặt tiếp đãi.”

“Bệnh tình của công chúa có nghiêm trọng lắm không? Hãy để bản vương vào xem khí sắc thế nào?” Thuận Vu Hạo nói xong liền đưa tay vén tấm rèm lên.

Ta vội đưa tay ngăn lại “Điện hạ làm vậy không nên, công chúa lúc này y phục không chỉnh tề, không tiện gặp mặt.”

Thuận Vu Hạo cau mày lên tiếng “Nếu công chúa đã tới đây kết thân thì chúng ta đã là người một nhà rồi, gặp mặt nhau thì đã làm sao chứ?”

Người một nhà? Vị huynh trưởng mà công chúa sẽ kết thân đã bị các ngài thích sát trong cung, ta còn dám coi các ngài là người một nhà với công chúa hay chăng?

Ta cứng đầu tiếp tục ngăn cản “Từ trước đến nay, nam nữ thụ thụ bất thân, cho dù là chị dâu thì nước Nhuế chúng ta cũng có quy định rõ ràng, không thể nào để mất lễ tiết được. Nước Lương thiết nghĩ cũng là một đại quốc coi trọng lễ tiết, chẳng lẽ lại không có quy định này sao?”

Vào lúc ta còn đang đưa tay ngăn cản Thuận Vu Hạo, thân hình khoác y phục màu trắng phía sau vụt qua, ta chẳng kịp ngăn cản, tấm rèm mỏng manh đã bị Chân Vương kéo ra, cảnh tượng tiếp theo thế nào, hoàn toàn có thể đoán trước được.

Thuận Vu Hạo chỉ vào người phụ nữ nằm co ro trên giường với gương mặt hoang mang, sợ hãi bật cười thành tiếng “Tần tướng quân, đây chính là công chúa Thường Hy mà người dân nước ngài đồn thổi là khuynh nước khuynh thành hay sao? Chẳng hiểu vì lý gì ta lại thấy còn chẳng đẹp bằng Tần tướng quân nữa?”

Sự việc gấp gáp, người thị nữ ta tìm được để giả mạo công chúa chỉ có dung nhan tầm thường, lúc này đầu tóc đang rối bời nên càng chẳng thể nào coi là xinh đẹp nổi.

Thuần Vu Vọng đã bước tới trước giường, bình thân lên tiếng “Người là ai? Công chúa đâu rồi?”

“Ta... ta...” Người thị nữ đó không dám đáp lại, nhìn về phía ta nét mặt kinh hoàng.

Ta vội tiến tới chặn trước giường rồi lên tiếng “Công chúa thân mang bệnh nặng, khí sắc không tốt, lại chưa hề trang điểm, nhất thời mất đi dung nhan trước kia cũng chẳng có gì lạ hết.”

Thuần Vu Hạo bật cười lạnh lùng nói “Tần tướng quân, ngài coi chúng ta đều là kẻ ngốc sao? Công chúa Thường Hy dung mạo tuyệt thế, vị Hoàng đế ca ca của chúng ta vừa nhìn đã ngây ngất đắm say, bây giờ bức tranh đó vẫn còn treo trong nội cung Trọng Hoa, Ngũ ca cũng đã đưa lời dận dò, bên ngoài dù hỗn loạn thế nào cũng không được kinh động đến vị giai nhân tuyệt sắc vô song này, nên bảo hai chúng ta đích thân tới nghênh tiếp để bày tỏ ý kính trọng. Với nhan sắc tầm thường như vậy mà cũng dám nói là công chúa sao?” Nói xong, ngài rút bảo kiếm khỏi vỏ, chỉ thẳng về phía người thị nữ trên giường “Nói mau, công chúa hiện đang ở đâu? Nếu dám có nửa câu dối trá, bản vương lập tức sẽ giết người.”

Thị nữ đó nghe vậy liền thất sắc, thét lớn “Tần tướng quân, xin hãy cứu ta.”

Ta biết rõ mọi chuyện đã bại lộ, thế nhưng chẳng thể nào khoanh tay bàng quan trước lời cầu cứu thê thảm của người thị nữ tay không tác sắc trước mặt. Huống hồ, ta muốn trốn, cũng chẳng thể nào trốn nổi.

Bọn họ dẫn theo rất nhiều binh mã, đang đứng thủ ngoài cửa, mấy hộ vệ thân cận cũng đứng ngay bên ngoài, mọi hành động đều vô ích.

Trong lòng nghĩ vậy, ta chỉ có thể hét lớn “Vinh Vương Điện hạ, không được vô lễ với công chúa Điện hạ.”

Ngoài miệng nói vậy, ta nhanh chóng rút kiếm ra khỏi vỏ, ra chiêu hất tung thanh bảo kiếm mà ngài đang chỉ về phía người thị nữ kia, tiếp đó không dám trễ nải, nhanh chóng chỉ kiếm về phía cổ của ngài. Tuyết trắng ngợp trời cũng chẳng sáng chói bằng ánh kiếm trong căn phòng lúc này, sát khí đáng sợ tỏa ra ào ạt khắp mọi góc ngách.

Nghe nói Vinh Vương Thuần Vu Hạo và Hoắc Vương Thuần Vu Thái là con cùng một mẹ, nếu có thể không chế được Thuần Vu Hạo, có lẽ ta với những nô tì, thuộc hạ đi theo đều có cơ hội thoát khỏi nước Lương trong tình thế nguy ngập này.

Ta cầm kiếm từ năm lên sáu, đến nay đã được mười bảy năm, hướng hồ, nhiều năm chinh chiến sa trường, luận về kinh nghiệm lâm trận đối địch, ta cũng không hề kém Thuần Vu Hạo, ta thực sự mong rằng mình có thể thành công.

Lúc này, ta chỉ nghe thấy phía sau truyền lại giọng nói của một người “Thập nhất đệ, mau tránh ra.”

Không ngờ đó chính là tiếng của Thuần Vu Vọng nổi danh yêu chuộng văn thơ, cười nhạo thế nhân.

Thuần Vu Hạo nhận được lời cảnh báo, tuy rằng có chút kinh ngạc, nhưng phản ứng linh hoạt, lập tức lui về phía sau, tránh được một đòn chí mạng của ta. Ta tuy dồn hết sức lực định truy kích, thế nhưng không thể theo kịp. Ta dồn hết sức bình sinh, sau cùng cũng chỉ có thể chặt đứt một mảnh giáp trước ngực của ngài, hiển nhiên, hành động này cũng đã chọc giận ngài.

Thuần Vu Hạo định thân, thân tốc giương kiếm phản kích, quát rằng “Tên tiểu tặc này cũng to gan lớn mật quá!”

Thấy chúng ta bắt đầu động thủ, các hộ vệ thân cận của họ bên ngoài xông vào trợ chiến, binh sĩ tùy tùng của ta cũng ra sức ngăn cản, bên ngoài truyền vào tiếng giao tranh, vô cùng đáng sợ.

Ta âm thầm than thở, liên tiếp ra chiêu, thế nhưng Thuần Vu Hạo đích thực là thân thủ bất phàm, ta nhất thời chẳng thể chiếm thế thượng phong. Mắt nhìn ngài đưa kiếm đánh về phía yếu điểm của mình, ta vừa định tránh qua, đột nhiên thấy bên cạnh có một bàn tay trắng trẻo, chậm rãi đưa vào nhân lúc ta sơ hở, tóm lấy vạt áo của ta, rồi kéo thật mạnh.

Cổ áo bị kéo mạnh, ta cảm thấy phần vai mình đau nhói, ta hoang mang đưa đòn phản kích, trước ngực lại trúng thêm một đòn nặng nữa, ta bị đẩy ra xa, đập mạnh vào thành giường.

Thì ra chính là Thuần Vu Vọng đã nắm lấy cổ áo ta, đồng thời kéo ta tránh xa khỏi mũi kiếm của Thuần Vu Hạo. Thế nhưng Thuần Vu Hạo nhân cơ hội ta phân thần, bay tới đập thẳng vào lồng ngực ta.

Cổ họng trào lên dòng máu nóng tanh nồng, ta cố gắng kìm nén, còn phải cầm kiếm chống lại đôi ủng nặng trĩu của Thuần Vu Hạo đang dẫm mạnh lên phần cánh tay của mình.

Trước khi nỗi đau truyền tới, ta dường như còn nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc, thanh kiếm Thừa Ảnh rơi xuống đất, ta cũng chẳng chống chọi được thêm nữa, kêu lên một tiếng, máu tươi trào ra khỏi miệng. Máu đỏ chảy xuống mặt đất.

Nhắm mắt, nín thở chờ đợi nỗi đau đón, khó chịu truyền từ cánh tay qua đi, Thuần Vu Hạo đã đứng một bên bật cười nói “Thực sự là không nhìn ra,

tên tiểu tặc này mặt hơi đen một chút thế nhưng thân người cũng trắng trẻo, nõn nà. Chẳng trách mà Tư Đồ Lăng đi đâu cũng thích dẫn theo hắn.”

Ngài quay người lại nói với đám thị vệ đã không chế được cục diện trong khách điểm “Người đâu, mau dẫn hắn đi.”

Lúc này Thuần Vu Vọng đột nhiên lên tiếng “Từ từ đã.”

Thuần Vu Hạo quay đầu đã thấy Thuần Vu Vọng bước đến trước mặt ngài, thì thầm vài câu.

Thuần Vu Hạo đột nhiên nhìn về phía ta, mỉm cười đầy ám muội “Thì ra Cửu ca cũng có hứng thú đó? Thôi bỏ đi, tên này để Cửu ca xử lý. Có điều, công chúa Thường Hy...”

Thuần Vu Hạo gật đầu “Việc này cứ giao cho ta. Mấy ngày hôm nay chúng ta vẫn luôn phong tỏa cửa thành, công chúa có thể trốn khỏi khách điểm, chứ không thể nào thoát khỏi thành Ung Đô.”

Ngài sai người áp giải các thị nữ và thân binh của nước Nhuê đi, tiếng giao tranh trong khách điểm vang dội, những tướng sỹ đã từng cùng ta vào sinh ra tử kêu lên thảm thiết, thực sự khiến người ta đau nhói tâm can.

Ta khổ sở, nhẫn nhịn nỗi đau truyền về từ cánh tay phải, đưa tay trái ra tóm lấy thanh bảo kiếm Thừa Ảnh của mình.

Vẫn là bàn tay trắng trẻo ấy khẽ động, nhanh chóng đoạt lấy thanh kiếm từ tay ta một cách dễ dàng.

Ngài trợn mắt lườm ta, đôi mắt ấy vẫn rực lửa như muốn thiêu đốt người ta, hoàn toàn không phù hợp với vẻ thanh nhã toát ra từ thân thể chút nào, nhưng lại tạo cho người đối diện cảm giác đau đớn đến thấu tim gan mà kì dị lạ thường.

Trong giọng nói rõ ràng mang theo nỗi đau “Tại sao nàng lại rời khỏi ta?”

Rời khỏi ngài?

Ta thật sự chẳng thể nào hiểu được, neho mắt định tìm cách xông ra ngoài thì thấy ngài đưa tay điểm vào huyệt đạo trên người ta. Ta chỉ cảm thấy hai mắt đen ngòm, sau đó thì hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Từ từ tỉnh lại trong đau đớn, ta thấy rèm buồng thanh nhã, ánh nến đỏ rực, còn bản thân đang nằm trong một căn phòng được bày trí tinh tế.

Hai vị thái y nước Lương đang đứng trước giường ta, chân mạch, thận trọng, tỉ mỉ nối xương lại cho ta. Ta đã tỉnh lại đúng vào lúc xương được nối lại, đau đớn quặn người.

Thuần Vu Vọng tựa vào thành cửa sổ, nhìn ta từ phía xa, đôi mắt đen láy không còn hừng hực ngọn lửa như trước nữa, mà thay vào đó là sự lo lắng và bất an lạ thường.

Đột nhiên thấy ta ngược mắt nhìn về phía mình, ngài cũng nhìn chăm chăm ta, mãi lâu sau mới từ từ rời mắt đi chỗ khác, nhìn vào ngọn nến sáng trưng phía xa. Giọt nến liên tục rơi xuống, hết giọt này đến giọt khác, trông như giọt lệ mà lại giống như giọt máu.

Ngự y đã đắp thuốc cho ta, đang dùng thanh gỗ để cố định phần xương đã gãy của ta. Con đau thấu tim, nhưng ta không rơi dù chỉ một giọt lệ.

Tư Đồ Lăng vẫn luôn nói với ta rằng, muốn làm tướng của nước Nhue thì phải là người có ý chí kiên cường, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng quyết không rơi lệ. Đã rất lâu rồi ta chưa nếm được mùi vị của nước mắt. Lần sau cùng ta khóc chính là hai năm trước. Phụ thân ta, Tàn Kính

Thọ bị trọng thương trong lần giao tranh quyết liệt với quân Nhu Nhiên, sau một năm điều dưỡng, cuối cùng vẫn qua đời vì vết thương quá nặng.

Trước khi chết, người chỉ vào tấm biển “Tần Môn trung nghĩa” được Hoàng đế ngự ban “Văn Văn, Tần gia bao đời làm trọng thần nước Nhuế, vẫn luôn tận hưởng ân lộc của hoàng gia. Thế nhưng đến đời con chỉ còn mỗi mình con là có thể gánh vác được trách nhiệm của cả gia tộc. Nhớ lấy, muốn thành đại sự, cầu đại nghiệp, đừng có để uổng phí thân thủ võ công tuyệt hảo cùng mưu lược như thần của mình.”

Muốn thành đại sự, cầu đại nghiệp, ta phải trở thành trọng thần nước Nhuế đời thứ tư của Tần gia. Ta thực sự cảm thấy trách nhiệm nặng nề như phải gánh cả quả núi trên vai. Đối diện trước thi thể lạnh băng, cứng đờ của phụ thân, ta không cầm được nước mắt.

Lần đó, cũng chính là lần sau cùng Tư Đồ Lăng nói với ta rằng, đâu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng quyết không được rơi lệ.

Sau khi lo liệu đầu vào đó, thái y lui xuống, mồ hôi ta tuôn như mưa, toàn thân ướt đẫm. Phần lồng ngực bị đánh mạnh đau đến mức thở không ra hơi, khiến ta phải ho mạnh thành tiếng. Có tấm khăn mềm mại thận trọng đặt lên mặt, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán và đầu mũi của ta. Ta vốn tưởng rằng là thị nữ làm, ai ngờ vừa mở mắt ra, ta liền thấy khuôn mặt của Thuần Vu Vọng chỉ cách mình có một chút xíu.

Đôi mày con mắt của ngài nho nhã, có điều hiện lên chút mệt mỏi, nhẹ nhàng cất lời hỏi ta “Doanh Doanh, nàng cảm thấy khỏe hơn chưa?”

Doanh Doanh?

Cái tên tuyệt mỹ như vậy khiến ta nổi da gà, vội đưa tay ấn vào lồng ngực, nhin đau đáp “Chấn vương Điện hạ, ngài nhận nhầm người rồi. Tại hạ Tần Văn, là tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế.”

“Tướng quân Chiêu Vũ?”

Thuần Vu Vọng nhướn cao đôi mày, đôi môi cong lên, nở nụ cười không biết là chế nhạo hay tự giễu? Ta chẳng cảm thấy có gì đáng cười cả, lạnh lùng cau mày nhìn ngài. Ngài đưa tay, nhanh như chớp giật, rút chiếc trâm ngọc trên tóc ta xuống. Ta kinh hãi, nhưng không kịp tránh, tóc đen xõa xuống, buông bên hai vai.

Ánh mắt của ngài càng lúc càng thêm dịu dàng, mỉm cười rồi hỏi “Nước Nhuế từ khi nào bắt phụ nữ làm tướng quân hả?”

Ta hất mạnh mái tóc ra phía sau, lạnh lùng đáp “Bất luận là thân thủ võ công hay mưu lược lãnh binh, ta đều có thể giẫm lên đầu vô số nam nhân trong thiên hạ, tại sao lại không thể trở thành tướng quân?”

Ngài dường như rất tức giận, nhưng lại chỉ than thở rồi nói “May mà ta không nằm trong đại đa số đàn ông bị nàng giẫm lên đầu đó.”

Vị Chân Vương Điện hạ này đương nhiên không phải là đối thủ ta có thể dễ bề đối phó. Luồng thông tin từ phía ta chắc chắn đã nhầm lẫn, ngài tuyệt đối không phải là một thân vương nhàn rồi chỉ say đắm thơ từ ca phú, thả mình cùng núi trăng. Trước đó mấy lần ngài ra tay, nhìn tưởng như tầm thường, nhưng cho dù ta không bị thương đi nữa thì chưa chắc đã tránh nổi.

Ta cúi đầu nhìn vào cánh tay bị trọng thương của mình khẽ lên tiếng “Nếu ta có thể sống mà rời khỏi nước Nhuế, lần sau giao chiến, thắng hay thua vẫn còn là một điều bí ẩn.”

Thuần Vu Vọng mỉm cười đáp “Có lẽ nàng có thể thoát khỏi nước Nhuế thêm lần nữa. Thế nhưng, lần này nàng muốn rời khỏi, thì hãy giẫm qua thi thể của bản vương trước đã.”

Nét mặt ngài không có biến đổi gì rõ ràng, thế nhưng lúc ngài hất tay áo, ta có thể nhìn thấy hai cánh tay đang run run và nổi đầy gân xanh. Có thể nhận ra, lúc này ngài cực kỳ tức giận, còn ta thì không nói thêm gì.

Doanh Doanh, là người yêu đã chết của ngài hay là người thiếp yêu đã bỏ trốn? Đoan chắc người này có tướng mạo tương tự như ta. Không ngờ ngài lại điên đảo thần hồn vì một người phụ nữ có dung mạo tương đồng với người yêu của mình, toàn nói những điều mơ hồ, thật là nực cười.

Còn ngài, vào lúc ta giao đấu kịch liệt với Thuần Vu Hạo, đột nhiên kéo lấy vạt áo của ta, lẽ nào vì muốn nhìn rõ xem rốt cuộc ta là đàn ông hay phụ nữ?

Với thân hình cao lớn và vị trí Thuần Vu Vọng đứng khi đó, hoàn toàn có thể thấy được những cảnh tượng mà một người đàn ông không nên nhìn. Giống như những lời Tư Đồ Lăng từng nói, đàn ông càng gian trá, bề ngoài lại càng đạo mạo, điềm nhiên, ẩn bên trong là đức hạnh vô sỉ không dám để lộ.

Điều may mắn duy nhất của ta chính là niềm say mê kì lạ của Thuần Vu Vọng đã giúp ta tránh khỏi nỗi khốn khổ trong ngục tù, thậm chí còn được hưởng cuộc sống xa xỉ hơn cả khi ta an bình không phải đi đánh trận.

Tuy rằng bị thương nặng không thể tắm rửa, thế nhưng các thị nữ vẫn cứ bê một chậu nước nóng lớn đến để lau sạch thân người cho ta. Trong nước thả những cánh mai thơm ngát, khói bốc nghi ngút, cực kỳ tao nhã. Hương thơm điềm nhiên mà thanh nhã này chính là niềm vui nho nhỏ của ta trong những ngày này.

Chỉ là ta trước nay chưa từng để tâm những việc nhỏ nhặt như vậy trong cuộc sống, nói là yêu thích, cùng lắm cũng chỉ trồng trong phủ thêm vài cây mai, vào lúc mai nở thì cắm vài cành trong phòng mà thôi. Từ lâu ta đã nghe những người phụ nữ tắm bằng hoa mai, không những cơ thể mang mùi

hương thơm ngát mà làn da cũng đặc biệt mịn màng. Thế nhưng trước đây ta chưa bao giờ coi bản thân là phụ nữ, càng không làm những chuyện lấy lòng đàn ông như những người phụ nữ đó.

Có điều, ta hoàn toàn không để tâm nếu trên người có phảng phất mùi hương hoa mai, thứ hương thơm thanh dịu này thực sự phù hợp với mong muốn của ta, khiến ta cảm thấy thanh thản mà dễ chịu. Ta hoàn toàn không hề mất ngủ thao thức vì đang ở trong trọng địa của kẻ địch, thậm chí, lại càng thoải mái hơn cả trước kia, trong giấc mộng, vẫn luôn ngửi thấy mùi hương của hoa mai đó.

Có lẽ, đây chính là vì tác dụng của bát thuốc mà thái y kê cho ta trị nội thương cũng nên. Lúc tỉnh dậy, đã có thị nữ đứng cạnh bên, chuẩn bị nước nôi cho việc rửa ráy mặt mũi chân tay, thấy ta mở mắt, lập tức lại gần giúp ta mặc đồ.

Y phục được chuẩn bị đầy đủ từ trong ra ngoài, áo trong, váy gấm và cả lớp áo lông trắng muốt bên ngoài. Bộ y phục võ tướng trước đây biến mất, may mà thanh bảo kiếm cùng ngọc bội vẫn còn. Và ta chỉ cần nhìn thấy túi thuốc cùng thanh kiếm Thừa Ảnh là trái tim đã an định nhiều, vội vã thay y phục, rồi đeo hai thứ đó lên phần thắt lưng.

Chỉ cần có kiếm bên người, thuốc không mất, cho dù phủ Chấn Vương có là long sào hổ huyết, ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm được thời cơ trốn thoát.

Hướng hồ, công chúa vẫn còn trong thành Ung Đô, nước Nhuế nhận được tin tức nhất định sẽ phái người đến giải cứu, có Tư Đồ Lăng ở đó, bọn họ nhất định không thể bàng quan trước cảnh ngộ của ta lúc này.

Ta không biết trang điểm, thi thoảng mặc đồ nữ nhi, cũng chỉ buộc gọn gàng mái tóc dài ra sau lưng, giờ đây một cánh tay không thể cử động, đương nhiên chỉ đành để mặc cho mấy thị nữ làm hộ.

Sau khi trang điểm xong, mỹ nhân hiện lên trong gương thực sự khiến ta thở hắt ra một hơi. Đôi mày thanh thoát, chiếc eo thon gọn, đôi mắt sáng như sao, làn mi cong mà dài, tóc vấn lên vai, trâm cài nhỏ nhả, cùng với bộ y phục màu hồng nhạt và chiếc áo choàng lông chồn trắng, trông thì đơn giản mà thanh cao, tuyệt sắc. Ta biết mình sinh ra trông đã xinh xắn, thế nhưng không thể ngờ, khi ăn vận đồ của nữ nhi lại xinh đẹp đến mức này.

Ánh mắt đắm thị nữ ngoài sự bất ngờ, phần nhiều lại là kinh ngạc, trong sự kinh ngạc đó, ta nhận thấy vẻ tôn kính lạ thường.

Người đứng sau liền thốt lên “Ta biết ngay mà, da mặt cũng là do nàng cố tình tạo ra. Làn da nàng rất đẹp, không cần phấn son cũng cực kì xinh đẹp.”

Không cần quay đầu, ta cũng có thể biết được người đó là Thuần Vu Vọng.

Có người bê thuốc tới, đưa tay thử, không lạnh không nóng, độ ấm vừa phải. Ta liền bê bát thuốc uống cạn không còn giọt nào, sau đó có người nhanh chóng bê bát canh ngọt lên.

Ta cũng chẳng buồn nhìn, đứng dậy quay mặt về phía Thuần Vu Vọng rồi mỉm cười nói “Không ngờ phủ Chấn Vương lại đối xử tốt với người nước Nhuế như vậy. Đợi khi nào về nước, ta nhất định sẽ chuẩn bị một món quà lớn để đáp lễ.”

Thuần Vu Vọng vẫn cứ nhìn chăm chăm về phía ta, nghe câu này mới cau chặt đôi mày, sau đó liếc sang chiếc giường tối qua ta nằm ngủ rồi nói “Đi thôi, chúng ta đi dùng bữa sáng.”

Mấy thị nữ định đỡ lấy ta, ta liền đưa tay phẩy nhẹ, lạnh lùng lườm mấy người họ. Bọn họ thấy vậy liền khựng lại, nét mặt tỏ ra khá hoang mang.

Cho dù đang vận đồ nữ nhi, nhưng do nhiều năm chinh chiến sa trường nên trên người ta hiện rõ khí thể mạnh mẽ mà oai phong. Cùng với việc thân mang trọng thương, không thể cầm kiếm, thế nhưng sát khí tỏa ra từ thân người khiến đám thị nữ khiếp đảm.

“Chân Vương Điện hạ mời tại hạ dùng bữa sáng, đây chính là vinh hạnh của tại hạ.” Ta mỉm cười đáp “Xin ngài hãy đi trước dẫn đường.”

Thuần Vu Vọng nhìn ta đầy nghi hoặc, nét sầu muộn hiện lên giữa đôi mày càng lúc càng sâu.

Mãi lâu sau, ngài liền nắm lấy bàn tay của ta rồi bước ra ngoài.

Lúc này ta mới biết đình viện mà mình đang ở có tên là Viện Thâm Phương, nơi trồng nhiều hoa mai nhất trong phủ Chân Vương. Căn phòng được bày trí tinh tế mà sang trọng, điều này cho thấy, chủ nhân nơi đây yêu thích Viện Thâm Phương này thế nào mới trang trí tận tâm như vậy.

Thời tiết vẫn không tốt lắm, mây đen giăng cả bầu trời, tuyết trắng rơi liên tục chẳng khác nào đang mải mê tung cánh múa ca giữa bầu trời đông lạnh. Hương hoa mai tỏa ngát khắp nơi, trước mắt ta là những cây mai tuyệt đẹp, kiêu ngạo mà thanh cao giữa trời tuyết lạnh giá.

Lúc chinh chiến, ta thường bôn ba giữa đại mạc tuyết trắng mênh mông suốt mười hai canh giờ mà không hề thấy lạnh, thế nhưng chẳng hiểu sao bước chân từ căn phòng ấm áp kia ra, cảm giác lại thật lạnh lẽo, hương hoa mai hít vào dường như đã kết thành băng trong phổi.

Bàn tay của Thuần Vu Vọng thực sự ấm áp. Ngài thận trọng nắm lấy bàn tay ta, nhẹ nhàng xoa nắn “Cái lạnh ở phương Nam khác cái lạnh ở phương Bắc. Ở phía Bắc là lạnh hanh khô, còn cái lạnh ở phương Nam là lạnh thấu xương. Mấy ngày hôm nay trời khá lạnh, nàng có chịu nổi không?”

Ta không đáp lại, muốn rút tay khỏi bàn tay ngài, nhưng ngài lại càng nắm chặt hơn.

Cúi xuống nhìn chiếc váy mà ta đang mặc, ngài lại nói “Ngày hôm đó ta đã nói gì chứ? Chính tiểu nha đầu nàng sau này nhất định sẽ cao lên, quả nhiên không sai, giờ đã cao lên rồi, bây giờ mặc chiếc váy này vào trông hơi ngắn.”

Lúc này ta mới để ý chiếc váy này quả thực có hơi ngắn đôi chút, thì ra những đồ vật này chính là những thứ của người phụ nữ không biết là ái thiê hay ái thiếp của ngài thường dùng trước đây.

Tuy biết tâm ý của ngài dành cho một người khác có dung mạo giống mình, thế nhưng lại chẳng gây hại gì cho bản thân, có điều ta vẫn đưa lời nhắc nhở “Chân Vương Điện hạ, tại hạ là Đại tướng của nước Nhuế, Tàn Văn, trước ngày hôm qua, tại hạ chưa bao giờ gặp mặt Điện hạ.”

Nghe câu nói của ta, ngài quay sang, sắc mặt trắng nhợt như hòa thành một thể cùng tuyết băng giá xung quanh.

Sau đó, ngài lại lên tiếng “Doanh Doanh, nàng đừng giận, đợi chốc nữa ta sẽ gọi người mang bộ y phục khác đến cho nàng, chọn đúng màu sắc mà nàng yêu thích, có được không?”

Dừng lại đôi chút, ngài lại nói “Doanh Doanh, dù nàng có giận ta thế nào thì cũng đừng gọi ta là Chân Vương gì đó. Nàng biết rõ, ta xưa nay căm ghét việc tranh quyền đoạt vị, giao tranh tương tàn trong triều rồi còn gì.”

Ta lúc này hoàn toàn cho rằng người trước mặt mình là một kẻ điên, ít nhất là về mặt tình cảm, đầu óc ngài dường như không được bình thường cho lắm. Sự cố chấp của ngài đã đến mức không thể nào điên cuồng hơn được nữa.

Ta bỗng thấy vui vẻ trước nỗi đau của người khác, một mặt suy ngẫm xem liệu chuyện này có thể tạo thời cơ để ta thoát thân hay không, mặt khác liền lên tiếng đáp lại “Vậy ta phải gọi ngài là gì?”

Ngài liền mỉm cười nhìn về phía ta rồi dịu dàng nói “Lúc ban đầu là Thuần Vu Vọng, sau đó là Vọng, thi thoảng... nàng cũng gọi ta là Vọng ca.”

Thời tiết dù lạnh thế nào cũng không khiến ta run rẩy, thế nhưng lời nói của ngài vừa xong thực sự khiến ta lạnh cả sống lưng, lạnh người đi vì quá sến súa.

Không thể nào kìm nén được cảm giác ghê rợn trong lòng, ta liền hét mạnh bàn tay của ngài ra rồi miễn cưỡng mỉm cười nói “Thuần Vu Vọng... hầy, được rồi... rất tốt, Thuần Vu Vọng...”

Có lẽ gọi ngài là Thuần Vu Vọng lại càng thích hợp hơn. Ta thực sự không thể nào nghĩ được vị Chấn Vương Điện hạ ra tay nhanh như sấm chớp khiến ta chẳng kịp phản ứng và người đàn ông trẻ tuổi đầu óc có phần không bình thường trước mặt là một người được.

Thuần Vu Vọng hiển nhiên phát hiện ra sự chê ghét của ta, hai tay nắm chặt, khuôn mặt đỏ bừng bừng. Mỗi một lúc sau, ngài mới tiếp tục đi về phía trước, hạ giọng nói “Doanh Doanh, chúng ta đi nhanh hơn một chút đi, có lẽ Tương Tư đã chờ lâu lắm rồi.”

Ta còn tưởng Tương Tư mà ngài nhắc tới có lẽ là một ái thiếp hay ái thiếp nào đó của ngài, thế nhưng khi chúng ta bước vào Thính Tuyết đường để dùng bữa sáng, tấm rèm được vén lên, ta liền nghe thấy tiếng gọi non nớt của một đứa trẻ “Phụ vương.”

Sắc mặt trắng nhợt của Thuần Vu Vọng trước đó giờ đã hồng hào hơn nhiều, ngài mỉm cười gọi “Tương Tư.”

Một trái cầu đỏ rực nhanh chóng bay tới, một đứa trẻ vội sà vào lòng của Thuần Vu Vọng rồi bật cười hớn hở, vui sướng.

Thuần Vu Vọng cúi người thơm lên má bé gái đó, mỉm cười nói “Phụ vương vừa từ ngoài vào, trên người vẫn còn lạnh. Tương Tư ngoan nào, mau đến ngồi cạnh lò sưởi đi.”

Đứa bé này vẫn cứ ôm chặt lấy ngài, mỉm cười vui vẻ nói “Không lạnh mà, không lạnh mà, phụ vương sờ thử xem, khuôn mặt con ấm thế này, bàn tay con cũng rất ấm.”

“Đúng thế, đúng thế, Tương Tư của phụ vương lúc nào cũng ấm áp. Thuần Vu Vọng mỉm cười, hình như không nỡ đưa bàn tay mang theo giá rét bên ngoài sờ lên khuôn mặt của con gái mình.

Đứa bé quay khuôn mặt non nớt sang, vừa nhìn thấy ta, nó liền hô lên đầy sung sướng “Mẫu thân.”

Ta còn chưa kịp định thần, đứa bé đã rời khỏi Thuần Vu Vọng chạy lại, nắm lấy vạt áo của ta níu xuống rồi luôn miệng gọi “Mẫu thân, mẫu thân... người đã về rồi sao? Mau bế con, mau bế con nào, mẫu thân, mau bế Tương Tư đi...”

Ta ngây người, hoàn toàn bất lực trước đứa bé gái chừng năm, sáu tuổi này. Trong quân doanh không có trẻ con, thì thoảng con cái của ai đó đến, đa phần người thấy mùi máu tanh nồng trên người ta, đều tránh ta như tránh tà, trước nay chưa từng có đứa bé nào chủ động chạy lại chỗ ta như vậy. Thế nhưng lúc này không ngờ lại có đứa bé đáng yêu như thế không ngừng gọi ta là mẫu thân.

Đúng lúc ta đang bị đứa nhóc tên Tương Tư này rung lắc, nũng nịu, Thuần Vu Vọng đã lên tiếng. Ngài quay sang đứa con gái bảo bối của mình

nói “Tương Tư, mau đưa mẫu thân của con vào dùng bữa sáng, mẫu thân con đói lắm rồi đó.”

Tiểu Tương Tư lập tức ngừng lại không rung người ta nữa, ngoan ngoãn dặt tay ta ngồi bên bàn, sau đó lên tiếng hỏi phụ thân “Phụ vương, tại sao một tay của mẫu thân lại bị treo lên thế kia?”

Thuần Vu Vọng liền đáp “Hôm qua, mẫu thân con quay về tìm chúng ta, trên đường đi vội vã nên bị ngã gãy tay. Tương Tư ngoan, đừng có động vào vết thương của mẫu thân nhé!”

Tiểu Tương Tư lập tức gật đầu, thận trọng kéo cánh tay trái của ta, chậm rãi từng bước đưa ta ngồi vào bàn ăn, cứ như thể cô bé đi lại nhẹ nhàng thì sẽ giảm bớt nỗi đau từ cánh tay phải của ta vậy.

Quả nhiên đầu óc luôn ảnh hưởng từ đời nọ sang đời kia, phụ thân đầu óc có vấn đề, con gái cũng ngốc nghếch quá độ, thấy một người phụ nữ lạ mặt lập tức nhận đó là mẫu thân của mình.

Bữa sáng ở đây không hề phong phú, chỉ là bát cháo loãng cùng mấy món ăn thanh đạm, vài miếng bánh điểm tâm nho nhỏ... và chỉ vậy mà thôi. Xem ra khẩu vị của hai người đích thực là thanh đạm.

Tương Tư không hề ngồi bên cạnh phụ thân, ngược lại cứ dính chặt lấy ta, cầm đôi đũa gấp hai miếng bánh điểm tâm cho ta rồi nói “Mẫu thân ăn thứ này này, cái này là ngon nhất. Hôm qua con đã ăn cả một đĩa rồi. Hôm nay con không ăn nữa, để dành cho mẫu thân dùng hết.”

Ta cúi đầu nhìn đứa bé gái. Cô bé trông rất giống với phụ thân của mình, ngũ quan tinh tế, đoan chính, đôi mắt sáng ngời mà nhanh nhẹn, thanh tú mà linh hoạt, cực kỳ đáng yêu.

Phụ thân của cô bé xem ra rất yêu chiều con gái mình, mà cô bé cũng chẳng hề phòng bị, vui vẻ cười nói cùng ta, muốn đuổi cũng chẳng được.

Tay phải ta không cử động được, thế nhưng tay trái vẫn linh hoạt, hơn nữa lại còn khỏe mạnh hơn người. Lúc này, tay trái ta đang cầm một đôi đũa ngà voi, tuy rằng không sắc nhọn như bảo kiếm, thế nhưng so với phần cổ yếu ớt của một đứa bé gái thì nó vẫn đặc biệt nguy hiểm.

Ta thăm ôm Tiểu Tương Tư vào vòng tay, từ từ gấp thức ăn, vừa nhai lại vừa tính từng góc độ tốt nhất để động thủ. Tiểu Tương Tư không hề phát giác cô bé chính là mục tiêu khiến ta hứng thú nhất, trèo lên đùi ta, ôm lấy cổ ta, rồi rúc khuôn mặt ấm áp vào phần cổ lạnh giá của ta đầy tình cảm.

Đôi đũa ngà voi đưa một miếng bánh Quê Hoa lên miệng, sau đó dịch chuyển, kề vào phần cổ họng của Tiểu Tương Tư. Lúc này, ta đột nhiên nghe thấy Thuận Vu Vọng than dài “Được lắm, được lắm, tình thế này, đối với vùng phương Bắc đã được coi là hiếm có rồi.”

Ngước mắt lên nhìn, bàn tay ta đột nhiên khựng lại, toàn thân lạnh giá. Ngài đang cầm trong tay chiếc trâm ngọc màu đỏ có hình phượng hoàng, than dài đầy cảm khái “So với những thứ được bày bán ngoài chợ nước Lương của chúng ta không kém là mấy, thế nhưng nếu so với những trang sức trong cung thì vẫn còn thua xa. Có điều viên trâm châu này đoán chắc là lấy từ Đông Hải?”

Cầm chiếc trâm ngọc lên, ánh mắt ngài cũng từ từ ngước lên theo, dịu dàng tình cảm, vẫn giữ đúng dáng vẻ phong lưu tuyệt thế, nho nhã tuyệt vời của một nhân sỹ. Ngài mỉm cười cất tiếng hỏi “Tần Văn. Ta nói đúng không?”

Lần này, ngài gọi tên ta chuẩn xác không sai chút nào. Ta từ từ hạ đôi đũa ngà voi trên tay xuống, nhìn vào thanh trâm ngọc rồi hỏi “Ngài lấy chiếc trâm đó ở đâu ra?”

Ngài mỉm cười nói “Nàng quên rồi sao? Ta đã từng hứa với Thập Nhất đệ, ta sẽ giải quyết việc của công chúa Thường Hy.”

Sau khi bị áp giải tới phủ Chấn Vương, ngài trước nay không hỏi đến tung tích của công chúa Thường Hy. Ta thậm chí còn tưởng người này đã mê đắm đến mức mờ mắt vì ta có dung mạo tương tự với người phụ nữ có tên Doanh Doanh của ngài, nên quên khuấy mất chuyện này rồi. Thế nhưng lúc này nhìn kỹ chiếc trâm trên tay của ngài chính là chiếc trâm ngọc mà công chúa Thường Hy yêu thích nhất.

Ta nghĩ sắc mặt của mình lúc này bắt đầu trắng nhợt, thậm chí còn hỏi một câu mà đương nhiên sẽ chẳng có được lời đáp “Công chúa đang ở đâu?”

Thuần Vu Vọng quả nhiên không đáp, chỉ đặt chiếc trâm sang cạnh góc bát, gõ nhịp phách rồi bắt đầu nói “Hải âu hỏi ta sao dừng thuyền? Là do bất đắc dĩ hay thực lòng muốn vậy? Nếu tình nguyện lưu lại, có sao phiền muộn, u uất? Gió thổi qua rèm, đèn đuốc chập chờn, đối diện bóng mình, cô liêu, quạnh quẽ, hồi ức cũng theo đó tràn về.”

Đứa bé gái trên người ta như thể khựng lại, lúc này cũng cầm chiếc đũa, học theo phụ thân, gõ lên thành bát, tạo thành những tiếng tấu vui tai, rồi ngâm nga “Người bạn cùng đi nay đâu rồi? Ngoài lầu hoa vẫn rơi, liễu xanh vẫn rủ bên thềm. Mơ hoài, mộng mãi, mà chẳng gặp, chỉ còn nước lạnh giá băng thôi. Mây đen trên trời cũng thốt, chẳng ai sầu thảm ơn ta. Đêm nay tuyết lạnh rơi trắng xóa, duy mỗi hoa mai sầu với ta.”

Giọng Thuần Vu Vọng rõ ràng mà trầm ngâm, sầu muộn mà bi ai, Tiểu Tương Tư giọng vẫn còn non nớt, nhưng cũng rất rành rọt, hiển nhiên không hiểu thế sự, cô bé dường như chỉ đang dùng thứ giọng điệu, cùng tình cảm mà bản thân chưa cảm nhận được, bầu bạn đối thi cùng phụ thân mà thôi.

2

Tương tư dứt, hương thắm tỏa bên bóng mai mờ ảo

Ngoài trời tuyết vẫn rơi, thế nhưng trước những lời ngâm nga thi từ của đôi cha con này, dường như tuyết sương, gió lạnh đều ngừng lại, chỉ riêng mùi hương của hoa mai còn tỏa ngát, thông qua khe cửa, lặng lẽ len vào trong, được lò sưởi sưởi ấm, dần dần tỏa ngát bên cánh mũi.

Ngâm xong, Thuần Vu Vọng trầm tĩnh nhìn về phía ta, đôi môi cong lên mỉm cười, ánh mắt vẫn cứ chất đầy nỗi bi ai mà lạc lõng.

“Tương Tư, mau lại đây.” Ngài đưa tay vẫy con gái mình lại.

Tương Tư rúc vào cổ ta thêm mấy lần như chú cún con đáng yêu, sau đó chạy nhanh đến cạnh bên Thuần Vu Vọng, tình cảm sà vào lòng ngài.

Thuần Vu Vọng vỗ nhẹ lên đầu con bé, mỉm cười nói “Sức khỏe của mẫu thân con vẫn chưa hồi phục, không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền mẫu thân, con biết không?”

“Con biết rồi ạ.”

Tiểu Tương Tư ngoan ngoãn gật đầu, lại hướng đôi mắt to tròn ngây thơ về phía ta đầy lưu luyến.

Thuần Vu Vọng liền nói với người thị nữ đứng sau “Trông tiểu Quận chúa cho cẩn thận, đừng để tới Viện Thâm Phương làm phiền phu nhân Doanh Doanh nghỉ ngơi, có biết không?”

Thị nữ tuân lệnh, Tương Tư lại không hài lòng với sự sắp xếp này, ngồi lên đùi của phụ thân, lắc lư, nũng nịu, rồi kéo vạt áo của ngài đưa lời năn nỉ “Con rất ngoan, biết nghe lời, không làm phiền mẫu thân, càng không làm ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của người, tại sao lại không cho phép con đến tìm mẫu thân?”

Thuần Vu Vọng nhéo lên chiếc mũi trắng trẻo, nhỏ xinh của Tương Tư “Đứa nhóc như con nghịch ngợm đến mức nào, ta lại còn không biết hay sao? Ngoan ngoãn, an phận cho ta. Thực sự nhớ mẫu thân thì phụ vương sẽ cùng con tới thăm người, được không?”

Tiểu Tương Tư vẫn không hài lòng, chu cao đôi môi hồng thắm lên rồi tiếp tục lay người Thuần Vu Vọng.

Thuần Vu Vọng mỉm cười đầy yêu thương, dùng ngón tay dài đẹp của mình búng nhẹ vào đôi môi cô bé. Tiểu Tương Tư không chịu bỏ cuộc, vẫn chu miệng lên. Thuần Vu Vọng lại búng nhẹ thêm cái nữa nhưng cô bé vẫn cố chấp.

Thuần Vu Vọng búng lên miệng cô bé lần thứ ba rồi bật cười thành tiếng “Tương Tư thật là hẹp hòi.”

Tiểu Tương Tư không nhẫn nhịn thêm nữa, cũng bật cười khanh khách đánh vào ngực phụ thân “Phụ vương mới là kẻ hẹp hòi. Phụ vương mới là kẻ hẹp hòi.”

Thuần Vu Vọng thấy con gái vui vẻ trở lại, liền đặt cô bé xuống đất, vẫy tay gọi thị nữ “Mau đưa tiểu Quận chúa đi, bảo tiên sinh tiếp tục dạy Quận chúa học chữ nhé!”

Tiểu Tương Tư liền hỏi “Hôm nay phụ vương lại không có thời gian sao?”

Thuần Vu Vọng đáp “Đúng thế, hôm nay phụ vương cũng phải xuất phủ.”

Tiểu Tương Tư liền cúi đầu đáp “Con thấy ở trên núi vẫn thích hơn, ngày nào phụ vương cũng chơi đùa cùng con, ngày nào cũng tận tâm dạy con học chữ.”

Thuần Vu Vọng quay đầu nhìn ta. Ta chẳng hiểu gì cả, thoáng cau mày nhìn lại ngài. Chỉ thấy ngài than dài một tiếng, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa.

Thị nữ liền bế Tiểu Tương Tư lui ra ngoài, khi tấm rèm vén lên, bên ngoài hiện lên một khoảng trắng xóa, tiếp đó, gió lạnh ào ạt tràn vào.

Ta bắt đầu cảm thấy hối hận vì khi này không mạo hiểm đánh cược một lần. Thông qua phản ứng của Thuần Vu Vọng, ngài rõ ràng cũng phòng bị khi ta định không chế Tiểu Tương Tư với mục đích uy hiếp ngài.

Công chúa Thường Hy là con gái yêu quý của Chúa công Tư Đồ Hoán, nếu nàng ấy xảy ra chuyện, ta đương nhiên chẳng còn mặt mũi gì quay về gặp Hoàng đế Đại Nhuế. Quận chúa Tương Tư cũng chính là viên minh châu trong lòng bàn tay của Chấn Vương Điện hạ, cốt nhục tình thâm, chỉ e ngài yêu quý cô bé còn hơn cả tính mạng bản thân. Nếu ta không chế Tiểu Tương Tư để hoán đổi lấy công chúa Thường Hy, đoán chắc ngài sẽ đồng ý.

Còn ta cũng không cần thiết phải ở lại đây để bị ngài tưởng nhầm là một người phụ nữ khác, rồi phải nghe những lời nói tình cảm, sến súa kì lạ đó của ngài.

Đang lúc ngẫm nghĩ, đột nhiên ta nghe thấy bên tai giọng nói của Thuần Vu Vọng “Ta thực sự muốn làm cánh tay còn lại của nàng bị gãy nốt, xem nàng còn dám có ý đồ gì với Tương Tư nữa hay không?”

Nghe vậy ta không khỏi kinh hãi, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản như không bê ly trà lên hóp một ngum rồi mỉm cười đáp “Tiểu Quận chúa ngây thơ trong sáng, thông minh, thanh tú, ta làm sao lại dám có ý đồ gì với người chứ?”

“Như vậy là tốt nhất.” Thuần Vu Vọng đứng dậy, phần nộ trộn mắt nhìn ta “Mau đi theo ta.”

Thuần Vu Vọng không đưa ta quay về Viện Thấm Phương ngay tức thì, mà dẫn ta đến thư phòng của ngài. Chắc không biết ngài sẽ tới, thế nên đợi đến khi chúng ta bước vào, mấy kẻ dưới mới vội vàng đem lò sưởi từ chỗ khác tới, rồi châm lửa sưởi ấm căn phòng.

Hơi ấm nhất thời chưa tỏa tới, thư phòng vì thế vẫn còn lạnh giá.

Ta liền đưa tay lên xoa xoa bên tay phải vừa bị thương lại vừa lạnh, sau đó đưa mắt nhìn ra xung quanh, đột nhiên dưới chân truyền lên luồng hàn khí khiến ta lạnh cả sống lưng.

Bức tường đối diện có treo một vài nhạc cụ, đàn tranh, tiêu, sáo, không thiếu thứ gì, tất cả đều là những nhạc cụ thượng hạng quý giá, đường nét tinh tế, ngay cả phần dây đeo cũng tuyệt đẹp lạ thường. Thế nhưng, thứ thu hút ánh mắt của người ta nhất không phải những nhạc cụ quý giá đó mà chính là một bức tranh mỹ nhân được treo giữa những nhạc cụ đó.

Vị mỹ nhân trong tranh mắt mũi thanh tú, trong sáng, tư dung điềm tĩnh, cao sang, chỉ chải kiểu tóc đơn giản, cài một chiếc trâm phụng nhỏ nhắn, khoác ngoài một bộ y phục màu hồng nhạt, với áo choàng lông chồn trắng, đang mỉm cười tươi tắn mà xinh đẹp.

Dung mạo đó, phục trang đó, thậm chí ngay cả tư thế cầm kiếm đó đều khiến ta kinh ngạc đến mức hoảng hốt. Đó dường như là một con người

khác của ta đang từ từ bước ra khỏi bức tranh, cong miệng, mỉm cười nói chuyện cùng ta.

Ta thậm chí còn nhìn ra được nàng ấy nói những gì. Có lẽ nàng ấy đang nói với ta rằng “Ta là Doanh Doanh. Ta là Doanh Doanh.”

Ta lùi lại một bước, thở hắt ra, nhìn ra cửa sổ, tuyết vẫn rơi rơi, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại. Chả trách Thuần Vu Vọng lại nhận nhầm ta. Nếu thực sự có một người như vậy xuất hiện trước mặt, nói không chừng ta sẽ tưởng rằng mình đang soi gương. Riêng ta giờ cũng đã hiểu tại sao sau khi trang điểm xong, các thị nữ đó lại kinh ngạc đến vậy.

Những thứ ta ăn vận rồi trang sức trên người lúc này hoàn toàn giống hệt người trong bức tranh, thảo nào đám thị nữ thấy ta chính là một “Doanh Doanh” sống động bước ra khỏi bức tranh.

“Đây không phải là ta.”

Có một người bị điên là đủ rồi, ta không muốn phát điên chỉ vì một bức tranh, nên lập tức đưa lời giải thích “Chân Vương Điện hạ, người phụ nữ này tuy rất giống ta, thế nhưng đó không phải là ta. Nàng ta trông trẻ hơn ta rất nhiều.”

Thuần Vu Vọng liếc mắt nhìn về phía ta, nghe vậy liền đáp “Đó là đương nhiên. Đây là bức tranh ta đã vẽ từ năm năm về trước.”

Ta nhìn thật kĩ cảnh tượng và người trong bức tranh, gật đầu nói “Tài nghệ vẽ tranh của Chân Vương Điện hạ quả là xuất thần nhập hóa, không những vẽ được người mà còn lưu giữ cả hồn phách. Điều này không mấy người làm được đâu.

Nụ cười của Thuần Vu Vọng có đôi chút cay đắng, sâu muộn, ngài nói “Mọi người đều nói ta vẽ tranh đẹp, chỉ có Doanh Doanh là rõ nhất, tài

nghệ vẽ tranh của ta quả thực là có hạn, ngoài trừ vẽ lại tướng mạo của nàng, chẳng có mấy bức có thể coi là đẹp. Kiếm pháp thì còn có thể chấp nhận được. Nàng ấy liền nói rằng, nhất định vì trong lòng ta chỉ có mỗi mình nàng và kiếm mà thôi.”

Ngài nói đến Doanh Doanh, không hề dùng chữ ‘nàng’ mà là ‘nàng ấy’, hiển nhiên vào những lúc không phát điên, ngài không hề tưởng nhầm ta là Doanh Doanh của mình.

Ta thở phào một tiếng “Nói thật lòng, nếu không dốc hết tâm sức, cho dù hội họa hay là múa kiếm, đều chẳng thể nào lên được hàng thượng thừa.”

Ngài không hề đáp lại, chỉ đi về phía ta, đưa bàn tay ra, giữ lấy vàng trán ta. Ta cũng chẳng trốn tránh, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ngài. Tuy rằng bị ngài hiểu lầm là người trong lòng có thể nhận được nhiều điểm lợi, thế nhưng ta thực sự không muốn dính dáng vào chuyện này. Bất luận ta cải trang nam hay quay về thân phận người phụ nữ, từ nhỏ ta đã học được rằng, người luyện võ lúc nào cũng phải toát lên ngạo khí ngút trời, chứ không phải nét nhu mì, yếu mềm của phụ nữ.

Ngài nhìn ta chăm chú, ánh mắt bắt đầu trở lên rừng rực nồng cháy, sau đó dần dịu xuống, cuối cùng trở lại màu đen đầy bi thương, chẳng khác nào màn đêm tĩnh mịch, đen như muốn nuốt chửng cả con người ta vào đó.

Ta bất cần bật cười thành tiếng, không giấu được cảm giác chế giễu. Ngài khẽ hắng giọng, đột nhiên buông ta ra, lao về phía cửa sổ, đẩy mạnh cánh cửa ra. Con gió lạnh cùng tuyết trắng tràn vào, khiến cho hơi ẩm khó khăn lắm mới lan tỏa trong phòng biến mất tăm mất dạng.

Ta cau mày, ôm chặt lấy chiếc áo choàng lông bên ngoài, nhưng nhanh chóng nhận ra ngài dường như còn thảm hơn ta. Sắc mặt ngài vốn dĩ đã trắng nhợt lúc này trông chẳng khác nào sắc tuyết, ngay cả đôi môi cũng nhanh chóng bọt đi.

“Thực ra, ta đã biết nàng không phải Doanh Doanh từ lâu rồi.”

Ngài đột nhiên lên tiếng, giọng nói bi ai mà khổ sở. Năm lấy đóng tuyết tích trên thành cửa sổ, bàn tay ngài run lên.

Thuần Vu Vọng lại nói thêm “Ngay từ lần đầu tiên gặp, ta đã biết nàng không phải là Doanh Doanh. Bởi vì trên vai phải của Doanh Doanh có một nốt ruồi son.”

Ngài giống như chẳng thể nhẫn nhịn thêm được nữa, thở hắt ra liên hồi, quay người mở cửa thư phòng rồi xông thẳng ra ngoài.

Cửa sổ và cửa lớn đều bị mở toang, căn phòng càng lạnh hơn trước rất nhiều. Thân thể ta cứng đờ lại ngay khu gió lạnh tràn vào.

Nốt ruồi son? Ta rất ít khi để ý trên người mình có nốt ruồi hay không, có điều tại sao nghe ngài nói mãi, nói mãi, đột nhiên ta lại cảm thấy trên vai mình có khả năng có nốt ruồi thực sự?

Nghi hoặc một hồi, ta bước ra phía sau giá sách gỗ, kéo cổ áo mình xuống, kiểm tra kỹ đầu vai bên phải. Trắng trẻo nõn nà, hoàn toàn không có bất cứ nốt ruồi son hay thai tích nào cả. Ta vẫn không an tâm, lại kiểm tra luôn cả vai trái, làm gì có nốt ruồi son nào chứ?

Người đàn ông này cũng chẳng phải kẻ tầm thường, khí thế mãnh liệt, nửa điên nửa tỉnh, không ngờ khiến thần trí của ta cũng có phần mơ màng. Bệnh điên không thể truyền nhiễm, thế nhưng nếu con người ở thời điểm tâm trạng lạc lõng hoặc chịu phải áp lực lớn, trong đầu dễ dàng phát sinh ảo giác.

Ta cũng đã được tôi luyện qua bao cuộc chinh chiến máu tanh trên sa trường, vậy mà không ngờ vẫn cứ chịu ảnh hưởng bởi tâm trạng của người

đàn ông này. Thật là nực cười!

Có lẽ, chính là nét mặt mỗi, đau buồn nơi đáy mắt cùng với tình yêu thương ấm áp lại ngây ngô, đắm đuối của ngài khi đối diện với Tiểu Tương Tư, vô hình đã khiến ta cũng cảm thấy thương xót lạ thường?

Ta đã quên mất bao lâu rồi không dùng bữa cùng người thân trong gia đình. Có lẽ, ta nên giống khuê nữ của các gia đình khác, cả ngày trốn trong khuê phòng, vui đùa, tận hưởng những tháng năm thanh xuân, nhàn rảnh. Sau đó đợi Đức Phi nương nương của Tần gia trong cung thay phụ mẫu làm chủ, chỉ định cho ta một mối hôn sự tốt, từ đó giúp chồng nuôi con, điếm tĩnh, bình an sống hết cuộc đời còn lại. Như thế, coi như ta sẽ được hưởng trọn niềm hạnh phúc của một người phụ nữ.

Ta không nên nhất thời nông nổi, học theo các vị thúc thúc múa đao múa thương, rồi để cho phụ thân nhận ra tuế căn luyện võ của mình.

Năm đó, khi ta tám tuổi, đại ca vừa tròn hai mươi tử trận tại sa trường, Nhị ca mười sáu tuổi bị kẻ thù ám toán, cả đời tàn tật, mẫu thân nghe hung tin trước khi lâm bồn nên đã sinh non.

Kể từ khi phát hiện ra tiểu đệ mới sinh sức khỏe yếu đuối, phụ thân không hề do dự đưa ta đến núi Tử Nha theo sư thái Vô Lượng học nghệ, lần đi này kéo dài mười năm đằng đẳng. Đợi đến khi ta thành tài quay về, thì phải tiếp nhận trọng trách trưởng quân quân đội của Tần gia thay phụ thân đang bị trọng thương, theo Tư Đồ Lăng chinh chiến khắp nơi.

Lúc lên phía Bắc tấn công Nhu Nhiên, lúc lại xuống phía Nam chặn đánh quân Lương, hoặc quét sạch nội loạn trong nước. Ánh dao bóng kiếm, mùi máu tanh nồng vút tới liên tiếp đã tạo nên khí chất lạnh lùng mà tàn khốc trên thân thể ta, cực kỳ đáng sợ.

Thi thoảng về nhà, các ca ca, tẩu tẩu cùng tộc họ đều coi ta như người đứng đầu tộc, người chủ của gia đình, vô cùng kính trọng, nhưng cũng xa lạ khi họ luôn thận trọng để tránh tiếp đón thiếu chu đáo. Tiểu đệ cùng mẫu thân với ta, thậm chí còn chẳng dám nói chuyện cùng ta.

Ta nhớ hồi còn nhỏ, mẫu thân thường bế ta trong lòng, khen ngợi ta xinh đẹp và biết nghe lời, sau nhiều năm xa cách thậm chí ta cũng chẳng nhớ trông người như thế nào nữa.

Lúc bước ra, có hai thị vệ của phủ Chấn Vương, chẳng hiểu chui từ đâu ra đi theo phía sau ta “Giờ phu nhân muốn quay về Viện Thâm Phương sao? Thuộc hạ sẽ hộ tống phu nhân quay về.”

Bọn họ mỉm cười đầy cung kính nhưng ánh mắt lại kiên định, không để ta có bất cứ thỏa hiệp nào. Ta đương nhiên cũng không có ý định mang theo cơ thể đầy thương tích này xông khỏi phủ Chấn Vương, hưởng hồ, ta cũng chẳng thể vứt bỏ công chúa Thường Hy lại một mình.

Thuần Vu Vọng xem ra chính là một chân nhân bất lộ tướng, chỉ e ngay cả mấy huynh đệ của ngài cũng chẳng biết rõ võ công của ngài cao cường đến mức nào, tâm kế cao thâm đến độ nào.

Thế nhưng ngài cũng chẳng phải không hề có điểm yếu. Tương Tư bé nhỏ ngây thơ, đáng yêu vạn phần, nếu cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ biến cô bé thành một quân cờ tuyệt hảo để đối phó với ngài. Còn cả nỗi nhớ nhung cùng tình yêu sâu đậm mà ngài dành cho Doanh Doanh nữa, thêm thứ tình cảm đặc biệt dành cho ta, bất cứ thứ nào cũng có thể biến thành thứ binh khí sắc nhọn, chí mạng với ngài.

Ta bước ra ngoài, hỏi viên hộ vệ “Chấn Vương Điện hạ đâu rồi?”

Hai viên hộ vệ quay sang nhìn nhau cười đáp “Phu nhân đang nhớ ngài sao? Hay là để chúng thuộc hạ đưa phu nhân đến thăm ngài?”

Ngoài trời gió tuyết vẫn thổi, ta đi theo hai viên hộ vệ tới một hòn non bộ, nơi đó tuyết đã tích đầy lên đỉnh. Còn Thuần Vu Vọng dường như đang cố tình chứng minh cho ta thấy ngài không bình thường đến mức nào. Dưới thời tiết lạnh giá, ngài một mình ngồi trong căn đình nhỏ trên hòn non bộ, ngheh đón gió sương, băng tuyết, thưởng thức mỹ tửu.

Ta nhẹ trèo lên trên đỉnh, một viên hộ vệ lập tức đưa lời bẩm báo với Thuần Vu Vọng trước, thấy Thuần Vu Vọng khẽ gật đầu, tựa vào bên đình vẫy tay, ra hiệu cho viên hộ vệ còn lại đưa ta vào trong. Viên hộ vệ cũng không dám chần chừ, đưa ta vào trong, rồi lặng lẽ lui xuống, đứng gọn vào một góc.

Căn đình bé nhỏ trên đỉnh núi nhỏ thực sự lạnh đến thấu xương, nhưng cũng thơm đến ngào ngạt. Còn ta mãi cho tới khi bước vào trong đình mới phát hiện xung quanh đều trồng hoa mai, có vài cây là Xuân Mai, vẫn còn ngậm tuyết chưa trôi bông. Thế nhưng có vài cây là Lạp Mai, dưới lớp tuyết dày, hoa không rõ sắc thể nhưng chẳng thể che giấu nổi hương thơm thanh nhã, xuyên qua những lớp băng tuyết lạnh giá, tỏa khắp muôn phương.

Thuần Vu Vọng lấy chiếc đệm bông ở gần đó. Phủi đống tuyết đọng bên trên rồi nhìn về phía ta nói “Lại đây, uống một ly rượu cho ấm người.”

Chạy tới đây uống rượu để ấm người, con người này thực đúng là toàn nghĩ ra những ý tưởng kì quái.

Tuy nghĩ vậy, nhưng ta vẫn nhận lấy chiếc ly bạc từ tay ngài, thấy ngài rót đầy rượu vào, từ từ đưa lên môi.

Chắc rượu đã được đun nóng, thế nhưng lúc này chỉ còn hơi ấm, uống vào vị mạnh nồng, trôi xuống dưới cổ họng, nó chẳng khác nào một hòn lửa mãnh liệt, quả nhiên đem lại hơi ấm cho cơ thể.

Thuần Vu Vọng quan sát sắc mặt của ta hỏi “Rượu này thế nào hả?”

Ta gật đầu đáp “Quả nhiên là uống vào thì thấy ấm hơn.”

“Nàng không nhận ra điều gì đặc biệt sao?”

“Đặc biệt?” Ta lại nếm thêm một ngụm nữa, rồi đưa lời bình phẩm “Vị nồng có thừa, vị ngọt không đủ, dùng để làm ấm người thì được, nếu dùng để thưởng thức thì vẫn chưa đủ. Có điều trong quân doanh ở phương bắc chúng ta thường được uống thức rượu này, đặc biệt là những lúc đóng doanh trại ở Mạc Bắc, vào lúc đêm khuya, không thể thiếu được. Ta hoàn toàn không ngờ người Giang Nam cũng thích uống thứ rượu này.”

Thuần Vu Vọng dường như rất thất vọng, liền hỏi “Nàng thực sự không nếm ra được có điều gì khác biệt hay sao?”

“Không hề.”

“Trong rượu này có vị hương trầm, nàng không nhận ra thật hả?”

Trước ánh mắt vạn phần mong chờ của ngài, ta đành uống thêm ngụm nữa, mỉm cười khỏ sở rồi đáp “Làm gì có mùi hương trầm nào chứ?” Ngay cả hương rượu ta còn chẳng nhận thấy nữa là. Có lẽ là do hương hoa mai trong đình này quá nồng, cho nên đã che mất mùi hương trong rượu?”

Ngài liền bật cười thành tiếng “Bình rượu này được chôn dưới một gốc mai hai trăm năm tuổi suốt năm năm trời, nên phải phát mùi hương của hoa mai.”

Ta vẫn chẳng thể nào nếm ra được, đành phải nói cho qua chuyện “Thật không ngờ rượu được chôn dưới gốc mai lại có được mùi nồng như vậy. Đoán chắc là chỉ có những nhân sỹ cao quý, nho nhã như Chân Vương Điện

hạ mới có thể nghĩ ra được? Nấu tuyết ngâm trà, thưởng rượu dưới gốc mai, thực đúng là thanh nhã.”

Thuần Vu Vọng lắc đầu đáp “Cái này không phải do ta nghĩ ra. Năm đó Doanh Doanh mang thai Tương Tư, nhưng vẫn thích uống rượu, nghĩ ra đủ mọi cách lén ta chuyển mỹ tửu từ Giang Nam về Ly Sơn. Ta sợ nàng uống nhiều rượu sẽ ảnh hưởng tới đứa trẻ trong bụng, nên phải dỗ dành nàng rất lâu nàng mới hứa là sẽ không uống nữa. Thế nhưng, sợ nàng không kiềm chế được bản thân, lại sợ nhân lúc nàng không để ý, ta lại lén uống hết, nên nàng bắt ta phải chôn hết mười hai bình rượu xuống gốc mai già, định để khi nào Tương Tư cai sữa thì sẽ đào lên uống.”

Ta vốn tưởng Doanh Doanh khiến ngài điên đảo tâm trí phải là một người phụ nữ Giang Nam nhu mỳ, dịu dàng tựa nước, sau đó khi thấy bức tranh trong thư phòng của ngài, mới đoán được người phụ nữ này chắc cũng biết chút võ công, hào sảng mà hoạt bát. Thế nhưng, hôm nay nghe ngài nhắc đến, ta mới hiểu Doanh Doanh nào phải một phụ nữ nhu mỳ hiền thực, rõ ràng chính là cô gái nghịch ngợm, tinh ranh chưa trưởng thành mà thôi.

Nhớ lại vị nồng của rượu, ta lắc đầu nói “Hiếm khi nghe nói nữ nhi uống những loại rượu vị nồng như vậy. Xem ra ý trung nhân của Chân Vương Điện hạ quả là người có khẩu vị đặc biệt.”

“Nàng sai rồi! Doanh Doanh cũng không hề yêu thích loại rượu có vị nồng như vậy. Rượu này là Nữ Nhi Hồng chính tông do một gia tộc có tiếng tại Thiệu Thành tặng cho ta. Nuốt rồi thì vị đọng lại rất lâu, rất đặc trưng. Thế nhưng không biết tại sao, một năm sau, khi ta đào một bình nên uống, lại biến thành vị này.”

Ngài lặng người nhìn vào cành mai trước mặt, ánh mắt đau khổ, khê khàng than thở “Lúc đó, Doanh Doanh đã không còn nữa rồi. Gốc mai già trăm năm đã bị ngọn lửa lớn thiêu rụi, đen sì, nhưng vẫn không chết, khi

xuân đến, lá non nhú ra, vừa xanh vừa tươi, thế nhưng năm năm rồi, chưa từng nở một nụ hoa.”

Ngài càng kể càng thêm thần kì, vì thế ta cũng bắt đầu cảm thấy tò mò.

“Không còn nữa? Ngọn lửa lớn?”

Lẽ nào một trận hỏa hoạn lớn đã thiêu chết Doanh Doanh, cũng khiến cho đầu óc ngài có vấn đề?

Thuần Vu Vọng thấy ta hỏi, liền nhắc bình rượu lên, lại rót thêm, ngửa cổ cạn sạch, cười nói “Nếu nàng có thể chịu được gió tuyết, ta sẽ kể câu chuyện của Doanh Doanh cho nàng nghe.”

Tuy nói giữa trời tuyết lạnh, ngồi trên đỉnh núi cao hóng tuyết sương lạnh giá thực sự là hoang đường, thế nhưng ta quyết không bỏ lỡ cơ hội hiếm có để hiểu rõ về kẻ địch của mình.

Biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Nghĩ vậy ta mỉm cười đáp “Chân Vương Điện hạ xin đừng coi thường tại hạ. Giang Nam dù lạnh đến mấy cũng sao sánh nổi với cái lạnh phương Bắc? Liệu có thể sánh bằng cái lạnh cắt da cắt thịt như ở Mạc Bắc hay không?”

Thuần Vu Vọng gật đầu, nụ cười bi thương “Nàng không nói, ta lại quên khuấy mất nàng từng là Tần Đại tướng quân thống lĩnh ba vạn kị binh thâm nhập vào Mạc Bắc, đại phá mười vạn kị binh của Nhu Nhiên. Đúng vậy, nàng không phải là Doanh Doanh, nếu Doanh Doanh có thể dẫn binh đánh trận rồi trở thành danh tướng của Đại Nhuế, thì sớm đã quay về bên cạnh ta, không biết đã diễn võ dương oai cùng ta như thế nào rồi.”

Và ngài thực sự đã kể cho ta, một tù binh của nước đối địch, nghe câu chuyện về ngài và Doanh Doanh.

Ta quay sang nhìn, tĩnh lặng lắng nghe.

Gió tuyết lúc này như im lặng lắng nghe cùng.

Thuần Vu Vọng là con trai thứ chín của Hiếu Văn Đế Nam Lương, mẫu thân vốn là con gái của trọng thần triều trước, Hiếu Văn Đế bình biên đoạt vị, gia đình người chịu liên lụy, cả nhà chết vô cùng thảm khốc, có người còn bị xung thành nô tì trong cung, sau được Hiếu Văn Đế yêu thương, sủng ái, tiến dần từ Bảo Hoa, Tài Nhân, Chiêu Nghi cho tới khi thành Tiệp Dư, rồi sinh ra Thuần Vu Vọng, được tấn phong thành Nhu Phi. Cuối cùng bị người ta đố kị, lấy thân thể của người tâu lên, nói có lòng muốn thích sát phạm thượng. Hiếu Văn Đế ban đầu không tin, thế nhưng nghe nhiều rồi cũng dần dần xa lánh người, sau đó để mặc cho Vương Hoàng hậu đẩy vào lãnh cung, không hỏi han, thăm viếng bao giờ.

Thế nhưng, ngài chắc hiểu rõ thủ đoạn của Hoàng hậu, nên mới đưa Thuần Vu Vọng tuổi còn nhỏ giao cho Lý Quý phi lúc nào cũng muốn đối chọi với Vương Hoàng hậu nuôi dưỡng. Hoàng tử mà Vương Hoàng hậu muốn hại, Lý Quý phi chẳng hề do dự tận sức bảo vệ. Sau này Hiếu Văn Đế lâm trọng bệnh, Vương Hoàng hậu vì hay ghen tuông nên bị xa lánh, Lý Quý phi được triệu đến cạnh bên. Đợi sau khi Hiếu Văn Đế băng hà, lúc Vương Hoàng hậu vẫn còn mơ giấc mộng đưa con ruột thịt của mình được lên tiếp vị, nắm trọng quyền thì được tin Hoàng Thái tử bạo bệnh qua đời.

Người tiếp vị đương nhiên là Tam hoàng tử Thuần Vu Thành do Lý Quý phi sinh ra.

Không những Tứ hoàng tử do Hoàng hậu sinh ra bạo bệnh qua đời mà cả mấy vị hoàng tử khác là Đại hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử, Thập hoàng tử... không phải do Lý Quý phi sinh ra, trước và sau khi Thuần Vu

Thanh tiếp vị đều ‘lâm trọng bệnh’ hoặc bị tội mà đày đi phương xa, rồi vài ba tháng sau liền qua đời.

Thuần Vu Vọng tuy không phải do Lý Quý phi sinh ra, thế nhưng lại do bà nuôi từ nhỏ đến lớn, cộng thêm việc tính tình khiêm nhường, ôn hòa, rất được Hiếu Văn Đế yêu quý, trước mặt Hiếu Văn Đế thường hay ca ngợi dưỡng mẫu hiền đức, nhu mì, lâu dần, Lý Quý phi cũng đối xử với ngài chẳng khác nào con ruột. Đến khi Thuần Vu Thanh tiếp vị, Lý Quý phi trở thành Lý Thái hậu, ngài cùng với hai người con khác của Lý Thái hậu đều được sắc phong Thân vương, thậm chí được sự đồng ý của Lý Thái hậu, Nhu Phi cũng được đón ra khỏi lãnh cung đưa về sống cùng người.

Năm đó, Thuần Vu Vọng mới mười bốn tuổi. Nhu Phi đã ở trong lãnh cung đúng mười năm trời, tuy rằng được Thuần Vu Vọng âm thầm chăm sóc, nhưng sức khỏe cực kỳ yếu ớt, khi nghe tin Hiếu Văn Đế qua đời, người nói lấy lại được tự do, thế nhưng bệnh tình càng lúc càng xấu, chưa đầy một tháng đã qua đời.

Trước khi từ trần, người để lại cho Thuần Vu Vọng di ngôn “Vọng Nhi, con biết tại sao ta kiên trì muốn phụ hoàng ban cho con tên là ‘Vọng’ hay không? Vọng chính là ngưỡng vọng, trọn đời trọn kiếp chỉ ngưỡng vọng duy nhất một người mà thôi.”

“Trọn đời trọn kiếp, chỉ ngưỡng vọng duy nhất một người mà thôi.” Cho dù phải dốc hết sinh mệnh, cũng chẳng thể đổi lại một ánh mắt của người đó thì vẫn không hề oán thán, hối hận.

Thuần Vu Vọng đau thương, lại thấy cảnh tranh đấu máu lạnh trong triều, sợ Thuần Vu Thanh sinh nghi, liền mượn cớ đi cầu phúc cho Thái hậu, đến Vạn Phúc Sơn cầu khẩn đức phật, hằng ngày đàm đạo phật pháp cùng với các nhà sư, chỉ những lúc Lý Thái hậu mừng thọ, ngài mới về cung chúc tụng, tiện thể cũng tụ họp cùng mấy huynh đệ, rất ít khi tiếp xúc với các triều thần.

Thuần Vu Thanh thấy người đệ đệ này biết kính nể trước mình, hướng hồ, cũng ở bên ngài từ nhỏ đến lớn, biết được ngài khiêm nhường, ôn nhu, vô cùng yêu quý, thậm chí còn đối tốt hơn cả hai người đệ đệ ruột thịt của mình.

Vào năm mười tám tuổi, Thuần Vu Vọng gặp được Doanh Doanh, lúc đó, nàng mới được mười bốn, mười lăm. Nói là khoảng mười bốn, mười lăm là bởi Doanh Doanh không hề nhớ rõ ràng sinh năm nào, thậm chí, nàng còn chẳng nhớ được tên tuổi thực sự của mình.

Năm đó, cả vùng Ly Sơn, Hào Châu bị đại hồng thủy, Thuần Vu Vọng trên đường tới Ly Sơn tìm “tiên” học đạo đã cứu được nàng, Doanh Doanh mắt như nước hồ thu, đôi mày như núi xuân, tư dung xinh đẹp, hào sảng vô song. Thuần Vu Vọng gần như ngay lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã nhận định nàng chính là người con gái mà ngài sẽ trọn đời trọn kiếp ngưỡng vọng, yêu thương.

Nàng ở ngay cạnh ngài, chỉ cần ngài trân trọng là được, không cần phải giống như mẫu thân, ngưỡng vọng trọn đời trọn kiếp nhưng đến chết vẫn chẳng thể chờ được người đó.

Lúc phát hiện ra nàng chẳng còn nhớ bất cứ điều gì, ngài lập tức nói với nàng rằng, nàng tên là Doanh Doanh, và nàng chính là thê tử của ngài. Đoán chắc trong cả biên giới Đại Lương, chắc chẳng có bất cứ người con gái nào có thể từ chối được lời cầu thân của vị Chấn Vương tuần tú vô song lại được Lý Thái hậu vô cùng yêu quý này.

Lúc Doanh Doanh vừa hồi phục sức khỏe, ngài đã chiếm hữu nàng, ức hiếp nàng vô cùng thâm trọng. Thân hình nàng gầy gò ốm yếu, thậm chí vẫn còn chưa hết dậy thì, hoàn toàn không hiểu chuyện phong sương tuyết nguyệt. Ngài nhiều năm sống trên núi cũng chẳng có chút kinh nghiệm, kỹ thuật vô cùng kém cỏi nhưng vẫn không chịu buông tha cho nàng.

Kết quả là sau đêm hôm đấy, nàng uất ức nằm trong vòng tay của ngài bật khóc suốt cả đêm. Tiếng khóc của nàng khiến ngài vừa hối hận lại vừa đau lòng, nhưng cũng có cảm giác đặc ý.

Cảm giác được ôm nàng trong tay khiến ngài cảm thấy hài lòng và vui sướng nhất kể từ khi hiểu chuyện thế nhân. Phụ mẫu, huynh đệ tất cả đều đặt tâm tư vào giang sơn, quyền thế, nhưng không biết đã có người nào hưởng được cảm giác hài lòng, mãn nguyện không gì đánh đổi được như ngài lúc này hay không?

Thế nhưng ngài dường như cũng chỉ ức hiếp nàng thê thảm đúng một lần đó thôi. Những ngày tháng sau đó, đều là nàng ức hiếp, bắt nạt ngài đến mức thảm thiết.

Thuần Vu Vọng nằm mơ cũng không ngờ, Doanh Doanh tuy tuổi còn nhỏ, thế nhưng lại có thân thủ võ công cao cường đến vậy.

Kể từ ngày ra đời, ngài đã sống trong cảnh đấu đá, chém giết lẫn nhau, lại được Lý Thái hậu hết lòng răn dạy, ở trong cung luôn phải biết cách tự bảo vệ mình. Các hoàng tử từ nhỏ đã được người ta dạy văn luyện võ, ngài hành sự thận trọng, chỉ có hứng thú với cầm kì thi họa, còn những thứ liên quan đến binh pháp, lúc nào kiểm tra cũng đều bị điểm thấp. Võ nghệ trước nay đều luôn tỏ ta kém cỏi, tuyệt đối không bao giờ chiếm mất danh xưng “Võ Vương” của Vinh Vương Thập Nhất đệ, Thuần Vu Hạo.

Thế nhưng ngài hoàn toàn không phải là một văn nhân sức trời gà không chặt, đặc biệt là khi được sống tương đối tự do trên núi, ngài từng xin một vị cao thủ tuyệt thế đã quy ẩn lâu năm truyền thụ võ nghệ cho mình, những hộ vệ cung đình tâm thường trong cung hoàn toàn không phải đối thủ của ngài.

Thế nhưng ngài chẳng thể đánh thắng nổi người thê tử nhỏ hơn mình ba, bốn tuổi này, thậm chí thường xuyên bị nàng cầm theo cành mai đánh cho chạy lui khắp núi, cực kỳ thê thảm, còn nàng thì chơi đùa rất sung sướng. Sau mỗi lần đánh cho Thuần Vu Vọng một trận, nàng lập tức tặng ngài một nụ hôn đầy tình cảm để lấy lòng, khiến ngài không thể tức giận, nhưng cũng chẳng vui cười nổi, đành giáo huấn nàng một trận theo một phương cách khác vào mỗi tối.

Đáng tiếc nàng cũng dần trưởng thành, hoàn toàn không bận tâm đến sự “giáo huấn” đó của ngài, thậm chí càng lúc càng quậy phá không ngừng.

Doanh Doanh không còn kí ức xưa, võ công đã luyện cũng chẳng hiểu xuất phát từ chiêu thức nào, ngay cả cao thủ do Thuần Vu Vọng mời tới cũng chẳng thể nào nhận ra được lai lịch võ công của nàng. Thuần Vu Vọng vì không muốn bị thê tử bé nhỏ của mình đánh cho thê thảm, bắt đầu chăm chỉ luyện tập võ công. Ngài thông minh tuyệt đỉnh, có tư chất, và ngộ tính cao, đến năm tiếp theo đã phản bại thành thắng, thế nhưng sự giáo huấn ở phương diện khác mà ngài dành cho nàng cũng đã thành chính quả, và nàng đã có thai.

Ngài không nỡ động đến một ngón tay của nàng, thế là đành phải tiếp tục ôm đầu để nàng ăn hiếp, thậm chí còn không đánh trả, chỉ sợ sẽ đánh động đến thai nhi.

Vào lúc Doanh Doanh mang thai được tầm bảy tháng, vẫn thích vác chiếc bụng to đùng chạy quanh khắp núi, săn chim rồi lại bắt thỏ, chẳng bao giờ chịu ngồi im một chỗ. Thuần Vu Vọng cũng chẳng mong ngóng gì một tiểu nha đầu mới mười sáu, mười bảy tuổi có thể chăm sóc tốt bản thân, đành phải ở cạnh bên nàng không rời nửa bước, thay đổi hết thói quen sinh sống nho nhã, an tĩnh xưa nay của mình, chẳng khác nào một lão phu tử cả ngày lảm bảm bên tai nàng, khuyên nàng phải biết an phận, dưỡng thai. Doanh Doanh tuổi trẻ nên ngang ngạnh, khi nào nghe không nổi nữa, liền xông tới dùng quyền cước ép ngài phải ngậm miệng.

Ngày hôm đó, sắc trời đã muộn, Doanh Doanh đang chơi vui vẻ, ngài chỉ sợ tối, tìm đường về nhà sẽ không an toàn, nên nghĩ ra trăm phương ngàn kế muốn nàng xuống núi nghỉ sớm. Nàng nghe rồi bực bội, giờ chân đá ngài một cái.

Lúc này, hai người đang đứng trên một vách đá, với thân thủ của mình, ngài hoàn toàn có thể tránh được cú đó. Thế nhưng ngài lại không tránh, bên cạnh có cành cây có thể trợ lực, thế là ngài liền nảy ra ý định, tiện thể ngã xuống dưới, để cho nàng ngoan ngoãn nghe lời.

Có lẽ là ông trời muốn màn kịch của ngài xác thực hơn, nên lúc rơi xuống, vầng trán ngài bị đập vào một hòn đá, đợi khi ngài định thần, giả bộ hôn mê thì trán đã mướt mát đầy máu.

Ngài nghe thấy tiếng gào thét kinh hoàng của Doanh Doanh, nàng vừa chạy vừa gọi tên ngài, ôm lấy ngài rồi khóc “A Vọng, A Vọng, Vọng ca ca, chàng mau tỉnh lại, ta sẽ nghe lời của chàng, chúng ta xuống núi thôi, Vọng ca ca... Chàng đừng dọa ta, chàng không được phép làm ta sợ.”

Thực ra ngài cũng sợ khiến nàng kinh động, cho nên, nàng vừa mới bật khóc thành tiếng, ngài đã mỉm cười mở mắt, vỗ nhẹ lên đầu nàng “Ta không sao đâu.”

Nàng như trút được gánh nặng, ngoan ngoãn theo ngài về nhà, ít nhất là một tháng sau đó, nàng đều tỉnh dậy bật khóc giữa đêm khuya, sau đó ôm chặt lấy ngài không chịu buông ra.

Nàng nói “Lúc nào ta cũng nằm mơ, thấy chàng chết đi, gọi mãi mà chẳng tỉnh dậy.”

Nàng lại nói thêm “Nếu chàng chết đi, ta chỉ có thể chết theo chàng mà thôi. Cảm giác đó thực sự khó chịu hơn cả cái chết.”

Thuần Vu Vọng vô cùng hối hận trước hành động lỗ mãng của mình, lại càng bảo vệ, chăm sóc người yêu của mình tận tình hơn trước, đồng thời không hề oán thán, kêu than gì hết. Bởi vì ngài biết, người thê tử bé bỏng của mình không chỉ trưởng thành ở thân thể mà đã bắt đầu trưởng thành cả về tình cảm nữa.

Doanh Doanh cũng không còn ăn hiếp Thuần Vu Vọng như trước kia, tuy rằng vẫn hiếu động, nghịch ngợm như trước, thế nhưng ít khi khiến cho Thuần Vu Vọng phải ảo não, buồn lòng. Sau khi hạ sinh Tương Tư, ngoài lúc chăm sóc con gái, đa phần thời gian, nàng đều tận tâm luyện kiếm cùng Thuần Vu Vọng.

Ban đầu nàng chỉ luyện kiếm cùng Thuần Vu Vọng, sau đó nàng thường nghĩ ra vài chiêu cổ quái, kéo cả Thuần Vu Vọng cùng suy ngẫm theo.

Thế nhưng, suy nghĩ của Thuần Vu Vọng hoàn toàn trái ngược với nàng, một người suy nghĩ thận trọng, chắc chắn, người còn lại thì linh hoạt, nhẹ nhàng, sau cùng biến thành hai bộ kiếm pháp hoàn toàn khác nhau.

Nói là hai bộ, thế nhưng lúc hai người cùng vận kiếm thì lại phối hợp với nhau rất nhịp nhàng, phát huy uy lực khó lòng tưởng tượng. Dưới sự trợ giúp của vị cao thủ truyền thụ võ công của ngài, hai bộ kiếm pháp này trở thành một bộ kiếm pháp song kiếm hợp bích trợ sức cho đồng đội, tăng uy lực chống địch gấp nhiều lần.

Bởi vì bộ kiếm pháp này hoàn thành vào giữa mùa đông tuyết trắng, hoa mai nở rộ, tuyết lạnh mai hàn, hương thơm thấu xương, Thuần Vu Vọng liền đặt tên hai bộ kiếm pháp này là “Ám hương” và “Sơ Ảnh”(*)

(*) *Hương thơm và bóng hình mờ ảo.*

Bóng hình mờ ảo nước thanh nhã

Hương thâm độn nguyệt ánh hoàng hôn.

Thực ra đó chỉ là những hình ảnh quá đổi cô liêu, quạnh quẽ mà thôi. Thế nhưng vào lúc đó, Thuần Vu Vọng chẳng hề cảm thấy hoa mai trong tuyết trắng lại cô đơn đến vậy.

Lúc Doanh Doanh múa kiếm pháp Âm Hương, ngài thấy những cánh mai rơi xuống cuốn theo từng bước chân nàng, trông chẳng khác nào cánh bướm, mỗi cánh hoa đều như nụ cười của nàng, long lanh xán lạn, tiêu diêu mà hào sảng.

Ngài vốn tưởng rằng mình mãi mãi được tận hưởng cuộc sống hạnh phúc như vậy, tránh xa những tranh đấu tanh máu trong triều, thậm chí còn lánh xa cả những huyên náo của hồng trần. Như vậy ngài có thể an lành, điềm nhiên đi hết cuộc đời này rồi sang cả kiếp sau nữa.

Ngài tin Doanh Doanh của ngài nhất định cũng có suy nghĩ như vậy, đương nhiên, nàng càng không thể ngờ được thế giới bên ngoài lại phức tạp, hỗn loạn và tranh đua như vậy. Bởi vì Thuần Vu Vọng và con gái chính là toàn bộ thế giới, toàn bộ tư duy của nàng.

Lúc này, Tương Tư vẫn chưa có tên gọi, hai người nhất định là nhàn rồi quá, cũng chẳng còn gì phiền muộn nên không biết đặt tên con gái là Tuyết hay là Mai, thậm chí đến khi Tương Tư được sáu tháng, hai người vẫn chưa xác định rõ cái tên cho con.

Mãi đến khi trận hỏa hoạn hôm ấy xảy ra. Đến tận bây giờ, ngài vẫn không rõ nguyên nhân dẫn đến trận hỏa hoạn kinh hoàng đó, ngài chỉ biết mấy hôm trước trận hỏa hoạn, Doanh Doanh từng có những biểu hiện khác thường.

Nàng đột nhiên im lặng, thường hay cau mày ngồi một mình trước gốc mai già. Lúc ngài hỏi, nàng lại mỉm cười kéo ngài vào ngắm con gái, ánh mắt nhí nhảnh chẳng có gì lạ thường.

Cái đêm gần như cướp đi hồn phách của ngài đó, ánh lửa trước giường khiến ngài kinh hoàng tỉnh giấc, tiếp đó liền phát hiện Doanh Doanh đã không còn ở bên cạnh nữa. Sau đó, ngài nghe thấy tiếng kêu cứu của vú nuôi. Khắp nơi đều là lửa, ngay cả căn phòng của con gái cũng tràn ngập lửa.

Ngài cứu con gái ra, tiếp đó chạy sang nhưng căn phòng khác để tìm Doanh Doanh của ngài, mãi cho tới khi toàn thân bị bắt lửa, hộ vệ phải dùng khăn ướt cuốn gọn lấy cơ thể, cưỡng ép lôi được ngài ra ngoài.

Căn nhà của hai người sau đó bị thiêu trụi toàn bộ, thế nhưng cũng phát hiện kịp thời rằng không có xác người trong biển lửa, ngay cả gà vịt trong nhà bếp đều đã xông cả ra ngoài, Doanh Doanh thân thủ phi phàm làm sao lại không trốn ra ngoài được?

Sau đó, khi thu dọn hiện trường, ngài đích thực không hề thấy bất cứ thi thể nào cả. Thế nhưng Doanh Doanh của ngài, kể từ đó không bao giờ xuất hiện nữa, cứ như thể đã biến mất hoàn toàn trong trận hỏa hoạn.

Ngay cả căn nhà mà nàng ở, y phục nàng đã từng mặc, đồ dùng nàng yêu thích, tất cả đều biến mất không còn, tung tích. Ba năm phu thê, ba năm ân ái, ba năm sớm tối bên nhau, ba năm yêu thương mặn nồng, tất cả đều giống như một giấc mộng. Khi tỉnh dậy, giấc mộng đã tan biến. Ngoại trừ tương tư, ngài chẳng còn vương bận bất cứ điều gì.

Tương tư chẳng khác nào một hòn núi lớn đè nặng trong lòng, bất cứ lúc nào cũng như đang nhắc nhở cảm giác hạnh phúc và vui sướng mà ngài đã từng có. Thế nên, lỗ hổng trong tim ngài càng lúc càng sâu, càng lúc càng

đen, ngài càng lúc càng bị cuốn vào trong vòng xoáy ngọt ngọt đến độ không cách nào thở được.

Ngày ngày đêm đêm, lúc nào cũng đau đớn như đứt từng khúc ruột...

Cuối cùng Thuần Vu Vọng cũng kể xong, sắc mặt lúc này đã chuyển sang tím xanh. Ngài nhắc bình rượu lên nhưng trong bình chẳng còn chút rượu nào nữa.

Ta để tâm thấy mười ngón tay của ngài đều không ngừng run rẩy, như thể chẳng còn sức lực cầm chắc dù chỉ là một chiếc ly. Ta liền nói “Ta giúp ngài bảo người mang thêm rượu đi hâm nóng nhé?”

“Không cần đâu.” Ngài đáp “Mười hai vò rượu mà chúng ta cùng chôn, ta đã uống hết sáu vò rồi. Nếu đến ngày nào đó, ta uống hết cả, có lẽ ngay chính bản thân ta cũng chẳng thể tin rằng... ta đã từng có nàng, ta đã từng có những ngày tháng hạnh phúc, vui vẻ...”

Ngài ngược mắt nhìn lên, sắc mặt trắng nhợt như tuyết, ánh mắt thê lương, ai oán, ta bắt đầu cảm thấy đồng cảm trước vị Hoàng tử địch quốc đã bắt giữ công chúa và khiến ta mất đi tự do này.

Ta uống nốt số rượu còn lại trong chiếc ly của mình, vẫn chẳng cảm nhận được trong ly rượu có mùi hương thơm đặc biệt nào. Thế nhưng được uống thứ rượu mà Thuần Vu Vọng vô cùng quý trọng, nghe được câu chuyện tình của ngài, cũng coi như chuyện hiếm.

Than dài một tiếng, ta đưa lời an ủi “Chân Vương Điện hạ xin đừng suy nghĩ quá nhiều, giữ gìn sức khỏe là việc quan trọng nhất. Ít nhiều thì Điện hạ vẫn còn Quận chúa Tương Tư ở bên cạnh, đúng không nào?”

Sắc mặt của ngài có phần tốt hơn, khóe miệng cong lên, nở nụ cười miễn cưỡng rồi gật đầu nói “Đúng thế, Tương Tư, nếu không có con bé, nếu

không có con bé...”

Thuần Vu Vọng quay sang nhìn ta, ánh mắt sắc bén lạ thường, không nói tiếp chủ đề này nữa “Vết thương của nàng không nhẹ, hãy quay về nghỉ ngơi trước đi. Ngồi quá lâu ngoài gió lạnh, e là sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe.”

Tuy rằng ngài đang rất đau khổ, thế nhưng vừa nhắc đến Trương Tư là lập tức tỉnh táo lại ngay, có lẽ ngài sớm đã có lòng nghi kị, cảnh giác với ta rồi. Muốn lợi dụng Trương Tư để đối phó ngài thêm lần nữa, e là khó hơn lên trời.

Ta đứng dậy, từ từ nói “Đa tạ lòng quan tâm của Chấn Vương Điện hạ, tại hạ xin phép cáo từ trước. Nếu Điện hạ suy nghĩ cho tiểu Quận chúa, thì cũng nên bảo trọng sức khỏe, nhanh chóng quay về phòng nghỉ ngơi đi.”

Ta quay người bước xuống phía dưới, cùng lúc Thuần Vu Vọng đột nhiên lên tiếng.

“Tần Văn, nàng hoàn toàn không phải nàng ấy.” Tuyết trắng rơi vào mắt ngài, tan chảy thành nước, long lanh, ướt đầm, giọng ngài hòa cùng gió lạnh, cũng phập phồng bất định như những bông tuyết đang múa lượn trên trời. “Thế nhưng tại sao ta luôn cảm thấy nàng chính là nàng ấy chứ? Rõ ràng chỉ có ngoại hình giống nàng ấy mà thôi. Trước nay, ta chưa từng nghĩ rằng... ta sẽ nhận nhầm người. Cho dù nàng ấy còn sống hay đã chết, ngay cả khi đã biến thành một con chim, một đóa hoa, ta cũng sẽ nhận ra nàng ấy. Nàng ấy là Doanh Doanh của ta, là Doanh Doanh của ta...”

Ngài ngửa cổ nhìn trời, dường như đang cười mà cũng giống như đang khóc, buông từng từ “Chữ tương tư, viết đầy dòng. Ý tương tư, bao giờ đủ? Tâm can quận thất, nước mắt đầm đìa...”

Có cành mai không chịu được tuyết trắng đọng càng lúc càng nặng, trĩu hẳn xuống, khi tuyết rơi xuống chẳng khác nào mưa, liền đập mạnh xuống đất.

Ta quay về Viện Thâm Phương, mắt nhìn cửa viện từ từ đóng rồi khóa lại, nhất thời cũng chẳng làm được gì.

Sau đó nhiều ngày, Thuần Vu Vọng không hề xuất hiện, cũng không hề bắt ta phải theo ngài đi dùng bữa sáng hay đến thư phòng. Điều này càng khiến ta khẳng định một điều, ngài dắt ta đến gặp con gái ngài cùng việc thấy được bức tranh của Doanh Doanh đều vì muốn xác nhận một sự thực rằng, ta hoàn toàn không phải người phụ nữ mà ngài tìm kiếm bấy lâu nay.

Nếu đã xác định là không phải, không áp giải ta vào đại lao làm bạn với gián chuột đã là nể mặt lắm rồi.

Từ việc ngài mãi chẳng hề xử lý mình, ta có thể thấy, chính kiến của ngài với Thuần Vu Thái, Thuần Vu Hạo vẫn còn đôi chút khác biệt, ít nhất ngài cũng không có ý định giao công chúa Thương Hy cho Hoắc Vương Thuần Vu Thái để làm con tin. Tuy nhiên không thể nhìn ra rốt cuộc ngài đang có ý định gì, thế nhưng ta tin công chúa Thường Hy tạm thời bình an vô sự, chỉ là cũng giống như ta, đang bị cầm chân tại một nơi nào đó trong phủ Chấn Vương.

Ta chẳng còn lựa chọn, chỉ mong sớm ngày bình phục vết thương, một mặt chờ đợi thời cơ hành động, mặt khác đợi khi nước Nhuế phái người đến ứng cứu, cũng đã ở trạng thái sức khỏe sung mãn, khỏe mạnh nhất, trong ứng ngoại hợp, như vậy thì cơ hội trốn thoát khỏi nước Lương sẽ lớn hơn rất nhiều.

Cho dù là ta hay là công chúa Thường Hy, đều không phải quân cò mà nước Nhuế dễ dàng bằng lòng từ bỏ. Nước Lương lúc này đang rơi vào tình trạng nội chiến, tranh giành quyền lực, nước Nhuế nhất định sẽ phái người

sang can thiệp. Nếu bọn họ biết Thuần Vu Thái và Thuần Vu Hạo thượng võ, một lòng muốn thôn tóm cả thiên hạ, vậy thì nhất định sẽ phái các cao thủ tới đây âm thầm ứng cứu.

Quản sự và đám nô tì phát hiện ta hoàn toàn không phải người phụ nữ mà Thuần Vu Vọng muốn tìm, ta nhận thấy Thuần Vu Vọng hoàn toàn chẳng coi trọng ta, nên lòng quan tâm, nhiệt tình ban đầu cũng tan theo mây khói. Những thị nữ được phái tới hầu hạ trước kia đa số bị rút đi mà ngay cả cơm ăn nước uống hằng ngày cũng kém hẳn, dần dần thậm chí còn đạm bạc hơn cả thức ăn thừa thãi của đám hạ nhân, chứ đừng nói là than đốt lò hay y phục để thay khi tắm.

May mà ta được tôi luyện trong quân nhiều năm, đem số thuốc trị thương thừa thãi mấy ngày đầu được khoản đãi cất lại dùng dần, để không ảnh hưởng đến việc hồi phục vết thương, còn những chuyện khác, ta chẳng bận tâm.

Thời tiết mấy ngày gần đây rất tốt, lớp tuyết tích tụ những ngày trước đã tan đi nhiều, ta tháo băng cho cánh tay phải đang đeo trên cổ, cố gắng hoạt động đưa lên đưa xuống, nhìn thấy cánh tay này hồi phục rất tốt. Còn phần ngực bị Vinh Vương đập mạnh vào giờ cũng không còn đau nhức, xem ra chỉ cần điều dưỡng, nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa là có thể phục hồi hoàn toàn.

Chính vào lúc đang âm thầm hứng khởi, cánh cửa Viện Thâm Phương đột nhiên cọt kẹt mở ra.

Ta bước lên trên, quả nhiên thấy dưới chân cửa có đặt một bát cơm lớn thô kệch, số cơm bên trong chỉ tầm nửa bát, bên trên đặt một ít lá rau vàng úa, chẳng thể nhận ra rốt cuộc đó là loại rau gì. Cầm đũa lật lên xem, ta chẳng bắt ngờ khi thấy quá nửa số cơm đều bị cháy khê, đen vàng, vừa cứng lại vừa lạnh như đá.

Lấy một ít nước từ chiếc chum đặt bên bờ tường, ta đổ vào bình trà, lại tìm thấy canh mai bị gãy, cho vào lò sưởi châm lửa, đun ít nước nóng, ngâm bát cơm kia cho đỡ lạnh. Thế nhưng những hạt cơm trong đó vẫn cứ cứng như đá, lúc nuốt vào cổ họng có cảm giác đau và rất khó chịu. Có điều cơm canh thế này, tin rằng ngày nào đó họ quên không mang tới, ta cũng không thấy khó chịu.

Lúc này, cửa viện truyền ra chút động tĩnh, hơn nữa sau khi tiếng dây xích vang lên một hồi, lại nghe tiếng cửa cột kệt mở ra. Không ngờ là Thuần Vu Vọng dắt theo Tiểu Tương Tư bước vào trong.

3

Quần quanh buồn bã, thương thay cho phận nữ nhi

Hai người một lớn một nhỏ đều mặc bộ áo gấm màu trắng, trùm chiếc áo lông trắng quý giá bên ngoài, đi dưới ánh mặt trời sáng chói, cứ như thể hai luồng sáng ấm nóng, khiến người ta nhìn mà chói mắt.

Ta cúi đầu nhìn bộ y phục vừa cũ vừa bẩn của mình, tiếp tục ăn bữa trưa.

Tiểu Tương Tư lại hân hoan lớn tiếng gọi ta một tiếng “Mẫu thân.” Cô bé nhanh chóng chạy vào phòng, rúc thẳng đầu vào người ta.

Bàn tay của ta rất lạnh, cô bé lại vừa bước vào từ bên ngoài đầy nắng, ngay cả y phục cũng ấm áp, thân thể bé nhỏ đó chẳng khác nào một chiếc lò sưởi có độ ấm vừa phải, khiến ta thấy dễ chịu lạ thường.

Theo thói quen, ta định đưa tay vuốt tóc cô bé, vai trái đột nhiên bị một bàn tay bóp chặt, đồng thời đột nhiên tăng lực vào lúc ta vừa định nhấc tay lên. Giữa trời lạnh như vậy, ta lại đau đón đến độ mồ hôi túa đầy người.

Khi ngược mắt lên, ta bắt gặp ngay đôi mắt của Thuần Vu Vọng. Đen sẫm như đêm tối, lạnh giá như tuyết băng, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười dịu dàng như tựa như nắng xuân.

Ngài mỉm cười nói với ta “Ta đã nói với Tương Tư rằng nàng đang dưỡng thương, không tiện gặp mặt, vậy mà con không tin. Nàng hãy nói với con, có phải nàng vẫn cần thời gian tịnh dưỡng?”

Ta lập tức hiểu ngay, người muốn gặp ta không phải là Thuần Vu Vọng mà là cô bé luôn tưởng nhầm ta là mẫu thân ruột thịt của mình. Thuần Vu Vọng trước đó đã ra tay khống chế, đương nhiên vì sợ ta có ý đồ với con gái bảo bối của mình.

Ta từ từ buông Tiểu Tương Tư ra, miễn cưỡng cười đáp “Đúng thế, vết thương của ta rất nặng, chỉ có thể một mình tịnh dưỡng, đợi khi nào vết thương của ta khỏi rồi, sẽ chơi đùa với con hằng ngày, được không?”

Tiểu Tương Tư tỏ ra có phần thất vọng, đôi mắt trong sáng, ngây thơ nhìn về phía ta đầy lưu luyến rồi lầm bầm “Là vậy ạ, con còn tưởng phụ vương có ý giấu mẫu thân đi, không để cho con gặp cơ.”

Thuần Vu Vọng thấy Tiểu Tương Tư đã rời khỏi vòng tay ta, lập tức buông vai ta, quay người bế Tiểu Tương Tư vào lòng, ngồi phía đối diện chiếc bàn, mỉm cười nói cùng con gái “Phụ vương sao phải giấu mẫu thân con đi chứ? Là thái y đã nói, một khi vết thương của mẫu thân con còn chưa khỏi thì con không được đến đây phá phách, có hiểu không?”

“Con chỉ tới đây thăm viếng, chứ không hề làm phiền mẫu thân...” Tiểu Tương Tư chu miệng đầy bất mãn “Có điều chỗ mẫu thân ở lạnh quá. Tại sao càng ngồi càng thấy lạnh vậy?”

Liếc mắt nhìn bát cơm trước mặt ta, cô bé lại hiếu kì hỏi “Mẫu thân, người đang ăn thứ gì thế?”

Thuần Vu Vọng một lòng phòng bị trước ta, đến lúc này mới chú ý đến chiếc lò sưởi lạnh giá cùng bát cơm khô canh hầm trước mặt, đôi mắt đánh lại, cau mày không nói thêm gì.

Ta bình thản như không ăn thêm vài miếng, rồi mới trả lời “Thứ ta ăn đương nhiên là bữa trưa rồi. Thái y nói mẫu thân đang bị thương, cho nên không được ăn đồ nhiều mỡ, vậy nên mới ăn cơm rau đạm bạc.”

Tiểu Tương Tư tỏ ra chán nản “Tại sao đang bị thương mà phải ăn uống đạm bạc? Lần trước con nghịch thanh kiếm của phụ vương bị đứt tay, chảy máu, phụ vương liền sai người nấu rất nhiều canh sườn và canh cá, bảo con phải ăn nhiều để bồi bổ cơ thể. Hơn nữa... tại sao từ trước đến nay con chưa bao giờ thấy thứ cơm canh thế này? Có phải phụ vương đã đem thức ăn của mẫu thân cho vị tỷ tỷ mặc y phục trắng kia rồi? Tại sao phụ vương ngày nào cũng ở cùng với tỷ tỷ đó, không tới thăm mẫu thân của con? Cho dù vị tỷ tỷ đó xinh đẹp đến mức nào, con cũng không cần.”

Cô bé đưa lời chỉ trích, rồi trợn ngược mắt nhìn về phía phụ vương của mình, bắt đầu tỏ ra bất mãn. Tuy rằng từ nhỏ đã quen ăn sơn hào hải vị, không biết phân định gì nhiều, nhưng cô bé đương nhiên vẫn có thể đoán biết thức ăn ngon hay không qua màu sắc, vừa nhìn là biết ta đang bị “ăn hiếp, ngược đãi”.

Có điều, “vị tỷ tỷ áo trắng” mà cô bé vừa nhắc đến là ai chứ? Tình cảm Thuần Vu Vọng dành cho Doanh Doanh, cùng sự đón đầu sau khi đánh mất Doanh Doanh tuyệt đối không phải giả tạo, ngài đã biết bao lần tỏ ra khổ sở trước mặt ta, làm sao đột nhiên lại ngày ngày bầu bạn cùng với mỹ nhân áo trắng kia?

Trong lòng ta đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, căng thẳng nín thở, tuy vậy ngoài mặt vẫn cứ mỉm cười, nói với Tiểu Tương Tư “Đừng trách phụ vương của con, là tự mẫu thân thích ăn thứ này. Mùi vị cũng không tệ lắm, không tin, con thử một miếng xem.”

Ta liền gấp một miếng cháy đưa đến miệng Tiểu Tương Tư.

Tiểu Tương Tư thấy thứ đen thui đó, do dự một hồi, sau đó cũng há chiếc miệng chúm chím, xinh xắn kia ra.

Cô bé còn chưa kịp chạm lưỡi vào, Thuần Vu Vọng đã đưa tay hất đôi đũa của ta sang một bên, miếng cháy rơi xuống đất.

Ngài phiền não quay sang nói với Tiểu Tương Tư “Tương Tư, mẫu thân đang đùa con thôi, thứ dành cho bệnh nhân ăn, con không thể ăn được, có hiểu không? Mẫu thân còn phải nghỉ ngơi, con đã tới thăm rồi, bây giờ không được phép quậy phá nữa. Thế này nhé, phụ vương dắt con ra ngoài đi dạo, phụ vương sẽ mua cho con một con búp bê sứ vừa chạm vào là lắc lư, được không?”

“Được, vậy chúng ta dắt mẫu thân đi theo nhé!”

“Phụ thân đã nói là mẫu thân đang bị bệnh, phải nghỉ ngơi. Ngoan nào, chúng ta ra ngoài nhé, được không?”

Thuần Vu Vọng vừa đưa lời dỗ dành, vừa kéo cô bé ra ngoài, dường như không cho phép con gái tiếp xúc quá gần với người phụ nữ có tâm địa không tốt như ta.

Thấy Tiểu Tương Tư liên tục quay đầu lại nhìn, ta đột nhiên nảy ra ý định, liền tháo chiếc dây buộc ở đuôi thanh kiếm Thừa Ảnh rồi chạy ra ngoài thét lớn “Tương Tư.”

Tương Tư lập tức đứng lại.

Ta liền đưa sợi dây đó cho con bé rồi mỉm cười nói “Ngày nào mẫu thân cũng rất nhớ con, đây là thứ mà trước nay mẫu thân thường mang theo bên người, con hãy giữ làm kỉ niệm. Ngày ngày nhìn nó, giống như con đang được gặp mẫu thân vậy.”

Tương Tư vui vẻ, liền quay người chạy lại nhận lấy, giơ lên ngắm một hồi rồi mới thận trọng cất vào người.

Thuần Vu Vọng nhìn ta chăm chăm, ánh mắt đen láy sâu không nhìn thấy đáy. Dù thế nào đi nữa, ngài cũng chẳng thể che giấu được sự phòng bị cùng nỗi ảo não chất chứa trong ánh mắt đó.

Ta mỉm cười nói “Chỉ là một đồ vật bé nhỏ, coi như một món quà nhỏ dành cho lệnh ái. Hoặc giả Chấn Vương điện hạ cảm thấy món quà này quá tầm thường?”

Trước nay ta luôn cải dạng nam trang, ngoại trừ chiếc túi có đựng thuốc vẫn thường dùng, trên người ta chẳng có món trang sức nào khác. Thế nhưng thân phận của ta tại Đại Nhuế cũng có thể coi là tôn quý, sợi dây đeo kiếm đó được kết từ sợi vàng, vô cùng tinh tế, miếng ngọc bội màu trắng trên đó tuy không phải là vật báu giá trị liên thành, thế nhưng cũng là hàng hiếm.

Thuần Vu Vọng không đáp, mặt mũi sầm sì dặt con gái rời đi.

Ta than dài một tiếng, cúi đầu ăn tiếp bữa trưa “thanh đạm” của mình, nhai mãi, nhai mãi, khó khăn lắm mới nuốt hết được số cơm này vào bụng. Đưa tay sờ lên phần da dày đau nhói, ta đang chuẩn bị đứng dậy ra ngoài, trước mặt đột nhiên tối sầm.

Không ngờ Thuần Vu Vọng đã đi rồi mà còn quay lại, bên cạnh không dặt theo Trương Tư nữa. Ngài mặt mũi sầm sì, lạnh lùng đưa lời cảnh cáo “Tần Văn, ta không muốn làm khó ngươi, ngươi hãy an phận một chút, lúc nào thích hợp, ta có lẽ sẽ thả ngươi về nước Nhuế. Thế nhưng, nếu ngươi còn bất cứ ý đồ bất chính với Trương Tư, bản vương sẽ lột da rút xương xem ngươi còn có thể đứng ra gánh vác cả Tần gia nữa không.”

Nghe đến câu nói sau cùng của ngài, ta biết, ngài đã cho người đi điều tra kỹ càng thân thế, lai lịch của mình, trong lòng nhói lên, ta cố mỉm cười bình tĩnh “Chấn Vương Điện hạ ngài đã lo nghĩ quá nhiều rồi? Tại hạ thấy Quận

chúa Tương Tư đáng yêu, thực lòng yêu quý. Làm sao dám có ý định bắt chính được chứ?”

Thuần Vu Vọng lạnh lùng mỉm cười “Người tưởng ta không biết sao? Người chỉ sợ Tương Tư quên mất người, không tới tìm người nữa, cho nên mới cố ý tặng sợi dây đó cho con bé. Mưu đồ của người chính là dự định lợi dụng tình cảm yêu thương con bé dành cho mẫu thân, đổ dành nó tới thăm người, rồi nhân thời cơ khống chế nó để uy hiếp ta, có đúng không?”

Con người này đúng là thông minh tuyệt đỉnh, còn ta đương nhiên phải một mực phủ nhận. “Chân Vương Điện hạ, cho dù ngài đang nghi ngờ tại hạ thì cũng không nên cho rằng tiểu Quận chúa Tương Tư không hiểu chuyện vậy chứ? Quận chúa do ngài một tay nuôi nấng, đương nhiên mọi chuyện đều sẽ nghe theo lời của Điện hạ rồi. Nếu Điện hạ không cho phép Quận chúa tới tìm ta, Quận chúa nào dám tới đây?”

Thuần Vu Vọng trợn mắt lườm ta đầy chán ghét rồi phẫn nộ thét lớn “Ta đương nhiên sẽ trông chừng Tương Tư. Người đàn bà như người vừa nhìn đã biết chưa từng làm mẫu thân, làm sao hiểu được tình cảm thiết tha mà đứa trẻ dành cho phụ mẫu của mình? Lần sau đừng để ta nhìn thấy người giả bộ hiền thê từ mẫu trước mặt Tương Tư. Người mẫu thân thực sự sẽ không bao giờ có ánh mắt ác độc như người đâu.”

Ta thực sự không hiểu tại sao ánh mắt của mình giờ lại trở nên ác độc, có lẽ ta giả bộ chưa được chuẩn xác cho lắm, có lẽ ánh mắt của ngài còn độc ác hơn cả ta, nên mới có thể nhận ra được mọi suy nghĩ ẩn sâu trong lòng người khác.

Còn ta cũng rất căm ghét người khác nhìn mình bằng ánh mắt ác độc như vậy, liền bật cười nói “Nếu ngài thực sự cảm thấy ta ác độc, ta nguy hiểm, vậy thì ngài cứ nói thẳng với Quận chúa rằng, ta không phải mẫu thân của Quận chúa, vậy chẳng phải là xong chuyện rồi sao?”

Ánh mắt căm ghét của Thuần Vu Vọng đột nhiên biến mất hoàn toàn. Thay vào đó chính là nỗi đau đớn thảm thiết đến tuyệt vọng, như thể đang đứng trước bờ vực thẳm.

Ngài nghẹn ngào đáp “Ta không muốn Tương Tư lớn lên mà không nhớ nổi hình dạng của mẫu thân mình.”

Nghe những lời này, ta không khỏi chết lặng người.

Ngài than dài một tiếng “Ta đã dùng thời gian năm năm, không ngừng nói với Tương Tư rằng, mẫu thân của con bé là một người phụ nữ xuất sắc, thông minh đến độ nào. Ta không muốn vì ngươi mà khiến cho hình tượng mẫu thân trong lòng Tương Tư sụp đổ. Nếu Doanh Doanh quay về, Tương Tư sẽ thân thiết với nàng ấy y hệt như thân thiết với ngươi bây giờ. Nếu được vậy, Doanh Doanh sẽ vô cùng sung sướng.”

Lại là Doanh Doanh.

Ngài bước ra ngoài với bộ dạng thảm thiết, khổ đau, ra đến cửa mới ý thức được lời nói của mình yếu đuối đến chừng nào, vội vã uốn thẳng người, lên tiếng “Ngươi không phải là Doanh Doanh. Nếu ngươi dám đứng ngăn giữa Tương Tư và Doanh Doanh, ta sẽ giết chết không tha.”

Ngài phát áo ra đi, ta mỉm cười khổ sở, sau đó tâm trạng dần chuyển sang bình thản. Con người này không hề đơn giản, thế nhưng nhược điểm lại đơn giản và mang tính chí mạng. Ngài đã nói bao nhiêu lần rằng ta không phải là Doanh Doanh, ta cũng không biết ngài làm vậy là vì muốn nhắc nhở ta hay đang nhắc nhở chính mình.

Lẽ nào ta còn không biết ta là ai, cần ngài phải nhắc đi nhắc lại nhiều lần như vậy làm gì?

Quay người ngồi lại suy nghĩ mãi chẳng ra kế sách hay, trước mắt ta đột nhiên lại tối sầm, đầu đau đớn như bị dao kiếm đâm vào vậy.

Cơ thể ta không còn nghe theo không chế, ngã thẳng xuống dưới, bên tai liền nghe thấy tiếng ai đó đang hét lên thảm thiết “Doanh Doanh...”

Ta hoang mang lấy viên thuốc từ trong chiếc túi đeo bên người ra, run rẩy nhét vào miệng. Mồ hôi lại túa ra như mưa, mãi lâu sau mới hồi lại, đã phát hiện bản thân đang ngồi trên mặt đất.

Trước cửa trống không, Thuần Vu Vọng đã biến mất tông mất dạng, thậm chí cửa viện cũng đã bị khóa lại. Vậy lúc này là ai gọi Doanh Doanh chứ? Ta than dài một tiếng. Đương nhiên là ảo giác. Ngài phân biệt rất rõ, ta tuyệt đối không thể là người thê tử đơn thuần lại đáng yêu kia của ngài.

Thuần Vu Vọng tới thăm ta, chẳng qua chỉ là một lần gặp mặt chả mấy vui vẻ. Thế nhưng cảnh ngộ của ta kể từ hôm đó cũng có chuyển biến tốt đẹp hẳn.

Không biết có phải do Thuần Vu Vọng dặn dò, hay là bản thân mấy người hầu này đã nghe ngóng được thông tin gì, mà buổi tối hôm đó, ta bắt đầu được dùng bữa tối dinh dưỡng có mùi vị sắc màu, cơm lành, canh ngọt, thậm chí có cả thịt nữa. Không chỉ vậy, họ còn đưa tới cả than đốt, y phục, nước ấm và vô số các đồ dùng cần thiết khác, ngoại trừ mất đi tự do, cuộc sống của ta hoàn toàn chẳng hề khác biệt so với các thiên kim tiểu thư nhà phú hộ.

Đáng tiếc là, từ trước đến nay ta chưa bao giờ là một thiên kim tiểu thư, lại càng không muốn đánh mất tự do. Sau khi sức khỏe hồi phục, ta thực sự không muốn làm tù nhân ở đây cả đời.

Sợi dây đeo kiếm của ta được tặng đi đúng là không hề uổng phí. Tương Tư quả nhiên thường xuyên nhớ đến ta, trong khoảng thời gian bảy, tám ngày đã đến thăm ta bốn, năm lần liền.

Tương Tư đang ở thời kì hiếu động, nghịch ngợm, hơn nữa cũng thừa hưởng sự ngang ngạnh, hoạt bát từ mẫu thân, tới đây cùng phụ vương có vài lần đã nhớ đường tới Viện Thâm Phương, cứ tìm được cơ hội là lại lén lút chạy tới. Đáng thương cho đám vú nuôi, thị nữ hầu hạ cô bé, tuy số lượng đông, nhưng hoàn toàn không thể trông chừng được đứa bé mới chừng bốn, năm tuổi này. Lúc nào cũng để ta với Tiểu Tương Tư nói chuyện một lúc lâu rồi mới hoang mang tìm tới, mặc cho cô bé vừa la vừa khóc, lòi ra ngoài bằng được.

Đám hộ vệ canh trực bên ngoài đã được dặn dò, tuy không dám đắc tội tiểu Quận chúa, nhưng cũng không dám mở cửa cho cô bé vào gặp ta. Ta cũng không dám hành động quá lỗ mãng, mỗi lần thấy cô bé thét gọi, đều đứng nói chuyện với cô bé qua cánh cửa. Nói thật thì cũng chỉ là nghe cô bé đọc thuộc bài thơ, hát một bài, thậm chí là căn dặn một thị nữ nào đó đã đi mách tội cô bé, hay là phụ vương ra khỏi phủ lúc nào...

Thế nhưng mỗi lần thấy có thị nữ đến đưa cô bé đi nhưng cô bé vẫn ngang ngạnh không chịu, ta lại phải đưa lời khuyên nhủ cô bé nhanh chóng quay về, đừng chọc giận phụ vương, khiến ngài không vui.

Những chuyện tương tự như vậy xảy ra vài lần, dần dần các hộ vệ và thị nữ cũng không còn thấy chuyện Tương Tư tới gặp ta đáng sợ gì nữa, ngay cả lúc ta nói chuyện cùng Tương Tư, đám hộ vệ cũng chẳng đứng ở giữa chặn đường giám sát.

Buổi chiều muộn hôm nay, Tương Tư lại đến, nhưng là khóc lóc ỉ ê, chạy tới kể nỗi uất ức của mình.

“Phụ vương lại mắng con.”

“Mắng con? Tại sao chứ? Không cho con tới gặp mẫu thân sao?”

“Không phải. Phụ vương trách con quản việc của người.”

“Con quản việc của phụ vương? Con quản việc gì của ngài ấy?”

“Con thấy người hôn môi vị tỷ tỷ áo trắng, nên chạy vào mắng người.”

Ta kinh ngạc đến độ trợn trừng mắt lên.

Thuần Vu Vọng nhất mực chung tình với Doanh Doanh, khiến ta cũng không nhìn được mà động lòng thương cảm, tại sao ngài đột nhiên lại hôn môi người con gái khác?

Còn về việc Tương Tư chạy vào mắng người thì hoàn toàn nằm trong dự liệu của ta. Thuần Vu Vọng vô cùng thương yêu chiều chuộng Tiểu Tương Tư, nên sớm muộn gì cũng bị con bé trèo lên đầu bắt nạt ngài một cách vô pháp vô thiên như vậy là điều đương nhiên.

“Con mắng... mắng ngài ấy thế nào?”

“Con nói người không phải người tốt, chẳng trách mẫu thân bỏ đi, đáng đời người cả đời phải cô đơn, quạnh quẽ, không ai quan tâm. Con còn nói sau này con cũng không thèm để tâm đến người nữa.”

Cô bé ngồi lên bậc thềm trước cửa, bật khóc tu tu, định đưa mặt về phía ta. Cửa ngoài vẫn cứ khóa chặt lại, khe cửa hẹp đến mức chỉ có thể thò hai ngón tay qua, ta muốn đưa tay qua xoa đầu Tiểu Tương Tư cũng khó. Thế nhưng cô bé nhìn thấy bàn tay ta định đưa ra, đã cảm thấy được an ủi vạn phần, liền đưa bàn tay bé nhỏ vào trong, nắm lấy ngón tay của ta. Bàn tay bé nhỏ đó, ấm áp, mềm mại, non nớt khiến người ta chẳng nỡ nắm lại, chỉ sợ khiến cô bé đau.

Ta nắm nhẹ bàn tay của cô bé, mỉm cười nói “Ừm, quả nhiên là một đứa bé ngoan, luôn biết nói những lời tốt cho mẫu thân.”

Tiểu Tương Tư thấy ta mỉm cười, liền hân hoan, cả người ngả sang, cố gắng nép sát về phía ta rồi nói “Phụ vương bảo con rút đi, con sẽ không bao giờ để tâm đến người nữa. Con ở cùng với mẫu thân, có được không?”

Một đứa trẻ mới tầm năm, sáu tuổi, thân người còn bé nhỏ, mềm mại, lúc nhích vào trong, nửa người đã len qua được khe cửa.

Khe cửa nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng vừa đủ để một đứa nhóc gầy bé năm, sáu tuổi chui qua. Huống hồ phụ mẫu của Tương Tư đều là người luyện võ, gân cốt của cô bé cũng cứng cáp và dẻo dai hơn người bình thường rất nhiều.

“Được, đương nhiên là được rồi.”

Đón lấy cô bé, ta cầm lấy bàn tay của Tiểu Tương Tư kéo qua khe cửa, rồi mỉm cười ra hiệu cho cô bé. Đứa bé này rất thông minh, lập tức chú ý đến khe cửa này, nhìn ta hân hoan. Ta mỉm cười nhìn cô bé, cô bé nhận được lời động viên, lập tức cởi y phục dày cộp bên ngoài, đưa đầu qua khe cửa chui vào.

Đám hộ vệ thấy vậy, vội vã ngăn cản “Tiểu Quận chúa, người không làm vậy được đâu.”

Ta thấy Tiểu Tương Tư đã đưa đầu vào trong rồi, liền tóm nhẹ lấy đôi vai của cô bé rồi kéo nhẹ lôi vào trong. Đám hộ vệ thất kinh, vội vã xông lên, ta đã mỉm cười hân hoan, ôm Tương Tư vào lòng.

Tương Tư cực kì vui vẻ, đưa chiếc miệng bé xinh, chúm chím hôn lên đôi má ta rồi cười nói “Mẫu thân, cuối cùng con đã có thể ôm người được

rồi.”

Đôi môi của Tiểu Tương Tư không những mềm mại mà còn ấm áp, ngay cả thân thể bé nhỏ dù đã cởi chiếc áo choàng long cáo dày dặn ra, vẫn cứ ấm áp vô cùng. Sợ cô bé bị lạnh, ta vội cởi chiếc áo choàng của mình xuống, bọc kín cô bé lại rồi mỉm cười nói “Mẫu thân cũng rất vui, cuối cùng lại có thể ôm Tiểu Tương Tư trong lòng rồi.”

Ta đích thực cảm thấy vui vẻ, niềm vui của ta lại càng khiến đám hộ vệ canh phòng lúc này thêm hải hùng.

Tiếng bước chân tạp loạn bên ngoài vang lên, đoán chắc chỉ một lúc nữa thôi, tiếng bước chân sẽ càng tạp loạn và vang dội hơn nữa.

Ta bước vào trong, bế Tiểu Tương Tư đến bên lò sưởi cho ấm, rồi đặt bàn tay nhỏ xinh kia ra trước miệng mình, thổi phù phù để lấy hơi ấm. Cô bé nhìn ta bằng ánh mắt đen láy, sáng trong, ánh mắt ngây thơ không chút tạp niệm đó khiến ta bất giác toát mồ hôi với những việc sắp sửa làm.

Thế nhưng nói cho cùng Tiểu Tương Tư vẫn chỉ là đứa bé không hề liên quan tới ta, hơn nữa còn là con gái của kẻ thù.

Hầu như không gặp chút khó khăn, ta liền dịu dàng đặt nụ hôn lên vàng trán của cô bé “Tương Tư, con hãy giúp mẫu thân đuổi vị tỷ tỷ áo trắng đó đi có được không?”

Tương Tư nghe vậy, vỗ tay đầy hứng khởi “Dạ được, dạ được ạ. Chúng ta hãy đuổi tỷ tỷ đó đi, sau đó mẫu thân và phụ vương lại ở bên nhau, có được không?”

Ta mỉm cười đáp lại “Điều đó là đương nhiên. Có điều vị tỷ tỷ áo trắng đó xinh đẹp, trẻ trung hơn mẫu thân nhiều, ta buộc phải đưa nàng ta đến một nơi thật xa, sau đó mới an tâm quay lại sống cùng Tương Tư.”

Tương Tư liền đáp “Dạ được, thế nhưng mẫu thân không được lừa con, sau khi đưa vị tỷ tỷ đó đi, thì người phải quay về sống với con và phụ vương đây.”

Ánh mắt tròn xoe, đen láy, trong sáng tựa thủy tinh của cô bé in lại nụ cười của ta, xinh đẹp mà giả tạo, chẳng chân thực chút nào. Thế nhưng nụ cười của cô bé lại non nớt, ánh mắt sáng tựa ngọc lưu ly. Sau nhiều năm chinh chiến ngoài sa trường, ta chém đầu biết bao nhiêu quân địch mà chưa từng chớp mắt sợ hãi, vậy mà vào lúc này, ta thực sự chẳng dám nhìn vào đôi mắt của cô bé.

Ta liền đặt đầu cô bé vào vai mình, không nhìn thêm nữa, dịu dàng nói tiếp “Được rồi, mẫu thân nhất định sẽ quay về sống với con và phụ vương. Có điều phụ vương của con đã bị vị tỷ tỷ áo trắng kia hớp hồn, đợi chốc nữa, ta sẽ dùng con để dọa cho ngài ấy một trận, ép ngài phải để ta đưa vị tỷ tỷ đó đi thật xa, con đừng sợ hãi, ta sẽ không làm con bị thương, có biết không?”

Tương Tư gật đầu đáp “Con biết rồi. Mẫu thân luôn yêu thương con nhất, làm sao lại nỡ làm tổn thương đến con?”

Ta âm thầm cảm thấy áy náy, nhưng lại ôm cô bé càng chặt hơn trước, tay cầm chắc bảo kiếm, vẫn mỉm cười nói cùng cô bé “Ừm, Tương Tư đích thực là đứa con ngoan của mẫu thân, rất biết nghe lời.”

Tương Tư được ta khen ngợi càng thêm đắc ý, nũng nịu trong lòng ta như chú mèo con, thân người mềm mại, hơi thở ấm áp. Cô bé có đôi mắt tuyệt đẹp y hệt như phụ vương của mình, khiến trái tim dù cứng rắn đến mức nào cũng bị tan chảy, mềm yếu. Đây đích thực là một đứa bé đáng yêu, ngoan ngoãn, đáng tiếc lại là con gái của Thuần Vu Vọng.

Nghe tiếng bước chân hỗn loạn bên ngoài truyền vào, ta từ từ rút thanh kiếm Thừa Ảnh ra khỏi vỏ, nụ cười bên miệng bất giác lạnh giá. Dây xích được mở ra, hai cánh cửa bị người ta đập mạnh, tiếp đó là bóng dáng Thuần Vu Vọng đưa thị vệ hoảng loạn tiến vào.

Rất tốt. Thứ ta chờ đợi chính là sự hoảng loạn của ngài. Một khi ngài hoảng loạn, ta mới có cơ hội chiến thắng. Ngài mặc bộ y phục bằng gấm trắng, chiếc thắt lưng lỏng lẻo, bước chân vội vã, trước trán còn một vài lọn tóc lòa xòa.

Ta nhớ chuyện Tương Tư kể ngài vừa hôn môi cùng người phụ nữ áo trắng nào đó, đột nhiên lại cảm thấy khinh bỉ. Giữa ban ngày ban mặt, chắc hẳn ngài bị đám thị vệ gọi dậy khỏi chiếc giường của người phụ nữ áo trắng kia.

Người không phong lưu uông tuổi xuân. Ngài thân là hoàng tử, thê thiếp thành đàn cũng chẳng có gì lạ lắm. Hà tất phải vừa khổ sở chung thủy, chờ đợi, mong nhớ si tình với một người ái thê đã mất tích nhiều năm, lại vừa ân ân ái ái cùng người phụ nữ khác? Nếu đã lãng nhãng thì đừng có tỏ ra nhất mực si tình! Ngài chính là loại người ghê tởm đó. Thực đúng là uổng phí cho bộ mặt anh tuấn, si tình hiếm thấy, không biết đã làm hại biết bao nhiêu người phụ nữ tốt đẹp, nhất mực si tình.

Còn ngài hiển nhiên đang phần nộ vì bị gọi dậy khỏi giấc mơ xuân, lại còn thấy ái nữ bị ta không chế, ánh mắt kia ngoài sự lạnh lùng như băng tuyết, tràn ngập xót thương thì tất cả chỉ còn là phần uất, căm hận.

Ngài đứng giữa viện, lạnh lùng nhìn về phía ta “Tần Văn, ngươi định làm gì?”

Ta không lập tức đáp lại, từ từ bước xuống bậc thềm, lặng lẽ di chuyển mũi kiếm, chiếu ánh kiếm đó thẳng vào mắt ngài.

Ngài neho mắt trước ánh kiếm chói lóa, lúc định thần, đã thấy thanh kiếm kia đặt bên chiếc cổ xinh xắn của con gái mình, ánh mắt hiện rõ tâm trạng bất định.

“Hãy thả Tương Tư ra, ta sẽ để người đi.”

Ta cười khẩy “Lấy Quận chúa mà chỉ để đánh đổi tự do của mình ta sao? Chấn Vương Điện hạ đã coi trọng tại hạ quá rồi. mạng của ta vô cùng rẻ mạt, làm sao có thể so sánh được với giá trị của lệnh thiên kim, tiểu Quận chúa nước Lương chứ?”

Ngài đương nhiên nghe ra được ẩn ý bên trong lời nói của ta, mím chặt đôi môi nhìn ta chằm chằm, ánh mắt chẳng khác nào mũi tên, bắn thẳng về phía ta. Mãi lâu sau, ngài nhếch miệng lên, từ từ nói “Tần Văn, đến nay, ta có thể tin chắc rằng, người tuyệt đối không phải là Doanh Doanh. Trong thiên hạ này không có bất cứ người mẫu thân nào lại lấy tính mạng cốt nhục của mình ra để uy hiếp người khác.”

Ta còn chưa kịp đáp lại, Tương Tư đã ôm chặt lấy cổ ta rồi thét về phía phụ vương “Phụ vương, mẫu thân sẽ không hại con đâu. Mẫu thân nói chỉ muốn đuổi vị tỷ tỷ mặc áo trắng kia đi thật xa, sau đó quay về chung sống cùng chúng ta.”

Không ngờ cô bé lại tin rằng ta tuyệt đối sẽ không gây tổn hại đến mình, nũng nịu trong lòng ta mà chẳng hề bận tâm đến thanh kiếm Thừa Ảnh sắc nhọn đang kề bên cổ mình.

Thân thể của Tiểu Tương Tư nhỏ bé, yếu mềm, chỉ khẽ động thủ là mong manh dễ vỡ. Thừa Ảnh là một trong những thanh kiếm nổi danh thiên hạ, tuy không đến mức chém sắt như chém bùn thế nhưng vẫn vô cùng sắc nhọn, dễ dàng xuyên thủng các loại áo giáp tầm thường chứ đừng nói là làn da mỏng mảnh của một đứa trẻ năm, sáu tuổi.

Ta mỉm cười hân lên khuôn mặt của Tiểu Tương Tư “Thật đúng là con gái bảo bối của mẫu thân, đã nói ra hết được tâm tư của ta. Chấn Vương Điện hạ, xin hãy giao người mà ta cần ra đây, đợi khi nào đưa nàng ta ra khỏi thành, ta đảm bảo Tiểu Tương Tư an toàn quay về bên cạnh Điện hạ.”

Ta đương nhiên không muốn gặp tình nhân áo trắng của ngài, người ta muốn chính là công chúa Thường Hy có thể bình an vô sự cùng ta quay về nước Nhuế. Ngài đã mất đi Doanh Doanh, ta cũng chẳng rõ rốt cục cốt nhục duy nhất còn lại giữa ngài và Doanh Doanh có đủ để đánh đổi công chúa Thương Hy hay không?

Tương Tư hoàn toàn không biết giá trị của mình với ta như thế nào, thấy ta đối đãi thân tình, lập tức lên tiếng nói giúp “Phụ vương, nếu người không đuổi vị tỷ tỷ áo trắng kia đi, con sẽ ra đi cùng với mẫu thân, không bao giờ quan tâm đến người nữa.”

Nghe con gái bảo bối nói vậy, Thuần Vu Vọng tỏ ra kinh ngạc. Ngài nhìn về phía ta, ánh mắt tràn đầy nỗi thất vọng và ảo hận, sau đó dần dần chuyển sang tuyệt vọng, ê chề.

Bởi vì ta với Doanh Doanh có dung mạo giống nhau, chỉ e ban đầu ngài còn định tìm chút cảm giác an ủi từ ta, thế nhưng lúc này bắt buộc phải tỉnh ngộ.

Ta là Tần Văn, tuyệt đối không phải là Doanh Doanh của ngài. Doanh Doanh mà ngài ngày nhớ đêm mong không biết còn sống hay đã chết, cũng chẳng biết hiện đang ở nơi góc bể chân trời nào nữa.

Thế nhưng, lúc này ta chẳng còn tâm tình đâu mà đồng cảm với ngài, hơn nữa còn muốn công kích vào vết thương chí mạng nhất của ngài. Ta cười nhạt nói “Đợi khi nào uống hết số rượu chôn dưới gốc mai già đó, ngoại trừ Tương Tư ra, ngài còn giữ được cái gì nữa? Ngài thực sự để bản thân không còn bất cứ thứ gì nữa sao?”

Mũi kiếm khẽ dịch chuyển, Tương Tư hoàn toàn không hay biết, thế nhưng phần vải áo ở cổ cô bé đã bị ta cứa đứt, chỉ còn một chút nữa thôi, đứa con đang ra sức nói lời bất mãn thay mẫu thân sẽ chết vì đứt động mạch ở cổ.

Thuần Vu Vọng lúc này vẫn lạnh lùng đứng đó, ta lại than dài một tiếng “Thật đáng tiếc, đứa trẻ này đã đầu thai nhầm, vận mệnh an bài phụ thân không quý, mẫu thân không yêu, tuổi còn nhỏ vậy mà lại rơi vào tình cảnh thê thảm, đáng cay.”

Lúc ánh kiếm vừa lóe lên, cuối cùng ta đã nghe thấy tiếng thét phẫn nộ của Thuần Vu Vọng.

Ngài hoàn toàn không hề bảo ta ngừng tay mà chỉ thét lớn “Im miệng.”

Dường như chỉ nghe ta nói vậy thôi ngài đã chẳng thể nào chịu đựng nổi, khuôn mặt tuấn tú lúc thì trắng nhợt, khi thì tím xanh. Sau khi thở hắt ra, ngài quay sang nói với viên thị vệ phía sau “Đi, mau đưa người phụ nữ ở Viện Thúy Phương tới đây.”

Ngài đến đây vội vàng, có khả năng đã suy tính việc gì, thế nhưng lại không dám để quá nhiều người biết được những chuyện xảy ra tại đây, nên chỉ mang theo có vài tùy tùng tâm phúc cùng một mưu sỹ mà thôi.

Vị mưu sỹ kia đi theo ngài lúc này sắc mặt biến đổi, tiến lên phía trước thì thào nói “Điện hạ, tuyệt đối không thể làm vậy được.”

Thuần Vu Vọng lạnh lùng cười đáp “Có gì mà được hay không được? Bản vương có thể bắt bọn họ một lần, thì sẽ bắt được họ lần thứ hai. Lê Hoành, người đích thân đưa người tới đây.”

Viên mưu sỹ có tên Lê Hoành đó đáp lại, chán nản liếc mắt nhìn Tương Tư đang nằm trong tay ta, rồi vội vã dẫn theo hai viên tùy tùng rời khỏi.

Thấy phụ vương đã nhượng bộ, Tương Tư vô cùng đắc ý, thì thầm bên tai ta “Mẫu thân, vị tỷ tỷ áo trắng đó thực sự đang ở Viện Thúy Phương.”

Ta không hề cảm thấy phần nộ.

Ta ban đầu còn không biết rốt cuộc người phụ nữ nào lại khiến cho Chấn Vương Điện hạ nhất mực si tình này điên đảo thần hồn, không ngờ lại chính là công chúa Thường Hy được coi là niềm kiêu hãnh của nước Nhuế chúng ta. Công chúa Thường Hy đích thực là một bậc mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, trên đời hiếm thấy. Ngài lén hoàng huynh, hoàng đệ của mình giấu công chúa vào phủ, tất cả đều vì mê đắm nhan sắc chim sa cá lặn của người. thế mà còn nói nào là nhất mực si tình, trái tim đã có chủ, đến sau cùng vẫn chẳng thể nào vượt qua ải mỹ nhân.

Công chúa Thường Hy của nước Nhuế chúng ta chính là vị mỹ nhân được nâng niu, chiều chuộng bao năm nay, tuổi còn nhỏ, thơ ngây, trong sáng, đột nhiên gặp phải biến động, bên cạnh không có người thân nào để dựa dẫm, ngài đưa lời dụ dỗ, hoặc đe dọa, tự nhiên sẽ chiếm hữu được người mà thôi. Người đàn ông này trông thì nho nhã, thanh cao, đạo mạo, phong độ, không ngờ cũng chỉ là hàng vô sĩ thừa nước đục thả câu. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo mối thù này cho công chúa Thường Hy.

Tiết trời tháng Chạp, tuy đứng dưới ánh mặt trời nhưng vẫn cảm thấy lạnh thấu xương. Con gió lạnh lẽo thổi trong đình viện, tiếp nối nhau từng trận. Tương Tư cởi áo khoác lông ngoài để chui vào trong, trên người chỉ còn một bộ y phục mỏng manh, lúc này đang run rẩy liên hồi, thu gọn người trong vòng tay của ta thì thầm “Mẫu thân, bên ngoài lạnh quá, chúng ta quay về cạnh bên lò sưởi đi.”

Bàn tay quàng qua, ôm lấy cổ ta đã mất đi nhiệt độ ấm áp ban đầu, lạnh chẳng khác nào một tảng băng. Thế nhưng nếu ta vào phòng, tầm nhìn không thể rõ ràng như đứng ngoài sân này được, lúc hành động cũng có khả năng bị người khác chiếm thế thượng phong. Do dự một hồi, ta đành ôm chặt bé vào lòng hơn, đưa lời an ủi “Tương Tư của mẫu thân hiểu chuyện nhất, cố gắng chịu đựng thêm chút nữa. Nhìn bộ dạng của phụ vương con lúc này, ngộ nhỡ không đồng ý đưa vị tỷ tỷ áo trắng kia đi thì sao đây? Nếu ngài vẫn cố chấp giữ vị tỷ tỷ áo trắng đó lại, mẫu thân chỉ đành dẫn theo con khỏi nơi này thôi, có được không?”

Tương Tư không còn than lạnh nữa, nhìn về phía phụ vương đầy nghi hoặc hỏi “Phụ vương, người định giữ lại vị tỷ tỷ áo trắng đó mà không cần mẫu thân và con nữa sao?”

Thuần Vu Vọng dường như chẳng thể nào chịu đựng thêm nữa, đột nhiên hét lớn “Tương Tư, người phụ nữ này hoàn toàn không phải mẫu thân con, chỉ là có tướng mạo giống với mẫu thân mà thôi. Phụ vương yêu Tương Tư nhất, con không được nghe ả ta nói năng bừa bãi.”

Tương Tư chu miệng “Phụ Vương lừa con. Người rõ ràng là mẫu thân của con, vậy mà lại bảo không phải. Mẫu thân nói rất đúng, phụ vương có vị tỷ tỷ áo trắng kia nên không cần mẫu thân nữa, ngay cả con, người cũng chẳng cần luôn.”

Chẳng qua mới gặp có vài lần, thật không ngờ đứa trẻ này lại tin nhiệm và bảo vệ ta đến vậy, ta không biết nên cảm thấy đắc ý hay là áy náy nữa. Lúc này ta thực sự chẳng dám nhìn vào đôi mắt của Tiểu Tương Tư, chỉ nhìn về phía Thuần Vu Vọng với ánh mắt đầy chế giễu.

Thuần Vu Vọng mím chặt môi nhìn về phía con gái mình, đột nhiên nhận ra ánh mắt đầy chế giễu của ta, liền trấn tĩnh trở lại, đưa tay rút thanh kiếm đeo bên thắt lưng ra, lạnh lùng nhìn ta chằm chằm.

Mãi lâu sau, ta bình thần chuyển mắt nhìn ra phía sau lưng ngài, chờ mong bóng dáng quen thuộc của công chúa Thường Hy.

Không biết có phải ta nhìn nhầm hay không, gần như cùng lúc ta chuyển mắt đi, đôi mắt ngài đã đỏ rực lên. Khi ta quay sang nhìn kĩ, chỉ thấy bên trong đôi mắt đen láy đó tràn đầy căm hận băng giá, không còn chút bi thương, đau đớn nào như trước nữa.

Lúc này, ngoài cửa truyền vào tiếng động. Ta vội ngược mắt ra nhìn, thế nhưng viên mưu sĩ có tên Lê Hoành cùng hai viên thị vệ theo một túi vải lớn tiến vào, hành lễ cùng với Thuần Vu Vọng. Thuần Vu Vọng đưa ánh mắt nhìn về phía túi vải lớn, khẽ gật đầu, thị vệ kia lập tức bê lên đưa đến trước mặt ta.

Nhìn thấy túi vải lớn đó chẳng hề động đậy, ta đã đoán được bên trong đang đựng thứ gì, lúc này không biết đang lo lắng hay là vui mừng, nhưng ngoài mặt không hề để lộ chút cảm xúc nào, chỉ lạnh lùng thét lớn “Mau mở ra.”

Một viên thị vệ liền trợn mắt lườm ta, thét lại “Ngươi không có tay sao?”

Bọn họ đưa túi vải lớn đến trước mặt ta, rồi nhanh chóng quay về bên cạnh Thuần Vu Vọng, tuy bọn họ đứng cách ta một khoảng, thế nhưng, ta một tay bế Trương Tư, một tay cầm kiếm, nếu phân tâm tháo miệng chiếc túi này ra, chỉ e sẽ để lộ sơ hở cho người ta công kích. Huống hồ, người trong túi vải này liệu có phải là công chúa Thường Hy hay không thực sự khó nói. Ta với huynh trưởng của nàng ta, Thái tử Đại Nhuế Tư Đồ Vĩnh quan hệ thân thiết, công chúa Thường Hy từ lâu đã biết ta là thân nữ nhi, suốt dọc đường đi, không hề chê bai, thường xuyên nói chuyện cười đùa với ta. Nếu bên trong thực sự là nàng, không có lý gì lại không nhận ra được giọng nói của ta, rồi vùng vẫy kêu cứu.

Ta quay sang nói với Thuần Vu Vọng “Chân Vương Điện hạ, ta đối xử với Tương Tư dịu dàng, ưu ái, nếu không thể đưa được công chúa Thường Hy còn sống ra khỏi nơi này, vậy thì đương nhiên sẽ đưa Quận chúa Tương Tư theo cùng.”

Đôi mắt rực lửa của Thuần Vu Vọng lại càng thêm mãnh liệt, phần nộ hum một tiếng, nói cho cùng cũng chẳng dám để con gái mình phải mạo hiểm, liền quay sang nói cùng Lê Hoành “Mau đến thả ả ta ra.”

Lê Hoành đáp lại, chậm rãi bước tới, cởi miệng túi vải lớn ra.

Người này tay áo to lớn, đi lại một vòng mà đã hỗn hển thở hắt ra, vàng trán theo đó cũng lâm tấm mồ hôi, xem ra đây đích thực là một mưu sỹ không hề biết võ. Ta tạm an tâm, một mặt để tâm đến động tĩnh xung quanh, mặt khác vẫn chú ý đến hành động của hắn.

Túi vải được cởi ra, bên trong tỏa ra mùi hương thơm quái lạ, sau đó nửa thân trên của công chúa Thường Hy lộ ra.

Làn da trắng hồng, mắt mày như tranh vẽ, nhưng lúc này nhắm nghiền lại, hôn mê bất tỉnh.

Ta lập tức đoán được ngay mùi hương quái dị vừa xong có vấn đề, liền đưa lưỡi kiếm về phía Lê Hoành thét “Thuốc giải đâu? Mau cho công chúa tỉnh lại.”

Lê Hoành sợ hãi trước mũi kiếm của ta, lại liếc mắt nhìn Tương Tư đang tựa vào người ta, chậm rãi lấy một chiếc bình từ trong người ra, mở nút gỗ đặt bên cánh mũi công chúa Thường Hy.

Một mùi hương khác tỏa ra, như thể đang làm mùi hương trước đó nhạt đi. Rất nhanh, công chúa Thường Hy khẽ chớp mí mắt, mơ màng nhìn

quanh, vừa nhìn rõ là ta, lập tức chui ra khỏi chiếc túi vải đó rồi gọi “Tần... Tần tử tử.”

Vốn dĩ mọi khi nàng thường gọi ta là “Tần tướng quân”, nay thấy ta mặc y phục nữ nhi, nên đổi cách xưng hô, gọi là “Tần tử tử”. Tướng quân hay tử tử đối với ta đều được cả, lúc này ta chính là người bảo vệ duy nhất của công chúa tại nơi đất khách quê người.

Ta liền gọi “Công chúa, xin hãy đến đứng cạnh ta.”

Công chúa Thường Hy nghe vậy liền gắng sức đứng dậy, chập choạng đi ra phía sau lưng ta, ôm chặt lấy cánh tay ta, rồi nhìn về phía Thuần Vu Vọng, làn da trắng như tuyết đột nhiên đỏ hồng thẹn thùng.

Ta đột nhiên nhớ đến những lời Tương Tư đã nói, quay sang hỏi nàng “Có phải ngài ta đã ức hiếp người?”

Thường Hy cúi đầu thẹn thùng, tay nắm lấy vạt áo tơ lụa của mình rồi lắc đầu phủ nhận.

Ta thì thầm xác nhận thêm lần nữa “Thực sự là không sao?”

Thân người mỏng manh của Thường Hy khẽ run rẩy, nắm chặt lấy vạt áo của ta, cúi xuống rồi nhẹ nhàng đáp “May mà tử tử đã gây ra chuyện tại nơi này.”

Bảo sao nàng ấy lại bị cho vào trong túi vải rồi đưa tới đây, bởi vì Thuần Vu Vọng chẳng thể đắc thủ bằng thủ đoạn bình thường, cho nên định đánh thuốc mê để tiện hành sự. Thủ đoạn bỉ ổi, vô sỉ như vậy có khác nào của phường hái hoa đại đạo vô lương, bất nhân chứ?

Thấy Thường Hy không hề bị chịu nhục, ta cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại càng thêm khinh thường Chấn Vương đức cao vọng trọng kia.

Lạnh lùng nhìn về phía ngài, thét lớn “Chân Vương Điện hạ, xin hãy chuẩn bị cho chúng ta một con ngựa khỏe.”

Thuần Vu Vọng mím môi đến độ trắng nhợt, nhưng không hề lập tức đáp lại.

Ta đưa tay vỗ về Tương Tư rồi dịu dàng lên tiếng “Tương Tư, con có muốn cùng mẫu thân ra ngoài thành ngắm cảnh không?”

Lần này, Tương Tư không hề đáp lại ngay tức khắc. Cô bé nhìn ta một hồi đầy nghi hoặc, đột nhiên lên tiếng nói với phụ vương “Phụ vương, người có cùng con và mẫu thân xuất thành không? Con sợ mẫu thân xuất thành rồi, sẽ không chịu quay về nữa...”

Ta lặng người.

Thuần Vu Vọng nhìn Tương Tư dịu dàng, nhếch miệng mỉm cười đáp “Tương Tư, mẫu thân của con nhất định sẽ quay lại thôi.”

Ngài tránh sang một bên nhường đường rồi bình thản lên tiếng dặn dò “Người đâu, mau đi chuẩn bị ngựa.”

Thấy ngài đã nhượng bộ, ta cũng chẳng dám lơ là cảnh giác, ôm chặt lấy Tương Tư, tay vẫn cầm kiếm Thừa Ảnh, thận trọng dắt theo công chúa Thường Hy tiến ra bên ngoài Viện Thấm Phương.

Ngài rõ ràng đã giấu mấy người Hoắc Vương về tung tích của công chúa Thường Hy, cho dù ta dẫn nàng đào thoát, đoán chắc ngài cũng không dám truy tìm quá khoa trương. Chỉ cần có thể an toàn rời khỏi thành Ung Đô, cơ hội quay về nước Nhuế một cách thuận lợi càng lớn hơn.

Từ từ bước qua chỗ Lê Hoành, lại đi qua chỗ Thuần Vu Vọng, ta đột nhiên cảm nhận được điều lạ thường, tim đập chân run, tay chân vô lực, mồ

hôi túa ra như mưa, lòng bàn tay cầm kiếm ướt nhoẹt, chẳng biết từ khi nào thanh kiếm Thừa Ảnh trong tay lại nặng tựa ngàn cân. Phải chăng ta đã bị bọn họ ám toán?

Ta quay lại nhìn Thuần Vu Vọng và Lê Hoành, có thể nhận rõ được mọi chuyện qua thần thái của hai người. Còn họ rõ ràng cũng đang quan sát ta một cách thận trọng mà kĩ lưỡng.

Tuy rằng cố gắng hết sức để trấn tĩnh, thế nhưng tay chân vô lực, bàn tay cầm kiếm đặt cạnh cổ Tương Tư cũng bắt giắc run lên từng trận.

Chỉ mới vậy thôi, Thuần Vu Vọng đã nhận thấy ngay tức thì. Ta thấy ánh mắt ngài lóe lên, liền biết mọi chuyện chẳng lành, còn chưa kịp phản ứng, ngài đã đưa bàn tay trái đang cầm bảo kiếm còn chưa rút khỏi vỏ, phi nhanh về phía cổ tay ta, tiếp đó, lộn người lên không, đặt thanh kiếm còn vỏ kia vào giữa thanh Thừa Ảnh và cổ của Tương Tư, đẩy mạnh vào mũi kiếm.

Ta nhắm nhin cảm giác đau đớn truyền từ cổ tay lại, đợi đến lúc vận công để kháng địch thì máu đã chảy ròng ròng, toàn thân chẳng còn chút sức lực.

Thanh kiếm Thừa Ảnh xưa nay không rời khỏi thân lúc nào giờ đã gần như lìa khỏi tay, ánh kiếm lóe lên, gió lạnh ào tới, chỉ nghe Tương Tư thét một tiếng kinh hoàng, tay ta đã trống không.

Ta biết chuyện chẳng lành, liền kéo theo Thường Hy định lui về phía sau, tay phải trống rỗng, kiếm Thừa Ảnh cũng bị người ta đoạt nốt.

Khuôn mặt sắc lạnh của Thuần Vu Vọng bay lướt trước mắt, tiếp đó là ánh kiếm quen thuộc của thanh Thừa Ảnh lóe lên, đâm thẳng về phía trước mặt ta.

Ta nỗ lực lui về phía sau né tránh, may mà né được mũi kiếm sắc nhọn, nhưng lại nghe thấy tiếng vải áo bị xé rách.

Sau lưng truyền lại tiếng kêu thảm thiết của Thường Hy “Tần tử tử.”

Ta ngã xuống mặt đất, lúc ngược mắt lên nhìn, Thường Hy đã bị Thuần Vu Vọng tóm được, chỉ kịp gọi ta một tiếng, liền bị nhét khăn vào miệng, rồi lại nhét vào trong túi vải lớn, sau đó được thị vệ bê đi.

Tương Tư vẫn đang vùng vẫy trong tay của Lê Hoành, chỉ biết nhìn ta rồi thét lên đầy lo lắng “Mẫu thân, mẫu thân.” Sau đó, cô bé lại quay sang mắng Thuần Vu Vọng “Phụ vương, người ăn hiếp mẫu thân, con sẽ không bao giờ để tâm đến người nữa. Con sẽ không bao giờ quan tâm người nữa.”

Thuần Vu Vọng chẳng buồn quay đầu lại, lạnh lùng lên tiếng dặn dò “Mau đưa Quận chúa đi.”

Lê Hoành vừa dỗ dành, vừa lừa gạt, cùng hai viên thị vệ đưa Tương Tư đi.

Một lúc sau, hai viên thị vệ còn lại phía sau lưng Thuần Vu Vọng cũng lặng lẽ lui ra ngoài cả.

Ta có thể cảm nhận được loại độc được mình trúng phải gần giống như Hóa Công Tán, cố gắng hết sức mới miễn cưỡng đứng lên được, liền đối diện ngay với thanh Thừa Ảnh mà Thuần Vu Vọng đang chỉ về phía mình.

Ánh mắt Thuần Vu Vọng đã không còn cô quạnh như trước nữa, thậm chí là rực cháy đầy kì lạ. Yết hầu của ngài khẽ rung động, nghẹn ngào lên tiếng “Ngươi còn gì để nói không?”

Ta mỉm cười bình thản nói “Nếu đã trúng phải ám toán của ngài, ta còn có thể nói gì nữa chứ? Chịu đánh cược thì chịu thua, sống chết đều do ngài quyết định.”

Ngài vẫn chỉ mũi kiếm Thừa Ảnh về phía ta, đôi mắt tuyệt đẹp nheo lại, tràn ngập đau đớn, thông khổ. Ánh mắt của ngài khiến trái tim ta lạnh giá. Nhìn theo ánh mắt ngài, ta cuối cùng đã hiểu tại sao đám thị vệ kia lại tránh hết ra ngoài, cuối cùng cũng hiểu cảm giác lạnh giá đó không phải là ảo giác. Phần y phục phía trước đã bị kéo rách, thậm chí cả phần áo bên trong cũng rách luôn, phần da thịt trắng trẻo trước ngực đang lộ liễu trong giá rét.

Vào buổi chiều muộn mùa đông, ánh mặt trời hoàng hôn đã mất đi chút ấm áp từ lâu. Ta cau chặt đôi mày, đưa tay che lên phần trước ngực mình, lập tức nghe thấy tiếng thanh kiếm Thừa Ảnh phi khỏi bàn tay ngài, lóe lên ánh sáng rồi cắm sâu vào cột trụ trước đình viện.

Gần như cùng lúc, ngài khẽ thét một tiếng, vội vã tóm lấy đôi vai ta, nhắm mắt lại rồi ôm ta vào lòng.

Rèm đông sâu thẳm, bóng đáng đơn côi quạnh quẽ

Cành mai khăng khiu trong đình viện trầm tĩnh vô thanh, nhưng hương thắm tỏa khắp chốn, len lỏi trong gió lạnh, không ngờ lại tương tự vài phần với mùi hương trên thân thể của người này, khiến ta cảm thấy có phần hoảng loạn một cách vô duyên vô cớ.

Phần y phục bị rách hoàn toàn không ngăn được cảm giác lạnh lẽo truyền đến từng con, ta tuyệt đối không dám lưu luyến hơi ấm truyền sang từ người đàn ông xa lạ mà nguy hiểm này.

Nghe thấy hơi thở của ngài, ta lạnh lùng lên tiếng “Thuần Vu Vọng, ta không phải là Doanh Doanh của ngài. Ta chính là Tần Văn, tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế.”

Cả người Thuần Vu Vọng cứng đờ, thậm chí còn kéo dài một lúc lâu, sau đó ngài mới từ từ lên tiếng “Ngươi là Tần Văn, một nữ tù binh của Đại Lương chúng ta.”

Sau đó ngài thả lỏng ta ra đôi chút, đôi mắt đen lách khế nhìn lướt qua khuôn mặt ta, sau đó dừng lại trước phần ngực đang bị hở ra quá nhiều, từ từ đưa tay lại gần, mỉm cười khinh miệt “Nữ tù binh sẽ phải chịu cảnh ngộ như thế nào, chắc ngươi biết rồi chứ?”

Lần này, đến lượt cả thân người ta cứng đờ lại. Ta rất muốn nhấc tay lên, tát cho ngài một cái thật mạnh, đánh nát khuôn mặt nho nhã, giả tạo đánh

lừa thế nhân kia. Thế nhưng ngài không đợi ta kịp dồn sức đưa tay lên, đã tóm chặt lấy cổ tay ta, bế bổng lên, rồi bước vào trong phòng.

Lò sưởi trong căn phòng này vẫn chưa tắt lửa, hơi ấm nhanh chóng truyền tới khiến ta càng mong muốn sớm thoát khỏi sự khống chế của người đàn ông này. Thế nhưng chất độc không biết trúng từ khi nào khiến ta dù vận hết sức bình sinh cũng chỉ có thể miễn cưỡng lăn gọn vào một bên khi ngài đặt ta lên giường, cố che đi phần cơ thể bị lộ ra ngoài.

Ngài không hề tóm lấy ta ngay tức thì, sau khi cởi y phục bên ngoài, phần y phục của ta bị kéo ra, hai bàn tay che trước ngực cũng bị ngài tóm chặt, sau đó thuận thực cởi các nút thắt ra.

“Tần Văn..”

Ngài gọi tên ta, ánh mắt lại càng sâu thẳm, trong cô đơn là nỗi đau buồn vô hạn, chẳng khác nào một con người đang bị ép đến bước đường cùng.

Thủ đoạn của vị Chân Vương Điện hạ này thực sự cao minh, cho dù ta không hề bị trúng độc thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của ngài. Biết rõ không thể nào phản kháng, ta cũng chẳng buồn vùng vẫy, chỉ bình thản lên tiếng “Điện hạ còn biết ta là Tần Văn là được rồi. Sau này nếu có thể tìm được Doanh Doanh của ngài về, chi bằng hãy nói cho nàng ta biết trong số những người phụ nữ bị ngài cưỡng bức, chiếm đoạt, có một người trông rất giống nàng ta, tên là Tần Văn.”

Ngài không hề đáp lại, cởi thắt lưng của ta ra, bàn tay ấm áp, mạnh mẽ luồn vào bên trong, ánh mắt cúi xuống chuyên chú vào phần ngực, lưu luyến lướt xuống. Ta không nhịn được liền hít một hơi thật sâu.

Con người này hiển nhiên là hàng cao thủ trong các cao thủ. Ta có thể coi là giữ vững được ý chí, thế nhưng cũng bắt đầu có phản ứng cơ thể

trước những kích thích thịt da của ngài, bản năng quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ cuối cùng đã bị đánh thức.

Không nhìn được lên tiếng rên rỉ, ta mỉm cười nói “Có điều ta nghĩ, ngài chẳng bao giờ có thể gặp lại được Doanh Doanh của ngài nữa. Trước nay mọi người thường nói gieo nhân nào gặt quả ấy, lúc ngài chiếm đoạt người phụ nữ khác, thì người phụ nữ ngài nhất mực yêu thương nói không chừng cũng đang vui vẻ trên giường cùng người đàn ông khác cũng nên.”

Khuôn mặt tuần lã của Thuần Vu Vọng đã bắt đầu đỏ rực lên, nghe thấy ta nói như vậy, sắc đỏ đó dần dần tiêu tan, dừng hẳn động tác, nhìn ta đầy oán hận.

Ta lại tiếp tục nói “Ly Sơn tuy nằm trong biên giới của Đại Lương, thế nhưng cách Đại Nhuế cũng không xa lắm, bao nhiêu năm rồi mà ngài chưa hề tìm được Doanh Doanh, liệu đã từng nghĩ tới việc, rất có khả năng nàng ta đã lưu lạc sang nước Nhuế không? Nếu vậy, ta có thể ra tay giúp đỡ ngài tìm kiếm.”

Ngài bật cười lạnh lùng hỏi “Người?”

Đôi mắt đen láy của ngài đột nhiên lóe lên thứ ánh sáng mê ly, nhưng nụ cười lúc này lại lạnh lùng, sắc nhọn tựa dao.

Ánh mắt bất cần đó thực sự khiến con người ta sợ hãi, thế nhưng ta cũng chỉ đành mạo hiểm lên tiếng “Hai nước giao binh, không thể giết sứ giả được. Huống hồ hai nước Nhuế, Lương còn chưa khai chiến, cũng chẳng thể coi là địch quốc, Chân Vương Điện hạ là người hiểu biết, hà tất phải kết mối thù hận? Đến lúc đó lại làm liên lụy đến người ái thiếp đang lưu lạc trong dân gian của ngài, chẳng phải lợi bất cập hại sao?”

Ngài lặng lẽ nhìn ta đầy sâu muợn, ánh mắt mơ màng cũng chẳng biết đang suy nghĩ những gì. Thấy ngài đứng im không động đậy, ta đang đoán

liệu có phải mình đã nói đúng tâm bệnh của ngài, đột nhiên, khóe miệng ngài cong lên, cười khẩy nói “Tình cảm ta dành cho thê tử, tình cảm ta dành cho con gái đều trở thành vũ khí để người đối phó với ta sao? Người và Doanh Doanh lúc nào cũng thích gây chuyện phiền phức, đáng tiếc, người mãi mãi chẳng thể nào đáng yêu được như nàng. Người còn chẳng đủ tư cách để xách giày cho nàng.”

Lời vừa dứt, thân thể vừa được yên lành bấy lâu lại bị ngài thâm nhập lần nữa, hơn nữa động tác vô cùng thô lỗ, mạnh bạo. Nỗi đau đớn kịch liệt truyền đi khắp cơ thể. Ta cau mày, bất giác rên rỉ từng cơn. Ngài lại ngưng động tác, lặng lẽ quan sát nét mặt của ta, đột nhiên cúi đầu, chiếm lĩnh lấy đôi môi ta.

Ta căm ghét quay mặt sang một bên, khẽ gằn giọng “Đừng có hôn lên môi ta.”

Đây chỉ là nỗi nhục mà ngài ban cho ta, yên tâm, sớm muộn gì ta cũng lấy lại cả chì lẫn chài. Chỉ cần ta thoát ra khỏi phủ Chấn Vương, trốn thoát khỏi nước Lương, thì tất cả đều có thể thực hiện được.

Với thân phận cao quý của Thân vương, đoạn chắc Thuần Vu Vọng chưa từng bị ai căm ghét, chê bai đến mức độ này. Khuôn mặt của ngài bắt đầu đỏ rực, đôi môi càng lúc càng trắng nhợt, từ từ đưa đến bên má ta, thậm chí lạnh như băng, hoàn toàn khác biệt so với thân thể nóng rực của ngài đang áp sát ta lúc này.

Ta nhắm mắt lại, để mặc cho Thuần Vu Vọng hôn hít, sờ mó, cố gắng điều chỉnh lại tư thế để thích ứng với cơ thể rắn chắc, thô bạo của ngài. Còn ngài cũng cảm nhận được sự phối hợp của ta, dần dần buông lỏng bàn tay đang nắm chặt lấy ta, đổi lại tư thế để thích ứng, khiến ta tiếp nhận ngài một cách thoải mái, dễ chịu hơn.

Đêm xuân ngán ngủ, nóng rực vô biên.

Cái lạnh của mùa đông từ từ biến mất sau những động tác mãnh liệt, mồ hôi bắt đầu túa ra, làn da áp lấy làn da trao cho nhau hơi ấm mặn nồng.

Tuy rằng chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt mất tính mạng của kẻ thù, ngài đối với ta hoàn toàn là cưỡng đoạt, ép buộc, thế nhưng ở cạnh bên ngài không hề khó chịu. Ta thậm chí không thể không thừa nhận rằng về phương diện này, ngài có kinh nghiệm phong phú, tận tâm, chu đáo, có thể coi là một tình nhân cực tốt.

Cả trời đất lúc này đều đen sẫm lại, bên tai chỉ còn lại tiếng thở hổn hển lúc gần lúc xa của ai đó, có tiếng phụ nữ đang nghẹn ngào khóc nức từng cơn.

Ta nghe rõ giọng người phụ nữ đó, lúc bật khóc đầy uất ức “Ngài còn ức hiếp ta như vậy, ta sẽ không bao giờ để tâm đến ngài nữa...”

Giọng nói đó thánh thót mà rất ngọt ngào, dịu dàng, nghe ra có phần quen thuộc, thế nhưng lúc định phân biệt rõ ràng, ta lại thấy bản thân thở hắt ra, trước mắt không còn đen sẫm nữa, ta nhìn thấy ánh bình minh mờ màng bên ngoài cửa sổ.

“Doanh Doanh! Doanh Doanh! Doanh Doanh...”

Đôi mắt đen láy của Thuần Vu Vọng mê ly tựa ánh bình minh, thét lên từng tiếng mà chẳng kiềm chế được, rồi ôm chặt lấy ta vào lòng.

Làn da hai người chúng ta áp sát, nóng bức đến độ toát mồ hôi, cảm giác ướt át trên người càng khiến cho không khí lạnh giá mùa đông có dịp tác quái, dần dần ta lạnh đến độ run rẩy.

Cảm giác đen sẫm ảo giác trước đó đã tan đi, thế nhưng ta vẫn thấy đau đầu vô cùng, tay chân mềm nhũn, bất lực, đầu óc nặng nề, trĩu trĩu không chỉ

bởi thứ thuốc mê trước đó, cũng chẳng phải vì trận hoan hợp kịch liệt vừa qua.

Ta cau chặt đôi mày. Thuần Vu Vọng vẫn cứ ôm chặt lấy ta, dịu dàng đưa lời hỏi “Doanh Doanh, nàng sao rồi?”

Ta vùng vẫy đồng thời nhắc nhở ngài “Ta là Tần Văn.”

“Tần... Tần Văn... ngươi lại muốn làm gì?” Ánh mắt ngài sầm đi, nét mặt lại càng thêm bi thương, dường như lúc này là ta đã ăn hiếp ngài, chứ không phải là ngài đã cưỡng đoạt ta.

“Ta muốn đi vệ sinh.” Ta liếc nhìn ngài đầy chế giễu “Phải chăng cũng không được?”

Ngài liền buông tay, ta vội nhảy xuống khỏi giường, nhanh chóng khoác tấm áo lên, nắm chặt chiếc túi thuốc luôn đeo bên người mọi khi.

Dược tính của thuốc mê khiến toàn thân ta mềm nhũn bất lực dần dần tan đi, ta có thể chấp choạng đi ra sau tấm rèm ở chỗ thay y phục.

Lúc này phần lồng ngực ta càng lúc lại càng khó thở, đầu đau như búa bổ, trước mắt mờ mờ ảo ảo, cứ như thể có rất nhiều những con quái vật rơi từ trên trời xuống, đang giơ móng vuốt xông về phía ta vậy. Ta miễn cưỡng tựa người vào tường để thân mình vững chãi, sau đó đưa đôi tay run rẩy lấy một viên thuốc từ trong túi ra, miễn cưỡng nuốt xuống.

Cố gắng điều hòa lại hơi thở, ta ra sức giữ cho bản thân thật tỉnh táo, cuối cùng, sau khi thuốc đã dần ngấm, ảo ảnh trước mắt biến mất, ta mới từ từ bước ra ngoài.

Thuần Vu Vọng lúc này đã mặc lại y phục, đang ngồi bên lò sưởi, cho thêm than vào lò. Thấy ta bước lại gần, ngài liền dịch chiếc lò sưởi ra trước

giường, nhìn ta mỉm cười dịu dàng rồi nói “Mau mặc y phục lại, trời vẫn còn lạnh lắm, cẩn thận không bị cảm lạnh.”

Nói xong ngài liền quay người bước đi, chân ngọn nến trên bàn lên. Căn phòng tràn ngập bóng tối dần sáng hẳn, in lại chiếc bóng của ngài trên tường, ngay cả chiếc bóng thôi cũng toát ra khí chất văn nhã, điềm đạm, hoàn toàn khác biệt với vẻ lạnh lùng, đáng sợ mỗi khi đối đầu kẻ địch.

Lúc này vội vã tìm cơ hội dùng thuốc, ta chỉ kịp lấy chiếc áo choàng ngoài đã bị rách để trùm lên người. Lúc nhìn về phía gối đầu giường, chẳng biết từ khi nào đã chuẩn bị một bộ y phục, đầy đủ từ áo trong, áo giữa cho đến áo ngoài, không thiếu cái gì cả. Bên trong, bên ngoài căn phòng này đều vô cùng yên tĩnh, hiển nhiên chưa từng có ai vào trong. Xem ra chính vị Chân Vương Điện hạ cao cao tại thượng, tôn quý vô song này đã đích thân tìm y phục cho ta.

Ta vút chiếc áo ngoài rách nát sang một bên, đứng bên cạnh lò sưởi, bắt đầu mặc y phục.

Ngài im lặng ngồi bên cạnh bàn, lúc ban đầu còn nhìn chăm chăm vào ngọn nến chập chờn trước mặt, sau đó, dần quay mặt qua, đôi mắt đen láy, chuyên chú vào ta mãi không rời đi.

Chuyện thân mật nhất cũng đã làm cả rồi, ta cũng chẳng cố tỏ ra thẹn thùng, e ấp khóc thút thít như những người phụ nữ tầm thường khác, mà thản nhiên, hào sảng thay y phục, lại còn đưa lời chế giễu Thuần Vu Vọng “Chân Vương Điện hạ đã nhìn đủ chưa?”

Thuần Vu Vọng tỏ ra hoảng hốt, vội vã quay mặt nhìn về phía ngọn nến, mãi lâu sau mới điềm nhiên mỉm cười “Hình như ngươi cũng chẳng hề quan tâm xem ai đã ngủ cùng ngươi, ai đã nhìn thấy ngươi?”

“Tại sao ta phải quan tâm?” Ta đi đến bên bàn, rót trà, thản nhiên lên tiếng “Ngài cũng chẳng phải người đàn ông đầu tiên của ta, cũng không bao giờ là người đàn ông sau cùng. Ngủ thì ngủ, nhìn thì nhìn, có gì đáng sợ, to tát chứ?”

Ta tóm gọn số tóc rủ trước ngực ra sau lưng, tựa vào bàn, hớp ngụm trà, đưa mắt ngắm nhìn người đàn ông xuất sắc tuyệt đối về cả thân hình lẫn dung mạo trước mặt mình, đưa lời tán thưởng “Trong số những người đàn ông đã ngủ với ta, công phu của ngài có thể coi là mạnh mẽ. Rất được đó.”

Ta thấy sắc mặt của Thuần Vu Vọng biến đổi theo đúng dự tính, ngay cả nụ cười bên khóe môi cũng dần biến mất. Ngài chăm chăm nhìn ta, ánh mắt đen láy lúc này trở nên rực lửa, đưa lời hỏi “Vậy người đã có bao nhiêu người đàn ông?”

Ta bật cười đáp “Nghe nói Chân Vương Điện hạ cũng là người kén chọn trong việc này. Vậy thì... những người đàn ông của ta ít nhất cũng phải gấp mười lần số phụ nữ của ngài.”

Biết rõ là ngài không chỉ cưỡng đoạt ta, mà còn có tà niệm với cả công chúa Thường Hy, ta đương nhiên không cho rằng Thuần Vu Vọng là một người đàn ông tốt đẹp, kén chọn, biết kìm nén. Thế nhưng sau nhiều ngày tiếp xúc, tìm hiểu, ngài bản tính thích sạch sẽ, thậm chí có thể coi là có chứng sợ bẩn. Tuy rằng ngài muốn chiếm đoạt nữ tù binh có tướng mạo giống với người trong lòng mình, thế nhưng chưa chắc đã bằng lòng động đến một người phụ nữ phóng đãng, bản thủ, dâm loạn.

Ta uống trà một cách bình thản như không, vẫn không ngừng suy đoán liệu từ nay trở đi ngài có chịu buông tha cho ta hay không.

Ngài quả nhiên quay ngoắt mặt đi, đôi lông mi dày dặn rủ xuống, khuôn mặt sầm sì. Sau đó, ngài liền đưa tay, đột nhiên đoạt mất ly trà từ tay ta.

Đôi môi trắng nhợt mím chặt, rồi ngài bình thản lên tiếng “Nếu người đã thân chinh bách trận, vậy thì cũng nên biết rằng những lúc thế này không nên uống trà lạnh chứ?”

Ngài liền lớn tiếng ra lệnh cho người bên ngoài “Người đâu, rót trà.”

Ta lặng người rồi nói “Điện hạ coi ta thành những vị thiên kim tiểu thư yếu đuối, mỏng manh hay sao? Lúc khát ta thậm chí còn có thể uống được nước đun từ tuyết ven đường, ngại ngần chi chút trà lạnh?”

Bên ngoài nghe thấy mệnh lệnh của ngài, một thị nữ vội vã bước vào, bê lên hai ly trà lớn, nóng hổi, rồi bê mấy ly trà lạnh kia đi.

Ngài tốt bụng như vậy, khiến ta đột nhiên cảm thấy có điều bất ổn, tuy rằng bê ly trà nóng lên đầy cảm kích thế nhưng vẫn nói “Năm xưa chinh chiến Nhu Nhiên, có khoảng thời gian không nước không lương thực, ta đã từng chặt đứt mạch máu của kẻ thù lấy máu uống giải khát, đồng thời cũng có thể bỏ sung thể lực. Điện hạ thân thể ngọc ngà, quý giá, đoán chắc chưa từng gặp phải cảnh ngộ kinh hãi như vậy.”

Ngài không đáp lại, chỉ đứng dậy, đưa bàn tay trắng trẻo dài thon vuốt lên khuôn mặt ta, phần lông mềm mại ở tay áo của ngài chạm lên làn da, cảm giác âu yếm, dễ chịu đó khiến hai má ta đỏ ửng lên.

Ta cau chặt đôi mày đầy chán chường, ngài vẫn nhìn ta bằng đôi mắt sâu thẳm, nhẹ nhàng mỉm cười “Tần Văn, người lợi hại lắm, người không bận tâm bản thân có bao nhiêu người đàn ông, không biết công chúa của các người có bận tâm hay không?”

Ta nheo mắt lại, nụ cười của ngài càng lúc càng thâm sâu hơn.

Trong nụ cười nhã nhặn xuất thần đó, ngài lại từ từ nói thêm “Cùng là nữ tù binh, đãi ngộ mà người nhận được, nàng ta cũng nên cảm nhận đôi chút.

Ta không muốn đi hầu hạ nàng ta, có điều mười mấy thị vệ thiết thân của ta chắc cũng rất vui lòng hoan hợp, vui vẻ cùng vị công chúa mang mệnh phượng hoàng này đây!”

Nghe thấy ẩn ý uy hiếp của ngài, ta tức giận vô cùng, nhưng vẫn nói “Thuần Vu Vọng, người hình như không chỉ là công chúa của Đại Nhuế chúng ta, mà còn là vợ của Hoắc Vương nước Lương... À, không đúng, Nguyên Quang đế đã chết lâu như vậy, Hoắc Vương lúc này chắc cũng đã đăng cơ tiếp nhận đế vị rồi chứ? Người dường như chính là một trong những người được tuyển làm hậu, làm phi của vị Hoàng đế mới nước Lương? Ngài dám kháng chỉ đối xử với người như một nữ tù binh hay sao?”

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng vẫn kiên định, bình thản đáp “Nếu ta đã dám kháng chỉ giấu nàng ta lại, tự nhiên cũng dám xử lý nàng ta theo ý muốn của mình. Huống hồ những người canh giữ nàng ta đều là tâm phúc của ta, người hoàn toàn không hề hay biết chuyện này, có gì mà ta không dám làm chứ?”

Đến tận lúc này, ta vẫn không hiểu được rốt cuộc tại sao mà Thuần Vu Vọng lại giấu giếm tận để Thuần Vu Thái để bắt giữ công chúa Thường Hy, thế nhưng qua chuyện này có thể thấy rõ, ngài không hề đồng lòng với bọn người Thuần Vu Thái. Bọn người Thuần Vu Thái nếu đã không biết công chúa Thường Hy rơi vào tay ngài, muốn xử lý công chúa theo cách nào đều phụ thuộc vào câu nói của ngài mà thôi. Thế nhưng tác dụng của công chúa Thường Hy đối với ngài, phải chăng chính là để uy hiếp ta?

Thế nhưng cảnh ngộ của chúng ta lúc này chẳng khác nào cá nằm trên thớt, phải nghe theo sự sắp xếp của người khác. Ta nghiền chặt răng, sau cùng vẫn chẳng thể phớt lờ được những lời uy hiếp của ngài, cất tiếng hỏi “Vậy ngài định như thế nào?”

Thuần Vu Vọng thấy ta đã hạ giọng thỏa hiệp, liền ngồi xuống cạnh bàn đầy măn nguyện, nâng ly trà lên hớp một ngụm rồi nói “Ta chẳng muốn thế

nào cả. Nếu nàng đã muốn làm mẫu thân của Tương Tư, thì hãy tiếp tục đảm nhiệm. Có một người phu quân như ta, một cô con gái như Tương Tư, đoan chắc cũng không khiến nàng phải nhục nhã?”

Ngài đưa tay ra, một viên thuốc màu trắng nhỏ bé, xuất hiện trước mặt, sau đó ngài nói “Mau uống đi.”

“Đây là thuốc gì?”

“Tán Công Hoàn.” Ngài nhướn cao đôi mày, mỉm cười thanh nhã mà chân thành, vô cùng tuyệt đẹp, có điều trong đôi mắt đen láy đó, ta còn đọc được chút giảo hoạt như loài cáo tinh ranh “Trong bình thuốc mà Lê Hoành cho công chúa Thường Hy hít ban chiều, có thuốc giải mà cũng có Nhuyễn Cốt Tán, thế nhưng không mạnh lắm. Thể lực của nàng lúc này chắc đã hồi phục khá khá rồi? Tương Tư cần một người mẫu thân có thể bế bồng nó lên, thế nhưng không cần người mẫu thân có võ công có thể hại chết nó.”

Ta không hề nhận lấy, đôi mắt lúc này rực lửa tức giận “Ngài muốn phé võ công của ta?”

“Đương nhiên là không phải.” Ngài bật cười rồi nói “Nàng yêu võ như mạng, chỉ sợ thà để cho người ta đối xử với công chúa Thường Hy như những nữ tù binh khác, cũng không chịu để ta phé võ công của nàng. Dược tính của Tán Công Hoàn này không mạnh lắm, chỉ nhất thời khiến khí huyết nàng ngưng đọng, chẳng thể vận công mà thôi. Nếu không dùng thuốc giải, một tháng sau, dược tính cũng tự nhiên tan đi, nàng lại có thể tiếp tục làm một tướng quân Chiêu Vũ oai phong, lẫm liệt, chinh chiến ngang dọc của Đại Nhuế.”

Biết rõ lời nói của ngài mang đầy chế giễu, thế nhưng ta cũng chẳng biết phải làm thế nào khác, do dự một hồi, cuối cùng cũng nhận lấy viên thuốc đó, ngửa cổ nuốt trôi.

Ngài lặng lẽ nhìn ta, ánh mắt dần mờ màng, sau đó lại tiến đến gần, đôi mắt khiến cho người đối diện mờ màng, nhưng cũng lạnh giá chẳng khác nào hồ thu.

Đột nhiên, ngài đứng bật dậy, giơ tay ôm chặt ta vào lòng. Ngài trầm ngâm rồi chậm rãi lên tiếng “Vậy thì, từ nay về sau, nàng đã không còn là Tần Văn nữa, mà là Doanh Doanh. Nàng chính là mẫu thân ruột thịt của Trương Tư, nàng chính là người thê tử mà ta đã chờ đợi khổ sở trong suốt năm năm qua.”

Ta không khỏi cười thầm, thậm chí tưởng như đã bật cười thành tiếng. Chính vào lúc đang định lên tiếng chế giễu ngài vài câu, sau gáy ta đột nhiên nóng rực, có thứ dịch thể ấm nóng chảy xuống, rồi dần dần lạnh giá.

Cảm giác chột nóng chột lạnh đó, khiến ta bất giác rụt cổ, ngay cả trái tim cũng quặn thắt, những lời châm chọc đến bên miệng rồi, lại nuốt chửng vào trong, chẳng thốt nổi thành lời.

Mùi hương hoa mai tỏa rực bên người, ta nghe thấy người đàn ông liên tục ức hiếp mình đang ôm chặt ta, không ngừng nắc nhen.

Ngài vừa hân hoan lại vừa đau đớn, nhen ngào lên tiếng “Doanh Doanh, cuối cùng ta đã chờ được nàng quay trở về.”

Sau một đêm, trong phủ Chân Vương đã không còn Tần Văn, Đại tướng quân nước Nhuế võ công cao cường, mà chỉ là vị phu nhân có tên Doanh Doanh sức trời gà không chặt, chẳng biết võ công lại hiền dịu, nét na.

Thanh kiếm Thừa Ảnh bị tịch thu, võ công bị khống chế, phủ Chân Vương lại canh phòng cẩn mật, dù có mọc thêm cánh cũng khó lòng thoát khỏi, ta không thể không nghe theo lời vị Chân Vương Điện hạ đã nhớ người trong lòng đến mức phát điên này, ngoan ngoãn làm Doanh Doanh

trong lòng ngài, bắt đầu cuộc sống chăm sóc chồng con như bao người phụ nữ bình thường khác.

Nói cho cùng thì Tương Tư vẫn còn nhỏ, lúc nhìn thấy ta chịu thiệt tuy rằng vừa khóc vừa quậy phá, thế nhưng sau khi Thuần Vu Vọng đưa lời dỗ dành, đương nhiên là không có chuyện chẳng thèm để tâm đến ngài. Đến ngày hôm sau, khi đi theo Thuần Vu Vọng đến thăm ta, Tương Tư đã thân thiết, hòa thuận với phụ vương rồi.

Các thị nữ tận tâm chuẩn bị bữa sáng tại Viện Thâm Phương, trông món ăn khá tinh tế, nhưng được làm theo khẩu vị của hai cha con họ. Tương Tư vốn đang nắm chặt bàn tay của Thuần Vu Vọng, vừa nhìn thấy ta, đôi mắt to tròn, sáng rực lập tức cười tí thành một đường chỉ xinh xắn.

“Mẫu thân.”

Cô bé tựa người vào ta, rồi ngồi xuống cạnh bên cùng dùng bữa sáng.

Theo ý thức ta âm thầm vận công, thế nhưng cảm thấy nội lực trước kia có thể khống chế một cách tùy ý giờ trở nên bất lực. Đúng lúc đang ảo não, người đối diện đã thương cho ta một ánh mắt lạnh như băng.

Ta ngược mắt lên thì Thuần Vu Vọng đã cúi đầu, mỉm cười hân hoan bê một đĩa đậu đến trước mặt ta “Đây chính là món mà ngày xưa nàng thích ăn nhất, nếm thử xem tài nghệ của đầu bếp vương phủ chúng ta thế nào?”

Ta thực sự rất muốn hất cả đĩa đậu đó vào mặt ngài, thế nhưng hiện đang ở trong địa bàn của địch, bị người ta khống chế, chọc giận ngài hiển nhiên là một hành động xuẩn ngốc.

Những loại thức ăn được làm từ đậu như đậu phụ là những món xưa nay ta rất ghét, thế nhưng lúc này, ta phải thuận theo ý ngài, gắp một miếng lên ăn, mỉm cười đáp lại “Ừm, mùi vị khá được.”

Thực ra mùi vị này chán chết đi được. Ăn được mấy miếng, ta cũng mỉm cười đưa đĩa thức ăn đến trước mặt Tương Tư “Tương Tư, món này chắc là con cũng thích ăn đúng không? Nào, mau nếm thử xem.”

Ai ngờ Tương Tư lại lắc đầu nói “Trước nay con không ăn thứ này, mùi vị quái lạ lắm.”

Ta tỏ ra kỳ quái, ngược mắt nhìn Thuần Vu Vọng, ngài cũng đang nhìn chăm chăm về phía ta, ánh mắt không còn thê lương, cô đơn như trước kia nữa. Đôi mắt ngài vẫn sâu thẳm thẳm, dường như có thứ gì đó đang rực cháy, một ngọn lửa mãnh liệt, lúc như bùng mạnh lên, lúc lại giống như sắp tắt. Thấy ta nhìn sang, ngài lại cúi đầu như không có chuyện gì, chăm chú vào thức ăn trong bát của mình, không nhìn ta thêm nữa.

Nét mặt của ngài có nhiều biến đổi như vậy đương nhiên là vì Doanh Doanh của ngài, cùng với tướng mạo giống hệt Doanh Doanh của ta.

Người phụ nữ này vẫn luôn là nhược điểm chí mạng và lớn nhất của ngài. Thế nhưng ngài cũng đã thẳng thắn, bình thản nói cho ta nghe nhược điểm của mình, những chuyện đã trải qua trong quá khứ, nên nhất định cũng theo đó mà đề cao cảnh giác. Vậy nên lúc này, ta chỉ có thể từ từ quan sát ngài, đợi đến khi nào ngài lơ là phòng tuyến, có lẽ ta sẽ tìm được cơ hội trốn thoát. Huống hồ, ta không chỉ có một mình.

Với thân phận tôn quý của công chúa Thường Hy ở Đại Nhuế, với địa vị của Tần gia tại Đại Nhuế, Đại Nhuế sớm muộn cũng sẽ phái cao thủ đến ứng cứu chúng ta.

Dùng xong bữa sáng, ngài liền vội rời khỏi. Nhìn dáng vẻ của đám tùy tùng chờ đợi bên ngoài, ta đoán chắc ngài đang định xuất phủ.

Còn Tương Tư, không ngờ, ngài lại cho phép ở lại cạnh bên ta.

“Hôm qua tiên sinh đã dạy con đánh đàn, mới học được một nửa khúc nhạc, hôm nay cần phải học nốt nửa khúc còn lại.” Không ngờ ngài thực sự đã coi ta là thê tử của mình, trước khi đi còn trình trọng dặn dò các việc phải làm tiếp theo “Nếu con mệt thì hôm nay cũng không cần học thuộc thơ nữa, thế nhưng vẫn phải luyện viết chữ đủ một canh giờ.”

Tương Tư mới chỉ là đứa bé gái nhỏ tầm năm, sáu tuổi, hoạt bát ham chơi, đương nhiên chẳng mấy hứng thú trước đồng nhiệm vụ nặng nề như vậy, nghe thế liền tựa vào người ta, chu miệng đầy uất ức rồi lẩm bẩm một mình “Phụ vương lại không ở cạnh con rồi...”

Thuần Vu Vọng đi ra phía ngoài, mỉm cười đáp “Tương Tư, mẫu thân của con đã về rồi mà...”

Tương Tư chẳng bận tâm đến người phụ vương vừa rời khỏi, túm chặt lấy vạt áo của ta, ngược nhìn bằng đôi mắt đáng thương, sau đó liên tục nói “Mẫu thân à... mẫu thân à...”

Ta tuy rằng đã ngoài hai mươi, thế nhưng cả ngày đều bận ba nơi chiến trường, với quân doanh, thậm chí còn phải trì hoãn mối hôn sự với Tư Đồ Lăng không biết bao nhiêu lần, đến nay vẫn còn chưa thành lễ, chứ đừng nói đến đột nhiên một ngày lại trở thành thê tử của người khác, sau đó vô duyên vô cớ có thêm một đứa con gái, bám riết bên cạnh chẳng khác nào chiếc đuôi, muốn dứt ra cũng chẳng được.

Thấy ta không nói gì, Tương Tư liền buông vạt áo ta ra, chuyển sang nắm lấy bàn tay ta rồi đưa lời nũng nịu “Mẫu thân, con không muốn đánh đàn. Mẫu thân, người nhìn ngón tay của con này, đã xước da cả rồi.”

Bàn tay của cô bé rất mềm, có lẽ bàn tay của đứa trẻ tầm năm, sáu tuổi nào cũng mềm như vậy. Thế nhưng Tương Tư chính là đứa trẻ đầu tiên sát lại gần ta đến thế. Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tương Tư, trái tim ta đột

nhiên cũng mềm ra, tiện miệng lên tiếng “Vậy thì không cần phải đánh đàn nữa.”

Tương Tư tỏ vẻ hân hoan nhưng lại nói thêm “Thế nhưng luyện viết chữ cũng mệt lắm. Phải ngồi bất động cả canh giờ, cánh tay của con đau nhức lắm ạ. Mẫu thân, người sờ mà xem, chính là chỗ này, chỗ này đau này...”

Cô bé lại kéo tay ta xuống sờ lên bả vai của mình, khi chạm vào, ngay cả phần xương của cô bé cũng mềm mại, mủm mĩm, cho dù võ công của ta đã bị không chế, nhưng cảm giác chỉ cần động mạnh sẽ khiến nó bị gãy vỡ.

Ta đương nhiên cũng không dám mạnh động như trước. Hai thị nữ hầu hạ bên cạnh ta và Tương Tư, có thể nói một cách chính xác là hai nữ thị vệ. Tuy rằng không hề mang theo đao kiếm, thế nhưng chiếc trâm trên tóc, ngọc bội, thắt lưng bên người, chẳng có thứ nào không được đặc chế, lúc cần thiết, không những có thể lấy ra làm vũ khí đối địch mà còn có thể giết người.

Đây tuyệt đối là hai cao thủ bậc nhất, cũng chẳng biết Thuần Vu Vọng tìm ở đâu ra. Ngài dám an tâm giao lại Tương Tư cho ta, hiển nhiên đã yên tâm khi có hai người như vậy ở bên giám sát.

Tên gọi của hai thị nữ này rất êm tai, êm đến mức người ta vừa nghe đã nghĩ tới cảm giác thơm ngát, dễ chịu. Đúng vậy, hai người họ, một người tên Ôn Hương, một người là Nhuyễn Ngọc. Thế nhưng nếu ai muốn ôm họ vào lòng, đoán chắc sẽ phải đối mặt với cái chết ngay tức khắc. Cho nên, ta than dài một tiếng, chỉ dám ôm Tương Tư vào lòng rồi dịu dàng lên tiếng “Vậy thì chúng ta cũng không luyện viết chữ nữa.”

Thuần Vu Vọng mưu đồ sâu xa, hành động khó đoán, làm sao có thể coi ta là thê tử thực sự chứ? Phải chăng đang muốn mượn dung nhan tương tự Doanh Doanh của ta để giải trừ, giảm bớt nỗi khổ tương tư dày vò ngài bấy lâu.

Thế nhưng, đứa trẻ này...

Ta nhìn thấy được tình cảm chân thành qua đôi mắt sáng trong của Tương Tư. Cô bé không có mẩu thân, nhưng lại thực sự coi ta là một người mẩu thân ruột thịt. Ta chẳng thể nào coi cô bé là con gái ruột của mình, thế nhưng ta cũng không quên, cô bé cũng chính là cô con gái bảo bối được Thuần Vu Vọng nâng niu trong lòng bàn tay, cô bé cũng chính là tiểu Quận chúa được người trên kẻ dưới trong phủ Chấn Vương nhất mực yêu thương, chiều chuộng.

Đến tận chiều muộn, Thuần Vu Vọng mới quay về phủ, còn chưa thay triều phục đã tới thăm chúng ta, hoặc nói cách khác, là đến kiểm tra xem đứa con gái bảo bối của ngài có bị mẩu thân giả mạo là ta ngược đãi, ức hiếp gì hay không.

Lúc này, Tương Tư vẫn đang hứng khởi, vui sướng nghịch chiếc nỏ bé nhỏ mà ta làm cho cô bé vào buổi sáng, đuổi theo chọc phá khiến con khi chạy khắp sân vườn, giờ chẳng thấy tông tích đâu, lại còn chuẩn bị đến phòng bếp bắt chết gà vịt, thực sự đã quậy khiến cả phủ hỗn loạn, không đâu được an lành.

Nhìn thấy phụ vương quay về, cô bé hân hoan thét lớn, chẳng bận tâm khuôn mặt lấm lem đầy bùn cùng mồ hôi, xông thẳng vào vòng tay ngài, cho ngài xem chiếc nỏ của mình chẳng khác nào bảo vật “Phụ vương mau nhìn xem, đây là chiếc nỏ do con với mẩu thân làm ra đấy. Có phải trông rất đẹp không? Mẩu thân nói chiếc nỏ mà người chơi hồi bé to hơn chiếc của con nhiều. Hôm khác sẽ giúp con làm một chiếc lớn hơn.”

Thuần Vu Vọng ngược mắt nhìn ta, lau mồ hôi thay Tương Tư rồi hỏi “VẬY nhiệm vụ mà phụ vương giao cho, con đã hoàn thành chưa?”

“Con... con...” Tương Tư do dự một hồi, sau cùng vẫn đáp “Mẫu thân nói con mệt thì có thể không làm.”

“Sau đó thì sao?” Thuần Vu Vọng lại hỏi “Lẽ nào con đã chơi chiếc nỏ này cả ngày trời? Lẽ nào con chơi thứ này thì không mệt nữa?”

Tương Tư thấy phụ vương nổi giận, lập tức quay sang nhìn ta bằng ánh mắt cầu cứu, rồi uất ức lắm bầm “Mẫu thân nói là, hồi mẫu thân còn bé như con, đã có thể bắn được chim bay trên trời rồi. Thế nhưng con thậm chí còn chẳng bắn được con gà chạy trên mặt đất.”

Thuần Vu Vọng dịu dàng lên tiếng “Ai bảo con bắn gà trên mặt đất?”

Tương Tư lại đáp “Mẫu thân nói là, nếu con không bắn được chim bay trên trời, thì trước tiên hãy bắn con gà chạy trên mặt đất đã...”

Thuần Vu Vọng lập tức quay sang trợn mắt nhìn ta.

Ta khoanh tay tựa vào tường, bình thản đáp “Trẻ con thì nên chạy chơi bên ngoài nhiều, như vậy mới có sức khỏe được.”

Thuần Vu Vọng cau mày, lên tiếng “Phụ nữ phương Bắc đều thô lỗ, hoang dã như nàng sao? Không học thơ văn, không học cầm kì thi họa, toàn học theo mấy đứa trẻ thôn dã quậy phá từng bưng bên ngoài cả ngày trời?”

“Cầm kì thi họa?” Ta mỉm cười đầy chế giễu “Điện hạ chuẩn bị để Quận chúa Tương Tư cũng đa tài đa nghệ giống như công chúa Thường Hy của nước Nhuế chúng ta, vang danh khắp chốn, sau đó được đưa đến nước khác thành thân sao? Hoặc giả, gả cho một vị công tử của nhà quan lớn nào đó, chỉ có thể dựa vào những thứ này mới có thể tranh sủng, đoạt tình với các thê thiếp khác hay sao?”

Thuần Vu Vọng ghen lời, mãi lâu sau mới nói “Tương Tư là con gái của ta, ta đương nhiên sẽ bảo vệ Tương Tư chu toàn mọi mặt.”

Ta lại đáp “Thế nhưng công chúa Thường Hy hiện nay làm gì có ai có thể bảo vệ?”

Thân nơi đất khách quê người, ngay cả Hoàng đế Đại Nhuế là Tư Đồ Hoán còn chẳng thể bảo vệ được con gái thân yêu của mình, Thuần Vu Vọng, ngài chỉ là một thân vương, sao dám nói những lời ngông cuồng như vậy?

Thuần Vu Vọng đương nhiên là nghe hiểu được ẩn ý trong lời nói của ta, cúi đầu vuốt ve đôi má đỏ ửng, mềm mại của Tương Tư rồi nói “Nói như nàng thì, Tương Tư không cần phải đọc sách và luyện đánh đàn nữa sao?”

Ta bật cười nói “Những món cầm kì thi họa đó, đợi đến khi nào Tương Tư lớn hơn đôi chút, lúc hứng thú, học để tiêu khiển, giết thời gian cũng không tệ. Còn về mấy thứ tứ thư ngũ kinh, nữ huấn, nữ giới gì đó, ta khuyên ngài nên đốt hết đi, đừng để Tương Tư đọc quá nhiều, chỉ tổ hại thân mà thôi. Ngược lại, nên cho Tương Tư đọc vài cuốn binh pháp, trưởng thành rồi, có thể dùng được mỗi khi lãnh binh đánh trận.”

Thuần Vu Vọng càng nghe, sắc mặt càng trắng nhợt, nhìn ta bằng ánh mắt quái dị, sau đó kéo Tương Tư bỏ đi.

Xem ra, ngài chỉ muốn dạy con gái của mình thành một thiên kim tiểu thư tài mạo song toàn chứ không muốn để cô bé đọc sách binh thư rồi ra chiến trường đánh trận như ta.

Tương Tư thấy sắc mặt phụ vương khác lạ, cũng chẳng dám trái lời, đành phải đi theo ngài, nhưng vẫn quay đầu, giơ tay vẫy chào ta, đôi mắt cười títt như đường chỉ, sáng ngời, trông vô cùng thân thiết, tình cảm. Ta cũng bất giác mỉm cười theo.

Thuần Vu Vọng đáng ghét đáng hận không ngờ lại sinh ra được một người con gái xinh đẹp đáng yêu mà tận tâm hết sức như vậy.

Bên cạnh có hai đại thi vệ Ôn Hương và Nhuyễn Ngọc làm bạn, ta muốn đi lại dạo mát trong phủ Chấn Vương cũng chẳng dễ dàng, chứ đừng nói đến việc trốn thoát. Đúng lúc đang định quay về Viện Thắm Phương, ta liền cảm thấy có ánh mắt đang nhìn về phía mình, sắc nhọn chẳng khác nào mũi tên.

Lúc quay đầu nhìn lại, thì phát hiện ra đó là mưu sỹ tâm phúc của Thuần Vu Vọng, Lê Hoành. Thấy ta đang liếc về phía mình, hắn mới thu ánh mắt lại, bình thản như không có chuyện gì, rời đi theo phía sau Thuần Vu Vọng.

Vốn tưởng rằng Thuần Vu Vọng nghe những lời lí luận kì quái, trái ngược với luân lý xã hội đó của ta nhất định sẽ không bao giờ dám cho Trương Tư lại gần ta thêm nữa. Ai ngờ đến giờ dùng bữa tối, ngài lại dắt theo Trương Tư đến Viện Thắm Phương.

Trương Tư lúc này đã thay bộ y phục trắng tinh khiết như tuyết, trông gọn gang mà sạch sẽ, xinh đẹp mà thông minh, từ phía xa đã rời khỏi phụ vương, chạy nhanh về phía ta hô lớn “Mẫu thân, con đã thay y phục. Phụ vương nói, con phải ăn mặc đẹp thì mẫu thân mới càng yêu quý con hơn.”

Thuần Vu Vọng đương nhiên cũng thay bộ triều phục sang một bộ khác, trên người lúc này khoác bộ y phục trắng tuyết, ngồi xuống im lặng dùng bữa. Trương Tư ngồi bên cạnh ta, nói liên tục chẳng khác nào chim chích, nào là chuyện chơi đùa ban ngày, đến bữa ăn buổi tối, từ phong cảnh Ly Sơn cho đến không khí náo nhiệt của thành Ung Đô, cô bé say sưa nói mãi, thậm chí còn xao lãng cả việc ăn cơm.

Ta mỉm cười nói “Con ăn no đi đã rồi hãy từ từ kể lại mọi chuyện cho ta nghe.”

Tương Tư lúc này mới ngậm miệng, cúi đầu húp vài ngụm canh rồi lại nói thêm “Con sợ sáng mai thức dậy, phụ vương sẽ không cho con đến gặp mẫu thân nữa...”

Ta lặng người, rồi quay sang nhìn Thuần Vu Vọng.

Thuần Vu Vọng bình thản như thể không hề nghe thấy câu nói của Tương Tư, im lặng tiếp tục dùng bữa tối của mình.

Ta thu ánh mắt, thì thấy ngài ngẩng đầu lên nói “Ta đã dặn dò người dưới, bảo họ liên tục ngày đêm may mấy bộ y phục cho nàng.”

Y phục? Ta nghe mà cảm thấy kì lạ.

Lúc này, ngài lại nói thêm “Kiểu cách và màu sắc sẽ giống như của Tương Tư.”

Tương Tư liền vỗ tay tán thưởng “Vậy là ba người nhà chúng ta sẽ được mặc y phục giống nhau. Hay quá, hay quá, người một nhà phải mặc y phục giống nhau?”

Người một nhà? Doanh Doanh đích thực là người một nhà với hai người họ, còn về phần ta... Ta nhẹ cười mỉm sau đó cúi đầu dùng canh.

Dùng cơm cùng hai cha con nhà họ đúng là có nhiều điểm lợi. Những thứ mà bọn họ dùng đều thanh đạm mà tinh tế, ta càng ăn lại càng thấy hợp khẩu vị. Ăn xong bữa tối, vậy mà hai cha con họ mãi vẫn không chịu rời đi.

Tối qua ta đã nếm trải được sự thô bạo, vô sỉ đằng sau vẻ bề ngoài thanh nhã, ôn hòa của Thuần Vu Vọng, ngài đối xử với ta chẳng khác nào Doanh Doanh, tiếp tục ở lại nơi này qua đêm chẳng có gì kì lạ. Điều khiến ta kinh

ngạc chính là Thuần Vu Vọng lại sai người dọn dẹp phòng ốc, để Trương Tư cùng chuyển sang bên này sống luôn.

Xem ra đây thực sự là mong muốn sống dưới cùng một mái nhà rồi. Ngài chắc hẳn đang muốn tận hết tấm lòng của một người phụ thân, tuy rằng đã có vú nuôi và thị nữ chăm sóc, nhưng vẫn không an tâm, còn đích thân sang xem Trương Tư đã ngủ hay chưa, rồi mới quay lại phòng ngủ của ta.

Ta vốn dĩ có thói quen điều tiết nội khí trước khi đi ngủ, lúc này đang bị ngài dùng thuốc khống chế, chán nản mà cũng bất lực, đành chui vào chăn từ sớm, nghe thấy tiếng động ngài bước vào, liền giả vờ như không biết.

Thuần Vu Vọng cũng chẳng buồn bận tâm, bình thần ngồi xuống cạnh bàn, uống một ly trà, rồi lại đến bên giường, đưa tay vào xem nhiệt độ thân người ta, tiếp đó đi thêm than vào lò sưởi, rồi mới cởi y phục chui vào trong giường.

Dường như biết được ta vẫn chưa ngủ, ngài liền ôm chặt lấy thân người ta từ phía sau, đôi bàn tay ôm ta vẫn còn lạnh giá “Nàng vẫn thấy rất lạnh hả?”

Ta khẽ dịch người ra, nhưng chẳng thể thoát ra khỏi vòng tay của ngài. Cánh tay của người đàn ông này thậm chí còn rắn chắc, mạnh mẽ hơn ta tưởng tượng rất nhiều. Ta cau mày lên tiếng “Không lạnh! Cơ thể ta bẩm sinh đã lạnh, đến mùa đông, tay chân xưa nay không thể nào ấm lên nổi.”

Thuần Vu Vọng gật đầu rồi nói “Làm gì có chuyện không thể nào ấm lên nổi? Nhất định là do bản thân nàng quá dỗi cổ chấp, không biết cách tự bảo trọng mình mà thôi. Lúc này, lửa trong lò sưởi sắp tắt, vậy mà nàng cũng chẳng gọi người cho thêm than vào. Chăn cũng chỉ đắp mỗi một chiếc, chiếc còn lại đặt bên cạnh để ngấm hay sao?”

Chiếc còn lại đương nhiên không phải đặt cạnh bên để ngắm rồi. Ta chỉ muốn cho ngài thấy rằng ta đã ngủ, có lẽ sẽ tự giác lấy chiếc chăn còn lại đắp lên người mà ngủ, không làm phiền đến ta nữa. Thế nhưng nói cho cùng thì ta cũng đã đánh giá quá cao phong độ của người đàn ông này. Uổng cho tướng mạo nho nhã, tuấn tú mà đường hoàng, chẳng qua ngài cũng chỉ là phường công tử bại hoại, ngụy quân tử mà thôi.

Hơi thở của ngài phả lên phần gáy, ấm áp, nhưng lại tạo cảm giác ngứa ngáy, khiến ta thấy khó chịu, làm sao có thể an lòng mà ngủ được chứ? May mà ngài bẩm sinh đã thích sạch sẽ, hơi thở cũng thơm tho chứ không giống như những tên đàn ông thô kệch mà ta thường tiếp xúc trong quân doanh, hôi hám, bản thiêu, cho nên, cũng không đến mức không thể nào nhẫn nhịn được.

Ngài cứ giữ nguyên tư thế ôm lấy ta, nắm chặt bàn tay ta, mãi lâu sau mới đưa lời than thở “Nàng đích thực không phải là Doanh Doanh. Cứ đến mùa đông, tay chân Doanh Doanh thường xuyên lạnh giá, thế nhưng chỉ cần đặt trong lòng ta một lúc là lập tức sẽ ấm nóng trở lại. Đâu có giống như nàng, lâu như vậy rồi mà lòng bàn tay vẫn cứ lạnh run cả người.”

Ta đã bắt đầu thấy buồn ngủ, chỉ là bị một người đàn ông xa lạ có dụng tâm xấu xa, ôm vào lòng quá chặt, nên chẳng thể nào chợp mắt? ta cũng chẳng buồn suy đoán xem ẩn ý dưới những câu nói vừa rồi của ngài là gì, chỉ lạnh lùng đáp “Chân Vương Điện hạ, ta vốn dĩ đã chẳng phải là Doanh Doanh của ngài. Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta là Tần Văn.”

Thuần Vu Vọng im lặng một hồi, sau đó lại thì thầm “Ta đương nhiên là biết, thực ra nàng là Tần Văn, thực ra nàng không phải là Doanh Doanh. Chỉ là... chỉ là...”

Ngài không nói thêm nữa, thân người lại càng áp sát lại chỗ ta hơn, hơi thở gấp gấp phả vào phần gáy khiến ta bất giác co cổ lại, chỉ muốn trốn đi thật xa. Thế nhưng ta chẳng thể nào trốn nổi. Cho dù ta không hề chịu

không chế, cũng không thể là đối thủ của ngài, chứ đừng nói là lúc này ta đã chẳng thể vận được nội công.

Điều duy nhất ta có thể làm chính là khi ngài quay thân người ta lại, ta cau chặt đôi mày nhìn ngài một cách lạnh lùng, chẳng thềm bận tâm đến sự hỗn loạn và đau đớn ẩn sâu trong đáy mắt ngài.

Ta không phải là Doanh Doanh của ngài, ta không phải. Cảm giác xa lạ mà lãnh đạm rõ ràng như vậy, lẽ nào ngài lại không nhận ra? Hoặc có lẽ, ngài nhìn ra nhưng lại chẳng hề bận tâm.

Thứ ngài cần chính là người thê tử xinh đẹp trong giấc mộng hàng đêm của mình mà thôi.

Ngài nhẫn nại vuốt ve, thân thiết, ôm, hôn, thấy ta mím chặt đôi môi, lại không chịu để ngài hôn lên đôi mắt, chiếc mũi hay vùng cổ, liền tiếp tục hôn xuống phía dưới...

Ta bị ngài kẹp chặt cứng, không thể nào động đậy, càng không thể nào trốn tránh, xung quanh đều là hơi thở ấm áp của ngài, bắt buộc dĩ phải bị động tiếp nhận tất cả những âu yếm của ngài. Dần dần, hơi thở của ta bắt đầu hỗn loạn, những chỗ tiếp xúc thân mật với ngài đều nóng bừng cả lên.

Ngài thấy ta cử động đầy bất an dưới thân thể mình, liền quay sang nhìn ta bằng ánh mắt đen láy mà chuyên chú, tình cảm, không biết là đang quan sát động tĩnh của ta hay là đang thông qua ta, nhớ đến Doanh Doanh của mình.

Đôi mắt của Thuần Vu Vọng là một đôi mắt đẹp nhất mà ta đã từng thấy. Hằng ngày tuy rằng trông cô đơn, quanh quẽ, thế nhưng lúc này sáng bừng như ngọc quý, lúc rung động trông long lanh động hồn, khí chất đặc biệt, khó lòng diễn tả thành lời. Đôi mắt đó như thứ hương mai âm thầm giữa đêm, thanh nhã, cao sang nhưng rất ôn hòa, dịu dàng, lặng lẽ quân quan bên

cạnh chúng ta. Đáng tiếc là, thứ tình cảm sâu sắc mà đáng trân trọng đó lại không phải dành cho ta.

Thuần Vu Vọng, cùng mối chân tình sâu đậm mà đáng sợ của ngài đối với ta mà nói thực sự quá nguy hiểm. Một mặt không chế ta, cho ta một cuộc sống nhàn hạ trong lầu son nhung gấm, mặt khác lại ép ta phải nhẫn nhục tiếp nhận và mang đến niềm khoái lạc cho ngài. Điều đó đối với tính cách cứng rắn khó khăn lắm mới rèn luyện từ trong khói lửa, máu tanh của chiến tranh như ta đích thực là một thử thách đáng sợ.

Tuy rằng niềm khoái lạc và sung sướng này hoàn toàn không liên quan đến tình yêu mà chỉ là niềm khoái lạc mang tính bản năng, thế nhưng vẫn khiến ta bay bổng, động hồn.

5

Hận bạc tình, bao nhiêu giấc mộng xuân tan biến

Khó khăn lắm mới định thần lại được, Thuần Vu Vọng vẫn đang ôm chặt lấy thân người ta. Thấy ta mở mắt ra, ngài liền mỉm cười dịu dàng, đột nhiên lại cúi đầu, đôi môi từ từ hạ xuống, trao cho ta một nụ hôn.

Đôi môi ta đang khô ráp, đột nhiên tiếp xúc với một thứ mềm mại, ướt át, nhất thời kinh hãi, cảm thấy ngài được nước lấn tới, chuẩn bị xâm phạm sâu hơn, mới cau chặt đôi mày, quay mặt sang một bên, bất mãn, hum lên một tiếng biểu thị sự chê bai.

Ngài lại chẳng khác nào một con mèo tinh nghịch, kiên trì, trong mắt không ngờ lại hiện lên chút tinh ranh con trẻ, cúi đầu đặt nụ hôn lên trán ta rồi nói “Nàng có biết không, tuy rằng tính cách của nàng chẳng giống với Doanh Doanh một chút nào, thế nhưng khi hoan hợp với ta lại giống hệt như Doanh Doanh, bộ dạng lúc đó trông vô cùng đáng yêu.”

Lần đầu tiên nghe có người dùng từ đáng yêu để hình dung về bản thân, lại còn vì chuyện như vậy, ta bất giác đỏ bừng hai má, nhưng tiếp đó lại lạnh lùng đáp “Ồ, lẽ nào Điện hạ mong rằng ta học theo mấy người phụ nữ tam trình cửu liệt kia? Vì một chuyện nhỏ nhặt, không đáng nhắc thế này mà một khóc, hai gây chuyện, ba treo cổ hay sao?”

Thuần Vu Vọng khẽ lạng người, bật cười khổ sở “Ừm, trong mắt nàng, làm chuyện phu thê cùng với người đàn ông cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng nhắc hay sao?”

Lúc ngài nói vậy, ngón tay bắt giắc di chuyển trên làn da mịn màng của ta, cứ như thể những hành động nãy giờ, còn chưa khiến ngài mê đắm.

Ta lạnh lùng nói “Tại sao ta phải giữ những chuyện này trong lòng chứ? Nếu ta đã bị ép buộc, vậy thì việc thất trinh hay vô đức đều không phải lỗi lầm của ta. Ta hà hất phải cảm thấy đau khổ, ảo não vì những chuyện người khác làm sai?”

Thuần Vu Vọng nhướn cao đôi mày của mình lên, cong miệng mỉm cười, chăm chú nhìn ta rồi nói “Không phải là lỗi của nàng, vậy tự nhiên thành lỗi của ta rồi?”

Ta nhắm mắt lại không đáp thêm gì. Còn ngài cũng không truy hỏi thêm, thân thể ấm nóng lại tiến sát tới, bàn tay ấm áp đó thực sự khiến ta cảm thấy khó chịu.

Ta than dài một tiếng, đột nhiên quay mặt sang, nhìn ngài mỉm cười nói “Ngài không sai. Trên thế gian này, trước giờ thắng làm vua, thua làm giặc. Ngài chưa từng thất bại, ngài làm sai đến mức này cũng không thể coi là sai. Nếu một ngày, ngài bại vong, rơi vào bàn tay người khác, chịu nỗi đau đớn và báo thù như thế nào, cũng có thể coi là tự thân chuốc lấy, chẳng nên nói quá nhiều.”

Ngài vẫn cứ nằm sát bên ta, khẽ nheo mắt nghe ta nói, sau đó bình thản đáp lại “Lời nói này... nghe có vẻ thú vị. Có điều... những chuyện tranh quyền đoạt lợi này đa phần là chuyện giữa những người đàn ông. Nàng là thân nữ nhi, hà tất phải khổ sở dấn thân vào những chuyện thế này làm gì?”

Ta nhìn chăm chú vào đôi mắt ngài, gật đầu đáp “Không sai. Ta không nên dấn thân vào những chuyện này. Ta ngược lại muốn được giống như những thiên kim tiểu thư của nhà phú hộ, nhàn rỗi đọc sách, đọc thơ, học chút nữ công gia chánh, sau đó hân hân hoan hoan gả cho người ta, âm thầm, an lành giúp chồng dạy con, hưởng thụ cả đời bình an. Thế nhưng

người sống trên đời, mười chuyện có đến tám, chín là không được như ý, làm gì được thuận lợi giống như mong muốn bản thân? Từ nhỏ ta được nuôi lớn khác biệt so với những cô gái bình thường, vậy làm sao có thể sống cuộc sống an bình giống như những người phụ nữ bình thường khác?”

Thuần Vu Vọng đã nghe ngóng về gia thế của ta, nghe được câu này cũng không hề ngạc nhiên, chỉ đưa ngón tay lướt nhẹ trên khóm má của ta rồi từ từ lên tiếng “Nàng muốn một cuộc sống an bình giống như những người phụ nữ bình thường khác, vậy thì có gì khó khăn chứ? Vứt bỏ dã tâm và sát khí trong lòng nàng, như vậy ta có thể toại nguyện cho nàng được.”

Ngài muốn biến ta thành Doanh Doanh, giữ bên cạnh ngài trọn đời trọn kiếp sao? Ta trốn tránh ngón tay lần lướt của ngài, cả người đã bị ép đến mức tiến sát vào mép giường. Trợn mắt nhìn khuôn mặt ung dung của ngài, cuối cùng đã tức quá mà bật cười thành tiếng.

“Thuần Vu Vọng, ngài đã bao giờ nghe đến cuộc chiến trên Đỉnh Lạc Đà chưa?”

“Đỉnh Lạc Đà?” Thuần Vu Vọng nhìn ta bằng ánh mắt chế giễu “Đó chẳng phải là chiến dịch thành danh của nàng hay sao? Tuổi đời còn trẻ, mà đã liên thủ cùng với Nam An Hầu Tư Đồ Lăng công phá đại quân Nhu Nhiên. Quân Nhu Nhiên hơn mười lăm vạn binh mã, trăm quyết tám vạn, bắt sống năm vạn, chỉ còn lại hơn vạn kị binh trốn lên phía Bắc.”

Ánh mắt ngài nhìn ta không còn nhàn hạ, ôn hòa như khi nãy, cuối cùng đã nhận thức được đối với ngài mà nói, ta chỉ là một đối thủ xa lạ mà thôi.

Ngài lại nói thêm “Cũng chính từ lúc đó, hai người liền trở thành Diêm Vương tái thế khiến cho lê dân cùng người Nhu Nhiên ở vùng biên thù nước Nhuế cứ nghe tên là khiếp đảm, thực sự là tốt cùng oai phong. Năm vạn tù binh bị bắt cũng đã bị các người chôn sống. Ngay cả những phụ nữ,

trẻ em yếu đuối của Nhu Nhiên cũng bị các người xung làm cung nô, thậm chí còn bị vùi dập đến chết.

Ta lạnh mặt không nói câu nào.

Ngài lại hạ giọng, dịu dàng nói thêm “Đương nhiên đây hoàn toàn không phải mệnh lệnh do nàng ban ra. Phải chăng đó chỉ là lời đồn thổi? Ta nghe nói lúc Tư Đồ Lăng ra lệnh chôn sống năm vạn hàng binh Nhu Nhiên, các Đại tướng nước Nhuế phái đến cũng kiến nghị nên dùng số hàng binh này đổi lại tông thân hoàng thất đã bị Nhu Nhiên bắt giữ khi chiến bại vào mười năm trước. Thế nhưng vào lúc Tư Đồ Lăng bắt đầu do dự, chính là Tần Văn, Tần Đại tướng quân, ái tướng tâm phúc của ngài liền nói “Chôn sống, chôn sống toàn bộ, không giữ lại bất cứ một người nào!”

Ngài chăm chú quan sát ta, gần như muốn tìm kiếm xem trong ánh mắt ta liệu có chút bất an hay phủ nhận, để chứng minh người phụ nữ trước mặt không phải là người đàn bà độc ác.

Ta chẳng buồn ngược mắt lên, đáp lại nhanh chóng “ Đúng vậy. Người hạ lệnh là ngài ấy, còn người chấp hành mệnh lệnh là ta. Lúc đó, ta đã đứng trên đỉnh núi cạnh đó, nhìn những người đàn ông xấu xa tự phụ, nông cuồng kia bị trói thành từng mớ, đầy xuống dưới hố, người đầy đất cát, miệng kêu thảm thiết, tận mắt chứng kiến bản thân bị chôn sống.”

Ngài chống người dậy, nhìn ta chăm chú, bất giác kéo giãn khoảng cách với ta. Mãi lâu sau, ngài mới thốt lên vài chữ “Tần Văn, ông trời còn có đức hiếu sinh.”

“Ông trời còn có đức hiếu sinh?” ta gần như bật cười thành tiếng. “Nếu ông trời còn có đức hiếu sinh, vậy thì không nên để cho kẻ ác trên thế gian này hoành hành ngang dọc, tạo nghiệp khắp nơi.”

“Kẻ ác? Trong lòng của nàng, người như thế nào thì mới bị coi là kẻ ác?”

“Giống như ngài, giống như ta.” Ta bình thản như không đáp, sau đó mỉm cười nói thêm “Lại giống như người hoàng huynh làm Hoàng đế vừa bằng hà cùng vị hoàng huynh mới được phong làm Hoàng đế của ngài.”

Ngài lặng người rồi nói “Mỗi người đều có gánh nặng của riêng mình, đôi lúc đúng sai khó lòng mà phân định. Thế nhưng vô duyên vô cớ đại khai sát giới, đương nhiên là trái với đạo trời.”

“Nếu làm trái với đạo trời, vậy thì đương nhiên sẽ gặp phải quả báo.” Ta nói đầy bất cần “Nếu Chấn Vương Điện hạ cứ luôn tâm niệm thiên đạo nhân hòa, vậy hà tất lại làm vương gia, chi bằng đổi sang làm hòa thượng, ăn chay niệm phật cho rồi.”

Ánh mắt Thuần Vu Vọng nhìn ta càng lúc càng xa lạ. Đôi môi ngài khẽ cử động, hình như đang định nói điều gì, nhưng lại chẳng muốn nói thêm, quay mặt đi chỗ khác rồi nằm xuống.

Ta thực sự không thể ngờ nội tâm của Thuần Vu Vọng lại nhân từ như vậy, liền nói thêm “Sau khi đại phá quân Nhu Nhiên, những kẻ ta tóm được không chỉ có phụ nữ đã trưởng thành mà còn có rất nhiều đồng nam đồng nữ, có đứa tuổi còn nhỏ hơn cả Tương Tư. Ta nghĩ đến lúc quân Nhu Nhiên tấn công vào các thành trì của Đại Nhuế chúng ta cũng từng dâm loạn, cướp bóc, ác độc, dã man, cho nên đưa số đồng nam đó xung quân là nô dịch, đồng nữ thì... đều bị đưa vào cung làm nô tì. Đoán chắc... sau đó cũng không sống được bao lâu.”

Thuần Vu Vọng chẳng thể nằm yên, ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm về phía ta, lạnh lùng nói “Lòng dạ nằng ác độc như vậy, cả cuộc đời này không xứng làm mẫu thân.”

Ta nhắm nghiền mắt, bình thản lên tiếng “Ta cũng chưa từng muốn làm mẫu thân, càng không muốn làm mẫu thân của con gái ngài. Ngài ép buộc

ta, sỉ nhục ta, cũng chẳng có tư cách chỉ trích ta là kẻ độc ác. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ báo mỗi huyết hải thâm thù này. Kết cục của ngài và Tương Tư tuyệt đối còn thê thảm hơn đám người Nhu Nhiên kia gấp mười lần.”

Người bên cạnh im lặng một hồi, sau đó truyền lại tiếng loạt soạt, rồi bên cạnh ta trống không, bên tai truyền đến tiếng bước chân rời đi của Thuần Vu Vọng.

Căn phòng này cũng đã làm được nhiều năm, cánh cửa bị đóng sập lại vang lên tiếng động khá lớn, lực đập quá mạnh khiến cho ngọn nến trong phòng chập chòn, các cánh cửa sổ cũng theo đó khẽ rung lên, mãi không thôi.

Dưới ánh nến chập chòn, ta mở mắt, nhìn chăm chăm vào lớp bụi bay bồng trong không khí vì rung động mạnh, mỉm cười khổ sở. Cuối cùng đã có thể chọc tức khiến ngài bỏ đi rồi. Thế nhưng ngài đi hay không thì có gì liên quan đến ta chứ?

Nếu có thể thân thiết với ngài hơn, tốt nhất là thân đến mức khiến ngài thực sự coi ta là Doanh Doanh, thì ta mới có cơ hội hành động, cho dù là đối phó ngài hay giải cứu công chúa Thường Hy, đều có vài phần chắc thắng.

Ta đích thực không phải liệt nữ trinh tiết, phẩm chất gia thế của ngài đích thực cũng không hề khiến ta phải uất ức, sỉ nhục. Hoan hợp cùng ngài tuy rằng không phải là mong muốn của ta, thế nhưng cũng không hề khó chịu, thế nhưng tại sao không thể thừa nước đục thả câu, thuận theo ý ngài để diễn tiếp vở kịch? Ngược lại ta lại như một kẻ sợ hãi, tìm đủ mọi cách để đuổi ngài rời khỏi chỗ mình?

Với một cơ thể thương tích đầy mình thế này, ta còn cần thiết phải sợ hãi gì chứ?

Mỉm cười đầy thảm liệt, ta vội vã tóm chặt lấy phần chân đắp dưới người, trước mắt dường như xuất hiện ánh sáng đỏ mờ ảo. Dường như ta lại đang ở nơi hoang dã vắng lặng, trên người dính đầy đất bụi dậm trường, từng lớp từng lớp tích đọng trên người ta... Lớp đất cát dưới chân thấm đầy máu đỏ tanh lờm dường như chẳng bao giờ là đủ. Ánh mặt trời vàng rực chói mắt, khiến ta chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt của những con người đó...

“Văn Văn, mau đi thôi...” Người thiếu niên mỉm cười thẹn thùng năm xưa thét lên như điên, ngắt đoạn dưới ánh đao kiếm lóe sáng...

Mái tóc dài đen láy cuối cùng đã che hết cả khuôn mặt, tiếng kêu khóc thảm thiết điên cuồng mà tuyệt vọng của các bé trai bé gái hòa lẫn cùng với tiếng cười lớn tràn đầy khoái cảm...

Ta ngồi bật dậy, cả người ướt đầm mồ hôi, vội vã tìm kiếm bao thuốc, thế nhưng khựng lại khi nhớ lại hôm qua vừa mới dùng thuốc, tuyệt đối không thể nào phát bệnh nhanh như vậy.

Chỉ là đột nhiên nhớ lại... Thì ra ta cũng từng có mong muốn vứt bỏ tất cả mọi gánh nặng trên vai, mong muốn được làm người phụ nữ bình thường chăm chồng nuôi con, sống trong bình an, ổn định đến cuối đời.

Nói cho cùng thì đây cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Bao nhiêu năm rồi mà vẫn chẳng thể nào quên được, cơn ác mộng không cách nào giải thoát.

Nhiều ngày sau đó, Thuần Vu Vọng vẫn cứ ở lại Viện Thâm Phương, thế nhưng lại ở cùng với Trương Tư, không hề động đến ta thêm nữa. Thế nhưng Trương Tư thì vẫn dính ta như sam, thường ở bên cạnh ta cả ngày trời, ngay cả lúc phải đi học chữ, học đàn cũng nũng nịu đòi ta phải theo cùng.

Ta chỉ đành mỉm cười khổ sở đáp lại “Ta đâu có hiểu âm luật, có đi theo cũng chẳng thể nào dạy con được gì hết.”

Tương Tư liền đáp “Con học thì mẫu thân cũng học. Sau đó chúng ta cùng đánh đàn cho phụ vương nghe, xem ai đánh hay hơn.”

Ta đương nhiên sẽ không học đánh đàn rồi so tài cao thấp với một đứa trẻ lên sáu, thế nhưng bị cô bé nũng nịu một hồi, ta cũng đành phải đến theo, nhìn cô bé học theo tiên sinh, dùng mấy ngón tay bé nhỏ của mình vát và gảy từng dây đàn.

Tuy rằng đã đeo đôi găng tay bé xinh đặc chế, thế nhưng đánh một lúc, ngón tay của cô bé vẫn cứ đau nhói, cho nên mỗi lần luyện đàn xong, cô bé đều nhăn nhó mặt mày, đứng trước mặt ta chu miệng làm nũng.

Tương Tư vốn trông đã đáng yêu, rất có duyên, mỗi lần tỏ bộ dạng uất ức trông lại đáng thương. Hôm nay nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Tương Tư, ta bất giác khom lưng, bế cô bé vào lòng, vừa đưa tay xoa dịu lại vừa mỉm cười nói “Nếu con mệt rồi, không muốn học đàn nữa, vậy thì hãy nói với tiên sinh một câu, đoán chắc ngài ấy cũng chẳng dám bắt con phải luyện thêm đâu.”

Tương Tư hít một hơi sâu, đôi mắt lấp láy, hốc mắt long lanh ngấn lệ “Thế nhưng phụ vương nói, nếu con còn nghịch ngợm bên mẫu thân cả ngày, không chăm chỉ học hành, người sẽ đưa mẫu thân đi, không cho phép con gặp mẫu thân nữa.”

Ta dịu dàng nói “Con không cần sợ hãi, cho dù mẫu thân không ở bên cạnh con, thì cũng còn phụ vương chăm sóc chu đáo cho con cơ mà.”

Ai ngờ Tương Tư lại đáp như sau “Thế nhưng trước kia phụ vương thường nói, khi nào tìm được mẫu thân rồi, gia đình chúng ta mới là một gia đình hoàn chỉnh.”

Ta lặng người, đột nhiên cảm nhận đằng sau dường như có người đi tới, mới quay đầu nhìn lại, thì ra là Thuần Vu Vọng đang bước lại.

Chắc là thấy ta đối xử với Tương Tư tốt, nên ánh mắt ngài nhìn ta mấy ngày gần đây không còn xa lạ, thậm chí, thi thoảng còn nở nụ cười quyến rũ “Thì ra nàng cũng biết cách chăm sóc trẻ con đấy.”

Ta lười nhác đáp “Ta nào biết cách chăm sóc trẻ con thế nào? Chỉ là lệnh ái bẩm sinh đã rất đáng yêu, đột nhiên lại khiến ta nhớ đến... nhớ đến con búp bê vải vẫn chơi ngày bé. Ta từng ăn trộm vài con của những đứa trẻ cũng tuổi giấu đi, ban đêm mới lên lấy ra chơi. Đáng tiếc sau đó bị phụ thân nhìn thấy, liền xé tan hết tay chân mình mấy đồng búp bê đó ngay trước mặt ta.”

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng lập tức trở nên khó coi. Ngài đoạt lấy bàn tay Tương Tư, kéo cô bé lại bên cạnh mình, nhìn chăm chăm một hồi rồi nói “Ngày mai chúng ta sẽ lên đường tới Ly Sơn ở một thời gian. Nàng hãy về thu dọn hành lý, mai lên đường.”

“Ly Sơn?” ta nhớ đây chính là nơi ngài đưa Doanh Doanh đến ẩn cư, liền cau mày đáp “Nếu ngài đưa ta đến nơi đấy, ngày nào đó Doanh Doanh thực sự quay trở về bất ngờ bắt gặp, tức giận quay đầu bỏ đi thì sao?”

Ngài không đáp, quay người dẫn Tương Tư rời khỏi.

Biểu hiện đó chính là ý ngài đã quyết, dù ta có nói thế nào, ngài cũng chẳng hề bận tâm. Ngài đã bắt công chúa Thường Hy làm con tin, võ công của ta tạm thời bị khống chế, nên để thoát khỏi bàn tay ngài, chỉ đành ngoan ngoãn, nghe theo sự sắp xếp của ngài mà thôi.

Ta căm hận nghiến răng, tiến lên bước vài bước, kéo lấy tay áo ngài nói “Muốn ta đi theo cũng được, thế nhưng trước tiên ngài phải cho ta gặp mặt

công chúa Thường Hy một lần. Nếu không tận mắt nhìn thấy công chúa được bình an vô sự, ta không có tâm trạng nào đi theo hai cha con ngài.”

Thuần Vu Vọng không hề trả lời, nhưng đã dừng bước chân, nhìn vào bàn tay đang tóm lấy vạt áo của ngài, ánh mắt thoáng hiện chút bàng hoàng cũng nổi bi thương.

Ta chẳng đoán nổi ngài đang nghĩ những gì, thế nhưng thấy ánh mắt kì quái của ngài nên thấy không mấy tự nhiên, lập tức thu tay lại mỉm cười nói “Lệnh ái đáng yêu luôn khiến người khác quý mến. Thực ra, ta cũng rất vui mừng mà mở rộng tấm lòng, nói cười đùa giỡn cùng cô bé.”

Chỉ là nếu tâm trạng ta không vui vẻ, đương nhiên sẽ không đối xử tốt gì với con gái của ngài. Ta đánh cược ngài ấy sẽ không nỡ để Trương Tư phải buồn bã.

Quả nhiên, khi ngược đôi mắt đen láy kia lên, Thuần Vu Vọng than dài một tiếng “Được thôi, nhưng nàng hãy biết điều đó.”

Ngài đưa mắt ra hiệu cho phía sau, một viên thị vệ tức thì đi tới, cung kính thi lễ cùng ta “Phu nhân, xin mời.”

May nhờ phúc của ngài, ta chưa thành thân mà đã trở thành phu nhân, thậm chí không cần mang nặng đẻ đau đã có một cô con gái.

Trương Tư liền quay sang hỏi “Phụ vương, lệnh ái là ai thế?”

Thuần Vu Vọng do dự một hồi rồi đáp “Lệnh ái chính là cách xưng hô tôn kính dành cho con gái của người khác. Nếu người khác nói với ta về lệnh ái, vậy thì họ đang muốn ám chỉ con gái của ta, cũng chính là con đó.”

Trương Tư liền nói “Thế nhưng con không phải là con gái của nhà người khác. Con là con của người, cũng là con của mẫu thân mà.”

“Ồ... ừm... ý của mẫu thân con chính là...”

Không hiểu sau đó Thuần Vu Vọng giải thích với Tương Tư như thế nào, thế nhưng người làm phụ thân như ngài đích thực là có phần vất vả, mệt mỏi.

Thị vệ thân cận của Thuần Vu Vọng đưa ta rẽ sang một con đường khác, chuyển hướng về phái đình viện nhỏ đằng sau một gốc cổ thụ to. Không quá hẻo lánh, thế nhưng trông nó thực sự không hề nổi bật so với rất nhiều dãy nhà quanh đây. Dãy nhà chính là nơi hằng ngày Chấn Vương Thuần Vu Vọng cư trú, canh phòng nghiêm ngặt, những người không phận sự không thể tiếp cận. Chỗ này có rất nhiều người canh phòng, cũng chỉ khiến cho người khác nghĩ, mục đích chính là bảo vệ an toàn cho Thuần Vu Vọng mà thôi.

Thế nhưng khi ta tiếp cận đình viện bé nhỏ có tên Viện Thúy Phương đó, lập tức cảm thấy sát khí quái dị. Thế nhưng hoàn toàn không xuất phát từ những cao thủ canh thủ bên ngoài.

Ta nín thở đi theo phía sau thị vệ, cả đoạn đường quan sát thận trọng, lập tức phát hiện luồng sát khí đáng sợ và kì quái đó xuất phát từ những khóm cây không mấy bắt mắt nằm phía dưới thân cây đại thụ kia.

Lúc này đang đúng mùa đông, đại đa số các cành cây đều không còn lá, trơ trọi, khẳng khiu. Thế nhưng lại có vài khóm cây xanh tươi bốn mùa, sau mấy trận tuyết sương, màu xanh vẫn còn, trông chỉ hơi tiêu tụy. Nhìn những khóm cây đan xen nhau, trông thì tiêu điều xơ xác, bên trong chắc hẳn là xếp theo trận đồ ngũ hành bát quái, khó mà phá giải.

Nếu là kẻ võ phu tầm thường, đoán chắc chẳng thể nào đoán ra được điều kì diệu ẩn trong đó. Thế nhưng sư phụ ta, Vô Lương sư thái là người trong phật môn, những lúc rảnh rỗi thường thích nghiên cứu ngũ hành bát

quái, ngay cả trận pháp do Gia Cát tiên sinh năm xưa bài bố, người cũng nhìn thấu đến tám, chín phần. Ta ở cạnh bên người trong thời gian mười năm, tuy rằng chủ yếu là luyện võ, thế nhưng cách thức hành quân bố trận đều là những thứ cần thiết phải học. Sau một hồi quan sát và suy nghĩ, kiểu trận pháp như thế này hoàn toàn không làm khó nổi ta.

Viên thị vệ này đi đến trước cửa đình viện nhỏ liền âm thầm ra hiệu cùng với thị vệ canh giữ. Tuy rằng không thấy động tác gì đặc biệt, thế nhưng trận thế đã nhanh chóng rút xuống, để chúng ta có thể đi men theo phiến đá bước vào bên trong, chẳng để lộ bất cứ điều dị thường nào khác.

Ta âm thầm nhớ lại hướng đi trong trận thế, ngoài mặt bình thản như không bước theo phía sau viên thị vệ vào trong.

Đình viện nhỏ bé còn có một ngôi đình nhỏ trên núi đá, bài trí khá là tinh tế. Sau khi đi qua mấy thông đạo lát đá nhiều màu, vẫn còn chưa bước lên cầu thang lát bằng đá hán bạch ngọc, ta đã nghe thấy tiếng than dài sâu thẳm truyền ra từ trong phòng.

Đây chính là giọng của công chúa Thường Hy. Ta vội đẩy cửa bước vào, chỉ nghe thấy công chúa Thường Hy hoan hỷ lên tiếng “Điện hạ.”

Đợi đến khi quay người nhìn thấy người đến là ta, nàng ngây người, từ từ chuyển sang nụ cười khốn khổ “Tần tỷ tỷ.”

Ta tiến lên trước hành lễ, mỉm cười đáp lại “Công chúa đang chờ đợi Chấn Vương Điện hạ sao?”

Công chúa Thường Hy liếc mắt nhìn viên thị vệ ở phía sau lưng ta, ánh mắt lại càng thêm sâu muện, đôi mày như tranh vẽ khẽ nhíu lại, nàng nói “Đúng thế, ngài đã nói là vài ngày nữa sẽ đến thăm ta. Thế nhưng đã bao nhiêu ngày rồi, không hề thấy bóng dáng của ngài đâu.”

Dứt lời, nàng lại than dài một tiếng. Khuôn mặt trái xoan sầu muộn mà đăm đỗi, ta nhìn mà lạnh cả người. Thuần Vu Vọng từng say mê nàng, cũng là điều có thể dự liệu trước.

Chính vào lúc đang trầm ngâm, ta cảm nhận được phía sau lưng có một ánh mắt nhìn chăm chú về phía mình, thậm chí còn khiến cho sống lưng mình lạnh buốt, chẳng khác nào một mũi tên sắc lạnh như đao.

Ta khẽ nhíu mày, vừa kéo công chúa Thường Hy đến ngồi bên chiếc giường trúc, liếc mắt về phía sau quan sát, vừa hay nhìn thấy được một bộ y phục màu vàng khẽ vụt qua.

Thuần Vu Vọng với thân phận cao quý của hoàng tử, lần này lại lập công với Tân đế, nên đã quý lại càng thêm quý. Bởi vậy, hộ vệ tùy tùng canh phòng trong phủ, thậm chí ngay cả thị nữ, thái giám cũng đều có y phục đặc chế, thế nhưng chưa từng thấy ai mặc y phục màu vàng cả.

Ta nhớ đến ánh mắt khiến ta cảm thấy lạnh cả sống lưng trước đó, khẽ hum một tiếng.

Ta và công chúa Thường Hy lúc này đều là tù binh, cho dù nói vài lời với nhau thì cũng đã sao chứ? Ngài dự định tìm hiểu điều gì qua lần gặp mặt chuyện trò này của chúng ta? Hoặc giả, ngài sợ rằng ta và công chúa Thường Hy sẽ nói cho nhau biết những điều mà ngài không muốn cho ta biết? Có tên thị vệ thân cận kia đứng sau giám sát còn chưa đủ, ngài còn phải phái thêm mưu sỹ tâm phúc đến âm thầm giám sát? Con người này nhìn bề ngoài thì đàng hoàng, đạo mạo, thực ra chỉ là một tiểu nhân nham hiểm.

Ta quay đầu nhìn công chúa Thường Hy một cách kỹ càng, ngoại trừ sầu muộn ra thì làn da trắng như tuyết, dung mạo khuynh thành, chẳng thấy chút dấu tích gì của việc chịu phải uất ức. Ta mỉm cười nói “Xem ra Chấn Vương Điện hạ đối xử với công chúa rất tốt, chỗ này tuy bé hơn so với tẩm

cung của công chúa, thế nhưng tất cả mọi đồ dùng hằng ngày đều là đồ thượng phẩm, đoán chắc việc ăn uống cũng không kém.”

Công chúa Thường Hy cầm hộp phấn trên bàn trang điểm, ngó nghiêng trên tay rồi đáp “Đúng như vậy đó, xem ra trận nội chiến kinh hoàng tại nước Lương này, nếu không được Chấn Vương Điện hạ bảo vệ, ta thực sự không biết mình sẽ lưu lạc đến chỗ nào rồi. Chỉ là phụ hoàng vốn dĩ định đưa ta tới đây để cầu thân, nơi này dù dễ chịu thế nào cũng không thể ở lại cả đời được. Cho nên, ta thực sự muốn gặp mặt Điện hạ, hỏi ngài xem, tiếp theo đây ta nên làm thế nào.”

Nàng vừa nói chuyện với ta, lại vừa âm thầm rút ra một tờ giấy, đặt trên đùi mình, lấy tay áo rộng để che đi, giả bộ như đang nghịch hộp phấn, thực ra là cầm phấn viết lên tờ giấy kia.

Ta hiểu ý, liền quay người, che đi tầm nhìn của viên thị vệ, tiện miệng nói “Ngày nay nước Lương đã có Tân vương tiếp vị, đoán chắc đang bận việc triều chính, nhất thời chưa bận tâm đến chúng ta được. Công chúa không cần lo lắng, Nam Lương đường đường là một đại quốc, làm sao có thể thất lễ với chúng ta được chứ?”

“Ừm, tỷ nói cũng đúng...” Công chúa Thường Hy đáp lại như vậy, nhưng khóe miệng lại nhếch lên đầy chế giễu.

Xem ra, Thuần Vu Vọng nhất định đã từng vô lễ với nàng, sau đó chuyển ý đồ xấu xa sang nữ tù binh có dung mạo giống với người trong lòng ngài bấy lâu nay là ta, nên mới tạm thời buông tha cho công chúa. Hành động như vậy mà nói đến lễ tiết, thực đúng là chuyện nực cười.

Hai chúng ta đưa lời tán gẫu một hồi, khi biết rõ công chúa Thường Hy đích thực không phải chịu uất ức gì quá lớn, hơn nữa so với ta tưởng tượng cũng bình tĩnh, cơ trí hơn nhiều, lúc này mới yên tâm, lên tiếng nói cùng

nàng “Công chúa, gần đây Chấn Vương Điện hạ có việc phải rời phủ, chỉ e là ta cũng phải đi theo, rời khỏi đây một thời gian.”

Công chúa kinh ngạc hỏi “Định đi đâu vậy?”

Ta liếc mắt nhìn viên thị vệ đang vênh tai lên lắng nghe, cố tình nói lớn “Nghe nói ngài ta muốn quay về Ly Sơn bái tế người thê tử đã qua đời của mình.”

“Ly Sơn? Thê tử đã qua đời? Ngài ấy đã có thê tử? Hơn nữa thê tử đã qua đời rồi sao?”

“Đúng thế.” Ta bình thản mỉm cười rồi đáp “Nghe nói là bị người ta châm lửa thiêu chết, ngay cả xương cốt cũng chẳng còn.”

“Ồ... vậy thì đúng thật là đáng thương.”

Công chúa Thường Hy đã gấp tờ giấy đó lại, đưa cho ta qua tay áo lớn, đóng hộp phán rồi đặt lên bàn trang điểm, khi quay đầu lại đã nở nụ cười tuyệt sắc.

“Tỷ tỷ, thân ở bên ngoài, nhất định phải thận trọng, giữ gìn sức khỏe bản thân đó.”

“Đa tạ công chúa quan tâm. Công chúa cũng phải học cách tự chăm sóc bản thân. Chấn Vương Điện hạ không ở trong phủ, chỉ e đám người hầu kẻ hạ sẽ có phần lơ là mà thôi.”

“Ha ha... tỷ tỷ cứ an tâm. Tỷ cũng là... người sống lâu năm trong hoàng cung mà.”

Nụ cười của nàng rất đẹp, không có bất cứ điểm gì có thể chê trách, khiến một người phụ nữ như ta, nhìn mà cũng mê đắm cả người, sau đó

không khỏi chạnh lòng trước câu nói của nàng.

Phủ Chân Vương nguy hiểm, thế nhưng hoàng cung Đại Nhuế cũng chẳng phải là nơi phật môn thánh địa.

Một công chúa Thường Hy sống lâu năm trong đó... Đích thực không thể đơn thuần, ngây thơ như vẻ bề ngoài nàng thể hiện trước mặt mọi người được. Ta đã lo lắng quá nhiều rồi!

Bước ra khỏi đình viện bé nhỏ, hai thị nữ Ôn Hương, Nhuyễn Ngọc đã đứng ngoài chờ, cùng ta quay về Viện Thâm Phương.

Chưa đi được mấy bước, phía sau lưng đã truyền lại một giọng nói “Xin phu nhân dừng bước.”

Quay đầu lại, ta thấy Lê Hoành với bộ y phục màu vàng, đang dắt theo hai viên hộ vệ cùng với một bà lão bước tới “Phu nhân, Chân Vương Điện hạ đối xử với người không bạc chút nào.”

Ta mỉm cười đáp “Ngài ấy đối xử với ta không bạc chút nào? Ừm, đích thực là đối xử với ta không bạc. Vậy tiên sinh có điều gì chỉ giáo?”

Lê Hoành liền nói “Nếu trong lòng phu nhân đã biết vậy, tại sao còn cần một mưu sỹ như ta nói nhiều? Xin hãy giao lại tờ giấy mà lúc nãy công chúa Thường Hy đưa cho phu nhân cho ta.”

“Ồ.”

Xem ra hai tùy tùng đi theo hần chính là dùng để đối phó ta. Nếu ta dám từ chối, chỉ e bọn chúng sẽ không chừa ta ngay tại trận, rồi để bà lão kia lục xét người. Người này nhìn qua tưởng là một mưu sỹ thông thường, thế nhưng địa vị của hần trong phủ Chân Vương Điện hạ xem ra không tầm thường chút nào. Không chỉ mấy thị vệ tùy tùng, người hầu kẻ dưới đều

nhất mực cung kính với hắn mà ngay cả Thuần Vu Vọng đối xử với hắn cũng rất kính trọng, không biết hắn là người thế nào?

Nhẹ lấy tờ giấy từ trong tay áo ra, ta mỉm cười nói “Chẳng qua chỉ là tờ giấy công chúa tiện tay vẽ lại rồi tặng cho ta mà thôi, sao thế, Lê Hoàn tiên sinh thích cái này sao?”

Lê Hoàn vội đoạt lấy nó từ tay ta, rồi nhanh chóng mở ra xem.

Ta vẫn tỏ ra lạnh lùng, nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn dần dần chuyển sang màu đỏ dưới ánh nắng mặt trời, tức giận đến độ bộ râu bên dưới cũng lay động. Tiếp đó, ta cười khẩy lên tiếng “Nếu tiên sinh thích cái này, vậy thì cứ giữ lại mà dùng. Công chúa chúng ta tuy rằng rất thích Trương Tư, thế nhưng Trương Tư lại không hề thích nàng, cho nên chưa chắc đã đón nhận tình cảm của nàng ấy.”

Đôi mắt Lê Hoàn lúc này đặc biệt sắc nhọn, nhìn về phía ta đầy ý đồ, thấy ta vẫn bình thản như không, hum một tiếng, đưa lại tờ giấy đó cho ta rồi nói “Phu nhân, lượng thứ vì đã đắc tội.”

Lời xin lỗi thốt ra miệng nhưng ánh mắt lại chẳng hề có ý, Lê Hoàn phẩy mạnh ống tay áo rồi quay người bỏ đi. Ta mỉm cười cúi đầu nhìn xuống tờ giấy được ông ta đưa lại.

Ôn Hương thấy kì lạ liền lên tiếng hỏi “Phu nhân, tờ giấy đó vẽ thứ gì mà khiến tiên sinh tức giận như vậy ạ?”

Ta nhanh chóng mở tờ giấy đó ra, đưa tới trước mặt Ôn Hương. Ôn Hương vừa nhìn thấy đã bật cười thành tiếng. Ngay cả Nhuyễn Ngọc hàng ngày lắm lì ít nói nhìn thấy cũng không khỏi mỉm cười.

Đó chỉ là một cây hoa lê được vẽ bằng phấn, cây này cành lá xum xuê, trên đó có một quả lê màu vàng to đùng, rất gây sự chú ý. Không những to

đến mức lạ thường, mà quả lê này còn được vẽ với bộ dạng mặt người, đầy đủ ngũ quan, đôi mắt tròn xoe, thần thái gian xảo, chẳng khác nào một con rùa đang ẩn thân ở góc khuất để nhìn trộm người ta, bộ dạng gian tà, đáng nện mà cũng nực cười.

Điều đáng hận mà nực cười nhất chính là khuôn mặt của quả lê này vừa nhìn qua là nhận ngay ra là của Lê Hoành.

Hiển nhiên, công chúa Thường Hy đã phát hiện ra hành tung của Lê Hoành, cho nên mới vẽ bức tranh này, cố tình để cho hắn thấy, vừa nói cho hắn biết, chúng ta đã biết hắn nhìn trộm, tiện thể cũng chế giễu hắn một trận, để hắn không thu được kết quả còn tự chuốc nhục vào thân.

Tờ giấy đó nếu chỉ được tạo ra với mục đích chế giễu Lê Hoành, đương nhiên cũng chẳng có ai bận tâm thêm nữa, thế nên dễ dàng để mặc cho ta cất trở lại vào trong người.

Lúc rời khỏi thành Ung Đô thì đã là trung tuần tháng Chạp, theo lý mà nói, Tân đế tiếp vị, những ngày cuối năm là thời gian náo nhiệt nhất, rất nhiều chư hầu sẽ nhập triều chúc tụng, ai ai cũng mong nhận được phong vị gì hoặc giả tìm được thân thích ở tất cả phương diện. Họ luôn cố gắng tìm mọi cách để bản thân có được địa vị ổn định cao sang trong triều, những chuyện này, ta đã trải qua và hiểu thấu. Thuần Vu Vọng dám tự ý giam giữ công chúa Thường Hy, ta có thể đoán được dự vọng trước quyền thế của ngài không hề đơn giản như biểu hiện ngoài mặt. Thế nhưng với một thời cơ tốt như vậy, tại sao ngài lại không tìm cách nắm lấy, nhân cơ hội bồi dưỡng thế lực tại thành Ung Đô này chứ?

Đương nhiên, ngài bỏ qua thời cơ tốt lành này, cũng đồng nghĩa với cơ hội tốt của ta đã đến. Hầu môn vương phủ sâu tựa biển. Phủ Chấn Vương lúc nào cũng canh phòng nghiêm ngặt, người thường khó lòng mà chạm vào cánh cửa bên ngoài, còn những nô tì hầu hạ bên trong, bình thường cũng chẳng có cơ hội bước chân ra khỏi cửa.

Với vòng tuyến canh phòng cẩn mật như vậy, cho dù Đại Nhuế có phái cao thủ tuyệt đỉnh tới, không quen biết ai, muốn cứu người đích thực là khó hơn lên trời. Thế nhưng một khi ra khỏi vương phủ, tất cả mọi chuyện đều không thể đoán trước.

Nếu ta còn võ công, đoán chắc cơ hội trốn thoát cũng phải đến năm phần, thế nhưng cho dù lúc này võ công đã bị khống chế, ta nghĩ bản thân vẫn có thể tìm cơ hội.

Còn Thuần Vu Vọng một khi đã thoát khỏi phủ Chấn Vương, phòng giới vương phủ cũng theo đó mà lỏng lẻo hơn, công chúa Thường Hy cũng có khả năng tìm được cơ hội thoát thân. Bởi vì, cứu binh của Đại Nhuế đã tới.

Nhân lúc không có người, ta mở bức tranh mà công chúa Thường Hy vẽ ra, nhìn vào những ám ngữ ẩn giấu trong những đường nét hỗn loạn, nhẹ mỉm cười.

Nói cho cùng nàng cũng là con gái của Hoàng hậu Đoan Mộc, mưu trí của công chúa Thường Hy hoàn toàn vượt trội so với những người phụ nữ tầm thường. Hoàng hậu Đoan Mộc vốn là con gái của Tây Lương Vương đã bị Đại Nhuế tận diệt. Sau khi địa vị của người dân được vững chắc, cuộc sống dân Tây Lương ở Đại Nhuế cũng dần được ổn định, văn tự của Tây Lương vẫn còn lưu truyền trong một vài người. Ta cũng nằm trong số những người có thể hiểu được những văn tự Tây Lương đơn giản. Công chúa Thường Hy dùng văn tự Tây Lương nói với ta rằng, người trong hoàng thất Đại Nhuế đã đích thân dẫn người tới cứu chúng ta.

Người trong hoàng thất...

Ta không biết người đó là ai. Nhưng liệu có phải là Tư Đồ Lăng? Ta gần như có chút mong chờ, tiếp đó lại lắc đầu mỉm cười khổ sở. Trong triều đình Đại Nhuế vẫn âm thầm tranh đấu, ám toán lẫn nhau, thực ra cũng

chẳng yên bình hơn Nam Lương này là mấy. Là một tông thân hoàng thất nắm trọng binh trong tay, chỉ cần có chút tổn thất, thì sẽ trở thành cơ hội cho kẻ khác xông lên, dẫn mình đến bước chết không có chỗ chôn chôn.

Tần gia và Nam An Hầu Tư Đồ Lăng vinh nhục gắn liền, cho nên ta cũng không mong người tới đây là ngài. Nếu không phải là ngài, hoàng thất Đại Nhuế còn có ai có được cái gan và mưu lược để âm thầm đến Nam Lương đang địch ta bất phân, nguy hiểm rập rình để cứu người?

Thế nhưng nếu là ngài, ngài có thể nghĩ cách thông báo cho công chúa Thường Hy đang bị canh phòng cẩn mật, tại sao lại không thông báo cho một phu nhân giả mạo có thể hành động tự do hơn là ta? Cần phải biết rằng mối quan hệ thân thiết giữa ta và Tư Đồ Lăng, đã không thể hình dung bằng hai chữ đồng bào hay thế giao gì đó...

Vị Chấn Vương Điện hạ này xưa nay hành sự đều không thích khoa trương, lúc xuất thành, ngoại trừ ta và Trương Tư, tùy tùng, thị vệ đi theo không nhiều. Cả thầy chỉ có sáu, bảy viên thị vệ thân cận cộng thêm mưu sỹ Lê Hoàn, thị nữ Ôn Hương, Nhuyễn Ngọc, tất cả đều mặc y phục của dân thường, không để lộ thân phận, lặng lẽ ra khỏi kinh, đi thẳng về hướng Ly Sơn ở phía Bắc.

Thuần Vu Vọng võ công cao cường, đoan chắc công phu cưỡi ngựa bắn cung cũng không tệ, thế nhưng lúc này lại không hề cưỡi ngựa, đưa theo Trương Tư cùng ta ngồi lên xe ngựa. Trương Tư khá là thân thiết, một khi đã coi ta là mẫu thân, lúc ba người ở bên nhau, thường hay ngồi sát bên chỗ ta hơn. Đứa bé gái này lanh lợi, đáng yêu, khiến ta quý mến, huống hồ có cô bé che giấu, ta âm thầm hành sự cũng tiện lợi hơn, vậy nên ta cũng dần quen với chiếc đuôi đáng yêu này. Thế nhưng ta với Thuần Vu Vọng đích thực là càng nhìn càng ghét nhau, vậy mà lại phải ngồi chung trong một chiếc xe ngựa chật hẹp, thế nên sắc mặt của cả hai chẳng tốt đẹp gì.

Ta đương nhiên coi ngài chẳng khác nào ruồi đậu bãi phân, muốn tránh còn chẳng kịp, lúc nhìn thấy ta, ngài cũng tỏ ra chán ghét, chỉ e là ta chạm vào vạt áo cũng khiến ngài cảm thấy ghê tởm. Có điều ngài cũng rất tỉnh táo, cho dù là Doanh Doanh hay là bất cứ người phụ nữ khác trong thiên hạ, đều không thể ác độc tàn nhẫn như ta, lạnh lùng lệnh xuống, chôn sống hơn năm vạn hàng binh. Ngài chê bai ta hai tay vấy máu, thế nhưng không hiểu lúc bản thân ngài hãm hại hoàng huynh thì đôi bàn tay kia sạch sẽ đến mức nào?

Trước kia khi ở trong phủ Chấn Vương, ít nhất trước mặt Tương Tư, chúng ta vẫn còn giữ được thái độ bình thản mỗi khi đối mặt. Ngày nay, cả hai ở trong một không gian nhỏ bé, thực sự chẳng thể nào tỏ ra bình thản thêm được nữa.

Cuối cùng, ngay đến Tương Tư còn nhỏ tuổi cũng cảm nhận được không khí kì lạ trong xe. Cô bé do dự một hồi lâu, thận trọng nắm lấy vạt áo ta, nhìn ta bằng đôi mắt to tròn, xinh đẹp mà long lanh, bất an cất tiếng “Mẫu thân, người đang cãi nhau với phụ vương sao?”

Ta lặng người rồi nói “Chúng ta đâu có cãi nhau? Chẳng qua là phụ vương của con vì mẫu thân không cho phép ngài tới gần vị tỷ tỷ áo trắng kia, cho nên cứ nhìn mẫu thân là thấy chướng mắt.”

Tương Tư liền tròn mắt nhìn phụ vương của mình đầy khiên trách.

Thuần Vu Vọng tức giận, liếc mắt nhìn qua, đưa lời chế giễu “Tần Vãn, trên thế gian này vẫn còn loại phụ nữ điên đảo thị phi như nàng hay sao?”

Ta mỉm cười đáp “Lẽ nào ngài dám nói, ngài chưa hề có ý đồ bất chính với công chúa Thường Hy?”

Thuần Vu Vọng nhìn chăm chăm vào nụ cười của ta, sắc mặt sầm đen lại, sau đó gằn giọng nói “Bất cứ người phụ nữ nào trên thế gian này đều

lương thiện, đáng yêu hơn nàng rất nhiều.”

Ta nghe thấy thế liền quay sang than thở cùng Tương Tư “Tương Tư, con đã nghe thấy chưa? Phụ vương con căm ghét ta, còn đang mắng ta đó. Nếu không phải mẫu thân có con giúp sức, nói không chừng đã bị ngài ấy đuổi đi rồi.”

Tương Tư liền ôm chặt lấy cánh tay ta, cúi đầu không nói tiếng nào. Ta đang hiểu kì không biết tại sao cô bé im lặng, lúc cúi xuống nhìn, đã thấy cô bé nước mắt đầm đìa, khiến ống tay áo ta ướt đầm. Ta vội nâng khuôn mặt bé nhỏ đó lên, chỉ thấy nước mắt đang không ngừng tuôn ra từ đôi mắt đen láy, tuyệt đẹp.

Ta vội vã lên tiếng “Con làm sao thế? Bây giờ chẳng phải mẫu thân đang ở bên cạnh con hay sao?”

Tương Tư lúc này mới bật khóc thành tiếng, sà đến trước mặt ta, lau nước mắt nước mũi đầm đìa lên áo ta rồi thút thít lên tiếng “Thế nhưng mẫu thân mà đi rồi thì con phải làm sao đây? Con không muốn rời khỏi mẫu thân. Nếu phụ vương đuổi người, vậy là phụ vương không đúng, nên con sẽ đi cùng mẫu thân.”

Ta lặng người, bất giác ôm chặt cô bé hơn, trong lòng đột nhiên cảm thấy có phần hân hoan, đắc ý, sau đó nhướng cao mày nhìn Thuận Vu Vọng thị uy.

Tương Tư không phải con gái ta, mà là tiểu Quận chúa mà Thuận Vu Vọng coi như bảo bối, yêu quý hơn cả tính mạng mình, cô bé đồng thời cũng là kỉ niệm tình yêu duy nhất giữa ngài và Doanh Doanh. Đáng tiếc cô bé lại vừa nói rằng, rời khỏi người phụ vương của mình rồi đi theo người phụ nữ ác độc như ta.

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng lúc này trắng bệch, ngài nắm chặt hai tay đến mức tạo thành vết đỏ trong lòng bàn tay. Nếu không phải Tương Tư đang ở đây, chắc ngài đã xông tới cho ta một bài học.

Thế nhưng sau cùng, ngài chỉ cúi đầu, dịu dàng nói cùng Tương Tư “Tương Tư, ta sẽ không đuổi mẫu thân con đi đâu. Mẫu thân sẽ ở bên cạnh chúng ta, cả cuộc đời.”

Ba chữ “cả cuộc đời” sau cùng, ngài nhấn mạnh từng chữ, ánh mắt nhìn về phía ta chẳng khác nào một thanh đao sắc nhọn đã được tầm độc.

Cả cuộc đời? Ngài muốn giữ một người phụ nữ ác độc như ta ở bên cạnh cả cuộc đời? Ngài đang uy hiếp ta hay đang uy hiếp chính bản thân mình?

Ta bình thản dựa vào thành xe, cảm nhận chiếc xe đang không ngừng rung lắc, sau đó bật cười đáp lại “Được thôi, cả cuộc đời.”

Sắc mặt của ngài càng lúc càng khó coi, đột nhiên đưa tay vẫy gọi “Tương Tư, mau lại đây.” Tương Tư nghe được lời đảm bảo của phụ vương, dần dần thôi khóc, lúc nghe thấy tiếng gọi, quả nhiên ngoan ngoãn trượt xuống khỏi người ta, sà vào lòng phụ vương.

Thuần Vu Vọng không nói lời nào, ôm chặt lấy cô bé. Bộ dạng căng thẳng bất an đó thực sự giống như đang nắm giữ vật báu quý giá sau cùng trong cuộc đời mình, không dám buông tay bất cứ lúc nào.

Ta khoanh tay, lạnh lùng nhìn toàn cảnh. Ánh mắt ngài nhìn ta đầy chế giễu, ngoài ra còn có cả chút phần nộ và oán hận. Hộc mắt ngài đỏ rực, nhưng rất nhanh không nhìn về phía ta thêm nữa, chỉ lặng lẽ cúi đầu, khuôn mặt đột nhiên hiện lên nỗi đau đớn, yếu đuối khó diễn tả bằng lời. Đối diện với khuôn mặt tuần lã đến mức hoàn mỹ đó, ta suýt nữa thì mềm lòng, nghi ngờ bản thân phải chăng đã hành xử quá đáng?

Thế nhưng ngài rõ ràng là kẻ địch, và ta bị ngài hại đến thâm, từ một sứ giả đến cầu thân giờ trở thành một nữ tù binh mất hết tự do. Chỉ cần ngài chấp nhận, ngay lập tức liền có thể gạt bỏ một người phụ nữ ác độc có khả năng cướp mất con gái của ngài.

Lúc này Tương Tư ở trong vòng tay ngài lại ngược mắt lên rồi nói “Phụ vương, tối nay người không cần ngủ cùng con nữa.”

Thuần Vu Vọng lặng người, hỏi “Con không thích phụ vương ở cạnh bên sao?”

Tương Tư liền đáp “Có Ôn Hương và Nhuyễn Ngọc ở cạnh bên con là được, phụ vương phải ở cạnh bên mẫu thân, người ta thường nói phu thê phải ở chung một phòng. Phụ vương và mẫu thân là phu thê, tại sao lại không ngủ cùng một phòng?”

“Phu thê...” Lồng ngực Thuần Vu Vọng thoáng phập phồng, đưa mắt nhìn về phía ta, bộ dạng như thể thất thần “Những thứ này... là ai dạy cho con chứ?”

Ta cau chặt đôi mày, bình thản lên tiếng “Ta đương nhiên không dạy Tương Tư điều này rồi.”

Sau hai lần bị ngài chiếm đoạt, khó khăn lắm mới được yên thân, ta đương nhiên không hành động đại dột, tự chuốc nhục vào thân.

Tương Tư liền lên tiếng “Mấy người Tiểu Ngũ, Thanh Ván đều nói vậy, phụ mẫu của bọn họ đều ngủ chung phòng cả.”

Tiểu Ngũ và Thanh Ván chính là con của hai thị vệ trong vương phủ, độ tuổi tương đồng với Tương Tư, nên thường được triệu tới làm bạn với cô bé, thế nhưng không hiểu tại sao chúng lại bàn luận đến chủ đề này. Ta bật cười nói “Tương Tư, phụ vương của con vô cùng cao quý, cũng bận rộn

nhiều việc, không thể đem so sánh với phụ thân của những người khác được.”

“Thế nhưng mẫu thân cũng là người cao quý, hơn nữa người trông còn xinh đẹp hơn mẫu thân của bọn họ cả trăm lần, làm gì có ai bì được, phải không nào?”

Tương Tư ngược khuôn mặt bé xinh của mình lên, chờ lời xác nhận từ phụ vương.

Thuần Vu Vọng đột nhiên bị truy hỏi tỏ ra có chút bất ngờ, lảng tránh ánh mắt của cô bé rồi đáp “Ừm... đúng... đúng...”

Khoảnh khắc, ta bắt đầu cảm thấy có một đứa con gái không hiểu chuyện thực sự không phải chuyện tốt lành.

Tối hôm nay sau khi dùng xong bữa tối tại khách điểm, ta dắt Tương Tư ra ngoài tản bộ, sau đó đưa cô bé về phòng. Lúc quay về phòng mình, đóng cửa chuẩn bị đi nghỉ, bên ngoài đột nhiên xuất hiện một chiếc bóng, tiếp đó là giọng nói trẻ thơ của Tương Tư “Phụ vương nên tới phòng của mẫu thân... phụ vương đã nói là sẽ ở bên cạnh mẫu thân cả cuộc đời mà...”

Cũng không hiểu được là do Tương Tư vốn dĩ khỏe mạnh hay do Thuần Vu Vọng không nỡ khiến con gái thất vọng, mà một đứa trẻ năm, sáu tuổi lại có thể đẩy được ngài vào trong phòng, thậm chí bước chân bị dòn ép đến mức vội vã.

Cửa được Tương Tư kiểm soát đóng lại, sắc mặt ta tức thì tối đen.

Thuần Vu Vọng liếc mắt nhìn ta, ánh mắt bi thương trước đó đã biến mất, ngài mím chặt môi ngồi xuống bên bàn, rót trà hớp vài ngụm, sau đó

dần quay mặt về phía ta, lạnh lùng lên tiếng “Nàng còn định lợi dụng con gái ta đến bao giờ hả?”

Ta bật cười đáp “Điện hạ, ngài cũng đã coi trọng tại hạ quá rồi. Đó là con gái của ngài chứ đâu phải do ta? Cho dù ra muốn lợi dụng, thì cũng do Điện hạ tạo cơ hội mà thành, không đúng sao?”

Lời nói vừa dứt, khuôn mặt ta đã nóng rực lên. Ta đưa tay vuốt sạch nước trà đọng trên mặt.

Lúc này chỉ nghe thấy Thuần Vu Vọng lên tiếng “Tần Văn, ta đã gặp nhiều người phụ nữ độc ác vô sỉ, thế nhưng chưa từng gặp kẻ ác độc vô sỉ đến mức như ngươi. Ta khuyên ngươi nên biết an phận đôi chút, nể tình Tương Tư, có lẽ ta thực sự có thể nhẫn nhịn ngươi thêm vài năm.”

Ta gật đầu đáp “Vậy phải chăng ta nên dập đầu đa tạ ân huệ của Chấn Vương Điện hạ đã quá mức khoan dung đại lượng?”

Thuần Vu Vọng cười nhạt “Đa tạ hay cảm hận thì cũng mặc, đó là quyền tự do của ngươi. Chỉ là, Tần Văn, ngươi hãy nghe rõ lời ta, ta dám dẫn ngươi ra ngoài, thì cũng chẳng sợ ngươi sẽ bay lên trời. Ngươi lợi dụng việc ngày ngày ở cạnh bên Tương Tư, thường hay để lại kí hiệu trên thân cây cho đồng đảng của mình, ngươi cho rằng ta không biết hay sao?”

Ta nheo mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông thâm sâu khó đoán, mỗi ngày đều lặng thầm ngắm ta cùng Tương Tư chơi đùa.

Lại nghe thấy ngài nói tiếp “Những kí hiệu mà ngươi để lại, ta đã sai người xóa đi. Cùng lúc đó, mỗi ngày những kí hiệu tương tự đều xuất hiện tại những nơi khác, mãi cho tới khi dẫn dụ được bọn chúng rơi vào cái bẫy, tiếp đó... bắt gọn cả bọn.”

“Ngài dám?” Trái tim ta thất lại, giờ tay tát thẳng về phía mặt ngài.

Thế nhưng võ công của ta đã bị không chế, sức lực không còn được như trước, còn chưa đánh được ngài, tay đã bị nắm chặt, vịn ra phía sau.

Ánh mắt ôn hòa hàng ngày của ngài giờ đây sắc nhọn đến nguy hiểm “Dám hay không, ngươi sẽ nhanh chóng biết được thôi.”

Ta vùng vẫy, thế nhưng cánh tay càng bị ngài vặn chặt hơn trước “Thuần Vu Vọng, nếu ngài ấy xảy ra chuyện, ta thề, nhất định sẽ khiến cho mấy trăm người trên dưới phủ Chấn Vương của ngài đầu rơi máu chảy, tuần táng cùng ngài ấy. Ta nhất định sẽ khiến cho ngài cùng Thuần Vu Tương Tư phải chết trong đau đớn.”

“Ngài ấy? Ngài ấy là ai?” Hơi thở của ngài càng lúc càng nặng nề, cánh tay ta bị vặn chặt đến mức mồ hôi toàn thân toát ra đầm đìa.

“Có phải là Tư Đồ Lăng? Ngươi... ngươi và hắn?”

Ta quay mặt nhìn sang ngài đầy oán hận “Không phải ngài đã đi nghe ngóng từ trước rồi sao? Ngài ấy chính là phu quân của ta...”

Tiếng xương kêu răng rắc, nỗi đau xuyên tim khiến ta thét lên thảm thiết. Ngài buông ta ra, nhìn ta với ánh mắt đỏ rực. Còn cánh tay ta đã bị ngài vặn đến mức sái khớp, lúc này bất lực buông thõng. Không ngờ ngài đã vặn sái tay ta.

Ta đau đớn đến mức đứng không vững, ngồi xuống chiếc ghế, nâng cánh tay bị sái khớp lên, hít thở gấp gáp, đợi cho nỗi đau đớn từ từ trôi qua.

Thuần Vu Vọng bước lên phía trước, cũng không biết có phải dự định tiếp tục dày vò ta hay không. May mà hắn do dự một hồi, quay người đi về phía bên giường, chẳng buồn bận tâm về ta thêm nữa.

Cuối cùng, nỗi đau đớn khiến ta chóng mặt cũng qua đi, ta nghiêng chặt hàm răng, dùng tay trái vừa kéo vừa xé phần y phục ra, để lộ cánh tay phải ra ngoài.

Thuần Vu Vọng nằm trên giường, ánh mắt không còn cô quạnh, đơn côi như mọi khi, cũng chẳng phần nộ căm hận như khi bị ta chọc tức, mà lãnh đạm chẳng khác nào hồ thu, nhưng vẫn khiến người khác tim đập chân run.

Ta lúc này chẳng còn tâm sức đoán biết suy nghĩ của ngài. Phần xương bị sái phải nhanh chóng vắn lại, càng để lâu càng gây tổn hại lớn. Người khác không để ta sống tử tế, ta càng phải sống thật ngoan cường, tốt lành cho họ xem.

Tay trái nắm chặt lấy cánh tay phải, ta cố gắng nhấc lên để vắn lại cho đúng chỗ. Kêu lên thảm thiết, đau đến thấu tim, ta cảm thấy bản thân lúc này quả là thảm hại. Ta từng cho rằng bản thân đã từng ngã gãy chân, phải băng bó, nên lúc vắn lại khớp xương bị sái sẽ dễ dàng như không, có điều hiện nay bàn tay ta không còn được khỏe mạnh như trước nữa. Ta đau đớn nằm sõng soài trên mặt bàn, cơ thể co giật trong cơn đau lộng óc.

Thế nhưng ta đương nhiên không hề có ý định buông xuôi.

Sau khi cơn đau đớn này qua đi, ta bắt đầu thử lại lần thứ hai.

Sau đó lại là lần thứ ba...

Túi hương thơm, đoán chắc là cố nhân đã tới

Lúc ánh nến bên cạnh bị người ta chặn mất, ta đau đớn chán nản nhìn lên vật cản trước mặt mình, không ngờ chẳng thể nào nhìn rõ được bộ dạng của bóng đen đó.

Thế nhưng ta chẳng lạ gì mùi hương trên người và nhiệt độ bàn tay của ngài. Lúc bàn tay ấm áp của ngài nắm lấy bàn tay lạnh như băng của ta, ta thực sự giật nảy mình.

Sau đó, chỉ nghe thấy ngài lên tiếng hỏi “Tại sao ngươi lại không khóc? Tại sao ngươi không cầu xin ta giúp ngươi? Ngươi... rốt cuộc có phải là phụ nữ hay không?”

Lại truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, thế nhưng tiếp sau đó nỗi đau đã giảm rất nhiều. Ta hỏn hển hít thở rồi ngược mắt nhìn lên, thấy rõ đôi mắt đen láy ướt nhòe của Thuần Vu Vọng.

Ngài đang cầm một chiếc hộp bạch ngọc, lấy thuốc cao đựng bên trong ra bắt đầu bôi lên và xoa bóp cho phần bả vai ửng đỏ vì bị sái của ta.

“Ta sẽ không cảm kích ngài đâu.” Ta nỗ lực mỉm cười rồi nói thêm “Còn về việc ta có phải phụ nữ hay không, ngài phải biết từ sớm rồi chứ?”

Ngài im lặng, đưa tay, bế bổng ta lên rồi đặt xuống giường, cời y phục của ta ra.

Ta mệt mỏi lên tiếng “Nếu ngài còn định để ta tiếp tục lên đường vào ngày mai thì xin hãy buông tha cho ta.”

Thuần Vu Vọng liếc nhìn ta bình thản, tiếp tục cởi chiếc áo trong đã thấm đẫm mồ hôi của ta ra, dùng chăn bọc kín ta lại, quay người bước ra cửa, dặn dò vài câu, chẳng bao lâu sau, liền có người xách đến chậu nước nóng. Thì ra ngài chê người ta đầy mồ hôi, quá đổi bẩn thỉu.

Hiếm khi ngài không làm phiền đến các thị nữ, đích thân vò rồi vắt khăn sau đó lau cơ thể cho ta. Hơi ấm truyền ra từ chiếc khăn cùng bàn tay của ngài không ngừng lướt đi trên cơ thể ta, mang đi mồ hôi, để lại là cảm giác sáng khoái, ấm áp mà ta chưa kịp thích ứng.

May mà hơi ấm đó nhanh chóng biến mất trong màn đêm lạnh giá, thậm chí khiến ta cảm thấy lại càng lạnh hơn rồi bất giác run rẩy toàn thân, theo ý thức tựa về phía phát ra hơi ấm. Ngài thuận thế ôm ta vào lòng, vừa dùng chăn gấm che đi những bộ phận đã lau sạch, lại tiếp tục đưa chiếc khăn ấm tiếp tục tiến lên phía trên.

Chẳng biết vô tình hay hữu ý, chiếc khăn và ngón tay cứ lưu luyến mãi ở phần ngực nồn nà của ta mà mãi không chịu rời đi. Ta run rẩy, ôm chặt chiếc chăn, nhìn về phía ngài đầy căm hận, chỉ tiếc là không thể móc đôi mắt đen láy, sắc như dao đang nhìn chăm chăm vào cơ thể mình ngay tức khắc.

Ngài phớt lờ ánh mắt căm hận của ta, cúi xuống nhìn, đột nhiên hạ người, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua đôi mày ta.

Hơi ấm lần này vẫn chẳng thể nào đem được cảm giác lạnh giá trên người ta đi. Cảm giác chán ghét đó của ta, ngài quay mặt đi, hai đầu lông mày càng lúc càng cau chặt.

Ngài ôm chặt lấy ta, như đang mong chờ điều gì đó. Mỗi lúc sau, lại lắc lẻo than dài một tiếng, buông lỏng ta ra, lại giặt chiếc khăn mặt vào chậu nước nóng bên cạnh rồi tiếp tục lau người cho ta. Sau khi lau sạch, ngài lặng lẽ dùng tay lướt nhẹ qua vùng bả vai nổi nà vừa mới bị thương của ta, sau đó... Ngài cầm chiếc áo trong đắp lên người ta. Ta cảm thấy khá là kinh ngạc. Ngài đỡ ta nằm xuống, bản thân cũng nằm xuống bên cạnh nhưng thực sự chẳng làm gì khác nữa.

Sau khi thổi tắt nến, ta nghe ngài thì thầm nói “Ngày mai vẫn tiếp tục phải lên đường.”

Muốn tránh cũng chẳng thể nào tránh nổi, hơi thở, mùi hương và nhiệt lượng thuộc về ngài không ngừng truyền đến qua làn da trên lưng, đi khắp mọi góc ngách trên cơ thể ta.

Ta lúc đầu còn đề cao cảnh giác, thế nhưng chẳng bao lâu sau, cơn mệt mỏi cả ngày trời trên đường, lại cộng thêm nỗi đau đớn truyền về từ bả vai, trong khi hơi ấm truyền qua càng lúc càng thêm mãnh liệt, khiến hai mắt ta ngày càng nặng trĩu, chẳng bao lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, ta thức dậy rất muộn, ánh nắng truyền qua khe cửa chiếu vào trong phòng. Tối qua chẳng hiểu vì sao, ta lại ngủ ngon và sâu đến thế, chẳng hề gặp ác mộng gì cả.

Trong chăn vẫn còn rất ấm, bám chặt lấy ta, không ngừng truyền hơi ấm sang. Ta mệt mỏi ngáp dài một tiếng, rồi đột nhiên lại cảm thấy kì lạ, khác thường.

Nếu có thể vứt bỏ được tất cả mọi gian nan, khổ sở, tranh đấu, giết chóc trên thế gian này, cứ tiếp tục ngủ trong an lành, hòa bình thế này, ngủ mãi đến khi thiên trường địa cửu, thì cũng có thể coi là một niềm hạnh phúc. Thế nhưng bên cạnh ta lại có người vội vã đưa lời nhắc nhở ta rằng, giấc mộng đó thật nực cười biết bao.

“Người tỉnh rồi sao?”

Ta hít một hơi thật sâu, quay mặt qua, mới nhận ra Thuần Vu Vọng vẫn còn chưa xuống giường mà vẫn đang nằm bên cạnh, lặng lẽ nhìn về phía ta, chẳng biết đã bao lâu rồi.

Quay lưng lại với ánh nắng truyền đến từ bên ngoài vào, khuôn mặt ngài lúc này trông càng dịu dàng hơn mọi khi, đôi mắt đen láy cũng cho người đối diện thứ cảm giác trong trẻo mà thuần khiết.

Trong trẻo mà thuần khiết? Đó là hình dung về một hoàng tử đã giết chết hoàng huynh của mình?

Khóe miệng ta bắt giác cong lên thành một nụ cười chế giễu, sau đó bình thản đáp “Đúng vậy.”

Ngài đưa tay chạm vào phần bả vai bị trật khớp hôm qua của ta, nhẹ nhàng xoa bóp “Người còn đau không?”

Ta khẽ thu người về phía sau, vội vã mặc y phục rồi xuống giường, trốn khỏi người đàn ông nguy hiểm hỷ nộ bất thường như tránh ôn dịch, sau đó mới nói “Đã không còn trở ngại nữa.”

Sau khi mặc y phục chỉnh tề, ta liền mở cửa gọi người mang nước vào rửa ráy chân tay, vậy mà Thuần Vu Vọng vẫn còn chưa chịu xuống giường.

Ngài nằm trên giường, lặng lẽ nhìn về phía ta, chỉ là ánh mắt đã không còn trong trẻo, thuần khiết như lúc trước, mà chứa đựng đầy nỗi u ám, bi thương. Thấy ta đang cau chặt đôi mày nhìn về phía mình, ngài mới định thần, nhẹ cười, nắm chặt bàn tay khi nãy vừa mới vượt qua phần bả vai ta. Dưới ánh nắng buổi sáng, gương mặt tuấn lãng của ngài dường như đang hiện lên chút sắc đỏ.

Trầm tư thêm một hồi, ta nghe thấy ngài khẽ khàng lên tiếng “Ta xin lỗi.”

Ngài xin lỗi?

Ta gắng hỏi đầy tò mò “Ngài xin lỗi? Bởi vì lí do gì?”

Là vì bắt giữ ta? Là vì làm nhục ta? Hay là vì đánh ta?

Ta thực sự cảm thấy lo lắng.

Cầu thân không thành, ta với ngài vốn dĩ là kẻ địch. Một khi hai nước Nhuế, Lương rơi vào tình trạng đối địch, hoặc xảy ra chuyện gì đấy, đoán chắc hai chúng ta sẽ phải đối đầu đến mức người sống kẻ chết. Bất hạnh rơi vào kiếp tù binh, để mặc cho người ta xử lý cũng là điều đương nhiên. Cũng giống như một ngày nào đó, nếu ngài rơi vào tay người Đại Nhuế, thì chỉ còn biết nằm đó mà chờ dày vò, hành hạ.

Đặc biệt là... sau khi trải qua chuyện lần này, nếu ta may mắn thoát được, đến lúc đó, ta nhất định sẽ tham dự vào việc dày vò, hành hạ nếu ngài rơi vào tay Đại Nhuế.

Những lời này, ta đương nhiên không nói ra ngoài. Thế nhưng ngài chỉ nghe thấy câu hỏi vặn lại, đã hiểu được ẩn ý bên trong, nụ cười trên môi nhanh chóng mất đi, ngay cả sắc đỏ trên mặt cũng tan biến sạch sẽ. Mãi lâu sau, đợi đến lúc Nhuyễn Ngọc bê nước vào hầu hạ ngài mặc y phục, ngài mới chuyển đôi mắt oán hận nhìn ta này giờ đi chỗ khác, rồi từ từ khoác áo, xuống giường.

Ánh mắt này là đang oán trách ta không nể tình từ chối ý tốt của ngài sao?

Ta chẳng thèm nghĩ nhiều, sau khi rửa ráy xong, tiện tay lấy một chiếc trâm cuộn tóc lại, sau đó tự mình bước ra khỏi phòng, đi dùng bữa sáng trước, chẳng buồn nhìn ngái thêm một lần nào nữa.

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng hôm nay hiển nhiên là không vui, đa phần là đang tức giận trước kẻ không biết tốt xấu như ta. Thế nhưng ngái một lòng mong muốn con gái được vui vẻ, nên khi đối diện với Tương Tư, vẫn cứ mỉm cười ôn hòa, chứ không để lộ bất cứ thái độ không vui nào cả. Ta nhớ đến người đồng đảng Đại Nhuế rất có khả năng đã bị Thuần Vu Vọng dùng kế bắt lấy, trong lòng lại càng thêm căm ghét, chán nản ngồi gọn một bên, thậm chí còn chẳng bận tâm đến Tương Tư không ngừng kéo tay, bắt chuyện cùng mình.

Tương Tư cảm thấy uất ức, quay sang hỏi phụ vương mình “Phụ vương, tại sao người ở bên cạnh mẫu thân một đêm, mẫu thân ngược lại càng không vui vẻ?”

Thuần Vu Vọng bế Tương Tư, đặt lên đùi mình than thở “Có lẽ mẫu thân đang trách phụ vương lúc ngủ, mơ màng cướp mất chăn của mẫu thân, nên mẫu thân bị lạnh đấy thôi.”

Tương Tư lặng người, lại hỏi “Con cũng thường xuyên nằm ngủ chung với phụ vương, tại sao phụ vương không hề cướp mất chăn của con?”

Thuần Vu Vọng lại nói “Bởi vì con chỉ muốn được lại gần phụ vương, còn mẫu thân con lại muốn càng cách xa phụ vương càng tốt.”

Tương Tư u mê không hiểu, nhưng lại trượt từ trên người Thuần Vu Vọng xuống, ngồi tựa bên cạnh ta, đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay ta, im lặng không nói bất cứ câu nào khiến ta phiền lòng nữa. Nếu ta thực sự có một đứa con gái ngoan ngoãn, hiểu biết như vậy, thì cũng là một điều may mắn trong đời.

Sau cả ngày trời im lặng, buổi tối hôm đó, Thuần Vu Vọng biết điều, không hề mò đến phòng của ta. Thấy sắc mặt ta không vui, Tương Tư vẫn luôn ở cạnh bên, vô cùng thận trọng, không dám đưa thêm bất cứ chủ ý nào khác.

Không còn bị Thuần Vu Vọng nhìn bằng ánh mắt vừa thâm tình lại vừa phòng bị, ta liền thở phào nhẹ nhõm, xoa bóp cánh tay bị thương từ tối qua một hồi, sau đó cởi y phục lên giường đi ngủ.

Có lẽ do buổi tối hôm trước ngủ quá nhiều, hôm nay, ta nằm trên giường, lật qua lật lại một hồi, mãi chẳng ngủ nổi. Căn phòng dần lạnh, còn ta thì từ sau khi công lực bị khổng chế, khí huyết lưu thông không tốt, cơ thể lại càng lạnh hơn mọi khi, nằm co ro trong chăn một hồi lâu mà tay chân vẫn cứ lạnh như băng. Lúc ngồi dậy, ta mới phát hiện chiếc lò sưởi ở góc tường đã sắp tắt lửa.

Lúc khoác áo ngoài xuống giường thêm than vào lò, bên ngoài đã báo canh ba, thế là ta chẳng còn muốn ngủ gì nữa, cầm chiếc quạt nhỏ bên cạnh đến trước lò sưởi, quạt cho lửa cháy bùng lên.

Hơi ấm truyền ra, khuôn mặt và hai tay của ta nhanh chóng được sưởi ấm, còn đôi chân cùng với những chỗ khác vẫn lạnh như băng, như thể dù đốt lò sưởi đến mức nào thì cũng chẳng cách nào khiến thân thể ta ấm lên được. Điều này khiến ta đột nhiên nhớ đến chuyện tối qua, khi được Thuần Vu Vọng ôm chặt trong lòng, toàn thân ta thật vô cùng ấm áp.

Có lẽ, bản năng của con người là sống thành bầy đàn. Ôm chặt lấy nhau, truyền hơi ấm sang, tự nhiên sẽ khiến cả hai cùng ấm áp, đây là thứ mà không lò sưởi nào làm được.

Bên ngoài cửa vọng lại tiếng cành cây bị gãy. Lẽ nào ngoài trời lại nổi gió, mạnh đến mức khiến cành cây bị gãy? Ta do dự một hồi, sau cùng vẫn đứng dậy. Một lúc sau, ngoài cửa sổ truyền lại tiếng gõ nhẹ.

“Văn Văn.”

Mở cánh cửa sổ ra, quả nhiên, ta thấy một khuôn mặt đàn ông bịt kín đang liếc nhìn vào bên trong, đến khi nhìn thấy ta, đôi mắt đen láy đó lập tức sáng bừng như sao đêm.

Ngài nhảy vào trong phòng, nhanh chóng kéo khăn bịt mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt tuần tú, trẻ trung, hoan hỉ nắm lấy tay ta “Văn Văn, cuối cùng ta đã tìm được nàng rồi.”

Ta vừa cảm thấy hân hoan, lại vừa kinh hãi, hoang mang, đóng cửa sổ lại, quỳ xuống hành lễ “Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Ngài nhanh chóng kéo ta lên rồi mỉm cười nói “Đây là nơi nào, nàng lại còn câu nệ tiểu tiết vậy sao? Mau mau đứng dậy, chúng ta nhanh chóng trốn khỏi Đại Nhuế, việc này quan trọng hơn nhiều.”

Kể từ khi công chúa Thường Hy âm thầm báo cho ta biết có hoàng thân Đại Nhuế đến nước Lương, ta đã luôn nghĩ xem người này là ai. Một dạo ta vẫn luôn nghĩ, có khả năng là Tư Đồ Lăng đã vứt bỏ tất cả, mạo hiểm tới đây, thật không ngờ, người đến ứng cứu lại chính là Thái tử Đại Nhuế, Tư Đồ Vĩnh.

Tư Đồ Vĩnh và ta có mối quan hệ mật thiết, thế nhưng ngài địa vị tôn quý, nếu có bất trắc gì, tuyệt đối có khả năng khiến cả Đại Nhuế khuynh đảo. Hoàng hậu Doan Mộc ủng hộ ngài hành sự cẩn thận, tại sao lại cho phép ngài đến Đại Lương này cứu người?

Thế nhưng, điều này cũng nói rõ tại sao công chúa Thường Hy lại có thể biết được tin tức Đại Nhuế đã phái người đến ứng cứu trước cả ta, hai người họ là huynh muội, nên chắc chắn có phương thức liên lạc riêng của mình.

Chẳng còn thời gian hỏi thêm gì khác, ta lập tức lên tiếng “Thái tử, ngài đã cứu được công chúa hay chưa?”

Tư Đồ Vĩnh lặng người nói “Thường Hy không ở cùng một chỗ với nàng sao?”

Ta lập tức lo lắng, đưa lời nói “Chẳng phải Thái tử đã liên lạc với công chúa từ trước rồi sao? Lẽ nào không biết được rằng lúc này công chúa vẫn còn đang trong phủ Chấn Vương của Đại Lương?”

Tư Đồ Vĩnh cau chặt đôi mày đáp “Ta nào đã liên hệ gì với muội ấy? Vừa mới đến thành Ung Đô, ta liền cho người bắn thứ pháo hoa đặc biệt mà chỉ có người trong hoàng thất Đại Nhuế mới hiểu được, hy vọng muội ấy nhìn thấy có thể sẽ nhờ người liên hệ với ta. Ai biết được, ta chờ mãi mà chẳng đợi được tin tức của muội ấy.”

Ta lúc này mới hiểu ra, mỉm cười khổ sở “Công chúa Thường Hy đích thực là nhìn thấy được tín hiệu pháo hoa của Thái tử. Thế nhưng công chúa bị giam lỏng trong phủ đệ của Chấn Vương, bên cạnh chẳng có bất cứ thân tín nào, muốn nhờ vả cũng khó, làm sao mà phái người đến liên hệ với Thái tử được?”

“Là vậy sao...” Tư Đồ Vĩnh đưa tay lên, vuốt gọn số tóc lòa xòa trước mặt ta sang bên mang tai rồi nói “Ta chỉ nghe được tin tức nàng bị Chấn Vương giải về phủ đệ, sau đó lại phát hiện được tín hiệu do nàng để lại, đoán chắc nhiều khả năng Thường Hy cũng ở đây, nên nhanh chóng đuổi theo. Vốn dĩ hôm qua đã tới rồi, nhưng lại thấy...”

Ánh mắt đen láy, sáng trong như thủy tinh của ngài hiện rõ sự căm hận mà luyến tiếc, nhưng nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác “May mà tối nay nàng chỉ ở một mình. Ta sẽ đưa nàng đi trước, sau đó chúng ta cùng quay lại thành Ung Đô giải cứu Thường Hy, được không?”

Tối qua, ngài nhất định đã phát hiện Thuần Vu Vọng ở trong phòng ta suốt cả đêm trời, không thể nào tìm được cơ hội ra tay, cho nên mới đành rút lui. Ta có phần ngần ngại, cúi đầu miễn cưỡng mỉm cười đáp “Ngài đã nhìn thấy kí hiệu mà ta để lại? Thuần Vu Vọng thật đúng là mưu kế sâu xa, đã thay đổi hết cả mọi kí hiệu mà ta để lại, định dẫn người của chúng ta đến một nơi khác, rồi bắt gọn, mấy ngày nay, ta đã vô cùng lo lắng.”

Tư Đồ Vĩnh mỉm cười nói “Nàng, ta và cả Tư Đồ Lãng cùng ở trên núi Tử Nha bao nhiêu năm nay, sau khi quay về kinh sư, vẫn thường xuyên gặp mặt, làm sao lại không nhận ra được nét chữ của nàng chứ? Những ký hiệu mà Thuần Vu Vọng thay đổi, hình dạng có phần tương tự, thế nhưng che giấu được người khác, chứ sao qua được mắt ta. Những kí hiệu sau đó tuy rằng không nhìn thấy, thế nhưng ta đã nghe được thói quen sinh hoạt cùng sở thích của vị Chấn Vương này, hiểu được hẳn còn một biệt viện khác ở Ly Sơn, lại đang đi về hướng này, cho nên nhanh chóng đuổi theo, quả nhiên là tìm được nàng.”

Ta gật đầu mỉm cười khổ sở đáp “Thái tử quả nhiên là cơ trí hơn người, vượt xa những người thông thường. Chỉ là võ công của ta đã bị khống chế, e là chẳng thể trốn xa được.”

Tư Đồ Vĩnh ngậy người, vội vã đưa tay bắt mạch cho ta, tiếp đó cau chặt đôi mày, thế nhưng nhanh chóng lại giãn ra, nhìn ta mỉm cười nói “Dựa vào thứ công phu bắt mạch thấp kém của ta còn có thể chẩn ra được, xem ra thứ thuốc này chỉ là loại tầm thường. Trước tiên ta sẽ công nàng trốn thoát, dù gì ta cũng mang theo không ít cao thủ đến đây tiếp ứng. Thuần Vu Vọng muốn cũng chẳng thể ngăn nổi.”

“Ngài ấy không ngăn được Thái tử, vậy còn công chúa thì sao?” Ta khẽ than dài rồi nói “Công chúa vẫn ở trong phủ Chấn Vương. Một khi ta bỏ trốn, Thuần Vu Vọng nhất định sẽ thay đổi kế hoạch, trước tiên là quay về thành Ung Đô. Võ công của ta đã bị khống chế, hành động bất tiện, đến lúc đó e rằng chúng ta còn chưa vào được thành Ung Đô, ngài ấy đã bài bố

thiên la địa võng, thậm chí chúng ta cũng chẳng thể nào thoát thân, chứ đừng nói là giải cứu người khác.”

Tư Đồ Vĩnh vội vã lên tiếng “Vậy phải làm thế nào? Ta khó khăn lắm mới tìm được nàng, chả lẽ lại vứt nàng lại nơi này hay sao?”

“Công chúa quan trọng hơn. Trước tiên ngài đưa người đi cứu công chúa, ta ở lại đây sẽ tìm cơ hội thoát thân.”

Ta kéo ngài đến ngồi cạnh bên lò sưởi, lấy thêm một miếng than củi, vẽ vị trí đình viện mà công chúa Thường Hy bị giam lỏng trong phủ Chấn Vương, đồng thời nói lại trận thế bố trí nơi đó một lần. Tư Đồ Vĩnh đã từng cùng ta học nghệ trên núi Tử Nha, tuy rằng không chăm chú như ta với Tư Đồ Lăng, thế nhưng tư chất thông minh, vừa nghe qua là hiểu, nhanh chóng nắm được yếu quyết, gật đầu nói “Ta đã nghĩ cách cho tai mắt len lỏi vào phủ Chấn Vương, lại biết thêm những thông tin này, muốn cứu người chắc không khó lắm. Chỉ là ta không thể nào vứt bỏ nàng lại đây được. Văn Văn, ta không muốn hối hận, cứu được người nào thì hay người đó. Cho dù có làm kinh động đến Thuần Vu Vọng, hắn có quay về kinh, chúng ta nghĩ cách khác cũng được.”

Ta nắm lấy tay ngài rồi mỉm cười lên tiếng “Vĩnh, đừng ngang ngạnh nữa. Thuần Vu Vọng sẽ không làm gì ta đâu, chỉ cần ta hồi phục được võ công, có cơ hội, nhất định sẽ trốn thoát ngay tức thì. Nghe lời của ta, quay về thành Ung Đô giải cứu Thường Hy trước đi.”

Nghe ta gọi tên, ánh mắt của Tư Đồ Vĩnh đã dịu hẳn xuống. Thế nhưng ngài nắm chặt lấy bàn tay ta, liếc vào chiếc giường trống rỗng đằng sau, lên tiếng đầy hận thù “Thế nào được gọi là sẽ chẳng làm gì nàng cả? Hắn còn dự định làm gì nàng nữa chứ? Văn Văn, nàng thực sự chẳng biết xót thương bản thân mình chút nào.”

Mãi đến hôm nay, đã không còn mấy người dám trách ta như vậy, trách ta chẳng hề biết xót thương bản thân.

Ánh mắt ta cay xè, miễn cưỡng cười đáp “Vĩnh, ngài biết con người ta mà, ta đâu để tâm đến việc này chứ? Mau đi đi, trước tiên phải giải cứu công chúa Thường Hy, ta tự biết cách thoát thân.”

“Không để tâm chuyện này?” Tư Đồ Vĩnh đột nhiên mỉm cười “Nếu nàng thực sự không để tâm đến chuyện này thì năm đó, sau chuyện đó, tại sao nàng cứ trì hoãn hôn sự với Tư Đồ Lăng hết lần này đến lần khác, đến tận hôm nay vẫn còn chưa thành thân? Tư Đồ Lăng tại sao lại dùng máu nhuộm cả đỉnh Lạc Đà, không buông tha cả già trẻ, lớn bé?”

Ta ngược mắt, cong miệng mỉm cười, rồi nói từng chữ “Quốc gia làm trọng.”

“Bỏ ngay cái luận điệu quốc gia làm trọng của nàng đi”. Khuôn mặt trẻ trung của Tư Đồ Vĩnh ửng đỏ cả lên, lại nói “Cả cuộc đời này nàng đã gây tai họa gì cho gia đình, đất nước? Nếu ta được lấy nàng, nhất định sẽ lấy về ngay tức khắc, để nàng rời khỏi mớ lí luận gia đình, đất nước to lớn gì đó. Còn về việc làm rạng danh Tần Gia, nàng đã làm quá đủ rồi, hy sinh cũng qua nhiều, làm rạng danh gia đình theo một cách khác cũng có gì không được? Thực sự không biết ngày xưa ta nhường nàng cho Tư Đồ Lăng là quyết định đúng hay sai nữa. Nói cho cùng Tư Đồ Lăng yêu thích nàng hay là binh quyền của Tần gia nhà nàng? Rốt cuộc con người cứng rắn đến mức nào, mới bỏ mặc vị hôn thê của mình, để một thân nữ nhi phải bôn ba khổ sở bên ngoài, sống cuộc sống đao gươm tanh máu?”

Đầu ta lúc này lại đau nhói từng cơn, cảnh tượng đáng sợ không ngừng hiện lên trong đầu, ngay cả giọng nói của Tư Đồ Vĩnh cũng lúc rõ lúc không. Ta chẳng còn tâm sức tranh cãi cùng ngài, run run lấy thuốc từ trong túi ra.

Tư Đồ Vĩnh kinh hãi, nhanh chóng hiểu ra, vội đứng dậy đến bên bàn rót một ly nước, đợi ta nuốt thuốc xong, còn truyền chân khí để cho được tính phát tán nhanh chóng. Ngài đã không còn phần hận như khi nãy, chỉ sâu muộn than thở “Nàng vẫn thường xuyên phải dùng thuốc sao? Căn bệnh này của nàng đến lúc nào mới có thể trừ bỏ tận gốc?”

Ta từ từ hồi phục, tựa vào vai ngài một cách mệt mỏi rồi than “Ai biết được chứ? Kể từ khi đến Giang Nam, do phải lao tâm tổn sức, lại liên tục bị thương, nên số lần phát bệnh ngày càng dày đặc, ngay cả uống thuốc trước để phòng ngừa cũng chẳng còn tác dụng. Có điều, Vĩnh... ngài cũng phải khuyên Hoàng hậu Đoan Mộc giảm bớt nghi ngờ với Tư Đồ Lăng đi. Tuy rằng ngài ấy có phần ngạo khí, thế nhưng hoàn toàn không có ý đồ khác với hoàng vị Đại Nhuế. Tân đế nước Lương vô cùng nham hiểm, nếu Đại Nhuế trên dưới không đồng lòng, ta e một khi xảy ra phân tranh, người hưởng lợi chính là ngư ông đó.”

Tư Đồ Vĩnh ôm lấy ta từ phía sau rồi than thở “Văn Văn, ta tin nàng, thế nhưng ta không ta không tin Tư Đồ Lăng.”

Vị thiếu niên này từ lâu đã không còn là một cậu bé con ngò nghêch, bám riết lấy ta, nhất mực đòi ta dạy võ công giống ngày nào nữa. Ngài lúc này đã có bờ vai cùng cánh tay vững chắc, rắn rỏi chẳng khác nào Tư Đồ Lăng, thậm chí còn có được người thê tử mỹ miều mà Tư Đồ Lăng chưa từng có.

Ta khẽ đẩy ngài ra, cúi đầu nói “Nếu ngài tin ta, thì hãy mau đi giải cứu công chúa Thường Hy. Hoàng thượng và Hoàng hậu Đoan Mộc nhất định đang ngày đêm lo lắng cho công chúa.”

Tư Đồ Vĩnh lắc đầu, xem ra vẫn đang chuẩn bị mạo hiểm đưa ta rời khỏi chỗ này. Thế nhưng lúc ngài vừa định lên tiếng, bên ngoài đột nhiên truyền vào tiếng động.

“Là ai đó?”

“Có thích khách.”

“Cẩn thận! Người đầu mau lại đây...”

Sắc mặt Tư Đồ Vĩnh nhanh chóng biến đổi, âm thầm nguyên rủa “Đúng là lũ ngốc.”

Hiển nhiên người của ngài mai phục quanh đây đã bị phát hiện.

Ta vội đẩy ngài ra “Mau đi đi! Tránh đầu với người ta, bảo vệ bản thân, tìm cơ hội tính tiếp.”

Tư Đồ Vĩnh tuy rằng do dự, thế nhưng cũng đi đến bên cửa sổ, do dự một hồi, lại lên tiếng gọi ta “Văn Văn...”

Lúc này, ta đã nghe thấy tiếng bước chân nhanh chóng tiến về phía phòng mình, vội vã đẩy ngài một cái “Mau đi đi.”

Tư Đồ Vĩnh gật đầu đầy chán nản, lại lưu luyến nhìn ta một lần, sau đó mới nhảy ra khỏi cửa sổ.

Ta vội vã đóng cửa, vừa hay then chốt của chính đã bị người ta đập bật ra, Thuần Vu Vọng khoác áo choàng xông vào, khuôn mặt lạnh giá như băng. Đến khi thấy ta vẫn còn ở trong phủ, sắc mặt mới dịu hơn đôi chút, thế nhưng vội vã xông lại, mở toang cánh cửa sổ mà ta vừa mới đóng lại.

Ta tự nhận thấy hành động của mình đã đủ nhanh nhẹn, không ngờ, ngài còn phản ứng nhanh hơn. Nếu người tới đây là Tư Đồ Lăng, dựa vào thân thủ cao cường của ngài, ta cũng không phải quá lo lắng. Thế nhưng người đến lại chính là Tư Đồ Vĩnh, vị Thái tử tuyệt đối không thể nào xảy ra chuyện của Đại Nhuế. Tuy rằng ngài luyện võ từ nhỏ, thông minh cơ trí, thế

nhưng nói cho cùng cũng xuất thân từ hoàng thất, thường xuyên ở trong vòng bảo vệ kín kẽ, kinh nghiệm chiến đấu quá ít, hiếm khi có cơ hội đích thân tham gia vào một cuộc chinh chiến tanh máu, chỉ e là chẳng thể đối địch được với Chấn Vương Điện hạ Thuần Vu Vọng mưu mô khó đoán, chân nhân bất lộ này.

Trong lòng nghĩ vậy, ta liền đưa tay kéo Thuần Vu Vọng lại “Thuần Vu Vọng.”

Thuần Vu Vọng chẳng thèm nhìn ta một cái, phẩy mạnh bàn tay ta, định nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trái tim ta thất lại, giơ cánh tay ôm chặt lấy ngài, hạ thấp giọng nói rồi dịu dàng gọi tên “Vọng, Vọng ca ca.”

Thân người Thuần Vu Vọng cứng đờ, quả nhiên đã dừng lại, nhưng sau đó, nhanh chóng lạnh lùng lên tiếng “Tần Văn, mau bỏ ta ra.”

Ta lại càng ôm chặt ngài hơn, áp má vào sau lưng ngài, cố gắng để giọng nói của bản thân tình tứ hơn “Ta không phải là Tần Văn, ta là Doanh Doanh. Ngài đã quên rồi sao? Ba năm ở Ly Sơn, chúng ta cùng múa kiếm dưới gốc mai, mùi hương thâm cùng bóng dáng thướt tha khi ấy, ta rất nhớ ngài và Trương Tư, ta đã quay về rồi.”

Thuần Vu Vọng vội vã quay người, ánh mắt nghi hoặc bất định, nhưng cũng có đôi chút đau đớn, bi thương mà ta mong mỏi. Không để ngài kịp tỉnh táo, ta kiễng chân, đặt một nụ hôn lên môi ngài.

Khi hai môi chạm nhau, ánh mắt ngài hiện rõ sự phần nộ và mâu thuẫn. Hai tay ngài đã đưa ra phía trước, nắm chắc lấy đôi vai định đẩy ta ra.

Ta chỉ đành nhìn ngài bằng ánh mắt dịu dàng, lại càng ôm chặt cổ ngài hơn trước, đôi môi quyến luyến lấy ngài, sau đó... Quán quít mãi không rời.

Đôi mắt đen láy đỏ trào dâng ngọn lửa rực rỡ, chỉ trong khoảnh khắc đã chuyển sang mê hoặc. Còn đôi tay định từ chối ta bỗng dừng lại, bắt lực đưa xuống ôm lấy vòng eo ta, đột nhiên siết lại, kéo chặt vào người, hơi thở thuộc riêng về người đàn ông này nhanh chóng chiếm lĩnh lấy cả người ta, chiếc hôn càng lúc càng trở nên mãnh liệt, sâu sắc.

“Doanh Doanh...”

Ngài hàm hồ lên tiếng gọi tên, lồng ngực lúc này đập phồng bất định, trái tim đập mạnh điên cuồng.

Trong nụ hôn mãnh liệt mà căng thẳng đến mức khiến người ta suýt nữa tắt thở, giọng nói thì thầm gọi tên người khác rõ ràng mà vang vọng, khiến tim ta quặn thắt, đau nhói từng cơn.

Nhịp tim mãnh liệt đó, rõ ràng đã không phân định được là xuất phát từ lồng ngực của ta hay của ngài nữa.

Cho dù là kẻ địch, ta cũng không thể không thừa nhận, một người đàn ông nho nhã lại si tình đến mức độ này thực sự dễ khiến người ta động lòng. Còn ta cũng cần chút cảm động này để bản thân nhanh chóng rơi vào trạng thái diễn xuất tốt nhất. Hoàn toàn coi mình là Doanh Doanh của ngài, ta nhắm nghiền mắt, vừa đáp lại nụ hôn nồng cháy của ngài, lại từ từ buông vạt áo của ngài ra, dùng bàn tay lạnh giá di nhẹ trên từng khối thịt rắn chắc trên cơ thể ngài.

Cảm nhận được hành động của ta, ngài khẽ nhường đôi mày, buông lỏng ta ra, cúi đầu xuống nhìn vào bàn tay ta.

Ta thoáng căng thẳng, liền đưa tay ôm lấy đôi vai ngài, kiễng chân, áp mặt gần lại khuôn mặt của ngài, tiếp tục hôn ngài say đắm.

Trước giờ, ta luôn biết dung mạo mình khá được, thế nhưng so sánh với dung mạo, ta lại càng tin tưởng vào võ nghệ và mưu trí của bản thân hơn. Huống hồ bao lâu nay tiếp xúc cùng người đàn ông này, lần đầu tiên trong đời sử dụng mỹ nhân kế, thực sự là căng thẳng, chẳng biết bản thân có thể mê hoặc được ngài trong bao lâu.

Thế nhưng ngài im lặng nhìn ta một lúc lâu, vẫn không thể đẩy ta ra, ngược lại lần nữa cất tiếng gọi “Doanh Doanh... Doanh Doanh, quả nhiên là nàng.”

Ta thuận theo ý ngài, đưa lời đáp lại “Đúng thế, ta chính là Doanh Doanh.”

Lợi dụng mỗi tình si để mê hoặc ý chí của ngài, tuy rằng có phần thô bỉ, thế nhưng ngài chiếm đoạt ta, lại còn dùng thuốc khống chế võ công ta, nói thế nào thì cũng chẳng thể coi là quang minh lỗi lạc. Nếu là vậy, hai bên cùng giở thủ đoạn, thì có gì phải e ngại chứ?

Thì thậm gọi tên nhau, hơi thở hai bên giao hòa, ám muội mà mê li, không khí thương cảm, thê lương âm thầm bao quanh lấy chúng ta. Ta đương nhiên không hề vì thế mà cảm thấy bi ai, thế nhưng ta không hiểu tại sao ngài lại tỏ ra bi thương đến mức độ đó, khiến cho ta cũng bị cảm nhiễm, vô duyên vô cớ mà trở nên bi thương theo.

Ngón tay lướt qua đôi mày đượm sầu của ngài, lại từ từ chuyển xuống khóe mắt ướt nước của ngài, ta ma sai quỷ khiến thế nào lại nói ra quá nhiều những lời thống thiết.

“Ngài đừng đau buồn, ta sẽ ở bên ngài, ngắm hoa mai tròn đời tròn kiếp.”

Ngài khẽ nấc nghẹn rồi lại ôm chặt ta vào lòng hơn. Ngài ôm chặt đến mức khiến ta đột nhiên có thứ ảo giác, như hai chúng ta đang hòa thành một

thể, không những về mặt máu thịt mà ngay cả tâm linh cũng trở nên tương ứng.

Thứ cảm giác này... Ngay cả lúc ở bên cạnh Tư Đồ Lãng, ta cũng chưa từng có.

Hoặc giả đó là bởi vì Thuần Vu Vọng và Tư Đồ Lãng quá đối khác nhau...

Tư Đồ Lãng chẳng thể nào dịu dàng tình cảm như đàn ông Giang Nam, còn đàn ông Giang Nam tuyệt đối không thể cứng rắn, cương liệt, hùng tâm tráng chí vì được rèn luyện nhiều năm trên sa trường như Tư Đồ Lãng.

Thuần Vu Vọng không hề truy đuổi Tư Đồ Vĩnh, thậm chí còn chẳng hỏi đến việc có bắt được tên thích khách nào hay không.

Ta cũng nghi ngờ phải chăng lần này ngài đã điên cuồng triệt để. Ngài cứ yên tĩnh, lặng lẽ bế ta lên giường, ôm ta vào lòng chẳng còn nổi cô quạnh, đơn côi mọi khi, lúc này đầu mày khoe mắt đều là niềm vui sướng của người đã mất đi nay lại có được, khuôn miệng nhếch lên một nụ cười dịu dàng mà hạnh phúc. Cứ như thể chỉ vì một lần ta chủ động, ngài đã vứt bỏ tất cả mọi chuyện trước kia, thực sự nghĩ ta là Doanh Doanh của ngài.

Ta chỉ mong có thể níu chân được ngài, để Tư Đồ Vĩnh thừa cơ thoát hiểm, trốn đi càng xa càng tốt, cũng cố gắng hết sức phối hợp diễn vở kịch này cùng ngài, thậm chí còn chẳng từ chối chuyện chung chăn chung gối.

Đến tận khi trời tờ mờ sáng, ta mới ngủ thiếp đi, tay chân đều đã mềm nhũn. Công lực bị khống chế, khí huyết lưu thông không tốt, bị dày vò suốt nửa đêm trời, ta buồn ngủ trĩu mắt, chẳng còn sức lực từ chối vòng tay của ngài thêm nữa.

Lúc nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, ngài đột nhiên thì thầm bên tai ta “Vãn Vãn.”

Ta bắt giấc trọn tròng mắt, nhìn ngài đầy kinh ngạc. Lúc ngài tỉnh táo, gọi đồng dạng tên của ta, Tần Vãn, lúc say đắm, ngài thường xuyên gọi ta là Doanh Doanh. Hiện ngài... đang tỉnh táo hay là không tỉnh táo?

Thấy ta nhìn về phía mình, ngài đã mỉm cười, vuốt lên khuôn mặt của ta thì thầm “Hiện nay... người thân thiết với nàng đều gọi nàng là Vãn Vãn?”

Sau khi trải qua những ân ái mặn nồng, khuôn mặt ngài vẫn còn ửng đỏ vì khoái lạc, hai mắt trong sáng, nhìn ta đầy bình tĩnh chẳng khác nào mặt hồ vào mùa xuân, trong sáng, thanh nhã, xán lạn, rạng rỡ.

Ngài chắc rất tỉnh táo, thậm chí còn tỉnh táo hơn cả đầu óc mông lung buồn ngủ của ta lúc này. Cho nên, ta bắt đắc dĩ phải gạt bỏ cơn buồn ngủ qua một bên, suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng “Ta là Vãn Vãn hay là Tần Vãn thì có gì khác nhau chứ?”

Mê hoặc ngài lâu như vậy, đến sau cùng, ta vẫn chẳng thể nào lật mặt nói thêm một câu ‘ta không phải là Doanh Doanh’ để khiến ngài tỉnh táo hoàn toàn được. Dùng vết thương cũ của kẻ địch để đả kích ngài, cho dù chiếm được lợi ích, thế nhưng cũng là chiến thắng không mấy vẻ vang. Ta chỉ cảm thấy kì lạ, ngài biết rõ rằng ta không phải là Doanh Doanh, tại sao lại có thể nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng, tình cảm như vậy?

Ngài thậm chí còn mỉm cười, nâng khuôn mặt ta lên, trao nụ hôn nhẹ nhàng lên vầng trán ta rồi nói “Không hề khác biệt, chỉ cần là nàng là được. Nhớ lấy, sau này không cho phép rời khỏi ta nữa.”

Nghe vậy ta không khỏi lặng người. Còn ngài lại giống như một người đã đặt nỗi niềm đau khổ bao năm nay sang một bên, thở phào một tiếng, sau

đó ôm ta vào lòng chẳng khác gì báu vật, không chịu buông ra dù chỉ một giây.

Cảm giác ấm áp và ướt át trên trán vẫn còn chưa tan, khuôn mặt ta đang áp sát vào phần xương quai xanh của ngài.

Khi áp sát nhau như vậy, hơi ấm dung hòa, đây chính là trải nghiệm hoàn toàn xa lạ với ta. Ta dường như quen với kiểu ngài phát tay bỏ đi sau khi đã lấy được hoan lạc từ cơ thể ta, để lại ta một mình trong đêm khuya, tự mình lau sạch những vết ô ứế bẩn thỉu trên người, sau đó lại trợn mắt, nắm chặt bàn tay trong đêm đen tối, chờ đợi tới sáng. Thế nhưng cũng chính vì vậy mà ta lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Không ngờ, ta lại tựa vào ngài mà ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ rất say, ngủ ngon lành. Dùng chút tư duy mơ hồ sau cùng, ta tóm được bóng dáng của Tư Đồ Vĩnh. Trước khi rời đi, ngài lưu luyến gọi tên ta “Vãn Vãn...”

Thuần Vu Vọng còn chưa kịp nhìn thấy ngài, thế nhưng chắc đã nghe thấy giọng nói đó, nên mới đoán được bên ngoài có đồng đảng đang chuẩn bị cứu ta ra khỏi nơi này.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại Thuần Vu Vọng đã không còn trên giường nữa, ngược lại ta nghe thấy tiếng cười khanh khách của trẻ con, rõ ràng mà vui sướng ở trong căn phòng, ánh nắng bên ngoài đã chiếu qua tấm rèm vào trong.

“Suýt...” Thuần Vu Vọng đang thì thầm khiển trách “Tương Tư, con nhỏ tiếng lại một chút, đừng làm phiền mẫu thân.”

Khẽ quay mặt sang, cách một tấm rèm mỏng, ta có thể nhìn thấy Tương Tư khẽ thè lưỡi, mỉm cười đáp lại “Vậy thì chúng ta ra ngoài đợi mẫu thân nhé?”

Thuần Vu Vọng liền nói “Con ra ngoài trước bảo mấy thị nữ Nhuyễn Ngọc chơi đùa cùng một lúc, nếu đói rồi thì có thể ăn sáng trước. Ta phải đợi mẫu thân con thức giấc.”

Tương Tư liền do dự nhìn về phía ta, ôm lấy phụ thân không ngừng nhõng nhẽo, sau đó mới nói “Vậy thì con ra ngoài một lúc. Bên ngoài hoa mai đang nở rộ, con muốn đi hái một cành về, đợi chốc nữa tặng cho mẫu thân, người nhất định sẽ thích lắm.”

Thuần Vu Vọng gật đầu nói “Ừm, Tương Tư rất hiểu chuyện, đương nhiên là mẫu thân sẽ thích rồi.”

Rất nhanh Nhuyễn Ngọc bước vào, nhẹ nhàng đưa Tương Tư ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Thuần Vu Vọng lặng lẽ ngồi bên cửa sổ, nhíu mày thanh kiếm trong tay.

Ta tỏ ra nghi hoặc. Lẽ nào ngài đã yêu thích thanh bảo kiếm của ta? Thanh Thừa Ảnh đương nhiên là danh kiếm nổi danh thiên hạ, thế nhưng, ngài vốn là hoàng thân Đại Lương, khí độ cao quý xuất chúng, chắc cũng không tham lam đến mức độ đó chứ?

Lúc này, Thuần Vu Vọng đã đặt thanh kiếm Thừa Ảnh lên mặt bàn, nhẹ nhàng bước lại, vén tấm rèm lên, nhìn thấy ta đang mở mắt, liền nhoẻn miệng mỉm cười “Vãn Vãn, nàng tỉnh rồi sao?”

Ta không đáp lại, tự mình ngồi dậy, Thuần Vu Vọng liền lấy bộ y phục chuẩn bị sẵn, đặt xuống bên cạnh ta. Ta thực sự chẳng hiểu sự việc thế nào, lặng người nhìn ngài tận tâm cài nút áo cho mình, ngài rõ ràng biết ta không phải là Doanh Doanh, tại sao chỉ trong một đêm, thái độ đã thay đổi chóng mặt như vậy?

Sau khi thay xong y phục màu trắng tuyết, đường nét tinh tế, mềm mại mà dầy dặn, giống hệt kiêu dáng bộ y phục mà ngài đang mặc trên người. Nếu ta nhớ không nhầm thì lúc này, Tương Tư cũng mặc một bộ tương tự.

Lúc ta cau chặt hai đầu mày lại, ngài cúi đầu xuống, trao ta nụ hôn lưu luyến mà đắm say. Hoàn toàn khác biệt với hành động ta đã lừa gạt trong tình cảnh gấp gáp hôm qua, toàn thân ta bỗng run lên khi hai môi chạm nhau, cảm giác đắm đuối, mê say truyền từ sống lưng lên đỉnh đầu, khiến cho trí não ta bắt đầu hỗn loạn.

Mãi lâu sau, lúc ngài buông ta ra, ta đã chẳng thể ngồi vững, lúc này mới phát hiện bản thân gần như đã tựa hẳn vào lồng ngực ngài.

Khuôn mặt ta đỏ rực, nhưng vẫn lạnh lùng lên tiếng “Ta vẫn còn chưa rửa ráy.”

Ngài mỉm cười đáp “Ta cũng chưa rửa ráy, vẫn luôn ngồi đây đợi nàng thức dậy.”

Ta cau mày nói “Ngài nên đến chỗ cô con gái bảo bối của mình mới đúng chứ, ngồi đây đợi ta làm cái gì?”

Ngài quay người lại cầm thanh Thừa Ảnh, cúi đầu than thở “Ừm, ta không phải ngồi đợi nàng. Ta chỉ muốn nhìn thấy nàng, không muốn nàng đột nhiên lại biến mất nữa.”

Ta bật cười tự giễu “Người được Đại Nhuế phái tới ứng cứu tôi qua chắc đã bị Chân Vương Điện hạ truy sát đến độ đại bại bỏ trốn rồi đúng không? Ta làm gì có bản lĩnh tay không giúp sức đồng bọn trốn thoát trước mặt ngài chứ?”

“Nàng không hề tay không giúp sức đồng bọn.” Ngài bước lại, đeo thanh kiếm Thừa Ảnh lên thắt lưng của ta nói “Ta trả lại thanh kiếm này cho nàng.

Chỉ là sau này không được phép cầm nó hướng về phía Tương Tư. Tương Tư là con gái của nàng, con gái ruột thịt."

Ta kinh hãi, đột nhiên rất muốn đưa tay sờ lên trán ngài xem có phải ngài đang bị sốt cao nên mới nói ra những lời linh tinh như vậy.

Sợi dây buộc ở chuôi kiếm trông khá đẹp, được dùng từ sợi chỉ vàng thêu thành hình hoa mai tươi tắn, xinh đẹp cùng một miếng ngọc tinh tế, sắc màu tự nhiên, khí chất cao quý, đúng là loại mà ta yêu thích.

Ta chẳng thể nào nghĩ thông, tối hôm qua rốt cuộc là thứ gì đã khiến ngài hoàn toàn thay đổi thái độ với ta như thế chứ. Nhưng cũng bắt đầu từ lúc đó, mối quan hệ giữa ta và Thuần Vu Vọng có sự cải biến cực lớn.

Tuy ngài vẫn còn phòng bị, cũng không hề giải trừ thuốc khống chế võ công trên người ta, thế nhưng thái độ lạnh lùng, coi khinh trước kia hoàn toàn biến mất, gần như ngày nào cũng ở bên ta, đứng ngồi không rời, hơn nữa còn nghĩ ra trăm phương ngàn kế để nói cười cùng ta. Dù ta có lạnh lùng chế giễu, thái độ thách thức, ngài càng lăm cũng chỉ ngần ngại quay sang nói chuyện với Tương Tư một hồi, chẳng bao lâu sau lại mỉm cười nói chuyện với ta như không có chuyện gì xảy ra trước đó. Chủ đề nói chuyện chính là cảnh vật núi non, phong thổ con người của Giang Nam, thậm chí cũng chẳng so đo tính toán liệu ta có phải là nữ ma đầu phóng đảng, dâm ô, ác độc vô lương hay không.

Ngài gần đây, dính chặt lấy ta, thậm chí còn hơn cả Tương Tư. Còn Tương Tư thấy phụ vương mình đối xử tốt với ta, cũng rất vui sướng, suốt dọc đường tới Ly Sơn, cô bé lúc nào cũng cười vui vẻ, hạnh phúc. Ta có thể xì mặt với Thuần Vu Vọng, thế nhưng trước sự ngây thơ, thuần khiết của con trẻ, thực sự dần dần chẳng thể nào làm nổi, thậm chí, bởi vì đang đứng trước mặt cô bé, nên cũng phải bắt buộc dĩ đối xử dịu dàng, mềm mỏng với hơn với Thuần Vu Vọng.

Vốn tướng bản thân đã được tôi luyện đến độ lòng dạ sắt đá, ai ngờ đối diện với một đứa bé đáng yêu, xinh xắn, ta bất giác từ một người cứng rắn, thô kệch, trở nên nhẹ nhàng.

Thuần Vu Vọng chắc sợ ta trốn thoát hơn cả việc đề công chúa Thường Hy trốn thoát. Tư Đồ Vĩnh cứu ta không thành, chắc đã đứt dây động rừng, thế nhưng Thuần Vu Vọng gần như chẳng hề quan tâm mấy đến chuyện xảy ra trong kinh sư, ngược lại phái hai thị vệ thân cận canh giữ trước sau căn phòng của ta hàng đêm... lại còn chưa tính đến ngài, Thuần Vu Vọng nằm ngay trên giường ta nữa.

Thân thủ ngài tuyệt đối không hề kém ta, lại càng không kém hơn bất cứ thị vệ thân tín nào. Ta biết rõ bản thân chẳng thể nào trốn thoát, nên cũng chẳng từ chối tiếp cận ngài hơn. Dù gì ngài cũng tuấn lãng vô song, khí chất hơn người, gia thế hiển hách, tài năng xuất chúng, đích thực không hề khiến ta phải chịu nhục nhã. Huống hồ, hàng đêm ngài cũng vô cùng tôn trọng ta, nếu thấy ta không có hứng thú, ngài cũng không giống như khi xưa cưỡng ép bằng được. Ta vốn từ nhỏ được nuôi dưỡng như một nam nhi, thế nên không hề cho rằng những quy tắc tam trình cử liệt của phụ nữ bình thường thích hợp với bản thân. Nếu đã có người xuất chúng tuyệt hảo thế này chủ động tìm tới, ta cũng thuận theo dòng nước mà thôi. Suy nghĩ như vậy, lại thành ra ta là người hưởng thụ chứ không phải chịu ngài làm nhục.

Khi vào tới Ly Sơn, bởi vì võ công ta đã bị không chế, Lê Hoành lại không biết võ công nên Thuần Vu Vọng đã cho người chuẩn bị trước chiếc đu để đưa chúng ta lên. Thuần Vu Vọng cũng chẳng bận tâm bản thân có thân phận cao quý ở Đại Lương, ngài đã thay sang một bộ y phục vải màu trắng bình thường, công Tương Tư leo thẳng lên núi. Tương Tư ngồi sau lưng Thuần Vu Vọng, cả đường ôm lấy cổ của phụ vương nói chuyện liên hồi, thi thoảng lại bật cười khanh khách.

Tính cách của Tương Tư hoạt bát, vui vẻ, chẳng hề nho nhã điềm đạm như Thuần Vu Vọng, xem ra đa phần là thừa hưởng tính cách của mẫu thân.

Kì lạ một điều là tại sao Thuần Vu Vọng lại cho rằng Tương Tư chính là con gái của ta. Một người phụ nữ lạnh lùng, tàn nhẫn, sát khí đằng đằng như ta, làm sao lại có một cô con gái ngây thơ, thuần khiết như vậy?

Vượt qua một ngọn núi, sắc trời sẫm sì, gió thổi tới càng lúc càng lạnh, ta nhìn về phía Tương Tư vẫn cứ nói chuyện luyên thoắng chẳng khác nào một chú chim chích, mỉm cười nhắc nhở “Chiếc mũ của Tương Tư bị rơi xuống rồi kìa.”

Ôn Hương vội vã tiến lên, đội lại mũ mềm mại ở áo choàng tránh gió cho Tương Tư, sau đó buộc chặt dây lại.

Thuần Vu Vọng trái lại không nhìn về phía Tương Tư mà quay đầu về phía ta, ánh mắt đen láy xán lạn, đầy tình tứ, dường như tâm trạng vô cùng vui vẻ, ngay cả nụ cười bên khóe môi cũng vì thế mà muôn phần tuyệt đẹp. Tất cả mọi thứ khiến ta cảm thấy ngại ngùng mà quay mặt đi chỗ khác, giả bộ thưởng ngoạn phong cảnh, nhưng thực ra là đang để tâm về địa thế, đường đi trên ngọn núi này.

Đột nhiên phía sau truyền lại cảm giác quái lạ, khi ta quay đầu nhìn lại, Lê Hoành đang ngồi trên chiếc đu phía sau liền chuyển ánh mắt đi chỗ khác như không có chuyện gì xảy ra.

Thuần Vu Vọng đối xử với ta càng tốt, thời gian ở bên nhau càng dài, thì người này hình như lại càng để tâm đến ta, ánh mắt quan sát ta cực kỳ sắc sảo, hơn nữa... dường như còn ẩn chứa niềm oán thán, căm hận nào đó.

Ta không thể hiểu được niềm oán thán, căm hận của hắn bắt nguồn từ đâu, cũng chẳng buồn đi tìm hiểu. Vốn dĩ chúng ta đã chẳng phải bạn bè, cần gì phải quan tâm đến chuyện người ta có cảm giác gì với mình? Huống hồ, ta với Thuần Vu Vọng, cho dù hôm nay còn chung chăn chung gối, ngày sau đánh nhau đến kẻ sống người chết cũng là điều nằm trong sự liệu.

Từ phía xa bỗng truyền tới mùi hương hoa mai thanh mát, dịu nhẹ, ta hít một hơi thật sâu, liền thấy Thuần Vu Vọng nhìn ta mỉm cười “Chúng ta tới rồi.”

Lúc đi qua chỗ rẽ, ta ngược mắt lên nhìn, bỗng không khỏi chết lặng vì cảnh vật trước mắt.

Say bên mộ đơn cô, sống chết thật mơ màng

Phía trước là một rừng hoa mai, mấy căn nhà gỗ nằm trong sơn cốc u linh, tuyệt đẹp chẳng khác nào một bức tranh thủy mặc.

Đang chính giữa mùa đông, hoa mai nở bung rực rỡ. Có mai Tố Tầm, mai Hồ Đề, mai Kim Chung, và cả loại hoa có mùi thơm nồng nàn được mệnh danh là mai Đàn Hương tuyệt phẩm. Bóng dáng uyển chuyển, cành cây khẳng khiu, hoa như ngọc tạc, tinh tế mà tự nhiên. Đi giữa rừng mai, chỉ cảm thấy mùi hương thanh dịu thoang thoảng bên cánh mũi, tinh khiết mà sáng trong, trái tim ta cũng lâng lâng phiêu dạt giữa mùi hương dịu nhẹ. Đột nhiên tinh thần trở nên thư thái, thanh thoi khiến ta có cảm giác như đã bước sang một thế giới khác.

Đúng lúc còn đang đắm say trong cảnh vật nơi này, có ai đó vỗ nhẹ vai ta, liền sau đó ta nghe thấy giọng nói dịu dàng của Thuần Vu Vọng truyền đến “Vãn Vãn, nàng có thích nơi này không?”

Ta bất giác mỉm cười gật đầu “Đẹp tuyệt, đây đích thực là một nơi ẩn cư rất tốt.”

Thuần Vu Vọng đứng phía sau, mãi lâu sau vẫn chẳng thấy nói thêm gì, Trương Tư đứng dưới chân đã vỗ tay kêu lớn “Mẫu thân mỉm cười rồi, mẫu thân mỉm cười rồi. Mẫu thân mỉm cười thực là quá đẹp, chẳng ai có thể sánh được.”

Đôi má ta ửng đỏ, đưa tay cốc nhẹ lên đầu Trương Tư “Chỉ có mình con là làm lớn chuyện thôi, mẫu thân có ngày nào không cười cùng con chứ?”

“Thế nhưng... thế nhưng... không giống nhau...” Cô bé trợn to đôi mắt đen láy, sắc mặt tỏ ra khỗ não, hiển nhiên là chưa tìm được ngôn ngữ để diễn tả suy nghĩ trong đầu.

Thuần Vu Vọng nho nhã nhường mày, trông như buồn mà lại thoáng vui, lúc này tiếp lời của con gái, khẽ than thở “Không giống nhau... nụ cười lúc này cực kì giống với Tương Tư.”

Ta mỉm cười đáp “Tương Tư sao... là trông rất giống Doanh Doanh.”

Ngay trước mặt Tương Tư, ta đương nhiên không nói rõ Tương Tư giống ta bởi vì ta có dung mạo giống hệt mẫu thân cô bé, giống đến mức phụ vương cô bé đã yêu thích ta như thể mẫu thân của cô bé.

Thuần Vu Vọng không hề tranh luận cùng ta, chỉ nhếch miệng mỉm cười, nhìn về phía Tương Tư đang đứng phía trước rung lắc thân mai chơi đùa.

Khoảnh khắc, cánh hoa bay ngợp trời, chẳng khác nào tuyết trắng, Tương Tư mỉm cười hân hoan giữa cơn mưa hoa mai, nụ cười ngây thơ thuần khiết, chẳng dính một chút tạp niệm. Nụ cười cực kỳ thuần túy...

Ta cau mày, không nhìn về rừng mai khiến người ta say đắm, bước vào trong một căn nhà gỗ. Thuần Vu Vọng do dự một hồi, gọi Tương Tư vẫn còn đang nghịch ngợm một tiếng rồi nhanh chóng đuổi theo, một tay nắm lấy ta, một tay dắt Tương Tư, từ từ bước vào căn nhà.

Căn nhà hiện ra trong tầm mắt, phía trước có một cây mai lớn, gốc cây rất to, đen sì như sắt, hằn rõ vết cháy, xem ra đây chính là gốc mai già trăm năm, đã không ra hoa kể từ sau vụ cháy năm đó mà Thuần Vu Vọng từng nhắc tới. Các cây mai xung quanh rừng đang trong trạng thái không lá không quả, thậm chí cũng chẳng có nụ hoa, tất cả đều tiêu tụy, xác xơ vì gió sương, băng tuyết.

Cách bài trí trong căn nhà gỗ không hề xa hoa, tuy giản dị nhưng rất tinh tế. Chiếc bàn ở ngoài phòng khách đặt hai chiếc bình hoa bằng sứ, trong đó có cắm hai cành hoa mai. Vừa nhìn thấy những thứ này, trong ta có cảm giác không hề xa lạ. Trầm ngâm trong giây lát, ta từ từ tiến lại, bỗng nhớ ra khi còn ở trong khách điểm tại thành Ung Đô, ta đã từng thấy những thứ tương tự, đều là sản vật gốm sứ riêng có tại Giang Nam. Chất gốm mịn màng, trắng tựa tuyết, nhân vật được vẽ trên đó thướt tha, thùy mị, xem ra đều được làm ra từ đôi bàn tay của những nghệ sỹ có tiếng, đoán chắc giá thành không hề rẻ.

Thuần Vu Vọng thấy ta lặng người, lập tức quan sát tỉ mỉ thần sắc của ta, rồi dịu dàng lên tiếng “Căn nhà này đã được dựng lại sau vụ cháy năm năm trước, tất cả mọi bài trí trong này đều được làm giống hệt như trước kia. Chắc nàng rất thích nơi này, đúng không?”

“Thích lắm.” Ta mỉm cười “Đội chiến sự không còn, ta quay về Đại Nhuế, cũng bảo Tư Đồ Lăng dựng một vườn mai cùng căn nhà gỗ y hệt như vậy cho mình.”

Ta chẳng bắt ngờ khi thấy sắc mặt ngài trắng nhợt, đứng lặng ra đó như mất hồn khi nghe những lời ta vừa nói.

Tương Tư liền ngược đầu hỏi “Mẫu thân, người nói sẽ quay về đâu để dựng một rừng mai như thế này?”

Ta lặng người, vội lên tiếng “Ừm... ý mẫu thân muốn nói, chúng ta có thể bảo người dựng một vườn mai như vậy ở trong vương phủ.”

Tương Tư lập tức lắc đầu “Phụ vương nói thành Ung Đô quá ồn ào, cây mai trồng tại đó sẽ bị thâm bụi trần.”

Câu nói này đích thực giống với khẩu khí của Thuần Vu Vọng, một người xưa nay luôn yêu thích sạch sẽ. Ta nghe mà thấy bức bối, chán nản liếc sang Thuần Vu Vọng, sau đó nắm tay Tương Tư đi sang một căn phòng khác.

Đêm đến, đương nhiên ta lại phải ở cùng một phòng với Thuần Vu Vọng. Ngài dường như có chút tâm sự, giấc ngủ không được an lành, thi thoảng lại ôm chặt lấy ta, thi thoảng đột nhiên lại buông ra, rồi quay sang phía khác, lúc lại khoác áo ngồi dậy, lặng lẽ nhìn về phía trước đến thất thần. Bên ngoài gió thổi từng cơn, không khí càng thêm lạnh giá vì tuyết mỗi lúc mỗi rơi nhiều hơn.

Ngài cả một đêm như vậy khiến ta có phần phiền não mà chẳng thể nào ngủ nổi “Nếu ngài không ngủ được vậy thì sang phòng khác mà nằm, nếu không, để ta chuyển phòng cũng được. Ngài có cho ta ngủ nữa không đây?”

Nghe thấy ta mắng, khuôn mặt ngài đột nhiên đỏ bừng, bàn tay vừa đặt lên vai ta liền buông xuống, đôi mắt đen láy sáng ngời dần tối lại. Rất nhanh ta thấy lưng mình lạnh giá, ngài đã bước xuống giường lúc nào không hay.

Nơi này không giống như trong vương phủ, tuy rằng trong phòng cũng đốt lửa giữ ấm, thế nhưng ban đêm không hề có người đứng ngoài mang trà nóng, thế nên lúc này ngài đang uống một ly trà lạnh.

Ta cảm thấy có phần hối hận vì đã nổi cáu với ngài chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt, thế nhưng nghĩ lại ta với ngài vốn là kẻ đối địch. Ta là tù binh của ngài, lại còn là nữ tù binh bị ngài cưỡng đoạt, nếu còn phải suy nghĩ thay cho ngài, vậy thì ta còn hạ tiện hơn cả những người phụ nữ phong trần, tối ngày phải hầu hạ đức lang quân ngoài kia.

Suy nghĩ vậy, trái tim ta thậm chí còn lạnh hơn cả ly trà trên tay ngài, ta lập tức quay người vào trong, nhắm mắt giả vờ ngủ, không buồn nhìn ngài

thêm một lần nào nữa.

Mãi lâu sau, ta bỗng thấy trước mắt tối sầm lại. Ta đoán là Thuần Vu Vọng quay về ngủ tiếp nên cứ bình thản tiếp tục giả vờ như đã ngủ, không muốn bận tâm thêm. Ai ngờ bóng đen đó cứ đứng im mãi chẳng động đậy, ta liền vánh tai lắng nghe, rõ ràng vẫn là hơi thở của Thuần Vu Vọng. Ta thậm chí còn tưởng tượng ra bộ dáng thất thần của ngài khi đứng lặng nơi đó nhìn ta, chỉ có điều chẳng thể đoán được rốt cuộc ngài đang nghĩ những gì.

Đang lúc đầu đầu suy ngẫm, bên má ta đột ngột lạnh giá, là ai đó dùng ngón tay băng giá lướt nhẹ lên làn da ấm áp của ta, rồi lại vội vàng thu lại vì dường như bản thân có phần kinh hãi.

Tiếp đó, phía sau lưng ta truyền lại tiếng bước chân càng lúc càng xa, và cả tiếng cánh cửa mở ra và đóng lại. Lúc này căn phòng rốt cuộc đã im lặng, ngoài phòng cũng không còn tiếng gió rít như trước nữa. Chắc tuyết vẫn rơi nhưng đã nhỏ dần. Bây giờ hẳn là đã không còn sớm nữa, Thuần Vu Vọng có thể đi đâu được chứ? Lẽ nào ngài thực sự sang phòng khác ngủ?

Nơi này là trên núi, số phòng lại không nhiều, tùy từng đi theo có đến bảy, tám người, lại cộng thêm nô bộc ở đây hàng ngày quét dọn, cho nên tất cả các phòng đều đã chật người, ngoại trừ người trực đêm, e là tất cả đã ngủ hết. Tương Tư đang ở trong căn phòng lớn cùng với các thị nữ, trời đông giá rét, chắc ngài chẳng nỡ đi làm phiền cô con gái bảo bối đã yên giấc đâu.

Tuy luôn nghĩ việc ngài đi đến đâu cũng chẳng liên quan gì đến mình, thế nhưng ta cứ như thể bị trúng tà, càng muốn nhanh chóng đi ngủ, lại càng không chợp mắt nổi. Càng không muốn suy tư xem rốt cuộc ngài đi về đâu, ta lại càng không ngừng suy đoán.

Cũng không biết dần vật bao lâu, đến sau cùng, ta vẫn chẳng thể ngủ yên được, khoác áo choàng lên, ta đứng dậy ra ngoài cửa xem sao.

Không bất ngờ, khi ta thấy ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một viên thị vệ với khuôn mặt trắng xóa đầy tuyết, cung kính cất lời “Phu nhân.”

Bên ngoài quả nhiên tuyết hoa bay ngợp, cành cây ngậm đầy phong sương. Ngửi thấy mùi hương hoa mai thoang thoang truyền tới, rừng mai phía xa lúc này đã khoác lên mình màu áo trắng tinh khôi.

Ta lờ mờ nhớ rằng viên thị vệ này họ Thích, mấy người Thuần Vu Vọng thường gọi hắn là Tiểu Thích, nghĩ đến đây ta liền đưa lời đùa cợt “Huynh đệ Tiểu Thích thực là gian khổ, giữa trời giá lạnh còn phải ăn sương nằm tuyết bên ngoài, đoán chắc là đã học được phương pháp tu luyện thành tiên nào rồi chăng”.

Tiểu Thích cúi đầu đáp “Thuộc hạ không dám.”

Ta lại hỏi “Huynh đệ có thấy Chấn Vương Điện hạ đi về phía nào không?”

Mấy viên tùy tùng tâm phúc đi theo Thuần Vu Vọng đa phần đoán chắc ta với Thuần Vu Vọng vừa mới cãi nhau, thấy ta hỏi, Tiểu Thích tỏ ra rất kinh ngạc, đưa mắt nhìn ta một lượt, rồi mới chỉ về phía Đông nói “Ngài lên chỗ kia rồi”.

Ta nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy một rừng mai mờ ảo, mênh mang dưới trời tuyết trắng.

Ta bước lên trước vài bước, đang định lại gần xem sao, Tiểu Thích đã nắm chắc cán đao, đứng chặn trước mặt ta, lắc đầu nói “Phu nhân, bên ngoài trời tối, tuyết lớn, rất giá lạnh, xin người quay về phòng nghỉ, đừng để Điện hạ phải lo lắng”.

Nói thì tưởng là quan tâm, thế nhưng ta quá hiểu mọi thứ... dù họ có đối xử với ta khách khí đến mấy thì ta cũng chỉ là một nữ tù binh không có chút tự do nào trong tay Thuần Vu Vọng mà thôi. Ngay lúc trước, ngài có thể nể tình ta có dung mạo giống với người trong lòng ngài bấy lâu mà quan hệ ân ái, đến lúc sau, vẫn có thể vô tình trở mặt, đạp ta dưới chân rồi một kiếm xuyên tim.

Nghĩ vậy, ta liền than dài một tiếng “Ta thấy ngài đi ra ngoài giữa trời đổ tuyết lớn, hơn nữa lại chẳng khoác áo choàng ngoài chỉ sợ ngài bị nhiễm lạnh, nên tính mang chiếc áo choàng này tới cho ngài. Nếu không để ta đi thì thôi vậy.”

Ta quay người định lui vào trong, quả nhiên nghe thấy Tiểu Thích do dự một hồi đáp “Nếu như... nếu phu nhân đã muốn tới xem Điện hạ thế nào, vậy để thuộc hạ đưa phu nhân qua đó.”

Ta gật đầu “Được thôi, vậy để ta vào trong lấy áo choàng ra.”

Trở lại phòng, ta khoác chiếc áo choàng lông trắng, đội chiếc mũ ấm, lấy chiếc áo choàng cho Thuần Vu Vọng rồi theo Tiểu Thích ra ngoài.

Ta không biết, rốt cuộc thứ gì đã khiến ta đột nhiên hiếu kì trước con người ác độc như Thuần Vu Vọng, thậm chí chỉ muốn đi nhanh về phía ngài đang đứng lúc này.

Mãi cho tới rất lâu rất lâu sau, khi ta chứng kiến chút binh mã sau cùng của Tần gia tan biến giữa mưa máu tanh nồng, một mình một ngựa phi về kết cục bi thảm được định sẵn, ta vẫn luôn nghĩ, nếu đêm hôm đó, ta không đi tìm Thuần Vu Vọng, không giả tình giả ý đưa áo choàng cho ngài, kết cục của chúng ta phải chẳng sẽ có khác biệt. Và đến sau cùng ta vẫn chẳng thể tìm được đáp án, cũng chẳng kịp tìm kiếm đáp án.

Đêm khuya mênh mang, ngợp trời tuyết trắng che đi hết cả mọi điều đẹp và xấu, đồng thời cũng biến hương thơm hoa mai thành một khúc ca ai oán mà tuyệt đẹp.

Nơi mà Tiểu Thích nói không cách rừng mai xa lắm, thậm chí hoàn toàn không vượt qua phạm vi của rừng mai.

Đi vòng qua một cái hồ đã bị băng tuyết phủ đầy, lại đi lên núi vài bước, ta đã thấy Thuần Vu Vọng đang thất thần, tựa vào một thân mai, lạc lỏng nâng vò rượu chậm rãi thưởng thức.

Ngài nâng tay lên rất chậm, nhưng uống lại rất nhanh, sau vài ngụm rượu, ngài lại cúi đầu, im lặng nhìn về phía trước.

Cách một khoảng tuyết trắng mơ màng, ta thực sự chẳng thể nhìn rõ sắc mặt của ngài trong đêm tối, chỉ cảm thấy nỗi bi thương sâu sắc đang hòa cùng hoa tuyết ngợp trắng trời, quện vương hương hoa mai băng giá, lặng lẽ thổi tới chỗ ta.

Ta đột nhiên hiểu ra, quay đầu sang hỏi Tiểu Thích “Đó là... một ngôi mộ sao?”

Tiểu Thích gật đầu đáp “Đúng thế.”

“Là mộ của ai thế?”

Tiểu Thích nhìn ta đầy kì quái, sau đó khẽ khàng đáp “Thuộc hạ không biết.”

Hắn chính là thị vệ tâm phúc của Thuần Vu Vọng, vẫn luôn canh phòng trước cửa phòng ngủ, thậm chí còn có thể suy đoán được Thuần Vu Vọng rời đi hướng nào, đồng thời còn dám tự quyết dắt ta tới đây, làm sao có thể

không biết ngôi mộ này là của ai và câu chuyện ẩn giấu sau đó là gì chứ? Chẳng qua hẳn không muốn nói cho ta biết mà thôi.

Ta chán nản, nheo mắt nhìn kĩ ngôi mộ, xung quanh trống không, quanh quẽ, không có bia mộ cũng chẳng có bát hương, chỉ có đúng một gốc mai già bầu bạn, dường như gốc mai già đó là một móc dẫu duy nhất tượng trưng cho thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Tiểu Thích bất an nhìn sắc mặt của ta rồi lặng lẽ lên tiếng “Phu nhân, không phải người tới đây để khuyên giải Điện hạ sao? Ngài vẫn còn đang uống rượu đó.”

Ngài đích thực vẫn đang uống rượu, bên một gốc mai già, thân hình cô quanh, thê lương, sầu muộn, không khí xung quanh cũng vì thế mà càng thêm buồn, thêm thảm.

Uống thêm vài ngụm, ngài bắt đầu không thể đứng vững, trượt người ngồi xuống đồng tuyết lạnh bên gốc mai già, cánh hoa rơi trên đầu tóc, trên bả vai từ từ rơi xuống cùng với tuyết hoa.

Ta hiểu kì!

Ta hiểu kì nơi Thuần Vu Vọng tới, lúc này lại càng hiểu kì quan hệ giữa ngài với chủ nhân của ngôi mộ này. Thế nhưng ta sẽ thực sự bước qua đó, đưa chiếc áo choàng phòng rét này cho người đã sỉ nhục mình sao?

Sầm mặt lại, ta liền đưa áo choàng sang cho Tiểu Thích “Huynh đệ Tiểu Thích, người mang sang cho ngài đi, ta về đây.”

Tiểu Thích kinh ngạc, thấy ta muốn rời đi, vội vã cầm chiếc áo choàng đi nhanh về phía Thuần Vu Vọng.

Ta còn chưa đi được mấy bước, hắt đã đưa xong áo choàng, vội vã quay về cạnh bên để ‘hộ tống’ ta quay về căn phòng cũ, tiếp đó lại tận trung canh giữ trước cửa phòng như trước đó.

lúc quay về đến phòng, lò sưởi đã tắt, chăn gối cũng đã lạnh, ta thu gọn người trong chiếc chăn, mãi một lúc sau, mới cảm thấy ấm áp hơn một chút. Nếu không phải Thuần Vu Vọng bắt ta uống thuốc không chế công lực, khiến khí huyết lưu thông không tốt, thì ta đâu có sợ lạnh đến mức này?

Đột nhiên, bên ngoài truyền vào giọng nói của Thuần Vu Vọng, thế nhưng cho dù ta lắng tai cũng chẳng thể nào nghe rõ nổi. Nhưng ta biết giọng nói đó của ngài hoàn toàn không phải là ảo giác.

Đang định nhắm mắt thúc ép bản thân nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cánh cửa lại được đẩy nhẹ một cái, bước chân nhẹ nhàng đến mức có cảm giác không thực, ngài không lập tức lại gần, thế nhưng đồng thời khiến ta cảm thấy cả căn phòng như ấm áp hẳn lên.

Lúc ngài nằm xuống giường, ôm ta vào vòng tay ấm áp của mình đồng thời cũng ngửi cả thấy mùi hương gỗ từ lò than trong phòng.

Không ngờ, ngài tận tâm đến mức đốt lại lò sưởi, đứng bên lò để hơi lạnh trên người mất hết, sau đó mới lên giường ôm lấy ta cho ấm.

Ta nhích người ra theo bản năng, lại đột nhiên cảm thấy bản thân quá mâu thuẫn. Những chuyện thân mật nhất đều đã làm cả, hà tất phải bận tâm đến chuyện này?

Chỉ hơi nhích người ra, ngài đã cảm nhận được, liền khẽ khàng lên tiếng “Ta làm phiền đến nàng sao.”

Hơi thở của ngài dường như mang theo cả mùi hương thanh dịu của hoa mai, bay tới bủa vây lấy cả cơ thể của ta.

“Không... ta vẫn còn chưa ngủ.”

Ta đáp lại một câu, mắt nhìn xuống bàn tay ngài đang ôm trên người mình.

Bàn tay trắng trẻo, thon dài, giống như bàn tay của những người văn nhân yêu thích đàn hát, làm gì giống với một vị cao thủ đi cùng Thuần Vu Hạo hôm đó, tay không đã có thể khống chế được ta?

Bàn tay này bất an rờ rẫm lên vạt áo trong của ta, nhẹ nhàng nắm bóp đầu vai ta, do dự một hồi, ngài liền nói “Ngôi mộ ngoài đó chôn cất một vị cố nhân năm xưa của ta. Thi thoảng nhớ ra, ta lại tới đó thăm viếng.”

“Ồ.”

Ta đáp lại một tiếng như không, quay lại liền thấy ánh mắt căng thẳng ngài nhìn về phía mình, mới ý thức được, vừa rồi ngài đang cố gắng giải thích cho ta hiểu “Canh ba nửa đêm, Điện hạ lại nhớ đến cố nhân, có thể thấy ngài là một con người trọng tình trọng nghĩa.”

Thuần Vu Vọng nghe vậy liền tỏ ra buồn bã, đôi mắt đen láy cúi xuống, mãi lâu sau mới khẽ khàng than thở “Tất cả đều đã là chuyện trong quá khứ rồi. Ta đích thực không nên nhớ mãi đến nàng ấy, khiến nàng không vui.”

“Ta không hề không vui.”

“Ừm, vậy cũng không nên khiến nàng lo lắng.”

Ngài nhìn chăm chú vào khuôn mặt ta, hơi thở phả trên phần cổ ta có phần ấm áp, nụ cười bên môi cũng dịu dàng mà lạ lẫm.

Ngược lại, ta bỗng cảm thấy bức bối, cứng đầu tiếp tục chối từ “Ta không hề lo lắng.”

“Được rồi, nàng không hề lo lắng...” Ngài đành cho qua chuyện, mỉm cười rồi ôm ta vào lòng chặt hơn, chặt đến mức khiến ta tưởng như bản thân sắp nhập thành một thể với ngài. Liếc mắt nhìn tấm áo choàng vắt trên đầu giường, ta mới nhận thức rằng hình như ngài đang hiểu nhầm.

Chả trách ngài quay lại đây nhanh vậy, lại còn chủ động nói chuyện trước với ta. Ngài nhận định rằng ta vì lo lắng cho ngài, nên mới đưa áo choàng tới, từ đó, cũng cho rằng ta thật lòng muốn đối tốt với ngài, chỉ có điều ngoài lạnh trong nóng, miệng cứng lòng mềm mà thôi.

Ta lúc này thực sự khóc cười không xong, cũng chẳng biết phải giải thích với ngài từ đâu. Được thôi, cứ để mặc ngài tưởng rằng ta đã thực sự bắt đầu yêu ngài vậy. Đến lúc ngài lơ là phòng bị, ta mới có thể thoát thân. Đối với ta mà nói, rời được nơi này, rời khỏi ngài, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Từ sau hôm đó, chúng ta ở lại trên núi, cuộc sống của ta bắt đầu trở nên an nhàn mà tĩnh tại.

Đập tuyết thưởng mai, nấu tuyết ngâm trà, ngược mắt nhìn núi cao phủ tuyết, phiêu diêu tự tại, đích thực là những tháng ngày an bình, cách xa thế sự. Xem ra chúng ta sẽ ở lại đây đón tất niên và chào mừng năm mới, thậm chí ta chẳng dám mong chờ còn ai tới đây giúp đỡ mình nữa, đành phải giả vờ tận hưởng cuộc sống bình đạm trong chiếc lồng vô hình này.

Người thực sự cảm thấy bình đạm, thanh thản đương nhiên chỉ có Thuần Vu Vọng.

Nào là luyện kiếm, đánh đàn, hay dẫn ta cùng Tương Tư tản bộ trong rừng mai, trông ngài lúc nào cũng vui vẻ, mãn nguyện, hoàn toàn chẳng hề

bận tâm trước tiết trời lạnh giá thấu xương trên Ly Sơn. Ngài như thể bằng lòng cầm tay chúng ta đi mãi, trong thời tiết băng giá ngợp trời, đi cho tới khi nào thiên hoang địa lão.

Thuần Vu Vọng xưa nay đều rất im lặng, đôi mày thanh tú vào khoảng thời gian này càng lúc càng thêm dịu hiền, hòa nhã hơn ngay cả lúc đánh đàn cũng chọn những khúc nhạc hân hoan, xuất trần xuất tục, hòa hợp với cảnh tuyết trắng cùng vẻ đẹp của hoa mai nơi này, xem ra đang vô cùng hạnh phúc, sướng vui. Nếu ngài rộng lượng đôi chút, có thể để ta cứu thoát công chúa Thường Hy rồi cao chạy xa bay, ta nhất định sẽ bằng lòng đặt ân oán cá nhân sang một bên, thưởng thức con người ngài ngay tức khắc. Thế nhưng lúc này, ngài yên lặng là vậy, ta cũng đành coi ngài như một góc của phong cảnh nơi này mà thôi!

Tương Tư chính là người náo nhiệt tươi vui nhất trong cuộc sống an nhàn đến mức cô đơn tại nơi đây của ta.

Ôm ly rượu đun nóng trong tay, ta vừa uống vừa ngắm Tương Tư, không ngừng ngắt hoa mai, hoặc là rải thức ăn lên mặt đá cho chim chóc đến ăn, cả ngày bận rộn đến mức lạ thường, vậy nên cuộc sống nơi đây của ta cũng đỡ buồn chán hơn nhiều.

Thuần Vu Vọng có lẽ đã nhận ra được ta đang thần thờ, tâm hồn bay bổng còn ở nơi đây, ngài liền nói “Nếu không, ta đưa nàng lên núi ngắm cảnh nhé? Trong cơn sóc có một căn nhà nhỏ dành cho thợ săn, chúng ta trước đó đi săn, thường hay ở lại đó. Sắp sửa sang xuân rồi, phong cảnh nơi đó rất đẹp, cả núi đều phủ hoa. Đỗ Quyên và hoa Sơn Trà, nước sông trong xanh, chúng ta còn để lại chiếc thuyền, có thể xuôi dòng từ từ ngoạn cảnh.”

Ta mỉm cười nói “Được thôi, có điều ta đã bị ngài không chế võ công, không đi đường lâu được, dễ mệt. Hay là ngài giải trừ thuốc khống chế cho ta, chúng ta cùng vận khinh công qua đó chơi?”

Vừa nghe vậy, ngài liền cau chặt đôi mày, không nói thêm lời nào.

Ngài đương nhiên không chịu để võ công ta hồi phục. Tuy rằng thứ thuốc này không quá mãnh liệt, một tháng là có thể tự tan. Thế nhưng cái tên Lê Hoành chết tiết, cứ tầm khoảng hai mươi hôm lại đưa tới một viên, nhìn chăm chăm cho tới khi ta nuốt trôi viên thuốc mới chịu rời đi.

Người ta thường nói, luyện tập võ thuật, xuôi thuyền theo dòng nước nghịch, không tiến thì lui. Ta đã bị khống chế thế này lâu dài, võ công của ta có lẽ chẳng cần phải uống thuốc cũng mất đi bảy, tám phần rồi.

Nghĩ tới điều này, ta đương nhiên cảm thấy không vui, vốn dĩ đang nhìn Tương Tư chơi đùa cùng chim, liền phẩy tay áo, sầm mặt bỏ vào trong phòng.

Vừa đi đến gốc mai già trăm tuổi, Thuần Vu Vọng đã đuổi kịp, nắm chặt lấy bàn tay ta.

“Nàng hãy sinh một đứa con cho ta đi.”

“Cái gì?”

Ta nhất thời bị câu nói của ngài khiến cho bất ngờ lúng túng.

“Ta nói, chúng ta đã có một đứa con gái rồi, sinh thêm một đứa bé trai nữa nhé.” Đôi mắt ngài đen láy mà sáng ngời, giống như ánh nắng đầu mùa xuân chiếu vào, vô cùng xán lạn, rực rỡ mà lại ấm áp dịu dàng, ngay cả giọng nói cũng trở nên hiền hòa “Nếu nàng mang thai đứa con cho ta, ta sẽ không còn phải khống chế nàng nữa. Chỉ là... nàng không được phép rời khỏi.”

Ta hất mạnh bàn tay của ngài ra, bật cười thành tiếng “Thuần Vu Vọng, giữa ban ngày ban mặt, xin ngài đừng có nằm mơ nữa. ”

Tuy rằng muốn phụ họa theo ý của ngài, để ngài lơ là phòng bị, để dễ dàng tìm được cơ hội đào thoát, thế nhưng ta không thể không thừa nhận, nhiều năm dài chinh chiến sa trường đã tôi luyện cho ta thứ tính cách cương liệt kiêu ngạo, không chịu khuất phục trước cường quyền.

Ta lạnh lùng nói với người đàn ông có khuôn mặt đang trắng nhợt kia “Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ học cách đánh trận, chưa hề biết cách sinh con cho một người đàn ông nào cả. Xin lỗi nhé, nếu có bất cẩn mang thai con của ngài, ta nhất định sẽ không để nó được chào đời.”

Vẻ rạng ngời, xán lạn trong đôi mắt ngài nhanh chóng biến mất, thay vào đó là ngọn lửa tức giận mãnh liệt.

“Nàng dám?” ngài nắm lấy vai ta, mạnh đến mức khiến ta nhúu chặt hai mày “Nàng đã từng hứa với ta rằng, sẽ sinh cho ta thêm một bé trai nữa.”

“Ta đã từng nói sao?” Ta nheo mắt, đưa lời chế giễu “Chấn Vương Điện hạ, ngài nhận định, ngài đang không nằm mơ chứ?”

Ngài lặng người, ánh mắt phùng phùng phần nộ trước đó đã dịu đi khá nhiều. Ngài buông tay, để mặc cho ta quay về căn nhà gỗ, sau đó nhìn sang gốc mai già bên cạnh, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Trời đã vào xuân, đến sau cùng gốc mai già vẫn chưa nở hoa, nhưng cành cây lại nhú ra những chiếc lá non giống như những cây mai tháng chạp khác.

Hoa mai tháng chạp đã tàn, hoa mai mùa xuân nở rộ, rừng mai này vẫn cứ rực rỡ, tuyệt đẹp như trước đó không thể thay đổi.

Khi lớp tuyết trên núi hoàn toàn tan đi, ta thường dắt Tương Tư tản bộ trong rừng mai. Ôn Hương và Nhuyễn Ngọc cũng đi theo, chỉ là biết rằng ta ghét ánh mắt giám sát, nên cũng không dám khoa trương như trước. Ta thì thoảng giả bộ đến ngán, quay lại trợn mắt nhìn họ, bảo họ tránh xa ta một chút, đương nhiên Tương Tư cũng ra mặt giúp ta đuổi người, vậy nên ta đã có thể tìm được cơ hội, cố gắng để lại nhiều kí hiệu hơn.

Người đến cứu ta là Tư Đồ vĩnh

Kể từ khi ta có suy nghĩ, ngài chỉ là một đứa bé non nớt đi phía sau ta, đến khi ta lên núi Tử Nha, vị hoàng tử cao quý là ngài cũng được gửi lên núi tránh họa, đồng thời cũng để rèn luyện gân cốt, tiếp tục là một nhóc con còn non nớt bám sát theo ta mấy năm trời. Cho dù sau đó ngài quay về Bắc Đô, mỗi năm vẫn thường lên núi Tử Nha thăm viếng ta vài lần, cả hai đều quen thuộc nhau quá rồi, cho dù ta lợi dụng đưa Tương Tư ra ngoài tản bộ, chuyện trò, vớt lại một chiếc khăn, ngài đều có thể nhận ra.

Thuần Vu Vọng dường như đã giữ lại tất cả tâm phúc của mình ở trên núi, thế nhưng ta không biết, công chúa Thường Hy đã được cứu khỏi phủ Chấn vương hay chưa?

Cuộc sống trên núi buồn chán, không biết bắt đầu từ khi nào ta đã quen với việc đợi Tương Tư ngủ rồi mới quay về phòng. Còn về phần Thuần Vu Vọng, vào khoảng thời gian này, lại giống như đã bàn giao được trọng trách, an nhàn ngồi bên bàn uống trà, lặng lẽ ngắm ta dỗ dành Tương Tư đi ngủ, sau đó lại theo ta quay về phòng nghỉ ngơi. Ta cũng đã quen với những việc này.

Hôm nay, Tương Tư đùa nghịch suốt cả ngày trời, buổi tối vẫn vô cùng hứng khởi mãi mà chưa chịu đi ngủ. ta đợi lâu sinh phiền, liền nói “Mẫu thân cũng mệt rồi, hay là để Ôn Hương dỗ dành con ngủ nhé.”

Tương Tư quyết không chịu, ôm chặt lấy cánh tay rồi sà vào lòng mà nũng nịu “Con không cần tỷ tỷ Ôn Hương ở bên, con muốn mẫu thân dỗ con ngủ cơ. Hay là con sang phòng của mẫu thân, hôm nay, con ngủ cùng mẫu thân và phụ vương nhé!”

Ta còn chưa kịp trả lời, đã nghe có người nói phía sau bình thản đáp “không được”

Quay đầu lại, ta thấy Thuần Vu Vọng đang bê ly trà, bình thản nhìn về phía Tương Tư sau đó lại chuyển sang chỗ ta, khóe miệng nhếch lên không biết là đang cười hay không.

Biết rõ dụng tâm của ngài, ta liền ôm lấy Tương Tư nói “Hay là, mẫu thân ngủ lại cùng con, để phụ vương một mình về bên đó ngủ, được không?”

Tương Tư nhẹ chớp đôi mắt to tròn, long lanh, đen láy, ôm lấy cánh tay ta, rồi do dự nhìn về phía phụ vương của mình.

Thuần Vu Vọng nhìn về phía Tương Tư, than dài nói “Tương Tư, mẫu thân của con lại không muốn để tâm đến phụ vương rồi.”

Tương Tư liền đẩy ta ra “Mẫu thân, phụ vương không được vui kìa. Thôi mẫu thân cứ về ngủ cùng phụ vương đi.”

Ta bực bội liếc mắt lườm Thuần Vu Vọng, ngài chỉ mỉm cười, cúi đầu uống trà sau đó lại tiếp tục ngồi đó lặng ngắm và đợi chờ.

Ta chẳng còn cách nào khác, thấy bộ dạng đáng thương của Tương Tư, lại không nhẫn tâm bỏ đi, hướng hồ, không ở cùng cô bé cũng phải ở cùng phụ thân cô bé, ngang dọc cũng chẳng thoát nổi thân.

Ta nhét bàn tay của Tương Tư vào trong chăn, vỗ nhẹ rồi dặn dò “Đã muộn rồi, con mau ngủ đi.”

Tương Tư vẫn chẳng hề tỏ ra buồn ngủ, đôi mắt linh lợi, thanh tú đảo liên hồi, đột nhiên lên tiếng “Hay là, mẫu thân hát một bài cho con nghe đi. Trước kia, mỗi lần dỗ con ngủ, nhũ nương ở bên dỗ dành, con thường ngủ thiếp đi trong tiếng hát của nhũ nương.”

“Hát... hát ru.”

“Đúng thế, mẫu thân, giọng của người rất hay, hát to chắc chắn còn hay hơn.”

Ta do dự nói “Mẫu thân không hề biết hát ru.”

Từ nhỏ lúc nào cũng có người khen ta xinh xắn, đáng yêu thông minh, tài trí, võ nghệ siêu phẩm, nhưng rất ít người khen tiếng nói hay, càng không có ai dạy cho ta hát cả.

“Mẫu thân không biết hát...” Tương Tư tỏ ra tiếc nuối “Vậy mẫu thân có biết đọc thơ từ hay không? Phụ Vương đọc thơ từ rất hay đó.”

“Thơ từ hả...” Ta không khỏi cảm thấy khổ não, cau mày suy ngẫm một hồi “Con có muốn nghe binh thư không? Nghe thú vị hơn thơ từ nhiều.”

Đôi mắt Tương Tư sáng rực lên rồi đáp “Được ạ, con nghe, con thích nghe.”

Ta trầm ngâm một hồi rồi bắt đầu đọc “Theo quy tắc tác chiến thông thường, xuất binh phải mang theo hàng ngàn chiến xa, hàng ngàn xe vận chuyển lương thảo theo vạn dặm đường, thống lĩnh mười vạn binh lính, mọi chi tiêu hằng ngày trong quân, phí dụng đi lại của sứ giả, dầu bôi lên các binh khí, bánh xe, phí dụng để may mới giáp chiến... mỗi ngày đều tiêu tốn

đến ngàn lạng vàng. Sau khi chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, mười vạn đại quân mới có thể xuất trận. Cho nên, cầm quân đánh trận thì phải nắm chắc phần thắng trong tay, điều binh hợp lý, nếu không cứ giằng co lâu dài, binh lực tổn thất, nhuệ khí tiêu tan, hành quân bên ngoài càng lâu thì tài lực trong nước càng sút giảm. Nếu như binh lực tổn hại...”

Tương Tư ngáp dài một cái, nhẹ chớp mắt rồi nhìn lên mái nhà, sau đó ngáp dài thêm cái nữa.

Ta hạ giọng tiếp tục đọc thêm “... Nhuệ khí tiêu tan, sức lực hao mòn, tài lực cạn kiệt, các nước chư hầu khác sẽ nhân cơ hội động binh đánh chiếm, cho dù là người tài trí, cơ mưu đến độ nào, cũng khó lòng mà thu dọn được cục diện. Dụng binh đánh trận, không chỉ dựa vào mưu kế mà còn phải thần tốc thì mới dễ dàng giành thắng lợi, chưa từng nghe ai có mưu kế rồi mà cứ kéo dài chiến tranh mãi. Trước nay, thời gian chiến tranh dài không bao giờ đem lại lợi ích cho quốc gia. Bởi vậy, người không thể hiểu hết được điểm hại của chiến tranh thì chẳng bao giờ thực sự hiểu được cái lợi của chiến tranh. Kẻ biết dụng binh đánh trận, không điều động binh lính qua lại, không vận chuyển binh lương qua lại, vũ khí trang bị đầy đủ từ trong nước, lương thảo sẽ tự bổ sung tại đất nước kẻ địch, như vậy lương thực trong quân sẽ luôn đầy đủ...”

Tương Tư không ngáp nữa mà im lặng nhắm mắt, hơi thở dần đều đặn.

Ta kinh ngạc, đưa tay chạm vào khóm má đỏ hồng của cô bé, cuối cùng cũng đã xác nhận, cô bé thực sự ngủ rồi.

Bên cạnh đột nhiên truyền lại tiếng lạ kì. Lúc ta quay đầu nhìn lại, hiếm khi mới thấy được Thuần Vụ Vọng không còn uống trà, bình thản quan sát, mà đẩy ly trà sang một bên, liếc nhìn ta sau đó vội vã đứng dậy bước ra ngoài.

Không biết có phải ta đã nhìn nhầm không, nhưng sắc mặt ngài khi ấy rất lạ, cứ như thể đang cố gắng nhẫn nhịn để không bật cười thành tiếng, hơn nữa còn nhẫn nhịn hết sức cực khổ.

Lúc bước ra ngoài cửa, ta thấy Thuần Vu Vọng đã đứng đã đứng ngay trước mặt chờ đợi. Ánh trăng trên núi trong sáng tuyệt đẹp, tỏa ra thứ ánh sáng tinh khiết mà tĩnh lặng, khiến ngài như thể hòa thành một thể với rừng mai tảo nhã phía sau. Thân hình ngài cao lớn, dung mạo thanh nhã xuất trần, giao hòa giữa nét cao quý sang trọng của vị hoàng tử và khí chất thanh tao, không tranh với đời của một cư sỹ. Chỉ cần đứng lặng nơi đó, không cần làm bất cứ điều gì, ngài cũng trở nên xuất chúng, tuyệt hảo, thanh tao tựa tiên, nhìn thế nào trông cũng là một nam tử tuyệt mỹ hiếm thấy chốn nhân gian.

Người đàn ông tuyệt mỹ này nhìn thấy ta bước ra, nhếch miệng mỉm cười đầy ý vị, lại đưa tay kéo ta, ôm chặt vào lòng, khẽ than “Làm gì có ai như nàng, dùng binh thư để dỗ con đi ngủ, thực sự đây là lần đầu tiên ta thấy.”

Ta nghe từng lời ngài nói bên tai, tuy rằng ngữ khí hòa nhã thế nhưng rõ ràng có ý chế giễu, thế là liền đáp “Ta từ nhỏ đã không biết dỗ dành trẻ con. Ngài biết cách thì sau này cứ việc dỗ Tương Tư ngủ, ta sẽ không bao giờ làm nữa.”

Thuần Vu Vọng lắc đầu “Ta đã dỗ Tương Tư năm năm, giờ đến lượt nàng tận trách rồi chứ? Ta giờ chỉ cần dỗ dành mẫu thân của Tương Tư là đủ rồi.”

Lời vừa mới dứt, ngài liền trao ta một nụ hôn.

Ta rút lui một cách nhanh chóng, liền bị ngài ôm chặt vào lòng hơn, nụ hôn mềm dịu đến mức khiến trái tim ta run lên, bất giác theo bản năng ngẩng đầu lên hồi đáp lại ngài.

Trước nay ta vốn không thích đàn ông hôn lên môi mình, cho dù là lúc thân mật cùng Tu Đồ Lăng, ta cũng theo bản năng trốn tránh hôn môi. Ta đích thực ghét cái hơi thở lạ lẫm tràn ngập trên miệng mình, thứ cảm giác bần thiêu đó khiến toàn thân khó chịu, bức bối. Nhiều năm chinh chiến, khi ta sắp sửa quên đi giới tính của mình liền được người khác nhắc nhở, ta lại càng căm ghét thứ quan hệ nam nữ này hơn.

Thế nhưng Thuần Vu Vọng hiển nhiên là khác. Ngài dường như có được thứ khí tiết gần giống như ta, mùi hương thanh nhã của hoa mai thực sự khiến người ta chẳng biết phải từ chối thế nào.

Hoặc có lẽ bởi vì ngài vốn dĩ nho nhã, thích sạch sẽ, hoặc là vì sở thích tương đồng... ta cũng chẳng thể nào phân biệt rõ hơn, chỉ biết rằng mỗi khi bị cảm giác ôm hôn, trái tim ta đều trào dâng thứ cảm giác kỳ lạ, tràn ngập, xâm chiếm mọi ngõ ngách trong cơ thể.

Những nơi ngài lướt qua, mịn màng mềm mại, đều trở nên bất lực như thể là trúng độc. Thế nhưng không thể phủ nhận một điều, thứ cảm giác này không tệ chút nào. Nếu ngài đã không chê một nữ tù binh như ta bần thiêu, vậy thì ta cũng chẳng ngại thu nạp ngài như đang tận hưởng mỹ tửu và danh kiếm.

Trong lúc quán quít, đột nhiên ta thấy có chút dị thường, liền khẽ mở mắt ra nhìn, chỉ thấy ngài đang lặng người nhìn ta, ánh trắng sáng ánh lên trong đôi mắt ngài, sáng trong, thuần khiết. Thấy ta nhìn, ngài liền cong miệng mỉm cười, ánh mắt dịu dàng chẳng khác gì ánh trăng trên trời cao.

Lúc này ta mới nhận ra, không biết từ lúc nào, ngài đã không còn chủ động ân ái ta nữa, ngược lại ta mới là người ngẩng mặt hôn lên phần cổ của ngài. Ta bất giác then thùng, đẩy ngài ra, rồi đi về phía trước.

“Vãn Vãn.”

Ngài hồi hận khẽ cất tiếng gọi, vội vã đuổi theo, đẩy ta tựa vào gốc mai già trăm tuổi, ôm chặt vào lòng, cúi đầu xuống nhẹ nhàng lên tiếng “Là ta đã sai! Ta sẽ không chọc ghẹo nàng nữa.”

Ta bật cười, ôm lấy ngài, lại tiếp tục nụ hôn khi nãy. Ánh mắt ngài lại càng thêm mê say, đắm đuối, hơi thở cũng gấp gáp lạ thường, ấn người ta vào thân cây mai, tiếp tục ân ái, chỉ cảm thấy cơ thể hai người càng lúc càng nóng bức, nóng đến mức như thể có ngọn lửa đang bùng cháy bên trong.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng ngài gọi tên “Văn Văn... Văn Văn...”

Ta chỉ cảm thấy bản thân như một chiếc thuyền bé nhỏ trôi dạt giữa dòng nước lớn, hoàn toàn không thể tự chủ, trong lòng ngập tràn cảm giác không phải điên cuồng, tức giận của việc bị làm nhục, cũng chẳng phải nỗi đau khổ tột độ khiến ta chẳng thể nào chịu nổi.

Ta bất lực nằm gọn trong vòng tay ngài, thần trí bay bổng, cảm giác choáng váng mỗi khi phát bệnh, loại giống như đang suy ngẫm điều gì, cùng với đó là hơi thở của ngài lạnh lẽo bua vây lấy toàn bộ cơ thể ta.

Hơi thở đáng sợ, thanh đậm, nhã nhặn, chẳng khác nào mùi hương hoa mai bay từ rừng mai bên ngoài vào. Ngài ôm chặt ta vào lòng, say đắm đặt khuôn mặt bên vai ta, hít một hơi thật sâu, đột nhiên mỉm cười nói “Văn Văn, nàng có biết không? Trên người nàng có một thứ mùi hương rất là thơm.”

Ta nhắm mắt, bình thản đáp “Nếu ngài từng đích thân ra lệnh chôn sống hơn năm vạn sinh mạng, thì trên người ngài cũng sẽ có mùi máu tanh hôm đó mà thôi.”

Cơ thể ngài cứng lại, nụ cười bên khóe miệng cũng đờ theo, nhưng nhanh chóng đáp lại “Không phải là mùi máu tanh. Mà là... mùi hương thanh dịu giống như của hoa mai... trước đây chưa từng có ai nói với nàng như vậy sao?”

Trước đây... người đàn ông đã gần gũi với ta như ngài.

Thân thể ta phát run, bất giác cười khẩy “Đương nhiên... ta có rất nhiều người từng nói vậy. Nói rằng làn da của ta vừa trắng trẻo lại thơm mát, vòng eo vừa mềm vừa thon, ngủ cùng với ta cảm giác rất mê đắm, là một bạn tình hiếm thấy.”

Ngài nghe vậy không khỏi vô cùng kinh ngạc. Ta nhắm mắt chẳng thèm bận tâm ngài thêm nữa, trong lòng truyền tới cảm giác đau đớn đến nhói tim.

Mãi một lúc sau, ta mới nghe thấy tiếng ngài vang lên “Vãn Vãn, ta biết nàng bị ta giam lỏng như vậy, ít nhiều cảm thấy không cam lòng. Chỉ là, tại sao nàng lại vì khiến ta đau khổ mà vui đập, hạ thấp bản thân như vậy?”

Vui đập, hạ thấp bản thân? Lúc này lồng ngực ta đau nhói, thì thoảng trước mặt lại choáng váng, đen sẫm, cảm giác vô cùng khó chịu.

Cố gắng cho hơi thở nhịp nhàng trở lại, ta vội vã lên tiếng “Ta cảm thấy không khỏe, khát nước quá, ngài có thể rót cho ta ly trà được không?”

“Nàng cảm thấy không khỏe ở đâu?” Thuần Vu Vọng đưa tay lên, lau mồ hôi trên vầng trán của ta, có lẽ đã phát hiện ra sắc mặt ta không ổn, ánh mắt tỏ vẻ hoang mang, vội vã khoác áo bước xuống giường.

Ta đã lấy được túi đựng thuốc từ trước, nên nhanh chóng lấy ra một viên, trong lúc ngài quay người, vội vã đưa lên miệng nuốt trôi.

Thứ thuốc an thần này khác xa so với những loại thông thường, Tư Đồ Lăng khó khăn lắm mới tìm được phương thuốc, thậm chí không tiếc mọi giá mới có thể tìm được những vị thuốc quý hiếm trong đó, sau cùng còn tìm một vị danh y nổi tiếng nhất Đại Nhuế điều chế và luyện thành, hiệu quả rất tốt, có thể an tâm định thần trong khoảng thời gian ngắn, cho nên dù có phát bệnh ngay giữa sa trường, ta cũng có thể hồi phục lại nhanh chóng.

Tuy là vậy, nhưng đầu óc ta vẫn cảm thấy mơ màng, hoảng hốt bất định, như thể nghe thấy Thuần Vu Vọng mỉm cười hân hoan rồi thì thầm bên tai “Hương thơm đầy khí chất, thanh mà lại không hàn...”

Ta thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của ngài phả lên vành tai, dịu dàng mà ấm muội.

Lúc cau mày đẩy ra, bàn tay ta đã bị người ta nắm chặt.

“Vẫn Vẫn, ta mang nước lại rồi.”

Ta miễn cưỡng mở mắt ra, vừa hay thấy Thuần Vu Vọng vừa mới bước tới, nắm chặt lấy bàn tay ta rồi đặt ly nước xuống ngay trước mặt.

Tâm thần ta đã ổn định hẳn lại, sau cùng ta nhanh chóng quay vào trong chăn rồi ngủ luôn.

Thuần Vu Vọng đặt ly trà lên mặt bàn, dường như cảm thấy thân mình lạnh giá, ngài đi đến bên lò sưởi hơi ấm một lúc, rồi mới quay về nằm xuống bên cạnh ta. Sau đó ngài ôm ta vào vòng tay ấm áp của mình, rồi thì thầm gặng hỏi “Lúc này nàng bị làm sao thế? Sắc mặt sao đột nhiên lại nhợt nhạt như vậy?”

Ta mệt mỏi lên tiếng “Ừm... có lẽ do khi này Chân Vương Điện hạ đã xuống tay quá mãnh liệt chăng?”

Vậy là ngài không nói thêm gì nữa. Còn ta thì mệt mỏi, mi mắt nặng trĩu, tâm thần bất định, muốn mở mắt ra cũng khó. Thế nhưng kì lạ một điều, trí não ta lại vô cùng tỉnh táo, tỉnh táo đến độ ta thực sự chẳng thể nào ngủ sâu cho được, câu nói khi nãy của Thuần Vu Vọng vang lên không ngừng.

“Hương thơm đầy khí chất, thanh mà lại không hàn.”

Ta có cảm giác như mình đã từng nghe thấy câu đó ở đâu trước kia rồi.

Ta không nhìn được, miễn cưỡng mở mắt nhìn về phía Thuần Vu Vọng, thấy ngài đang chăm chú nhìn mình, liền lên tiếng hỏi “Lúc ngài rót trà, có phải đã đọc câu thơ gì không?”

Ngài mơ màng hỏi lại “Thơ?”

“Không có sao?”

“Không hề. Lúc nãy có phải nàng đã nằm mơ không?”

“Nằm mơ...” Ta cau mày “Có lẽ vậy, chắc là mơ thôi.”

Ảo giác cũng chẳng khác mơ là mấy. Thế nhưng mơ thấy Thuần Vu Vọng ngâm thơ, thì đúng là khiến người ta kinh ngạc. Ta nữ tù binh nước Nhuế, chỉ là vật thay thế người trong lòng của ngài. Thế nên trong ảo giác và giấc mơ của ta làm sao lại có ngài được chứ?

Trong vô thức, ta lại càng căm ghét vòng tay ấm áp đang ôm chặt lấy thân mình mà cật lực đẩy ngài ra xa, rồi quay sang nằm gọn một bên, cố gắng không động chạm đến ngài nữa.

Ngài có phần bàng hoàng, hồi lâu mới đưa tay đặt lên bờ vai ta, nhẹ nhàng ve vuốt. Ta lại dịch người vào trong một chút, ngài liền biết điều thu

tay lại, kéo chăn lên cho ta rồi lặng lẽ chìm vào giấc ngủ.

8

Hương chưa tận, hà tất phải đợi xuân quay về

Đêm đó ta ngủ không ngon giấc. Lật người qua lại một lúc lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng chim chóc không ngừng truyền lại từ ngọn núi xa xa, ta lập tức nín thở lắng nghe.

Tiết trời vào xuân, chim chóc trên vùng núi càng lúc càng nhiều, giữa đêm thi thoảng còn nghe thấy tiếng chim hót, cho nên việc đó cũng chẳng có gì kì lạ. Mấy tiếng chim này vang vọng trong núi, người ngoài nghe sẽ thấy chẳng có điều gì khác thường, còn ta lại thấy thân thiết cực độ.

Khi còn trên núi Tử Nha, ta theo Vô Lượng sư thái học nghệ, còn hai huynh đệ Tư Đồ Lãng, Tư Đồ Vĩnh thì lại bá sư bá Vô Trần làm sư phụ. Hai chỗ này cách nhau chưa đến năm dặm. Hai vị huynh đệ này từ nhỏ đã quen biết ta, lại cùng tầm sư học đạo một nơi, đương nhiên quan hệ đặc biệt tốt. Đặc biệt là Tư Đồ Vĩnh, lúc còn nhỏ rất nghịch ngợm, thường hay kéo theo Tư Đồ Lãng tới tìm ta. Vô Lượng sư thái lo hai bên bỏ lỡ việc học, mượn cớ gây ảnh hưởng đến việc tu hành của mọi người trong am, thường xuyên không cho phép hai người này vào trong. Tư Đồ Vĩnh liền kéo lấy ta nói, lấy tiếng chim kêu làm hiệu lệnh để bảo cho ta biết bọn họ đang ở chỗ nào, sau đó tự ta sẽ biết đường đi tìm họ. Lúc đó ta chỉ cảm thấy ngài thật nghịch ngợm, ai ngờ vị sư huynh lớn hơn ta ba tuổi là Tư Đồ Lãng cũng đồng tình, vậy nên, ta cũng không thể không đồng ý được.

Hai người này sau đó quay về Bắc Đô sớm hơn ta, và ta cũng chẳng còn nhớ nổi bao lâu rồi chúng ta không chơi trò này rồi. Thế nhưng giây phút ta có thể nghe rõ đây chính là tiếng chim kêu do Tư Đồ Vĩnh phát ra.

Tuy Thuần Vu Vong không đem theo nhiều người tới, thế nhưng, ai ai cũng đều là bậc cao thủ lợi hại. Huống hồ lần hành động trước đã rút dây động rừng, người này mưu trí hơn người, ai biết trước được liệu ngài có bài trí cái bẫy nào ở xung quanh hay không? Tư Đồ Vĩnh thân phận cao quý, làm sao có thể hồ đồ đến mức mấy lần ngài mạo hiểm vì ta?

Ta nhẩn nại lắng nghe, lặp đi lặp lại, tiếng chim đó đang báo cho ta biết vị trí Tư Đồ Vĩnh đang đứng: Ba trăm năm mươi bước về phía Đông Nam, bên dòng nước, ba trăm năm mươi bước về phía Đông Nam, bên dòng nước...

Có lẽ không nhận được hồi âm của ta, tiếng chim thoáng ngưng lại, rồi lại tiếp tục vang lên.

Ta chỉ sợ ám hiệu của ngài sẽ bị người ta phát hiện, lúc vội vã xuống giường, tay áo đã bị Thần Vu Vong níu lại. Ngài dường như vẫn chìm trong giấc mộng, mắt chẳng mở ra, hàm hồ lên tiếng “Nàng định làm gì hả?”

Ngài coi ta là Doanh Doanh, trước nay luôn đối xử với ta rất tốt, nếu nói là muốn uống nước, chỉ sợ, ngài lại xuống khỏi giường đi lấy giúp. Thế nên, ta liền đáp “Ta muốn đi vệ sinh.”

Ngài nghe vậy liền buông tay, quay người vào trong, tiếp tục ngủ.

Ta thở phào nhẹ nhõm, bước đến bên bàn, thổi tắt ngọn nến, châm đèn dầu, cả căn phòng tức thì sáng hơn trước, thấy Thuần Vu Vong vẫn say giấc nồng, ta liền lấy chiếc trâm bạc, giả vờ gạt tâm đèn, thực ra là cố gắng điều chỉnh cho đèn bớt sáng đi, sau đó lại sáng lên, cứ như vậy liên tục.

Làm vậy ba lần liền, ta mới đóng tai nghe, liền thấy tiếng chim đã không còn nữa.

Chắc Tư Đồ Vĩnh đã thấy tín hiệu của ta, mà thấy có thể an tâm rời khỏi nơi này?

Nếu ngài đã biết võ công của ta đã bị khống chế, hành động lại chịu sự giám sát của người khác, chắc hẳn sẽ không bắt ta phải đến để gặp mặt, thay vì đó sẽ để lại thông tin hoặc thứ đồ ở nơi ngài vừa nói. Ngày mai, lúc tản bộ cùng Tương Tư, ta sẽ tìm cơ hội qua đó một lát, chắc chắn sẽ không khó khăn gì.

Đang lúc trầm ngâm, phía sau lưng đột nhiên có động tĩnh. Quay đầu nhìn lại, ta thấy Thuần Vu Vọng đang lạnh lùng nhìn về phía mình, sau đó vội khoác áo choàng lên, đi giày rồi xông thẳng ra ngoài. Đôi mắt ngài tinh tường, không hề có chút mơ màng, rõ ràng đã lưu tâm đến hành động của ta từ sớm.

Con người này tỉ mỉ, thận trọng, cho dù ban đầu không ngờ được tiếng chim kia có liên quan gì đến ta, thế nhưng sau khi phát hiện được hành động lạ thường của ta, cùng tiếng chim kêu dừng ngắt đúng nhịp, đã khiến ngài đoán được chuyện này có điều cổ quái.

Tư Đồ Vĩnh hành sự ngang ngược, trước nay đều đối xử với ta khác với mọi người, lúc này chỉ xem vẫn chưa hề rời khỏi.

“Thuần Vu Vọng.”

Ta vội vã đưa tay kéo ngài lại, nhưng ngài lập tức hất tay, đẩy ta sang một bên, tự mình xông thẳng ra ngoài, không thèm quay đầu nhìn lại.

Ta vừa kinh hãi lại vừa phẫn nộ, xông ra ngoài theo ngài, đã thấy Thuần Vu Vọng xông ra giữa đình viện, trầm giọng hét lớn “Người đâu, lập tức theo ta đi bắt gian tế.”

“Thuần Vu Vọng.”

Ta đang định xông tới ngăn cản, Thuần Vu Vọng đã quay đầu đưa tay chỉ về phía ta phần nộ thét “Tiểu Thích, mau đưa nàng về phòng, trông chừng cho kĩ.”

Tiểu Thích canh giữ bên ngoài cửa vốn dĩ đã rút trường kiếm ra định đi theo ngài, nghe thấy mệnh lệnh liền nâng kiếm ngăn ta lại “Phu nhân, xin quay về phòng.”

Thuần Vu Vọng đã chẳng thềm bận tâm đến ta, thấy mấy thị vệ tâm phúc của mình tới liền đi theo hướng tiếng chim kêu.

Ta hốt hoảng, cho rằng thân thủ của mình vẫn khá nhanh nhẹn, đưa một quyền đánh lạc hướng sự chú ý của Tiểu Thích, sau đó trôn sang một bên. Đúng vào lúc định đuổi theo Thuần Vu Vọng, ngài đã dắt theo thuộc hạ bay đi bắt người, võ công ta bị không chế, lại bị Tiểu Thích cầm chân, chẳng thể nào đuổi theo kịp nữa.

“Phu nhân, xin hãy quay về phòng.”

Thanh trường kiếm của Tiểu Thích đưa tới, ánh kiếm sắc nhọn, lạnh giá. Ta nhanh chóng quyết định, bước thẳng về phía mũi kiếm của hắn. Tiểu Thích thất kinh, muốn rút kiếm lại đã chẳng kịp, lồng ngực ta truyền tới cảm giác đau đớn.

Trong tiếng kêu hoảng hốt, máu tươi phun trào khi thanh trường kiếm của Tiểu Thích được rút ra, ánh kiếm phản chiếu ánh trăng sáng trong, ánh lên khuôn mặt biến dạng vì khiếp sợ.

“Phu nhân.”

Hắn thét lớn rồi xông tới đỡ lấy ta, ta vội vã ôm lấy lồng ngực, ngã về phía hắn, vùng vẫy trong đau đớn.

Liếc mắt nhìn ra, ta thấy Thuần Vu Vọng đã sắp biến mất khỏi rừng mai đột nhiên dừng bước, quay đầu, sau đó kêu lên thất thanh “Vãn Vãn.”

Thấy ngài nhanh chóng quay lại, ta càng ấn mạnh vào vết thương, trong nỗi đau đớn kịch liệt, máu tươi chảy xuống đầm đìa, nhanh chóng nhuộm đỏ cả khoảng y phục màu trắng phía trước, sống lưng lúc này đã vã mồ hôi lạnh, đoạn chắc sắc mặt ta trắng nhợt đến dọa người.

Chỉ cần có thể níu chân được được Thuần Vu Vọng, những thị vệ tâm phúc của ngài sẽ như quần long mất đầu, lại không rõ nguồn cơn, khả năng tìm được Tư Đồ Vĩnh đương nhiên là ít hơn nhiều.

Thuần Vu Vọng lúc này đã xông lại, bế hông ta lên, kéo bàn tay đang ấn lên vết thương, ngón tay ngài run run hoảng sợ. Ta có thể cảm nhận toàn thân ngài run rẩy không ngừng.

Tiểu Thích còn chưa nghe lời chỉ trích của ngài, đã quỳ xuống thỉnh tội “Là thuộc hạ thất trách. Thuộc hạ có tội. Phu nhân bước nhanh về phía mũi kiếm của thuộc hạ, thuộc hạ... không thể thu kiếm kịp.”

Lê Hoành sống ở căn phòng cách đây khá xa, lúc này cũng đã bị kích động, vội vã xông tới “Điện hạ, truy kích gian tế quan trọng hơn.”

Thuần Vu Vọng không đáp, bế ta bước vào trong phòng.

Lê Hoành đứng phía sau thét lớn “Điện hạ xưa nay anh minh, người phụ nữ này có dụng tâm gì, đoán chắc Điện hạ đã nhìn thấu.”

Thuần Vu Vọng khựng người, cúi xuống nhìn ta. Ta lúc này đã hồi khí, không còn cảm thấy lồng ngực đau đớn như trước nữa, đột nhiên lại cảm thấy mùi máu tươi tanh nồng quen thuộc mỗi khi xông trận giết giặc lên cánh mũi, dạ dày co thắt, quần người nôn mửa trong vòng tay ngài.

“Vãn Vãn...”

Ngài thì thầm gọi ta một tiếng, ánh mắt lúc này chẳng khác gì hồ thu gọn sóng sau cơn gió nhẹ, trông âu sầu, chẳng thể che giấu được oán hận, ảo não, thương cảm, xót xa.

Ngài vội đặt ta lên giường, lúc cởi y phục của ta ra để xử lý vết thương, ta nghe tiếng ngài thở phào nhẹ nhõm.

Ta vội vã ra ngoài nên chỉ mặc y phục mỏng manh, thấy máu tươi ngấm đầy y phục, chứ kỳ thực vết thương không nặng mấy. Tiểu Thích vốn không dám gây tổn thương cho ta, thu kiếm cũng rất nhanh gọn, nên vết đâm không sâu, hoàn toàn không tổn thương đến nội tạng hay động mạch.

Thế nhưng may mà Thuần Vu Vọng khi thấy ta bị thương, đã không tiếp tục truy cứu, mặc dù có sai người tiếp tục đi lục soát. Tư Đồ Vĩnh cơ trí, chỗ này truyền ra động tĩnh lớn như vậy, nên lập tức nhận ra dị thường, nhất định có thể ung dung trốn thoát.

Đợi đến khi đám thị vệ quay về, trời đã tờ mờ sáng. Thuần Vu Vọng khoác áo choàng, lặng lẽ ngồi bên giường suốt cả đêm, nghe tin báo lại không hề ngạc nhiên, chỉ lặng lẽ quay sang nhìn ta “Nàng đã mãn nguyện chưa?”

Ta không đáp, chỉ cảm thấy vết thương tuy rằng đã được băng lại kỹ, nhưng máu tươi ngấm trên người vẫn chưa được lau sạch, mùi máu tanh nồng truyền tới, dạ dày quặn thắt, cực kỳ khó chịu, cho dù biết rằng Tư Đồ Vĩnh đã bình an thoát khỏi, thế nhưng vẫn chẳng thể nào chợp mắt nổi.

Thuần Vu Vọng lạnh lùng nhìn ta quay người vào trong, sắc mặt càng thêm sầm sì, cũng chẳng quay vào giường ngủ tiếp, mà sai người pha trà, đặt trên mặt bàn rồi ngồi đó từ từ thưởng thức.

Ta cũng chẳng nhớ sau đó làm thế nào mà ngủ thiếp đi, mà nghe thấy bên ngoài có tiếng tranh cãi, ánh mặt trời đã chiếu xuyên qua khe cửa, tạo nên những đốm sáng trên mặt đá lát nền hoa cương.

Ta ngồi bật dậy, chỉ cảm thấy vết thương đã bớt đau. Hoặc có lẽ, trong lúc chinh chiến đã quá nhiều lần bị thương và đau đớn, nên bản thân ta cũng có khả năng nhẫn nhịn chịu đựng hơn những người bình thường. Vết thương nhỏ này, thực ra cũng chẳng là gì với ta.

Thoáng nghe giọng nói của Thuần Vu Vọng, ta khoác áo ngoài xuống giường, lặng lẽ đi tới bên cửa sổ, nín thở lắng nghe.

Chỉ thấy Thuần Vu Vọng đang bực bội lên tiếng “Liệu ngài có thể đừng nhắc đến chuyện này được không?”

Lê Hoành cũng đang khá tức giận, dậm chân đáp “Tiểu tử tông ơi, đến lúc nào thì ngài mới tỉnh táo lại đây? Nếu đó là người phụ nữ bình thường đã đánh, Tần Văn này có thân phận và bối cảnh đều không đơn giản, tại sao ngài lại có thể sủng ái nàng ta đến như vậy, thậm chí còn quên cả hùng tâm tráng chí của bản thân?”

Thuần Vu Vọng than dài “Ngài quên lúc ban đầu tại sao ta không can dự và chuyện triều chính rồi sao? Cũng chính ngài đã khuyên ta, nếu trong lòng hoang mang, hành sự run rẩy thì sẽ chẳng giữ lại được gì cho Tương Tư. Bây giờ thì sao, ngài nói xem, chẳng có gì tốt hơn là mang về cho Tương Tư một người mẫu thân cả.”

“Thế nhưng nàng ta không phải là phu nhân Doanh Doanh, lại càng không thể phải mẫu thân của tiểu Quận chúa. Tính hình hôm qua, bản thân thuộc hạ đã nhìn thấu cả rồi. Nàng ta dám lợi dụng tình cảm của Điện hạ, chẳng ngại tự gây thương tích để che chắn cho đồng đảng Bắc Nhuế. Điện hạ, ngài không cảm thấy người phụ nữ này thực sự quá đáng sợ sao?”

Thuần Vu Vọng im lặng một hồi, giọng nói đột nhiên trở nên thương cảm “Ta cũng không ngờ được, chúng ta vốn dĩ là phu thê, đến khi gặp lại đã trở thành những người xa lạ. Muốn nàng tiếp nhận gia đình, đương nhiên phải mất một khoảng thời gian.”

“Điện hạ!” Lê Hoành dường như chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa “Nàng ta hoàn toàn không phải là Doanh Doanh. Điện hạ đã điều tra rõ thân thế của nàng ta, chẳng còn điểm nghi ngờ nào khác. Trước giờ, nàng ta chưa bao giờ là thê tử của Điện hạ, cũng chẳng có chút quan hệ gì với Quận chúa Tương Tư. Một nữ ma đầu từ nhỏ đã được nuôi dưỡng chẳng khác nào sói dữ, độc ác thủ đoạn, giết người vô số, sao Điện hạ lại mong có thể để Tương Tư nhận một người phụ nữ độc ác như vậy làm mẫu thân?”

“Đủ rồi.” Thuần Vu Vọng khế thét “Nàng ấy có phải là Doanh Doanh hay không, lẽ nào ta lại không nhận ra, còn phải cần ngài nhắc sao? Một giọt máu đào hơn ao nước lã, cho dù nàng ấy đã quên ta, thì cũng chẳng thể nào quên được con gái ruột thịt của mình.”

“Con gái ruột thịt?” Lê Hoành bật cười lạnh lùng nói tiếp “Điện hạ, nếu nàng ta là mẫu thân của Tương Tư, vậy thì người phụ nữ được chôn trên đỉnh núi kia là ai chứ?”

Cách một vách tường, ta có thể nhìn rõ thân hình Thuần Vu Vọng đang run lên, kẽ cát tiếng quát “Im miệng.”

Tuy rằng đang quát lên, thế nhưng giọng ngài rất nhỏ, bởi vì có chút thiếu tự tin.

Lê Hoành hoàn toàn không nghe theo, lại tiếp tục nói: “Điện hạ, đừng có cố chấp thêm nữa. Doanh Doanh đã chết năm năm rồi. Ngài không dựng bia cho phu nhân, cũng không thờ cúng bài vị, không chịu nói cho Tương Tư biết mẫu thân đã chẳng còn trên đời nữa... Thế nhưng phu nhân Doanh

Doanh tâm đầu ý hợp, tình cảm sâu sắc với Điện hạ đã chết thật rồi, bao nhiêu người chúng thuộc hạ đã tận mắt nhìn thấy phu nhân nhập quan hạ táng... chỉ có bản thân Điện hạ... mãi chẳng thừa nhận mà thôi.”

Thuần Vu Vọng lùi về sau một bước tựa vào gốc mai già rồi từ từ lên tiếng “Ngài... hôm nay ngài đã nói... quá nhiều rồi đó.”

Lê Hoàng vẫn không chịu lùi bước, nắm lấy vạt áo của ngài tiếp tục can gián, giọng nói có phần lạc đi vì kích động “Điện hạ từ nhỏ đã bị người ta áp bức, bắt đắ dĩ phải nhẫn nhục chịu đựng âm thầm nuôi chí lớn. Hiện nay sau bao năm khổ tâm gây dựng, khó khăn lắm, ngài mới tạo dựng được mọi thứ đến mức độ này, lẽ nào cứ để cho Hoắc Vương tận hưởng món hời này mãi sao? Lẽ nào ngài thực sự cho rằng có thể bảo toàn được bản thân là đủ? Nhớ lại Nhu Phi nương nương năm xưa vốn dĩ cao sang, phú quý, người chẳng muốn tranh giành với đời, nhưng người bên ngoài can gián ra sao cũng không chịu nghe theo, kết quả đã rơi vào kết cục thế nào? Điện hạ, ngài không lo lắng cho bản thân, thì cũng phải nghĩ đến tiểu Quận chúa?”

“Nghĩ đến Tương Tư? Thế nào được gọi là nhớ đến Tương Tư?” Thuần Vu Vọng mỗi một lên tiếng “Ta phải hao tâm tốn sức, ngồi lên bằng được ngôi bảo tọa đó, để Quận chúa Tương Tư trở thành công chúa Tương Tư, như vậy chính là nghĩ cho Tương Tư sao? Tam ca thủ đoạn lợi hại đã làm Hoàng đế rồi, thế nhưng huynh ấy có giữ được cái đầu của mình không? Mẫu phi ta cũng từng là công chúa tiên triều, thế nhưng thứ thân phận đó đã liên lụy đến bao nhiêu người? Ngay cả việc sau đó phụ hoàng lạnh nhạt với người, e là... e là cũng có liên quan đến việc này.”

Lê Hoàng im lặng, mãi lâu sau mới nói “Tiên phụ trước nay chưa từng hối hận khi dùng con gái của mình để hoán đổi cho công chúa, nhưng vẫn luôn hối hận vì đã không trông chừng công chúa, để người gặp gỡ tiên đế, rồi đi vào nơi quỷ quái ăn người không nhả lại xương đó.”

Thuần Vu Vọng bật cười thê lương, rồi than dài một tiếng “Cửu cửu, ngài vẫn còn biết đó là nơi ăn người không nhả lại xương à?”

Tiếng gọi cửu cửu đó dường như đã động đến vết thương lòng của Lê Hoành, hần buông vạt áo Thuần Vu Vọng ra, mãi lâu sau mới nói “Tóm lại là ngài giữ người phụ nữ đó bên cạnh, ta thấy không mấy yên tâm.”

Ta không dám nghe thêm nữa, vuốt mồ hôi trán rồi lặng lẽ lui xuống, quay về giường nghỉ ngơi.

Thuần Vu Vọng quả nhiên không phải là loại người tầm thường, thì ra mẫu thân của ngài Nhu Phi chính là công chúa tiền triều mà trọng thần triều trước đã dùng con gái của mình để thay thế mới bảo toàn lại được.

Trận chính biến lần này tại Nam Lương, ngoài mặt là Hoắc Vương Thuần Vu Thái nhận được sự ủng hộ của Lý Thái hậu phát động chiến tranh, nhưng e là hai con người này chẳng thoát khỏi liên hệ. Chẳng trách mà Lê Hoành lại khoa trương như vậy, hiển nhiên là vì nhà họ Lê có ân cứu mạng với mẫu phi của Thuần Vu Vọng, tuy rằng không phải cùng huyết thống, nhưng trước mặt mọi người, cả hai vẫn phải giữ mối quan hệ chủ tớ, thế nhưng tính lại thì Lê Hoành đích thực có thể coi là cửu cửu của Thuần Vu Vọng.

Thế nhưng tất cả những chuyện này đều là chuyện của Nam Lương, chẳng có bất cứ liên quan gì đến Đại Nhuế chúng ta, lại càng không can hệ gì đến ta cả. Điều khiến ta kinh ngạc chính là một chuyện khác....

Thì ra, Doanh Doanh thực sự đã chết từ lâu rồi. Ngài hoàn toàn không phải không biết, chỉ là không chịu đối mặt với sự thật, nên mới giữa lúc canh ba nửa đêm, mặc cho tuyết rơi ngợp trời, đứng bên cạnh mộ của nàng uống rượu, thế nhưng vừa mới quay lưng đã bước đi như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ như thể ngôi mộ đó chỉ một cơn ác mộng ngài ngẫu nhiên gặp phải lúc đêm hôm.

Rốt cuộc mối tình đó sâu đậm đến mức nào, mới có thể bình thản như không trước xương cốt của thê tử, mang theo con gái dệt nên giấc mộng chờ đợi ái thê, tìm lại mẫu thân?

Ta đột nhiên cảm thấy người đàn ông sáng sáng chiều chiều ở cạnh bên mình bấy lâu nay thực sự khó hiểu, hành động quái lạ, vô lý khiến ta thấy bức bối, tức thở. Thứ cảm giác đó càng khiến ta căm ghét, mà mong muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, rời khỏi người đàn ông xa lạ không hề có liên quan gì đến bản thân.

Không biết Tư Đồ Vĩnh đã để lại cái gì cho ta bên dòng nước, đợi khi nào tìm được cơ hội ra ngoài, ta nhất định sẽ nhanh chóng tìm kiếm, biết đâu lại có cơ hội đào thoát khỏi chốn này.

Ta đang trầm tư suy nghĩ, liền nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, hơn nữa còn rất quen thuộc, lập tức đoán ngay được Thuần Vu Vọng sắp tiến vào trong, liền nhắm nghiền mắt giả vờ đang ngủ.

Bước chân từ từ dừng lại trước giường, bàn tay lạnh giá vuốt nhẹ lên khóm mắt của ta. Ta thậm chí còn đón được ra dáng vẻ si tình, ngây dại của ngài khi đứng trước “Doanh Doanh” của mình.

Thế nhưng kể từ sau khi ngài nghe thấy Tư Đồ Vĩnh gọi ta một tiếng “Vân Vân”, ngài liền gọi theo, khiến ta thậm trí còn chẳng có cơ hội giải thích rằng mình không phải là Doanh Doanh.

Một lúc lâu sau, ta dần bớt căng thẳng, rồi ta nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng rời đi của ngài. Thế nhưng ngài không hề rời khỏi căn phòng, bởi thi thoảng ta nghe thấy tiếng sứ va chạm vào mặt bàn. Lúc đầu ta còn tưởng ngài đang uống trà, mãi cho tới khi ta ngửi được mùi rượu ta mới biết.

Lặng lẽ mở mắt ra nhìn, bóng dáng sầu muộn khô sở đằng sau tấm rèm tức thì đập vào mắt ta. Ngài cúi xuống, từ từ rót rượu vào ly, sau đó ngửa cổ cạn sạch. Hết ly này đến ly khác, uống hết cả vò rượu.

Thấy ngài đưa tay định lấy một vò rượu khác trên bàn, ta bất giác chống người ngồi dậy, chỉ cảm thấy lồng ngực nhói đau, cau chặt đôi mày rồi rên lên một tiếng.

Thuần Vu Vọng nghe thấy, quay đầu sang nhìn, nhưng không lại ngay. Vò rượu trên tay khi này giờ đã thay bằng ly trà, ngài uống vài ngụm sau đó mới từ tốn đứng dậy.

“Nàng tỉnh rồi sao?”

Thần sắc của ngài vẫn bình thản như không, ngồi bên mép giường, ánh mắt dịu dàng, tình cảm.

Nước trà được dùng để che đi mùi rượu nồng liệt trong miệng ngài, nếu không tận mắt nhìn thấy, ta nhất định không tin ngài vừa dùng rượu giải sầu.

“Thời tiết lạnh như vậy, tại sao người lại còn uống rượu lạnh chứ?”

Lời vừa mới dứt, ta đã ngây lặng cả người. Ta nói ra câu này làm gì chứ? Ngài là gì của ta, thế nên tại sao phải lo lắng ngài uống rượu lạnh? Ngài uống rượu giải sầu vì người thê tử đã từ già cõi đời nằm trong ngôi mộ cô đơn, quạnh quẽ thì có liên quan gì đến ta chứ?

Ngài ngây lặng người, thế nhưng rất nhanh liền nhếch miệng lên nở một nụ cười, rồi ôm ta vào lòng, dịu dàng đáp “Được rồi, ta sẽ không uống rượu lạnh nữa, nàng nói thế nào thì ta sẽ nghe theo thế đó.”

Tựa bên lồng ngực ngài, ta có thể nghe được nhịp tim mạnh mẽ mà loạn xạ của ngài. Y phục ngài không hề lưu lại mùi rượu, nhưng hơi thở vẫn phảng phất đôi chút, khiến ta có cảm giác ngài hình như đang ngà ngà men say.

Thế nhưng bất luận là gia thế, phẩm hạnh, dung mạo, học vấn hay si tình, tất cả đều khiến cho người ta phải đắm say, khâm phục. Đáng tiếc, ta không phải là Doanh Doanh, cũng không muốn làm người phụ nữ đắm say vì bất cứ người đàn ông nào trên thế gian. Trước tiên là Tần Vãn, là tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế, là hy vọng sau cùng của gia tộc Tần thị.

Kể từ sau hôm bị thương, bên mũi ta lúc nào cũng như thoang thoang mùi máu tươi tanh nồng, dạ dày luôn cảm thấy khó chịu chỉ ăn được quá nửa bát cháo hoa là đặt xuống.

Thuần Vu Vọng thấy vậy cười nói “Có phải không hợp khẩu vị của nàng không? Ta bảo người dưới đi làm những thứ khác nhé. Trước tiên nàng hãy uống thuốc đi đã.”

Trong số tùy tùng theo ngài không có đại phu, đều là những người luyện võ nên luôn chuẩn bị đầy đủ các loại thuốc trị thương, sắc thuốc cũng rất thuần thực, nhanh nhẹn.

Đã quá quen với chuyện chém giết máu tanh, nên việc bị thương và uống thuốc với ta chẳng khác gì cơm bữa. Thế nhưng lúc ta bê bát thuốc đó lên, không biết tại sao, đột nhiên lại thấy mùi thuốc đó thực sự khó chịu, cứ nghĩ là lại buồn nôn, cảm giác cực kỳ ghê tởm.

Thuần Vu Vọng đón lấy bát thuốc, tự mình ném trước, gật đầu nói “Đã không còn nóng nữa, nàng mau uống đi.”

Ta cau chặt đôi mày, nín thở một hơi uống hết bát thuốc, đang lúc định đưa lại bát thuốc, đột nhiên dạ dày quặn thắt, cổ họng ngứa ngáy, tiếp đó

chẳng thể nào kiềm chế được thể nữa, nôn hết mọi thứ ra ngoài.

“Vẫn Vẫn.”

Thuần Vu Vọng hô lớn rồi chạy tới đỡ lấy ta, lúc này ta không những chỉ nôn ra số thuốc vừa uống mà còn nôn sạch cả nửa bát cháo ban nãy mới ăn được một ít.

Thuần Vu Vọng ôm chặt lấy ta, cũng chẳng để tâm đến phần y phục bị nôn mửa ghê tởm, lớn dõ gọi người bên ngoài “Người đâu, mau mang nước vào, nhanh... đi tìm đại phu về đây.”

Mãi cho tới khi dạ dày không còn gì nữa, ta mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút, vết thương hình như lại sắp toạc ra, cơn đau truyền tới, nên đành để mặc cho mấy người Nhuyễn Ngọc lại giúp ta thay y phục, thu dọn tàn cuộc. Sau đó ta chỉ biết nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng đột nhiên cảm thấy có phần kì quái. Vết thương do kiếm đâm tới qua chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, căn bản không hề nghiêm trọng, tại sao lại gây ra những triệu chứng như vậy? Lẽ nào cơ thể ta sau khi bị ngài không chế võ công lại suy nhược đến mức này?

Thuần Vu Vọng đã thay y phục, thấy bọn người Nhuyễn Ngọc đã thu dọn đầu vào đó, liền ngồi lặng lẽ nhìn ta, ánh mắt đó đen láy, sáng ngời, vừa kinh hãi lại vừa mừng rỡ khác thường.

Ta đã đỡ hơn đôi chút, lại dùng nước trà súc miệng vài lần, nhưng dưới ánh nhìn của ngài ta dường như có chút thấp thỏm, nhú mào lên tiếng “Có lẽ trong bát thuốc đó có mùi vị khó ngửi, nên mới bị nôn. Đó cũng không phải vết thương nghiêm trọng, không uống cũng chẳng sao.”

Ngài nhếch miệng mỉm cười “Đợi đại phu chuẩn bệnh đã rồi tính sau. E là... thực sự không nên uống thuốc nữa...”

Đúng lúc đang cảm thấy câu nói vừa rồi của ngài có ẩn ý gì khác, bên ngoài đã truyền vào giọng nói của Tương Tư.

Chỉ thấy Lê Hoành mỉm cười đưa lời dỗ dành cô bé “Tiểu Quận chúa ngoan nào, mẫu thân của người đang bị bệnh, đừng vào trong làm phiền.”

Tương Tư liền cãi “Ăn nói linh tinh. Hôm qua mẫu thân vẫn còn đọc binh thư cho ta nghe mà, giọng đọc của người rất hay, làm sao mà giờ đã bị bệnh?”

Lê Hoành thấy vận liền đáp “Ừm... là bạo bệnh, tối qua vừa mới phát tác, trẻ con không thể vào trong, chỉ e sẽ bị lây bệnh.”

Tương Tư lo lắng hỏi thêm “Hả, mẫu thân thực sự bị bệnh sao? Vậy thì ngài mau tránh ra, ta phải vào thăm mẫu thân của ta.”

“Sẽ bị lây bệnh đấy...”

“Phụ vương vẫn ở trong phòng mà?”

“Trẻ con không được... Quận chúa vào không tốt.”

“Mẫu thân sẽ không lây bệnh cho ta đâu, mẫu thân yêu thương ta nhất. Ngài mau tránh ra, mẫu thân bị ốm, nhất định là muốn ta ở bên cạnh người.”

“Tiểu Quận chúa, tiểu Quận chúa...”

Lúc này tấm rèm trước giường vẫn đang được thả xuống, nhưng ta vẫn nhìn được mọi chuyện diễn ra bên ngoài cửa. Tương Tư đang khoác một chiếc áo lông ấm áp, trông cực kỳ xinh xắn, vừa đẩy vừa đá Lê Hoành để bước vào. Tương Tư còn nhỏ sức yếu, không thể chống lại Lê Hoành, bị ngăn mãi sinh chán, liền há miệng cắn mạnh vào tay của hắn.

Thuần Vu Vọng cũng nhìn ra, đột nhiên bật cười nói “Đứa con gái bé nhỏ của chúng ta giống hệt nàng vậy, động một tí là há miệng cắn luôn.”

Ta không nhớ bản thân đã từng cắn ai bao giờ, đoán chắc ngài lại bị phát bệnh, nhớ đến Doanh Doanh của mình rồi. Xem ra chỉ có Tiểu Tương Tư này là thật lòng thật dạ với ta mà thôi, dù rằng cô bé không phải là con gái ruột của ta.

Trái tim quặn thắt, ta lên tiếng gọi “Tương Tư.”

“Mẫu thân.”

Thấy ta gọi tên, Tương Tư nhanh chóng đáp lại, còn gơ tay đâm vào đùi Lê Hoành, sau đó lên tiếng mắng nhiếc “Ngài là lão già đáng chết, rùa già ngàn năm, ma quỷ hiển thế, còn không cho ta vào gặp mẫu thân, ta sẽ chọc mắt ngài đó.”

Nghe thấy câu mắng xác xược của Tương Tư, Thuần Vu Vọng liền đứng dậy, lên tiếng “Lê Hoành, ngài cho Tương Tư vào đi.”

Lê Hoành nghe vậy đành buông tay.

Tương Tư bật thở hắt hên, dẫm mạnh lên chân Lê Hoành một cái, sau đó chạy vào trong phòng, đến trước đầu giường ta, cô bé ngọt ngào lên tiếng “Mẫu thân.”

Ta nắm lấy bàn tay ấm nóng của Tương Tư, đưa tay lau khô mồ hôi trên chòm mũi con bé rồi mỉm cười nói “Đi chậm thôi, nhìn xem mồ hôi đầy người rồi này.”

Tương Tư liền đưa ngón tay bụ bẫm của mình chỉ ra bên ngoài đưa lời mách tội “Ngài Lê Hoành đó thực đúng là xấu chết đi được, không cho con

vào gập mấu thân. Đáng tiếc là con đã quên nỏ ở vương phủ rồi, nếu không con nhất định sẽ bắn cho ngài ấy tím cả đầu.”

Ta gật đầu nói “Không sao cả, hôm khác mấu thân sẽ làm một cái khác cho con. Nếu con lớn hơn chút nữa, mấu thân sẽ dạy con kiếm pháp, ai dám ức hiếp con thì con hãy chém người đó, không cần phải niệm tình.”

Tương Tư vô cùng hứng thú, lần sờ thanh kiếm Thừa Ảnh treo đầu giường ta rồi nói “Thật không? Cầm thanh kiếm như thế này chém người sao?”

Thuần Vu Vọng vội vã bế cô bé ra rồi mỉm cười nói: “Tương Tư, mấu thân con chọc ghẹo con thôi. Con gái đừng có múa may đao kiếm.”

Ta chẳng dám làm trái ý ngài liền lên tiếng “Càng là con gái thì cả phải biết cách bảo vệ bản thân, như vậy mới không để cho kẻ xấu thừa cơ ăn hiếp.”

Thuần Vu Vọng liền nói “Có ta ở đây, ai dám ăn hiếp Tương Tư chứ?”

Ta cười khẩy nói “Nếu ngài không ở cạnh bên Tương Tư thì sao? Hoặc giả ngài già đi, rồi cô bé được gả đi nơi khác thì thế nào?”

Thuần Vu Vọng nhìn cô nhóc đáng yêu, xinh đẹp trong lòng mình, đột nhiên cười nói “Vậy thì cũng chẳng sao. Chúng ta có thể sinh thêm một đệ đệ cho Tương Tư, đến lúc chúng ta già rồi, có thể bảo đệ đệ bảo vệ Tương Tư.”

Ta than dài một tiếng “Vậy thì ngài phải nhanh chóng nạp thêm vài người thiếp nữa, sinh cho ngài tám, mười người con mới được. Chỉ là ta khuyên ngài đừng có ý đồ xấu gì với công chúa Thường Hy, nếu không Hoàng thượng của ta nhất định sẽ không tha cho ngài đâu.”

Thuần Vu Vọng bật cười thành tiếng, cúi đầu nói với Tương Tư “Tương Tư, mẫu thân con bảo phụ vương nạp thêm mấy người tiểu thiếp để sinh một đàn đệ đệ cho con đấy.”

Tương Tư tròn tròn đôi mắt đen láy nhìn về phía của ta “Tiểu thiếp là gì ạ? Bọn họ sinh con tại sao lại trở thành đệ đệ của con được? Chỉ có mẫu thân sinh ra, thì mới là đệ đệ của con thôi.”

Ta lặng người, nhất thời không biết có nên giải thích cho cô bé rằng thế nào được gọi là huynh đệ tỷ muội, thế nào được gọi là cùng cha khác mẹ không?

Thuần Vu Vọng đã đặt Tương Tư xuống, vỗ nhẹ lên đầu cô bé “Con ra ngoài chơi cùng với Ôn Hương, Nhuyễn Ngọc đi, phụ vương với mẫu thân còn chút việc.”

Tương Tư liền nói “Con không muốn chơi cùng bọn họ, con muốn mẫu thân chơi cùng con cơ.”

“Tối qua mẫu thân con bị nhiễm lạnh, sức khỏe giảm sút phải nằm trên giường dưỡng bệnh vài hôm. Nếu con muốn mẫu thân nhanh chóng hồi phục, thì không được phép làm phiền mẫu thân.”

Tương Tư chu chiếc miệng xinh xắn, nắm lấy cánh tay ta lắc qua lắc lại, chẳng mấy bằng lòng.

Ta ôm lấy cô bé, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô bé rồi dịu dàng nói “Tương Tư của mẫu thân là ngoan nhất, bây giờ con ra ngoài chơi đi. Đợi khi nào mẫu thân nhớ con sẽ báo người gọi con sang được không nào?”

Tương Tư nghe vậy mới chịu nắm tay Ôn Hương bước ra ngoài, vừa đi vừa ngoái lại đầy lưu luyến. Khi bước qua thềm cửa, cô bé quay đầu, vẫy tay chào ta.

Thuần Vu Vọng mỉm cười than thở “Thật đúng là không ra gì, đúng là tốn công nuôi con gái năm năm trời. Có con gái nhà ai như nó không, có mẫu thân rồi quên luôn phụ thân?”

Ta bình thản đáp “Muốn cô bé quên đi cũng dễ dàng. Nếu ta quay về Đại Nhuế, Tương Tư tuổi còn nhỏ, nhất định sẽ nhanh chóng quên ta thôi.”

“Quay về Đại Nhuế?”

Thuần Vu Vọng nghiêng răng nghiêng lợi nhắc lại lời ta, rồi quay sang chỗ khác, một lúc sau mới quay lại nhẹ mỉm cười, nắm bàn tay ta rồi dịu dàng lên tiếng “Thực ra, nàng hãy hỏi qua tâm ý của Tương Tư xem?”

Ta nhất thời không hiểu hết ẩn ý bên trong câu này của ngài “Tâm ý của Tương Tư? Tâm ý gì cơ chứ?”

“Thì chính là tâm ý muốn nàng sinh cho con bé một đệ đệ đó.”

Ngài mỉm cười nhìn về phía ta vô cùng mong đợi. Ta cố gắng kìm nén mong muốn xông lên đâm thẳng vào mặt ngài một quyền, sau đó từ từ thốt ra từng chữ “Ngài đừng nằm mơ.”

Chẳng ngờ, ngài lại không hề tức giận, đi đến bên bàn, rót trà, uống vài ngụm, mới liếc mắt nhìn ta rồi nói “Vãn Vãn, nàng đã bao lâu không có kinh nguyệt rồi?”

Ta nghe hỏi tức thì chết lặng người.

Kể từ sau trận chiến trên đỉnh Lạc Đà, kinh nguyệt của ta không được ổn định cho lắm. Thế nhưng dù thất thường đến mức nào cũng chẳng thể hai tháng liền không có kinh nguyệt được.

Hơn nữa kể từ khi bị ngài bắt giữ, ta đích thực chưa từng... lần nào.

Đột nhiên thấu hiểu được ân ý của ngài, ta lạnh cả sống lưng, nhìn ngài bằng ánh mắt rực lửa căm hận rồi thét lớn “Không thể nào.”

Ngài chẳng hề né tránh ánh mắt oán hận của ta, lặng người nhìn về phía ta, sau đó nhẹ nhàng cất tiếng “Nàng mong là không thể, nhưng ta thì ngược lại... sau cùng ta đã được toại nguyện. Nếu ta không thể giữ được nàng, không biết đứa con này... liệu có thể giữ chân nàng không?”

Hai lòng bàn tay ta băng giá, mãi lâu sau mới có thể cất tiếng trả lời “Thuần Vu Vọng, ngài đừng nằm mơ nữa. Ta đã có hôn phu. Ngài ấy chính là danh tướng đương thời, là thanh mai trúc mã với ta, hai gia đình cực kỳ môn đăng hộ đối.”

Ta nhớ lại bộ dạng mắt kiểm soát của ngài ở khách điểm khi ta nhắc đến chuyện Tư Đồ Lăng chính là hôn phu của mình, thế nhưng lúc này, ta chẳng để tâm được thông tin này liệu có chọc giận ngài không, thậm chí rất muốn dùng sự phẫn nộ của ngài để phủ định một số việc.

Đôi mày của ngài quả nhiên cau chặt lại, thế nhưng nhanh chóng giãn ra. Thuần Vu Vọng từ tốn lên tiếng “Nhà Tư Đồ và nhà họ Tần đều không phải là những môn hộ nhỏ? Hai gia đình đã liên hôn hay chưa, tại sao tất cả mọi người trong triều đình Đại Nhuế lại chưa từng nghe nói đến chuyện này?”

Ta lại cười nhạt đáp “Trên dưới triều đình Đại Nhuế, có mấy người biết Tần Văn ta là thân nữ nhi? Ngài còn mong muốn mấy tai mắt ngô nghê gà mờ của Nam Lương trong triều đình Đại Nhuế lại chưa từng nghe nói đến chuyện này?”

Ngài nghi hoặc nhìn ta, ánh mắt u sầu như thể sắp sửa phát nổ. Thế nhưng, đến sau cùng ngài vẫn giữ được bình tĩnh, hớp một ngụm trà, sắc mặt hồi phục, thậm chí còn mỉm cười nói “Văn Văn, nàng đừng có cử động

mạnh quá, đang lúc mùa xuân, thời tiết bắt đầu nóng bức, cẩn thận không ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Ta bực bội vô cùng, tuy rằng thời tiết đầu xuân vẫn còn hơi lạnh, thế nhưng nghe thấy câu “thời tiết bắt đầu nóng bức” của ngài, ta liền ném chiếc chăn ra rồi nằm quay mặt vào trong, thế mà vẫn chẳng thể nào bình tâm lại được. Do hành động quá mạnh nên vết thương trên ngực bị chạm tới, đau nhói tâm can.

Thuần Vu Vọng bước lại, cầm chiếc chăn, đắp lên người cho ta, lặng lẽ nhìn ta trong chốc lát rồi nhẹ nhàng nói “Nếu vết thương của nàng không khỏi nhanh, e là muốn chạy trốn cũng vô cùng khó.”

Ta lặng người, bất giác nằm im, mím chặt môi, lạnh lùng liếc ngài.

Ánh mắt ngài dần bằng giá, rồi từ từ lên tiếng “Quả nhiên là vậy.”

Ta không hiểu nổi ẩn ý trong câu này.

“Ta vốn tưởng, cho dù nàng là một người phụ nữ hoàn toàn không liên quan đến Doanh Doanh, sau một thời gian dài sống bên nhau, cũng sẽ hiểu được Tương Tư một lòng một dạ yêu thương nàng, hơn nữa, ta đối với nàng cũng...” Ngài khựng lại, đôi mắt bắt đầu ửng đỏ, sau đó lại bật cười tự giễu “Ta đối với nàng đương nhiên là cũng chẳng ra sao. Nàng chấp nhận gần gũi với chúng ta, thì thoảng tỏ ra chút quan tâm, chẳng qua chỉ muốn ta lo là cảnh giác, để nàng có thể tìm được nhiều cơ hội rời khỏi ta có phải không?”

Ngài nhìn chằm chằm vào ta, như đang chờ đợi câu trả lời. Đúng? Mà cũng không đúng lắm? Bản thân ta dường như cũng đang tỏ ra lưỡng lự, chẳng biết phải trả lời ra sao.

Ta đích thực muốn mê hoặc ngài, nhân lúc ngài lơ là phòng bị sẽ tìm cơ hội trốn thoát. Thế nhưng ta chinh chiến sa trường, hai tay nhuộm máu, xuất lệnh như sơn, binh lính thuộc hạ không ai không sợ, người Nhu Nhiên nhìn thấy ta chẳng khác nào nhìn thấy Diêm Vương, quỷ ác, ta từ lâu đã luyện được tính khí cứng cỏi, mạnh mẽ hơn cả nam nhi. Vậy nên, muốn ta khuất phục trước tám chân tình của ngài, e là khó hơn lên trời.

Cũng giống như lúc này, ta gần như có thể nhận ra, ngài hy vọng ta phủ nhận những lời ngài nói. Tên Lê Hoành vừa là cứu cứu vừa là thuộc hạ dưới chướng ngài cũng có thể nhận rõ ngài rất coi trọng kẻ thể thân người ái thể đã khuất năm xưa đến độ nào.

Người đàn ông này anh minh nhưng lại si tình, có thể bình thản như không trước cái chết của Doanh Doanh, đương nhiên cũng sẽ bằng lòng lựa chọn tin vào lời nói dối của ta, tiếp tục duy trì cuộc sống ‘phu thê’ không ra thể thống này.

Ngài đã cô đơn quá lâu rồi, vô cùng cần giả tượng tươi đẹp như vậy để lấp đầy những khoảng trống trong lòng. Biết rõ rằng chỉ là trắng trong nước, hoa trong gương, làm gì cũng vô ích, ngài cũng quyết định không gạt bỏ, chối từ.

Ta nên thuận theo ý ngài đáp lại một tiếng “Không phải”, sau đó nắm lấy vạt áo ngài nói với ngài rằng, thực ra ta rất yêu thích vòng tay ấm áp của ngài, đồng thời cũng thật lòng thật dạ yêu quý Tương Tư vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu của ngài, trước tiên cứ duy trì cuộc sống an nhàn và khá tự do này rồi mới tính đến thứ khác. Thế nhưng ta mãi chẳng thể nào thốt nổi mấy chữ đó ra khỏi miệng, sau cùng liền bấm bụng, nhanh chóng đưa lời “Đúng thế. Ta vốn dĩ phải lăn lộn đánh nhau trên sa trường vì Đại Nhuế, làm sao có thể để ngài nhốt ở nơi này rồi sinh con đẻ cái chứ.”

Khuôn mặt trầm lặng của Thuần Vu Vọng nhanh chóng thay sắc, trắng nhợt như tờ giấy. Ngài mỉm cười thâm liệt rồi nói “Ừm... ta đích thực đã

nhìn ra. Tim cứng như sắt, chính là cụm từ đáng để miêu tả những người như nàng. Nàng phải căm ghét ta đến mức nào mới chẳng thèm nói dối ta một câu để tìm cơ hội thoát thân chứ?”

Nói ngài điên thì chẳng còn ai có thể thông minh và tinh táo hơn nữa. Ta quay mặt đi chỗ khác, sầm mặt, không thèm bàn tán đến ngài thêm nữa. Ngài nhìn chăm chăm về phía ta, cũng chẳng che giấu oán hận trong lòng.

Lúc này, đại phu đã được mời tới. Sự việc đường đột, đại phu do thị vệ của ngài tìm tới đương nhiên cũng chỉ là đại phu tầm thường ở thôn lân cận, nay bỗng nhiên lại gọi tới, đương nhiên không tránh khỏi run rẩy, sợ hãi, nhưng ánh mắt lại tỏ ra vui sướng, rạng ngời.

Hắn lặng lẽ liếc nhìn về phía ta, sau đó quỳ xuống khấu đầu “Tiểu nhân tham kiến công tử, bái kiến Doanh phu nhân.”

Thuần Vu Vọng và bực bội vừa tức giận ngồi xuống nên giường, nghe câu này liền ngược mắt lên nhìn, gật đầu nói “Ừm, trước kia người đã từng tới nơi này rồi.”

Tên đại phu đó liền đáp “Đúng vậy, công tử có trí nhớ tốt quá. Đây đã là chuyện xảy ra năm năm rồi. Năm đó Doanh phu nhân mang thai, chính là do tiểu nhân chẩn mạch. Sau đó, lúc Doanh phu nhân sắp sinh, công tử lại gọi tiểu nhân cùng hai bà đỡ trong thôn đến giúp, bọn tiểu nhân đã ở lại đây cùng hai vị danh y đến từ kinh thành vài ngày. Năm đó, Doanh phu nhân tuổi còn trẻ, mọi người đều nói có lẽ không dễ sinh, ai ngờ người phú quý được trời giúp đỡ, sau một canh giờ, đã hạ sinh một thiên kim tiểu thư trắng trẻo, bụ bẫm, đầu tròn tai lớn, thực đúng là tướng phú quý mà tiểu nhân chưa từng thấy.”

Ta thực sự chẳng thể nào liên hệ được Tương Tư xinh xắn đáng yêu với cụm từ “đầu to tai lớn” mà hắn nói, thế nhưng tên đại phu này có thể nói

tường tận như vậy, đủ thấy số tiền thưởng của Thuần Vu Vọng năm đó đã khiến hấn cả đời khó quên.

Xem ra, Thuần Vu Vọng cũng không yên tâm để cho một đại phu cùng hai bà đỡ tầm thường ở thôn nhỏ đỡ đẻ cho người thê tử yêu quý mới có mười mấy tuổi của mình, nên đã sai người về kinh sư, mới tới đại phu và bà đỡ có tiếng, chỉ gọi họ đến đứng bên giúp đỡ mà thôi. Dung mạo của ta và Doanh Doanh giống nhau, vị đại phu này hiển nhiên đã tưởng ta là nàng ấy.

Thấy Thuần Vu Vọng mãi không lên tiếng, hấn lại mỉm cười nói thêm “Không biết lần này công tử gọi tiểu nhân đến...”

Thuần Vu Vọng đã bình tĩnh lại nhiều, liền chỉ về phía ta “Tôi qua nàng ấy bị thương nhẹ, mau lại chân mạch cho nàng, xem có nghiêm trọng không?”

Không ngờ ngài chẳng nhắc tới chuyện ta cảm thấy buồn nôn và hơn hai tháng rồi chưa có kinh nguyệt, cũng chẳng biết là đang thử y thuật của tên đại phu làng này hay ngay bản thân ngài cũng không muốn tin rằng ta có lẽ đã mang thai?

Thế nhưng tên đại phu này có vẻ cao minh hơn tưởng tượng của ngài. Cách một lớp khăn mỏng, hấn thuần thực bắt mạch cho ta, sau một hồi liền nhướn mày vui vẻ, đứng dậy mỉm cười bẩm báo với Thuần Vu Vọng “Chúc mừng công tử, chúc mừng công tử. Vết thương của phu nhân không nghiêm trọng mấy, đồng thời cũng đã mang thai gần hai tháng rồi.”

Thuần Vu Vọng không hề tỏ ra bất ngờ, ánh mắt lại càng thêm mỗi mọt, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi “Cơ thể của nàng ấy chắc cũng khỏe mạnh? Có cần thiết phải chú ý gì không?”

Đại phu liền đáp “Phu nhân đích thực là rất mạnh khỏe, mạch tượng cũng ổn định, chỉ là khí huyết không lưu thông tốt lắm, có lẽ là do bị

thương nhẹ, bởi vậy tốt nhất là nên uống nhiều thuốc bổ vào là được. Hơn nữa phu nhân đang mang thai, những loại thuốc trị thương thông thường không dùng được, để tiểu nhân khai một đơn thuốc khác cho người dùng là được thôi.”

Thuần Vu Vọng gật đầu, xua tay ra hiệu người dưới dắt đại phu đi lãnh thuốc, sau đó lại đi đến trước cửa dặn dò Tiểu Thích “Đợi chốc nữa, người đích thân đi bốc thuốc, lại tìm hai vị đại phu khác hỏi thử xem, vị thuốc đó không làm ảnh hưởng đến thai nhi thì mới được dùng.”

Tiểu Thích tuân lệnh liền đi ngay. Thuần Vu Vọng lặng người nhìn vào rừng mai trước mặt, sau đó mới quay về bên cạnh giường, ngồi xuống cạnh ta.

Cách đó không lâu, hai bên vừa mới cãi cọ, sắc mặt ngài cũng chẳng vui vẻ lên mấy sau khi nghe tin khẳng định ta đã mang thai. Còn ta lại càng tỏ ra lạnh lùng, dùng tay ấn mạnh vào bụng, cầu mạnh một cái, chỉ hận không thể cầm dao rạch bụng moi tên nghiệt chủng của ngài ra rồi vứt tới trước mặt ngài. Thế nhưng không biết cầu như vậy liệu có thể bóp chết nghiệt chủng của ngài ngay trong bụng ta không nữa?

Ta có thể coi những cuộc ân ái giữa ta và ngài là một trò chơi hưởng thụ trên thân thể của đối phương, lúc cần thiết, vẫn có thể đánh đến người sống kẻ chết. Dưới lớp máu tanh, ân oán tan biến cả hai có thể rửa sạch được oán hận trong lòng.

Thế nhưng hiện nay, tình cảm này là sao chứ? Ta thân là tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế, cháu gái ruột của Đức phi nương nương, vị hôn thê của Nam An hầu Tư Đồ Lăng, lại trở thành nữ tù binh của vị thân vương Nam Lương, đồng thời còn sinh con đẻ cái cho ngài?

Thuần Vu Vọng mím chặt môi, nhìn ta chằm chằm bằng đôi mắt sầu buồn, oán trách, đột nhiên bóp chặt bàn tay đang cầu lên bụng ta, vặn ra sau

lưng rồi lạnh lùng nói “Tần Văn, lại cho nàng hai sự lựa chọn. Thứ nhất, yên phận ngoan ngoãn sinh đứa con này cho ta, ta sẽ ở bên nàng, chăm sóc nàng, mọi thứ đều thuận theo ý muốn của nàng.”

Cánh tay phải bị ấn chặt sau lưng khiến cho vết thương trước ngực nhói đau, ta cố gắng chịu đựng, cắn hận lên tiếng “Ngài nằm mơ.”

Thuần Vu Vọng lại càng tăng thêm sức ấn mạnh cánh tay của ta ra sau lưng, ấn ta cùng chiếc chăn vào sát thành giường.

Nhìn thấy mồ hôi túa đầy trên trán ta, ngài chậm rãi nói thêm “Thứ hai, ta sẽ chặt hai tay chân của nàng, cho nàng ăn uống bổ dưỡng, đợi khi nàng mang thai đủ mười tháng, rạch bụng lấy đứa con của chúng ta ra.”

Ta cảm giác lạnh buốt, từ bàn chân lên đến tận đỉnh đầu, ta run rẩy lên tiếng “Ngài dám?”

Lời nói vừa dứt, ta đã nghe thấy tiếng xương kêu rắc một tiếng. Ta đau đớn thét thành tiếng, ánh mắt nhìn bàn tay phải của mình lại bất lực rơi xuống giường. Không ngờ ngài lại bẻ gãy cánh tay đã từng bị gãy một lần của ta.

Dùng tay bóp chặt chiếc cằm của ta, ngài lạnh lùng nhìn vào khuôn mặt quẫn thất vì đau đớn của ta, ánh mắt xa lạ, lạnh lùng như lúc mới gặp “Ta dám hay không, nàng cứ thử rồi sẽ biết.”

Ngài đưa bàn tay của mình ra. Ngón tay trắng trẻo thon dài, mỗi buổi tối vuốt ve ân ái ta đều dịu dàng, ấm áp, nhuôm đầy ma lực không thuộc về nhân gian, khiến ta như rơi vào giấc mộng tươi đẹp, đắm say, hạnh phúc và không còn tự chủ. Lúc này, cũng chính bàn tay tuyệt đẹp khiến ta mê mẩn, yêu thích đó, lại từ từ bóp chặt lấy cánh tay trái của ta.

“Ta muốn có đứa con này, đây là thứ mà nàng đã từng hứa với ta.”

Giọng nói của ngài thê lương, mang theo cả cảm giác tuyệt vọng đau đớn. Ta còn chưa kịp lấy lại tỉnh táo khỏi cơn đau truyền từ cánh tay phải, run run nhìn về phía ngài. Tấm rèm đã che quá nửa khuôn mặt ngài, hương trầm mang theo tử khí, đôi mắt đen láy mang theo ánh sáng tuyệt vọng mà sắc nhọn như dao.

“Xin dừng.”

Lúc ta hét lớn, cánh tay trái cũng đã bị ngài bẻ gãy. Nỗi đau xuyên tim truyền lại... Mọi thứ trước mắt tối sầm. Vào khoảnh khắc sau cùng mất đi ý thức, ta đột nhiên cảm thấy ta hoàn toàn không xứng với danh xưng Diêm Vương địa ngục gì đó.

Người đàn ông có dung mạo cao quý xuất thần trước mặt mới thực sự là một Diêm Vương ngọc diện đúng nghĩa.

Mây nước xa mờ, trông mà chẳng biết sâu bao nhiều

Lúc ta tỉnh lại, đã là đêm khuya, căn phòng này ngập tràn mùi rượu nồng nặc. Cố gắng cử động, cảm giác đau đớn do hai tay bị bẻ gãy khiến ta đau đến toát mồ hôi lạnh.

Ngài dùng sức cũng rất thích hợp, chỉ vừa đủ để làm sai khớp, gân cốt mấy chỗ cũng bị tổn thương, nhưng vẫn chưa bị bẻ gãy xương gãy. Lúc này, miễn cưỡng có thể hoạt động được, thế nhưng chỉ cần động một ngón tay cũng cảm thấy đau nhói, chứ đừng nói định giở trò.

Thật không ngờ nhìn Thuần Vu Vọng ôn nhu, nhã nhặn mà cũng có lúc lại sử dụng thủ đoạn ác liệt như vậy. Ta oán hận nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang ngồi bên bàn uống hết ly rượu này đến ly rượu khác.

Ta đã từng khuyên ngài phải bảo trọng, đừng uống rượu lạnh, thế mà lúc này chỉ thực mong ngài uống say chết cho rồi, tốt nhất là để ta có cơ hội đâm lên người ngài vài nhát chí mạng.

Không ngờ ngài lại cảm thấy động tĩnh của ta, quay đầu qua nhìn, đôi mắt đen láy lúc này chuyển sang mơ màng, mệt mỏi, sau đó lại quay đầu đi chỗ khác, vừa rót rượu vừa lười nhác đưa lời dăn dò: “Người đâu, mau hầu hạ phu nhân.”

Người bước vào là Nhuyễn Ngọc. Nàng ta và Ôn Hương chính là những cao thủ Thuần Vu Vọng tìm về, huấn luyện, trước nay đều được đối đãi đặc

biệt. Thế nhưng lúc Nhuyễn Ngọc bước vào, cũng phải nín thở căng thẳng, chẳng dám gây ra tiếng động quá lớn.

“Phu nhân.”

Nàng khẽ tiếng gọi ta, thận trọng đỡ ta ngồi dậy, cho ta dùng cháo hoa cùng mấy món ăn kèm thường ngày ta vẫn thích. Mọi thứ cũng khá là ngon miệng.

Trước ngực nhói đau kèm thêm tức thở. Thức ăn đã rất thanh đạm, vậy mà khi ăn ta vẫn cứ thấy dạ dày quặn thắt, buồn nôn.

Ta nhắm mắt, nhanh chóng nuốt miếng cháo xuống, cố ép bản thân phải ăn hết cả bát cháo lớn này vào bụng, sau đó tựa người bên gối, ta điều hòa lại hơi thở, tĩnh lặng đợi thời khắc khó chịu nhất qua đi.

Nhân nại, không muốn tử vong thì chỉ có nhân nại mà thôi. Cuộc sống khó khăn, khổ sở hơn thế này ta cũng đã trải qua, nhưng không hiểu sao lúc này lại cảm thấy đáng sợ như vậy chứ? Chỉ cần tất cả mọi thứ qua đi, chỉ cần có thể quay về được Đại Nhuế... Thuần Vu Vọng, tất cả những đau khổ ngài trút lên người ta bây giờ, ta sẽ trả lại ngài gấp mười lần.

Bên tai bỗng vang lên giọng nói bình thản của Thuần Vu Vọng: “Vậy nàng đã suy nghĩ kỹ về lựa chọn mà ta đưa ra chưa?”

Ta nheo mắt, chỉ hận không thể dùng ánh mắt biến thành mũi kiếm sắc nhọn, nhất kiếm xuyên tâm ngài ngay tức thì.

Ngài lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt ta, hoàn toàn phớt lờ mọi oán hận trong đôi mắt đỏ, sau cùng mỉm cười lên tiếng: “Nếu nàng còn ôm theo hy vọng rời khỏi Đại Lương, nếu nàng vẫn chưa muốn chết, vậy thì nàng chỉ có thể lựa chọn điều thứ nhất.”

Ánh mắt của ngài trong khoảnh khắc này quá sắc sảo. Không ngờ ngài vừa nhìn qua đã đọc được ta vẫn kiên trì muốn giết chết nghiệt chủng trong bụng, thế nhưng ý chí cầu sinh trong ta lại càng mạnh mẽ hơn. Ngài đã dùng thủ đoạn của mình để nói cho ta biết, ngài muốn có đứa con này.

Nếu ta còn cố chấp làm trái ý ngài, nói không chừng, ngài thật sự sẽ chặt hết tay chân của ta, hoặc giả sẽ tùy tiện bẻ sai khớp tay chân của ta giống như ngày hôm nay, chẳng khác gì bẻ một nhánh mai vậy.

Ta không dám tưởng tượng, con người này chính là người mà tối trước vẫn còn mặn nồng ân ái cùng ta. Quả nhiên trên thế gian này, tình yêu và ân ái là hoàn toàn khác nhau. Bản thân ta rõ ràng đã thấu hiểu tất cả, tại sao gần đây lại cứ hồ đồ, nhầm lẫn.

“Ta chọn cách thứ nhất.” Ta cố gắng cắn chặt chiếc chần, cảm nhận nỗi đau đón thấu xương thấu tủy khi bị ngài bẻ sai khớp cả hai tay của mình, sau đó bình thản đáp thêm “Ta đích thực không muốn chết. Ta đương nhiên phải sống cho thật mạnh khỏe, thì mới có thể báo được mối thù sâu như biển của ngài hôm nay.”

Ngài khẽ nheo mắt, mỉm cười rồi nhìn ta nói “Tìm ta báo thù? Mối thù sâu như biển?”

Bộ dạng đó cứ như thể ngài đang ngắm Tương Tư chơi đùa, vừa hưng phấn, lại nực cười, rõ ràng là thái độ không thêm bận tâm.

Ta lại càng thêm bình tĩnh, cũng mỉm cười đưa lời đối đáp “Ta sẽ chôn sống toàn bộ người trong phủ Chấn Vương giống như đã chôn sống năm vạn hàng binh Nhu Nhiên trước đây. Trong đó bao gồm cả nô tì, thị vệ, gia súc, thậm chí... Tương Tư của ngài nữa.”

Ngài vẫn giữ nguyên nụ cười coi thường, từ từ uống hết rượu trong ly “Được, ta sẽ đợi xem nàng hủy diệt phủ Chấn Vương để báo mối huyết hải

thâm thù của mình. Chỉ là... trước lúc đó, nàng nhất định phải sinh đứa con này cho ta.”

Ta bất giác đưa bàn tay đặt lên bụng của mình, lại có cảm giác muốn lòi ngay nghiệt chủng trong đó ra rồi bóp chết trước mặt ngài. Vừa mới dùng sức một chút, bả vai đột nhiên lại đau đớn từng cơn, sống lưng vã đầy mồ hôi, ngay sau đó bàn tay bất lực thông xuống.

Ngài đã bẻ gãy hai tay ta, không chỉ muốn cảnh cáo tính cách ngông cuồng bất kham của ta mà cũng đồng thời rút đi mọi sức mạnh sau cùng có thể làm tổn thương đến đứa trẻ trong bụng của ta.

Ngài nhìn chăm chăm vào tay ta, ánh mắt sắc lạnh tựa đao, sau đó gần giọng “Tần Văn, ta cảnh cáo nàng, nàng bằng lòng hay không thì nhất định phải sinh đứa trẻ này ra. Nếu nàng sinh đứa trẻ ra khỏe mạnh, nói không chừng, ta sẽ tha cho nàng quay về Đại Nhuế. Nếu... nàng dám làm hại đến đứa con của ta, ta nhất định sẽ dìu nàng xuống lòng hồ bên rừng mai, người đến cứu nàng đừng mong mang được dù chỉ là xương cốt của nàng quay về.”

“Lòng hồ bên rừng mai?” Ta bật cười thành tiếng “Tại sao lại không phải là đỉnh núi bên rừng mai? Ngài cũng có thể nói với người khác, người nằm trong đó, chỉ là một vị cố nhân của ngài. Sau đó, tiếp tục dắt theo Trương Tư đi đến chân trời góc bể tìm Doanh Doanh đã hóa thành tro bụi.”

Ngài đứng bật dậy, sắc mặt trắng nhợt, buột miệng nói “Tại sao nàng lại biết... tại sao nàng lại biết...”

Ta lạnh lùng nhìn ngài rồi bật cười chế diễu “Chẩn Vương Điện hạ, nếu còn muốn tìm một người phụ nữ khác có dung mạo giống với Doanh Doanh, chỉ e là khó hơn lên trời. Đợi khi nào Trương Tư lớn hơn chút nữa, thì chẳng dễ dàng lừa gạt như bây giờ đâu. Ngài chuẩn bị để mẫu thân của cô bé chết mấy lần đây?”

Ngài nắm chặt ly rượu trong tay, sắc mặt như kết thành băng, thậm chí cả người lạnh giá chẳng khác nào khối băng ngàn năm, cứng đờ, nhưng trong suốt, dễ vỡ.

“Nàng không xứng nhắc tới Tương Tư, nàng cũng không xứng ...”

Choang một tiếng, trong lúc ngài đang gần giọng, chiếc ly trong tay đã vỡ thành nhiều mảnh, nhìn ta đầy hoảng hốt, hoàn toàn không để tâm đến máu đang từ từ chảy qua kẽ ngón tay mình.

Nhuyễn Ngọc kinh hãi, định bước lên xem, thế nhưng hoàn toàn hoảng loạn trước sắc mặt quá đổi thê lương của ngài, vừa tiến lên một bước đã đứng khựng lại.

Ta quay người vào trong chẳng bận tâm, nhắm mắt dưỡng thần. Rất lâu rất lâu sau, sau lưng vang lên tiếng bước chân rời khỏi. Bước chân không vững, chập chà chập choạng, dường như ngài bị ai đó đâm một đao, bị thương không nhẹ.

Sáng sớm hôm sau, lại có người đưa thuốc đến, cũng chẳng biết là thuốc trị thương hay thuốc an thai. Ta hình như đang bị sốt, đầu óc nặng trĩu, ngửi thấy mùi thuốc đã muốn nôn mửa. Khi cố gắng nhắm nhin chuẩn bị uống thuốc, đầu lưỡi vừa chạm vào nước thuốc lập tức thấy vị đắng khác thường, liền nôn mửa một cách đáng sợ, nôn hết số thức ăn còn chưa kịp tiêu hóa tới qua ra ngoài, sau cùng nằm thượt trên giường nôn ra toàn thuốc, vết thương trước ngực toạc ra, phần áo đỏ rực màu máu.

Nhuyễn Ngọc không còn cách nào khác, liền cho ta xúc miệng, lại bê bữa sáng vào để ta dùng. Còn ta vì nôn mửa quá nhiều, chẳng còn sức lực, ngồi cũng chẳng vững chứ đừng nói đến việc ăn uống.

Thuần Vu Vọng vẫn cứ ngồi một bên nhìn mọi thứ, sắc mặt tiều tụy, hốc mắt thâm quầng, đoán chắc tối qua cũng không ngủ ngon lành. Hôm nay thấy bộ dạng của ta, ngài cau chặt đôi mày, nhưng chỉ im lặng, xem ra rất không vui, cũng chẳng biết có phải lại nghi ngờ ta cố tình làm vậy, thế nhưng cũng chẳng lại gần làm khó gì hết.

Mới có thời gian một, hai ngày, liên tục bị thương lại còn mang thai, đoán chắc bộ dạng ta tiều tụy không kém. Tuy rằng không soi gương, thế nhưng ta đã thấy ngay bàn tay mình cũng trắng nhợt vô sắc, phần gân xanh nổi rõ.

Nằm trên giường một hồi, hơi thở đều đặn trở lại ta liền bảo Nhuyễn Ngọc mang cháo đến, sau đó cố gắng lắm mới ăn được nửa bát.

Bên cạnh không có người chăm sóc, ta lại càng phải bảo trọng sức khỏe, chỉ có nhanh chóng hồi phục thể lực thì mới sớm thoát khỏi tình trạng bị người khác khống chế.

Nhuyễn Ngọc lại ra ngoài bốc một ít thuốc trị thương về băng bó lại vết thương trên ngực cho ta, lúc quay lại, phía sau đã thêm một chiếc đuôi bé nhỏ.

Ta ban đầu không để tâm, đợi khi thay thuốc xong, mới thấy Nhuyễn Ngọc thì thoảng lại cau mày nhìn ra phía sau, lúc cố gắng chống người ngồi dậy, nhìn ra phía ngoài cửa, ta mới thấy có một vật áo nhỏ thoắt ẩn thoắt hiện trước cửa, tiếp đó là đôi mắt to tròn, lạnh lợi, đang tò mò mà lặng lẽ nhìn về phía ta. Đột nhiên thấy ta nhìn về phía mình, cái đầu bé xinh nhô thêm đôi chút, chiếc miệng cong lên để lấy lòng, đôi núm đồng tiền sâu hoắm, duyên dáng cũng theo đó mà hiện lên. Cô bé khẽ gọi “Mẫu thân.”

Thuần Vu Vọng nghe thấy thế liền nhú mày nhìn ra ngoài, chiếc đầu bé xinh tức thì thu lại, nhưng chẳng biết cách dấu vật áo bên dưới đi, lo lắng núp ra phía sau.

Ta đột nhiên cảm thấy ấm lòng, sống mũi cay cay, gọi “Tương Tư.”

Chiếc đầu bé xinh của Tương Tư lại từ từ thò ra, trước tiên sợ hãi nhìn về phía phụ vương mình sau đó mới quay về phía ta.

Hàng ngày, cô bé được Thuần Vu Vọng nâng niu như viên minh châu trong lòng bàn tay, ăn nói tùy tiện, chưa từng thấy cô bé sợ hãi phụ vương bao giờ. Phải chăng Thuần Vu Vọng đã trách mắng cô bé vì chuyện của ta?

Ta liền vẫy cô bé lại “Tương Tư mau lại đây.”

Tương Tư do dự một hồi, rón rén tay chân bước qua cửa, nhưng lại vòng xa tránh khỏi chỗ của Thuần Vu Vọng, rồi mon men đến bên giường ta.

Thuần Vu Vọng chẳng nhìn Tương Tư, cúi đầu dùng trà, như thể đang chuyên chú thưởng thức hương vị của trà vậy.

Ta khoác áo ngồi dậy, hỏi Tương Tư “Con đã ăn sáng chưa?”

Tương Tư gật đầu đáp “Con ăn rồi ạ.”

Cô bé cúi đầu nhìn tấm áo cùng vài băng dính máu mà Nhuyễn Ngọc vừa thay, liền lên tiếng hỏi “Mẫu thân, người bị chảy máu ở đâu vậy? Có đau không?”

“Không sao, chỉ là vết thương nhẹ thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ đỡ.”

“Có phải phụ vương đã làm người bị thương?”

Ta kinh hãi, không hiểu sao cô bé lại suy đoán như vậy.

Lúc ngược mắt lên nhìn Thuần Vu Vọng, ngài đang ảo não nhìn về phía Trương Tư, sau đó chuyển ánh mắt về phía ta, trong ánh mắt ánh lên tia oán hận, sau đó lại tiếp tục cúi xuống uống trà.

Ngài vẫn còn phần uất? Vậy người đã bị ngài dày vò đến chết đi sống lại, thậm chí đang mang nghiệp chướng của ngài trong người có phải là sẽ tức ói máu mà chết hay không?

Vỗ nhẹ lên chiếc đầu bé nhỏ của Trương Tư, ta dịu dàng đáp “Phụ vương của con là thân vương Đại Lương, muốn đánh muốn giết ai rất dễ dàng. Lúc ngài phát nộ, con đừng có chọc giận ngài nhớ chưa?”

Trương Tư nghe vậy, hốc mắt đã ửng đỏ, nước mắt rưng rưng tựa vào người ta, chu miệng đầy uất ức. Chỉ cần nhìn bộ dạng này là ta biết cô bé đích thực đã bị Thuần Vu Vọng giáo huấn một trận.

Nhìn bộ dạng cô bé đáng yêu, ngoan ngoãn mà lại đáng thương, ta liền đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô bé, vừa mới dùng sức đã đau đến hoa mày chóng mặt, hai tay lại buông thõng xuống giường.

Trương Tư thấy ta đau đớn, lại càng tức giận, tựa vào ta, trợn mắt lườm phụ vương phần nộ nói “Tôi nay con muốn ngủ cùng mẫu thân, không để cho phụ vương ăn hiếp người nữa.”

“Quả nhiên là con gái ngoan của ta.” Ta mỉm cười ôm Trương Tư nhưng chẳng còn chút sức lực nào, lại than “Đáng tiếc, mẫu thân chẳng thể nào ôm con được nữa.”

“Tại sao thế?”

“Phụ vương con đã bẻ sái khớp tay khiến ta bị thương rồi.”

Tương Tư thận trọng sờ lên cánh tay ta, trầm ngâm một hồi, đột nhiên đưa đôi cánh tay bé nhỏ ôm lấy ta bật khóc thành tiếng “Không sao đâu, mẫu thân không thể ôm Tương Tư vậy thì Tương Tư sẽ ôm mẫu thân vậy.”

Cảm giác cay xè ở mũi xộc thẳng lên khoang mắt, hốc mắt đã khô bao lâu nay bỗng ướt nhòa, long lanh. Ta ôm đứa bé gái đáng yêu mà ấm áp, thì thào lên tiếng “Được thôi, Tương Tư ôm mẫu thân rồi, mẫu thân chẳng thấy đau đớn nữa.”

Phía sau truyền lại tiếng ly trà rơi xuống đất.

Vừa quay đầu lại, Thuần Vu Vọng đã đứng bật dậy, nhanh chóng xông ra khỏi phòng.

Không biết có phải ta nhìn nhầm không, vào khoảnh khắc ngài quay đầu rời đi, ánh mắt đã long lanh ngấn lệ.

“Điện hạ.” Nhuyễn Ngọc chắc hẳn còn nhìn rõ hơn cả ta, thấy ngài ra ngoài, cũng chẳng thu dọn các mảnh vỡ trên đất mà xông theo ra ngoài.

Khi ra đến cửa, nàng ấy mới quay lại nhìn ta, khi xác nhận ta lúc này chẳng còn sức lực để làm gì Tương Tư, mới quay sang dặn dò thị vệ đứng trực trước cửa một tiếng rồi tiếp tục đuổi theo Thuần Vu Vọng.

Tương Tư nằm trong lòng ta, mơ màng nhìn cảnh tượng trước mắt, thân người nhỏ bé khẽ run.

Ta vội nói “Tương Tư đừng sợ, phụ vương không phải đang tức giận con đâu. Chỉ là ngài... đang ghét mẫu thân thôi.”

“Thế nhưng không phải người vẫn luôn mong ngóng mẫu thân quay về sao? Khoảng thời gian trước không phải người đối xử với mẫu thân rất tốt

hay sao? Tại sao... tại sao vừa mới chớp mắt, người đã không cho phép con nhắc tới nữa?”

Ta hoảng hốt hỏi lại “Không cho phép con nhắc tới ta?”

“Buổi tối hôm qua, khi ăn cơm với phụ vương, con chỉ hỏi một câu tại sao không gọi mẫu thân ra dùng bữa cùng, người liền vớt bát cơm xuống đất, bảo con rằng người không phải mẫu thân của con, không cho phép con tới thăm người, còn không cho phép con gọi người là mẫu thân...”

“Ừm, ngài làm vậy là vì đang chán ghét mẫu thân, chứ không phải là nổi giận với con đâu.”

“Thế... thế nhưng người rõ ràng là mẫu thân của con mà. Con tranh luận với phụ vương vài câu, hỏi người có phải đòi cưới vị tỷ tỷ áo trắng kia về làm thiếp, lại nói người là kẻ xấu, người càng thêm tức giận, lật tung cả chiếc bàn, tóm con đẩy ra ngoài rồi còn bảo con... bảo con cút đi...” Giọng Trương Tư càng nói lại càng uất ức, sau đó không kìm được mà bật khóc thành tiếng “Trước giờ phụ vương chưa từng hung dữ như vậy, con ngồi trên đất khóc rất lâu, người cũng chẳng thèm ra ngoài nhìn con lấy một lần. Sau đó, Nhuyễn Ngọc tỷ tỷ bế con về phòng của bọn họ để ngủ...”

Xem ra, hôm qua sau khi ta ngất đi, tâm trạng của Thuần Vu Vọng không tốt, nên mới trút giận lên cô con gái bảo bối bé bỏng. Ta định muốn nói thêm vài câu để ly gián hai cha con Thuần Vu Vọng, thế nhưng quay sang thấy Trương Tư khóc lóc đáng thương lại không nỡ lòng, liền nhẹ nhàng đưa lời an ủi “Trương Tư đừng khóc, phụ vương lúc đó đang giận, trong lòng thực ra vẫn luôn yêu thương con nhất. Đợi chốc nữa, để tỷ tỷ Nhuyễn Ngọc dắt con đến nói lời xin lỗi phụ vương, ngài vui lòng nhất định sẽ không giận Trương Tư nữa.”

Ai ngờ Trương Tư lại quay ngoắt mặt, đưa tay dụi mắt nói “Tại sao con phải xin lỗi? Con cũng chẳng làm chuyện gì sai cả. Nếu từ nay phụ vương

không để tâm đến con thì con cũng chẳng thèm quan tâm đến người nữa.”

Ta lặng người rồi nói “Không xin lỗi cũng chẳng sao, chút chuyện nhỏ nhặt, ngài lại còn so đo tính toán với con ư? Chỉ một lúc là sẽ quên hết, tự nhiên hai cha con lại thân thiết với nhau thôi. Sau này, con phải nhớ, đừng chọc giận ngài cũng đừng nhắc tới mẫu thân trước mặt ngài, có biết không?”

“Tại sao con lại không thể nhắc tới mẫu thân?”

Đôi mắt Tương Tư vừa đen láy vừa sáng ngời, dáng vẻ nhường mảy tức giận rất giống ta, ngay cả khi cố chấp, mím môi lại cũng khiến ta có ảo giác nhớ lại bản thân lúc nhỏ. Tương Tư nói thêm “Phụ vương là của con với mẫu thân. Con muốn được sống cùng với mẫu thân và phụ vương. Con không cho phép phụ vương đi tìm tỷ tỷ khác, càng không cho phép phụ vương đối xử không ra gì với mẫu thân.”

Đứa bé gái này ngoan ngoãn, lanh lợi, nhưng cũng rất cố chấp, bướng bỉnh, chẳng hề có chút nhẫn nhịn, dịu dàng như phụ vương của mình.

Ta nhìn cô bé hồi lâu, than dài một tiếng “Ừm... có con ở đây, đoán chắc người phụ nữ mà phụ vương con thích khó lòng mà vào được phủ Chân Vương.”

Nói những lời này, trong lòng ta đã đoán chắc vị vương gia với gia thế hiển hách, dung mạo tuyệt sắc này trong những tháng ngày sắp tới sẽ đơn thân một mình mà thôi.

Thuần Vu Vọng cố tình muốn ta suy nhược, yếu ớt để không thể làm tổn thương đến Tương Tư hay thai nhi, thế nhưng ta không thể để bản thân thế này mãi được. Vài ngày sau, ta đã có thể xuống giường đi lại, đồng thời dắt theo Tương Tư từ từ tản bộ trong rừng mai. Chỉ là mỗi ngày vẫn cứ nôn

mưa không ngừng, thực sự chẳng thể nuốt nổi thức ăn, thế nên ta ngày một tiêu tụy, nhưng cũng chẳng biết làm cách nào khác được.

Tương Tư quả nhiên dừng cảm, mặc dù rất sợ phụ vương nổi giận, mỗi lần đều đi vòng rất xa, hoặc trốn ở phía sau lưng ta, thậm chí cũng không gọi ngài một tiếng, cũng chẳng nói chuyện cùng ngài một câu. Mỗi đêm cô bé đều muốn ngủ cùng ta, nhưng sau khi nghe Nhuyễn Ngọc nói ngủ không cẩn thận sẽ chạm đến vết thương của ta, liền để Nhuyễn Ngọc bế về phòng ngủ.

Ta ngược lại không hề tức giận, chỉ là đích thực chẳng còn chuyện gì để nói với người đó, cho nên dù là hằng ngày gặp mặt, ta cũng coi như không, hoặc giả coi ngài chẳng khác nào một gốc mai già chẳng hề bắt mắt. Nếu có khả năng, ta chỉ muốn dùng đao kiếm nói chuyện cùng ngài, tốt nhất là đâm một đường kiếm qua, lập tức nhỏ tung rữa, từ nay trở đi, không cho phép chặn đường của ta, cũng không khiến ta phải chướng mắt.

Hôm nay đi mãi đi mãi, bất giác ta đã đi đến một cái hồ nằm cạnh rừng mai. Mấy hôm nay trời tạnh ráo, ta đi lại vài vòng liền phát hiện kí hiệu Tư Đồ Vĩnh để lại cho mình trên cành cây. Đúng lúc đang dụng tâm suy nghĩ xem làm cách nào mới có thể cắt đuôi Ôn Hương và Nhuyễn Ngọc đang bám theo phía sau như âm hồn, thì ta thấy Nhuyễn Ngọc nhìn lên đỉnh đồi, hoảng hốt hét lên một tiếng, quay sang nhìn Ôn Hương, rồi cả hai cùng xông lại phía đó.

Tương Tư thấp bé, kiễng chân mà chẳng thể nhìn thấy, liền hỏi ta “Mẫu thân, bọn họ chạy đi đâu thế?”

Ta liếc mắt nhìn qua, mỉm cười đáp “Đi hầu hạ phụ vương của con thì phải? Ngài đang uống rượu trên đỉnh đồi. Ha ha, ngồi trên đỉnh đồi, sưởi nắng ấm, vừa uống rượu, vừa ngắm hoa mai, cuộc sống này đúng là tràn đầy ý vị.”

Tương Tư nghe thế thì phẫn nộ, giậm chân lên tiếng “Mẫu thân ốm bệnh thế này... con chẳng thềm quan tâm đến phụ vương nữa.”

Tương Tư thực sự không hiểu, trên đỉnh đồi đó, là nơi mẫu thân cô bé đã mất đang yên nghỉ, thậm chí cũng chẳng có lấy một tấm bia đề. Chỉ những lúc phụ vương cô bé ưu sầu, khổ não mới chịu thừa nhận sự thật này, cô đơn một mình bước lại, uống rượu giải sầu.

Thật là kì lạ, tại sao ngài không có ý định sống bên nhau, chết chung mộ, để tránh phải âm dương ngăn cách, ngày ngày khổ hạnh, như vậy bản thân ta cũng chẳng phải vô duyên vô cớ trở thành kẻ thế thân, cũng chẳng phải mang nặng đẻ đau đưa con cho kẻ thù.

Hai khớp tay bị thương, võ công lại bị khống chế, nên ta càng khó hồi phục như người bình thường, thậm chí đến hôm nay vẫn chưa vận sức được, đã thế lại còn bị ốm nghén, Tương Tư thì còn nhỏ, chẳng hiểu mấy chuyện, cứ thấy ta ngày một yếu hơn, nghe ta nói vậy lại càng thêm oán hận phụ vương đã không trị bệnh tử tế cho ta.

Thấy Tương Tư không bận tâm đến chuyện trên đỉnh đồi nữa, ta liền dắt tay cô bé, giả bộ dạo mát, thế nhưng kì thực là nhìn kí hiệu thuận theo cành cây, sau đó dừng lại bên cạnh một cây mai.

Đây là một cây hồng mai được trồng ở góc khuất phía Đông, thân cây to vững, bên trên có mấy lỗ nhỏ nhỏ sẽ không khiến người khác chú ý. Ta giả bộ cầm một cành cây vẽ thưởng thức, đồng thời khéo léo nhét vào trong tay áo, rồi bình thản như không, dắt theo Tương Tư đi dạo chỗ khác, hái mấy bông mai, cài lên mái tóc cho cô bé.

Tương Tư có vẻ rất thích, cũng hái mấy bông mai, cài lên mái tóc cho ta. Ta thấy vật muốn lấy đã tới tay, tâm trạng vui vẻ, tựa vào thân mai ngồi xuống, để mặc cho cô bé nhảy nhót, nghịch ngợm, rồi lặng lẽ mỉm cười yêu thương theo dõi cô bé.

Lúc này tiết trời đang giữa xuân, mai đã dần tàn phai, Tương Tư nghịch ngợm khiến hoa rơi liên hồi, bay ngợp trời chẳng khác nào cánh bướm, dưới ánh nắng ấm áp, trông chẳng khác nào có sinh mệnh, không ngừng nhẩy múa dưới sắc vàng của nắng xuân.

Còn đứa bé gái hân hoan cười đùa trước mặt ta chính là ánh sáng xán lạn nhất giữa cảnh tượng mê hoặc, tuyệt đẹp này, khiến cho rừng mai cô quạnh, đượm buồn phút chốc trở nên tươi tắn, tràn trề sinh lực. Cảnh tượng trước mặt khiến tâm thần ta có phần hoảng hốt, chỉ cảm thấy tất cả hình ảnh giết chóc đầm máu trên sa trường trước kia đều quá xa vời, không còn chân thực. Nếu ta thực sự có đứa con gái thế này, cứ nhìn cô bé vui vẻ, hân hoan, đơn giản bình dị sống hết cuộc đời, chưa chắc đã không phải là hạnh phúc.

Chính vào lúc tâm trạng đang vui vẻ, bỗng ta thấy bên cạnh vụt qua một bóng người. Liếc mắt cảnh giác, nụ cười bên khóe môi đột nhiên lạnh giá, cứng đờ, mím chặt môi, khuôn mặt ta rơi vào băng giá.

Là Thuần Vu Vọng, ngài dường như đã say, được hai thị nữ đỡ xuống, nhưng khi nhìn thấy chúng ta lại khựng người, sắc mặt vừa vui mừng lại vừa bi thương, mơ màng, hoảng hốt, nhưng ánh mắt lại vô cùng trong trẻo, trong trẻo đến mức ngay cả những bông mai phía sau kia cũng trở nên rạng rỡ chỉ vì ngài.

Tương Tư thấy sắc mặt ta thay đổi, bất giác dừng chân, hít một hơi thật sâu, cong miệng mỉm cười rồi bước lại chỗ ta.

“Tương Tư, con vẫn còn giận phụ vương con sao?” Ngài phớt lờ ánh mắt lạnh nhạt của ta, kéo Tương Tư đang dựa vào người ta lại, ngồi xổm xuống vỗ nhẹ lên cái đầu bé xinh của cô bé rồi nói thêm “Phụ vương uống rượu say, mắng con vài câu, vậy mà con đã tức giận, đợi đến khi phụ vương

già rồi, trở nên hồ đồ, có phải con định đuổi phụ vương ra khỏi nhà luôn không?”

Tương Tư vẫn chu miệng nói “Con sẽ không đuổi phụ vương ra ngoài, thế nhưng phụ vương sẽ đuổi mẫu thân đi đúng không?”

“Nói láo! Tại sao phụ vương lại đuổi mẫu thân con đi chứ? Mẫu thân con còn hứa với ta sẽ sinh cho con thêm một đệ đệ.”

Tương Tư đột nhiên vui vẻ hẳn lên “Có thật không? Thế nhưng sao mẫu thân lại nói không thèm quan tâm đến phụ vương nữa?”

Thuần Vu Vọng liền nói “Mẫu thân con vẫn giận phụ vương. Cũng giống như Tương Tư đang giận phụ vương đó. Có phải con sẽ không bao giờ để tâm đến phụ vương sao?”

Tương Tư chấp tay ra sau lưng rồi quay người bước đi “Ừm, chuyện này thì con còn phải suy nghĩ đã.”

Thuần Vu Vọng ôm lấy cô bé, mỉm cười nói “Hả? Con vẫn còn giận phụ vương sao?”

Tương Tư trợn mắt nhìn về phía đình đôi phía trước, bộ dạng vô cùng đắc ý, nhưng vẫn cố tình chu miệng.

Thuần Vu Vọng dùng tay búng nhẹ vào chiếc miệng xinh đang chu lên, rồi từ tốn lên tiếng “Vẫn còn tức giận sao? Vẫn còn tức giận sao? Vẫn còn tức giận sao?”

Thuần Vu Vọng ôm chặt lấy cô bé nhẹ thì thầm “Ta đương nhiên sẽ đối xử tốt với con và mẫu thân của con.”

Dứt lời, ngài đột nhiên đưa tay ôm cả ta vào lòng. Ta ảo não định đẩy ngài ra, mặc dù ngài lúc này nửa tỉnh nửa mê, sức lực không mạnh lắm, nhưng bàn tay thanh nhã đó vẫn rất có lực.

Ngài ôm chặt cả ta lẫn Trương Tư vào lòng, thì thầm khẽ gọi, thanh âm khẽ đến mức chẳng thể hiểu nổi là ngài đang bị ai hay mừng rỡ.

Ngài nói “Vãn Vãn, Trương Tư, ta chỉ cần như vậy... như vậy cả cuộc đời, là được rồi... là được rồi...”

Bị ôm chặt đến mức chẳng thở nổi thế này, có lẽ đối với ngài thì tốt, nhưng chẳng hề khiến ta vui vẻ. Mùi rượu nồng nặc trên người ngài xộc lên mũi, dạ dày ta lại theo đó mà quặn thắt, khó chịu.

Ta nghiêng răng gặng hỏi “Thuần Vu Vọng, có phải ngài định dùng hơi rượu khiến ta nôn mửa đầy mình ngài không?”

Ngài thoáng lặng người, vội vã buông ta ra, mỉm cười hời hợt rồi nhẹ nhàng nói “Nàng vẫn cảm thấy khó chịu sao? Đến tầm ba, bốn tháng thì sẽ không còn khó chịu như vậy nữa đâu.”

Ta ấn nhẹ vào phần ngực đang nhói đau, cười nhạt đáp “Người không biết lại tưởng Chấn vương điện hạ đã từng sinh con đấy.”

Thuần Vu Vọng lặng người nhìn ta, đột nhiên đưa lời than thở “Ta đương nhiên là không thể sinh con được rồi. Thế nhưng mẫu thân của Trương Tư mang nặng đẻ đau gần mười tháng, ta chịu khổ không kém gì nàng ấy đâu.”

Ta nhớ đến người thê tử mang thai bảy, tám tháng mà vẫn nghịch ngợm, quậy phá của ngài, cũng không tranh cãi thêm nữa, bực bội lui về phía sau một bước.

Ngài trầm ngâm một hồi, mỉm cười xoa đầu Tương Tư nói “Tương Tư ở lại đây chơi cùng mẫu thân, phụ vương về thay y phục, uống ngụm trà rồi quay lại. Đích thực là... ta đã uống hơi nhiều rượu.”

Tương Tư thấy phụ vương đã chịu nhượng bộ, vô cùng vui vẻ, lập tức đáp “Được thôi, được thôi. Vậy phụ vương mau chóng quay lại. Nếu không tới, sau này con chỉ chơi với mình mẫu thân, không thêm bận tâm đến người nữa.”

Thuần Vu Vọng nghe giọng uy hiếp của con gái, cũng không bận lòng, gật đầu nói “Tương Tư, con là đứa trẻ ngoan nhất, giúp phụ vương khuyên mẫu thân đừng giận nữa, chốc phụ vương sẽ xin lỗi mẫu thân con sau.”

Tương Tư mỉm cười hoan hỉ nói “Chỉ cần phụ vương xin lỗi thì mẫu thân nhất định sẽ không giận nữa.” Sau đó cô bé quay sang hỏi ta “Có phải không mẫu thân?”

Ta nhìn theo bóng Thuần Vu Vọng, mỉm cười nói “Tương Tư, phụ vương của con say không nhẹ đâu.”

Tương Tư lặng người, lúc quay đầu, Thuần Vu Vọng vừa mới đi được vài bước, hai chân chập choạng, phải níu vào cành mai gần đó mới không bị ngã.

“Điện hạ.”

Với phẩm mạo như vậy, xưa nay, ngài luôn được phụ nữ hâm mộ, yêu quý. Hai thị nữ Ôn Hương, Nhuyễn Ngọc chẳng buồn bận tâm đến ta, vội vã đỡ lấy ngài, từ từ quay về căn nhà gỗ.

Đương nhiên, quanh đây vẫn có các thủ vệ khác thủ giữ, đường lên núi cũng có binh mã phong tỏa, ta còn bị thương, không thể trốn thoát. Hơn nữa ta cũng không muốn làm tổn hại Tương Tư, lại càng chẳng có sức lực

để tổn hại đến thai nhi trong bụng, vậy nên bọn họ chẳng cần phải phòng bị chặt trước ta.

Tương Tư thấy vậy, rất thất vọng, âu sầu hỏi ta “Mẫu thân, người nói, nếu phụ vương tỉnh lại liệu còn nhớ rằng đã nói sẽ nhận lời xin lỗi mẫu thân không?”

Thuần Vu Vọng ôn nhu si tình, chỉ sợ còn coi ái thể của mình quan trọng hơn cả ngai vàng cao cao tại thượng nhiều lần. Nếu ta chấp nhận ngoan ngoãn đóng vai người thể tử thân yêu của ngài, sinh con để cái cho ngài, đừng nói bảo ngài xin lỗi, cho dù bắt ngài phải dập đầu nhận tội, e là ngài cũng chấp nhận thôi.

Thế nhưng, dựa vào cái gì mà ngài cho rằng, ngài có thể khiến một nữ tù binh nước địch cam tâm tình nguyện sinh con cho ngài chứ?

Ta bước đến bên hồ, nhìn bóng mình ánh lên mặt nước mùa xuân. Mái tóc đen dài, gương mặt trắng bệch, nhợt nhạt, khiến người đối diện nhìn mà cảm thấy cô tịch, lạnh giá tựa đêm đen.

Thế nhưng ai cũng biết khi cải dạng nam trang, ta chính là Tần Vãn, tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế, giết người vô số, hai tay dính đầy máu tanh.

Ta mỉm cười thê lương, nhìn người phụ nữ với đôi mắt băng giá ánh lên trên mặt nước, nhẹ giọng nói “Tương Tư, con hãy nhớ kỹ, nếu có ngày nào đó, mẫu thân đột nhiên biến mất, thì chính là mẫu thân đã bị phụ vương đẩy xuống dưới đáy hồ. Đợi khi nào con khôn lớn, hãy tìm cách vớt xương cốt của mẫu thân lên, đưa về Đại Nhuế nhé!”

Tương Tư đứng sau lưng ta không hề đáp lại. Ta lặng người nhìn bóng người khẽ lay động trên mặt nước, mãi lúc lâu sau mới định thần lại được liền cảm nhận điều dị thường. Hình như xung quanh quá đổi yên tĩnh.

Lúc cúi đầu xuống nhìn, Tương Tư ngược mắt lên nhìn ta, đôi mắt đen láy tròn to rồi nước mắt đầm đìa tuôn xuống. Ta vội khom lưng lau khô nước mắt cho cô bé cười nói “Con khóc gì chứ? Mẫu thân chỉ tiện miệng nói vậy thôi, chưa chắc nó sẽ trở thành sự thật.”

Tương Tư nghe vậy liền nói “Đương nhiên là sẽ không có chuyện như vậy rồi. Dù phụ vương có tức giận đến mức nào cũng không đẩy mẫu thân con xuống hồ, cũng không bao giờ nỡ đẩy Tương Tư xuống dưới này. Thế nhưng, nếu có một ngày mẫu thân biến mất, con biết phải làm sao đây? Khó khăn lắm con mới có mẫu thân...”

Trái tim ta thắt lại, đột nhiên cảm thấy đau buồn, hoảng hốt “Tương Tư, con...”

“Mẫu thân...” Tương Tư giang đôi tay bé nhỏ ôm lấy cánh tay ta, ấn khuôn mặt ướt lệ vào làn da ta, dịu dàng nói “Chúng ta là người một nhà, người một nhà không nên phân cách, đúng không ạ?”

Cô bé con chưa hiểu chuyện, nhõng nhẽo nói cùng ta, nước mắt long lanh, in bóng nét mặt kinh ngạc của ta, thậm chí còn có chút... mơ màng?

Nhà? Người một nhà?

Nhà của ta ở Bắc Đô, Đại Nhuế. Là gia tộc họ Tàn danh tiếng hiển hách, đặc biệt là chi bên nhà ta lại càng mạnh mẽ. Không chỉ bởi vì liên tiếp có hai người phụ nữ nhà họ Tàn trở thành phi tử đắc sủng, mà vì nhà họ Tàn đời đời xuất danh tướng, binh lính nhà họ Tàn có sức chiến đấu mãnh liệt, khiến triều đình cũng phải nể nang vài phần.

Thế nhưng đó chính là nhà hay sao?

“Chúng ta là người một nhà, người một nhà không nên phân cách...”

Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói hân hoan của một người phụ nữ, cũng là câu nói này, ta kinh ngạc quay người, chỉ thấy trước mặt hoa mai bay trong gió tựa tuyết, người phụ nữ mặc y phục màu trắng có tên Doanh Doanh đang đứng bên mặt hồ xanh biếc, đột nhiên, quay lại mỉm cười...

Thế nhưng, chính lúc sắp sửa nhìn rõ dung mạo của nàng ấy, đầu ta đau đớn vô cùng, đứng không vững, trước mắt tối đen, cơ thể mềm nhũn ngôi thượt xuống.

“Mẫu thân, mẫu thân.”

Có tiếng gọi hoảng hốt của bé gái từ xa vọng lại, bàn tay nhỏ ra sức kéo lấy bàn tay đột nhiên trở nên lạnh giá của ta.

Sức mạnh đó yếu ớt mà lại kiên trì... Ta nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ ấm áp đó, hít sâu một hơi, cố gắng tìm lại tri giác thực sự.

“Mẫu thân, mẫu thân... người không sao chứ?”

Tương Tư đứng cạnh bên đã bật khóc thành tiếng, nắm chặt tay ta không dám động đậy. Ta mở mắt, mới cảm nhận được bản thân vừa mới ngã ngổ xuống đất, Tương Tư ở cạnh bên, ánh mắt kinh hoàng, sợ hãi, mặt mày đẫm lệ.

“Đừng... đừng sợ, mẫu thân không sao cả...”

Ta vỗ nhẹ vai cô bé, chỉ cảm thấy thân hình bé nhỏ đó đang run lên cầm cập, vội mỉm cười an ủi rồi lấy túi thuốc đeo bên thắt lưng ra.

Lúc ngã xuống, động đến phần xương khớp ở trên hai vai, ngón tay chẳng hoạt động linh hoạt như trước, ta đưa tay sờ một hồi mà chẳng thể

lấy được túi thuốc, cảm giác chóng mặt và đau đớn truyền tới khiến ta hít sâu liên hồi, rên rỉ thành tiếng.

Tương Tư sợ ta lại ngã, đứng dậy, tóm chặt lấy vai ta rồi gọi lớn “Mẫu thân... người ngồi cho vững nhé, con đi gọi phụ vương...”

Ta vội nói “Tương Tư, mẫu thân không sao. Giúp mẫu thân... lấy thuốc...”

Tương Tư đáp một tiếng, ngồi xổm xuống, tóm lấy túi thuốc bên thắt lưng của ta. Đầu tiên là lấy ra một con Ngọc Tỳ Hưu bé nhỏ, cô bé lại đưa tay vào trong, lúc sau quả nhiên đã lấy ra một viên thuốc rồi đưa đến bên miệng cho ta.

Ngọc Tỳ Hưu được chạm trổ tinh tế, là miếng ngọc bội cát tường dùng để tránh tà ma, thế nhưng kỳ thực trong đó có cất giữ thứ thuốc an thần mà ta chẳng thể nào xa rời. Bởi vì căn bệnh này thường đột nhiên phát tác, hơn nữa còn rất mãnh liệt, nếu không kịp lấy thuốc, thì có thể lấy một, hai viên sẵn trong túi để uống trước. Thật không ngờ lúc này tay ta chẳng còn sức, ngay cả việc lấy thuốc uống cũng tốn sức đến vậy.

Nhanh chóng nuốt viên thuốc xuống, ta nhắm mắt, ôm chặt lấy Tương Tư chờ đợi được tỉnh tan ra. Đáng tiếc, thứ thuốc này đã để một thời gian, công hiệu cũng vì thế giảm đi quá nhiều. Ta mất đi tự do, lại không nghĩ được cách nào điều trị, nếu không có lẽ sẽ bình phục lại nhanh hơn.

Mãi một lúc sau, rốt cuộc cũng đỡ hơn, chỉ cảm thấy đứa bé trong vòng tay mình vẫn đang không ngừng run rẩy, hai mắt mở to, hoảng hốt.

Ta miễn cưỡng chống người ngồi dậy, đặt nụ hôn lên vàng trán lạnh giá của Tương Tư rồi dịu dàng nói “Mẫu thân không sao hết. Lúc này chỉ là... vết thương đột nhiên đau quá nên vậy thôi.”

Tương Tư vẫn còn thoảng thoắt, đưa bàn tay mềm mại bé nhỏ lên sờ vào trán ta, lại sờ bàn tay ta, rõ ràng không biết ta đang bị đau ở chỗ nào, theo bản năng, dùng phương thức của riêng mình để an ủi ta, cứ như thế đưa tay sờ ta vài lần như thế thì có thể giảm bớt nỗi đau đớn trong ta vậy.

Còn ta thực sự cảm thấy triệu chứng hoa mày chóng mặt đã giảm đi nhiều sau mấy cử chỉ tình cảm của Tương Tư, mỉm cười nói “Có Tương Tư ở cạnh... ừm, mẫu thân chẳng còn đau đớn gì hết.”

Tương Tư liền hỏi “Có thật là hết đau rồi không ạ? Phụ vương đã đánh người ở đâu?”

Ta kì lạ lên tiếng “Ai nói cho con là phụ vương đã đánh ta?”

Tương Tư liền ngập ngừng một hồi mới đáp “Hôm con bị phụ vương đuổi ra ngoài, vô cùng khó chịu, không muốn để người khác cười nhạo, liền trốn trong chăn khóc. Sau đó, con nghe tỷ tỷ Nhuyễn Ngọc nói với tỷ tỷ Ôn Hương là nhìn thấy Điện hạ bình thường đối xử với phu nhân rất tốt, thật không ngờ lại hạ thủ độc ác như vậy. Lúc đó, con không hiểu, sau đó thấy mẫu thân không thể cử động được mới hiểu là phụ vương đã đánh người.”

Cô bé ngẩng đầu, nhìn ta bằng đôi mắt trong sáng, thương xót “Mẫu thân, nếu phụ vương không xin lỗi người, người cũng đừng trách phụ vương được không? Nếu mẫu thân vẫn còn giận, con sẽ thay phụ vương xin lỗi người, ngày ngày ở cạnh bên mẫu thân, lớn lên rồi cũng vậy, đối xử với mẫu thân tốt hơn gấp bội. Mẫu thân đừng giận nữa, nhé?”

Lúc này ta mới hiểu mấy hôm nay cô bé cứ dính chặt lấy ta, hoàn toàn không phải tức giận vì phụ vương đã đuổi cô bé đi. Thì ra một đứa bé gái mới năm, sáu tuổi vậy mà đã có lập trường ‘chủ trì chính nghĩa’ giữa phụ mẫu của mình, hơn nữa còn có ý thức phải tìm mọi cách để giữ cho gia đình mình hoàn chỉnh nguyên vẹn.

Đột nhiên ta thực sự cảm thấy tiếc cho phu nhân Doanh Doanh còn trẻ mà đã sớm qua đời, nằm cô đơn quanh quẩn dưới nấm mồ sâu trên đỉnh đồi kia. Nếu nàng ta còn sống, thì dù cho có nghịch ngợm đến mức độ nào cũng sẽ trân trọng, yêu thương người con gái ruột thịt này.

Ngày nay Thuần Vu Vọng hành sự ngông cuồng vô sỉ, tất cả đều vì ái thế đã khuất, bản tính trước kia chính là một người phu quân, một người phụ thân ôn nhu, tận tâm nhất mực.

Ta thực lòng thấy đứa trẻ này cực kì đáng yêu, nên càng ôm chặt vào lòng, than thở “Có được một đứa con gái ngoan ngoãn đáng yêu như con, ai còn nổi giận nổi nữa chứ?”

Tương Tư nghe vậy liền cong khóe miệng xinh xắn, nở nụ cười tươi tắn tựa hoa mai, khiến người ta đắm say, rồi cô bé nũng nịu lên tiếng “Con biết ngay là mẫu thân của con chính là người mẫu thân tốt nhất, xinh đẹp nhất, thông minh nhất, nghe lời nhất trên thế gian này mà.”

Câu tán thưởng sau cùng khiến ta bật cười thành tiếng. Đoán chắc Tương Tư đã đem hết những lời khen người khác dành cho mình để ngợi ca mẫu thân đây mà.

Cúi đầu nhìn Ngọc Tỳ Hưu đựng thuốc của ta vẫn còn nằm trong tay Tương Tư, ta liền mở túi đựng thuốc nói “Nào lại đây, mau trả thuốc cho mẫu thân trước đã.”

“Thuốc?” Tương Tư nghe nói vậy, hiếu kỳ lắc miếng Ngọc Tỳ Hưu trong tay, sau đó lại hiếu động chạm vào chân sau của Ngọc Tỳ Hưu hỏi “Mẫu thân, trong này đựng thuốc gì nhiều thế?”

Ta tự biết mình đã lỡ miệng, đành phải giải thích “Thuốc trị thương, uống vào thì sẽ nhanh khỏi hơn. Mẫu thân phải cẩn thận, nếu để phụ vương con nhìn thấy, không biết lúc nào tức giận, lại không mời lang trung cho

mẫu thân, rồi lấy mất thuốc của mẫu thân, lúc đó mẫu thân sẽ chết vì đau đón đây.”

“Vậy thì mẫu thân hãy giấu đi thật kĩ. Phụ vương... cũng chẳng biết người làm sao nữa, chẳng giống như hồi trước chút nào.”

Cô bé xị mặt nhìn vào chiếc bình ngọc, đột nhiên ngược mắt lên hỏi “Mẫu thân có cần uống thêm vài viên không? Như vậy liệu có nhanh hồi phục hơn không?”

Ta do dự một hồi. Gần đây số lần phát bệnh càng lúc càng nhiều, ta sợ mọi người phát hiện, nên cứ cách bảy ngày là lại uống một viên dự phòng, kể từ sau khi bị ngài bề sai tay thì ta lặng lẽ cách ba ngày uống một viên. Tính ra hôm qua ta vừa mới uống một viên, chẳng hiểu tại sao hôm nay lại phát tác nhanh thế? Ngày nay cánh tay ta đã chẳng còn hoạt động được như ý, mỗi khi đột nhiên phát bệnh, chỉ e khó tránh qua được ánh mắt của người khác mỗi khi muốn dùng thuốc. Hơn nữa không phải lần nào cũng trùng hợp như hôm nay, chỉ có mỗi mình Trương Tư đứng cạnh bên.

Ta thực sự không muốn để người khác biết chuyện, ta đã mang bệnh trong người nhiều năm, có lẽ cả cuộc đời này sẽ chẳng thể nào thoát khỏi những viên thuốc an thần. Ta không thể để cho bọn họ phát hiện ra thuốc của ta, sau đó biến nó thành công cụ uy hiếp ta.

Ta cúi đầu nhìn Trương Tư rồi thì thầm lên tiếng “Vậy... mẫu thân sẽ uống thêm hai viên nữa.”

Được sự chỉ dẫn của ta, Trương Tư ấn nhẹ vào đuôi của Ngọc Tì Hưu, lấy hai viên thuốc ra, đưa bàn tay bụ bẫm trắng trẻo của mình thận trọng đặt bên miệng rồi mỉm cười nói “Mẫu thân ngoan nào, mau uống thuốc, uống vào rồi sẽ không đau nữa.”

Ta mỉm cười, nhận thuốc từ tay cô bé, ngửa cổ nuốt trôi.

Tương Tư liền đóng miệng Ngọc Tỳ Hưu lại, đặt trở lại vào trong túi thuốc, đột nhiên ngược mắt lên, suy tư nói “Mẫu thân, phụ vương cũng hay nói câu này.”

“Cái gì?”

“Có mấy lần con ăn nhầm đồ bị đau bụng, lúc nằm trên giường, phụ vương đều nói, Tương Tư ngoan nào, mau uống thuốc, uống vào sẽ không đau nữa.”

Ta tức thì lặng người. Tương Tư lại ngược đôi mắt long lanh lên, nhìn ta đầy mong đợi rồi nhẹ nhàng nói “Sau này nếu Tương Tư ăn nhầm đồ bị đau bụng, không những có phụ vương yêu thương con mà còn có mẫu thân thương xót nữa, có đúng không? Cả nhà chúng ta mãi mãi ở bên nhau, mãi mãi không bao giờ cãi cọ.”

“Mãi mãi...” Ta mỉm cười khôn khéo “Con còn bé tí bé tẹo, có thể biết thế nào được gọi là mãi mãi hay không?”

“Con biết chứ! Đợi khi nào Tương Tư khôn lớn thì chính là mãi mãi đó.”

“Đợi Tương Tư khôn lớn...”

Ta than dài một tiếng đầy sầu muộn, dắt tay Tương Tư đi về căn nhà gỗ. Tương Tư khôn lớn, vậy sẽ là chuyện của bao nhiêu năm sau chứ? Đến lúc đó, ta đương nhiên đã không còn ở cạnh bên cô bé. Nếu bao lâu đó mà ta chẳng thể thoát khỏi sự khống chế của Thuần Vu Vọng, vậy thì chi bằng lúc này cầm luôn thanh kiếm Thừa Ảnh đi quyết đấu một mất một còn với ngài luôn cho gọn. Cho dù có phải chết ngay tức khắc, ta cảm thấy cũng còn tốt hơn là nhẫn nhục sống thêm bao năm.

Phụ tương tư, ủng hộ cho những tháng năm hạnh phúc

Đọc đường về, chúng ta không hề gặp Thuần Vu Vọng, người khi nãy vừa nói đi thay bộ y phục rồi sẽ quay lại xin lỗi ta.

Đây là điều mà ta có thể dự đoán từ trước, thế nhưng Tương Tư lại tỏ ra vô cùng phần nộ, ngồi cùng ta một lúc, cô bé liền chạy ra ngoài, đoán chắc là tới tìm phụ vương của mình để lí luận.

Đợi khi cô bé rời khỏi, ta liền mượn cơ mệt mỏi, hạ rèm xuống nghỉ ngơi, nhân cơ hội lấy “cành cây” kia ra nghiên cứu.

Quả nhiên là bên trong trống rỗng, khẽ bẻ một chút, vết gãy ở giữa tách ra, để lộ mấy thứ đồ nhỏ đã được phong kín.

Hai thanh pháo hoa bé tinh tế, hai viên thuốc với màu sắc khác nhau và một tờ giấy đều được gấp lại cẩn thận. Chính Tư Đồ Vinh đã chính tay chấp bút.

Phủ Chân Vương tuy là nơi trọng địa, canh phòng nghiêm ngặt, thế nhưng ngài đã sắp xếp, lại có tay mắt nội ứng ngoại hợp cứu được công chúa Thường Hy không phải là vấn đề nghiêm trọng. Thế nhưng việc canh phòng tại Ly Sơn này nghiêm ngặt ngoài sức tưởng tượng của ngài, không những có trọng binh canh giữ ở con đường lên núi, ngay cả vùng sườn núi xung quanh rừng mai cũng có nhiều cao thủ đi tuần liên tục, cộng thêm đám thị vệ tâm phúc cận kề bên cạnh Thuần Vu Vọng, muốn cứu một người đã

bị khổng chế võ công như ta khó hơn gấp mười lần so với giải cứu công chúa Thường Hy.

Trước kia ngài sợ cứu ta trước sẽ rút dây động rừng, bỏ lỡ cơ hội cứu công chúa Thường Hy, bây giờ lại càng sợ cứu công chúa Thường Hy trước sẽ khiến Thuần Vu Vọng càng thêm tăng cường phòng bị trên Lý Sơn này. Bởi vậy ngài dự định bảy ngày sau mới động thủ giải cứu công chúa, còn ta, trong thời gian bảy ngày đây phải điều dưỡng sức khỏe, chuẩn bị đầy đủ, đến lúc đó, lấy pháo hoa làm hiệu, để bọn họ tiếp ứng, cứu ta thoát khỏi nơi này.

Ngài gửi lại cho ta hai loại thuốc, một là thuốc giải Tán Công Hoàn, chưa chắc đã chữa đúng bệnh, nhưng ít nhiều gì cũng làm suy yếu công hiệu của Tán Công Hoàn, rút ngắn thời gian phát tác của thuốc. Một viên thuốc khác chính là Tuyết Chi Đan, có công hiệu bồi bổ nguyên khí, chỉ cần ta có thể vận công điều khí, là có thể nhanh chóng hồi phục võ công, nâng cao công lực.

Viên thuốc sau chính là loại thuốc vô cùng quý hiếm. Ba năm trước, ta trúng vào ổ mai phục của giặc Nhu Nhiên, thảm bại trọng thương quay về, nếu không nhờ ba viên Tuyết Chi Đan do ngài ban tặng, chỉ e đã trở thành một cô hồn dã quỷ chỗ hoang mạc đó rồi. Thế nhưng ngài chẳng thể ngờ được, ta cũng chưa từng nghĩ rằng, ta khốn khổ, vùng vẫy sống tiếp để rồi lại bắt đầu rơi vào một trận tai kiếp càng lớn hơn...

Không dám hồi tưởng lại khoảng thời gian ảm áp mà xán lạn nhất trong cuộc đời của mình, càng không dám nhớ lại những ngày tháng khốn cùng đau đớn nhất, đen tối nhất kể từ khi sinh ra, ta đành vứt tất cả ra khỏi suy nghĩ của mình sang một bên, chỉ nghiền ngẫm về con đường phải đi sau đó.

Tình hình lúc này rất rõ ràng, ta phải tự giải cứu bản thân, cùng khoảng thời gian bọn họ giải cứu công chúa Thường Hy, thông tin còn chưa kịp truyền tới tại Thuần Vu Vọng, phải tìm mọi cách để trốn đi mới được.

Bảy ngày...

Thế nhưng kể từ ngày nhận được tín hiệu của Tư Đồ Vĩnh đến giờ đã khoảng năm, sáu ngày rồi. Từ thành Ung Đô tới đây, nếu người đưa tin phi ngựa liên tục, chắc chỉ mất tầm ba, bốn ngày đi đường mà thôi.

Như vậy nghĩa là, ta chỉ cần phải khiến cho sức khỏe mình hồi phục nhanh chóng trong khoảng thời gian ba, bốn ngày tới?

Vàng trán lấm tấm mồ hôi lạnh, ta vội vã uống ngay ba viên thuốc giải, sau đó cất kỹ hai viên Tuyết Chi Đan và pháo hoa. Thế nhưng lúc thử vận công điều khí, tạm thời vẫn chưa có gì khởi sắc.

Đúng lúc đang lo lắng, ta loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Thuần Vu Vọng truyền từ bên ngoài vào, liền vội nằm xuống, giả vờ đã ngủ.

Sau một lúc, tiếng bước chân càng lúc càng gần, tiếp theo đó là hơi thở hỗn hển của Tương Tư. Cô bé thất vọng lên tiếng: “Hầy, mẫu thân thực sự đã ngủ rồi.”

Thuần Vu Vọng khẽ khàng lên tiếng: “Vậy chúng ta đợi chốc nữa hãy quay lại, được không?”

Tương Tư liền nói: “Đợi chốc nữa? Đợi chốc nữa, phụ vương lại không chịu xin lỗi, nói không chừng mẫu thân lại trách phụ vương là không có đủ thành ý. Người cũng chẳng biết con đã phải nói biết bao lời tốt đẹp cho người trước mặt mẫu thân, mẫu thân mới thôi không giận người nữa. Thế nhưng mẫu thân đau đớn như vậy, ngủ một giấc dậy, nói không chừng lại càng thêm oán hận người.”

“Nàng ấy... đau ở đâu vậy?”

“Chính là chỗ bị phụ vương đánh ý? Lúc người tản bộ cùng con, đột nhiên đau đớn đến mức sắc mặt trắng nhợt... làm con sợ chết đi được. May mà con đã cho người ăn... ừm, may mà con đã đỡ người. Mẫu thân nói, con chính là đứa con gái ngoan ngoãn nhất, đáng yêu nhất trên thế gian này.”

Ta có thể tưởng tượng được nét mặt ngạo nghễ, tự hào của Tương Tư lúc này, trong lòng cũng thấy vui vẻ. Đáng tiếc đứa con gái bé nhỏ ngoan ngoãn, đáng yêu này lại là con gái của Thuần Vu Vọng.

Thuần Vu Vọng không đáp lại câu nói của Tương Tư. Mãi lâu sau, ngài đưa ngón tay lạnh giá vuốt lên khuôn mặt ta, từ từ men xuống bên dưới, thận trọng chạm vào phần vai của ta. Ta cau đôi mày, bàn tay đó nhanh chóng rút lại nhanh như cắt.

Một lúc sau, Thuần Vu Vọng khẽ nói “Tương Tư, chúng ta ra ngoài chơi được không? Chỉ sợ là mẫu thân con mệt rồi, cũng không thể gọi mẫu thân con thức dậy chỉ để nghe phụ vương xin lỗi đúng không?”

“Ồ!”

Tương Tư đáp lại mà chẳng mấy cam nguyện. Xem ra Thuần Vu Vọng vẫn đang nửa say nửa tỉnh, thực sự bị Tương Tư ép buộc đến nói lời xin lỗi. Hai người dắt tay nhau, nhẹ chân bước ra ngoài, cửa phòng từ từ khép lại.

Tuy rằng đã uống thêm hai viên thuốc an thần, tâm trạng ta vẫn chẳng thể nào an định trở lại, ta vẫn cảm thấy khá mệt mỏi, chẳng những chán nản vì không thể hồi phục võ công kịp thời, lại càng lo lắng cho tương lai bất định mấy ngày tới. Hai cha con đã rời đi, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên bên tai khiến ta thở thót, bất an.

Ta thà rằng trạng thái giữa chúng ta lúc này căng thẳng như những kẻ địch, cũng chẳng muốn ngài thực sự hạ giọng xin lỗi rồi hòa hợp, chiều chuộng ta như xưa. Ta với ngài vốn dĩ chỉ là những kẻ xa lạ, nếu lần này

không hộ tống công chúa Thường Hy sang cầu thân, có lẽ cả cuộc đời này chúng ta chẳng bao giờ gặp mặt. Chợt nghĩ bản thân sắp sửa phải phối hợp hành động cùng với Tư Đồ Vĩnh, ta hà tất phải đeo lên chiếc mặt nạ giả tạo như trước kia, giả bộ hiền thê lương mẫu?

Điều khiến ta chán nản nhất chính là, rõ ràng là ngài đã ức hiếp và dày vò ta đến chết đi sống lại, bắt ta phải sinh đứa con cho ngài, tại sao mỗi lần gặp nhau, ngài lại là người tỏ ra sầu muộn, đau khổ, bộ dạng tổn thương cứ như thể đã bao lần chịu dày vò chỉ vì muốn được hòa hợp với ta?

Ta đương nhiên chẳng thể chộp mắt nổi. Cố gắng ép bản thân phải nằm nghỉ ngơi, một lúc đầu sau, ta vẫn chẳng thấy thứ thuốc giải này có công hiệu, ngược lại, trong lòng càng thêm phiền não, toàn thân và mồ hôi, trong lúc gượng ép vận công, bụng dưới như thế mà đau nhói từng cơn.

Nếu đã chuẩn bị ngày đêm đào thoát khỏi đây, sau khi thành công, ta có đầy cơ hội giải quyết cái thai không nên đến với thế gian này, ta cũng chẳng bận tâm hành động của bản thân lúc này sẽ ảnh hưởng đến thai khí, tiếp tục tiến hành mọi việc của mình.

Nhìn sắc trời đang chuyển sang hoàng hôn, đoán chắc Thuần Vu Vọng đã đưa Tương Tư rời khỏi, ta liền trùm áo choàng, bước xuống giường, tiện tay lấy một chiếc ngăn chặn, búi ngọn mái tóc dài lên, rồi đẩy cửa ra ngoài đi lại.

Bên ngoài truyền lại mùi thức ăn thơm ngon tỏa ra từ phòng bếp. Trong bụng thấy rất đói, thế nhưng những mùi hương này chẳng khiến ta thèm thuồng, ngược lại, cổ họng ngứa ngáy, lại khom lưng tựa cửa ho sặc sụa

“Mẫu thân.”

Giọng nói ngọt ngào của Tương Tư truyền tới, chẳng khác nào nước suối thanh mát, ngọt miệng vào giữa mùa hè, khiến bao nhiêu phiền não trong ta

lúc này dường như tan biến cả.

Lúc ngược mắt lên nhìn, dưới gốc mai trăm tuổi đã nhú lên chồi xanh, có bày một chiếc bàn sách. Thuần Vu Vọng đang cầm bút dạy Tương Tư vẽ tranh. Thấy ta bước ra, Tương Tư đã nhanh nhẹn trượt khỏi vòng tay của phụ vương, mỉm cười hân hoan chạy lại đón chào. Thuần Vu Vọng vừa nhìn thấy ta, đôi mắt đen láy tuyệt đẹp giống như thêm mấy phần tươi sáng. Ta lạnh lùng lướt mắt nhìn qua khuôn mặt ngài, vẫn coi ngài như gốc mai già không biết nói chuyện, phớt lờ như không nhìn thấy, mà quay sang nhìn khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu của Tương Tư.

Tương Tư lúc này đã chạy đến nắm lấy bàn tay ta, kéo thẳng về phía bàn sách, vừa đi vừa nói “Mẫu thân mau lại xem đi, phụ vương dạy con vẽ một bức tranh đó. Mẫu thân mau lại xem đi, phụ vương nói con vẽ tranh đẹp nhất.”

Ta bất lực, đành chấp chà chấp choạng đi theo Tương Tư qua đó, chiếc trâm cài tóc rơi xuống, mái tóc theo đó mà xõa xuống ngang vai.

Thuần Vu Vọng đứng trước mặt liền dịu dàng lên tiếng “Tương Tư, con đi chậm thôi, mẫu thân con đang mang thai đệ đệ của con đấy, đệ đệ đang ngủ, cẩn thận không tiểu đệ đệ thức dậy mất.”

Tương Tư tinh nghịch thè lưỡi, lập tức chậm bước rồi đưa tay sờ lên bụng ta, khiến ta vừa bức bối lại vừa buồn cười, sau đó kéo tay cô bé ra nói “Đừng có nghe phụ vương con nói linh tinh, làm gì có tiểu đệ đệ nào chứ? Con nhìn xem phần bụng của mẫu thân con xẹp lép thế này, giống có một tiểu đệ đệ bên trong hay sao?”

Ai ngờ cô bé lại nói “Thì vì tiểu đệ đệ vẫn còn bé thôi. Đợi khi nào đệ đệ lớn hơn thì bụng của mẫu thân cũng sẽ to lên thôi.”

Vừa nói chuyện, cô bé vừa dắt ta đi đến gốc mai già, lúc nhìn vào bức tranh, ta thấy đó chính là cảnh rừng mai trước mặt. Thế nhưng khi nhìn thấy những nét chấm phá, đậm nhạt khác nhau bằng mực đỏ trên đó, nếu để ý kỹ, vẫn có thể cảm nhận được nét bút non nớt thơ ngây, rõ ràng là tác phẩm của một đứa trẻ mà thôi.

Thế nhưng cũng chính bức tranh của đứa trẻ này, Thuần Vu Vọng chỉ cần chấm mực đen quét lên vài đường, tạo thành những gốc, cành hoa mai, rừng mai trước mặt quả nhiên hiện nét ôn nhu, nhã nhặn.

Tương Tư vẫn đang quay sang nhìn ta rồi đưa lời giải thích “Mẫu thân nhìn đi, chỗ này, chỗ này và cả chỗ này nữa đều do con vẽ. Phụ vương chỉ vẽ ở chỗ này, chỉ vẽ mỗi một tí vậy thôi...”

Ta cũng phụ họa theo Tương Tư “Ừm, Tương Tư quả nhiên là thông minh, còn chưa học được mấy chữ, vậy mà đã biết vẽ tranh rồi.”

Tương Tư nghe thấy lên tán thưởng, liền cong miệng mỉm cười hân hoan, đắc ý chu chiếc miệng xinh xắn lên, nhìn Thuần Vu Vọng nói “Phụ vương, người xem, mẫu thân cũng đang khen con đấy.”

Thuần Vu Vọng liếc nhìn Tương Tư, mỉm cười lên tiếng “Ừm, hay phụ vương vẽ cả Tương Tư vào đây nhé?”

Tương Tư nghĩ một hồi rồi đáp “Được đó, còn cả mẫu thân nữa, phụ vương vẽ cả vào tranh đi.”

Thuần Vu Vọng gật đầu, tay nâng nhẹ bút, chỉ một thoáng sau, phía trước rừng mai thanh nhã, xuất hiện một người phụ nữ dắt theo một bé gái hân hoan tiến lại.

Nhân vật được vẽ rất nhỏ, hoàn toàn không nhìn rõ mặt. Thế nhưng Thuần Vu Vọng tài nghệ tuyệt vời đã miêu tả hết được nét vui vẻ và hạnh

phúc của đứa bé gái khi ngược mặt lên nhìn người phụ nữ cạnh bên, còn người phụ nữ cạnh bên đó... có phải là ta không?

Cao gầy khỏe mạnh, mái tóc dài đen bay bay trong gió, ngay cả tà áo cũng nhẹ tung theo gió chiều, thoáng chút kiêu hãnh, ngông cuồng bất phục, đích thực có phần giống ta. Thế nhưng người phụ nữ này vốn dĩ đang nhướng mày nghiêm nghị, nhưng trông lại rất dịu hiền, ánh mắt nhìn bé gái ấm áp tựa gió xuân. Chỉ duy nét hiền hòa hiện lên trong đôi mày đó đã tiêu trừ hết tất cả lạnh lùng, cuồng ngạo lẫn khuất trên người, khiến cho cả bức tranh càng thêm sinh động, ngay cả những thân mai giá lạnh cũng vì vậy mà trở nên ấm áp lạ thường.

Ta chau mày, đang lúc đang định quay người bỏ đi, bàn tay đột nhiên bị Thuần Vu Vọng nắm chặt lấy.

Ngài nhẹ nhàng cất tiếng “Trước giờ, ta chưa từng muốn làm tổn thương đến nàng, ta chỉ muốn giữ lại đứa con của chúng ta. Cho dù nàng đối với ta không có chút tình cảm, liệu có thể nể tình Tương Tư, dừng hành động lạnh lùng như vậy được không? Ta hy vọng nàng có thể khỏe mạnh, đứa con của chúng ta cũng theo đó mà được bình an chào đời.”

Tâm trí ta đột nhiên lóe lên một ý định “Muốn ta nghe theo ý ngài, điều này cũng dễ. Ngài phải hứa với ta hai điều kiện.”

Ngài nắm chặt lấy bàn tay ta, truyền sang hơi ấm, nhưng cùng lúc tay ngài cũng thấm đẫm mồ hôi “Hai điều kiện thế nào?”

Ta quay sang nhìn Tương Tư liền thấy cô bé nghiêng đầu chăm chú nghe chúng ta nói chuyện, cố gắng sử dụng tư duy của mình để lý giải những chuyện thị phi giữa “phụ mẫu” mình.

Thuần Vu Vọng biết ý, liền khom lưng xuống nói “Tương Tư, con hãy đi chơi cùng mấy tỷ tỷ Ôn Hương một lúc, phụ vương có chuyện cần nói với

mẫu thân.”

Tương Tư quay người không chút cam nguyện, cùng lúc Thuần Vu Vọng đã đứng thẳng người đưa lời dặn dò “Ôn Hương!”

Ôn Hương đang đứng phía xa lập tức tiến lên vài bước, dắt Tương Tư đi.

Tương Tư chu miệng phụng phịu nhưng vẫn đồng ý bước theo Ôn Hương, một lúc, đột nhiên cô bé quay người “Phụ vương, cho dù mẫu thân có nói gì, người cũng phải đồng ý đấy.”

Thuần Vu Vọng mỉm cười, nhìn cô bé, vẫy tay.

Rất nhanh, không những Tương Tư, mà ngay cả những thị vệ canh phòng quanh đó cũng biến mất tông mất dạng.

Thuần Vu Vọng mỉm cười nhìn về phía ta “Vãn Vãn, nàng hãy nói đi.”

Ta lúc này mới đáp “Thứ nhất, hãy thả công chúa Thường Hy.”

Ngài suy ngẫm một hồi, sau đó trả lời “Ta vốn dĩ đã có chủ ý với vị công chúa này. Có điều... những thứ đó ta đã không muốn lấy. Thôi bỏ đi, đợi chốc nữa, ta sẽ sai người về thành Ưng Đô lặng lẽ đưa nàng ta quay về Đại Nhuế.”

Ngài đồng ý sáng khoái như vậy, thực sự khiến ta có chút kinh ngạc. Thế nhưng tâm thái ngài đối diện với ta ánh mắt sáng trong, hoàn toàn không hề có ý giả tạo, lừa dối.

“Vậy còn điều kiện thứ hai?”

“Điều kiện thứ hai...” Ta từ từ lên tiếng “Ta sẽ sinh đứa trẻ này cho ngài, thỏa mãn mong muốn của ngài là có thêm một tiểu đệ đệ hoặc tiểu muội

muội cho Tương Tư. Ta cũng sẽ để lại đứa trẻ cho ngài, thế nhưng ngài phải trả lại tự do cho ta.”

Không khí xung quanh đột nhiên lạnh giá, ngay cả bàn tay của ngài cũng mất đi nhiệt độ ban đầu, chỉ là mồ hôi thì càng lúc lại càng nhiều hơn.

“Nàng... vẫn muốn đi sao?” Ánh mắt ngài là cả biển trời đau khổ khó diễn tả thành lời.

Ta sớm đã có dự tính riêng, cũng chỉ coi đây là kế hoãn binh, liền mỉm cười đáp “Nếu ngài không đồng ý thì cũng chẳng sao. Vài ngày nữa, đợi cánh tay của ta lành lại, Điện hạ sức mạnh vô cùng, tùy tiện là có thể bẻ sái khớp thêm nhiều lần nữa.”

Ta định hất tay ngài ra rồi bỏ đi, ai ngờ, chẳng thể nào hất nổi.

Bởi ngài nắm bàn tay ta chặt hơn, nói “Được, ta đồng ý với nàng.”

Ta lặng người, kinh ngạc đến mức không tin cả những lời bản thân vừa nghe thấy. Chỉ thấy ngài tiến lên một nước ôm chặt lấy ta, khẽ than dài “Đợi khi nàng sinh đứa bé này ra, có thể đi lại bình thường, chắc cũng là sự việc của mười tháng nữa? Nếu trong vòng hơn mười tháng giữ nàng lại bên cạnh đó mà ta chẳng thể khiến nàng tiếp nhận lại gia đình này, vậy ta cũng chẳng có tư cách gì giữ nàng thêm nữa.”

Tiếp nhận lại gia đình này?

Ta không thể tin vào tai mình, bất đắc dĩ đưa lời nhắc nhở “Thuần Vu Vọng, ta là Tần Văn, không phải Doanh Doanh của ngài đâu.”

“Có phải là Doanh Doanh hay không, không quan trọng, chỉ cần nàng là được rồi.”

Ngài ôm chặt lấy ta, tự nhiên hạ môi xuống hôn ta. Vì bất ngờ, nên ta cứ ngờ nghệch tiếp nhận nụ hôn đó, ánh mắt liếc qua khuôn mặt tuấn lãng không biết là yêu thích hay say đắm của ngài, sau đó nhìn lên bầu trời mờ ảo trên núi cao.

Những cánh mai bay ngợp bầu trời, hoa mai màu đỏ nhạt ánh lên màu vàng của ánh nắng hoàng hôn, trông tuyệt đẹp mà điểm lệ.

Trong khoảnh khắc hoảng hốt, một bông hoa mai bay vào mắt ta, che đi những cảnh vật hiện lên trước mắt. Ta nhắm mắt lại. Hương thơm thoang thoang, mang theo hơi ấm lạ thường. Giây phút ấy, trong lòng ta thực sự không muốn từ chối chiếc hôn và vòng tay này chút nào.

Bữa tối, ta cùng hai cha con họ dùng bữa. Có lẽ để phù hợp với khẩu vị của ta, các món ăn gần đây được làm thanh đạm đến mức đạm bạc, thế nhưng mọi người ăn uống có vẻ rất ngon. Chỉ là Trương Tư nói rất nhiều, cô bé thường hỏi ta những câu hỏi lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

“Mẫu thân, người không còn giận phụ vương nữa sao?”

“Ừm, không còn giận nữa.”

“Mẫu thân, sau này ba người chúng ta có thể cùng tản bộ trong rừng mai rồi chứ?”

“Có thể...”

“Mẫu thân, người thực sự sẽ sinh cho con một tiểu đệ đệ sao?”

“Đương nhiên...”

“Mẫu thân, buổi tối phụ vương có thể ngủ chung với người hay không?”

“...”

Ta chẳng thể phụ họa theo cô bé được nữa, rất muốn dùng com bịt miệng Trương Tư. Thế nhưng cô bé hoàn toàn không hề sợ ta, tựa vào người ta mỉm cười tươi tắn như nhành hoa, khiến ta chẳng thể phát nộ.

Thuần Vu Vọng vẫn cứ ôn nhu như mọi khi, thấy Trương Tư làm phiền ta, thì thoáng lại cong miệng mỉm cười, xem ra tâm trạng đang vô cùng thư thái.

Thế nhưng cảnh tượng về một gia đình sum vầy đầm ấm hoàn oàn bị phá vỡ khi Lê Hoành đột ngột xông vào.

“Điện hạ.” Hắc cũng chẳng buồn hành lễ, tiến lên đặt một thư hàm xuống mặt bàn “Đây chính là mật hàm mà Điện hạ sai người đưa vào thành Ung Đô hay sao?”

Vết phong kín đã bị mở ra.

Thuần Vu Vọng liếc mắt qua, đáp “Đúng là do ta dặn dò đó.”

Sắc mặt Lê Hoành trắng nhợt, phần nộ lên tiếng “Điện hạ, không ngờ ngài lại ra lệnh cho thả Thường Hy? Chúng ta đã chuẩn bị bao nhiêu năm, mới đi được đến ngày hôm nay. Giờ chúng ta đã càng lúc càng tiến gần đến mục tiêu hơn, vậy mà ngài... ngài... rốt cuộc có biết mình đang làm gì không?”

Thuần Vu Vọng đứng dậy, mỉm cười lên tiếng “Lê Hoành, ta biết được tâm ý của ngài. Ngài cứ an tâm, ta không những biết bản thân đang làm gì mà còn hiểu rõ bản thân cần và muốn những gì.”

Lê Hoành tức đến đỏ gân xanh trên trán nổi thành cục, chỉ tay về phía ta nghiêm nghị lên tiếng “Chính là vì người phụ nữ này sao? Điện hạ, ngài

hãy nhìn cho thật rõ, ả là Tần Văn, không những là kẻ địch của chúng ta, mà còn nổi tiếng khắp thiên hạ là ác thần đến từ địa ngục, ma đầu chôn nhân gian.”

Thuần Vu Vọng nhíu chặt đôi mày, giơ tay thét Lê Hoành “Im miệng! Ngài ra ngoài trước đi, đợi chốc nữa, ta sẽ nói chuyện rõ ràng cùng ngài.”

Thế nhưng, Lê Hoành vẫn không chịu rời khỏi, đẩy Thuần Vu Vọng sang một bên bước về phía ta, miệng không ngừng thét lớn “Điện hạ, ngài đừng để con yêu nữ này mê hoặc tâm trí. ả ta hoàn toàn không phải là thê tử của ngài, ả ta lại càng chẳng phải là phu nhân Doanh Doanh năm đó. Tiểu Quận chúa, phụ vương của người đã nhận nhầm người, ả ta hoàn toàn không phải là mẫu thân của người.”

Lời nói vừa dứt, hai giọng nói cùng lúc vang lên...

“Nàng có phải là thê tử của ta hay không, lẽ nào ta lại không nhận ra, cần ngài phải nói với ta sao?”

“Người có phải là mẫu thân của ta hay không, lẽ nào ta lại không nhận ra, cần ngài phải nói với ta hay sao?”

Ta vốn dĩ định dùng ánh mắt bình thản như không, ngồi xem kịch hay trước mặt, không ngờ, Tương Tư ngồi cạnh đã nhảy bật dậy, giống như một chú gà chọi thiện chiến, đứng trước mặt ta, nhìn Lê Hoành căm hận.

Bật cười một tiếng, ta kéo Tương Tư lại, ôm chặt vào lòng rồi từ từ nói “Tương Tư, chuyện của người lớn, con đừng bận tâm. Phụ vương con ngay cả người trong phủ đệ của mình mà còn không khống chế được, cho dù trở thành Hoàng đế, sớm muộn cũng chỉ là một Hoàng đế bù nhìn, mặc cho người khác điều khiển mà thôi, đã vậy thì còn gì thú vị? Cứ để cho bọn họ gây chuyện tiếp đi, gây chuyện chán rồi, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn quay lại dạy Tương Tư viết chữ, vẽ tranh, chơi đàn.”

Tương Tư mơ màng không hiểu, thế nhưng sắc mặt của hai người còn lại lập tức biến đổi.

Thuần Vu Vọng quay sang ta nói “Văn Văn, chuyện của nam nhân cũng không cần nàng phải xen vào chỉ đạo.”

Ta nhướn mày, nhìn ngài, mỉm cười tươi tắn rồi bình thản đáp “Được, ta là phụ nữ, ta sẽ ngoan ngoãn dạy Tương Tư viết chữ, vẽ tranh và chơi đàn, được chưa?”

Không ngoài dự liệu, ta thấy ngài bật cười thành tiếng, ánh mắt tràn đầy nét mê mẩn, đắm say.

Ta, Văn Văn, xưa nay nổi danh thiện chiến, anh dũng, giết chết bao nhiêu kẻ địch trên sa trường, không ngờ lại có một ngày lâm vào bước đường hôm nay, bị người ta coi là một yêu nữ, dựa vào mấy phần nhan sắc để làm hại nam nhân. Ấu cũng là một chuyện thú vị.

Lê Hoành vô cùng tức giận, quỳ sụp xuống đất “Thuộc hạ mạo phạm Điện hạ, xin Điện hạ thứ tội. Chỉ là... Chỉ là yêu nữ này...”

Thuần Vu Vọng đưa tay ôm lấy Lê Hoành, nói “Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói tiếp.”

Lê Hoành không dám kháng lệnh, lập tức đứng dậy, trước khi đi còn quay lại nhìn ta bằng ánh mắt oán hận, thâm độc, chẳng khác gì ngàn mũi tên nhọn.

Ta khoanh tay trước ngực, chẳng hề hoang mang nhìn nét mặt bàng hoàng, chán nản của họ, mỉm cười đầy chế giễu. Khuôn mặt trắng nhợt đó tức thì lại đỏ rực lên như gan lợn, quay đầu bỏ đi đầy phần uất.

Đêm, âm thầm vận công, ta liền thấy khí huyết lưu thông thuận lợi hơn đôi chút, liền tính nghỉ ngơi buổi tối hôm nay, để dồn toàn bộ sức lực hồi phục công lực vào ngày mai.

Chỉ cần có thể hồi phục được sáu, bảy phần công lực, đến lúc đó, ngài không thể dùng công chúa Thường Hy để uy hiếp, ngược lại, ta có Tương Tư để làm lá chắn, ta không tin ngài không trả lại tự do cho ta.

Tương Tư rất đáng yêu, thế nên chắc chắn ta sẽ không hạ quyết tâm động thủ làm tổn hại đến cô bé. Thế nhưng, dù thế nào, ta tuyệt đối không thể nào mềm lòng với người phụ vương ruột thịt của cô bé được. Đợi đến khi ta và công chúa Thường Hy đều đã an toàn thoát hiểm, ta sẽ đưa cô bé quay trở về bên cạnh Thuần Vu Vọng bình an vô sự.

Chỉ là mối ân oán tình thù giữa ta với Thuần Vu Vọng càng lúc càng thêm sâu đậm, một khi đã đối địch, e là sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội gặp lại Tương Tư nữa. Mấy ngày này, ta phải đối xử thật tốt với con bé, để không uổng công con bé đã gọi ta là mẫu thân.

Đúng lúc ta đang suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên cửa bị đẩy ra. Lúc ta ngồi dậy nhìn xem, liền thấy Thuần Vu Vọng đã bước tới trước mặt, mỉm cười lên tiếng “Nàng vẫn còn chưa ngủ sao? Ta nghe nói tối nay nàng không còn thấy buồn nôn, đoán chắc nàng sẽ ngủ ngon hơn đôi chút?”

Ta mỉm cười đáp “Nếu Điện hạ không vào đây làm phiền, ta đích thực sẽ ngủ ngon hơn nữa đấy.”

Thuần Vu Vọng mỉm cười đầy khốn khổ nói “Ta biết nàng rất căm ghét ta. Thế nhưng nàng không nên căm ghét ta, bởi lẽ ta vẫn luôn tin rằng sớm thôi nàng sẽ tìm lại được cảm giác trước kia...”

Ta thực sự không hiểu mấy lời ngài nói, còn ngài dường như lại chẳng thể giải bày được tâm ý của mình, nên chỉ có thể nhủ chặt đôi mày, than dài

một tiếng.

Ta lúc này chỉ muốn ngu ngơ để sống bình yên vài ngày, liền nói “Thực ra, ta không hề căm ghét ngài. Chỉ cần ngài thực hiện theo đúng điều kiện ta đưa ra, chúng ta vẫn còn mười tháng bên nhau. Đến lúc đó, biết đâu... ta thực sự sẽ yêu ngài?”

Đôi mắt ngài bỗng nhiên bừng sáng, đôi má ửng đỏ, giang rộng cánh tay ôm ta vào lòng rồi cúi đầu thăm thì “Ta đã đưa mật hàm đi rồi. Khoảng mười ngày sau, công chúa Thường Hy sẽ bình an vô sự trở về Đại Nhuế. Ta sẽ không ép nàng, có điều nàng tuyệt đối không được gở trò, nếu không, ta sẽ không tha cho nàng đâu.”

Mùi hương trên cơ thể ngài rất dễ chịu, thơm tho, chẳng khác nào hoa mai đang bủa vây quanh người ta lúc này.

Ta cúi đầu xuống hít ngửi, tiện miệng đáp “Ngài không ép ta, ta tự nhiên sẽ không gở trò.”

Ta nhắm mắt tựa vào lồng ngực của ngài, ngài cũng không nói thêm gì nữa, cả căn phòng chìm trong không khí im lặng. Ta có chút nghi hoặc, lúc mở mắt ra, đã thấy ngài đang nhìn mình chuyên chú, tai đưa về phía này, hình như đang lắng nghe nhịp thở của ta vậy.

Thấy ta ngược mắt lên nhìn, ngài liền than thở “Rốt cuộc là do ta nghe nhầm, hay là nàng cố tình chọc ghẹo ta? Tại sao ta lại cảm nhận rằng... thực ra nàng cũng có tình cảm với ta chứ?”

Ta lặng người đáp “Điện hạ là người thông minh thần trí, ta làm sao dám chọc ghẹo ngài? Có lẽ, ta thực sự thích ngài đôi chút chẳng? Ta và Tư Đồ Lăng sớm đã có hôn ước, bị ngài ép buộc phải chung chăn gối đã đành, bản thân ngài lại còn tài mạo song toàn, đích thực là không hề khiến ta phải

nhục nhã. Thế nhưng nếu như sinh con cho ngài, sau này, bảo ta phải làm thế nào khi đối diện với Tư Đồ Lăng đây?”

Ngài nghe vậy càng ôm chặt ta vào lòng hơn trước “Vậy tại sao nàng còn muốn quay về bên hắn. Ta không cần biết trước kia nàng đã có hôn ước cùng ai, thân thiết với ai, bây giờ, nàng chung chăn gối với ta, thì nàng chính là thê tử của ta. Cho dù Tư Đồ Lăng tức giận, cũng chẳng thể nào chạy tới Đại Lương này làm gì nàng được. Ta sẽ đối xử với nàng tốt hơn Tư Đồ Lăng nhiều lần, Tư Đồ Lăng cho nàng được thứ gì, ta đều có thể cho nàng được thứ ấy. Nếu nàng lo lắng cho người thân trong gia tộc họ Tần, ta cũng có thể nghĩ cách đón hết bọn họ sang đây, để họ có thể tận hưởng vinh hoa phú quý giống như khi còn ở Đại Nhuế.”

Ta thực sự chẳng thể ngờ ngài lại có thể suy tính chu đáo như vậy “Vinh hoa phú quý của gia tộc họ Tần ta? E là một thân vương đứng dưới người khác như ngài chẳng thể nào cho được.”

Thuần Vu Vọng im lặng một hồi, sau đó than thở đáp “Ta biết ngay nàng không phải là một người an phận. Nếu nàng vẫn cứ cố chấp giữ những thứ đó, ta cũng có thể tranh giành thiên hạ của Nam Lương.”

Ngài vẫn giữ nét mặt bình thản ôn nhu, dịu dàng thì thầm, nhưng ta bất giác lại thấy trong lòng bức bối, đến mức sắp không thở được, quay mặt lại, ta định tìm xem trên khuôn mặt ngài có chút gì là giả tạo, dối trá? Thế nhưng, ngài chỉ lặng lẽ nhìn ta bằng ánh mắt chân tình mà chuyên chú.

Không ngờ ngài lại tưởng mọi thứ ta nói là thật. Ta đột nhiên thoáng chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mặt ngài, nhắm mắt buông tiếng “Nếu đã nói là phải đợi mười tháng nữa, đoán chắc. Điện hạ cũng sẽ không ép ta vào những lúc thế này chứ?”

Hắn khẽ than “Trong mắt nàng, ta là người ham muốn vậy sao?”

Ta bình thản đáp “Lẽ nào lại không phải?”

Ngày trầm tư một hồi, lại càng ôm ta chặt hơn, chán nản lên tiếng. “Được rồi, là ta không đúng. Là ta đã quá đổi gấp gáp. Là ta đã quá đổi gấp gáp. Nói cho cùng... nàng đã không còn là Doanh Doanh của trước kia nữa rồi.”

Ta vẫn luôn nghi ngờ, chỉ cần gặp phải người hoặc chuyện gì có liên quan đến Doanh Doanh là ngài lại trở nên hồ đồ, điên loạn. Lúc trước dường như đã tưởng ta là Doanh Doanh, lúc này ngài lại nói ta không phải là Doanh Doanh. Thôi thì thuận theo ý ngài, ta nói “Vậy thì ngài có thể để ta ngủ một mình không? Có người nằm cạnh, ta ngủ không ngon.”

“Hả? Vậy sao trước kia ta lại thấy nàng ngủ rất ngon lành, thư thái?”

“Thật sao?”

Ta không nghĩ là vậy. Thế nhưng nghe ngài nói, bản thân ta cũng bắt đầu thấy nghi hoặc, lại thấy thái độ của Thuần Vu Vọng thay đổi một cách quái dị.

Sau lần đầu tiên Tư Đồ Vĩnh đến giải cứu ta bất thành, ngài đã biết rõ ta mê hoặc ngài chỉ vì muốn giải cứu đồng đảng, sau đó lại đột nhiên lại không hề chê ghét người phụ nữ ác độc, thủ đoạn, hai tay dính máu như ta, thậm chí ngày đêm ân ái, mặn nồng, nguyện làm phu thê với ta.

Người quái dị không chỉ riêng Thuần Vu Vọng. Rõ ràng trong lòng có ý đồ, thậm chí còn là đối địch, thế nhưng mỗi tối, nằm gọn trong vòng tay ấm áp, vững chãi của ngài, ta gần như đều ngủ trong bình an và thoải mái. Có lẽ, ngài đã coi ta là người trong, nên sẽ thực sự gây hại cho ta?

Thuần Vu Vọng im lặng một hồi, đột nhiên bật cười nói tiếp “Huống hồ chi, không phải nàng đã nói, nàng có rất nhiều người đàn ông khác sao? Tại

sao giờ lại không quen ngủ hai người một giường chưa?”

Trái tim ta quặn thắt, cả người bát giác cứng đờ, ngay cả tay chân cũng lạnh buốt giá băng.

Mãi lâu sau, ta mới mỉm cười “Những người đó làm sao bằng ngài được, đương nhiên là không ngủ cùng một chỗ với ta rồi.”

Ngài khẽ nhướn mày, quay đầu sang nhìn ta, ánh mắt đen tối lại, sau đó lại than vài tiếng “Ngủ đi. Ta sẽ không ép buộc nàng.”

Ngài đặt môi hôn nhẹ lên vàng trán ta, đỡ ta nằm xuống, đắp chăn cẩn thận sau đó mới quay người đi ra khỏi cửa. Lại là một hành động tùy tiện, có điều lại khiến ta thở phào nhẹ nhõm

Có lẽ, ta không nên suy nghĩ quá nhiều, con người này sẽ dành tình yêu quá đổi sâu đậm cho Doanh Doanh, nên gặp chuyện tình cảm có liên quan tới nàng ấy thường si tình, ngốc nghếch. Đối diện với ngôi mộ của người thê tử đã chết năm năm qua, vậy mà trước sau, ngài vẫn không chịu thừa nhận sự thật thê tử mình đã chết.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại mình ta, thế nhưng tối nay tâm trạng ta không hề yên định, ngủ cũng chẳng thấy ngon lành. Đợi đến nửa đêm, bụng đau nhâm nhâm ban ngày giờ bắt đầu đau lại, ta đoán chắc là do ta đã cố gượng vận công lại sợ bản thân lúc này suy nghĩ lung tung, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch, nên không dám tùy tiện hành động, chỉ mong ngủ một giấc, sang mai thức dậy sẽ hồi phục bình thường.

Khó khăn lắm mới ngủ mơ màng được một lúc, đột nhiên bên ngoài truyền vào tiếng gió thổi nhẹ nhàng, đầu đó lại truyền tới tiếng chim kêu quen thuộc.

Tư Đồ Vĩnh?

Ta kinh ngạc ngồi dậy, động tai lắng nghe, nhưng vẫn cảm thấy nghi hoặc. Đây không phải là tiếng của Tư Đồ Vĩnh, cũng hoàn toàn không phải tiết tấu mà năm đó ta với Tư Đồ Vĩnh giao ước với nhau. Ngoại trừ tiếng kêu tương tự, ta thực sự chẳng nghe ra được bất cứ hàm ý nào ẩn giấu bên trong.

Lẽ nào đây chỉ là tiếng chim kêu trên núi truyền lại? Đang lúc cau chặt đôi mày, ta liền nghe thấy tiếng bước chân vội vã, tiếp đó là tiếng gọi gấp gáp của Thuần Vu Vọng “Phu nhân đâu rồi?”

Tiểu Thích phòng vệ bên ngoài hoang mang đáp “Điện hạ yên tâm, Tiểu Thảm vẫn đánh canh phòng phía sau, nếu có động tĩnh gì, nhất định có thể cảm nhận được.”

Hắn tuy rằng nói vậy, thế nhưng vẫn nhanh chóng đẩy cửa phòng ra, Thuần Vu Vọng vội vã bước vào, vén tấm rèm trước giường lên.

Ngọn đèn dầu hắt hiu trong phòng, ảm đạm mờ ảo, ngài đứng quay lưng với ánh sáng, ta thực sự nhìn không rõ nét mặt của ngài, chỉ nghe thấy tiếng hơi thở gấp gáp, cứ chỉ hành động cũng không còn ung dung, đĩnh đạc như thường ngày, phần mũi lấm tấm đầy mồ hôi. Ta mỉm cười khổ sở nói “Điện hạ hà tất phải căng thẳng như vậy? Ta lúc này đang mang bệnh trong người, sức trời gà không chặt, làm sao mà thoát khỏi thiên la địa võng mà Điện hạ bài bố chứ?”

Ngài không hề đáp lại, chỉ lên tiếng hỏi “Canh ba nửa đêm, nàng không ngủ yên giấc, ngồi dậy làm gì?”

Ta mỉm cười đáp “Vậy canh ba nửa đêm, Điện hạ vội vàng chạy tới đây làm gì? Ta tưởng có kẻ trộm, nên sợ đến mức toát hết mồ hôi lạnh.”

Thực ra hoàn toàn không phải toát mồ hôi vì sợ mà vì vào lúc ngồi dậy, phần bụng đột nhiên truyền lên cảm giác đau đớn nhói tim, mãi mà chẳng giảm xuống được, vậy nên ta cứ ngồi chờ đấy, mặc cho mồ hôi vã ra đầy người.

Thế nhưng, có lẽ cũng chính vì thần sắc của ta dị thường, Thuần Vu Vọng cũng không hề buông lơ cảnh giác trước lời ta vừa nói.

Hơn nữa, tiếng chim kêu vẫn vang lên bên ngoài, tuy rằng khoảng cách đã xa, thế nhưng vẫn vang vọng trong rừng núi.

Thuần Vu vọng ngồi xuống bên bàn, châm một thanh lửa, đốt sang ngọn đèn dầu trên bàn, quay sang nhìn ta, tiếp đó lại cầm chiếc ngân châm trên bàn trang điểm, hành động giống như ta vào đêm đó, nhẹ nhàng ấn tâm đèn xuống, rồi lại nhấc lên, lại ấn rồi lại nhấc lên, cứ như vậy ba lần liền, sau đó ngài vênh tai lắng nghe.

Tiếng chim kêu trong rừng đột nhiên ngưng lại.

Trong phòng im lặng vô thanh, Thuần Vu Vọng nghi hoặc nhìn vào ngọn đèn trước mặt, mãi lâu sau mới quay đầu từ từ nhìn về phía ta.

Ta hít một hơi thật sâu, mỉm cười khổ sở “Đừng có nhìn ta, ta rất muốn liên hệ với đồng đảng của mình, thế nhưng với tình hình trước mặt, ta thật lực bất tòng tâm. Nếu để cho ngài nhìn thấy ta mang theo đứa con trong bụng bỏ trốn, thì ngài không chặt chân ta thì cũng sẽ bẻ gãy khớp chân ta mất thôi.”

Ngài không hề mỉm cười, từ từ ngồi xuống nói “Nàng biết như vậy là tốt. Mau ngủ đi.”

Ta liền nói “Ngài không quay về ngủ nữa sao?”

Thế nhưng ngài không đáp, chỉ ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Vừa mới qua tháng giêng, tiết trời vẫn còn rất lạnh, cửa sổ đương nhiên là được đóng chặt. Thế nhưng hướng mà ngài nhìn ra, rõ ràng là hướng phát ra tiếng chim.

Ta lập tức ý thức được ngài không chỉ đích thân sang đây quan sát và canh chừng ta, mà còn phái cả cao thủ tiếp cận “kẻ địch”.

Tiếng chim vừa rồi đương nhiên không phải tiếng chim bình thường, nếu không làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, sau khi nhìn thấy ánh đèn phát ra, đột nhiên lại dừng kêu? Thế nhưng Tư Đồ Vĩnh sao lại phát ra tiếng chim chẳng có chút ý nghĩa gì để khiến rút dây động rừng, chuốc họa vào thân? Hoặc có lẽ, đã xảy ra chuyện gì nên muốn dùng tiếng chim đó để điều động số lượng cao thủ bên cạnh ngài ra, còn Tư Đồ Vĩnh có thể dẫn theo thuộc hạ trực tiếp xông thẳng vào đây cứu ta?

Hành động này chẳng phải là quá nguy hiểm sao? Nếu ta là Tư Đồ Lăng, tuyệt đối không bao giờ thiếu nhẫn nại như vậy. Thế nhưng Tư Đồ Vĩnh tuổi trẻ nóng nảy, nhất thời hồ đồ, làm vậy cũng không phải điều khó hiểu.

Nghĩ vậy, lưng ta lại ướt đầm mồ hôi, cơn đau truyền tới từ bụng dưới càng mãnh liệt, đôi mày bắt giắc nhíu chặt.

Thuần Vu Vọng quay sang nhìn ta, lạnh lùng lên tiếng “Tại sao đầu nàng toát đầy mồ hôi vậy? Có cần cho người mang khăn mặt nóng lau mặt cho nàng không?”

Ta cũng không muốn nhẫn nại thêm nữa, liền nói “Nước nóng thì không cần, hãy giúp ta rót một ly trà nóng tới đây.”

Ngài lặng người, bê ly trà của mình, nhanh chóng bước lại “Nàng cảm thấy rất lạnh sao?”

Ta không biết bản thân có lạnh hay không, thế nhưng lúc này, thân người ta đích thực đang run lên từng cơn, tay tê dại, gần như chẳng còn chút tri giác, nhưng vẫn có thể nhận được hơi ấm truyền tới từ lòng bàn tay ngài.

“Không sao đâu.”

Ta nhận lấy ly trà từ tay ngài, bàn tay ta đã run rẩy đến mức đáng sợ, miễn cưỡng uống vài ngụm trà, ta vẫn thấy tim đập thình thịch, hơi thở nặng nề, hoảng hốt.

Thuần Vu Vọng nhìn ta chăm chú, đột nhiên lấy ly trà trong tay “Ly trà này đã lạnh rồi, để ta bảo người mang một ly trà nóng tới. Nàng... nàng đừng có giở trò, biết không?”

Người đang ngồi trước mặt ngài, xung quanh phòng lại có cao thủ canh phòng nghiêm ngặt, vậy mà ngài vẫn còn sợ ta chạy trốn?

Thế nhưng quả thật ta thấy cơ thể vô vùng khó chịu, chỉ muốn uống miếng trà nóng rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Thế nhưng khi ta đưa tay ra, đang định ngăn ngài lại, bảo ngài không cần phải lấy trà nóng nữa, phần bụng lại đau đớn mãnh liệt.

Gần như cùng lúc, phía thân dưới của ta truyền ra một thứ dịch thể nóng ẩm, cứ như thể rút sạch tất cả sức lực còn lại trong người ta vậy.

Ta hoa mày chóng mặt, ngã xuống giường, lúc này bụng dưới đã đau đớn đến mức toàn thân run rẩy.

“Vẫn Vẫn.”

Bên tai truyền đến tiếng gọi kinh hãi của Thuần Vu Vọng, ly trà rơi xuống đất vỡ tan, còn thân thể run rẩy của ta đã được ngài ôm chặt lấy.

“Văn Văn, Văn Văn. Nàng thấy không khỏe chỗ nào?”

Ta nghiêng chặt răng, không muốn bật ra khỏi miệng tiếng rên rỉ, nhưng mồ hôi túa ra trên trán mỗi lúc một nhiều, ngay cả hai hàng lông mày cũng ướt đẫm mồ hôi, thị lực mờ dần, Thuần Vu Vọng đang ngồi ngay cạnh mà ta cũng chẳng nhìn rõ, chỉ nghe được giọng nói bâng hoàng, thậm chí đến mức hoảng loạn của ngài mà thôi.

Nỗi đau đón như cắt da cắt thịt cuối cùng cũng giảm xuống thế nhưng phần thân dưới càng lúc càng ướt. Tuy rằng ta trước nay chưa từng mang thai, thế nhưng nói cho cùng cũng đã xông pha khắp miền Nam Bắc, cũng thấy qua nhiều cảnh tượng oan trái, đáng thương, đương nhiên vì thế mà không còn là thiếu nữ vô tri không hiểu sự đời, trong lòng lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra.

Đứa trẻ mà Thuần Vu Vọng không tiếc giá nào cũng muốn giữ lại, e rằng đã chẳng còn trên đời...

Thế nhưng ta thực sự không muốn chọc giận ngài vào quan trọng, sắp có cơ hội rời khỏi, thế nên ta nắm chặt hai tay lại, miễn cưỡng lên tiếng “Không sao cả, chỉ là đột nhiên ta cảm thấy đau đầu kinh khủng, thế nhưng giờ ta đã khỏe lại rồi. Xin mời Điện hạ quay về, ta ngủ một giấc dậy là sẽ không sao.”

“Ồ.”

Ngài buông lỏng ta ra, nhìn ta bằng ánh mắt bán tín bán nghi.

Ta bất lực nằm xuống giường, nhắm chặt hai mắt, đôi tay nắm chặt vào chiếc chăn, chỉ cảm giác ngay lúc sau, phần đệm phía dưới đã ướt đẫm mồ hôi. Tuy rằng hai tay càng lúc càng nắm chặt vào gối, thế nhưng ta vẫn có thể chịu đựng được nỗi đau đón ở hai bả vai và phần bụng.

Thuần Vu Vọng lại không lập tức rời khỏi khiến ta chỉ mong nỗi đau đớn kịch liệt này nhanh chóng qua đi, cũng chẳng còn tâm trạng nào suy ngẫm xem lúc này ngài đang nghĩ những gì.

Đôi môi lạnh giá đột nhiên nóng ấm, lúc ta mở mắt ra, không ngờ Thuần Vu Vọng đã đưa bàn tay nóng ấm lướt nhẹ qua bờ môi lạnh giá của ta. Ngón tay trắng trẻo, thon dài dính một thứ dịch đỏ au.

Ta dùng tay lau môi, mới phát hiện mình đã cắn môi đến mức chảy máu.

“Ta...ta không sao cả...”

Ta cố trấn tĩnh tinh thần, nói ra câu này, thế nhưng giọng nói đã lạc hẳn đi, không thể nào kiềm chế mà rên lên thành tiếng.

Thuần Vu Vọng đưa tay, kéo chiếc chăn đang đắp trên người ta ra, ta vội nắm chặt lấy đầu chăn còn lại, cánh tay đã chẳng còn chút sức lực nào nữa, chỉ cảm thấy cơ thể lạnh như băng, ngài đã dễ dàng kéo được chiếc chăn ra.

Ánh mắt ngài nhanh chóng sầm lại, sau đó nhìn về phía ta đón đau.

Phân váy nhạt màu giờ đã nhuộm màu đỏ tươi, màu đỏ không cát tường khiến người ta nhìn vào vừa đau đớn lại vừa xót xa, mùi máu tanh nồng khiến dạ dày quặn thắt, khiến ta suýt nữa là nôn mửa.

Chiếc chăn được kéo ra vội vã, và cũng được đắp lại thần tốc.

Thuần Vu Vọng xông ra ngoài cửa, hét lớn đến độ lạc cả giọng “Mau... mau đi mời đại phu về đây.”

Đợi đến khi đại phu được thị vệ của Chân Vương đánh thức từ giường đi đường núi hơn một canh giờ đến, ta đã không còn chảy máu thêm nữa, cơn đau cũng dần lắng xuống, chỉ nằm mơ màng trên giường, thậm chí ngay cả

lúc Nhuyễn Ngọc tới lau người thay y phục cho, ta cũng nửa tỉnh nửa mê, đã chẳng còn chút tri giác, có điều lại nắm rõ ràng lúc này đang xảy ra chuyện gì.

Thuần Vu Vọng chẳng hề rời khỏi căn phòng dù chỉ một bước, sau nỗi bàng hoàng, kinh sợ ban đầu, ngài đột nhiên trầm tĩnh đến kỳ lạ.

Ngài lạnh lùng nhìn ta miễn cưỡng chịu đựng, đến khi kiệt sức mê man, để mặc người khác thích làm gì thì làm. Ngài trước sau chỉ ngồi bất động, giống như một pho tượng ngọc lục, lạnh lùng tựa băng tuyết.

Khi đại phu đến bắt mạch, sắc mặt biến đổi, vội vã quỳ xuống trước mặt Thuần Vu Vọng “Công tử, phu nhân...đã bị sảy thai rồi”

Thuần Vu Vọng nhắm mắt, thì thầm buông tiếng “Hãy nghĩ cách giữ lại đứa bé”

“Dạ... phu nhân đã bị sảy thai rồi.”

“Chết rồi?”

“Dạ vâng, đã sảy rồi...”

“Mấy hôm trước, người đã bắt mạch, tình hình lúc đó thế nào?”

“Lúc đó... tuy rằng phu nhân mang bệnh trong người, thế nhưng thai nhi vẫn rất bình thường.”

“Vậy mới có mấy ngày trôi qua...” Thuần Vu Vọng đập mạnh tay lên bàn, đưa lời nhiếc móc “Mới có mấy ngày trôi qua, tại sao đột nhiên lại sảy thai một cách vô duyên vô cớ chứ?”

“Xin công tử bớt giận”. Đại phu run rẩy nói, liếc lên nhìn sắc mặt của Thuần Vu Vọng rồi thưa “Theo triệu chứng của phu nhân, đau đớn mãnh liệt như vậy, dám hỏi... có phải người đã dùng nhầm thực phẩm hay vị thuốc nào để dẫn tới sảy thai hay không?”

Sắc mặt Thuần Vu Vọng cực kỳ khó coi, từ từ chuyển ánh mắt sang nhìn Nhuyễn Ngọc “Gần đây nàng đã ăn những thứ gì?”

Nhuyễn Ngọc sợ tới mức quỳ rạp xuống đất hồi báo “Bẩm Điện hạ, mấy ngày hôm nay tuy rằng phu nhân không dùng bữa cùng Điện hạ, thế nhưng người thường xuyên dùng bữa với tiểu Quận chúa, đồ ăn chẳng có gì khác biệt với đồ ăn của Điện hạ, đều là mấy món ăn thanh đạm bình thường, chẳng có gì bất thường cả. Phu nhân bị ốm nghén, cứ nghĩ thấy mùi thuốc là buồn nôn, bởi vậy chẳng hề uống thuốc trị thương mà nô tì sắc.”

“Thực sự là không ăn thứ nào khác sao?”

“Dạ không, dạ không ạ...” Nhuyễn Ngọc đáp lại, thấp thỏm ngược đầu lên, sau đó lại liếc mắt nhìn về phía ta.

Thuần Vu Vọng không hỏi thêm nữa, mà bắt đầu quay sang hỏi ta.

Thần trí của ta đã tỉnh táo lại nhiều, làm sao lại không ảo não khi việc sảy thai đột ngột này sẽ ảnh hưởng đến việc hồi phục nguyên khí, lại càng có khả năng khiến Thuần Vu Vọng đề cao cảnh giác, khiến ta khó lòng thực hiện được những bước tiếp theo.

Còn ngài quả nhiên đang nghi ngờ ta.

Ta không muốn trở mặt với ngài, liền cố gắng chống người dậy, miễn cưỡng cười nói “Điện hạ đã đề cao ta quá rồi. Cho dù ta muốn làm sảy thai, canh phòng nghiêm ngặt như vậy, ta đi đâu để kiếm thuốc trụ thai đây?”

Thuần Vu Vọng tỏ ra khá lạnh nhạt, từ từ lên tiếng “Nơi này tuy rằng không canh phòng quá nghiêm ngặt, nhưng lại là nơi hẻo lánh, hoàn toàn khó mà tìm được, thế nhưng đồng đảng của nàng chẳng phải có thể dễ dàng, thuận lợi tìm đến nơi này sao? Huống hồ, nàng định giải thích thế nào, tại sao vào đúng lúc đồng đảng phát tín hiệu tìm nàng, nàng lại đột nhiên bị sảy thai chứ?”

Ta mỉm cười khổ sở đáp “Lẽ nào ngài cho rằng tín hiệu đó chính là bảo ta hãy uống thuốc trụ thai sao? Thế nhưng thứ tín hiệu đó đã phát một lần rồi, hơn nữa ngài cũng đã từng nghe qua, chẳng còn là điều bí mật. Bọn họ dù ngu ngốc đến mức nào, cũng chẳng thể dùng tín hiệu thông báo cho ta thêm một lần nữa, để khơi dậy lòng nghi ngờ ở ngài.”

“Tín hiệu đó đích thực chẳng còn là điều bí mật. Thế nhưng rừng núi sâu thẳm, sau khi chúng dùng thứ ám hiệu mà chúng ta nghe không hiểu là thông báo điều gì cho nàng, chỉ cần tìm đường lui từ trước, bọn họ sẽ có cơ hội đào thoát một cách ung dung.” Ngài nhìn ta chằm chằm lại nói “Nàng đoán được ta sẽ nghi ngờ, nhưng lại không đoán được ta sẽ ở lại chỗ này cùng nàng. Chịu đựng nỗi đau đớn khi sảy thai, thậm chí còn cố tỏ ra như không có chuyện gì trước mặt ta, nàng đúng là vất vả quá rồi.”

Ta lúc này mới biết bản thân cần rằng chịu đựng nỗi thống khổ đó không nói ra, vừa hay lại càng khiến ngài nghi ngờ rằng ta rắp tâm dùng thuốc “Điện hạ, nếu ta có lòng muốn bị sảy thai, tại sao còn lập nên lời ước hẹn mười tháng cùng ngài chứ? Tuy rằng ta chưa chắc đã bằng lòng sinh con để cái cho ngài, thế nhưng nói cho cùng ta vẫn là người có trí tuệ. Thân đang ở nước địch, võ công bị khống chế, thân mang bệnh tật, ta làm sao có thể trốn thoát khỏi nơi này?”

“Hả?” Ngài nhếch miệng mỉm cười đầy chế giễu “Nghe nàng nói vậy, hình như thực sự có chút tình cảm thật lòng với ta? Tàn Văn, kể từ khi nàng bị ta giam giữ tới nay, tính ra mới được hơn hai tháng. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng nhẹ nhàng lên tiếng đề cầu toàn, giữa đêm chịu đau đớn vạn

phần vì đứa con của ta, không những chẳng phát lộ lại còn thành khăn đưa lời giải thích, đợi chốc nữa ta phải ra ngoài xem, có phải mặt trời mọc lên từ hướng Tây không?”

Ta ngây lặng người nghe từng lời ngài nói.

Còn ngài chỉ nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, tuy rằng vẫn mặc trên người bộ y phục màu trắng, thế nhưng khuôn mặt ngài lạnh như băng, tột cùng đáng sợ.

Ta quá vội vã muốn thoát khỏi hiểm cảnh, không muốn tranh luận, cãi cọ với ngài, ngược lại càng khiến ngài thêm nghi ngờ.

Cánh tay chống xuống mặt giường quá lâu, bắt đầu tê đau run run, ta bất lực ngã ra phía sau, đưa lời than thở “Ngài tin cũng được, không tin cũng đành, sảy thai không phải ý định của ta. Nếu ngài không tin, có thể giảng thiên la địa võng, bắt mấy đồng đảng phát tín hiệu cho ta lúc trước lại tra hỏi thật kĩ là sẽ hiểu ngay thôi.”

Thuần Vu Vọng liền nói “Nàng yên tâm, ta sẽ điều tra rõ ràng. Nếu nàng thực sự nhẫn tâm hạ thủ với chính cốt nhục của mình, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng.”

Ta thu gọn cơ thể vẫn đang run rẩy của mình, gật đầu lên tiếng “Được, nếu ngài điều tra ra truyện này có liên quan đến ta, ngài hãy quay trở lại mà tính sổ cùng ta. Bây giờ ta vừa mệt vừa đói, liệu có thể cho ta chút đồ để ăn không?”

Ngài không nói, phát mạnh ống tay áo rồi bỏ ra ngoài.

Ta nói bao nhiêu câu, thực sự đã mệt đến cực điểm rồi, chẳng còn chút sức lực nào để nghĩ ngợi cho thật kĩ về những chuyện xảy ra trong đêm nay, mà cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

Thiên la địa võng, chẳng bằng sương khói mịt mù

Ta hoàn toàn không ngủ được bao lâu, liền bị Nhuyễn Ngọc gọi dậy, nàng ta bê đến một bát thuốc nóng hổi, ngửi qua tuy không thơm lắm nhưng dường như đã được sắc với rất nhiều vị thuốc bổ như tổ yến, nhân sâm... Toàn thân ta mệt mỏi bất lực, trong đầu hôn loạn, rối bời, biết rõ ràng việc sảy thai đột ngột đêm qua đã khiến bản thân tổn thương nguyên khí nặng nề, ta miễn cưỡng ngồi dậy uống hết. Nhân lúc định nằm xuống ngủ tiếp, đột nhiên bên ngoài truyền vào tiếng động loạn xạ, ầm ỹ.

Tiếng la hét, tiếng kêu thảm thiết, tiếng đao kiếm giao tranh, lại còn cả tiếng... gào thét khóc lóc của Tương Tư nữa?

Nhuyễn Ngọc dường như vô cùng kinh hãi, vội vã ra ngoài nhìn xem, liền nghe thấy tiếng binh khí bay tới, cửa sổ bị bật tung, gió lạnh ùa vào, một người mặt đen xồng thảng đến bên giường, bế bổng ta lên “Tần cô nương, Nam An Hầu lệnh cho chúng thuộc hạ đưa người rời khỏi.”

Nam An Hầu? Tư Đồ Lăng?

Người tới Giang Nam không phải là Thái tử Tư Đồ Vĩnh hay sao? Tại sao Tư Đồ Lăng cũng đến?

Ta chưa kịp suy nghĩ kĩ càng, đã bị người này đặt ra sau lưng, nhảy bật ra ngoài cửa sổ.

Nhuyễn Ngọc thấy vậy, vội vã hét gọi “Không hay rồi, người đầu mau lại đây, người đầu mau lại đây... có người cướp mất phu nhân rồi.”

Ta chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh, lại bị người ta cõng trên lưng nhảy ra ngoài, gió lạnh ập tới, lạnh đến mức khiến ta không thở nổi.

Bầu trời phía Đông lóe lên tia sáng, rừng núi xanh rì tươi mát dần hiện lên, xem ra chẳng bao lâu nữa thì cả đất trời sẽ tràn ngập ánh sáng. Rốt cuộc là kẻ không hiểu chuyện nào đã sắp xếp đợt hành động này? Thời gian, cơ hội đều hoàn toàn sai lệch, bên ta cũng chẳng chiếm được chút thiên thời, địa lợi, nhân hòa nào cả, nói ra, hành động lần này càng giống với việc tự tìm đường chết thì đúng hơn.

Cho dù có thể miễn cưỡng trốn thoát khỏi nơi này, ta bôn ba với thân thể suy nhược như hiện nay, chỉ lạnh thôi cũng đã lấy mạng ta rồi!

Mắt liếc qua những thị vệ trước đó nằm la liệt dưới đất, trên người hoàn toàn không có vết đao kiếm gì cả, dường như là bị trúng thuốc mê. Còn Nguyễn Ngọc ở trong phòng vẫn đang hoang mang cầu cứu chứ không lập tức đuổi theo.

Trong lòng ta bắt đầu sinh nghi, liền thì thầm hỏi người đang cõng mình trên lưng “Nam An Hầu đang ở nơi nào? Thủ lĩnh của đợt hành động này là ai?”

Người này liền đáp “Đợi chốc nữa cô nương sẽ biết thôi.”

Lời nói này dường như muốn đáp qua loa cho xong chuyện.

Trong số thuộc hạ của Tư Đồ Lăng chẳng ai không biết ta với ngài quen thân từ nhỏ, lại thêm ta xưa nay nghiêm khắc, gặp ta, ai cũng nín thở tĩnh khí, cung kính bội phần, từ khi nào lại có một thuộc hạ vô lễ như vậy?

Nắm chặt bàn tay, ta lạnh lùng lên tiếng “Người là ai? Mau thả ta xuống.”

Người này thoáng lạng người, bước chân cũng theo đó khựng lại.

Lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng khóc thút thít của Tương Tư, ta nghe thấy mà đau quặn cả lòng, lúc vội vã quay lại nhìn, trong khu rừng mờ ảo hiện lên dưới ánh ban mai, ở một hướng khác đang có ba bốn bóng người phi tới.

Người công ta trên lưng lúc này đột nhiên hét lớn “Tần cô nương có lệnh, nếu người của phủ Chấn Vương đuổi theo, lập tức chặt đứt cánh tay của tiểu Quận chúa, một người đuổi theo thì chặt một cánh tay, hai người đuổi theo thì chặt cả đôi, Thuần Vu Vọng nếu không sợ con gái bảo bối của hắn biến thành kẻ tàn phế thì cứ việc đuổi theo.”

Giọng nói của hắn vang vọng, lại đứng giữa rừng núi, chỉ e là người trong cả sơn cốc này đều có thể nghe thấy câu nói của hắn ta là định biến con gái bảo bối của Thuần Vu Vọng trở thành kẻ tàn phế?

Ta thất kinh, vội vàng ngăn lại “Mau im đi! Rốt cuộc người là ai?”

Trong lúc nói chuyện, ba bốn người lúc này đã đuổi kịp tới, một người trong số chúng thực sự ôm lấy Tương Tư đang vùng vẫy. Mái tóc đen của cô bé đàn xõa xượi, giống như bị người ta bế ra từ trong chăn ấm áp, khuôn mặt bé nhỏ hiện rõ nỗi kinh hoàng khi bị đánh thức khỏi giấc ngủ, thể nhưng toàn thân lại được cuốn trong bộ y phục dày dặn, nhất thời không thể bị lạnh cóng.

Tương Tư tuổi còn nhỏ, vốn dĩ đã sợ đến mức nước mắt đầm đìa, đột nhiên quay đầu sang, vừa nhìn thấy ra, lập tức khóc thét dữ dội “Mẫu thân! Mẫu thân! Có người xấu, có người xấu bắt con!”

Ta vùng vẫy định tấn công người đang chống mình, thế nhưng cơ thể yếu đuối cực độ, tay chân không còn sức lực, mặc cho ta có làm gì, cũng không thể hành động được. Ngược lại, do dùng nhiều sức quá, đột nhiên ta lại thấy chóng mặt, hai mắt tối đen giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chìm vào hôn mê bất tỉnh.

Bên tai truyền đến tiếng Tương Tư hét gọi “Mẫu thân, mẫu thân, con sợ lắm, con sợ lắm, hu hu...”

Ta miễn cưỡng định thần, quay đầu sang mỉm cười an ủi với Tương Tư rồi dịu dàng lên tiếng “Tương Tư đừng sợ, đừng sợ, phụ vương con sẽ nhanh chóng tới đây cứu con thôi. Đừng sợ.”

Tương Tư đưa đôi tay bụ bẫm về phía ta, khóc lóc “Mẫu thân bọn họ nói muốn chặt đứt tay của con.”

Ta nghe Tương Tư khóc mà trái tim quật thắt, bất giác ghen ngào “Tương Tư đừng sợ. Ai dám động đến một sợi tóc của con, đợi khi mẫu thân khỏe lại, nhất định sẽ giết chết cả nhà hắn.”

Tiếng khóc của Tương Tư đã nhỏ hơn trước, mắt vẫn hoen nhoe ngấn lệ, nắm lấy tay ta “Mẫu thân, người cũng đừng khóc, Tương Tư không sợ nữa, thực sự là không thấy sợ nữa.”

Ta lúc này mới nhận ra hốc mắt mình ướt nhòa, vội vã quay mặt đi nhanh chóng lau khô nước mắt.

Phía sau lưng cực kỳ tĩnh lặng, hoàn toàn không hề thấy truy binh, xem ra Thuần Vu Vọng yêu con gái còn hơn tính mạng, hoàn toàn không dám truy đuổi, thế nhưng tuyệt đối không thể ngồi im nhìn kẻ địch đưa Tương Tư đi như vậy được.

Còn ta cũng có thể khẳng định, những kẻ này hoàn toàn không phải là thuộc hạ của Tư Đồ Lăng hay Tư Đồ Vĩnh.

Bọn họ chắc hẳn có liên quan đến chuyện tại sao trong đêm đột nhiên có tiếng chim kêu, thế nhưng tuyệt đối không đến đây vì muốn cứu ta. Vậy thì, bọn chúng rốt cuộc là ai?

Mấy người này chạy liên tục không một khắc ngưng nghỉ, mắt nhìn phía trước đã đến đường núi, người bé Tương Tư đột nhiên nói “Mau chia ra chạy, người đi sang bên kia, dẫn bọn truy binh đi theo hướng khác.”

Tên công ta sau lưng lập tức đồng ý, bắt đầu đi vào khu rừng rậm phía bên trái.

Tương Tư thấy không được đồng hành với ta nữa liền bật khóc thảm thiết “Mẫu thân! Mẫu thân...”

Ta lạnh giá đến mức toàn thân đông cứng, miễn cưỡng lên tiếng “Tương Tư đừng sợ, phụ vương của con... sắp đuổi tới nơi rồi...”

Thế nhưng ta liền thấy người bé cô bé nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay bé nhỏ của Tương Tư, sau đó ấn vào trong phần y phục ấm áp, rồi bịt miệng cô bé lại.

Kẻ công ta tiếp tục chạy nhanh về phía trước, sau lưng không còn tĩnh lặng như khi nãy. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, càng gấp gáp.

Gió lạnh vi vút bên tai, những cành cây quệt vào mặt và cánh tay trống trải, xước cả da, từ từ hiện ra vết máu, thế nhưng ta lại chẳng cảm thấy đau đớn, thay vào đó là nỗi lạnh giá đến buốt gia buốt thịt.

Phía sau truyền đến tiếng quát lớn của truy binh “Mau dừng lại. mau dừng lại.”

Kẻ công theo ta không ngờ lại nghe theo, dừng hẳn bước chân, sau đó ném ta vào một gốc cây, vội vã lên tiếng “Tần cô nương, tình hình khẩn cấp, tiểu nhân không thể nào cứu cô nương được. Xin hãy nhẫn nại thêm vài hôm nữa, hầu gia nhất định sẽ quay lại cứu cô nương.”

Vạt áo màu đen xướt qua mặt ta, người này đã bỏ lại gánh nặng là ta, vội vã chạy trốn về phía trước. Trước mắt là con dốc, dưới con dốc là rừng rậm, chỉ cần xông vào trong khu rừng rậm, cơ hội trốn thoát sẽ lớn hơn rất nhiều.

Thế nhưng thuộc hạ của Nam An Hầu Tư Đồ Lăng, ai lại dám vứt bỏ ta trong tình hình này, rồi tự ý đào thoát như vậy chứ? Nếu có một thuộc hạ tham sống sợ chết thế này, cho dù có thoát được quay về, cũng chẳng thể nào thoát nổi quân pháp như núi của Tư Đồ Lăng.

Ta dịch chuyển cơ thể đông cứng vì lạnh, vẫn còn chưa kịp ngời thẳng người, bên cạnh đã có mũi kiếm giá băng chỉ thẳng về phía mình.

“Phu nhân, xin hay theo chúng ta quay về.”

Ta ngược mắt lên nhìn, đây là một thị vệ thân cận của Thuần Vu Vọng, hẳn đang cầm kiếm chỉ thẳng vào ta, ép ta phải đứng dậy.

Phía sau lưng còn có vài người, thế nhưng trông rất lạ mặt, có lẽ là mấy cao thủ mà Thuần Vu Vọng an bài canh phòng tuần tra ở vùng lân cận. Hai người trong số đó đã truy đuổi theo hướng kẻ vừa cướp ta ra ngoài chạy trốn, hai người khác thì đứng sau viên thị vệ về này, nhìn ta bằng ánh mắt đầy cảnh giác, hiển nhiên là sợ ta thừa cơ chạy trốn.

Ta âm thầm nguyên rửa, yếu ớt mỉm cười “Chỉ e là mấy huynh đệ đây phải đỡ lấy ta mà thôi.”

Viên thị vệ này do dự một hồi, sau cùng vẫn đưa tay đỡ ta đứng dậy. Ta gần như lạnh cứng cả người, hai chân cứng đờ như tảng băng, miễn cưỡng đứng dậy, nhưng chẳng thể nào đứng vững, nếu trông phải được viên thị vệ kia đỡ, ta suýt nữa lại ngã vật xuống đất.

Viên thị vệ này cuối cùng cũng ý thức được ta hoàn toàn không thể tự mình đi lại, liền cởi áo choàng bên ngoài bao chặt lấy cơ thể ta, để cho hai người còn lại nắm lấy hai đầu áo choàng, cứ như vậy đưa ta quay về.

Ta nằm gọn trong chiếc áo choàng, cuối cùng cũng cảm thấy ấm áp hơn đôi chút, lặng lẽ vận chút nội lực vừa mới hồi phục chuyển vào kinh mạch, giúp cho khí huyết điều hòa tốt hơn. Vừa sảy thai lại còn bị nhiễm lạnh đến độ này, còn không bảo trọng sức khỏe, có trời mới biết ta sẽ phải nhiễm căn bệnh đáng sợ gì khác nữa.

Điều khiến ta cảm thấy lo lắng nhất chính là chỉ trong một đêm mà rất nhiều biến cố liên tiếp xảy ra, điều này đương nhiên càng khiến Thuần Vu Vọng thêm nghi ngờ ta. Đến lúc này lại xảy ra chuyện như vậy, có thể thấy ta đang bị trùng bầy liên hoàn.

Ngộ nhỡ Tương Tư xảy ra điều gì bất trắc, chỉ e ta dù có giống Doanh Doanh của ngài đến mức nào, cũng khó lòng thoát khỏi mũi kiếm sắc nhọn.

Tương Tư... Nghĩ tới ánh mắt kinh hoàng nhưng hiểu chuyện của Tương Tư khi nãy, trái tim ta lại quặn lên đau đớn, hơi thở hỗn hển yếu ớt. Rốt cuộc là kẻ nào đang thao túng sự việc?

Cướp mất Tương Tư, giá họa cho ta, để Thuần Vu Vọng trở mặt với nước Nhuế, đến lúc cần thiết cũng có thể dùng Tương Tư để uy hiếp Thuần Vu Vọng.....

Lẽ nào chính là kẻ thù của Thuần Vu Vọng tại Nam Lương?

Vị Chấn Vương Điện hạ này tâm cơ sâu thẳm, rõ ràng là hung thủ thực sự đứng sau tấn thảm kịch hỗn loạn trong triều đình Nam Lương, nhưng lại tự mình du ngoạn, tránh xa triều cương, đến mức những thông tin ta biết về con người ngài cực kỳ ít ỏi. Ta thậm chí còn không biết được tại Nam Lương, ngài có bao nhiêu bạn bè, bao nhiêu kẻ địch...

Ta nằm trong lớp áo choàng, không nhìn được cảnh vật bên ngoài, thế nhưng vẫn ngửi được mùi hương thâm truyền tới, liền đoán ngay, lúc này đã về đến rừng mai.

Trong tiếng bước chân vội vã, ta nghe thấy tiếng gặng hỏi gấp gáp của Lê Hoành: “Tiểu Thắm, tiểu Quận chúa đã được cứu về chưa?”

Viên thị vệ đi bên cạnh ta liền đáp “Lê tiên sinh, ta đuổi theo phu nhân. Điện hạ đích thân dẫn người đi cứu tiểu Quận chúa rồi.

“Phu nhân! Hừm! Ắt ta là phu nhân của chúng ta từ lúc nào chứ? Lẽ nào các người chuẩn bị đưa ả ta vào phòng cung phụng như bò tát? Cứ vút lại chỗ này, ta đang muốn xem, lần này điện hạ có còn muốn bảo vệ ả ta nữa không?”

Trong tiếng quạt mắng của Lê Hoành, ta đã bị lôi ra, toàn thân đau đớn, giá lạnh.

Trước mắt ta hiện ra khuôn mặt trắng nhợt của Lê Hoành hẳn đang trợn mắt nhìn ta hung hăng rồi quát lớn: “Nói mau Bắc Nhuế đã phái ai đến cứu người? Bọn chúng đang ở chỗ nào? Chuẩn bị đưa tiểu Quận chúa của chúng ta đi đâu?”

Ta nhú chặt đôi mày, vừa định ngồi dậy, Lê Hoành liền giơ chân đạp ngay trước ngực, ta lập tức ngã xuống mặt đất lạnh, khí huyết đảo điên, sức khỏe ngày càng suy yếu.

Ngoại trừ những lần trọng thương vào ba năm trước, ta đã bao giờ yếu đuối đến mức để mặc người ta ức hiếp thế này? Hơn nữa kẻ động thủ lại là một tên không biết võ nghệ như Lê Hoành?

Ta nằm dưới đất, trợn mắt lườm Lê Hoành, hấn bị ta nhìn lại càng thêm tức giận, đưa chân đạp ta rồi quát “Con tiện tì này, dám ý vào cái bộ dạng hồ ly tinh của mình để mê hoặc Điện hạ. Lại còn dám đối xử với tiểu Quận chúa như vậy. Tiểu Quận chúa coi ngươi như mẫu thân ruột thịt, ngươi lại định chặt tay chân của người, biến người thành kẻ tàn phế? Dưới thiên địa này làm gì có người mẫu thân nào ác độc, cầm thú như ngươi?”

Người này một lòng hi vọng Thuần Vu Vọng soán ngôi đoạt vị, thế nên cực kì căm hận ngài vì ta mà có ý thoái lui, vậy nên đã mượn cơ hội này để báo thù ta.

Ta đương nhiên là không cần thiết phải hạ giọng nhỏ nhẹ đưa lời giải thích cùng con người này, nghiêng chặt răng không rên tiếng nào, lại bị hấn đạp lên trên mặt đất. Bởi vì đau đớn quá mức chịu đựng, ta cào móng tay lên mặt đất đến bật cả máu.

Lúc đó xung quanh chỉ còn lại một vài người hầu và thị vệ, thấy ta thê thảm như vậy, vốn đã cảm thấy thương xót, đợi đến khi nghe Lê Hoành nói ta muốn biến Tương Tư trở thành người tàn phế, ai nấy đều phẫn nộ, bộ dạng chỉ mong hấn đạp chết ta ngay tại chỗ.

Ta cả người vốn đầy bệnh tật, chẳng còn sức lực tránh né, phản kích, ngay lúc sau, đầu óc choáng váng, cổ họng tanh lờm, nôn ra máu tươi.

Lúc này Nhuyễn Ngọc vội vã tiến tới ngăn cản Lê Hoành “Lê tiên sinh, cho dù phụ nhân đã làm gì sai, cũng phải đợi Điện hạ quay về rồi mới xử lý. Huống hồ, Điện hạ đích thân truy đuổi, nghĩ tiểu Quận chúa cũng không thể xảy ra chuyện gì, tiên sinh không cần phải lo lắng quá.”

Lê Hoành ‘hum’ một tiếng rồi, rồi phát áo bỏ đi

Nhuyễn Ngọc nhẹ nhàng phúi đám cánh hoa cùng bụi đất vương trên đầu và người ta, chải lại tóc cho ta, buông tiếng đầy thương cảm “Ta không cần phu nhân cảm ơn, ta chỉ đau lòng thay cho Điện hạ và tiểu Quận chúa. Điện hạ không giống như những công tử phong lưu đầy một bụng những lời hay ý đẹp buông lời chọc ghẹo phụ nữ, thế nhưng tấm lòng của ngài dành cho phu nhân, phu nhân đâu phải không biết. Còn cả tiểu Quận chúa nữa... người một lòng một dạ muốn tìm mẫu thân, chỉ hận không thể đối xử với mẫu thân của mình tốt hơn. Phu nhân, tại sao người lại có thể nhẫn tâm như vậy? Tại sao người lại hành động độc ác như thế...”

Nhuyễn Ngọc nói mà giọng đã lạc hẳn đi, nước mắt cứ thế lăn chã tuôn rơi.

Cả người ta lúc này đã âm áp lên nhiều, ngồi tựa vào thân cây một lúc, cũng đã đỡ hơn trước đó, thấy Nguyễn Ngọc xúc động như vậy, đang định lên tiếng, ta đột nhiên phát hiện trước mặt đã có thêm một người.

Y phục trắng như tuyết mà cũng băng giá như tuyết.

Ngước mặt lên nhìn, ta đã thấy khuôn mặt lạnh tựa như băng của Thuần Vu Vọng. Ngài lạnh lùng nhìn ta, ánh mắt đầy vẻ căm ghét, hận thù và tuyệt vọng.

Trong lòng ngài đang bế một cơ thể bé nhỏ run rẩy, chính là Tương Tư. Lúc này thấy phụ thân dừng lại, cô bé liền quay đầu nhìn ta, đôi mắt vẫn còn vương lệ nhạt nhòa, lập tức cong miệng mỉm cười tạo thành đường cong đáng yêu, tiếp đó là nụ cười ngọt ngào mà âm áp.

“Mẫu thân! Mẫu thân cũng đã quay về rồi. Mẫu thân bế con đi.”

Cô bé giờ hai tay về phía ta, đôi cánh tay bụ bẫm, đáng yêu, ngay cả ngón tay cũng khiến cho người ta yêu thích, quý mến.

Ta ngược lên nhìn Tương Tư, trong lòng cảm thấy an ủi hơn nhiều, liền dịu dàng mỉm cười đáp “Mẫu thân không được khỏe lắm, đợi chút nữa ổn hơn sẽ bế con, đưa con đi tản bộ, rồi hái hoa cho con được không?”

“Được ạ, được ạ.” Tương Tư liền quấy động trong vòng tay của Thuần Vu Vọng “Mẫu thân thấy không khỏe ở đâu? Con sẽ giúp mẫu thân xoa bóp, một lúc là người sẽ khỏe thôi.”

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng lại càng khó coi. Ngài ôm chặt Tương Tư rồi đi thẳng vào phòng, trầm giọng đưa lời dặn dò “Tương Tư ngoan nào, con đi vào rửa tay, thay y phục rồi uống bát canh an thần đã nhé.”

Tương Tư lại vùng vẫy trong vòng tay ngài, nhõng nhẽo lên tiếng “Con không cần, con không cần, con chỉ muốn ở bên cạnh mẫu thân thôi. Con không uống canh gì hết, con không sợ. Mẫu thân đã nói rồi, bảo con đừng có sợ, nên con còn lâu mới sợ...”

Đích thực là một đứa con ngoan, không uổng ta đã thương yêu cô bé hết mực.

Cô bé tuy thỉnh thoảng hơi nghịch ngợm, thế nhưng trông xinh đẹp, đáng yêu, đảm thị vệ, nô tì kia vừa nhìn thấy cô bé quay về an lành vô sự, liền thở phào nhẹ nhõm. Cùng lúc có người bàn luận về việc Thuần Vu Vọng đã dắt người đi truy kích như thế nào, đi vòng chặn địch ra sao, rồi làm sao thì triển thân thủ võ công hảo hạng đoạt Tương Tư về...

Than dài một tiếng, ta nỗ lực dịch chuyển thân người đau đớn, chỉ cảm thấy đôi mắt long lanh ướt lệ.

Đưa tay lên sờ, tiếp đó, một trận hoa rơi chẳng khác nào mưa ngớt. Ánh nắng vàng ươm của buổi sớm mai xuyên qua cành cây kẽ lá chiếu xuống, sắc hoa đỏ vàng ánh lên, chỉ tiếc hoa đều đã tàn, trơ lại nhụy vàng, bay xuống rụng rơi trong lòng bàn tay, chẳng khác nào một bông tuyết trắng, lạnh lạnh, dần tan ra trong bàn tay ấm áp.

Trước mắt lại tối sầm, Thuần Vu Vọng đưa Tương Tư về phòng, sau đó quay lại đứng sững trước mặt ta. Ta ngồi trên mặt đất, đối diện với đôi chân ngài. Bộ y phục màu trắng tinh khiết nhẹ bay trong gió, lướt qua khuôn mặt ta, lạnh giá mà hơi đau.

“Tần Văn...”

Ngài gọi tên của ta, thanh âm lạnh lẽo tựa băng tuyết ngàn năm.

Vì đứng ngược ánh mặt trời, ngay cạnh bên gốc mai già, ta chẳng nhìn rõ mặt thế nhưng lại khiến ta có một cảm giác mãnh liệt, kì lạ, như thể ngài muốn đốt cháy ta thành tro bụi ngay tức khắc. Cảm giác đó cũng giống như một vết thương cùng nỗi căm hận khắc cốt ghi tâm, cuộn cuộn như thủy triều, muốn nhấn chìm ta xuống tận đáy sâu.

Ta biết mọi chuyện không hay, nhưng vẫn thản nhiên nhìn ngài nói “Chuyện này không liên quan gì đến ta. Có người đang muốn đối phó với ngài, hãm hại ta.”

Thuần Vu Vọng gật đầu nói “Ta đã nhìn thấy rồi. Người của Tư Đồ Lăng phái tới muốn cứu nàng đồng thời muốn dùng Tương Tư để đối phó ta, nhưng lại bất cẩn hại đến nàng.”

Ta chỉ có thể than dài nói “Nếu Tư Đồ Lăng hành sự không cẩn thận và chu toàn như thế này, ngài ấy sẽ chẳng thể lãnh binh đánh trận, thay vào đó đã sớm bế con về quê quy ẩn rồi.”

Ngài dường như tức giận, ngồi xuống, nhìn thẳng vào ta nói “Nàng có lòng tin lớn với hấn vậy sao?”

“Đã kết giao bao năm nay, thế nên ta thực sự thấu hiểu ngài ấy.”

“Thấu hiểu...” Ánh mắt Thuần Vu Vọng đột nhiên lạnh như băng, rồi phần nộ lên tiếng “Hấn ở trong lòng nàng chính là một phu quân, cho nên nàng thấu hiểu hấn?”

“Có phải là phu quân của ta hay không, không quan trọng. Nếu Điện hạ cũng từng chinh chiến sa trường, thì sẽ hiểu dựa dẫm bên nhau, hành quân tác chiến giữa máu lửa trận mạc lâu ngày thì hai bên sẽ gây dựng được thứ tình cảm sâu sắc.”

“Ồ, chiến hữu đồng bào, sinh tử có nhau? Hay là tình nhân thân thiết, sống chết không rời?”

Về mặt ngài điềm nhiên, giọng nói có phần bất cần, hiển nhiên cũng chẳng còn nét ôn nhu, hiền dịu của ngày thường, khoảnh khắc ấy khiến tim ta như bị ai đó bóp nghẹt, vừa ảo não, căm hận lại vừa bức bối, khó chịu, gần như sắp chẳng thể nào thở nổi. Chỉ là đầu óc ta vẫn còn tỉnh táo, biết rõ nếu có thể khiến ngài tin tưởng, sẽ quan hệ trực tiếp đến vận mệnh của mình.

Hiện nay vấn đề đã không còn là liệu có làm theo kế hoạch ban đầu là đào thoát khỏi đây hay không, nếu ngài thực sự cho rằng ta ráp tâm độc ác tàn bạo, ngay cả Tương Tư đáng yêu ở cạnh bao ngày cũng không chịu buông tha, lại thêm Lê Hoàn căm ghét ta đứng cạnh thêm mắm thêm muối, chỉ sợ ta chẳng thể nào giữ được tính mạng.

Cho nên, ta phải hạ giọng mềm dịu, cố gắng đưa lời giải thích “Chúng ta phối hợp nhịp nhàng trên chiến trường, không chỉ một lần an tâm giao tính mạng bản thân cho đối phương. Ngài ấy phải thuộc hạ đến cứu ta, làm sao

lại bỏ rơi ta vào lúc nguy ngập như thế, lại còn bỏ mặc ta rơi vào thế hiểm mà không lo? Bởi vậy chuyện tối nay, tuyệt đối không phải do ta hoặc Tư Đồ Lăng sắp xếp, chỉ bằng Điện hạ hãy thử suy nghĩ đến cục thế chính trị Đại Lương lúc này, nghiền ngẫm cho thật kĩ xem sao.”

Nghe những lời ta nói, ngài đích thực đã nhú chặt đôi mày, sau đó nắm chặt hai bàn tay, thì thào lên tiếng “Không chỉ một lần an tâm giao tính mạng bản thân cho đối phương? Hừm, quả nhiên... quả nhiên là sống chết có nhau, quyết không xa rời.”

Nghe lời của ngài, rõ ràng là chỉ đang ảo não, tức giận vì nửa câu nói trước của ta, chứ không hề suy nghĩ tới nửa câu nói phía sau.

Ta đành tiếp tục nói thêm “Xin Điện hạ hãy nghĩ cho thật kĩ, nếu ta đã giao hẹn cùng người từ trước, tại sao lại dự định chạy trốn ngay vào buổi tối khi vừa mới sẩy thai? Ngài cũng nhìn thấy rồi đấy, võ công của ta đã bị khống chế, thân thể đang lúc suy nhược, lúc này ta chỉ còn lại một nửa tính mạng, sao còn muốn chạy trốn, chẳng phải tự mình tìm đến chỗ chết hay sao?”

Đôi môi trắng nhợt của Thuần Vu Vọng khẽ run “Ta cũng nghĩ như vậy, có phải nàng đang muốn tìm đến cái chết. Nàng coi trọng người hạ lệnh đến mức nào, thì mới vừa nghe được ám hiệu của hắn, đã không do dự lựa chọn bỏ đi cùng con của chúng ta?”

Ta mỉm cười khốn khổ “Ta đã nói rồi, tín hiệu đó chả liên quan gì đến ta.”

Thuần Vu Vọng gật đầu “Đúng thế, tất cả đều chẳng liên quan đến nàng. Tín hiệu tiếp ứng nàng, người đến tiếp ứng nàng, tất cả chỉ đều là trùng hợp? Nàng chỉ là trùng hợp bị sẩy thai vào lúc đó, lại trùng hợp cố tình nhẫn nhịn nỗi đau trụ thai, cố gắng để ta không phát hiện ra nàng đã bị sẩy thai, người đến cứu nàng lại trùng hợp biết được căn phòng của nàng với

Tương Tư ở đâu, nàng lại trùng hợp truyền ra mệnh lệnh dùng Tương Tư để uy hiếp ta, có đúng không?”

Ta than dài rồi nói “Ta trước nay ác độc thủ đoạn, vô duyên vô cớ bị ngài giam cầm lâu như vậy, nếu có cơ hội, có lẽ thực sự sẽ làm những chuyện bất lợi với ngài. Thế nhưng con người chứ đâu phải cây cỏ, làm sao có thể vô tình? Bản thân ngài cũng từng cảm thấy tình cảm của ta với ngài không hề bình thường, nên mới lập ra giao ước mười tháng cùng ta, lúc này tại sao ngài lại không tin tưởng ta nữa?”

Ta ở bên cạnh ngài khá lâu rồi, nhưng rất ít khi dịu dàng hạ giọng nói chuyện cùng ngài. Ngài điềm đạm ngồi trước mặt ta, sàu muộn nhìn về phía sau lưng ta, trên thân người ngài đã không còn cảm giác lạnh lùng như băng, khiến người khác sợ hãi như trước nữa.

Lúc này, lại nghe thấy Lê Hoành đứng cạnh bên than vãn “Điện hạ, ngài tin tưởng ả ta, lòng tin đó còn ít hay sao? Thực ra, thứ duy nhất mà ngài nên tin tưởng là ả ta lòng dạ hiểm ác, tâm cơ sâu thẳm, hoàn toàn không phải phu nhân Doanh Doanh, cũng vĩnh viễn không bao giờ đối xử với ngài giống như phu nhân Doanh Doanh xưa kia được.”

Thuần Vu Vọng quay đầu, mỉm cười khổ sở “Thật vậy sao?”

Lê Hoành liền đáp “Người phụ nữ này chính là một con sói trắng hoang dã, mãi không thuần phục, chỉ luôn lừa gạt, mê hoặc, dễ dàng rồi thừa cơ hãm hại ngài. Điện hạ tại sao càng ngày lại càng lún sâu vào hố thế? Nếu cứ tiếp tục thế này, lúc cần dứt khoát mà không làm, chỉ e sẽ hủy hoại tiêu Quận chúa mà thôi.”

Thuần Vu Vọng trầm lặng một lúc đầu, đột nhiên quay đầu lại nhìn ta nói “Giao ước mười tháng liệu còn hiệu lực không?”

Ta lặng người, đưa tay vuốt lên phần bụng đang nhâm nhâm đau. Đứa trẻ đã không còn, mười tháng sau, ta làm sao có thể trao lại đứa trẻ cho ngài được chứ?

Thuần Vu Vọng liền nói “Cả hai chúng ta vẫn còn trẻ, bồi bổ điều dưỡng một thời gian, muốn mang thai lại cũng không khó. Đợi... đợi khi đứa trẻ chào đời, giao ước của chúng ta vẫn còn hiệu lực.”

“Điện hạ.”

Lê Hoành tức giận quát lớn, Thuần Vu Vọng lại làm như không hề nghe thấy, chỉ nhìn chăm chú về phía ta. Khuôn mặt ta ánh lên trong ánh mắt ngài, gầy guộc, trắng nhợt, dính đầy bụi bẩn và vết máu sau một đêm bị dày vò mỗi mọt. Nếu không phải khuôn mặt hiện lên trong đôi mắt ngài vẫn còn chút ý chí cầu sinh ngoạn cường, bất khuất, ta nhất định chẳng khác nào một thi thể vừa chui ra khỏi quan tài.

Mím chặt bờ môi, ta cố gắng mỉm cười dịu dàng đáp “Được thôi, ta sẽ vì ngài mà... sinh một đứa con.”

Ngài cứ như thế rất sợ nếu ta từ chối, nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, đưa tay áo lên lau hết mồ hôi lấm tấm trên vầng trán. Ngài đích thân đưa người đi cứu Tương Tư, động thủ đối kháng cùng kẻ địch, nhưng chẳng hề thấy ngài toát mồ hôi, căng thẳng như lúc này.

Ngón tay ngài khẽ chạm lên vết thương trên khuôn mặt ta rồi dịu dàng nói “Được, vậy chúng ta giao ước như thế nhé...”

“Điện hạ.”

Lời nói của ngài còn chưa dứt, một thị vệ đột nhiên xông ra từ rừng mai, phía sau còn có một trung niên, vẻ mặt mệt mỏi, trên người mặc bộ y phục của phủ Chấn Vương.

Thuần Vu Vọng lập tức liền đứng dậy hỏi “Có chuyện gì thế?”

“Vương phủ truyền đến tin cấp báo nói rằng... nói rằng công chúa Thường Hy đã bị cướp đi rồi”.

Sắc mặt Thuần Vu Vọng đột nhiên biến đổi, quay đầu nhìn về phía ta.

Ta lúc này cũng kinh hãi cực độ. Theo những gì Tư Đồ Vĩnh nói trong mật thư, có lẽ tối hôm nay bọn họ mới động thủ, đợi khi tin tức truyền tới, cũng phải là chuyện của hai, ba ngày tới. Mật hàm Thuần Vu Vọng ra lệnh thả nàng ra được phát từ tối qua, tính ra thì cũng phải vài ngày sau, vương phủ mới nhận được.

Vậy thì rốt cuộc là ai đã cướp công chúa Thường Hy? Tư Đồ Vĩnh tuy rằng thường hiểu rõ việc nhưng luôn giả vờ hồ đồ thế nhưng hành sự xưa nay không bao giờ qua loa, thủ hạ của ngài làm sao có thể nhớ nhầm thời gian mà động thủ sớm hơn được chứ?

Ta cố gắng giấu đi nỗi bất an, quay sang nói với Thuần Vu Vọng “Ngài đừng có nhìn ta. Ta đã biết rằng ngài sẽ thả công chúa Thường Hy, làm sao lại ngu ngốc bảo người đi cướp nàng ấy được chứ? Huống hồ dạo gần đây, tình trạng của ta như thế nào, ngài còn không biết sao, một người không nhắc nổi cánh tay của mình, tự chăm sóc bản thân còn chẳng xong, làm sao có được bản lĩnh sắp xếp người đi cứu người khác?

Thuần Vu Vọng miễn cưỡng mỉm cười nói “Ừm, nàng chăm sóc bản thân còn chẳng xong, thế nhưng Tư Đồ Lăng đích thực có được bản lĩnh này. Chẳng trách tối qua vội vã tối đây cứu nàng, đoán chắc là sợ thông tin này truyền đến tai ta, khiến ta đề cao cảnh giác, sau này càng khó hành động hơn?”

Thị vệ vừa thông báo tin tức kia liền bấm tiếp “Hoàng tổng quản đã sắp xếp người ngựa âm thầm điều tra truy kích. Thế nhưng chuyện này vốn dĩ đang giấu triều đình, vì sợ Hoàng thượng và Vinh Vương biết được, cho nên cũng không dám hành động khoa trương, gây sự chú ý.”

“Chuyện xảy ra hôm nào?”

“Ba ngày trước.”

“Ba ngày trước...” Thuần Vu Vọng quay sang nhìn ta “Mau truyền lệnh ta, không cần theo đuổi nữa, cứ để nàng ta đi đi.”

Thuần Vu Vọng lại quay sang ta nói “Vậy nàng đã hài lòng chưa? Như vậy, nàng cũng coi như thỏa được một tâm nguyện rồi nhé?”

Ta mỉm cười đáp “Tạ ơn điện hạ.”

Đôi môi ngài khẽ run, hình như định nói gì đó, sau cùng lại thôi, đứng bật dậy, đưa tay về phía ta “Mặt đất lạnh lắm, mau đứng dậy về phòng thôi.”

Ta âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đưa tay cho ngài, đang định đứng dậy, nhưng do ngồi quá lâu, khi nãy lại bị lão bỉ phu Lê Hoành đá cho mình đầy thương tích, hai chân đau đốn, vừa đứng dậy đã lập tức ngã xuống.

“Cẩn thận.”

Thuần Vu Vọng đưa tay ra, nhanh chóng ôm lấy ta trong vòng tay ấm áp và vững chắc.

Ngài trông ôn nhu, văn nhã, nhưng cánh tay lại mạnh khỏe, rắn chắc, giây phút ấy khiến ta cảm thấy có gì đó quen thuộc lạ thường.

Năm đó, khi ta chặt đứt đầu của tướng quân Nhu Nhiên, châm lửa đốt hết lương thực của bọn chúng, đối diện trước quân địch bao vây trùng trùng không ngừng ủa tới, đúng lúc đang định phi thẳng vào ngọn lửa hùng hực, Tư Đồ Lăng đã mở một con đường máu giữa rừng đao biển kiếm, xông lại ôm ta vào lòng.

“Vãn Vãn.”

Ta chưa từng thấy ngài hoang mang, hoảng loạn như vậy. Ngài không ngừng run rẩy gọi tên ta, giọng nói thậm chí còn lạc cả đi.

Dưới bầu trời đêm đen tối đáng sợ, lửa rực lên tựa máu, còn máu thì chảy thành sông.

Ngài ôm chặt lấy ta giữa ánh lửa rực rỡ và mùi máu tanh nồng “Nếu có kẻ địch tìm đến báo thù rửa hận, ta sẽ cùng nàng gánh chịu. Nếu có uất ức, nhục nhã gì cần báo trả, ta nhất định sẽ cùng nàng rửa sạch. Vãn Vãn, bất cứ lúc nào ta cũng luôn ở bên nàng.”

Vào lúc đó, cánh tay ngài ôm lấy ta vững chắc như sắt, an định, kiên cố lôi ta ra khỏi địa ngục đầy máu tanh và lửa cháy.

Thế nhưng sao khoảnh khắc này ta lại thấy vòng tay của Tư Đồ Lăng quen thuộc đến vậy, khiến người ta thậm chí lưu luyến không thôi, ta đột nhiên suy sụp trước vòng tay ấm áp của ngài, bật khóc đầy thương cảm đón đau.

Trong một thôn làng đơn sơ như thế ngoại đào nguyên, người thiếu niên với mái tóc đen nhánh, tuần tú, đưa lời thề non hẹn biển ngay giữa vùng hoang dã, ánh mắt tràn ngập nắng xuân ấm áp tin tưởng, rồi tiếng thét gào, kêu than thảm thiết vang giữa rừng đao biển kiếm, nổi thù hận và nhẫn nhục tích lũy biết bao ngày tháng qua...

Tất cả mọi tốt đẹp, tất cả mọi đau thương, gần như đều hóa thành nước mắt tuôn trào khỏi khóe mắt, vào giây phút đó, ta đã nghĩ, bản thân nên trao cả cho người đàn ông kiên nghị, oai phong đó.

Tư Đồ Lăng... Ta run rẩy toàn thân, thực sự không hiểu nổi tại sao ta lại cảm thấy Thuần Vu Vọng và Tư Đồ Lăng có thể giống nhau đến vậy.

Hốt hoảng ngược mắt nhìn lên, ta bắt gặp ánh mắt Thuần Vu Vọng đang nhìn mình chăm chú, dịu dàng, ôn hòa mà cũng thấp thỏm, lo lắng, không khó cảm nhận ra sự nghi kỵ và bất an của ngài. Ta nhìn ngài mỉm cười, nằm trong vòng tay của ngài, ta đột nhiên phát hiện bản thân đã chẳng thể nào cười nổi nữa.

Định thần lại, ta tựa người vào gốc mai già bên cạnh, sau đó đưa tay khoác lên vai ngài, đang định rời khỏi, rừng mai lại truyền tới tiếng bước chân vồn vã.

“Điện hạ, đã bắt được một tên người Đại Nhuế.”

Ta thất kinh, vội vã quay đầu lại, liền thấy một tên hắc y nhân bịt mặt kín bụng bị hai cao thủ của phủ Chấn Vương áp giải tới.

Tên hắc y nhân bị trói chặt lại là một tên đàn ông tầm khoảng ba mươi, dung mạo tầm thường nhưng trông rất lạ mặt.

Thuần Vu Vọng để tâm đến cử chỉ của ta, thần thái đang suy đoán, mãi cho tới khi tên hắc y nhân bị giải đến trước mặt, ngài mới buông ta ra, đưa tay ra sau, nhìn về phía tên hắc y nhân bị giải đến trước mặt, bị ép quỳ xuống, sau đó ngài hỏi “Ngươi là người nước Nhuế?”

Tên hắc y nhân này không lập tức trả lời câu hỏi của ngài, đôi mắt bé tí chuyển động loạn xạ, đột nhiên nhìn thấy ta, lập tức bật khóc cầu xin “Tần cô nương, Tần cô nương xin hãy cứu ta.”

Ta không hề đáp lại, ngược mắt nhìn ra xung quanh, đột nhiên nhận ra rằng, có vô số bóng hình thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng mai chẳng khác nào một tấm lưới dày đặc, lặng lẽ trùm lên người ta, hơn nữa càng lúc càng thít chặt.

Thuần Vu Vọng bình thản liếc về phía ta “Vãn Vãn, người này đang nói chuyện cùng nàng đó.”

Ta hỏi vặn “Hắn đang gọi ta sao?”

“Lẽ nào không phải? Ở đây còn có một Tần cô nương thứ hai hay sao?”

“Ồ, thực ra, ta nghe thấy cách gọi này liền cảm thấy vô cùng xa lạ. Ở Đại Nhuế, cho dù ta đang ở phủ của mình, người ta cũng chỉ gọi ta một tiếng là tướng quân hoặc là công tử.” Ta nhìn chăm chăm vào tên hắc y nhân nói “Nếu người muốn hãm hại ta, thì trước khi hành động, cũng nên đi nghe ngóng cho thật rõ mọi thông tin về ta rồi hãy nói.”

Tên hắc y nhân đột nhiên lộ mặt kinh hoàng rồi ngây ngô lên tiếng “Xin... xin lỗi, Tần tướng quân, tiểu nhân không nên liên lụy tới người... chỉ là, nể tình hầu gia, xin hãy xin một câu cho tiểu nhân. Tiểu nhân không muốn chết ở đất Nam Lương này, thê tử của tiểu nhân sắp sửa sinh con, tiểu nhân... nếu tiểu nhân thực sự chết đi, cũng mong được nhìn thấy con mình một lần cuối đã...”

Nhuyễn Ngọc cùng mấy thị vệ khác thấy hỏi đến những chuyện cơ mật, đã lặng lẽ rút xuống từ trước, chỉ còn lại mỗi Lê Hoành cùng hai thị vệ tâm phúc cùng Thuần Vu Vọng

Ta lại lạnh lùng lên tiếng “Người có muốn chết hay không là việc của người, hãy đi tìm người chủ nhân đứng sau sai khiến người ấy. Ta không quen biết người, cũng không quen biết người đứng sau sai khiến người,

xem ra người này chắc hẳn rất quen thân với Chấn Vương Điện hạ đúng không?”

Ánh mắt Thuần Vu Vọng sáng lóe lên, sau đó đưa lời chế giễu “Ta cũng không quen biết hẳn, càng không quen biết người đứng sau sai khiến hẳn. Lẽ nào trận biến động hỗn loạn cả đêm qua đều không liên quan gì đến hai chúng ta sao?”

Tên hắc y nhân vội vã bò đến trước mặt ta “Tần cô nương, Tần tướng quân, Tần đại nhân, ta thực sự là người của hầu gia. Cô nương đã quên rồi sao? Hồi tháng tám, cô nương hồi triều, hầu gia đích thân xuất thành nghênh tiếp, đêm hôm đó, tiểu nhân đã đứng bên ngoài lều bạt của hai người. Sau khi Tần cô nương hồi kinh, hầu gia suýt chút nữa đã dọn cả phủ Nam An Hầu đến phủ họ Tần, mấy đứa tiểu nhân ra vào Tần phủ cũng coi như là kẻ quen mặt, cho dù cô nương không nhớ tên gọi của tiểu nhân, thì cũng phải cảm thấy tiểu nhân có phần quen mặt chứ?”

Ta cười nhạt nói “Ta nhìn người mà chẳng hề cảm thấy quen mặt, thế nhưng người nhìn ta chắc là cảm thấy quen mặt lắm nhỉ? Để cho người dễ dàng nhận ra ta, mà diễn vở kịch này cho thật đạt, không biết những người đó đã tả lại hình dạng ta cho người bao nhiêu lần chứ?”

Tên hắc y nhân liền đáp “Tần cô nương, tất cả những câu tiểu nhân vừa nói hoàn toàn là sự thật, không dám nói dối nửa lời. Cô nương và hầu gia chúng ta cùng đến Ninh Thọ tự xin quẻ, lúc dự định chính xác ngày thành hôn, tiểu nhân cũng đi theo.

Hầu gia nhất thời cao hứng, còn đưa cô nương dựng lều ở trại trên núi, chính là tiểu nhân cùng mấy người huynh đệ nữa giúp hai vị dựng lều mà. Lúc hầu gia cùng cô nương vui vẻ đêm xuân, đám tiểu nhân đều bị đuổi ra ngồi ở chỗ rất xa, uống rượu cùng nhau. Đêm hôm đó, cô nương hình như còn bị cảm lạnh, chính là hầu gia đã cống cô nương đưa xuống dưới núi. ..”

Ta càng nghe lại càng cảm thấy kinh hãi, trông hẩn hình như đang muốn đem mấy chuyện cơ mật giữa ta cùng Tư Đồ Lãng ra để chứng thực thân phận của mình, thế nhưng mỗi một câu nói của hẩn đều đang muốn ám chỉ rằng, ta và Tư Đồ Lãng sớm đã tình chàng ý thiếp, ân ái vô cùng.

Chính vào lúc đang định quát hẩn ngậm miệng, ta liền nghe thấy Thuần Vu Vọng đứng cạnh bên đã hét lớn một tiếng “Im ngay.”

Người này tức khắc im lặng, kinh hãi nhìn về phía Thuần Vu Vọng.

Thuần Vu Vọng không hề nhìn hẩn, mà quay sang nhìn ta chăm chăm. Sắc mặt ngài trắng nhợt y hệt như mua băng bão tuyết, ngài đứng trước gió lạnh, dường như chẳng thể nào chịu đựng thêm nổi nữa, may mà có thân cây phía sau chống đỡ.

Ta lập tức lên tiếng “Người này ăn nói hàm hồ, chắc Chấn Vương Điện hạ sẽ không trúng phải kế ly gián của hẩn chứ?”

Thuần Vu Vọng không đáp lại, chỉ lên tiếng hỏi “Chẳng phải nàng đã quay lại Bắc Đô vào tháng tám năm ngoái sao? Tư Đồ Lãng có mặc y phục thường dân ra nghênh tiếp nàng không? Hẩn thường xuyên ra vào Tàn phủ, hai người liệu có cùng nhau đến Ninh Thọ Tự hay không?”

Ngài vẫn luôn nghi ngờ ta chính là Doanh Doanh, xem ra sớm đã phái người đến Bắc Đô nghe ngóng mọi hành tung của ta trong mấy năm gần đây. Cho dù muốn, ta cũng chẳng thể nào giấu nổi, đành lên tiếng “Tư Đồ Lãng và ta học nghệ đồng môn, lại làm quan cùng một triều, tự nhiên là thường xuyên qua lại. Thế nhưng người này chưa hề gặp mặt ta, lại có thể bịa đặt ra những chuyện như vậy, hiển nhiên là có ý đồ xấu xa, để vu oan hại người”.

Thuần Vu Vọng than dài rồi nói “Tư Đồ Lãng không phải là vị phu quân tốt cùng nàng sinh tử có nhau sao? Tại sao lúc này lại trở thành sư huynh

với đồng liêu của nàng thôi vậy?”

Giọng ngài đắng cay mà đau đớn, xem ra hoàn toàn không hề tin tưởng ta. Ta đích thực là có dự định khác, cho nên lúc này mới ra sức cúi đầu bày tỏ thành ý với ngài như vậy, đồng thời cũng cố vạch rõ ranh giới trong mối quan hệ với Tư Đồ Lăng, thế nhưng ngài không hề hồ đồ trước thành ý của ta, ngược lại càng thêm nghi ngờ khi thấy thái độ thay đổi đột ngột của ta.

Ta không thể phản bác, chỉ cảm thấy đứng quá lâu, cơ thể càng lúc càng đuối sức, dù dịch chuyển cơ thể nhẹ nhàng thôi cũng đau nhói từng cơn, đứng vững cũng là chuyện khó khăn. Xem ra tên Lê Hoàn đó tuy là một văn sỹ, thế nhưng thực sự đã dùng hết sức để đập lên người ta, cho nên khiến ta bị thương không nhẹ.

Khẽ khàng lui về sau vài bước, ta tựa người vào gốc mai già, mượn thân cây mới có thể giữ vững được cơ thể, một hồi lên tiếng “Nếu ngài chấp nhận tin lời nói hàm hồ của một tên gian tế mà không chịu tin ta, vậy thì mặc ngài thôi.”

Thuần Vu Vọng lạnh lùng nhìn ta hỏn hển thở không ra hơi, không ngờ cũng lùi lại vài bước, đứng cách xa ta hơn một chút, rồi quay sang hỏi người kia “Chuyện cứu người tối nay là do ai sai khiến? Hiện đang ở chỗ nào?”

Người này liên tục cúi đầu đáp “Đường lên núi có quân Lương canh giữ, chúng ta không thể lên được, nên đã phải thâm nhập thông qua đường núi hiểm trở, vốn dĩ đang đóng trại tại một hang động, hiện nay cứu người không thành, lại không biết mấy đồng đội của ta đang hội họp ở chỗ nào. Chuyện này vốn dĩ là do hầu gia chúng ta đích thân thống lĩnh, ai ngờ hầu gia vừa lên Ly Sơn, đã nhận được tin tức từ xa truyền tới, nói rằng... nói rằng Tần cô nương đã bị chiếm đoạt, hơn nữa còn đang mang thai, liền... liền tức giận bỏ đi.”

“Bị chiếm đoạt...” Thuần Vu Vọng lạnh lùng lên tiếng, sau đó lại hỏi “Tiếp đó thì sao?”.

“Tiếp đó thì... tiếp đó thì Lâm tham tướng xưa nay vẫn đi theo hầu gia có nói rằng, hầu gia tuy rằng tức giận, thế nhưng nói cho cùng tình cảm dành cho Tần cô nương vô cùng sâu đậm, nếu Tần cô nương chịu bỏ thai nhi đó đi, chắc ngài sẽ không còn giận nữa. Vì vậy nên... ngày hôm trước chúng ta đã âm thầm đưa thuốc trừ thai vào khu rừng bên kia, đồng thời dùng ám hiệu thông báo Tần cô nương đến lấy. Vốn dĩ dự định đợi Tần cô nương bỏ cái thai kia đi, nghỉ ngơi vài hôm rồi nghĩ cách cứu người, ai ngờ, tối qua lại nhận được tin tức, người của chúng ta tại Ung Đô đã bắt cần để lộ hành tung, nên đã cứu công chúa Thường Hy trước dự kiến. Bởi vì sợ sau khi công chúa được cứu thoát, Chấn Vương Điện hạ sẽ càng tăng cường phòng bị, khó mà thành công, vì thế chúng ta quyết định sáng sớm hôm sau đến giải cứu cô nương trước... Chỉ có điều hành động quá gấp gáp, bố trận không chu toàn, nên sau cùng đã thất bại.”

“Người đương nhiên là mong sẽ thành công rồi.”

Thuần Vu Vọng lên tiếng, giống như nói chuyện với tên hắc y nhân kia, nhưng lại lạnh lùng nhìn về phía ta.

Ta mỉm cười khốn khổ nói “Ngài có tin không?”

Thuần Vu Vọng bình thản lên tiếng “Nàng thì sao?”

Người này hoàn toàn không phải là người Nhuế, thế nhưng ta không thể không thừa nhận, hắc đích thực đã liệu được hoàn toàn kế hoạch của bên ta. Câu trả lời nửa thật nửa giả, lại quá phù hợp với cử chỉ, hành động quái dị của ta mấy ngày này, đã chứng minh rõ những điểm nghi ngờ bấy lâu trong lòng Thuần Vu Vọng. Vậy nên, muốn lấy được lòng tin ở ngài lúc này, thực sự còn khó hơn trên trời.

Ta liền than thở “Ta không hề uống thuốc trụ thai. Nếu ta thực sự có kế hoạch như vậy, tại sao lại không chạy trốn từ trước, quay về Đại Nhuế rồi mới uống thuốc sau chứ? Nếu vậy cơ thể cũng không suy yếu đến mức này, bất cứ con chó, con mèo nào cũng có thể sỉ nhục, hành hạ ta.”

Khuôn mặt vốn đang trắng nhợt của Thuần Vu Vọng đột nhiên lại đỏ rực lên vì tức giận “Nàng nói ta đang sỉ nhục, hành hạ nàng?”

Ta vốn dĩ định ám chỉ tên Lê Hoành lúc nãy vừa mới đánh đập, hành hạ mình, thấy ngài tức giận, mới nhớ ra những chỗ bị Lê Hoành đá vào đều ở phía sau lớp y phục dày dặn, ngay cả vết máu bên miệng cũng được Nhuyễn Ngọc lau đi sạch sẽ. Ngài chỉ nhìn thấy ta ngồi lặng lẽ trên mặt đất, thậm chí còn không biết, ta bị lôi ra ngoài khi chỉ mặc mỗi lớp y phục mỏng manh bên trong, lại càng không biết, khi nãy, suýt chút nữa là ta đã chết cồng rồi, sau đó còn bị tên tiểu nhân bỉ ổi kia đánh cho một trận thừa sống thiếu chết...

Trong lòng đột nhiên nhói đau từng cơn, muốn đề nén mà chẳng thể nào đề nén nổi.

Đang lúc thất thần, Thuần Vu Vọng lại quay sang hỏi tên hắc y nhân kia “Cướp tiểu Quận chúa đi, lại còn mệnh lệnh biến tiểu Quận chúa thành kẻ tàn phế, cũng là do Tần cô nương hạ xuống sao?”

Tên hắc y nhân kia liền đáp “Đúng vậy, nếu không phải Tần cô nương truyền tin tức tới, chúng ta làm sao mà biết được tiểu Quận chúa ở căn phòng nào? Chỉ là trong thuốc chúng ta mang đến cho Tần cô nương, ngoài thuốc trụ thai, còn có thuốc mê, vốn dĩ định cho tiểu Quận chúa dùng, ai ngờ, tiểu Quận chúa còn chưa kịp dùng đã bị cướp đi, thế là hô hoán ầm ĩ, làm lộ hành tung của chúng ta.”

Ta cười nhạt nói “Ồ, thì ra ta bị bẻ sai khớp cánh tay rồi vẫn có được khả năng làm những chuyện này, thì ra ta không phải người, mà là thần tiên.”

Thuần Vu Vọng nắm chặt hai bàn tay lại, còn chưa kịp lên tiếng, phía sau đã có người hét lên “Người không phải là người, không phải là thần, người là một con yêu tinh chuyên đi mê hoặc người khác.”

Lê Hoành vừa nói xong, liền xông lên phía trước Thuần Vu Vọng, quỳ sụp xuống, chỉ về phía ta “Điện hạ, chắc ngài đã nhìn thấy được bộ mặt thực sự của người phụ nữ này rồi chứ? Toàn nói chuyện hoang đường, không từ thủ đoạn, bỉ ổi, hạ tiện, độc ác như cầm thú, lại xảo quyệt như hồ ly. Điện hạ, ngài giữ lại ả ta, là định diệt tương lai của bản thân hay là tương lai của tiêu Quận chúa?”

Sắc mặt Thuần Vu Vọng lại trắng nhợt ra, hai mắt đen láy, sâu thẳm, từ từ quay sang chỗ ta rồi khẽ khàng lên tiếng “Liệu nàng có thể... đưa ra một lời giải thích khiến người ta tin được không?”

Một lời giải thích khiến người ta tin được? Nếu ngài không tin ta, cho dù có giải thích thế nào, e là cũng chẳng thể khiến ngài tin tưởng. Ta đích thực là muốn trốn thoát khỏi nơi này, thế nhưng tất cả mọi hành động, lời nói của ta đều trở thành điều bất lợi, chống lại chính mình.

Cho nên, ta cũng chỉ có thể nói đúng một câu “Có người muốn ngài giết chết ta.”

Lòng dậy sóng ngầm, giấc mộng giá lạnh tựa băng tuyết

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng trắng nhợt chẳng khác nào một tảng băng, nhưng trên tảng băng đó dường như lại xuất hiện vết nứt, trông như thể vỡ tan bất cứ lúc nào. Ngài lạnh lùng lên tiếng “Ta đích thực muốn giết nàng. Cho dù nàng thực sự là Doanh Doanh, cũng không còn là Doanh Doanh của năm xưa nữa rồi. Thực sự... không thể quay trở về ngày xưa được nữa hay sao?”

Ta than thở “Đã ở bên nhau bao lâu rồi, lẽ nào ngài thực sự không nhận ra, ta có phải là Doanh Doanh, ái ân đã sống hạnh phúc bên ngài suốt ba năm?”

Thuần Vu Vọng gật đầu đáp “Đích thực là không nhận ra. Cho dù Doanh Doanh có thay đổi đến mức nào, ta cũng chẳng thể nghĩ rằng nàng sẽ trở thành một người có lòng dạ độc ác, sắt đá. Cho dù Tương Tư không phải là con gái ruột thịt do nàng sinh ra, ở bên nhau bao lâu như vậy, lẽ nào nàng không hề có chút tình cảm nào với Tương Tư?”

Ta mệt mỏi đáp lại “Nếu ta nói, ta thực sự rất thích đứa bé đó, liệu ngài có tin không?”

Thuần Vu Vọng đang định đáp lại, bên trong phòng ta đột nhiên truyền ra giọng nói kinh hãi của Nhuyễn Ngọc.

Lúc quay đầu nhìn lại, ta chỉ thấy Nhuyễn Ngọc vội vội vàng vàng chạy từ bên trong ra, tay cầm một thứ đồ, run run rẩy rẩy đưa cho Thuần Vu

Vọng rồi khẽ khàng lên tiếng “Điện hạ, lúc này nô tì thu dọn căn phòng, để tâm một chút, kết quả... phát hiện được thứ này dưới gối...”

Là một túi vải nhỏ có màu nâu sẫm. Thuần Vu Vọng nhận lấy, liếc mắt nhìn ta, từ bên trong lấy ra được mấy viên thuốc và một bức mật hàm.

Lúc ngài mở bức mật hàm ra xem, Nhuyễn Ngọc khóc lóc lên tiếng “Nô tì đã xem qua bức mật hàm này, chính là của người Nhuế viết cho phu nhân. Thế nhưng sao phu nhân lại có thể làm như vậy được chứ? Phu nhân... đối xử với tiểu Quận chúa rất tốt, tiểu Quận chúa cũng coi phu nhân như mẫu thân ruột thịt của mình, đối xử thật lòng thật dạ với phu nhân...”

Ta xem màn diễn kịch sinh động của Nhuyễn Ngọc, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết được nội dung bức mật hàm đó viết gì, chỉ lạnh lùng lên tiếng “Nếu ta có cơ hội, nhất định sẽ bán người đến lầu xanh để diễn kịch, khỏi bỏ phí mất tài năng thiên bẩm của người.”

Thuần Vu Vọng nắm tay chặt đến mức kêu lên răng rắc, khẽ ngược mắt, run run nhẹ cười “Tần Văn, ý của nàng chính là, không những chỉ tên người Nhuế vừa bị bắt này hãm hại nàng mà ngay cả Nhuyễn Ngọc đi theo hầu hạ nàng bao lâu nay cũng quay sang hãm hại nàng? Vết mực trên bức mật hàm này đã khô từ lâu, chắc chắn không phải do Nhuyễn Ngọc vừa viết ra được. À ta hoàn toàn không có được bản lĩnh bốc quẻ đoán chuyện, làm sao lại viết bức mật hàm trước khi sự việc xảy ra, để hãm hại nói rằng nàng tự dùng thuốc trụy thai, lại đưa thuốc mê để nàng làm hại Tương Tư?”

Ta đột nhiên thấy tội cùng thất vọng, chẳng thể nào chống chịu thêm được nữa, tựa lưng bên góc mai già, từ từ trượt người ngã xuống mặt đất lạnh giá, cười nhẹ nói “Thuần Vu Vọng, may mà Doanh Doanh đã chết từ sớm, nếu nàng ấy chưa chết, chắc chắn sẽ hối hận vì lấy một người đàn ông khôn kiếp có mắt không trông như ngài.”

Lê Hoành phần nộ quát lớn “Yêu nữ, đến lúc này rồi mà người vẫn còn dám lấy phu nhân Doanh Doanh ra để mê hoặc Điện hạ. Người cho rằng Điện hạ thực sự đã bị người mê hoặc đến mức hồ đồ, chẳng thể nào phân biệt được thị phi đen trắng nữa rồi sao?”

Ta vốn dĩ đã là kẻ đối địch với Thuần Vu Vọng, cho dù đã từng có lúc sống hòa thuận, vui vẻ bên nhau, cũng luôn âm thầm ủ mưu chạy trốn, đáng lẽ không nên ôm bất cứ niềm hy vọng nào với Thuần Vu Vọng. Thế nhưng lúc này, thấy ngài lạnh lùng đứng tại nơi đó, nhìn ta đầy ác cảm.

Thế nhưng chưa từng có hy vọng thì sao lại cảm thấy thất vọng?

Ánh nắng vào buổi ban mai có lẽ quá ấm nóng, chiếu thẳng vào hốc mắt, chói chang lạ thường, vô cùng khó chịu.

Nhắm mắt lại, ta gật đầu rồi nói “Ừm... ngài đương nhiên là có thể phân biệt được. Người không phân rõ được chính là ta.”

Lúc này, ta chỉ nghe thấy Thuần Vu Vọng bàng hoàng lên tiếng “Tại sao nàng lại không giải thích? Nói đến lúc quan trọng, nàng thậm chí còn chẳng có dũng khí để đứng thẳng người lên nữa sao?”

Ta không phải không có dũng khí để đứng thẳng người lên nữa, chỉ là chẳng còn sức lực để đứng dậy mà thôi. Vừa mới sẩy thai được hai canh giờ, lại trải qua biết bao nhiêu dày vò, hành hạ, ta cũng đâu phải người luyện từ sắt đá? Thế nhưng qua ánh mắt ngài, có lẽ lại coi rằng đây chính là ‘phản ứng’ của ta sau khi đã nhận tội?

Ngài tin tưởng vào đôi mắt và sức phán đoán của mình, ngài cũng tin vào tên mưu sĩ và người thị nữ thân cận nhất mực trung thành của mình, còn ta chỉ là một nữ tù binh ăn nói hàm hồ, dối trá ác độc.

Ta nhắm mắt nghiền lại, than dài “Giải thích hay không giải thích có còn quan trọng không, ta chỉ là một nữ tù binh nước Nhuế mà ngài bắt được, không phải sao?”

Xung quang đột nhiên trở nên im lặng. Sau đó, ngài hạ giọng ra lệnh “Người đâu, mau đem nàng ta...”

Nói được vài từ, ngài bỗng dừng lại.

Ta từ từ mở mắt, chỉ thấy thân hình ngài đang khựng lại đó, gió lạnh thổi qua, chẳng thổi đi được nỗi bi thương, đau đớn mà bất an ẩn chứa trong đáy mắt ngài.

Mãi một lúc lâu sau, Thuận Vu Vọng vẫn chẳng hề nói ra định xử trí ta như thế nào, vài giọt nước mắt khế rơi xuống, bay tên tấm y phục trắng tinh, rồi chảy xuống mặt đất nơi ngài đang đứng, từ từ ngấm vào lòng đất, không còn bóng dáng.

Lê Hoành vội quỳ trước mặt, dập đầu mạnh xuống đất, đau khổ thét lớn “Điện hạ, lúc cần quyết đoán mà không làm, thì sẽ để lại hậu họa sau này. Cho dù ngài không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho Tương Tư, lẽ nào ngài muốn một ngày nào đó, Tương Tư bị người phụ nữ hiểm độc này biến thành tàn phế hay sao?”

“Im miệng.”

“Thuộc hạ thực sự không muốn chứng kiến màn thảm kịch này diễn ra, nếu Điện hạ cứ cố chấp làm bừa, tha cho con yêu nữ này, xin Điện hạ hãy ban cái chết cho thuộc hạ ngay.”

“Ngài hãy im đi.”

Thuần Vu Vọng hét lớn, giọng nói nghẹn ngào run run. Lại một lúc sau, ta nghe thấy ngài lên tiếng “Người đâu, mau đem nàng ta... dìm xuống đáy hồ.”

Không cần người ta tới động thủ, trái tim ta cũng đã giá lạnh rồi. Mím chặt môi ta ngược mắt nhìn về phía ngài, bốn mắt giao hòa.

Ngài cúi xuống nhìn ta, đôi mắt ướt nhòa, đôi môi trắng nhợt run run, nghẹn ngào lên tiếng “Tần Văn, ta đã nói từ trước rồi, nếu nàng dám hại đến đứa con của ta, ta sẽ dìm nàng xuống đáy hồ ở cạnh bên rừng mai, Tư Đồ Lăng dừng hòng lấy được dù chỉ là thân xác của nàng.”

Ta nghiêng răng đáp lại “Nếu ta mất tích ở chỗ của ngài, ngài ấy nhất định sẽ báo thù cho ta.”

Đôi mắt ngài thâm liệt, phát áo ra lệnh “Mau đưa... mau đưa nàng ta...”

Ngài nói cứ như thể đang có thứ gì chặn lại trong hòng, đột nhiên quay đi chỗ khác, không thốt nổi mấy chữ ‘dìm xuống đáy hồ’.

Lê Hoành đứng dậy, đánh mắt ra hiệu cho hai viên thị vệ, rất nhanh ta thấy bọn chúng bước lại, tóm lấy tay ta, dùng dây đai lưng trói chặt ta lại.

Ta nhìn chằm chằm vào lưng người đàn ông đang quay mặt lại với mình, và cả những cánh mai bay ngợp trời lúc này, tất cả đều đã giá lạnh, đầu óc trống rỗng chẳng còn gì hết, chẳng còn trách nhiệm, trọng trách, chẳng còn tình yêu, thù hận, tất cả đều đã bay về nơi xa xôi, chẳng còn gì lại trong đầu ta cả.

Trong hoảng hốt, ta dường như nghe thấy được tiếng cười khúc khích của Tương Tư vang vọng bên tai, trái tim đột nhiên ấm áp mà hạnh phúc, quay đầu sang liền cất tiếng gọi “Tương Tư...”

Lê Hoành vội vã xông lên trước, lấy khăn nhét vào miệng ta.

Hắn thực sự đã lo lắng quá nhiều, nơi này cách căn phòng ta ở khá gần, thế nhưng phòng ngủ của Tương Tư nằm ở phía Đông, cách nơi này tương đối xa, giọng ta đã lạc đi vì đuối sức, làm sao mà Tương Tư có thể nghe thấy được?

Thế nhưng vào lúc bọn họ lôi ta đi về phía cái hồ kia, ta đã nghe thấy tiếng gọi ngọt ngào, tình cảm truyền từ phía đó lại “Mẫu thân.”

Hốc mắt ta nóng rực, đột nhiên rất muốn nhìn khuôn mặt của Tương Tư thêm lần nữa, để thấy nụ cười hồn nhiên, ngây thơ, để có thể vuốt ve làn da mịn màng, mềm mại, có thể nắm bàn tay mũm mĩm, ấm áp, để có thể ôm thân hình bé nhỏ của Tương Tư vào lòng...

Lúc vùng vẫy định quay trở lại, Lê Hoành đã giơ chân lên, đập mạnh vào đùi của ta khẽ quát “Mau đưa ả ta đi.”

Hai viên thị vệ nghe vậy liền nhanh chóng tăng tốc.

Ta đau đến mức nín thở, thế nhưng vẫn có thể thấy bóng dáng màu trắng đang vội vã xông ra từ một căn phòng, cất lời gọi “Mẫu thân. Mẫu thân ở đâu rồi?”

Có lẽ cô bé không hề nhìn thấy ta, bởi vì ta đã nghe thấy Nhuyễn Ngọc bước lên phía trước, mỉm cười nói với Tương Tư “Tiểu Quận chúa, mẫu thân của người đi về bên đó, để ta dắt người đi tìm nhé...”

“Làm gì có chứ? Vừa nãy, rõ ràng mẫu thân vừa mới gọi ta xong... ta phải đi tìm mẫu thân. Mẫu thân nói rằng sẽ đưa ta đi tản bộ, còn hái hoa cho ta nữa...”

Ta bị lôi trên bãi cỏ, chỉ thấy đôi chân của hai tên thị vệ, bọn chúng đang đi rất gấp. Phía sau, Lê Hoàn, vẫn cứ theo sát, chẳng biết có phải sợ ta lại đào thoát khỏi thiên la địa võng do chúng bài bố hay không?

Bộ y phục mặc trên người ta có màu trắng tuyết giống hệt Thuần Vu Vọng và Tương Tư, nay sau một hồi bị kéo lê trên thảm cỏ, giờ đã bẩn thỉu vô cùng.

Nếu trước nay chưa từng là người một nhà, dù có mặc y phục giống hệt nhau cũng chẳng thể nào thu hẹp được khoảng cách giữa con người với nhau. Cũng giống như việc Thuần Vu Vọng đã từng cho ta biết bao nhiêu tình cảm dịu dàng ấm áp, khiến ta lưu luyến, ham muốn, nay nghĩ lại cũng chỉ là ảo tưởng mong manh dễ vỡ mà thôi.

Chỉ có mỗi Tương Tư...

Tình cảm của cô bé thuần khiết như một trang giấy trắng, còn chưa bị ô nhiễm bởi các loại tâm kế và ác độc của con người. Tương Tư đã trao cho ta, một người phụ nữ độc ác một tấm lòng, một trái tim chân thành, thuần khiết.

Hồ nước đầu xuân nhanh chóng hiện ra trước mắt, mặt hồ đang ánh lên bầu trời xanh trong, chẳng khác nào miếng ngọc lưu ly đang lay động, có vậy thôi, nhưng cũng đủ để nuốt trôi sinh mệnh của một người đang bị trói chặt tay chân như ta.

Những điều từng để tâm, cảm giác chán ghét, dù có lưu luyến, đều bắt buộc phải kết thúc bằng phương cách này. Ta không biết nên oán hận hay là thả lỏng, nằm trên mặt hồ lạnh lùng nhìn về phía Lê Hoàn.

Hai viên thị vệ đi từ nơi khá xa lấy về một hòn đá lớn, đang hợp sức để bê lại chỗ này.

Lê Hoành ngời xuống, luyến tiếc đưa lời than vãn “Đáng tiếc cho người phụ nữ xinh đẹp như hoa, tại sao lại cứ muốn tìm đến cái chết như vậy chứ?”

Ta lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, chỉ hận chiếc khăn đang nhét chặt trong miệng lúc này, dù muốn mắng chửi hắn cũng không thể làm được.

Những chuyện liên tiếp xảy ra từ tôi qua đến nay, cho dù không phải do Lê Hoành sắp đặt, ít nhất cũng có liên quan đến hắn. Uống cho Thuần Vu Vọng thông minh cả đời, sau cùng vẫn lựa chọn việc tin tưởng tâm phúc của mình, tuyệt đối không tin vào một nữ tù binh như ta.

Thế nhưng tin tưởng hay không cũng chẳng còn quan trọng. Ta vốn dĩ cũng có ý định chạy trốn, tình cảm giữa chúng ta thực ra cũng nhạt nhòa, không đáng nhắc đến.

Thế nhưng tại sao trái tim ta lúc này lại quặn thắt đớn đau như vậy, thậm chí còn đau đớn hơn cả những vết thương do Lê Hoành gây ra? Đa phần có lẽ là do ta không cam nguyện mà thôi!

Không ngờ lại mất mạng trước chuỗi mưu kế của một kẻ địch hoàn toàn không thấu hiểu. Hòn đá to được bê đến cạnh bên ta. Lê Hoành đích thân động thủ, cầm lấy đầu dây thừng còn lại buộc chặt ta vào hòn đá lớn. Ta vùng vẫy đến mức đầu toát đầy mồ hôi, thế nhưng chỉ đổi lại cái bạt tai của Lê Hoành, cổ họng lại nóng ẩm, tanh nồng.

Hắn thảm nguyện rửa “Tiện tì, đã sắp chết rồi mà vẫn không chịu an phận.”

Ta vốn chẳng còn chút sức lực nào, lại chịu thêm cái bạt tai này, đầu óc choáng váng, nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng Tương Tư đang gọi mình bên tai, hết tiếng này đến tiếng khác.

“Mẫu thân, mẫu thân...”

Ta cảm thấy nghi hoặc, liệu bản thân mình có nghe nhầm, thế nhưng Lê Hoành lại hoang mang nhìn về phía rừng mai, vội vã ra lệnh “Mau mau mau, mau vớt ả ta xuống hồ, mau vớt ả ta xuống hồ.”

“Mẫu thân, mẫu thân.”

Ta nghe tiếng gọi của Tương Tư càng lúc càng gần, cũng càng lúc càng hoang mang, thậm chí ta còn nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gấp gáp của cô bé.

Nhuyễn Ngọc hoang mang thét lớn “Tiểu Quận chúa, mẫu thân của người không ở bên đó.”

Tương Tư thét lớn “Cút ngay.”

Hai viên thị vệ hoảng loạn bê cả ta lẫn hòn đá lớn, ném mạnh xuống mặt hồ.

Khi tiếng gió bay lướt qua tai, ta cố gắng quay đầu nhìn về phía rừng mai, ánh mắt cuối cùng đã nhìn thấy được bóng dáng bé nhỏ kia.

Cô bé chạy đến mức khuôn mặt đỏ ửng, mồ hôi đầy trán, đột nhiên dừng bước nhìn về phía ta, thét lên thảm thiết, kinh hãi.

“Á... Mẫu thân, mẫu thân ơi...”

Bùm!

Khoảnh khắc rơi vào hồ nước, hòn đá lớn và nặng kia cũng lập tức kéo ta xuống tận dưới đáy.

Cảnh tượng sau cùng ta nhìn thấy trước khi rơi xuống nước, chính là thân hình bé nhỏ của Tương Tư đang chạy như điên về phía cái hồ, phía sau là Nguyễn Ngọc hoang mang chẳng biết làm sao, và cả... Thuần Vu Vọng.

Ngài chạy theo sau Tương Tư, sắc mặt trắng nhợt, nhưng lại ngây lạng người nhìn về phía ta, bộ dạng bi thương cực độ, giống như một người tuyết đang dần tan chảy.

Toàn thân lạnh buốt, những tảng băng còn chưa tan hết đẩy ta trên mặt nước, trong khi hòn đá lớn nặng nhanh chóng kéo ta xuống đáy hồ. Ánh sáng mặt trời càng lúc càng cách xa hơn.

Khi hòn đá nhẹ nhàng đáp xuống mặt cát dưới đáy, chút sức lực còn sót lại sau cùng trong ta cũng hoàn toàn biến mất.

Ý thức của ta dần mờ hồ, chỉ còn thấy mái tóc dài đen nhánh của mình, đang phiêu dạt trong nước chẳng khác gì rong rêu, vẫn không ngừng hướng lên mặt nước tràn đầy ánh sáng...

“Vẫn Vẫn, Vẫn Vẫn...”

“Doanh Doanh, Doanh Doanh...”

Dường như có người đang gọi ta, hoặc giả đang gọi Doanh Doanh đã chết từ mấy năm trước, giọng nói đó giống như là của Thuần Vu Vọng, lại giống như là của Tư Đồ Lăng.

Sau khi cảm giác khó chịu lúc đầu qua đi, ta dường như cũng bắt đầu nổi bong bênh giống như mái tóc của mình.

Trong lòng nửa tỉnh nửa mê, rõ ràng vẫn còn cảm giác được bản thân đang đắm sâu trong dòng nước.

Sau một lúc ngâm trong dòng nước đen như đêm không trăng sao, xung quanh đột nhiên sáng bừng. Mặt nước khẽ lay, đem tới thứ ánh sáng âm áp của mặt trời, giống như một khối thủy tinh lớn, sáng đến lóa mắt.

Trong luồng sáng kì diệu ấy, dần dần hiện ra bóng hình một người, đang ngồi trò chuyện bên đỉnh đồi, từ từ thưởng thức mỹ tửu trong ly ngọc, chậm rãi lên tiếng “Ta dùng một bình rượu ngon đổi lại chim chóc, hoa cỏ trên núi, cùng ta say sưa, cùng ta ngâm nga. Hà tất phải lắng nghe thanh âm của trúc tre, rừng núi...”

Bóng hình đó lay động, thấp thoáng tuyệt diệu, có người phụ nữ đứng trong gió, y phục bay bay, bầu trời ngợp sắc mai, nàng mỉm cười lên tiếng “Chàng chỉ cần chim chóc, hoa cỏ trên núi thôi sao? Vậy được, ta đưa theo con ròi khỏi nơi này, chàng cứ sống một mình với chim chóc, với hoa cỏ của chàng đi?”

Người phụ nữ đó vô cùng trẻ trung, nụ cười xán lạn, tuyệt đẹp, khiến người nhìn say đắm, mê mẩn. Nói xong câu này, nàng liền tung cành mai trên tay một cách thuần thục, tạo nên một đường kiếm tinh diệu, rồi đưa cành mai đến bên miệng bằng một dáng hình ưu mỹ, vừa ngửi, vừa đi, lại vừa nhìn lại, sau đó chạy biến vào trong rừng mai.

Bóng người vốn dĩ đang thanh nhã, điềm đạm, vội vã lặn từ trên đỉnh đồi xuống, còn chẳng nhặt ly rượu rơi dưới đất lên, xông nhanh vào rừng mai ôm chặt người phụ nữ kia rồi dịu dàng dỗ dành “Nếu không có Doanh Doanh ở cạnh bên, hoa cỏ thất sắc, chim chóc vô thanh, cả thiên địa này chẳng còn gì vui thú nữa, ta một thân một mình có khác gì chết đi chứ?”

Người phụ nữ đó liền lên tiếng “Đang yên đang lành, tự nhiên lại nói đến sống chết gì chứ? Chàng không sợ khiến ta đau lòng sao?”

Người đàn ông đó liền hôn nàng rồi thì thầm bên tai “Ai bảo nàng đột nhiên lại nói thế? Sớm muộn gì ta cũng bị nàng chọc cho tức chết mất

thôi!”

Cánh mai trong tay người phụ nữ rơi xuống đất, vòng hai tay ôm lấy cổ người đàn ông, cánh tay áo mềm mại thông xuống...

“Vọng ca ca, chúng ta sinh thêm một bé trai nhé, được không?”

“Hả... được chứ, có điều trước tiên phải đặt tên cho con chúng ta cái đã.”

“Gọi là A Mai?”

“A Mai... chi bằng gọi là Thẩm Tuyết? Hoặc giả gọi là Ngọc Nhự?”

“Không hay, không hay, A Mai gọi thuận miệng hơn, cái tên đơn giản mà cũng dễ nhớ...”

“Việc này... thôi bỏ đi, chúng ta cứ sinh đứa bé trai nữa rồi tính sau.”

“Bây giờ hả?”

“Bây giờ, không được sao?”

Ngài đưa cánh tay, bế bổng nàng lên...

Thân người ta nhẹ bẫng, dường như đang phiêu diêu trong mây trong gió. Ta đã chết rồi sao? Lúc này ta đang lên thiên đường hay xuống địa ngục? Một người giống như ta, đa phần là bị đày xuống địa ngục?

Người yêu thương, bảo vệ ta, kẻ ức hiếp, sỉ nhục ta, đều đã bị người khác hoặc ta trừng trị báo oán. Những cô hồn dã quỷ chết thảm hại, đau đớn, oan uổng dưới tay ta, đều đang chờ đợi ta ở phía trước kia...

Quả nhiên là đã vào địa ngục, là loại hình phạt nào khiến ta bị ép như một sợi mỳ, lục phủ ngũ tạng đều tổn thương, máu không ngừng tuôn ra từ miệng. Ta chẳng thể nào hít thở, nhưng vẫn cố gắng hết sức để thoát khỏi cảnh ngộ đáng sợ lúc này...

“Mẫu thân... mẫu thân...”

Tương Tư thận trọng lên tiếng gọi ta, giống như thể đang sợ hãi sẽ làm kinh động đến Hắc Bạch Vô Thường đang đứng đợi đưa ta xuống địa ngục vậy...

Tương Tư... Là giọng nói của Tương Tư. Nghẹn ngào, khản đặc, đây không phải là giọng nói nũng nịu hàng ngày của Tương Tư đâu sao?

Ta đột nhiên tuôn trào nước mắt. Cảm giác ấm áp không giống như hàn khí của tử vong dần tỏa trên khuôn mặt băng giá, khiến ta có phản nghi hoặc. Ta thực sự đã chết rồi sao?

Bên tai đột nhiên truyền tới tiếng khóc đau đớn của Tương Tư “Mẫu thân, mẫu thân đang khóc... mẫu thân, người đau ở chỗ nào thế? Chỗ nào cảm thấy không khỏe vậy?”

Bàn tay mềm mại bé nhỏ không ngừng sờ vuốt trên khuôn mặt ta, mang theo cảm giác hoang mang, sợ hãi. Ta khẽ cử động ngón tay, miễn cưỡng đưa tay ra, bàn tay nhỏ bé kia lập tức nắm chặt lấy. Thường ngày, cũng chính bàn tay bé nhỏ ấm áp đó đặt trong lòng bàn tay lạnh giá của ta.

Ta mở đôi mắt đau đớn, cố gắng chớp vài lần, cuối cùng đã nhìn thấy Tương Tư đang ngồi bên thành giường. Đôi mắt tuyệt đẹp của cô bé lúc này đã sưng đỏ vì khóc quá nhiều, gương mặt ướt đẫm, ngay cả mái tóc cũng ướt át, rồi bồi buông bên vai. Cô bé chỉ mặc y phục mỏng manh, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng dày của ta, cứ kéo lê trên mặt đất, không ngừng run rẩy.

Ta sờ lên trán cô bé, ho liên tục một hồi, mới nghẹn ngào lên tiếng “Tương Tư, con làm sao thế? Con rơi xuống nước sao?”

Cô bé lắc đầu, không hề đáp lại.

Phía sau lưng Tương Tư, truyền lại giọng nói đau đớn cực độ của Thuần Vu Vọng “Tương Tư vừa thấy nàng bị ném xuống hồ, thì cũng nhảy xuống theo.”

Ngài đứng ngay phía sau Tương Tư, sắc mặt trắng nhợt chẳng khác gì bộ y phục đang mặc trên người. Mái tóc của ngài cũng ướt, rối bời, vạt áo vẫn còn đang tong tỏng đầy nước.

Ta gật đầu nói “Lúc ngài cứu Tương Tư lên, tóm nhằm người nên đã đưa cả ta lên bờ sao?”

Thuần Vu Vọng không hề đáp lại. Tương Tư vội vã lên tiếng “Là người khác cứu con lên, phụ vương... phụ vương lập tức nhảy xuống cứu người, chỉ là mãi một lúc lâu sau mới cứu được người lên.”

Tương Tư do dự một hồi, lại bổ sung thêm “Mẫu thân, người đừng có trách phụ vương, chuyện này không liên quan đến phụ vương. Muốn trách thì... phải trách tên Lê Hoành kia. Đúng là, phải trách lão rùa già khôn kiếp đó, là hấn ức hiếp người, vứt người xuống dưới đáy hồ, phụ vương hoàn toàn không biết chuyện này.”

Tương Tư lại đẩy nhẹ Thuần Vu Vọng, vội vã muốn ngài lên tiếng xác nhận “Phụ vương, người mau nói cho mẫu thân nghe đi, có phải như vậy không? Tất cả đều do lão rùa già Lê Hoành ra lệnh, đúng không? Đúng không nào, phụ vương?”

Ta lạnh lùng nhìn chăm chăm về phía Thuần Vu Vọng, xem ngài định làm tròn lời nói dối đầy thiện ý mà ấu trĩ của cô con gái mình ra sao.

Ngài im lặng một hồi, sau cùng không hề đáp lại, chỉ vỗ nhẹ lên đầu Tương Tư rồi nói “Mẫu thân con đã không sao rồi, mau quay về bảo Nhuyễn Ngọc thay y phục cho con, rồi uống bát canh trừ hàn khí đi.”

Tương Tư bỗng nhảy lên, bàn tay nắm lại đầy kích động, hét lớn “Con không bao giờ muốn nhìn mặt Nhuyễn Ngọc nữa. Con cũng không muốn tỷ ta động vào người của mẫu thân. Bọn họ đều là kẻ xấu, đều là kẻ xấu.”

Thuần Vu Vọng nhìn khuôn mặt phẫn nộ của Tương Tư, đứng thẳng người dậy, đôi mắt sẫm đen, bộ dáng trông chẳng khác hơn ta là mấy.

Giọng Tương Tư dần yếu đi, nức nở khóc lớn “Phụ vương không phải người xấu đúng không? Phụ vương sẽ bảo vệ mẫu thân, không để người khác ức hiếp người đúng không?”

Cô bé nhìn Thuần Vu Vọng, hai mắt đầm lệ, vô cùng mong ngóng câu hồi đáp.

Mãi một lúc sau, Thuần Vu Vọng mới đưa tay lau nước mắt cho Tương Tư rồi dịu dàng lên tiếng “Đúng vậy, phụ vương luôn nguyện lòng bảo vệ mẫu thân con, không để cho người khác ức hiếp mẫu thân con đâu.”

Tương Tư như thể trút được gánh nặng, tựa vào người ta nói “Mẫu thân, người hãy chờ nhé, con đi một lúc rồi quay lại ngay.”

Ta miễn cưỡng mỉm cười đáp “Mau bảo bọn họ thay đồ cho con đi, đừng để bị nhiễm lạnh...”

Tương Tư gật đầu, Nhuyễn Ngọc sớm đã hiểu chuyện, đi mất tông mất tích, lúc này Ôn Hương lại gần, dùng chân cuốn chặt Tương Tư lại rồi bế ra

ngoài.

Mãi cho tới khi rẽ sang hướng khác, Tương Tư vẫn còn ngoái cổ lại nhìn về phía ta. Còn ta cũng đoán được nguyên nhân khiến Thuần Vu Vọng đột nhiên giở quẻ, cứu ta lên là gì.

Tương Tư không biết tại sao lại cảm nhận được ta sẽ xảy ra chuyện, không những chạy tới nơi mà còn gặp đúng cảnh ta bị ném xuống hồ nước. Trong lòng của cô bé, từ lâu đã coi ta là người mẫu thân ruột thịt, cũng chẳng hiểu được hành động đó của mình nguy hiểm thế nào, chẳng hề do dự nhảy xuống hồ nước cứu ta, ngay cả Nhuyễn Ngọc đứng hầu bên cạnh cùng đám người Thuần Vu Vọng cũng tốt cùng kinh hãi, chẳng thể nào ngăn cản được cô bé. Bản thân Tương Tư đương nhiên chẳng thể nào cứu nổi ta, thế nhưng hành động của cô bé vô tình đã chứng minh được địa vị của ta trong lòng cô bé.

Xem ra đích thực là Thuần Vu Vọng đã nhảy xuống nước để cứu ta lên. Ngài không thể để cho đứa con gái bảo bối, bé bỏng của mình tận mắt chứng kiến ‘mẫu thân’ của mình bị phụ vương mình hãm hại, nếu không cả đời này, cô bé chẳng bao giờ có thể quên đi được chuyện này, còn bản thân ngài đương nhiên cũng vĩnh viễn chẳng thể xóa bỏ được những chỉ trích và oán hận trong lòng ái nữ mình.

Lòng ngực của ta vẫn còn đau nhói, lại cộng thêm sau khi sảy thai bị hành hạ, ta lúc này yếu đuối vô cùng, lạnh lùng nhìn Thuần Vu Vọng, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Ta nhớ rõ con người này thích sạch sẽ, thậm chí còn vô cùng ghét bẩn thỉu, thế nhưng lúc này ngài đang mặc trên người bộ y phục ướt sũng, không ngờ ngài lại chẳng hề có ý định quay về phòng thay đồ, chỉ đứng lặng nhìn về phía ta. Ánh mắt đó vẫn cứ đơn cô, bi thương như lần đầu mới gặp, nhưng trong đó còn hiện lên nỗi đau đớn, ai oán khó diễn tả thành lời.

Không khí xung quanh chúng ta như lắng đọng, sau một hồi im lặng, ngài đột nhiên lên tiếng hỏi “Những vết thương trên người nàng từ đâu mà ra?”

Ta bình thản đáp “Không phải do ngài gây ra?”

“Ta chỉ gây thương tích trên hai cánh tay nàng, thế nhưng cả thân người nàng bây giờ toàn là vết thương.”

Ta nhìn chăm chăm về phía ngài, không nhìn được mà bật cười thành tiếng “Chân Vương Điện hạ, đây là địa bàn của ngài, tất cả mọi thị phi đen trắng đều do ngài quyết định. Bản thân ngài đương nhiên là chính nghĩa lương thiện, cũng anh minh thần võ, làm sao lại không biết vì đâu mà trên người ta lại có những vết thương này?”

“Đúng thế, ta thực sự không rõ. Đối với nàng, cho dù ta cố gắng đến mức nào, cũng chẳng thể hiểu thấu.” Thuận Vu Vọng đứng lặng tại đó, đang nói chuyện với ta mà lại như đang tự lẩm bẩm một mình “Nàng thực sự quá khác với Doanh Doanh, ngoại trừ dung mạo y hệt, tất cả mọi thứ còn lại đều cách xa một trời một vực.”

“Doanh Doanh tinh ranh, nhí nhảnh, giống như một dòng suối trong suốt nhìn được tận đáy, tuy vẫn đang chuyển động, thế nhưng lúc nào ta cũng có thể nhìn thấu được phương hướng của nàng ấy. Hỷ, nộ, ái, ố của nàng đều hiện cả trên mặt, đơn giản đến mức ta hoàn toàn không tốn chút tâm tư nào suy đoán, cũng có thể khiến nàng ấy vui vẻ, hạnh phúc. Đồng thời cũng khiến cho ta mãn nguyện, hân hoan. Chúng ta ở bên nhau thực sự đơn giản mà hạnh phúc như thể cá gặp nước vậy.”

“Còn nàng... ngay lần đầu gặp mặt đã cho ta một cảm giác, nàng chính là Doanh Doanh. Thế nhưng trên bờ vai nàng chẳng hề có nốt ruồi son, sau một thời gian ở bên nhau, nàng cũng hoàn toàn khác biệt. Ta nghĩ, có lẽ bản thân ta đã nhận nhầm người, ta không thể nào chỉ vì dung mạo tương đồng

mà đem tình cảm dành cho Doanh Doanh trao cho một người phụ nữ hoàn toàn không liên quan. Ta tiếp cận Thường Hy, chỉ với hy vọng duy nhất, muốn dùng người phụ nữ tuyệt sắc hơn nàng để phân tán sự chú ý của ta dành cho nàng. Thế nhưng... ta đã thất bại.”

“Thuộc hạ của ta cũng không ngừng dâng đến cho ta rất nhiều mỹ nữ, hy vọng ta có thể sớm ngày tìm được người phụ nữ hợp tâm ý, lấp đầy chỗ trống mà Doanh Doanh để lại trong tim ta. Ta cũng từng nghĩ đến việc nạp thiếp, để tránh Tương Tư phải ngưỡng mộ khi nhìn thấy những đứa trẻ khác đều có mẫu thân. Thế nhưng, ta cũng chẳng sợ nàng cười chê, cho dù đối diện với bậc quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn đến mức nào, ta cũng chỉ nghĩ tới mỗi Doanh Doanh, thậm chí, chẳng có chút dục vọng bản năng nào của người đàn ông bình thường nữa. Mỗi cho đến khi ta... gặp được nàng.”

Ánh mắt đen láy của ngài mơ màng như thể đang bị sương mù giăng đầy “Ta thường cảm thấy nàng chính là Doanh Doanh, chỉ bởi vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó mà đã quên mất ta, cũng giống như lúc ban đầu, khi ta cứu được nàng ấy, nàng ấy cũng quên hết mọi chuyện trong quá khứ vậy. Thế nhưng hành động, lời nói của nàng lại khiến ta khó lòng tin được, Doanh Doanh của ta lại biến thành như vậy. Ta đưa nàng đến Ly Sơn, chỉ hy vọng, ở một nơi yên tĩnh như Ly Sơn, có thể giúp chúng ta có thể nhìn rõ, thấu hiểu đối phương hơn trước.”

“Sau đó, nàng âm thầm liên lạc với người Nhuế, vì muốn ngăn cản ta truy kích, chủ động thân mật với ta, ta đột nhiên lại cảm thấy, ta thực sự đã tìm lại được Doanh Doanh.” Ngài mỉm cười khổ sở, khuôn mặt đỏ bừng lên, lại nói “Ta chỉ có mỗi mình nàng và Doanh Doanh, chuyện khuê phòng cũng chẳng có gì đáng so sánh. Thế nhưng ta cũng từng hôn qua người phụ nữ khác, chỉ có hơi thở và cảm giác ở nàng là hoàn toàn tương đồng với Doanh Doanh... Trên thế gian này dung mạo của con người có thể tương đồng, thế nhưng hơi thở và cảm giác sao có thể hoàn toàn tương đồng như vậy chứ? Đã làm phu thê bao năm rồi, ta nghĩ, ta có thể nhận ra được. Nàng

không còn nhớ ta, không còn nhớ đến Tương Tư, tất cả đều không sao hết, ta xin dốc lòng đối xử với nàng, rồi có một ngày, nàng cũng sẽ dốc lòng đối đãi với ta giống như Doanh Doanh lúc xưa. Ta chờ đợi nàng quay đầu lại, đợi chờ nàng tìm lại được tình cảm mặn nồng giữa chúng ta trước kia.”

Ngài lại buồn bã than thở “Thế nhưng, nàng có thể nói cho ta biết, ta đã đợi được những gì? Ta tự mình say đắm, ra sức ép nàng, bức nàng phải coi trọng mối quan hệ giữa chúng ta, cho nên nàng đối xử với ta như thế nào ta cũng có thể nhẫn nhịn. Thế nhưng đứa trẻ đó không những là cốt nhục của ta, mà còn là máu mủ của nàng, tại sao nàng lại nhẫn tâm đến mức vừa đối gạt ta bằng giao ước mười tháng, lại vừa lặng lẽ uống thuốc trụ thai? Tương Tư của ta đã đem hết tình cảm chân thành trao cho nàng, để đổi lại một câu nàng sẽ biến nó thành kẻ tàn phế? Cho dù nàng thực sự là Doanh Doanh, ta cũng không thể nào chịu đựng được mà giữ lại một phụ nữ bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt mất tính mạng của con gái ta khi ở bên cạnh được.”

Ngài rầu rĩ lên tiếng, xem ra quả nhiên là tình sâu ý nặng, lòng đau như cắt, ta cũng chẳng muốn giải thích nhiều lời với ngài, từ từ lên tiếng “Nếu ta đã đáng sợ như vậy, ngài cũng có thể tìm cơ hội giết chết ta đi.”

Thuần Vu Vọng khò sở lên tiếng “Ta không muốn Tương Tư cảm hận mình cả đời.”

Ta khẽ cười rồi nói “Vậy cũng đơn giản thôi, ngài cứ nói thẳng với Tương Tư rằng, ta không phải là mẫu thân của cô bé, người nằm trong nấm mộ trên đỉnh đồi kia mới chính là mẫu thân ruột thịt của Tương Tư.”

“Nàng ấy không phải.”

“Cái gì?”

“Người được chôn trong nấm mộ trên đỉnh đồi đó không phải là Doanh Doanh.”

Thấy ngài nghiêm nghị như vậy, ta không khỏi tò mò “Bản thân ngài không dám đối diện với sự thật, cũng chẳng muốn cho Tương Tư đối diện hay sao? Thuần Vu Vọng, thực ra ngài hoàn toàn chính là một tên nhợc phu chỉ biết trốn tránh sự thật.”

“Không phải.” Thuần Vu Vọng nhanh chóng đáp “Năm đó, sau khi Doanh Doanh mất tích trong vụ hỏa hoạn, ta đi khắp nơi tìm kiếm, gần như phát điên phát dại, bỗng đột nhiên xuất hiện một thi thể nữ nhân với gương mặt mơ hồ, đang bắt đầu thối rữa. Thân hình của nữ nhân đó tương tự như Doanh Doanh, trên người cũng ăn vận, trang điểm giống như hôm Doanh Doanh mất tích, cho nên ai ai cũng tưởng rằng đó chính là Doanh Doanh. Thế nhưng mái tóc của người phụ nữ đó ngắn hơn Doanh Doanh đôi chút, chất tóc cũng không được mềm mại, óng mượt như Doanh Doanh. Doanh Doanh học võ nên xưa nay không để móng tay, còn người phụ nữ này tuy rằng không để móng tay dài, nhưng có thể nhìn ra vết móng tay vừa mới được cắt, hơn nữa còn được cắt sau khi đã chết, nên thô ráp hơn so với của Doanh Doanh. Khuôn mặt tuy đã mơ hồ, thối rữa, thế nhưng móng tay, mái tóc không thể nào thay đổi chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy được. Vậy nên, ta lúc đó liền nhận định ngay, người đó hoàn toàn không phải là Doanh Doanh.”

Ta nghe không khỏi chân động, hai tay nắm chặt lấy góc chần, lặng lẽ nghe ngài nói tiếp.

“Tuy rằng nàng ấy không phải là Doanh Doanh, nhưng trên người đích thực đã mặc y phục của Doanh Doanh, rõ ràng là có liên quan đến sự mất tích của Doanh Doanh. Doanh Doanh đơn thuần, lương thiện, không thể nào ra đi mà không lời từ biệt, càng không thể để người khác lấy y phục của mình để khiến ta kinh hãi. Ta đoán chắc đa phần là nàng đã bị người khác không chế, mất đi tự do. Nếu những người đó đã muốn ta cho rằng Doanh

Doanh đã chết, vậy thì ta cũng cho họ thỏa nguyện, đem thi thể đó chôn xuống tựa như Doanh Doanh, hy vọng bọn chúng sẽ lo là cảnh giác, lộ ra chút sơ hở.”

Ngài cúi đầu, nhìn vào đôi bàn tay trống không của mình rồi lại thốt lên “Thế nhưng, ta vẫn chẳng hề phát hiện được chút gì bất thường cả. Thời gian càng dài, ta lại càng nghi ngờ phải chăng nhận định năm xưa của bản thân là sai lầm. Hoặc giả, Doanh Doanh thực sự đã chết. Cho dù ta đã từng thử tin rằng nàng chính là Doanh Doanh, mỗi lần bị nàng làm cho tổn thương sâu sắc, ta lại thường nghi ngờ rằng người nằm dưới nấm mồ sâu kia phải chăng mới chính là Doanh Doanh thực sự. Mãi cho tới... mãi cho tới đêm tuyết rơi trắng trời hôm đó, khi nàng đưa tấm áo choàng đến cho ta, rồi lặng lẽ rời đi...”

“Tấm áo choàng...” Ta nhớ lại đêm đầu tiên đến Ly Sơn, ta vì muốn thăm dò động tĩnh của ngài, tiện miệng lấy cớ muốn qua đó đưa áo choàng cho ngài.

Ngài nhìn ta đầy mê say rồi lại tiếp tục nói “Ta cho rằng... nàng tuy đã quên đi rất nhiều chuyện, thế nhưng vẫn còn ấn tượng sâu sắc trước một số thứ, thường hay dẫn dắt nàng làm một số chuyện... hàng ngày nàng đối xử với ta lạnh nhạt, bình đạm, hoàn toàn chẳng thể có được sự quan tâm như vậy... Nàng rõ ràng đang cố tình muốn bày tỏ ý tốt với ta, nhưng lại chẳng thể nào gạt bỏ thể diện sang một bên được.”

Cả người ta vẫn còn đau đớn, nghe ngài nói lâu như vậy, đã chẳng thể nào chịu đựng thêm nữa, mí mắt càng lúc càng nặng trĩu, vừa nhắm mắt vừa lạnh lùng đáp “Cho nên, ngài mới không còn nghĩ đến người nằm trong nấm mồ sâu kia có phải là Doanh Doanh hay không, từ đó bắt đầu một lòng một dạ đối xử thật tốt với ta? Thế nhưng ta nói cho ngài biết, hôm đó ta chỉ tò mò không hiểu canh ba nửa đêm, ngài lại đi đâu, định ra ngoài thì Tiểu Thích chặn lại, không cho phép ta rời khỏi căn phòng cho nên liền lấy cớ là định đưa áo choàng qua cho ngài mà thôi. Không ngờ chỉ nhìn thấy một

nấm mồ, giữa trời lạnh giá, nên lại càng mất hứng, vì vậy vút lại áo choàng cho Tiểu Thích, sau đó quay về phòng.”

Ngài liền không nói thêm gì nữa.

Đợi đến khi ta cảm thấy xung quanh im lặng đến kì lạ, miễn cưỡng mở đôi mắt nặng trĩu ra nhìn, bên giường đã trống trải không người. Không biết từ lúc nào, ngài đã lặng lẽ rời khỏi.

Ta mỉm cười khô sở, lấy Ngọc Tỳ Hưu từ trong túi ra, lấy ba viên Tuyệt Chi Đan, nuốt trọn, sau đó nhắm mắt ngủ sâu.

Sức khỏe của ta lúc này rất yếu, thế nhưng nếu chịu khó điều dưỡng, tuyệt đối không đến mức trí mạng, dùng Tuyệt Chi Đan quả thực là phí phạm vật quý, chứ đừng nói là ba viên một lúc. Thế nhưng nơi này đã xuất hiện kẻ địch với lai lịch bất minh bài bố thiên la địa võng nhằm hãm hại ta, cho dù lần này may mắn thoát chết, nhưng chưa chắc đã qua khỏi được lần sau. Ta thực sự chẳng muốn ở lại đây dù chỉ một khắc, nhất định phải hồi phục thể lực và công lực của bản thân trong khoảng thời gian ngắn nhất, rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vị đại phu được mời tới từ đêm qua đã chân mạch cho ta từ lúc ta còn đang say giấc, thế nhưng ngủ không bao lâu, ta liền nghe thấy Nhuyễn Ngọc đánh thức ta dậy để uống thuốc.

Ta ngược mắt lên thì thấy Tương Tư đứng phía sau, liền đưa tay đoạt lấy bát thuốc, đổ xuống mặt đất rồi cười nhạt nói “Ngươi và Lê Hoành đã chịu chỉ thị của ai, âm thầm hại ta bị sảy thai, ly gián ta và Điện hạ, còn thúc giục ngài giết chết ta, ngươi cho rằng ta không biết sao? Đây lại là thuốc độc gì nữa? Ta không uống.”

Nhuyễn Ngọc kinh ngạc, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt ta, liền đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thầm lên tiếng “Phu nhân, ta nào có hại

người? Cũng chưa từng khiến người bị sảy thai? Phu nhân, xin người đừng ngậm máu phun người.”

Ta dùng bàn tay, run run cởi phần áo trong ra, để lộ vết thương tím xanh trên bả vai và trước ngực, hồn hên lên tiếng “Lê Hoàn đập lên người khiến ta bị trọng thương, người cố ý mặc y phục lại giúp ta để che đi vết tích ta bị thương. Người lại cố ý đưa Tương Tư đi nơi khác, để Điện hạ nghe lời xúi bẩy của các người mà quyết định ta xuống đáy hồ.”

Nhuyễn Ngọc lui lại vài bước, còn chưa kịp đáp lại, Tương Tư đã xông lên phía trước, dùng thân thể bé nhỏ của mình đâm thẳng vào, khiến ả ta chập choạng rồi thét lên mắng nhiếc “Đồ phụ nữ xấu xa, người mau cút đi.”

Sắc mặt Nhuyễn Ngọc bỗng trắng nhợt, không dám tranh cãi cùng Tương Tư, do dự khi nhìn thấy đôi mắt phẫn nộ của cô bé rồi lui ra khỏi căn phòng.

Tương Tư liền thận trọng chạm vào vết thương trên vai và ngực của ta rồi hỏi “Mẫu thân, người còn đau không?”

Tương Tư bị kinh hãi, lại rơi xuống nước lạnh, khuôn mặt lúc này hơi nhợt nhạt, nhìn thôi đã khiến ta xót xa, đau lòng. Ta liền kéo y phục lên, chui vào trong chăn che đi rồi dịu dàng nói “Không đau nữa. Đợi mẫu thân ngủ một giấc dậy, thì có thể cùng Tương Tư ra ngoài tản bộ, hái hoa rồi.”

Đôi mắt Tương Tư hoen nhòe nước mắt, đưa lời hỏi “Mẫu thân, tại sao bọn họ lại muốn hãm hại người? Tại sao phụ vương lại tin những lời bọn họ nói? Phụ vương và chúng ta là người một nhà, không phải sao?”

“Tại sao bọn họ muốn hãm hại ta... ta cũng không biết được.” Ta nắm lấy bàn tay mũm mĩm kia rồi nói thêm “Tương Tư đừng sợ, mẫu thân không sợ bọn chúng đâu. Đợi khi nào sức khỏe mẫu thân phục hồi lại, ai còn dám đến ăn hiếp ta, ta nhất định sẽ dùng kiếm chặt đầu chúng xuống.”

Ta nói xong liền chỉ vào thanh kiếm Thừa Ảnh treo trên đầu giường. Thuần Vu Vọng muốn dỗ cho ta vui lòng, tuy rằng đã không chế võ công của ta, nhưng vẫn đem trả lại thanh kiếm này. Đáng tiếc cho thanh kiếm tuyệt hảo của ta, đã bị treo trên đầu giường làm cảnh bao lâu nay rồi.

Tương Tư cũng nhìn về thanh kiếm đó, nhưng lại run rẩy toàn thân, khẽ lên tiếng “Thực sự sẽ chặt đầu bọn họ sao? Thế nhưng bọn họ đâu phải gà vịt, cũng không phải là rùa già thực sự, chặt đầu họ đi, chẳng phải bọn họ sẽ chết sao?”

Ta ngây lặng người, vội vã nói rằng đã mệt, bảo Tương Tư ra ngoài chơi, vùi đầu trong chăn tiếp tục ngủ.

Mãi lúc lâu sau, ta mới mơ hồ nghe được tiếng cánh cửa phòng được mở ra rồi đóng lại, đoán chắc Tương Tư một mình ngồi bên cạnh giường ta một hồi lâu rồi mới rời khỏi, nhưng thực sự không biết được chiếc đầu nhỏ xinh đó đang suy nghĩ những gì.

Có điều ta cho rằng, những lời ta chỉ trích Lê Hoành và Nhuyễn Ngọc sẽ rất nhanh đến được tai của Thuần Vu Vọng thông qua chiếc miệng của Tương Tư. Cô bé chưa chắc đã biểu đạt được rõ ràng, thế nhưng nhất định là đáng tin hơn khi được nói ra từ miệng ta. Thuần Vu Vọng nghe rồi nhất định sẽ sinh nghi, sau đó bắt tay điều tra mọi việc.

Ngài không tin tưởng ta, nhưng cũng không thể không tin vào chân tướng do chính mình điều tra.

Có lẽ đến lúc đó, ta đã quay trở về Đại Nhuế từ lâu, thế nhưng để ngài tìm ra được người đứng sau chỉ thị chuyện này, đối với ta cũng không phải là chuyện xấu. Nếu như hai bên giao tranh trên chiến trường, liều mạng đến lưỡng bại câu thương, ta sẽ càng mãn nguyện.

Ta ngủ một giấc đến tận lúc trời tối, không thấy bóng dáng Nhuyễn Ngọc đâu, là Ôn Hương đã mang bữa tối tới cho ta. Bát thuốc bồi bổ khí huyết, tuy rằng không dễ uống, thế nhưng lại rất có lợi cho sức khỏe. Ta nhanh chóng uống hết, giả vờ mệt mỏi, buồn ngủ, tắt đèn đi nghỉ từ sớm, lặng lẽ điều hòa khí huyết, nội lực trong người.

Thứ thuốc không chế nội lực trong người ta đã hoàn toàn mất đi công lực, lại cộng thêm công hiệu kì diệu của Tuyệt Chi Đan, nội lực của ta cuối cùng đã có thể vận chuyển theo ý. Tuy rằng xảy thai, thương tích, chịu lạnh rồi ngâm mình trong nước khiến nguyên khí của ta tổn thương nặng nề, thế nhưng cũng không đến mức để lại bệnh căn đáng sợ nào trong người. Huống hồ mấy ngày này tuy rằng rất thâm, thế nhưng so với nỗi gian khổ, đau đớn chẳng khác gì dưới địa ngục của ba năm trước, thì những chuyện này chẳng là gì cả.

Cố gắng điều dưỡng cả một đêm, tình trạng sức khỏe của ta đã có nhiều chuyển biến tốt. Sau khi khí huyết lưu thông, cánh tay bị bẻ gãy trước đó đã hồi phục quá nửa, ngay cả những vết thương do Lê Hoành gây ra cũng không còn đau đớn như trước. Thế nhưng, ta hoàn toàn không dám để người khác biết được mình đang hồi phục nhanh chóng, ngày thứ hai vẫn cứ nằm liệt trên giường, nhắm mắt dưỡng thần giả bộ hôn mê. Tuy rằng đại phu có tới chẩn mạch, thế nhưng ta dùng nội lực khống chế mạch tượng, tạo nên ảo giác cơ thể suy yếu, lừa được đại phu cũng là chuyện dễ dàng.

Điều kì lạ chính là, Thuần Vu Vọng sau đó không hề tới thăm ta thêm một lần nào. Không những ngài không tới, mà ngay cả Tương Tư cũng chẳng hề xuất hiện trong căn phòng của ta. Ôn Hương vốn dĩ là người hầu hạ cho Tương Tư, bởi vì Nhuyễn Ngọc bị ta đuổi đi nên lại đến chăm sóc việc ăn uống, rửa ráy cho ta. Thế nhưng mỗi lần tới đây, Ôn Hương đều rất vội vàng, thậm chí cũng chẳng nói bất cứ lời nào.

Sự yên tĩnh này tuy rằng có lợi cho việc ta điều dưỡng sức khỏe, thế nhưng cũng đem lại cảm giác bất an, thấp thỏm.

Đến chiều muộn, Thuần Vu Vọng cuối cùng đã xuất hiện trong phòng ta. Hai má ngài hóp lại, dáng vẻ tiêu tụy, nhưng vẫn cong miệng mỉm cười dịu dàng, nhìn ta nói “Khí sắc của nàng hôm nay trông đã khỏe lại nhiều rồi đó.”

Ta vẫn nằm trên giường, giả bộ mệt mỏi, đáp “Không phải là ngày nào cũng có cơ hội đến điện Diêm Vương dạo mấy vòng.”

Nghe thấy vậy, ngài im lặng một hồi rồi mới nói tiếp “Tương Tư bệnh rồi.”

Ta lặng người, bất giác chống người ngồi dậy hỏi “Hôm qua không phải Tương Tư vẫn còn khỏe mạnh hay sao?”

“Chiều hôm qua Tương Tư bắt đầu bị sốt, buổi đêm sốt rất cao, khóc quấy cả một đêm trời...” Ngài do dự một hồi, lại nói thêm “Hôm nay mới giảm sốt, khó khăn lắm mới ngủ thêm được một lúc. Vừa mới tỉnh dậy Tương Tư chẳng chịu ăn uống gì, cứ nằng nặc đòi đi tìm mẫu thân, tóm chặt lấy ta không chịu buông...”

Hiển nhiên là buổi đêm Tương Tư khóc quấy cũng vì muốn tìm ta rồi.

Trái tim ta quặn thắt “Nơi này, người trên kẻ dưới nhiều như vậy, người duy nhất đối xử với ta thật lòng, cũng chỉ có mỗi mình Tương Tư.”

“Vậy mà lúc nào nàng cũng chỉ muốn hại Tương Tư?”

“Là ngài lúc nào cũng luôn nghi kị ta mới đúng. Ngài rõ ràng biết ta bị ngài ép buộc, bị ngài đe dọa. Là tự trong lòng ngài có tật giết mình thôi.”

Ta không chịu đựng, ngồi bật dậy đưa lời chỉ trích, lại cảm thấy bản thân quá đổi kích động, cánh tay vô lực, ngã rũ xuống giường, phần bụng lại bắt

đầu đau đớn, nhú chặt đôi mày, thâm rên rĩ. Ngài liền đặt bàn tay lên trán ta, nhiệt độ truyền từ bàn tay ngài sang thật quen thuộc biết bao.

Thuần Vu Vọng thì thâm lên tiếng “Ừm, may quá, tuy rằng nàng bị thương nặng, nhưng không hề sốt. Nếu không thì, ta thực sự chẳng biết...”

Lời nói này có phần ám muội, nào giống như của một kẻ thù địch mới hôm qua vẫn còn muốn dồn ta vào chỗ chết?

Lúc ta ngược mắt lên đầy kinh ngạc, ngài đã đỡ ta ngồi dậy, quay ra phía sau ta, hai bàn tay đặt lên sau lưng, từ từ truyền nội lực sang người cho ta. Ta đương nhiên là không dám vận chuyển công lực để tiếp nạp, lặng lẽ chịu đựng nguồn công lực do ngài truyền sang cho, chỉ cảm thấy những nơi luồng khí nóng đó truyền tới, ấm áp dễ chịu, càng có tác dụng điều dưỡng thương thể hơn so với thứ nội lực âm nhu của mình.

Mãi lâu sau, bên ngoài liền truyền vào giọng nói của Ôn Hương “Điện hạ, tiểu Quận chúa lại đang khóc quấy, liệu Điện hạ có thể sang xem không?”

Thuần Vu Vọng thu tay lại, thần sắc lại càng thêm tiêu tụy, nhưng mỉm cười rồi nói “Nàng đã cảm thấy khỏe hơn chưa? Ta đưa nàng sang gặp Tương Tư nhé?”

Ta cũng đang nhớ đến cô nhóc con đáng yêu đó, liền gật đầu đồng ý, đúng lúc đang định khoác áo xuống giường, ngài lấy chiếc chăn dày dặn, cuốn chặt người ta lại, rồi bế bổng ra ngoài.

Hoan tình xa mờ, ai còn nhớ đến lúc say mê?

Ngài bước từng bước vững chãi, cánh tay rắn rỏi, cùng hơi thở ấm nóng, phả lên người ta vô cùng quen thuộc, dường như từ rất lâu trước kia, ngài đã từng bế ta như vậy.

Đây hoàn toàn không phải lần đầu tiên. Ta với ngài đã từng thân mật, những lúc ôm ấp ái ân hoàn toàn không ít, thế nhưng khi ta nhớ kỹ càng tất cả nội việc, lại cứ cảm thấy đó hoàn toàn không phải là cảm giác như vậy. Không biết tại sao, đột nhiên ta nhớ đến ảo giác xuất hiện khi bị chìm xuống đáy hồ ngày hôm qua.

Ảo giác đó chân thực là vậy, khiến ta thực sự ngỡ rằng, cảnh tượng đó có phải đã từng diễn ra, còn ta vào đúng lúc sắp sửa từ giã cõi đời, đã bị người phụ nữ có tên Doanh Doanh nhập thân?

Ta thường cảm thấy Doanh Doanh thực sự đã chết rồi, chỉ là mấy ngày hôm nay vội vã điều dưỡng, hoàn toàn không hề suy nghĩ, móc nối mọi chi tiết đó lại với nhau.

Trầm ngâm một hồi, ta mới thì thầm gặng hỏi “Trước kia có phải ngài từng định đặt tên cho Tương Tư là Thắm Tuyết hoặc Ngọc Nhụy đúng không?”

Ngài khựng người, sau đó mới tiếp tục tiến về phía trước, bình thản như không đáp “Ai nói với nàng như vậy? Thực ra những cái tên như Thắm Tuyết, Ngọc Nhụy gì đó đều đã được đặt cho biết bao nhiêu cô gái rồi, cũng hơi trần tục, hoàn toàn không hay như là Tương Tư.”

Ta liền nói “Tất cả đều không hay bằng A Mai. Cái tên nghe hay, thuận miệng mà dễ nhớ, chẳng phải càng dễ nuôi hơn sao?”

Ngài chấp choạng, cúi xuống nhìn ta rồi khẽ lên tiếng “Ai mà vô vị như vậy, lại nhắc chuyện này với nàng?”

Ta mỉm cười nói “Làm gì có ai nhắc tới chuyện này? Chỉ là đột nhiên ta nằm mơ đến cảnh tượng này. Ta còn mơ thấy một người đàn ông nằm trên đỉnh đồi, vừa uống rượu vừa ngâm nga “Ta dùng một bình rượu ngon đổi lại chim chóc, hoa cỏ trên núi, cùng ta say sưa, cùng ta ngâm nga. Hà tất phải lắng nghe thanh âm của trúc tre, rừng núi...”

Bộ dạng ngài nhanh chóng trở nên quái dị, lặng người nhìn về phía ta, cả người lúc này đã cứng đờ lại. Trước mặt chúng ta đã là phòng của Tương Tư, Nhuyễn Ngọc đang lo lắng chờ đợi, đột nhiên thấy Thuận Vu Vọng dừng chân lại, vội vã tới đưa ngài vào trong phòng “Cuối cùng ngài đã tới. Tiểu Quận chúa đã khóc quấy lâu lắm rồi.”

Thuận Vu Vọng định thần, vội vã bước vào trong, bên tai còn nghe thấy lời chỉ trích trong tiếng khóc quấy của Tương Tư “Phụ vương, mẫu thân đâu rồi? Có phải người đã sai kẻ dưới vứt mẫu thân xuống đáy hồ rồi không?”

“Không hề! Ta đã nói là mẫu thân con chỉ đang bị bệnh, tại sao chẳng tin lời phụ vương nói thế?”

Thuận Vu Vọng mỉm cười lên tiếng, rồi đặt ta lên giường, rồi buông lỏng tấm chăn kia ra.

Ta còn chưa kịp ngồi dậy, thân hình bé nhỏ, nóng rực đã sà tới, ôm chặt lấy cổ ta rồi ngọt ngào cất tiếng “Mẫu thân...”

Giọng nói mềm mại đến mức khiến người nghe muốn tan chảy. Ta vội vã đáp lại, lúc ôm cô bé trong lòng, cúi xuống nhìn, chỉ thấy khuôn mặt Tương Tư đỏ au một cách dị thường, chiếc mũi nhỏ xinh không ngừng lay động, hơi thở phát ra cũng nóng nực lạ kỳ. Đưa tay sờ lên trán của Tương Tư, quả nhiên là nóng như lửa, ta vội vã cuốn chặt chăn lại rồi đưa lời trách mắng “Con ốm đến mức này, lại còn không ngoan ngoãn nằm trên giường?”

“Mẫu thân, con đang đợi người mà, con ngoan lắm đây...”

Tương Tư ngoan ngoãn nằm trong lòng ta, hương thơm dịu nhẹ truyền bên cánh mũi, vô cùng dễ chịu. Ta ôm chặt cô bé, dịu dàng lên tiếng “Ừm, Tương Tư chính là đứa trẻ ngoan ngoãn, nghe lời nhất trên thế gian này.”

“Mẫu thân có còn đau không?”

“Không đau nữa rồi, nhìn thấy Tương Tư ngoan như vậy, mẫu thân chẳng thấy đau nữa...”

“Tương Tư cũng chẳng thấy đau nữa, thế nhưng phụ vương bắt con phải uống thuốc, một thứ thuốc rất là đắng... phụ vương lại không cho phép con đến gặp mẫu thân, nói rằng người đang ốm. Con sợ người lại rút mẫu thân xuống đáy hồ rồi...”

Con bé đưa lời mách, hai mắt đỏ lừ như mắt thỏ, lại như định bật khóc.

Ta liền than “Không phải sợ, mẫu thân sẽ ở lại đây cùng con, chúng ta cùng nhau dưỡng bệnh, chẳng ai rời khỏi ai hết.”

Tương Tư liền nói “Ừm, nhưng thuốc đó thực sự rất là đắng...”

Ta đương nhiên không thể nào cổ vũ cô bé không uống thuốc được, liền cười nói “Tương Tư đừng cảm như vậy, lại sợ thuốc đắng sao? Đợi khi nào

khỏi bệnh, con mới có thể ra ngoài chơi đùa cùng mẫu thân được, đúng không?”

Tương Tư suy ngẫm một hồi rồi nói “Hay là chúng ta cùng nhau uống thuốc đi? Nhuyễn Ngọc dám hại mẫu thân, không dám hại con đâu, nếu không phụ vương sẽ lột da tỷ ấy. Con chia một nửa bát thuốc của con cho mẫu thân uống, có được không?”

Ta nghĩ thuốc Tương Tư uống cũng chỉ mang tính giải nhiệt trừ hàn, uống vào cũng chẳng chết người, liền đáp “Được thôi, chúng ta cùng nhau uống thuốc. Thực ra mẫu thân cũng sợ đắng lắm, bảo bọn họ đi chuẩn bị thêm ít nước lê, chúng ta uống xong thuốc, uống nước lê vào sẽ đỡ đắng hơn, được không nào?”

Tương Tư hân hoan, nằm gọn trong lòng ta chẳng khác nào một con chú cún con đáng yêu, sau đó dần dần thiếp đi.

Ta sờ sau lưng thấy đầm mồ hôi, nhưng vẫn rất nóng, biết rằng con bé vẫn chưa hạ sốt hẳn, liền vội vã lấy chiếc chăn cuộn cô bé lại chặt hơn, để mồ hôi toát hết ra ngoài.

Thuần Vu Vọng chỉ đứng lặng đó nhìn, đợi đến khi Tương Tư ngủ sâu rồi mới mỉm cười nói “Nàng cũng biết cách dỗ dành nó đấy, chẳng trách mà cả ngày Tương Tư chỉ thích ở cạnh nàng thôi.”

Ta nhắm mắt lại chẳng buồn để tâm đến ngài.

Ngài im lặng một lúc lâu rồi lại hỏi thêm “Lúc này, nàng nói đã mơ đến một người đàn ông ngâm thơ, đó thực sự chỉ là giấc mơ sao?”

Ta cong miệng mỉm cười chế giễu rồi hỏi vặn lại “Còn ngài thì nghĩ sao?”

Ngài nhìn ta chăm chăm một lúc, bờ môi khẽ cử động, sau cũng không nói thêm gì nữa.

Buổi tối hôm đó, ta ngủ cạnh bên Tương Tư, tuy rằng con bé vẫn còn sốt, thế nhưng đã không còn khóc quấy giống như họ nói nữa. Dầu thi thoảng hay bật dậy giữa đêm, nhưng khi nhìn thấy ta, liền ôm chặt lấy cánh tay ta, chà khuôn mặt xinh xắn lên đó vài lần, nghẹn ngào gọi mấy tiếng mẫu thân, sau đó lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Ta hoàn toàn chẳng có chút cơ hội nào để điều hòa nội lực, thế nhưng, với công hiệu tuyệt vời của Tuyết Chi Đan, cộng thêm Thuần Vu Vọng vẫn khá quan tâm, tuy thường hay đưa đến hai bát thuốc, dỗ dành Tương Tư rằng nó hoàn toàn giống nhau, trên thực tế, bát thuốc của Tương Tư là dùng để hạ sốt, còn thuốc của ta là bồi bổ khí huyết, vừa ngủ thôi là biết dùng để bồi bổ lại cơ thể sau khi sảy thai. Ta cứ như vậy nghỉ ngơi thêm vài ngày, tinh thần cũng dần đỡ lại.

Ngày hôm sau, Tương Tư đã hạ sốt, ta mượn có mệt mỏi, quay về phòng của mình. Thuần Vu Vọng hoàn toàn không ngăn cản, nhìn ta cuốn người vào trong chiếc chăn dày dặn bước ra ngoài, ngài cũng nhẹ bước ra theo.

Lúc này thời tiết đã dần ấm lên, cho dù không đốt lò sưởi giữa đêm cũng chẳng hề thấy lạnh. Thế nhưng căn phòng ta, vào ban ngày sáng choang vẫn cứ đốt lò, hơi ấm truyền tới khiến ta bí bức.

Ta nằm trên giường, thấy Thuần Vu Vọng do dự đứng trước tấm rèm, lại càng thêm phiền não “Liệu Điện hạ có thể bảo người dưới mang lò sưởi ra ngoài, rồi mở cửa sổ ra cho thoáng khí được không?”

Thuần Vu Vọng cau mày rồi nói “Không được, nàng vừa mới sảy thai, cơ thể suy nhược, nếu như để gió vào, nhiễm lạnh, chỉ sợ sẽ để lại bệnh căn.”

Đề gió vào? Nhiễm lạnh? Nhớ lại cảnh ngộ của mình mấy ngày trước, ta cười nhạt rồi nói “Điện hạ đã lo lắng quá rồi. Nếu sợ chút phong hàn, chẳng phải ta sớm đã toại nguyện cho ngài, bay lên trời cao rồi sao?”

Thuần Vu Vọng lại than dài nói “Ta nào có muốn gây tổn thương đến nàng? Nàng một lòng muốn rời khỏi nơi này, giả tình giả nghĩa giấu giếm ta đã đành, lại còn dám lấy Tương Tư ra để uy hiếp như vậy, nàng bảo ta phải làm thế nào chứ?”

Ta cười nhạt rồi nói “Thuần Vu Vọng, nếu những người đó thực sự có lòng muốn dùng Tương Tư để uy hiếp ngài, liệu ngài có thể đưa Tương Tư về một cách hoàn chỉnh, an toàn vậy không? Ngài tuy rằng võ công lợi hại, thế nhưng mũi kiếm của ngài nhanh đến mức nào cũng chẳng thể nhanh hơn thanh đao sắc bén trong tay của bọn bắt cóc Tương Tư!”

Đôi mắt Thuần Vu Vọng sáng lóe lên, ngay cả hơi thở cũng gấp gáp “Ta cũng nghĩ rằng, nàng nhẫn tâm thế nào cũng không đến mức động thủ với Tương Tư. Thì ra nàng chỉ dùng Tương Tư để dọa dẫm ta, chứ hoàn toàn không có ý làm tổn hại đến Tương Tư.”

Người này nhìn tướng thông minh, thế nhưng khả năng lí giải quả là có vấn đề. Hoặc là, bởi vì từ sâu thẳm trong tâm tư của ngài vẫn luôn tin rằng ta đã lên kế hoạch cho tất cả sự việc lần này.

Ta chán nản, cảm hận lên tiếng “Ý của ta muốn nói, nếu như ta bắt cóc Tương Tư, nếu ngài muốn cướp cô bé về, thì cũng chỉ có thể lấy lại một tử thi mà thôi. Thuần Vu Vọng, ngài mù mắt rồi sao, nên mới không thể nhận ra được những điều sơ hở trong sự việc lần này?”

Ngài nghe câu nói của ta, tức giận đến độ đỏ bừng mặt, nhưng vẫn nói “Nàng hà tất phải gỡ tội cho mình như vậy chứ? Tương Tư, đứa trẻ đó đã bị nàng thu phục đến mức mê muội rồi, dù cho ta có tức giận, cảm hận nàng đến mức nào, nhất thời cũng chẳng thể làm gì nàng được.”

Ngay cả mắg ngài giờ cũng trở thành một thủ đoạn để ta tự chối tội cho mình? Ta thực sự chẳng biết phải nói thêm gì, tức giận “hừ” một tiếng, uất ức quay mặt đi, chẳng thèm bận tâm đến ngài thêm nữa.

Ngài nhìn về phía ta chăm chú, sắc mặt càng lúc càng căng thẳng, đột nhiên ngồi xuống bên giường, ép buộc ta phải quay ra nhìn ngài rồi nói “Nếu như người đến đây không phải là Tư Đồ Lăng, nếu không phải hắ cảm ghét vì nàng đã thất thân, có lẽ nàng đối với bản thân mình, đối với Tương Tư cũng không đến mức độc ác như vậy?”

Ta vùng thoát ra khỏi bàn tay của ngài rồi tức giận quát lên “Ta không hề muốn độc ác với bản thân, càng không muốn giở thủ đoạn với Tương Tư, Tư Đồ Lăng... và tình cảm sâu sắc giữa chúng ta không phải là thứ mà ngài có thể tưởng tượng được.”

“Tình cảm sâu sắc giữa hắ và nàng?” Ngài lại càng nắm lấy bờ vai ta chặt hơn trước, quyết không để ta đẩy ra, khế thét lên “Vậy thì nàng với ta được coi là gì đây? Cho dù nàng không phải là Doanh Doanh thực sự, cho dù nàng thực sự chỉ thi thoảng nằm mơ thấy cảnh tượng chúng ta ở bên nhau, vậy thì bao ngày qua chúng ta sống bên nhau, được coi là cái gì chứ?”

“Là cái gì sao?” Hai tay ngài nắm chặt lên bờ vai khiến ta đau đớn, nhưng ta lại không dám vận công vùng vẫy ra, nên lại càng cảm thấy phần nộ, thét lớn “Ngài nói là cái gì sao? Ngay vào ngày đầu tiên ngài cưỡng đoạt ta thì mọi chuyện đã quá rõ ràng, ta chỉ là nữ tù binh của ngài. Một nữ tù binh mà thôi.”

“Nữ... nữ tù binh... trong lòng nàng vẫn luôn nghĩ vậy, ta chỉ đối xử với nàng như một nữ tù binh hay sao?”

“Lẽ nào không phải? Bởi vì ta có dung mạo giống với người trong lòng của ngài thì ngài liền cưỡng đoạt ta, việc này có khác biệt gì với việc cưỡng

đoạt ta chỉ vì mỹ sắc? Ta căm hận loại người như ngài.”

Nhìn thấy sắc mặt ngài tức giận đùng đùng, ta đột nhiên cũng chẳng thể kiềm chế được cảm giác phẫn nộ và uất ức đè nén bấy lâu trong lòng, cả những kí ức chán nản đã cố gắng che đậy cũng như bùng tỉnh mạnh mẽ.

“Nếu Tư Đồ Lăng chỉ là một kẻ bạc tình nghĩa như ngài nghĩ, vậy thì Tần Văn này từ lâu đã chẳng còn tồn tại trên thế gian này rồi. Có lẽ ta đã chết trên đỉnh Lạc Đà vào ba năm trước, chôn chôn trong trận lửa lớn của quân doanh, quyết cùng xuống địa ngục với những tên Nhu Nhiên đã làm nhục ta.”

Đôi mắt đen láy của Thuần Vu Vọng bỗng đen sẫm lại, nhìn ta chăm chăm.

Ta cũng nhìn ngài bằng ánh mắt chuyên chú, mà cũng lại như không hề nhìn, những cảm giác tốt đẹp và đau đớn cùng tràn về một lúc, ào ạt đến chẳng khác đại hồng thủy. Những chuyện dĩ vãng ta cho rằng sẽ chẳng còn ai trên thế gian này nhắc lại, gần như trong khoảnh khắc này cũng đột ngột trào lên, mang theo bao nỗi phẫn nộ và uất ức không thể đè nén.

Ta nắm chặt hai bàn tay lại, trợn trừng đôi mắt đầy lửa hận nhìn về phía người đàn ông trông ra còn uất ức, đau khổ hơn cả ta, lên tiếng “Đúng vậy, ở quân doanh Nhu Nhiên... ta đã phải làm doanh kĩ(*) hai tháng liền. Năm đó, ta bị trúng mai phục, thất bại nặng nề, được các thuộc hạ thiết thân xả thân bảo vệ, mới có thể thoát khỏi nơi đó. Ta trốn đến một thôn nhỏ trên núi, còn gặp được một thiếu niên mà ta rất yêu thích... Vết thương của ta rất nặng, miễn cưỡng lắm mới có thể sống lại được, võ công thậm chí gần như bị phế bỏ, thế nhưng ta vẫn cảm thấy rất vui vẻ... Người thiếu niên đó có tên là A Tĩnh.

(*) Kĩ nữ trong quân doanh.

“Năm đó, phụ thân ta vẫn còn sống trên đời, đã quyết định chuyện hôn sự giữa ta và Tư Đồ Lăng... Thế nhưng ta rất ghét bị người khác thao túng, trói buộc, càng ghét cuộc sống thiếu thốn tự do, cho dù người đó có là phụ thân của ta, cho dù vị phu quân tương lai của ta có là Tư Đồ Lăng, thanh mai trúc mã cùng ta trưởng thành... Ta nghĩ, cứ để bọn họ tưởng rằng ta đã chết cũng được, ta muốn được sống an bình ở bên cạnh người mà ta yêu, đàn ông cày cuốc ruộng vườn, phụ nữ thêu thùa, nấu nướng, mặt trời mọc thì bắt đầu công việc, mặt trời lặn thì thu dọn về nhà, cho dù cuộc sống đạm bạc, nghèo khổ, cũng chẳng oan uổng một đời...”

Trước mắt liền vụt lên tia sáng cùng đôi mắt đen láy, sáng ngời của vị thiếu niên trẻ tuổi kia, nụ cười điềm tĩnh, lời nói ôn nhu. Bầu trời xanh thẳm, mây trắng lững lờ, quanh thôn trông đầy những cây hoa đào, đỏ rực một vùng chẳng khác nào biển rộng. Cả dãy núi đều phủ một màu xanh tươi mát, chẳng khác nào đôi lông mày cong cong của thiếu nữ mỗi khi mỉm cười.

Trái tim ta bắt đầu trào lên cảm giác đau đớn dữ dội, nhưng bất giác dịu dàng lên tiếng “A Tĩnh và ta giống nhau, đều muốn sống một cuộc sống đơn giản mà vui vẻ. Hàng ngày, chàng thường cõng ta đi ngắm mặt trời mọc, hái rất nhiều loại hoa dại cài lên mái tóc cho ta, nói rằng ta chính là vị cô nương xinh đẹp nhất, hiền dịu nhất trên thế gian này... Ta cảm thấy vô cùng sung sướng. Ta từng nghĩ, đây có lẽ chính là cuộc sống cả đời của mình, thật tốt đẹp biết bao... Ta liền nói với chàng... chúng ta thành thân thôi. A Tĩnh bế bổng ta lên, đi quanh đỉnh núi mấy vòng, nụ cười của chàng xán lạn mà hạnh phúc...”

“Ngày hôm đó, ta mặc bộ y phục tân nương đỏ thắm do mẫu thân chàng may cho, cùng A Tĩnh thành thân trong sự chúc phúc của các trưởng bối trong thôn... Lúc bái thiên địa, người Nhu Nhiên liền tới... Tất cả dân làng lương thiện vui vẻ, bị chém chết liên hồi, cậu bé con nhà bên ngày ngày hát ca cho ta nghe bị vó ngựa dẫm nát... A Tĩnh cõng theo ta, ra sức bỏ chạy, ta bảo chàng hãy thả ta xuống, tự mình chạy trốn, nhưng dù nói thế nào chàng

cũng không chịu, sau cùng bị tên bắn trúng ngực... Lúc ta bị bọn người Nhu Nhiên làm nhục, A Tĩnh vẫn còn sống, chàng vừa gọi tên ta vừa bò đến chỗ ta, giặc Nhu Nhiên hạ một đao, đầu chàng rơi xuống... Mãi cho tới khi ta ngất lịm đi, chiếc đầu của A Tĩnh vẫn ở cạnh bên ta, chàng vẫn nhìn ta bằng đôi mắt đen láy, nhật nhòa đầy nước mắt... còn thi thể đã bị vó ngựa xéo nát hết cả.”

Cổ họng ta lúc này như bị thứ gì chặn lại, sau một hồi hắng giọng, vẫn chẳng thể nào kìm nén, hốc mắt cay xè, nóng rực, nước mắt theo đó mà lăn chã tuôn rơi.

Ánh mắt mơ hồ, trước mắt như tái hiện toàn bộ cảnh tượng đầm máu, thế nhưng nụ cười của người thiếu niên đó vẫn dịu dàng, xán lạn như xưa...

Những ngày tháng vui vẻ, hạnh phúc trước kia, khi nhớ lại, ngay cả ánh nắng cũng chói mắt lạ thường, chẳng khác nào những mũi kim cắm sâu vào trái tim... Đau đớn đến mức quặn lòng.

Thuần Vu Vọng đã bỏ đôi tay nắm lấy vai ta ra, nhìn ta chăm chú, cả người đều run rẩy, như thể cũng cùng cực đau đớn. Ngài đưa tay ra, ngón tay giá lạnh khẽ chạm lên khóm má của ta.

Ta quay mặt đi chỗ khác né tránh, nhanh chóng đưa tay lau khô những giọt lệ trên mặt rồi nói “Lúc ta tỉnh lại, người đã nằm trong lầu bạt doanh kỷ của đại quân Nhu Nhiên, toàn thân mang đầy thương tích. Cổ họng ta đã khản đặc, đến khi bọn giặc Nhu Nhiên thô lỗ, ác độc từng tên từng tên một tiến vào trong lầu bạt ta nằm, nước mắt của ta không còn chảy nữa... Ta thậm chí còn có thể mỉm cười khi đối diện với chúng. Rất nhiều tướng lĩnh có địa vị cao đều trở thành những vị khách thường xuyên của ta, ta nghe bọn họ đánh giá, bình phẩm về cơ thể mình, sau đó còn thương lượng việc điều động bố binh, và cả chiến cục trong những ngày tiếp theo... Sau đó ta tìm cách liên hệ với tai mắt của Tư Đồ Lăng, những người được phái đến

nằm vùng trong quân doanh giặc Nhu Nhiên, đem những tin tức này truyền về cho chàng.”

“Tur Đồ Lãng muốn cứu ta ra khỏi đó trước, ta không chịu, chuyển lời muốn chàng giúp ta báo nỗi huyết hải thâm thù. Sau đó... ta đốt cháy kho lương của quân Nhu Nhiên, chuẩn bị tự thiêu luôn tâm thân bản thủ, nhục nhã, thế nhưng chàng đã dẫn theo một đội kỵ binh thiết giáp xông tới, toàn thân đầy vết thương, chỉ vì muốn nói với ta rằng, những thù hận và nhục nhã đó, chàng nguyện gánh chịu cùng ta cả đời.”

Thuần Vu Vọng vẫn nhìn ta chăm chú, sắc mặt trắng nhợt, bất giác nắm chặt hai bàn tay lại.

Nước mắt của ta, có lẽ đã rơi vào tay ngài, nhưng rất nhanh lại bị gió thổi khô.

Những giọt nước mắt trên má ta cũng dần khô. Ta thậm chí còn nhìn ngài mỉm cười, nghẹn ngào nói tiếp “Những chuyện sau đó, chắc ngài cũng biết cả rồi. Ngài đi tìm danh y khắp nơi để trị thương cho ta, sau đó, cùng dẫn quân đại phá quân chủ lực của giặc Nhu Nhiên. Triều đình phái Thái tử Điện hạ đích thân tới ngăn cản, nhưng vẫn chẳng thể ngăn nổi chúng ta chôn sống năm vạn hàng binh. Rồi chàng cùng ta đi bái tế những vong hồn trong thôn nhỏ trên núi, tìm cao tăng siêu độ cho họ, rồi đem bài vị của A Tĩnh về thờ phụng tại Ninh Thọ tự. Mỗi lần trở về kinh sư, ta đều tới Ninh Thọ để bái tế A Tĩnh, dù bận rộn đến mức nào, Tur Đồ Lãng cũng đi cùng ta, rồi lặng lẽ ở cạnh bên ta...”

Cuối cùng ta bật cười thành tiếng, chỉ vào mặt ngài hỏi “Thuần Vu Vọng, ngài cho rằng ta có hứng thú, ân ái tình cảm với Tur Đồ Lãng ngay trước mặt bài vị của A Tĩnh hay không? Lại còn nói rằng chúng ta ân ái, tình tứ bên nhau? Bắc Đẩu với bao nhiêu cao tăng, liệu chúng ta có cần thiết phải chạy tới tận Ninh Thọ tự để hỏi ngày tốt thành thân?”

Ta tức giận nhìn ngài chăm chăm, khoảng khắc ấy ta thấy ngài như không thể hít thở bình thường, ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng vào ta, khuôn mặt anh tuấn nhăn nhúm lại đau khổ. Ngài nắm chặt bàn tay, cơ thể run rẩy, đột nhiên đứng bật dậy rồi nghẹn ngào lên tiếng: “Ta...ta sẽ điều tra rõ ràng...”

Ngài quay người bước ra khỏi như muốn trốn tránh điều gì đó. Bóng người với y phục trắng tinh kiêu hãnh mọi khi, giờ trông tiều tụy, bàng hoàng biết mấy, thậm chí, dưới màn đêm đen tối trông lại càng bi ai hơn bao giờ hết.

Cuối cùng đã có thể khiến ngài nghi ngờ tên ‘tù binh nước Nhuế’ đã ‘bán đứng’ ta rồi. Nếu ngài chịu dụng tâm đi điều tra chuyện này, nhất định sẽ phát hiện người chủ mưu đứng sau điều khiển Lê Hoành và Nhuyễn Ngọc. Ngài bận rộn làm những chuyện đó, nhất thời cũng chẳng thể nào để tâm đến ta được nữa.

Thế nhưng đây chính là nguyên nhân khiến ta phải nhắc lại những chuyện xưa cũ đó sao? Ta chẳng cách nào lý giải nổi tại sao mình lại làm thế, chỉ cảm thấy sau một hồi giải bày nỗi căm hận, đau đớn dồn nén bấy lâu trong lòng, ngược lại càng đau khổ hơn trước, nội lực dù có hồi phục nhanh đến mức nào, toàn thân lúc này cũng chẳng còn chút sức lực, ta nằm trên giường trần trọc một lúc lâu vẫn chẳng thể nào ngủ nổi.

Không thể không chế những hồi ức đáng sợ trước kia, những tiếng kêu gào, la hét, binh đao va chạm, con đường trắng xóa đầy bụi, cứ lặp lại trong đầu ta hết lần này đến lần khác.

Cảnh tượng hiện lên trước mắt là máu tanh, đao kiếm, những khuôn mặt kinh hoàng đắm nhòa nước mắt, những khuôn mặt bị oái bật cười thô tục, ác độc, bầu trời u ám, lều bạt tối tăm, thù hận và nhục nhã kéo dài tưởng như vô tận...

Mãi một lúc lâu sau, có lẽ chỉ là sau một giấc mộng ngắn ngủi, ta dường như nghe được giọng nói non nớt của Tương Tư.

Ta bừng tỉnh khỏi giấc mơ, cơ thể đầm đìa mồ hôi, chỉ nhớ đến cảnh tượng sau cùng trong giấc mộng, là A Tĩnh đã đặt một vòng hoa nhiều màu sắc lên đầu ta, đỏ mặt dịu dàng nói “Ngày mai nàng đã trở thành tân nương tử của ta rồi. Vãn Vãn, chuyện may mắn nhất trong cuộc đời của ta chính là gặp được nàng.”

Ta nghĩ, ta nên nói với chàng rằng, ta cũng vậy. Thế nhưng khi ta đang định cong miệng mỉm cười, giấc mộng tươi đẹp nhất, hạnh phúc nhất khiến trái tim ta tràn đầy thỏa mãn đột nhiên kết thúc. Ta ngồi bật dậy, trên mặt, trên trán đầm đìa toát nước, không biết là mồ hôi hay nước mắt.

Tương Tư đang ngồi trong lòng Thuần Vu Vọng, đưa tay về phía ta, mỉm cười tươi tắn, xán lạn như một bông hoa sớm mai.

“Mẫu thân.”

Mãi một lúc sau ta mới định thần, run rẩy đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, cố gắng ép bản thân phải vực dậy tinh thần hỏi “Ừm, chắc không còn sớm nữa? Con không đi ngủ mà tới chỗ ta làm gì?”

Tương Tư nghe vậy uất ức nói “Con nhớ mẫu thân...”

Thuần Vu Vọng nhìn ta đầy lo lắng, thấy ta hỏi vậy liền dịu dàng nói “Nếu nàng cảm thấy mệt, ta sẽ bế Tương Tư về.”

Ta nhanh chóng định thần, đón Tương Tư sang ngồi vào trong lòng mình nói “Nếu Tương Tư thích, cứ ở lại ngủ cùng ta cũng được.”

Lúc này Tương Tư liền sò lên chiếc gối của ta rồi thét lên “Mẫu thân, tại sao chiếc gối của người lại ướt thế? Người cũng giống con làm đổ ly trà lên

giường sao?”

Ta nghe vậy không khỏi lặng người. Thuận Vu Vọng lập tức đưa tay sờ lên chiếc gối, nhìn ta bằng ánh mắt sâu thẳm, lại lấy một chiếc gối sạch khác đổi cho ta rồi nhẹ nhàng nói “Vãn Vãn, ta xin lỗi.”

Ta ôm lấy Tương Tư, mặt mũi lên tiếng “Ngài có lỗi gì với ta chứ? Ta thực sự không nhớ được.”

“Nàng chỉ nhớ nàng hận ta, nỗi căm hận giống như với người Nhu Nhiên?”

Ta không nói gì, tối nay Tương Tư chỉ hơi sốt, thế nhưng hai má đã gầy sọp đi, có điều tinh thần rất ổn, nghe vậy liền nói “Phụ vương lại nói linh tinh rồi. Mẫu thân đối xử với con tốt lắm, làm sao lại hận phụ vương được chứ?”

Ta mỉm cười vỗ nhẹ lên đầu Tương Tư rồi hỏi “Tương Tư, hôm đó làm sao con lại biết có người muốn hại mẫu thân?”

Tương Tư liền đáp “Con cũng không biết nữa. Con chỉ cảm thấy mẫu thân đột nhiên biến mất, Nhuyễn Ngọc đưa con đi tìm mãi mà chẳng được, nên con rất sợ hãi. Mẫu thân từng nói, nếu một ngày nào đó người biến mất, thì chính là đã bị người ta dìm xuống đáy hồ. Cho nên, con liền chạy tới đó xem sao...”

Ta ôm chặt lấy Tương Tư trong lòng rồi than “Ở nơi này, cũng chỉ có mỗi mình con là đối xử thật lòng với ta thôi.”

Tương Tư không hiểu được ẩn ý trong câu nói của ta, nghe vậy liền tỏ ra đắc ý, bật cười ha ha rồi cũng ôm chặt lấy ta.

Thuần Vu Vọng nhìn ta chăm chú, định nói gì rồi lại thôi, sau cùng lặng lẽ ngồi bên bàn, rót trà từ từ thưởng thức. Bình trà đó vừa mới được mang vào, vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Ta đang đoán liệu có phải ngài không yên tâm về Tương Tư, nên tính ở lại canh phòng nơi này cả đêm “Trong phòng có thêm một người càng nhìn càng ghét thật đúng là chẳng biết phải tịnh dưỡng thế nào?”

Tương Tư thấy kì lạ liền hỏi “Thế nào được gọi là càng nhìn càng ghét vậy?”

Ta đáp “Ừm, thì chính là có thêm một Tương Tư nghịch ngợm như vậy trong phòng, mẫu thân chẳng thể nào nghỉ ngơi, tịnh dưỡng.”

Tương Tư liền đỏ mặt đưa lời giải thích “Con không nghịch ngợm đâu.”

Ta xoa đầu cô bé, mỉm cười nói “Ừm, Tương Tư không hề nghịch ngợm, là mẫu thân nói sai. Chúng ta đi ngủ thôi.”

Giữa đêm, ở đỉnh núi cao gần đó truyền tới một vài tiếng chim ung.

Thuần Vu Vọng chỉ lưu tâm đến tiếng chim kêu tương tự như tối hôm đó, nhưng lại không phát hiện ra tiếng chim ung xuất hiện giữa đêm khuya đã hai ngày nay rồi. Đây mới là ám hiệu Tư Đồ Vĩnh thúc giục ta hành động.

Nói cho cùng thì tính tình của ngài cũng nóng vội hơn, nếu lâu ngày mà không nhận được tin tức của ta, sẽ không an tâm mà thực sự gây ra chuyện gì đó.

Ta lặng lẽ thức dậy, búi tóc lên như một nam nhi, tìm một chiếc áo choàng màu sậm khoác lên người, buộc thân áo dưới gọn lên thắt lưng, thay sang đôi ủng da bò, sau đó quay lại nhìn về phía Tương Tư.

Đáng tiếc là ta hoàn toàn không chuẩn bị thuốc mê có thể khiến cô bé hôn mê bất tỉnh, do dự một hồi, ta thận trọng bế cô bé lên, đánh một quyền sau gáy, khiến cô bé ngất đi.

Đứa bé còn đang trong giấc ngủ say, đương nhiên không hề vùng vẫy, nghiêng đầu sang dựa vào trước ngực ta ngủ say, đôi má đỏ hồng, vô cùng an định, đầu mũi lấm tấm mồ hôi, xem ra tối qua vừa mới uống thuốc, nếu thế này thì không thể dễ bị nhiễm lạnh được.

Do dự một lúc, ta liền lấy tấm áo choàng dày dặn bọc kín Trương Tư lại, rồi buộc chặt trong lòng mình, lấy cây đánh lửa ra, châm lửa vào những vật dễ bốc cháy như rèm màn, chăn gối, sau đó vận khinh công nhảy lên cột nhà ẩn náu.

Cửa trước cửa sau nhanh chóng truyền tới tiếng thét gọi kinh hãi của đám Tiểu Thích, cửa nhanh chóng bị đẩy ra. Trong ánh lửa hỗn loạn, bọn Tiểu Thích xông nhanh đến giường, kéo tấm chăn đang phát hỏa lên rồi thét lớn tiếng “Phu nhân biến mất rồi. Tiểu Quận chúa... tiểu Quận chúa cũng mất tích rồi.”

Ta đã nhìn rõ phương hướng từ trước, vào đúng lúc bọn họ đang hoảng loạn thất kinh, liền ném cây đánh lửa trong tay ra ngoài cửa, lặng lẽ rơi vào đồng cỏ cây bên ngoài.

Gió thổi qua, ngọn lửa nhanh chóng bốc cao, đúng vào giây phút quan trọng đó, ngọn lửa rừng rực cháy, chẳng thể dập tắt được.

Thuần Vu Vọng vừa mới xông vào trong, thần thái tốt cùng kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, lại vừa hoang mang, hoảng loạn, đúng lúc đưa mắt nhìn đi tứ phía, bên ngoài đã có người chạy vào cấp báo “Bên đó có động tĩnh.”

Người trong phòng thậm chí còn chẳng buồn dập lửa, vội vã nhảy ra ngoài qua cửa sổ, phi về phía ngọn lửa lớn bùng bùng phát cháy.

Thuần Vu Vọng lại chui vào trong chỗ rèm màn bốc cháy, tìm kiếm hết những chỗ kín đáo ở trong căn phòng, vừa tìm kiếm lại vừa lo lắng gọi lớn “Tương Tư! Tương Tư! Mau trả lời phụ vương.”

Nếu Tương Tư còn tỉnh, đương nhiên sẽ đáp lại lời ngài. Đáng tiếc cô bé đang hôn mê nằm trong lòng ta, không hay biết bất cứ chuyện gì.

Ngọn lửa đã cháy đến vạt áo của ngài, rọi ánh lửa đỏ rực lên khuôn mặt trắng nhợt vì lo lắng.

Ta đột nhiên nghĩ đến việc, ngài yêu quý Tương Tư hơn cả sinh mệnh mình, nếu cô bé có chuyện gì bất trắc, e là ngài sẽ suy sụp tinh thần, thậm chí tuyệt vọng, đau khổ hơn nhiều so với việc mất đi Doanh Doanh vào năm năm trước.

Trong lòng ta đột nhiên cảm thấy khó chịu, thậm chí còn nghi hoặc phải chăng bản thân đã làm điều quá đáng. Thế nhưng tại sao ta lại phải thương xót cho ngài? Ngài chỉ là một vị thân vương địch quốc luôn coi ta như một nữ tù binh rồi ra sức chiếm đoạt, thậm chí, có lúc còn muốn đẩy ta đến cái chết... Hai chúng ta đấu nhau đến mức người sống kẻ chết, đó cũng là việc đương nhiên. Ta nắm chặt thanh kiếm Thừa Ảnh trong tay.

Ngọn lửa bùng lên, khiến căn phòng sáng bừng chẳng khác nào giữa ban ngày. Thế nhưng ngài dường như nhận định chắc chắn chúng ta vẫn còn ở lại trong căn phòng này, cũng chẳng bận tâm đến ngọn lửa bén lên y phục, chỉ cảm cúi khom người xuống tìm kiếm khắp gầm giường rồi rưng rưng đứng mà thôi.

Ngài chỉ biết, ta thân mang thương bệnh, sắp sửa không động đậy được nữa, chứ không thể ngờ được ta đã hồi phục võ công từ lâu, thậm chí có thể nhẹ nhàng bay lên cột nhà ẩn trốn.

“Tương Tư! Tương Tư! Tương Tư!”

“Vẫn Vẫn...”

Hơi thở của ngài càng lúc lại càng thêm gấp gáp, sau cùng cất tiếng gọi tên ta, rồi bị nghẹt thở vì khói, bật ho sặc sụa.

Trong phòng vang lên tiếng đồ đạc bị lửa thiêu đốt, khói bốc nghi ngút không ngừng, Tương Tư đang hôn mê bất tỉnh bắt đầu cau chặt đôi mày. Ta hoang mang đưa chiếc khăn che mũi cô bé lại, vùi đầu cô bé vào trong lòng mình, không để cô bé hít thở thứ không khí càng lúc càng nồng nặc khói đen.

May mà lúc này Thuận Vu Vọng đột nhiên nghe thấy động tĩnh gì đó, liền dương kiếm lên chém đứt vạt áo bắt lửa của mình, phi thân ra ngoài qua cánh cửa sổ phía sau.

Ta lập tức nhảy xuống nhanh chóng bước ra ngoài thông qua cửa chính.

Có một vài nô bộc và thị nữ không biết võ công không tham gia cứu người, đang hoang mang xách nước chạy về phía này dập lửa, ta đập ngã mấy tên đang chặn đường mình, vận khinh công, bay nhanh về phía rừng mai.

Bên này liền có người kêu lên thảng thốt “Ở phía này! Ở phía này! Phu nhân đã đưa theo tiểu Quận chúa trốn thoát theo hướng này rồi.”

Còn ta cũng đã hiểu tại sao Thuận Vu Vọng đột nhiên lại vội vã xông ra ngoài cửa. Thì ra ở chỗ nào đó lại bắt đầu vang lên tiếng chim chóc.

Lần này, đích thực là tín hiệu của Tư Đồ Vĩnh. Ngài đã nhìn thấy pháo hiệu mà ta phát ra, biết được ta đã hành động, nên muốn dùng ám hiệu để thông báo muốn ta đi theo đường núi tiến về phía Đông Nam.

Ta đưa tay lên, lại bắn một pháo hiệu về phía khác. Pháo vừa vụt lên, tiếng chim chóc nhanh chóng ngưng lại.

Pháo hiệu lần này là muốn báo cho Tư Đồ Vĩnh rằng ta đã tiếp nhận được ám hiệu của ngài, thế nhưng cũng đã làm lộ hành tung của mình. Có điều ở trên núi giữa lúc đêm khuya thế này, cây cối đã che hết ánh trăng, đợi đến khi Thuần Vu Vọng dẫn theo người tới thì ta đã đi được xa rồi. Cho dù Thuần Vu Vọng có âm thầm bài bố thị vệ canh phòng, cũng không dễ dàng gì phát hiện ra được hành tung của chúng ta trong vùng rừng cây rậm rạp.

Ta vận khinh công, bay nhanh về phía Đông Nam, mắt nhìn đã sắp đến được đường núi, từ phía bên cạnh vụt ra một bóng người “Là ai? Mau đứng lại.”

Ta không chút do dự liền đưa kiếm tấn công, lạnh lùng nói “Tránh đường. Kẻ nào dám chặn đường, giết chết không tha.”

Người đó không đáp lại, vừa chặn đường ta vừa dùng ám hiệu thông báo cho đồng bọn.

Ta không nói thêm gì, lập tức dùng chiêu thức lợi hại tấn công vào vị trí trọng yếu của hắn. Người này lúc đầu còn dè dặt, không ngừng nhìn vào đứa bé trong lòng ta, trong lúc đao kiếm giao tranh, cực kỳ thận trọng.

Trong chốn rừng sâu núi thẳm, chỉ e là trong phạm vi mười dặm quanh đây, có thể kiếm được đứa bé tầm năm, sáu tuổi thì ngoài tiểu Quận chúa của họ ra, chẳng còn ai khác.

Ta biết chắc rằng Thuần Vu Vọng sẽ nhanh chóng đuổi theo tới đây, thế nên không thể để lỡ thời gian, đâm một kiếm tới chỗ hiểm của đối phương,

cũng chẳng cần biết hần sống chết thế nào, đưa chân đạp hần sang một bên, nhanh chóng bay về phía đường xuống núi.

Phía trước lại xuất hiện bóng một vài người xông tới, lúc ta vừa đưa kiếm lên, người đó nhanh chóng cất tiếng gọi “Vãn Vãn.”

Ta vừa nghe thấy giọng nói của Tư Đồ Vĩnh, lập tức thu kiếm “Thái tử Điện hạ, ngài sai thuộc hạ tới đây tiếp ứng là được rồi, hà tất phải tự mình xông pha vào nơi mạo hiểm? Ngài có biết đây là nơi nào hay không?”

Tư Đồ Vĩnh gãi đầu gãi tai, mỉm cười không nói. Người anh họ Liễu Tử Quân từ nhỏ đã đi theo bảo vệ cho Tư Đồ Vĩnh nghe vậy liền nói “Từ nhỏ ngài ấy đã như vậy rồi, chỉ cần chuyện gì có liên quan đến Tàn tướng quân, không bao giờ là chuyện nhỏ cả, làm gì an tâm đứng đợi ở chỗ khác chứ?”

Ta đẩy bọn họ, nói “Mau đi thôi, chỉ sợ một lúc nữa là Thuần Vu Vọng sẽ dẫn theo người đuổi tới đây đây.”

Tư Đồ Vĩnh đồng ý, vừa chạy nhanh về phía trước vừa cúi xuống nhìn vào lòng ta rồi hỏi “Đây là cái gì? Một đứa nhóc con sao?”

“Cô bé này sao? Con gái của Thuần Vu Vọng.”

“Chính là tiểu Quận chúa Tương Tư mà Thuần Vu Vọng coi trọng hơn cả mạng sống của mình sao?” Liễu Tử Quân vô cùng vui mừng, tiếp tục lên tiếng “Tàn tướng quân, người thực sự lợi hại quá. Có tấm bùa hộ thân này, xem hần còn dám truy đuổi chúng ta nữa hay không?”

“Con gái... con gái của Thuần Vu Vọng?” Tư Đồ Vĩnh dường như có chút kinh ngạc, nhìn đứa bé trong lòng ta đầy quái dị, sau đó lại nhìn ta, suýt chút nữa thì đâm sầm vào thân cây trước mặt.

Ta vội vã kéo ngài tránh khỏi thân cây, rồi kì lạ hỏi “Làm sao thế?”

“Không... không có gì.” Tư Đồ Vĩnh định thần “Ta chỉ muốn biết tên Thuần Vu Vọng đó rốt cuộc trông như thế nào, đoán chắc con gái hắn cũng có vài phần giống phụ thân.”

Ta kì lạ không hiểu tại sao vào lúc này rồi mà ngài lại hứng thú muốn biết dung mạo của Thuần Vu Vọng và con gái của ngài, nhất thời cũng chẳng còn tâm tư suy ngẫm thêm, chỉ kéo ngài, cùng bảy, tám viên cao thủ đại nội tới đây ứng cứu nhanh chóng tiến lên phía trước.

Tư Đồ Vĩnh vẫn không mấy an tâm, cả đường luôn đưa lời hỏi ta “Tại sao mãi đến hôm nay nàng mới trốn thoát? Có phải sức khỏe hồi phục không tốt? Ta còn đang suy tính liệu có nên tiến sâu vào lòng địch để điều tra xem sao không...”

Ta liền nói “Không có gì hết, chỉ xảy ra chút bất ngờ mà thôi.”

“Chút bất ngờ... chút bất ngờ của Tần Văn nàng liệu có còn là điều nhỏ nhặt hay không?”

Ngài căng thẳng đưa mắt nhìn ta kĩ lưỡng, đột nhiên lên tiếng “Sắc mặt của nàng rất kém. Có cần ta cống nàng hay không?”

Ta cũng sợ thể lực của mình chưa hồi phục lại hẳn, đi như vậy cả đêm e là không ổn, thế là liền cỡi Tương Tư xuống, nhét vào lòng Tư Đồ Vĩnh nói “Ừm, ngài hãy bế cô bé giúp ta đi.”

Tư Đồ Vĩnh chấp choạng nhận lấy, thận trọng từng tí một, đột nhiên lại thét lên “Tại sao lại bé thế này? Lại còn mềm nhũn nữa? Này, này... ta không dám bế đâu...”

Ngài tuy rằng là Thái tử, thế nhưng xưa nay không lưu tâm đến nữ sắc, bốn năm trước có lập Đoan Mộc Hoa Hy làm Thái tử phi, đến nay vẫn còn

chưa có con cái, vậy nên cũng chưa từng bế đứa bé năm, sáu tuổi nào cả, ôm Tương Tư mà tay ngài không khỏi run lên bần bật.

Liễu Tử Quân liền đón lấy, buộc chặt chiếc áo vào người mình rồi bật cười nói “Như vậy chắc chắn là sẽ không bị lạnh nữa. Thế nhưng phụ thân của cô bé nếu dám đuổi theo chúng ta, cứ để cho chết công cũng được. Đáng tiếc cho đứa bé này, còn nhỏ mà đã trở thành quỷ con chết thay phụ vương mình.”

Ta nghe vậy mà dựng cả tóc gáy, đột nhiên cảm thấy giao Tương Tư cho người này chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, đang nghĩ liệu có nên cướp Tương Tư về ôm chặt trong lòng mình không nữa.

Đang lúc suy tư, Tư Đồ Vĩnh đã vội lên tiếng “Tử Quân, huynh đừng ăn nói hàm hồ, bế cô bé cho tử tế, còn nhỏ xiu thế, cẩn thận không làm cô bé bị thương đấy.”

Liễu Tử Quân nhận lệnh lại nói “Yên tâm đi, ta bế chắc lắm. Huống hồ chi đứa nhỏ này xương cốt mềm dẻo, làm sao mà bị thương dễ dàng như vậy chứ? Nếu phụ vương của cô bé không đến uy hiếp chúng ta, ta đương nhiên sẽ chẳng làm tổn hại gì đến cô bé cả, tạo nghiệt đấy.”

Ta im lặng, để mặc cho Liễu Tử Quân tiếp tục bế Tương Tư lên đường.

Bởi vì ban nãy đã bị lộ tung tích ở đường núi, nên chúng ta phải rẽ sang đường khác, xuống núi theo hướng khác, đường đi khúc khuỷu gập ghềnh, chỉ cần bất cẩn đôi chút là chân đã bị đá nhọn cứa vào. Nói cho cùng thể lực ta vẫn chưa hồi phục lại hẳn, khó lòng chống đỡ lâu, khoảng nửa canh giờ sau, liền cảm thấy tim đập chân run, không còn chút sức lực nào nữa.

Tư Đồ Vĩnh theo sát phía sau, vẫn luôn nhìn ta bằng ánh mắt kì quặc, đột nhiên lại đuổi lên trước, tóm lấy ta rồi đưa ra sau lưng. Ngài nói “Thôi cứ để ta công nàng. Nàng... rốt cuộc đã bị hành hạ như thế nào? Tại sao lâu

như vậy rồi mà vẫn chưa hồi phục, nay cả Tuyết Chi Đan cũng không thể khiến nàng khỏe lại được?”

Bị sảy thai, lại bị lạnh cóng, rồi thương tích đầy mình, đến quý môn quan du ngoạn vài vòng, cho dù có linh đan diệu dược của Thái Thượng Lão Quân thì cũng chẳng thể nào khiến ta bình phục lại hoàn toàn trong thời gian có vài ba ngày.

Ta miễn cưỡng mỉm cười rồi đáp lại “Nào có bị hành hạ gì? Chỉ là hơi yếu một chút thôi...”

Tư Đồ Vĩnh than dài “Từ nhỏ nàng đã như vậy rồi, chuyện lớn bằng trời cũng giấu kín trong lòng, không chịu nói với người khác nửa câu, nàng không sợ dồn nén lâu tích thành bệnh sao? May mà Tư Đồ Lăng cũng là một kẻ như vậy, hai người cứ sống bên nhau rồi độ xem ai giấu nhiều tâm sự hơn đi.”

Ta nằm trên lưng ngài, vỗ vai ngài, chuyển sang chủ đề khác “Còn nhớ hồi nhỏ, từ sáng đến tối ngài đều chạy lon ton theo ta, vừa chớp mắt, không ngờ cũng đã thành thân, biết chăm sóc người khác rồi đây.”

Tư Đồ Vĩnh ‘hum’ một tiếng nói “Ta chỉ bằng lòng chăm sóc nàng thôi, cũng giống như hồi nhỏ nàng chăm sóc ta vậy.”

“Hồi nhỏ...” Ta bất giác thở dài “Ta không còn nhớ rõ nữa. Cũng không biết có phải do căn đại bệnh năm đó, mấy năm gần đây, trí nhớ của ta không còn được như trước.”

Tư Đồ Vĩnh liền nói “Ừm, nàng thường không nhớ rõ những chuyện mình đối xử tốt với người khác. Năm đó, mẫu phi ta qua đời, Trịnh Quý phi sợ ta chặn đường của Tam hoàng đế, liền ra lệnh cho bọn tiểu thái giám ăn hiếp ta, là nàng đã đập chúng mấy cước, lúc đó trông nàng oai phong vô cùng. Ta liền nghĩ, tiểu công tử này không biết con nhà ai, tương lai nhất

định sẽ trở thành một Đại tướng quân, chứ ai biết được nàng chỉ là một nha đầu miệng còn hôi sữa, hơn ta có hai tuổi.”

Ta chợt nhớ, đứa bé trai bản thủ bị người ta đẩy vào trong góc tường, người được gọi là long tử, vừa mất đi mẫu phi, không có ai bảo vệ, nguy hiểm rình rập.

“Năm đó ta tám tuổi sao? Chính lúc định lên núi Tử Nha học nghệ, đang định vào cung cáo biệt Đức Phi nương nương, ai ngờ gặp được ngài. Ta còn tưởng rằng bọn họ đang bắt nạt một tiểu thái giám yếu đuối mới nhập cung, ai ngờ lại chính là đương kim Nhị hoàng tử.”

Tư Đồ Vĩnh than dài “Tính ra thì, cũng may nhờ Đức Phi nương nương nói đỡ giúp ta, cũng đưa ta đến núi Tử Nha học nghệ. Nếu không, ta chắc đã trở thành một hoàng tử được an táng long trọng từ lâu rồi?”

“Ngài đã lo xa rồi...”

Ta tuy rằng an ủi ngài như vậy, thế nhưng, biết chắc ngài không hề nói quá.

Tranh đoạt đế vị, xưa nay vô cùng kịch liệt, Nam Lương là vậy, Bắc Nhuế thì cũng kém cạnh gì?

Đương kim Hoàng đế Đại Nhuế Tư Đồ Hoán có sáu vị hoàng tử, thế nhưng còn sống đến bây giờ chỉ còn lại mỗi Nhị hoàng tử Tư Đồ Vĩnh và Tứ hoàng tử có phần trì nộn Tư Đồ Kiện thôi. Năm đó, ta thấy vị Nhị hoàng tử này cũng mất mẫu thân từ bé giống mình, bị người hầu ức hiếp cũng chẳng ai thèm để tâm, liền nói chuyện lại với cô cô của mình Tần Đức Phi. Người ở trong cung lâu, không hề có con cái, thế là liền lưu tâm, đề nghị Hoàng đế cho Tư Đồ Vĩnh đến núi Tử Nha học nghệ cùng với người anh họ Tư Đồ Lăng. Tư Đồ Hoán đang đau đầu nhức óc trước sự đầu đá của Đoan Mộc chiêu nghi mới đắc sủng và Trịnh Quý phi đã sủng ái lâu ngày, hoàn

toàn không có tâm trí lo lắng đến con trai thơ dại của mình, lập tức đồng ý ngay. Sau đó ngài còn cho phép Tần Đức Phi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa cho Tư Đồ Vĩnh, rồi đưa lên núi Tử Nha học nghệ.

Sự thực đã chứng minh, quyết định năm đó của cô cô quả nhiên là vô cùng anh minh. Trịnh Quý phi uống công hãm hại các hoàng tử khác, kẻ chết, người bị điên, không ngờ Tam hoàng tử của mình cũng bị người ta yểm bùa, mắc phải bạo bệnh tử vong. Vì chuyện này, người ốm yếu đến tàn tạ nhan sắc, trong khi đó, Đao Mộc chiêu nghi lại đang trong thời kì xuân sắc, độc sủng hậu cung. Đao Mộc chiêu nghi sau trở thành Hoàng hậu Đao Mộc, vào lúc đặc sắc phong Hoàng hậu, được mọi người kính trọng nhất mực, Trịnh Quý phi thân trong tẩm cung, khóc lóc suốt cả đêm, rồi qua đời. Địa vị của Hoàng hậu Đao Mộc sau đó, càng lúc càng thêm ổn định, vững chắc.

Thế nhưng Hoàng hậu Đao Mộc diệt trừ hết mọi đối thủ, chính người lại chẳng làm nên chuyện, sau khi sinh được công chúa Thường Hy, không sinh thêm được mụn con nào khác. Tư Đồ Hoán lúc này chẳng còn ai khác, cuối cùng mới nhớ ra mình vẫn còn một đứa con vút lên núi Tử Nha học nghệ bấy lâu, vội vã đón về, sắc phong Tấn Vương. Lúc này, Tư Đồ Vĩnh đã trưởng thành, biết rằng bản thân đã xa cách phụ hoàng nhiều năm, tình cảm không sâu đậm, chỉ sợ không thể nào đối chọi lại được với Hoàng hậu Đao Mộc, thế nên, sau khi được ngoại tộc kiến nghị, quyết định cưới tiểu thư Hoa Hy nhà Đao Mộc về làm phi.

Đao Mộc Hoa Hy trên danh nghĩa là cháu gái đằng ngoại của hoàng hậu Đao Mộc, thế nhưng tất cả những tướng lĩnh đi theo Hoàng đế Đại Nhuế Nam chinh Bắc chiến năm đó không ai không biết, nàng thực ra chính là con gái ruột của Hoàng hậu Đao Mộc.

Hoàng hậu Đao Mộc vốn là công chúa Tây Lược, năm đó đã có phò mã và sinh được một người con gái. Nước Tây Lược bị công phá, vua Tây Lược cùng các thân vương nhanh chóng trở thành tù binh của Đại Nhuế,

người cho dù tóc tai rũ rượi, mặt mày bẩn thỉu, vẫn chẳng che nổi diện mạo hoa nhường nguyệt thẹn, quốc sắc thiên hương, thế nên nhanh chóng được Tư Đồ Hoán để mắt tới. Khi đã được đắc sủng, người liền được phong thành chiêu nghi của Đại Nhuế, phò mã của người đồng thời bị trăm quyết, con gái cùng người thân bị đưa về Bắc Đô, đổi thành họ Đoan Mộc, sau này trở thành con gái của Nhị thúc, sau này được phong thành Bình An Hầu.

Hoàng hậu Đoan Mộc không có mụn con trai nào, đang lo lắng cho tương lai sau này của mình, thấy Tư Đồ Vĩnh hiểu chuyện tìm tới, dung mạo tuấn tú, văn võ song toàn, vô cùng vui vẻ, liền gả ngay Đoan Mộc Hoa Hy cho ngài. Năm sau, Tư Đồ Vĩnh được sắc phong thành Thái tử, chuyển tới Đông cung, Đoan Mộc Hoa Hy cũng trở thành Thái tử phi.

Công chúa Thường Hy có phải là mệnh phượng hoàng, liệu có thể mẫu nghi thiên hạ hay không thì chưa ai biết, thế nhưng, tỷ tỷ của nàng sớm muộn gì cũng sẽ nắm chắc ngôi vị Hoàng hậu trong tay. Tính ra Tư Đồ Vĩnh tuổi còn trẻ, có thể đi được đến bước này, cũng chẳng dễ dàng gì.

Ta suy ngẫm một hồi, rồi quay sang hỏi Tư Đồ Vĩnh “Công chúa Thường Hy đã được cứu thoát thuận lợi rồi chứ?”

Tư Đồ Vĩnh vừa công ta, nhanh chóng tiến lên phía trước, vừa lên tiếng trả lời “Đúng vậy, sáng sớm hôm trước động thủ, không có gì sai sót. Ta đoán chắc muộn nhất tối nay tin tức sẽ được chuyển về nơi này. Thấy nàng mãi không có động tĩnh gì, đang vô cùng lo lắng.”

Sáng sớm hôm trước mới động thủ...

Ngay cả tin tức được chuyển tới thông báo công chúa Thường Hy đã được giải cứu ba ngày trước hôm ta bị chìm xuống đáy hồ cũng là giả. Thế nhưng Thuần Vu Vọng âm thầm giam giữ công chúa Thường Hy, đây là chuyện cơ mật, kẻ địch của ngài làm sao mà biết được? Huống hồ người

đưa tin tức tới chắc chắn là người của phủ Chấn Vương, Thuần Vu Vọng mới tin tưởng đến vậy.

Ta suy nghĩ mãi chẳng ra điều bí mật ẩn chứa trong này, nên chỉ có thể từ từ nghe ngóng tình hình chính trị tại Nam Lương hai tháng nay.

Kiểm ảnh dọc ngang, hồn đoạn bay bổng giữa tầng mây

Quả nhiên như những gì ta đã dự liệu, Hoắc Vương Thuần Vu Thái sau khi thanh trừ hết mọi địch thủ, liền lên ngôi xưng đế, lấy hiệu là Thừa Bình. Ngài liền đưa lời giải thích như sau: Do Nguyên Quang Đế tin lầm triều thần, bị tiểu nhân hãm hại, Hoắc Vương Thuần Vu Thái đưa quân dẹp loạn có công, lại được Thái hậu ủng hộ, lên tiếp vị Hoàng đế. Thế nhưng Tư Đồ Vĩnh lại nghe ngóng được thông tin chính xác đằng sau rằng, lần chính biến này chính là do Lý Thái hậu âm thầm ra lệnh cho ba người con còn lại của mình gây nên.

Lý Thái hậu là một người phụ nữ háo thắng, sau khi Thuần Vu Thận tiếp vị, cũng thường lộ diện can thiệp vào chính sự. Thuần Vu Thận tính nóng nảy, ban đầu còn có thể chịu đựng được, thời gian lâu dần, khó tránh nảy sinh nhiều mâu thuẫn. Lại cộng thêm, sau lưng cả hai thường có người đưa lời ly gián. Hoắc Vương, Vĩnh Vương do bị huynh trưởng xa lánh, nghi kị, cũng vô cùng oán hận, trong khi đó, mấy năm gần đây Hoàng thượng và Thái hậu thường xảy ra nhiều tranh chấp. Hoàng hậu của Thuần Vu Thận vốn là cháu gái của Lý Thái hậu, dung mạo tầm thường, nhưng lại ghen tuông, đánh đá. Thuần Vu Thận phế bỏ làm phi, chuẩn bị lấy công chúa Thường Hy về đưa lên ngôi Hoàng hậu. Hành động này e rằng cũng chỉ vì muốn thị uy với Lý Thái hậu. Lý Thái hậu muốn bảo vệ cháu gái mình, liền gọi Hoàng đế đến dạy bảo, không ngờ Thuần Vu Thận lại đưa lời khích bác, còn khuyên mẫu hậu nên biết giữ đúng bản phận của phụ nữ, an tâm tịnh dưỡng ở cung Từ Thọ, khiến cho Lý Thái hậu tức quá sinh bệnh.

Lý Thái hậu cũng là một nhân vật vô cùng đáng sợ, vất vả cả một đời mới đi được đến hôm nay, làm sao mà nhẫn nhịn được cơn giận này? Bên ngoài giả vờ ốm bệnh không màng chuyện triều chính, nhưng lại lặng thầm truyền mật chỉ cho ngoại tộc Lý thị cùng với ba người con khác là Hoắc Vương, Vinh Vương và Chấn Vương diệt trừ tên nghịch tử bất hiếu, lập Hoắc Vương lên làm Hoàng đế.

Câu nói mẫu tử tình thâm, cốt nhục liên tâm, rớt cuộc vẫn chẳng thể nào vượt qua nỗi vinh hoa phú quý có thể khiến con người mất hết lương tri.

Ta liền hỏi “Tần đế đăng cơ, Vinh Vương, Chấn Vương chắc cũng được phong thưởng hậu hĩnh chứ?”

Tư Đồ Vĩnh liền nói “Đúng thế, châu ngọc, mỹ nhân, đất phong, tất cả đều không thiếu. Bọn họ vốn dĩ đã là hoàng đệ, được phong làm thân vương, chức quan nào có thể to hơn được nữa. Nhớ lại lúc xưa, Thuần Vu Thái vẫn luôn chê trách Thuần Vu Thanh nghi ngờ lòng dạ của mấy huynh đệ họ, không chịu trọng dụng đúng tài năng của mỗi người. Thế nhưng đến khi hắn lên tiếp vị, lại để cho Thập Nhất đệ Thuần Vu Hạo thượng võ quản lý bộ hộ, để cho Thuần Vu Vọng cả ngày chỉ biết gửi tình với gió trăng quản lý bộ binh.”

“Thuần Vu Vọng... nhậm chức tại bộ binh?”

“Đúng vậy. Chức vị Binh bộ Thượng thư này không phải là nhàn rồi, trước kia do Nguyên Quang Đế đích thân nắm giữ. Thuần Vu Vọng tuy rằng được phong chức, nhưng lại rất ít khi ở kinh thành, nếu không có chuyện gì quan trọng, thì đều để cho các Binh bộ Thị lang xử lý, chỉ cần chép lại một bản đem nộp cho hắn là được rồi. Nếu có chuyện gấp, Binh bộ Thượng thư không có tại đó, hai vị Binh bộ Thị lang sẽ trực tiếp báo cáo lên Hoàng thượng chờ lệnh. Vậy nên bộ binh này vẫn nằm dưới sự quản lý trực tiếp của Thuần Vu Thái mà thôi.”

Ta trầm ngâm lên tiếng “Vĩnh, ngài cho rằng... Thuần Vu Vọng thực sự là loại người gửi tình với gió trăng, cam nguyện sống đơn côi nơi rừng sâu núi thẳm này sao?”

Tư Đồ Vĩnh lặng người rồi nói “Hắn ta là người thế nào, chẳng có liên quan gì đến chúng ta đúng không? Đợi khi nào chúng ta quay về Đại Nhuế, thì còn ai thêm quan tâm đến Đại Lương này kẻ tranh người đấu đến kinh thiên động địa thế nào chứ.”

Ta quay sang nhìn Tương Tư đang nằm ngủ ngon lành trong vòng tay của Liễu Tử Quân, thì thầm lên tiếng “Chẳng có quan hệ gì sao? Chỉ e là... không hề đơn giản vậy thôi.”

Tư Đồ Vĩnh đột nhiên im lặng, nhanh chóng lao nhanh về phía trước.

Bởi vì chọn con đường heo hút để đi, đường núi khắp khiu gập gềnh, đầy đá nhọn, sương mù dày đặc. Dưới ánh trăng nhạt nhòa, mây khói thoáng xa thoáng gần đã che mờ mọi thứ, thì thoảng lại nghe thấy tiếng chim chóc hót ca, càng cảm thấy chốn này rừng sâu nước thẳm, đáng sợ lạ thường. Thế nhưng, ngồi trên tấm lưng vững chãi của người thiếu niên cùng trưởng thành từ nhỏ, cách một lớp y phục dày dặn ta vẫn cảm nhận được cơ thịt rắn rỏi, nóng bừng và nhịp tim mãnh liệt, khỏe mạnh.

Hoặc giả, ngài đã không còn là thiếu niên khi xưa nữa rồi. Chúng ta cùng trải qua phong ba bão táp, bị ép buộc phải gánh trên vai những trọng trách đáng sợ, mặc cho đôi vai chúng ta có chịu đựng nổi hay không. Quá mệt mỏi, ta dần mơ hồ ngủ thiếp đi.

Đợi khi nghe tiếng Tư Đồ Vĩnh bàn thảo kế hoạch cùng Liễu Tử Quân, ta mới choàng tỉnh, thấy bên trời đã lóe lên tia sáng, vùng trời phía Tây cũng bắt đầu rực lên màu xanh mát của núi rừng.

Tư Đồ Vĩnh thấy ta tỉnh dậy, liền quay sang cười nói “Vãn Vãn, chúng ta sắp xuống núi rồi. Đợi đi xuyên qua con đường núi bên đó, người của chúng ta đã chuẩn bị những con ngựa tốt nhất để tiếp ứng, chỉ còn khoảng nửa ngày nữa sẽ đến được bên sông. Tính ra, trước khi mặt trời lặn, chúng ta đã có thể tới được biên giới của Đại Nhuế.”

“Ừm.”

Ta trấn tĩnh lại rồi mỉm cười đáp “Ta đã ngủ khá lâu rồi, tinh thần cũng tỉnh táo lại nhiều. Hãy đặt ta xuống, tự ta có thể đi được.”

Tư Đồ Vĩnh do dự một hồi, lưu luyến đôi chút, sau cùng vẫn hạ ta xuống “Thực ra ta không hề mệt.”

Ta gật đầu nói “Là ta muốn xuống hoạt động gân cốt một chút.”

Lúc lại gần Liễu Tử Quân xem Trương Tư ra sao, cô bé vẫn được bọc lại kín mít, khuôn mặt bé xinh lộ ra trông thật đáng yêu, xem ra cô bé ngủ rất ngon, cũng không còn phát sốt nữa.

Tư Đồ Vĩnh lặng lẽ nhìn sang, thấy ta an tâm thở phào nhẹ nhõm, mới kéo tay ta tiến lên phía trước, mỉm cười nói “Vãn Vãn, nàng hình như rất quan tâm đến đứa bé gái này?”

“Đó là đứa bé rất hiểu chuyện...” Ta do dự một hồi rồi nói tiếp “Phụ vương của cô bé thế nào không nói đến, ít nhất đứa trẻ này đối xử với ta rất thật lòng. Từ nhỏ cô bé đã không có mẫu thân, nhưng lại nhận ta như mẫu thân ruột thịt.”

“Ừm.”

Tư Đồ Vĩnh không nói thêm gì, cúi đầu, nhíu chặt đôi mày rồi tiến lên phía trước, bộ dạng như có tâm sự.

Vượt qua con đường nhỏ xuống núi, tiếp đó lại băng qua một khu rừng rậm, trước mặt đã bắt đầu hiện lên những thôn làng nhỏ, với vài căn nhà thưa thớt. Người ngựa tiếp ứng Tư Đồ Vĩnh đều đang ẩn thân trong thôn làng trước mặt.

“Đến rồi!”

Tư Đồ Vĩnh hứng khởi kéo ta nhanh bước tiến lên, cả thân người ta đột nhiên khựng lại.

Mặt trời vừa nhô lên, làn sương mờ mịn giăng giăng khắp chốn, một chiếc bóng dài thướt đang lặng lẽ đứng trên con đường trước mặt, y phục trắng tinh thoát ẩn thoát hiện.

Ngài nhìn ta chăm chăm, lại quay sang nhìn Tư Đồ Vĩnh đang nắm chặt bàn tay ta, ánh mắt đen láy trong trẻo như mặt nước hồ thu, tĩnh lặng đến lạ kì, không nhận ra bất cứ hỷ nộ ái ố.

Tư Đồ Vĩnh chưa từng gặp mặt Thuần Vu Vọng thế nhưng ngài cũng tỏ ra cảnh giác, lập tức hỏi ta “Thuần Vu Vọng?”

Ta nhìn về thôn làng trước mặt than dài một tiếng “Vĩnh, thuộc hạ của ngài đúng là gốc nghềch.”

Đó đích thực là một ngôi làng hẻo lánh trên núi, còn những con ngựa Tư Đồ Vĩnh chuẩn bị lại toàn là thượng hạng, ít nhất cũng phải có tới bảy, tám con, những người dân ở đây tuyệt đối không thể có tiền mua nổi. Mấy ngày nay liên tục xảy ra biến cố. Thuần Vu Vọng nhất định đã đề cao cảnh giác, lưu tâm hết mọi động tĩnh xung quanh. Nếu đã tự đắc cho rằng đây là một thôn nhỏ hẻo lánh, không mấy người chú ý, đương nhiên là sẽ chẳng bận tâm che giấu hành tung, nên càng dễ dàng bị phát hiện.

Tư Đồ Vĩnh lúc này cũng đã hiểu ra, chán nản quay sang nhìn ta than dài một tiếng “Đương nhiên là chẳng thể so sánh với những thuộc hạ sắp được huấn luyện thành tinh đi theo nàng với Tư Đồ Lăng rồi.”

Ngài nói cứ như thể ta với Tư Đồ Lăng là những đại ma đầu thống soái một đám yêu tinh vậy! Ta trợn mắt lườm ngài, buông tay ra, tiến lên trước vài bước, bình thản nhìn Thuần Vu Vọng rồi nói “Chân Vương Điện hạ, ta muốn quay về Đại Nhuế, xin hãy nhường đường.”

Thuần Vu Vọng nhìn ta chăm chăm, mãi một lúc lâu sau mới từ từ lên tiếng “Từ trước đến nay nàng chưa từng có ý định ở lại, đúng không?”

Ta than thở “Tại sao ta lại phải ở lại? Thuần Vu Vọng, ngài cho rằng ta có lý do để ở lại nơi này hay sao?”

Ngài điềm nhiên đáp “Chuyện dìm nàng xuống đáy hồ, đoan chắc đã khiến nàng vô cùng căm hận ta.”

Ta bật cười nói “Thuần Vu Vọng, ai chịu đựng những nhục nhã do ngài ban cho lại không hận ngài, thì đó chắc chắn không phải là người thường mà là tiện nhân.”

“Cho dù không có chuyện dìm nàng xuống đáy hồ, nàng cũng không hề có ý định ở lại?”

“Ở lại để bầu bạn cùng với kẻ địch đã ức hiếp, sỉ nhục ta sao? Ngài nói xem liệu có khả năng này hay không?”

“Giao ước mười tháng, đương nhiên chỉ là kế hoạch hoãn binh.”

“Đúng vậy.” Ta thản nhiên nhìn thẳng vào mắt ngài “Ngài có thể bẻ gãy cánh tay của ta, thế nhưng ngài không thể bẻ gãy ý chí của ta được.”

Cuối cùng, ngài chẳng thể nào bình tĩnh thêm nữa “Ta biết nàng rất kiêu ngạo. Trước giờ ta chưa từng định bẻ gãy ý chí của nàng. Có điều, nếu bẻ gãy ý chí của nàng mà có thể giữ được nàng lại, ta nhất định sẽ làm.”

Tư Đồ Vĩnh im lặng bấy lâu, nghe vậy đột nhiên thét lớn “Thế nhưng ngươi vẫn chẳng thể nào giữ được.”

Ánh mắt Thuần Vu Vọng lúc này bùng bùng lửa hận, đôi mắt vốn dĩ sáng trong, tuyệt đẹp giờ bỗng trở nên vô cùng đáng sợ. Thế nhưng ngài lại bước lên phía trước, nắm chặt lấy tay ta, dáng dấp vẫn cứ nhất mực dịu dàng.

Thuần Vu Vọng lúc này mới quay sang nhìn Tư Đồ Vĩnh, lạnh lẽo quan sát một hồi “Hắn không phải là Tư Đồ Lăng.”

Lời này ngài muốn nói với ta. Tư Đồ Vĩnh nhỏ hơn ta hai tuổi, lại kém Tư Đồ Lăng đến năm, sáu tuổi, khí chất quý phái có thừa, nhưng chưa đủ diễm đạm, oai hùng, đương nhiên, chỉ cần nhìn qua cũng biết đây không phải là Tư Đồ Lăng.

Thế nhưng ta cũng chẳng muốn để thông tin Dương kim Thái tử Đại Nhuế xuất hiện tại biên giới Nam Lương truyền ra ngoài, nên chỉ bình thản đáp “Ngài ấy là bạn tốt của ta.”

Thuần Vu Vọng gật đầu “Một người như nàng, có lẽ sẽ có rất nhiều thuộc hạ trung thành, thế nhưng tuyệt đối không thể nào có nhiều bạn tốt được. Nàng thấy mình quá đơn độc, muốn giữ hắn ở lại Ly Sơn để bầu bạn sao?”

Ta cười khẩy rồi đáp “Ta đích thực cảm thấy quá đơn độc, cho nên mới đưa lệnh ái theo cùng, cả đường nói chuyện với nhau, tự nhiên sẽ không còn cô quạnh nữa.”

Ngài lúc này mới đưa mắt nhìn về phía Tương Tư đang nằm trong vòng tay của Liễu Tử Quân “Nàng đã cho Tương Tư dùng thuốc mê?”

Ta than dài “Ta thực sự hy vọng trong tay mình có thuốc mê. Lúc đó, ta dùng thủ pháp điểm huyết độc môn của mình, nhưng có chút tổn hại đến cơ thể. Tương Tư vẫn còn nhỏ tuổi, nếu trong vòng sáu canh giờ không được giải huyết, chỉ sợ sau khi tỉnh dậy sẽ trở thành một cô ngốc, chẳng còn nhận ra phụ mẫu mình là ai đâu.”

Ta ngược lên nhìn ánh bình minh sáng rực trước mắt, đưa tay lên tính rồi nói “Ta vốn dĩ tính rằng, đến tầm chiều muộn mới có thể đến bên sông, lúc đó, sẽ giải huyết để khí huyết lưu thông, không sớm không muộn, chắc hẳn sẽ không để lại bất cứ bệnh nào cho tiểu Quận chúa của Chấn Vương Điện hạ.”

Ngài nhìn ta chăm chăm, mãi lâu sau mới nói “Ta không tin.”

Nghe vậy ta không khỏi lặng người “Ngài nói gì chứ?”

Ngài dám đem tính mạng của con gái mình ra đánh cược sao? Lần trước, khi còn ở tại phủ Chấn Vương, bắt Tương Tư để uy hiếp, ta có một thân một mình, ngài không hề có ý định thả ta cùng công chúa Thường Hy đi. Bây giờ tuy rằng ta vẫn đang ở Đại Lương, nhưng ngài nhất thời cũng chẳng thể điều động được nhiều binh mã, thuộc hạ do Tư Đồ Vĩnh mang theo lại không hề yếu ớt. Ngài dựa vào cái gì mà cho rằng bản thân có thể bảo vệ con gái bình an dưới rừng đao biển kiếm?

Ta chỉ nghe thấy Thuần Vu Vọng bình thản lên tiếng “Ta không tin rằng nàng sẽ hạ thủ độc ác với Tương Tư. Nàng không phải tiện nhân, nàng là người.”

Thuần Vu Vọng nhìn ta chăm chú, ánh mắt sắc nhọn lạ thường, sắc đến mức khiến người đối diện không dám nhìn vào. Thế nhưng ta vẫn cứ chăm

chăm nhìn về phía ngài, và lập tức nhìn thấy đôi chút thất vọng cùng bi ai hiện lên trong đôi mắt ấy, dù đã được ngài che giấu kĩ càng.

“Ta không những là người, mà còn là tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế. Cho nên, ta không thể chịu được chuyện kẻ địch giam giữ, làm nhục bản thân. Tất cả những người làm chuyện có lỗi với ta, đều sẽ phải trả giá đắt.”

Chú ý đến những bóng người ẩn hiện trong rừng, rõ ràng chúng ta đã bị Thuần Vu Vọng bao vây, ta chẳng thể khách khí thêm nữa, từ từ rút kiếm Thừa Ảnh ra khỏi vỏ. Thanh kiếm Thừa Ảnh lóe lên ánh sáng chói mắt, cực kỳ đáng sợ.

Thuần Vu Vọng không hề rút kiếm, đồng dục buông từng từ “Nàng là tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế, không sai, thế nhưng, nàng đừng quên nàng chính là một phụ nữ, một mẫu thân.”

“Phụ nữ? Mẫu thân?” Ta bật cười thành tiếng “Cải dạng nam trang, tay cầm kiếm sắc, ta đã quên hết những chuyện này rồi.”

Mũi kiếm sắc nhọn, lóe sáng không ngừng. Ánh sáng lạnh như băng đó, phản chiếu lại ánh sáng chói mắt của mặt trời, tạo nên sắc cầu vòng xán lạn. Sát khí lạnh người, tột cùng đáng sợ.

Thuần Vu Vọng nhanh chóng rút kiếm, chống lại thế kiếm của ta, sắc mặt lúc này bắt đầu ửng đỏ, ánh mắt đen láy hiện lên nỗi căm hận và phần nộ.

“Nàng đã hồi phục lại võ công từ lâu rồi?”

Ta không đáp, quay sang nói với Tư Đồ Vĩnh “Mau đi tìm ngựa.”

Thuần Vu Vọng nhất định đã phát hiện ngựa ở nơi này, thế nhưng không hề giết chết mấy con ngựa đó mà đem giấu ở một chỗ lân cận.

Tư Đồ Vĩnh gật đầu quay sang Liễu Tử Quân “Mau đi tìm ngựa.”

Ngài chẳng buồn bận tâm đến đám thuộc hạ, cầm kiếm đi lên phía trước, không ngờ lại muốn liên thủ cùng ta giao chiến với Thuần Vu Vọng. Chúng ta vốn dĩ đã cùng môn phái, kiếm pháp được học cũng là tương đồng. Thời niên thiếu, chúng ta thường luyện võ trên núi Tử Nha, bởi vì võ nghệ Tư Đồ Lăng cao nhất, Tư Đồ Vĩnh chẳng thể nào địch lại nên ngài thường liên thủ cùng ta để tiếp chiêu Tư Đồ Lăng. Vậy nên khi ứng biến đối địch, chúng ta phối hợp rất ăn ý. Cách bao nhiêu năm rồi, sự ăn ý đó vẫn còn, tuy rằng lúc này thể lực ta chưa hồi phục hoàn toàn, thế nhưng liên thủ cùng Tư Đồ Vĩnh cũng không đến nỗi rơi vào thế hạ phong.

Thuần Vu Vọng giao đấu với chúng ta vài chiêu, sắc mặt từ ảo não chuyển sang phần nộ, thế nhưng mũi kiếm chỉ hướng về phía Tư Đồ Vĩnh, chiêu nào cũng là chí mạng.

Đây là lần đầu tiên ta thực sự chứng kiến bản lĩnh thực tài của vị thân vương nhân rảnh luôn được thiên hạ đồn thổi là thả hồn với gió trăng. Quả nhiên rất cao minh, tuy rằng nói là sau khi thành thân với Doanh Doanh, ngài mới luyện tập võ nghệ nghiêm túc, thế nhưng xem chừng, tài nghệ của ngài chẳng hề kém so với Tư Đồ Lăng. Cho dù ta có hồi phục thể lực hoàn toàn, đơn thương độc đấu cũng chẳng thể là đối thủ của ngài.

Còn Liễu Tử Quân sau khi nhận được chỉ lệnh của Tư Đồ Vĩnh, lập tức quay người hỏi “Ngựa đâu rồi?”

Lập tức có người rút còi thổi một hồi vang vọng, Tiếng ngựa hí trảng dài từ trong khu rừng rậm phía không xa, hiển nhiên những con ngựa này đã được huấn luyện.

Liễu Tử Quân quay đầu ra lệnh “Đi thôi, dắt ngựa đi.”

Thuần Vu Vọng đã sắp xếp người từ trước, đương nhiên không thể dễ dàng để cho người ta đến lấy ngựa, toàn bộ đội ngũ lập tức tiến lên chặn lại, bắt đầu động thủ.

Liễu Tử Quân liền thét lớn “Này, các người thực sự không cần tính mạng của đứa bé gái này nữa hay sao?”

Đám cao thủ của phủ Chấn Vương lúc này nhiều hơn chúng ta gấp ba lần, thế nhưng vừa nghe thấy câu nói này của Liễu Tử Quân lập tức do dự, tuy rằng có ngăn cản, nhưng không dám hạ thủ quá nặng, vừa giữ chân, vừa đưa mắt nhìn về phía Thuần Vu Vọng, hiển nhiên là đang chờ đợi mệnh lệnh của ngài.

Thuần Vu Vọng sầm mặt, chỉ chăm chú giao đấu với ta và Tư Đồ Vĩnh, hoàn toàn không quay sang ra hiệu cho đám thuộc hạ kia.

Ngài dám chắc ta sẽ không gây tổn thương cho Tương Tư sao? Hoặc có lẽ những ngày gần đây, ta đối xử với Tương Tư thực quá đối thân thiết?

Đám cao thủ thuộc phủ Chấn Vương thấy Thuần Vu Vọng không lên tiếng chỉ thị, dần dần bắt đầu to gan, yên tâm dốc toàn lực ứng chiến.

Thị vệ của Tư Đồ Vĩnh mang theo đề ứng cứu đương nhiên cũng thuộc hàng cao thủ, chỉ đáng tiếc là số lượng ít hơn, Liễu Tử Quân đang bế Tương Tư, thân thủ cao cường, cũng chẳng ai dám động thủ quá mạnh, thế nhưng những người khác đa phần đều là một địch hai, hoặc là một địch ba, vô cùng vất vả, chỉ trong một lúc đã bắt đầu nghe thấy tiếng kêu thét, hai người trong số đó đã hy sinh.

Liễu Tử Quân phẫn nộ thét lớn “Thì ra Chấn Vương Điện hạ thực sự không hề để tâm đến tiểu tạp chủng như ngươi, ta hà tất phải giữ lại để

vướng víu tay chân nữa?”

Lời nói vừa dứt, liền thấy Liễu Tử Quân tháo chiếc áo cuốn Tương Tư rồi nhanh chóng lôi cô bé ra ngoài, đưa mũi kiếm kề sát lên phần cổ.

Ánh đao lóe sáng, cơ thể Tương Tư bị ném lên không trung rồi lại rơi vào vòng tay vững chắc của Liễu Tử Quân.

“Hu...”

Tương Tư dù còn đang mê man trong giấc ngủ, vẫn thốt ra tiếng kêu rên đau khổ, đầu nghẹo hẳn sang một bên, khuôn mặt bé xinh trắng nhợt hướng thẳng về phía chúng ta, phần cổ trắng ngần đã có một vết máu đỏ tươi, từ từ ngấm vào cổ áo trắng tinh.

Ta kinh hãi, trái tim quặn thắt, cảm thấy hơi thở nặng nề, chiêu kiếm đưa ra đã chẳng còn chút uy lực nào nữa.

Thế nhưng Thuần Vu Vọng lại càng thất sắc, không ngờ còn chẳng đỡ nổi chiêu thức hỗn loạn của ta, bị ta đâm thẳng vào vai, cũng chẳng thấy kêu đau, người đã phi về phía Tương Tư rồi kinh hãi thét lớn “Tương Tư!”

Sắc mặt của Tư Đồ Vĩnh cũng biến sắc “Đừng có làm tổn thương đứa bé gái đó.”

Liễu Tử Quân đã cuốn gọn Tương Tư lại trong chiếc áo lớn rồi than dài “Phụ vương con bé còn chẳng thương xót, chúng ta cần gì phải vội vã? Yên tâm, còn chưa chết đâu. Thế nhưng, nếu Chấn Vương Điện hạ vẫn không chịu nhường đường, tại hạ dám đảm bảo, chúng ta chết, vị tiểu Quận chúa này cũng đừng mong sống thêm.”

Quay sang nhìn Thuần Vu Vọng, Tư Đồ Vĩnh gật đầu trong hoảng loạn “Đúng thế, phải giữ lại cô bé này. Nếu phụ vương của cô bé không chịu

nhường đường, thì hãy cửa thêm một kiếm nữa.”

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng trắng cắt chẳng còn giọt máu, lúc định xông lên trước đoạt người, Liễu Tử Quân lui về phía sau một bước, chĩa mũi kiếm về phía lưng của Tương Tư “Chân Vương Điện hạ, nếu ngài còn tiến thêm một bước, con gái của ngài sẽ biến thành hai khúc. Bây giờ mới chỉ bị thương mất máu, nếu muốn cứu, vẫn còn kịp. Không biết sau khi đứt thành hai khúc rồi, Chân Vương Điện hạ tài cao lực lớn, liệu có thể tìm được Hoa Đà tái thể, may con gái ngài lại thành một người hoàn chỉnh nữa không?”

Câu nói này của Liễu Tử Quân không chỉ riêng Thuần Vu Vọng, ngay cả ta nghe thấy cũng run rẩy toàn thân, hoàn toàn không thể nào hít thở bình thường được.

Tư Đồ Vĩnh dường như cũng biết ta rất lo lắng cho Tương Tư, nhanh chóng đi ra phía sau Liễu Tử Quân, nhìn vào trong lòng hắn, rồi nhìn ta bằng ánh mắt an ủi, rõ ràng như đang muốn ám chỉ, Tương Tư lúc này không có vấn đề gì lớn cả.

Ta an tâm lại hơn trước, chỉ là trong đầu vẫn cứ hiện lên khuôn mặt trắng nhợt của Tương Tư khi nãy, vết thương đầy máu, khoảnh khắc tay chân ta lạnh giá, trước đây ta đã bao lần bị thương gần chết, cũng không hề cảm thấy hoảng sợ như lúc này.

Thuần Vu Vọng đã không còn dám tiến lên trước nữa, quay đầu nhìn ta bằng ánh mắt căm hận.

Ta giả bộ trấn tĩnh, từ từ lên tiếng “Thuần Vu Vọng, ngài cũng nên tỉnh mộng rồi đấy. Từ trước tới nay ta không phải là Doanh Doanh, cũng vĩnh viễn không bao giờ là Doanh Doanh của ngài. Ta rất yêu quý Tương Tư, thế nhưng ta hoàn toàn không phải mẫu thân ruột thịt của cô bé. Nếu phụ vương của cô bé còn tiếp tục chặn đường, ta cũng khó tránh khỏi việc làm tổn

thương đến Tương Tư. Cùng lắm thì vào tiết thanh minh hàng năm, ta sẽ thả thêm vài nén hương tưởng nhớ Tương Tư thôi.”

Nỗi căm hận và phẫn nộ trong ánh mắt của Thuần Vu Vọng dần mất đi, thay vào đó là nỗi hoang mang và bi thương cực độ.

Ngài mỉm cười thê lương nói “Không sai, nàng không phải là Doanh Doanh. Nếu thực sự là Doanh Doanh, ở cạnh bên nhau lâu như vậy, làm sao mà đến tận lúc này vẫn chưa thể gọi thiên chức mẫu tử vốn có trong lòng nàng ra được chứ? Ngay cả Tương Tư mà nàng cũng hạ thủ... Chỉ trách ta quá dối ngu xuẩn và si dại, cứ tự gạt bản thân hết lần này đến lần khác, cứ nhận nhầm người... hết lần này đến lần khác.”

Sắc mặt ngài trắng nhợt, ánh mắt đen sạm đến mức ánh nắng mặt trời chói chang cũng chẳng thể xua tan đi nỗi đơn côi đến tuyệt vọng.

Ta cầm chặt thanh kiếm, không chịu được định xuất thủ, hòng tìm nén cảm xúc thực sự trong lòng. Nỗi đau đớn quặn thắt truyền lên từng cơn khiến thị lực ta lúc tỏ lúc mờ. Thế nhưng tại sao ta cũng cảm thấy đau đớn? Vì người đàn ông này? Hay là vì đứa trẻ đó? Có lẽ, chỉ là vì Tương Tư?

Con người đâu phải cây cỏ, làm sao có thể vô tình? Cô bé luôn toàn tâm toàn ý đối xử tốt với ta, lại ngoan ngoãn, đáng yêu là thế, thậm chí từng xả thân cứu mạng ta, ngộ nghĩnh dùng thân thể bé nhỏ của mình chặn đi mọi tai kiếp dồn dập giáng xuống người ta.

Đúng vậy, ta chỉ là yêu quý Tương Tư, thương xót Tương Tư, đích thực là không nỡ để cô bé bị thương, càng không nỡ để cô bé chết. Ta chỉ là đang thương xót cho vết thương vẫn còn chảy máu trên cổ của Tương Tư mà thôi. Ta phân tích rõ ràng cảm giác đau đớn trong lòng xuất phát từ đâu, cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Liễu Tử Quân lại tiếp tục nói với Thuần Vu Vọng “Sao đây hả, Chấn Vương Điện hạ? Còn dây dưa mãi, máu của con gái ngài chảy hết rồi, muốn cứu cũng chẳng còn cách nào khác đâu.”

Thuần Vu Vọng nắm chặt thanh kiếm, vết thương trên vai khiến y phục màu trắng loang lỗ máu, trông chẳng khác nào một bông mẫu đơn đặt giữa màn tuyết trắng xóa, chói mắt đến lạ thường.

Ngài mỗi một nhắm mắt lại rồi nói “Được rồi, mau đặt Tương Tư xuống, ta sẽ để cho các người đi.”

Liễu Tử Quân liền nói “Vậy thì, phiền Chấn Vương Điện hạ cho người dắt ngựa tới đây cho chúng ta.”

Thuần Vu Vọng nhìn về phía sau, đám thuộc hạ tâm phúc liền hiểu ý, vừa lui ra, vừa sắp xếp người dắt ngựa lại. Chỉ một lúc sau, chín con tuấn mã đã được người ta dắt tới.

Ta đẩy Tương Tư Đồ Vĩnh rồi thềm lên tiếng “Các ngài đi trước đi.”

Tương Tư Đồ Vĩnh liền quay đầu lại, ra lệnh cho tất cả mọi người phía sau “Các người đi trước đi.”

Liễu Tử Quân lại mỉm cười nói “Chúng ta cùng đi thôi. Chúng ta còn phải phiền tiểu Quận chúa tiễn đưa một đoạn đường, chẳng phải sao?”

Vừa nói dứt lời, hắn liền bế lấy Tương Tư, nhảy lên ngựa trước.

Tương Tư Đồ Vĩnh do dự một hồi, nắm lấy tay ta, đỡ lên ngựa, sau đó mới nhảy lên một con ngựa khác ở phía sau.

Trước khi ta nắm chắc dây cương để ngựa tiến lên, bên tai liền nghe thấy tiếng gió rít, còn chưa quay đầu lại, đã thấy ánh kiếm sáng lóa bay tới, đâm

thăng vào phía trọng yếu trước ngực, vô cùng đáng sợ.

Chính là Thuần Vu Vọng. Ta nghiêng ngựa tránh, không suy nghĩ nhiều cũng giương kiếm phản kích, mũi kiếm của ngài đã vòng tới, chém đứt dây cương trong tay ta. Ánh kiếm sáng lóa vút qua thân ngựa, sát khí đằng đằng.

Ngựa bị kinh hãi, hí một tràng dài rồi bật ngựa lên. Ta chẳng thể nào đứng vững, đành nhảy xuống ngựa, tiếp tục đối địch cùng Thuần Vu Vọng.

Liễu Tử Quân quay đầu nhìn lại, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi, đột nhiên lại giơ Tương Tư lên rồi hét “Thuần Vu Vọng, ngài thực sự không cần tính mạng con gái mình nữa sao?”

Trái tim ta thất lại đau đớn, lại không nỡ nói thẳng ra bảo Liễu Tử Quân đừng làm hại đến Tương Tư. Lúc này bên cạnh có người phi ngựa vụt qua, chính là Tư Đồ Vĩnh đang tiến lại trợ chiến.

Kết giao nhiều năm nay, ngài nhận ra được ta rất lo lắng cho đứa trẻ đó, nên mới âm thầm ra hiệu phải bảo vệ, lúc này qua đó, đoán chắc là muốn ngăn cản Liễu Tử Quân không được nhất thời tức giận mà đoạt đi tính mạng của Tương Tư.

Thế nhưng trong lòng ta tuy đoán vậy, nhưng lại chẳng dám đoán chắc tuyệt đối, vừa thấp thỏm nhìn về phía Liễu Tử Quân, lại vừa phải đối phó với mũi kiếm càng lúc càng thêm đáng sợ của Thuần Vu Vọng. Sau cùng, ta đành cứng họng lên tiếng “Thuần Vu Vọng, ngài đừng ép ta phải làm tổn hại đến Tương Tư.”

“Nàng đã gây tổn hại đến Tương Tư rồi.” Giọng ngài trầm lắng mà tràn đầy nỗi tuyệt vọng, mũi kiếm sắc lạnh phát ra thứ sát khí điên cuồng thúc ép tất cả mọi người và vật ở xung quanh. Ngài lúc này hoàn toàn khác xa so với con người ôn nhu, thanh nhã mà ta vẫn gặp hàng ngày.

Trái tim ta lại càng quặn thắt đáng sợ, vốn co thể chống đỡ lại những chiêu công kích của ngài, nhưng lại cảm thấy khí huyết thiếu hụt, miễn cưỡng lên tiếng “Đừng ép ta lấy đi tính mạng của Tương Tư.”

“Nàng có thể lấy đi tính mạng của Tương Tư.” Ngài lạnh lùng lên tiếng “Ta thực sự không tin, lòng dạ nàng lại sắt đá như vậy. Ta lại càng không tin, nếu Tương Tư yếu mệnh chết sớm, người đau đớn, thương tâm lại chỉ có mỗi mình ta. Nếu thực sự là vậy, ba năm ân ái bên rừng mai đó, ta sẽ coi như là một giấc mộng hảo huyền mà thôi.”

Ba năm ân ái bên rừng mai đó...

Cái đó thì có liên quan gì đến ta chứ?

Ta định nhìn ngài bật cười chế giễu, thế nhưng ánh mắt ngài đen sạm dường như muốn đẩy tất cả mọi người vào màn đêm vô biên, đáng sợ. Trong bóng đêm đen đó đột nhiên lại hiện lên ngọn lửa rạo rực, sáng ngời như máu, lạnh lẽo thiêu đốt con người trong đau đớn.

Tư Đồ Vĩnh sau khi phi lại, Liễu Tử Quân đoán chắc đã nhận được chỉ thị, bế chắc Tương Tư trong lòng, tuy vẫn kề mũi kiếm trên cổ, thế nhưng mãi chẳng dám động thủ. Còn các thị vệ tâm phúc của Thuần Vu Vọng tuy chiếm thế thượng phong tuyệt đối về số lượng, thế nhưng mắt nhìn tiểu Quận chúa đang nằm trong nguy hiểm, không ai dám manh động. Tất cả bọn họ chỉ âm thầm tiến lên, lạnh lẽo chặn con đường thoát thân phía sau của chúng ta, cũng ngăn cản luôn khả năng người nước Nhuế tới trợ giúp ta.

Thế lực của ta chưa hồi phục hoàn toàn, đương nhiên không thể là đối thủ của Thuần Vu Vọng, trong lúc miễn cưỡng đối chọi, liền bị đẩy lui ra phía sau liên tục.

Điều đáng sợ hơn là, lúc này lòng ta đột nhiên rối loạn vô cùng. Cho dù dẫn quân đối diện với nghìn quân vạn mã, cho dù rất nhiều lần đối diện với cái chết, thế nhưng ta chưa bao giờ cảm thấy rối loạn, hoang mang như lúc này. Ta lúc này cứ như thể đã bị mũi kiếm sắc lạnh của ngài đâm thẳng vào tim, đau đớn đến mức hít thở khó khăn.

Ngài hoàn toàn không hề giảm lực khi ta liên tục lui bước, chiêu thức đưa tới liên tục, chiêu nào cũng hiểm độc, thực sự không buồn quan tâm đến Tương Tư mà chỉ một lòng muốn lấy mạng ta.

Mắt nhìn tay áo của ngài tung lên, bảo kiếm nghiêng nghiêng bay tới, lực đạo mạnh mẽ, mang theo cảm giác bị thương mà ai oán, nhưng cũng tràn đầy sự bình thản, ung dung. Lạnh lùng, oai dũng, có ngạo khí cốt cách, ta chẳng ngờ được mình lại bị bao chặt trong thứ không khí thoang thoảng mùi hương thâm của hoa mai đỏ.

Thuận theo thế kiếm của ngài, ta nhanh chóng vòng qua, không lùi mà tiến, nhìn như đang đâm thẳng về phía mũi kiếm của ngài, nhưng thực ra khi lớp y phục chạm tới, ta đã nghiêng người tránh ra, sau đó lại chuyển mũi kiếm, không hề do dự đâm thẳng vào trước ngực ngài...

Trắng lạnh tựa khói, mỹ nhân tựa ngọc, nhất tiểu khuynh thành, nhất kích chí mạng...

Đây chính là tuyệt chiêu mà trước nay ta chưa từng nghĩ tới, vậy mà sử dụng ra lại rất thuần thực, với thực lực vốn có của mình, ta hoàn toàn không thể nào phát hiện được điểm sơ hở trong kiếm pháp của ngài, mà đâm thẳng vào trước ngực như vậy được...

Lòng ngực ngài rất mềm, chẳng hề cứng cáp giống như kiếm khí bá đạo ban nãy. Thấy mũi kiếm xuyên từ trước ngực ra tận sau lưng, ta đột nhiên có ảo giác như thể đang nằm mơ vậy. Trong ảo giác không biết là đáng sợ hay đáng mừng, ánh mắt ngài vẫn cứ trong trẻo. Thứ tâm trạng không biết

là tuyệt vọng hay hy vọng hiện lên trong đôi mắt quen thuộc mà dịu dàng, che đi hết thấy mọi đớn đau khi bị mũi kiếm xuyên ngực.

“Điện hạ!”

“Điện hạ!”

Thành bại sống chết nghịch chuyển chỉ trong phút chốc, tất cả người trong phủ Chấn Vương đều la lên thất thanh, vội vã xông tới ứng cứu.

Cả người ta như bị tuyết băng vây lấy, lạnh giá mà tê dại, thậm chí còn lạnh hơn cả ngày hôm đó, khi bị ngài dìm xuống nước hồ giá băng. Lúc hoảng loạn rút mũi kiếm, ta thấy máu ngài bắn ra như suối chảy, vương đầy lên mặt ta, ngay cả chiếc dây đeo kiếm mà ngài tặng cho ta cũng ngấm đầy máu tanh.

Ta lui về phía sau một bước, nhìn mũi kiếm vẫn đang chảy máu của mình, lại nhìn vào người đàn ông yếu đuối khom người, mơ màng đến mức đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Ngài ngã vào cánh tay của Tiểu Thích, hai mắt nhìn ta chăm chú, không hiểu là lạnh giá hay là rạo rực, thế nhưng lại chẳng thấy chút oán hận nào hết.

Ngài cong miệng mỉm cười, miệng chảy máu tươi, nhưng vẫn cố gắng lắm bầm một câu “Hương... hương thâm...”

Hương thâm(*)... Hương thâm gì chứ?

(*) *Âm hán việt là Âm Hương.*

Bên tai ta dường như lại truyền đến tiếng cười của một phụ nữ, kèm theo đó là tiếng đao kiếm va chạm, rõ rệt mà khoan khoái, không hề chứa chút

sát khí nào cả. Lắng tai nghe kĩ, đây rõ ràng là tiếng gió rít trong rừng, nào phải người phụ nữ nào đó đang cười?

Nhìn vết thương đang không ngừng chảy máu của ngài, lồng ngực ta bí bức như đang bị thứ gì đó đè nặng, lên không được mà xuống chẳng xong, ta đứng ngậy ra như khúc gỗ trước mặt ngài, chẳng nói được lời nào.

Sắc mặt ngài càng lúc càng trắng nhợt, ánh mắt dần mất đi ánh sáng quuyền rũ mọi khi, thế nhưng dường như vẫn còn chưa cam lòng, ngài vẫn nhìn chăm chăm về phía ta, cố gắng thốt ra mấy từ “Kiếm pháp... Âm Hương...”

Hơi thở của ngài nặng nề, thế nhưng chẳng thể nào che lấp được tiếng máu nhỏ từ mũi kiếm ta xuống đất.

Vô thức nhắc kiếm lên, ta tùy tiện lau vào vạt áo bên trái của mình, hoàn toàn không nhận ra hành động của mình lúc này nực cười và bỉ ổi đến mức nào. Ta chẳng thể nào giả bộ như không thấy được bộ dạng đau thương mà thô lương của ngài.

Tiểu Thích hoảng loạn lấy thuốc trị thương rắc lên vết thương của Thuần Vu Vọng, cố gắng để ngăn máu không chảy thêm nữa, lại thét lớn về phía các thị vệ khác “Giết chết bọn chúng. Giết chết hết bọn chúng để báo thù cho Điện hạ.”

Ta nghĩ mình nên nắm chắc kiếm để chuẩn bị đối kháng. Thế nhưng không biết tại sao, vào lúc đó, thanh kiếm Thừa Ảnh đã bao năm theo ta chinh chiến, lại nặng tựa ngàn cân. Chẳng ngờ, ta không thể nhắc nổi nó lên nữa.

Ta cứ đứng bất động mãi nơi đó, mắt nhìn những viên thị vệ kia đang cầm theo binh khí tấn công về phía mình. Thế nhưng đao kiếm của bọn họ hoàn toàn không làm ta tổn thương.

“Dừng... dừng tay.”

Là Thuần Vu Vọng, chính là Thuần Vu Vọng đang sắp đối diện với tử thần đã trút nốt sức lực còn lại trong mình để ngăn cản đám thuộc hạ của mình.

Ngài gần sức, càng khiến cho vết thương chảy máu nhiều hơn, bàn tay của Tiểu Thích đã chẳng thể ngăn lại được, máu tươi không ngừng chảy ra tuôn theo kẽ tay, như những dòng thác nhỏ, nhuộm đỏ cả mảng áo trắng của ngài.

Lòng ngực của ngài phập phồng, sắc mặt trắng nhợt không còn giọt máu, nhưng vẫn dũng dạc đưa lời “Hãy để bọn họ đi.”

“Điện... Điện hạ.”

Đừng nói là đám thị vệ tâm phúc của ngài, ngay chính ta khi nghe thấy câu đó, cũng chẳng dám tin vào tai mình nữa. Ta đã đâm kiếm thẳng vào lòng ngực ngài, vậy mà ngài vẫn chịu để cho ta đi? Lại còn để ta mang theo con gái bảo bối của mình cùng ra đi nữa?

Đôi mắt ngài cong cong tạo thành một đường chỉ, khuôn mặt nở nụ cười nhạt nhòa mà bi ai.

Ngài cố gắng nói rõ từng chữ một “Vãn Vãn, hãy cố gắng chăm sóc Tương Tư thật tốt. Tương Tư... đã không còn phụ vương nữa, không thể nào mất nốt cả mẫu thân...”

“Thuần Vu... Vọng...”

Ta phải cố gắng lắm mới có thể miễn cưỡng cất lời gọi tên ngài, nhưng thanh âm nghẹn ngào mà không rõ, dường như cảm giác cay xè, ứ đọng

trên hốc mắt và cánh mũi đã che đi giọng nói của bản thân.

Ngài nhìn ta, ánh mắt chăm chú, đôi mắt đen láy long lanh đầm lệ, bảo kiếm trong tay cũng đã rơi xuống đất.

“Vọng... trọn đời trọn kiếp chỉ ngưỡng vọng về một người... Văn Văn, nếu có thể quay lại một lần nữa, ta... tuyệt đối sẽ không đợi nàng.”

Ngài nói xong, lại nhếch miệng cười, cười đến mức bật ho thành tiếng. Máu vẫn không ngừng chảy bên khóe miệng trong tiếng cười thê lương của ngài.

Ánh mắt ta lúc này đã nhạt nhòa vì nước mắt, ngây dại tiến lên trước một bước, đang định ôm lấy ngài, sau lưng đột nhiên hẫng hụt, cả người đã bị tóm lên không trung.

Tiếng ngựa hí vang, Tư Đồ Vĩnh đã ôm chặt lấy ta, cho ngựa quay đầu, vừa phi thẳng lên phía trước, lại vừa rút lại một bình ngọc nhỏ “Hãy cho ngài ấy dùng thứ này, có lẽ... vẫn còn chút hy vọng.”

Thuần Vu Vọng đã nói là để chúng ta đi, thế nên những thị vệ tâm phúc trong phủ Chấn Vương cũng không ngăn cản chúng ta nữa. Huống hồ, thương thế của Thuần Vu Vọng lúc này vô cùng trầm trọng, bọn họ cần phải cứu người gấp, trong lúc hoảng loạn đương nhiên chẳng còn tâm sức mà đuổi theo chúng ta nữa, vậy nên, công cuộc trốn thoát đơn giản hơn nhiều so với tưởng tượng. Trời còn chưa tối, chúng ta đã ra khỏi biên giới Đại Lương, thông qua con đường nhỏ, tìm chiếc thuyền đã sắp xếp từ trước, lặng lẽ qua sông, coi như đã có thể trở về biên cương Đại Nhuế.

Cùng lúc đó, ta vẫn đang chìm lắng trong trận chiến trước đó, toàn thân chẳng còn chút sức lực, cùng cười trên một con ngựa với Tư Đồ Vĩnh, thế nhưng trong đầu chỉ toàn là bộ dáng hấp hối của Thuần Vu Vọng. Áo trắng

nhuộm đầy máu tươi, màu đỏ không may mắn, ngài nhìn ta bằng ánh mắt đau đớn mà tuyệt vọng.

Ngài nói “Trọn đời trọn kiếp chỉ ngưỡng vọng về một người.”

Ngài nói “Nếu có thể quay trở lại một lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không đợi nàng.”

Ngài nói “Tương Tư đã không còn phụ vương nữa, chẳng thể nào mất nốt cả mẫu thân.”

Lục phủ ngũ tạng của ta đau nhói như bị thứ gì đó đập mạnh, nỗi đau đó thực sự là khó mà chịu được, ngay cả đôi mắt cũng cay xè, nhạt nhòa, dường như có thứ gì đó chọc vào khiến nước mắt cứ tuôn trào liên tục.

Tư Đồ Vĩnh bình thường hành sự bất cần, thờ ơ, thế nhưng lúc này lại chu đáo, tỉ mỉ. Khi nhận thấy không có truy binh, ngài lập tức ra lệnh mọi người xuống ngựa, trước tiên để Tương Tư dùng chút thuốc mê, lại giải huyết đạo trên người, sau đó rắc thuốc lên vết thương trên cổ.

Lúc tiếp tục lên đường, ngài nói với ta “Tương Tư không sao cả. Tử Quân hành sự rất biết chừng mực, chỉ rạch một vết rất nông trên cổ, nhiều lắm cũng chỉ năm, ba ngày là lành lại thôi, thậm chí còn chẳng để lại sẹo.”

“Ừm.” Ta lên tiếng đáp lại “Thực ra, cô bé với ta cũng chẳng có quan hệ gì cả, đúng không nào.”

Tư Đồ Vĩnh thoáng im lặng, rồi khẽ than “Ừm, trẻ con vô tội, nàng chỉ dễ dàng mềm lòng trước trẻ con mà thôi.”

“Có lẽ... chỉ là như vậy...”

Ta thở phào nhẹ nhõm. Thực ra, ta hoàn toàn không phải là mềm lòng.

Thế nhưng đứa trẻ đó thực sự một lòng một dạ đối tốt với ta. Cô bé thậm chí còn ngô nghê dùng cách thức ngây thơ mà xuân ngọc của mình để cứu ta một mạng. Ta đối xử tốt với cô bé, thực ra là điều vô cùng bình thường. Ta đích thực phải nuôi dưỡng cô bé thành người như thể con cái ruột của mình vậy.

Chỉ sợ là Tương Tư... đã mãi mãi mất đi người phụ vương ruột thịt, yêu thương và trân trọng mình nhất trên thế gian này.

Tối hôm đó, ta nghỉ ngơi tại một khách điểm trong biên giới Đại Nhuế, thay bộ y phục sạch sẽ, bảo người cuốn gọn bộ y phục bẩn thỉu thấm đầy máu tanh vứt đi, sau đó cúi đầu nhìn vào sợi dây đeo trên thanh kiếm Thừa Ảnh.

Trên những họa tiết đen nâu, nụ hoa mai thanh tú đã ngấm đầy máu tươi, không còn được như lúc ban đầu nữa.

Ta tháo sợi dây xuống, vốn định đem vứt đi. Tàn gia cũng được coi là môn hộ phú quý nhất nhì tại Đại Nhuế, muốn bao nhiêu chiếc dây đeo kiếm sang trọng, đắt tiền hơn nào mà chả có? Hà tất phải giữ lại một sợi dây đeo kiếm chứa đựng đầy những kí ức không vui?

Thế nhưng ta do dự một hồi, lại sai người đem giặt sạch hết vết bẩn cùng máu dính trên đó đi. Sau mấy lần giặt, sắc màu trong chậu dần nhạt đi. Cầm sợi dây ướt nước lên ngắm kĩ trước nến, ta vẫn còn ngửi thấy hương hoa mai thoang thoảng, sắc ngọc ánh lên, ngạo cốt, thanh nhã, những giọt nước rơi xuống cứ như thể ai đó đang âm thầm rơi lệ, nhưng lại khiến người ta đau đớn hơn cả khi gào khóc thành tiếng.

Ta lặng lẽ đeo nó lên thanh kiếm Thừa Ảnh, rồi đặt thanh kiếm lên đầu giường, sau đó mới đến thăm Tương Tư vẫn còn đang say sưa trong giấc ngủ.

Giương mặt cô bé đỏ hồng, sờ lên thấy vẫn còn hơi sốt nhẹ, may mà vàng trán đã không còn nóng như trước, không hề phát sốt sau một chặng đường dài vất vả. Vết thương trên cổ cô bé đích thực không sâu, chỉ là một đường mờ nhạt, đã không còn chảy máu, chỉ là nó hơi dài, khiến người ta nhìn mà xót ruột quặn lòng. Ta thận trọng vuốt ve khuôn mặt đáng yêu đó, chỉ sợ dùng sức mạnh quá, sẽ khiến cô bé thức dậy.

Phụ vương của cô bé, người đàn ông hơn hai tháng nay khiến ta phải nghiến răng chịu đựng sớm chiều ở bên, đã bị ta đâm kiếm qua ngực.

Đã từng căm hận, đã từng phẫn nộ, đã từng đau lòng, cũng từng âm thầm thề rằng nhất định phải báo thù, thế nhưng cho dù ngài đã từng lạnh lùng hạ lệnh dìu ta xuống đáy hồ băng giá, ta vẫn chẳng ngờ một ngày, mình lại đâm xuyên qua lồng ngực ngài.

Còn nữa... Sau khi bị ta đâm trúng, ngài đã nói những gì? Kiếm pháp Âm Hương?

Nếu ta nhớ không nhầm, khi còn ở trong phủ Chấn Vương, lúc ngài kể câu chuyện của Doanh Doanh cho ta, ngài đã từng nói, bọn họ từng hợp sức sáng tạo ra một bộ kiếm pháp. Bộ của ngài gọi là Sơ Ảnh, còn của Doanh Doanh gọi là Âm Hương.

Kiếm pháp Âm Hương... Lẽ nào thứ kiếm pháp mà ta vô thức sử dụng có thể hóa giải nguy cơ thất bại đó, lại giống hệt như thứ kiếm pháp Âm Hương của Doanh Doanh?

Đó thực sự chỉ là trùng hợp? Suy ngẫm kỹ lại chiêu thức ngài thi triển, cùng với chiêu kiếm ta sử dụng trong vô thức khi đó, thực sự khiến ta mệt mỏi.

Chiêu thức đó, ta sử dụng thuần thục dễ dàng, phương hướng, tốc độ, lực đạo đều hoàn mỹ, cứ như thể đã luyện tập rất nhiều lần trước kia chứ tuyệt đối không phải trong lúc lâm nguy, đột nhiên cơ trí mà nghĩ ra được. Thế nhưng suy ngẫm kĩ càng, ta hoàn toàn không thể nhớ được mình đã học được chiêu kiếm như vậy từ khi nào và ở đâu.

Đường đời dài, cửa dương thế đưa lời tiễn biệt

“Nàng đang nghĩ gì thế?” Tư Đồ Vĩnh bước vào, tay bê theo một bát thuốc vẫn đang bốc khói nghi ngút. Ta định thần, vội vã tiến lên đón lấy, cười nhẹ “Thái tử, ngài chỉ cần sai người mang vào là được rồi, tại sao lại đích thân tới đây vậy?”

Tư Đồ Vĩnh than thở “Tại sao nàng phải khách khí với ta như vậy? Đợi khi nào quay về Bắc Đô, đương nhiên là có thể thường xuyên gặp mặt, thế nhưng e là khó mà tìm được cơ hội yên tĩnh như vậy để nói chuyện với nhau.”

Ta không nói thêm gì, bê bát thuốc lên từ từ uống hết.

Ngài nhìn ta thất thần một lúc rồi sầm giọng lên tiếng “Thực ra cuộc sống của chúng ta lúc này chẳng thể nào vui vẻ được như khi còn bé thơ, cùng nhau học nghệ trên núi Tử Nha. Chúng ta thường cùng chạy đến một nơi rất xa, lén lút uống rượu, nướng thịt thú rừng săn được... Nàng đối xử với ta thân thiết hơn so với Tư Đồ Lăng rất nhiều. Mỗi lần tỷ thí nàng đều không đánh lại được Tư Đồ Lăng, thế là không vừa ý, thường cố ý nói chuyện với ta, mấy ngày liền chẳng thèm bận tâm đến huynh ấy, khiến huynh ấy sau này không dám đánh thắng nàng thêm lần nào nữa...”

Trước mắt ta dường như hiện lên hình ảnh thời niên thiếu chơi đùa, nghịch ngợm bên dòng thác của chúng ta. Tư Đồ Lăng còn nhỏ đã chín chắn, chỉ ôm kiếm tựa vào cành cây, lặng lẽ quan sát, đợi đến khi chúng ta quây phá xong xuôi, mới đưa một chiếc khăn tới, để ta lau khô mồ hôi trên trán. Mới vậy mà đã bao năm trôi qua.

Ta thất thần một lúc, sau cùng khẽ khàng lên tiếng “Lúc đó, chúng ta vẫn còn nhỏ. Ta không còn nhớ rõ được hình dáng của chúng ta khi ấy nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ nhớ được ngài lúc đó mới là một cậu thiếu niên tầm mười hai, mười ba, chưa hề cao lớn.”

Ngài liền đáp “Hum, nàng thì lớn hơn ta được bao nhiêu chứ, thế mà lúc nào cũng ra dáng đại tỷ trước mặt ta.”

Ta bật cười thành tiếng, nuốt hết số thuốc trong miệng, ngoài lưỡi trong miệng đều cảm thấy đắng chát.

Uống xong, ngài đưa tay đến trước mặt ta, là hai miếng kẹo lê ngọt ngào.

Ta lắc đầu đẩy ra “Ta đã lâu rồi không ăn kẹo nữa.”

Ngài liền thu tay lại “Còn nhớ lúc nhỏ, nàng toàn tranh kẹo của ta, nói rằng ta đang thay răng, không được ăn kẹo.”

Việc này thì ta vẫn nhớ. Hồi còn nhỏ, ngài cũng rất thích ăn kẹo, ta đích thực sợ ngài bị sâu răng, nên đã dành hết kẹo không cho ngài ăn. Chỉ là sau đó, ngài dường như cũng không thích ăn nữa, có ai đến Bắc Đô, ngài đều nhờ mang đến các loại kẹo khác nhau, có điều đều để lại cho ta cả. Còn Tư Đồ Lăng trước nay không ăn vặt, quái lạ là người nhà của ngài cũng thường mang kẹo đến cho, và đương nhiên cũng dành cho ta hết.

Thế nhưng sau đó, ta cũng không ăn kẹo nữa, vì thường xuyên bị thương, thường xuyên uống thuốc, dường như mồm miệng đã quá quen với vị đắng rồi.

Ta liền hỏi “Vĩnh, ngài nói xem... Thuần Vu Vọng bị thương nặng như vậy, liệu có thể sống được nữa không?”

Ngài do dự một hồi rồi đáp “Điều này rất khó nói... thế nhưng ta đã để hai người âm thầm ở lại Ly Sơn, nghe ngóng động tĩnh bên đó.”

Ta trầm ngâm đáp “Nơi đó thường xuyên được canh phòng nghiêm ngặt. Chỉ e... khó mà nghe ngóng được tin tức xác thực.”

“Điều đó cũng chưa chắc.” Tư Đồ Vĩnh nhìn ta chăm chú rồi nói thêm “Chỉ cần không có tin tức, điều đó chứng tỏ rằng, ngài ấy vẫn chưa chết. Ngài ấy đường đường là đệ đệ của Hoàng đế, nếu chết đi, không thể không truyền tin tức ra ngoài.”

Ta ớn lạnh cả sống lưng, đột nhiên cảm thấy tốt nhất là đừng có nghe ngóng được tin tức gì thì tốt hơn.

Quay đầu nhìn về phía Tương Tư, cô bé vẫn đang ngủ say sưa, ngon lành. Cô bé đã từng kinh hãi hoảng sợ khi tận mắt nhìn thấy phụ vương của mình đem ‘mẫu thân’ chìm xuống đáy hồ, nếu nay biết được người phụ vương thân thiết nhất của mình đã bị ‘mẫu thân’ đâm chết, chẳng hiểu sẽ đau lòng đến mức nào.

Tư Đồ Vĩnh lại dịu dàng lên tiếng “Vãn Vãn, nàng cũng không cần quá lo lắng. Trước khi lên đường, ta đã vớt lại cho họ một bình ngọc, trong đó vẫn còn hai viên Tuyết Chi Đan, chỉ cần tim chưa ngừng đập, uống hai viên đó vào, từ từ điều trị, chưa chắc đã không thể cứu mạng.”

Ta ngây lạng người đi rồi đưa lời giải thích “Ta không hề lo lắng. Tại sao ta lại phải lo lắng cho ngài ấy chứ?”

Tư Đồ Vĩnh lại càng thêm ảo não “Hả? Nói như vậy là ta đã hiểu lầm ý nàng? Ta thấy bộ dạng của nàng khi ấy, sắc mặt trắng nhợt, căng thẳng đến mức đứng chẳng vững, còn tưởng là nàng đang lo lắng cho ngài ấy. Hầy, thật là uống phí cho hai viên Tuyết Chi Đan của ta.”

Ta kinh hãi, há miệng định nói gì rồi lại thôi.

Tư Đồ Vĩnh bình thản như không đoạt lấy bát thuốc trong tay ta, quay người định đi, lại khựng người, quay đầu về phía ta nói “Vãn Vãn, đứa trẻ đó nàng tính thế nào? Theo lí mà nói, chúng ta đã an toàn thoát hiểm, rời khỏi Nam Lương thì phải đưa cô bé trả lại cho Thuần Vu Vọng.”

Trả lại cho Thuần Vu Vọng?

Ngài bị thương nặng như vậy, liệu có còn sống trên đời này không? Nếu may mắn sống lại thì còn đỡ, nếu thực sự rời khỏi dương thế, nghĩ đến hoàng thất Nam Lương, ngay cả mẫu tử, huynh đệ còn đối chọi, giết nhau không thương tiếc, ta không giết người thì người giết ta, Tương Tư còn nhỏ như vậy chẳng biết sẽ rơi vào tình cảnh đáng sợ thế nào.

Nghĩ đến Tư Đồ Vĩnh, đường đường một hoàng tử, ít nhiều gì còn có một phụ hoàng thì thoảng chăm sóc, vậy mà suýt nữa cũng chết trong tay người khác, Tương Tư, một cô bé ngây thơ, trong sáng, làm sao có thể cầu sinh trong trận tranh giành quyền lực cung đình ác liệt, đáng sợ?

Hướng hồ... Câu nói sau cùng của Thuần Vu Vọng, ta có thể nhận ra tâm ý muốn gửi gắm con thơ của ngài!

Đem Tương Tư gửi gắm cho một nữ ma đầu thủ đoạn độc ác, trở mặt vô tình như ta, thậm chí không hề bận tâm ta chính là người đã đâm mũi kiếm chí mạng tiễn ngài xuống hoàng tuyền không ngày trở lại...

Ta ớn lạnh toàn thân, miễn cưỡng mỉm cười nói “Trả lại ngài ấy làm gì? Đứa trẻ này rất có duyên với ta, lại nhận nhầm ta chính là mẫu thân ruột thịt của mình, vậy thì ta sẽ nuôi dưỡng nó như thể con gái ruột của ta.”

“Việc này... không thỏa đáng đâu?”

“Có gì không thỏa đáng chứ? Gia đình chúng ta lại còn sợ nuôi thêm một cô bé con sao? Nếu ta ở Bắc Đô, đương nhiên sẽ tự mình chăm sóc. Nếu xuất trận chinh chiến, ca ca, tẩu tẩu đều có thể thay ta lo lắng mà.”

Tần gia tuy rằng không tôn quý, quyền uy bằng vị hoàng thân quốc thích Thuần Vu Vọng kia, thế nhưng cũng có thể coi là gia thế hiển hách, danh trấn Đại Nhuế. Tần gia có thể giữ vững được oai danh đó, tất cả đều nhờ vào Tần Đức Phi trong cung và ta, vị tướng quân Chiêu Vũ nắm trong tay binh quyền chống đỡ. Thế nên đứa con gái mà ta nhận về, người trên kẻ dưới trong Tần gia đương nhiên không dám coi thường.

“Thế nhưng Văn Văn, nói cho cùng thì nàng vẫn chưa thành thân, làm gì có khuê nữ chưa xuất giá nào lại có con gái chứ?”

“Ta sẽ nói với bên ngoài đó chỉ là nghĩa nữ. Ai nấy đều biết Tần Văn ta là một nam nhi, thu nhận một nghĩa nữ thì có gì để bàn luận? Còn trong nội phủ họ Tần, ít nhiều cũng có quy định của tướng môn, chắc cũng chẳng ai dám ăn nói linh tinh đâu.”

Gia quy của Tần gia xưa nay nghiêm khắc, nếu không, chuyện tam công tử Tần gia Tần Văn là một nữ nhi đã truyền ra ngoài từ lâu rồi.

Thế nhưng Tư Đồ Vĩnh vẫn còn do dự, cúi đầu trầm ngâm một hồi, sau cùng quyết định lên tiếng “Ta biết nàng đầy ngạo khí, đừng nói là người ta không dám bàn tán, cho dù bàn tán tung trời, e là nàng cũng chẳng thềm bận tâm. Chỉ là nàng đã bao giờ nghĩ đến Tư Đồ Lăng sẽ nghĩ thế nào hay chưa? Tương Tư là con gái của Thuần Vu Vọng. Còn nàng và Tư Đồ Lăng lại... sắp sửa thành thân?”

Ta cau mày đáp “Chúng ta thành thân thì đã sao chứ? Nếu ngài ấy yêu quý Tương Tư, thì coi như là có thêm một đứa con gái. Còn nếu ngài ấy không thích, Tần gia cũng có thể chăm sóc, nuôi nấng cô bé cả cuộc đời.

Huống hồ Tư Đồ Lăng cả năm đều ở trong quân ngũ, tính cách cương liệt, thế nhưng xưa nay không phải là một người đàn ông hẹp hòi.”

Sắc mặt của Tư Đồ Vĩnh đột nhiên trắng nhợt, miễn cưỡng mỉm cười “Nàng nói cũng đúng, cũng đúng...”

Ngài vội vã rời khỏi, thế nhưng lúc sắp ra ngoài, đôi mày nhíu chặt, hiển nhiên là không mấy đồng ý với lời ta vừa nói.

Ta biết ngài đang ám chỉ với ta rằng, hai tháng bên nhau giữa ta và Thuần Vu Vọng chẳng thể giấu được Tư Đồ Lăng, Tư Đồ Lăng cho dù lòng dạ có rộng lượng đến mức nào, cũng khó tránh nảy sinh hận thù với Thuần Vu Vọng, thế nên sẽ tuyệt đối không bao giờ chấp nhận giữ con gái của Thuần Vu Vọng lại bên ta.

Thế nhưng hiện nay, Thuần Vu Vọng lành ít dữ nhiều, ta làm sao có thể bỏ mặc Tương Tư không lo được chứ?

Chán nản than dài một tiếng, ta nằm lên giường, ôm chặt Tương Tư vào lòng. Thân người Tương Tư nhỏ xíu, mềm mại, rất ấm áp. Vậy mà toàn thân ta vẫn cứ lạnh giá, thậm chí còn hơi run rẩy, giống như đang cố gắng tìm kiếm chút sức mạnh từ cơ thể cô bé để bản thân được bình tĩnh trở lại.

Đầu óc ta bây giờ rất hỗn loạn, thế nên chẳng thể ngủ ngon được. Xoay qua lật lại một hồi, dần thấy Tương Tư cũng quấy động trong lòng mình, miệng không ngừng lẩm bẩm, chả hiểu đang nói những gì.

Ta đoán cô bé sắp tỉnh lại, nghĩ đến cô bé cả ngày rồi chưa ăn thứ gì, ta nhẹ nhàng xuống khỏi giường, ra ngoài dặn dò mấy thị vệ canh tuần mang cháo tở yến hàm hạt sen đã chuẩn bị từ tối lên. Lúc quay về bên giường, quả nhiên ta thấy Tương Tư đang ngồi dậy, tay dụi mắt liên tục.

“Mẫu thân.”

Cô bé hoàn toàn không cảm thấy điều gì lạ lẫm, thấy ta bước lại, liền mỉm cười sà vào lòng ta, sau đó đưa bàn tay lên, chạm đúng vào vết thương trên cổ mình.

Ta vội nắm lấy tay của Tương Tư rồi dịu dàng dỗ dành “Đừng động chạm linh tinh, con sẽ bị đau đó.”

Cô bé lại chưa hề cảm thấy đau, nhăn mũi rồi nói “Con cảm thấy như bị trùng độc cắn vậy, chỗ này rất ngứa.”

Vết thương của cô bé rất nông, bên trên đã rắc thuốc, bắt đầu liền lại, nên mới cảm thấy ngứa ngáy như vậy. Cô bé từ nhỏ lớn lên trên núi, được chăm sóc cẩn thận, nhưng đến ngày hè khó tránh bị côn trùng đốt, cho nên lúc này mới tưởng rằng mình bị trùng độc đốt.

Ta thuận theo ý của cô bé nói “Đúng vậy đó, ta vừa mới bôi thuốc vào, không thể gãi được, nếu không sau này sẽ để lại vết sẹo dài trông như con côn trùng vậy, khó coi lắm.”

Lúc đưa bát cháo tổ yến hầm hạt sen đến, Tương Tư đã đói vô cùng, gần như cầm ngay bát cháo trên tay ta, bắt đầu ăn. Sau khi ăn xong cả bát cháo, cô bé liếm môi nói “Cái này nhất định không phải do Nhuyễn Ngọc nấu rồi? Con không thích thức ăn do tỷ ấy nấu. Con sẽ không bao giờ ăn thức ăn do Nhuyễn Ngọc nấu nữa.”

Cô bé chưa hiểu cách phân biệt thị phi, thế nhưng sau ngày thấy ta bị dìm xuống đáy hồ, cô bé vô cùng căm ghét Lê Hoành và Nhuyễn Ngọc, Nhuyễn Ngọc làm gì, cô bé cũng không vừa lòng.

Ta vừa cảm thấy an ủi, lại vừa sầu muộn đưa lời hỏi “Vậy con có ăn nữa không?”

Tương Tư gật đầu, rồi lại lắc đầu, sờ lên cái bụng nhỏ của mình “Mẫu thân hãy nhìn cái bụng của con xem, tròn vo lại rồi, chắc là no rồi đó.”

Ta cũng sợ Tương Tư ăn no quá, không dám ép ăn thêm, liền nói “Vậy thì con ngủ thêm một lúc đi, trời còn chưa sáng mà.”

Tương Tư liền vâng lời, lại nằm gọn trong lòng ta, chớp mắt một lúc, mới bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, cất tiếng hỏi “Mẫu thân, đây không phải là phòng của người mà?”

Ta liền nói cho qua chuyện “Đúng thế, chúng ta... đã rời khỏi Ly Sơn. Mẫu thân đưa con đến nhà cữu cữu chơi mấy ngày.”

“Nhà cữu cữu? Vậy phụ vương cũng đi cùng ạ?”

“Phụ vương của con... phụ vương của con tạm thời có việc quan trọng phải làm, nên không gặp mẫu tử ta một thời gian. Mẫu thân liền đưa con đến nhà cữu cữu chơi vài ngày. Đợi khi nào phụ vương làm xong việc, tự nhiên sẽ đến nhà cữu cữu đón con về.”

“Lại có chuyện quan trọng phải làm rồi...” Tương Tư có phần thất vọng “Mỗi lần phụ vương có chuyện phải làm, đều bỏ con lại một mình, không chịu chơi cùng con. May mà còn có mẫu thân ở lại... Nhà cữu cữu có gì thích không ạ? Liệu có nuôi rất nhiều chim chóc và khí không? Thế ở đây có chiếc nỏ rất lớn không?”

Cô bé riu rít như chim chích không ngừng, dường như mong một cuộc sống thoải mái không cần luyện đàn học chữ mà có thể ngày ngày bắn nỏ săn chim.

Ta vực tinh thần đưa lời an ủi, cô bé ngủ cả ngày trời, đương nhiên lúc này vô cùng tỉnh táo, cứ nói mãi, nói mãi đến tận khi trời gần sáng mới

chìm vào giấc ngủ say. Còn ta thì đã buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt ra nữa.

Đang lúc mê man mơ hồ, ta đột nhiên nhớ ra, Tương Tư đang ngủ trên giường, lại tỉnh dậy tại một chiếc giường khác, nhất định cho rằng mình mới ngủ có một buổi tối mà thôi, thậm chí không hề phát hiện ra rằng cô bé ngủ cả một ngày trời.

Thứ cảm giác này rất kì lạ, khiến ta cảm thấy có phần hoang mang. Thế nhưng ta còn chưa kịp phân tích rõ ràng rốt cuộc cảm giác hoang mang đó xuất phát từ đâu thì cơn buồn ngủ đã ập tới, đem theo tất cả mọi tư duy.

Một đứa trẻ bé nhỏ như Tương Tư hoàn toàn không có được cảm giác quá mạnh mẽ đối với cổ hương. Trong suốt chặng đường tiếp theo, ngoại trừ thi thoảng hỏi Thuần Vu Vọng còn bao lâu nữa mới tới đón chúng ta, Tương Tư hoàn toàn không hề nhớ đến trước kia mình đã ở đâu, tương lai đi về chốn nào. Cô bé chỉ biết nhung nhớ vòng tay âu yếm của phụ mẫu và người thân, coi chỗ của ta chính là nhà của mình. Tương Tư ngồi trong lòng ta, ngô nghê vỗ lên cổ ngựa, cả đoạn đường cười nói liên tục, nhí nhảnh, đáng yêu chẳng khác nào một con chim yến.

Tư Đồ Vĩnh thân là Thái tử Đại Nhuế, đương nhiên tôn quý vô song. Thế nhưng ngài cũng trưởng thành ở chốn núi cao hoang vắng, nếu không mặc triều phục, rất ít khi đem thân phận Thái tử ra đề nén mọi người xung quanh. Hiện nay, ngài đang vi hành tại ngoại, lại càng nhân nhả tự tại, thi thoảng lại đến chọc Tương Tư cười nói cả ngày. Tương Tư thậm chí còn coi ngài như một tùy tùng bình thường, thấy ngài đối xử với mình thân thiết, cũng cười nói quạ phá, cuốn chặt lấy ngài đòi cái này, cái kia. Hai người tính toán mấy ngày liền, sau cùng thực sự làm ra một chiếc nổ rất lớn, còn nhặt rất nhiều đá bỏ vào giỏ. Mỗi lúc dừng chân nghỉ ngơi ở khách điểm hay ven đường, Tương Tư liền ngồi trên lưng Tư Đồ Vĩnh, coi ngài như ngựa, bắt chạy đi khắp khu rừng để truy kích gà con.

Ta biết rõ không thỏa đáng, bao lần ngăn cản, nhưng Tư Đồ Vĩnh không chịu thôi.

“Trẻ con mà, hoạt động chơi đùa nhiều thì sẽ cao lớn nhanh hơn. Huống hồ... sau này cũng chưa chắc có ai ở cạnh chơi đùa cùng cô bé như vậy.”

Tương Tư ban đầu chu miệng rõ cao khi nghe ta chỉ trích, sau thấy Tư Đồ Vĩnh lên tiếng nói đỡ, lại rất vui mừng. Cô bé liền lên tiếng “Tại sao lại không có ai chơi đùa cùng con nữa? Sau này thúc không còn chơi với con nữa sao?”

Tư Đồ Vĩnh than dài rồi nói “Nhà cữu cữu con rất nghiêm, xưa nay không hoan nghênh những người nhàn rảnh.”

Tương Tư tỏ ra đồng cảm với ngài “Đúng vậy, bọn Tiểu Ngũ, Thanh Ván cũng không được phép vào nhà con chơi. Nhũ nương của con nói rằng, thân phận con cao quý, bọn họ đâu thể vào nhà con chơi được?”

Cô bé ngồi trên lưng Tư Đồ Vĩnh, vỗ nhẹ lên vai ngài đưa lời an ủi “Có điều, con có thể bảo mẫu thân dắt con tới tìm thúc chơi. Đợi khi nào phụ vương đến đón con với mẫu thân, thúc cũng đi theo về vương phủ nhé, có được không? Người ở bên cạnh phụ vương con có mấy kẻ xấu lắm, thường muốn bắt nạt mẫu thân con.”

Sắc mặt Tư Đồ Vĩnh thoáng biến đổi, mỉm cười khổ sở rồi ngược mắt lên nhìn ta.

Cô bé đang đợi phụ vương của mình đến đón chúng ta...

Trái tim ta quặn thắt, nỗi đau đến nghẹn thở tràn ngập trong lồng ngực, rất khó chịu, ta vội vã quay đầu, bình thần như không nhìn về ngọn núi phủ đầy mây trắng ở phía chân trời.

Cơ thể ta còn chưa hồi phục hoàn toàn, sau khi quay về biên giới Đại Nhuế, mỗi ngày đều uống thuốc, điều dưỡng, vừa đi vừa nghỉ ngơi, vậy nên cả đoàn đi rất chậm. Thế nhưng phía Ly Sơn vẫn chưa hề truyền lại tin tức gì, cũng chẳng biết rốt cuộc Thuần Vu Vọng còn sống hay đã chết.

Có lẽ không có tin tức gì chính là tin tức tốt nhất. Nhưng ta vẫn bất giác ngáy lạng người nhìn về phía đất Giang Nam, đau đáu đợi chờ tin tức của ngài.

Ta thực sự không thể nào phủ nhận, Thuần Vu Vọng đối xử với ta, đích thực là đặc biệt, tuyệt đối không thể đem ra so sánh với lũ giặc Nhu Nhiên đã từng làm nhục ta trước kia. Hoặc giả, bởi vậy mà ta đối xử với ngài cũng có sự đặc biệt khác thường. Ta vẫn luôn mong mỏi, chờ đợi tin tức của ngài. Bất luận là còn sống hay đã chết, ta đều muốn có được một đáp án rõ ràng.

Hôm nay, chúng ta đã tới được một thị trấn phụ cận Bắc Đô, nơi này đã bắt đầu xuất hiện không khí phồn hoa, nhộn nhịp của những thị trấn cận kề kinh đô, ngay cả khách điếm cũng sang trọng, to lớn, khí thế hơn.

Tư Đồ Vĩnh xuống ngựa trước, bé Tương Tư từ trên lưng ngựa ta xuống, mỉm cười nói “Hôm nay chúng ta ở lại nơi này một đêm, sáng mai là đến kinh đô rồi. Nói ra thì ở nhà của mình, dù thế nào cũng thoải mái, vui vẻ hơn bên ngoài nhiều.”

Ta dắt Tương Tư đi vào bên trong “Ở nơi nào mà chẳng như nhau, với ta thực sự không có gì khác biệt cả.”

Phía sau, Tư Đồ Vĩnh liền than dài một tiếng “Ta lại cảm thấy ở bên ngoài tốt hơn so với ở kinh đô rất nhiều.”

Ta biết rõ vị Thái tử như ngài cũng chẳng dễ dàng, thoải mái gì, thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ đành coi như không nghe thấy, bước vào khách điếm.

Đã vào tháng hai đầu xuân, đúng vào tiết trăm hoa đua nở. Hoa Nhụy Hương đang nở rộ rực rỡ, hương thơm nồng nàn. Hai rặng dương liễu trong sân cũng đang nhú chồi non, mấy cành rủ xuống nhẹ bay trong gió, ánh nắng chiếu lên, cực kỳ tươi đẹp.

Lúc này khi đã quay trở về, ta lại không cảm thấy vui mừng, bình thản đưa mắt nhìn qua rặng liễu, rồi đi theo tiểu nhị về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này, ta bỗng nghe thấy bên rặng dương liễu có người khẽ cất tiếng gọi ta “Văn Văn.” Ta lặng người, vội vã quay người nhìn lại, liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi từ từ bước tới.

Y phục đen tuyền, khuôn mặt như chạm khắc, lông mày dày rậm, cử chỉ trầm tĩnh, trên thanh kiếm đeo bên người, có đeo một miếng ngọc mã não màu đỏ như máu, toàn thân toát lên một khí chất oai nghiêm khiến mọi người phải kính nể, sợ hãi.

Ta bất giác buông tay Tương Tư ra, từ từ bước lại, cổ họng đắng cay lạ thường.

“Lặng!”

Tư Đồ Lặng tiến lên vài bước, nắm chặt lấy tay ta, dùng đôi mắt đen láy lặng lẽ nhìn ta một lượt, sau đó khẽ hỏi “Nàng đã về rồi?”

Ta sực sật gật đầu đáp “Ta đã về rồi.”

Ngài gật đầu, sau đó quay sang nhìn về phía Tư Đồ Vĩnh, ung dung bước lên trước cúi đầu chào hỏi, sau đó bình thản lên tiếng “Nghe nói Thái tử Điện hạ thâm nhập vào hang hùm hổ huyết, ta liền biết ngay Văn Văn và công chúa nhất định sẽ bình an trở về.”

Tư Đồ Vĩnh đã thu lại vẻ mặt vui cười, hòa nhã suốt dọc đường đi, chấp tay ra sau lưng, nụ cười nghiêm trang mà xa cách “Bắc Đô có Nam An Hầu ra sức phò trợ phụ hoàng, ta cảm thấy yên tâm vô cùng, đương nhiên là phải ra ngoài coi như rèn luyện bản thân.”

Tư Đồ Lăng gật đầu đáp “Thái tử còn trẻ, nhưng lại gánh vác cả mảnh giang sơn Đại Nhuế trên vai, đích thực là phải ra ngoài rèn luyện thêm nhiều.”

Ẩn ý trong câu này chính là chế nhạo Tư Đồ Vĩnh tuổi trẻ vô tri, chẳng thể gánh vác nổi giang sơn Đại Nhuế trên vai.

Ta biết rõ hai người đã mâu thuẫn lâu rồi, vội vã nói “Đi lâu như vậy, ta thực sự cảm thấy vừa mệt vừa đói. Chúng ta vào trong ăn chút gì đã nhé.”

Tư Đồ Lăng liền nói “Ta đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu để tẩy trần cho nàng. Chỉ là nơi này không thể sánh được với kinh thành, thức ăn đạm bạc, e là sẽ khiến Thái tử Điện hạ phải chịu thiệt.”

Sắc mặt Tư Đồ Vĩnh khẽ biến đổi, đúng lúc đang định lên tiếng, ta vội mỉm cười nói “Lăng, Vĩnh cũng không phải là người kén cá chọn canh! Năm đó ba chúng ta bị lạc đường trong rừng sâu núi thẳm, bốn, năm ngày, không biết đã chịu bao nhiêu là khổ sở, đã bao giờ chúng ta nghe thấy Vĩnh than một câu nào đâu?”

Ánh mắt Tư Đồ Vĩnh sáng lên, lập tức ngậm miệng, cúi đầu dặt tay Tương Tư rồi nói “Tương Tư, con đói rồi đúng không? Chúng ta vào trong ăn cơm trước nhé!”

Tư Đồ Lăng cau chặt đôi mày, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Xem ra, chuyện năm đó, nói cho cùng bọn họ vẫn ghi khắc trong lòng.

Năm đó, chúng ta vẫn còn nhỏ tuổi, ngay cả Tư Đồ Lăng cũng mới chỉ là một thiếu niên tầm mười lăm, mười sáu, tính tình vẫn còn ngang bướng. Thi thoảng cũng đi vào rừng sâu chơi, không những lạc đường, mà chúng ta còn gặp phải lang sói. Tư Đồ Lăng lớn tuổi nhất, liều mạng ra sức bảo vệ cho hai chúng ta chạy trước, sau cùng xông ra khỏi đàn sói dữ với thân thể đầy thương tích.

Lúc rửa vết thương cho Tư Đồ Lăng, Tư Đồ Vĩnh lúc ấy mới mười tuổi đã bật khóc vì thấy vết thương quá sâu, còn Tư Đồ Lăng thì ôm chặt hai chúng ta vào lòng, rồi nói “Vãn Vãn, Vĩnh đệ, ta là sư huynh của hai người, bảo vệ hai người là chuyện đương nhiên.”

Sau đó, bởi vì vết thương bị nhiễm trùng, Tư Đồ Lăng sốt cao bất tỉnh, ta và Tư Đồ Vĩnh luân phiên chăm sóc, luân phiên đi hái quả dại về để qua con đói. Tư Đồ Vĩnh lúc ra ngoài nhặt củi nhìn thấy bên vực có thứ cỏ trị thương, liền trèo lên để hái. Do quá mệt nên ngái ngã xuống mấy lần, mặt mày tím xanh, khắp khả khắp khiêng cầm cỏ thuốc quay về, nấu thành canh cũng chẳng nổi uống lấy một hớp.

Bởi vì cả ba chúng ta đều bị thương không nhẹ, sau khi được các sư phụ tìm về, cũng phải tịnh dưỡng rất nhiều ngày mới hồi phục lại được như cũ. Đó là lần duy nhất chúng ta gây họa và bị các sư phụ trừng phạt.

Sư bá Vô Trần đại sư từng chấp tay sau lưng, cười nói cùng sư phụ ta Vô Lượng sư thái “Thật không ngờ, ba đứa trẻ này xuất thân phú quý, lại có thể cùng chung hoạn nạn, không chịu từ bỏ lẫn nhau, cũng có thể coi như hoạn nạn gặp chân tình. Ta thấy mấy đứa đều thông minh, sau này nhất định sẽ giúp đỡ nhau trong triều đình Đại Nhuế, nhất định tạo nên tiền đồ xán lạn.”

Giúp đỡ lẫn nhau, tiền đồ xán lạn...

Nghĩ đến đây, ta không khỏi than dài một tiếng.

Vô Trần đại sư nói cho cùng cũng là người xuất gia, đã xem nhẹ những việc thân bất do kỉ, bắt buộc phải làm khi bị cuốn vào vòng xoáy tranh giành quyền lực ở chốn triều đình, hậu cung. Lúc này, hồi tưởng lại tình nghĩa thuần túy mà giản đơn khi đó, thực sự chẳng khác nào một giấc mộng xa vời.

Tư Đồ Lăng đang kéo ta đi vào một căn phòng, đột nhiên ta nghe thấy một thanh âm vang vọng giữa cơn gió.

Ta kinh ngạc cúi đầu xuống, thì ra Tương Tư đã vỗ mạnh lên bàn tay Tư Đồ Lăng đang nắm lấy tay ta.

Cô bé một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mũi mình, khuôn mặt phẫn nộ, hét lớn với Tư Đồ Lăng “Mẫu thân là của ta và phụ vương. Thúc không được phép nắm tay mẫu thân ta.”

Tư Đồ Lăng buông tay ra, nhắm mắt nhìn về phía Tương Tư, tuy rằng không nói tiếng nào, thế nhưng khí thế lạnh lùng mà oai nghiêm mang theo trên người sau bao cuộc chinh chiến đẫm máu ngoài sa trường không ngừng rạo rực toát lên.

Tương Tư bản tính ngang ngạnh, cũng không tránh khỏi kinh hãi, bất giác lui lại phía sau một bước, trốn ra sau người ta, chu cao chiếc miệng đầy uất ức nhìn về phía ta và Tư Đồ Vĩnh cầu cứu “Mẫu thân, Vĩnh thúc thúc...”

Tư Đồ Vĩnh vỗ nhẹ lên đầu cô bé “Đừng sợ, thúc ấy lúc nào cũng tỏ bộ dạng quyết phân sống chết, thực ra đối xử với mẫu thân con tốt lắm, sẽ không ăn hiếp con đâu.”

Tư Đồ Lăng liền hỏi ta “Con gái của Thuần Vu Vọng?”

Ta thản nhiên đáp “Không cần biết cô bé là con gái của ai, bây giờ ta rất yêu thương cô bé, đã nhận cô bé là con gái, vậy nên từ nay, cô bé chính là con gái của ta.”

Tur Đồ Lăng không hề bộc lộ cảm xúc gì, điềm nhiên bước vào trong, cũng chẳng hề cầm tay ta thêm lần nào nữa.

Tur Đồ Lăng, Tur Đồ Vĩnh, mỗi người một mối tâm sự, Tương Tư dường như không quen với người có thứ khí chất cương liệt, đáng sợ như Tur Đồ Lăng ngồi ăn cùng bàn, nên tỏ ra sợ hãi, ngồi nép bên cạnh ta không dám cười nói hồn nhiên như mọi ngày. Bữa ăn hôm nay tuy rằng phong phú thế nhưng ăn vào miệng lại cảm thấy cực kì vô vị.

Tối hôm đó, ai ngủ phòng này, cả đêm im lìm.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, ta đã không biết Tur Đồ Vĩnh đã dẫn theo thuộc hạ của mình rời khỏi nơi này từ lúc nào, thậm chí ngài còn chẳng nói lấy một lời từ biệt.

Tương Tư ngó dọc ngó ngang, thấy những người mới quen thân chẳng còn ai nữa, liền tỏ ra thất vọng vô cùng “Vĩnh thúc thúc đi đâu mất rồi?”

Ta tuy rằng có phần chán nản, nhưng cũng đã dự liệu từ trước, liền nhẹ đáp “Thúc ấy có việc gấp, phải lên đường trước rồi. Tương Tư, nếu con nhớ thúc ấy, đợi chốc nữa quay về, ổn định xong mọi thứ, mẫu thân sẽ đưa con đi tìm thúc thúc chơi nhé.”

Tur Đồ Lăng khom người bế Tương Tư đến bên bàn, ngồi cạnh bên ta rồi mới nói “Đích thực là có chuyện gấp. Ngài ấy đã để lỡ quá nhiều thời gian trên đường đi rồi.”

Ta quay sang nhìn Tur Đồ Lăng liền thấy môi ngài nhếch lên, từ từ nói tiếp “Bảy, tám ngày trước công chúa Thường Hy đã quay về Bắc Đô. Thái

tử phi tính tình tốt bụng, dù ngài hành động hoang đường đến đâu cũng chẳng so đo nhiều. Thế nhưng ngài ấy cho rằng Hoàng hậu Đoan Mộc là người tầm thường sao?”

“Hoàng hậu Đoan Mộc?”

Tính ra Tư Đồ Vĩnh đã ở Nam Lương hơn một tháng rồi. Tàn gia và Hoàng hậu Đoan Mộc tuy rằng không quan hệ sâu sắc nhưng cũng chẳng hề có hiềm khích. Hoàng hậu Đoan Mộc cho phép ngài tới Nam Lương, tuy rằng là vì giải cứu công chúa Thường Hy, thế nhưng cũng tiện thể cứu mạng ta về, điều này chưa chắc đã không phải một việc tốt cho Tư Đồ Vĩnh.

Tàn gia mấy đời làm tướng, hiện nay đang nắm trọng binh trong tay, muốn Tư Đồ Vĩnh đăng cơ thuận lợi, có được sự ủng hộ của Tàn gia sẽ càng như hổ thêm cánh. Phụ thân đã từng thông qua cô cô của ta Tàn Đức Phi mật tấu chuyện ta là thân nữ nhi, cũng nói rõ chuyện hôn sự giữa ta và Tư Đồ Lăng cho Hoàng thượng. Hoàng hậu Đoan Mộc rất được Hoàng thượng sủng ái, không thể nào không biết chuyện. Cho dù ta với Tư Đồ Vĩnh đi lại mật thiết đến mấy, cũng không đến mức khiến Hoàng hậu Đoan Mộc sinh lòng nghi kị.

Tư Đồ Lăng khẽ cau đôi mày đen rậm của mình lại rồi đưa lời than thở “Vân Vân, nàng có biết tại sao ta không sang Nam Lương không?”

Ta cũng từng nghĩ tới vấn đề này, vừa ăn cháo lại vừa bình thản như không mỉm cười đáp “Ngài đương nhiên có dự tính riêng của mình. Huống hồ Thái tử đã đi rồi, ngài cũng không cần thiết phải hành động như vậy.”

Tư Đồ Lăng lắc đầu, hai đầu mày lại càng nhíu chặt hơn, lạnh lẽo nhìn về phía ta, mãi một lúc sau mới lên tiếng “Nhị ca của nàng và Tiêu Cẩn bị gọi đến Đại Lý Tự xét hỏi, ngay cả Đức Phi cũng bị giam lỏng rồi. Ta bảo lãnh

Nhị ca nàng cùng Tiểu Cẩn ra ngoài, thế nhưng về phía Đức Phi... ta tạm thời chưa dám động tới.”

Ta kinh hãi, đặt đĩa xuống hỏi “Tại sao vậy?”

Cô cô ta Tần Đức Phi tuy rằng không được sủng ái, nhưng hành sự cẩn trọng, tính tình cương trực, xưa nay luôn được Hoàng đế Tư Đồ Hoán kính trọng, bởi vì không có con cái, lại có nhà ngoại chăm sóc thường xuyên, nên cũng được bình an vô sự, không thể nào trở thành cái đinh trong mắt, hòn đá quẩn chân của Hoàng hậu Doan Mộc. Trong những ngày ta không ở Bắc Đô, lẽ nào đã xảy ra biến cố?

Tư Đồ Lăng lắc đầu nói “Ta đã nghe ngóng rất lâu, vẫn chẳng thể tìm hiểu rõ ràng. Nghe nói là có một người đàn ông xông vào cung Dao Hoa của Đức Phi, lại còn bị bắt ngay tại trận. Người đàn ông này có khả năng là liên quan tới Kỳ Dương Vương đã mất tích trong trận binh biến mười bảy năm trước. Lúc Nhị ca của nàng bị truyền tới Đại Lý Tự hỏi chuyện, đã bị hỏi lại rất nhiều chuyện cũ trước đây.”

Kỳ Dương Vương...

Đây là chuyện của rất nhiều năm trước rồi?

Lúc Hoàng đế Đại Nhuế hiện nay Tư Đồ Hoán vẫn còn là Cẩm Vương, tiên đế lâm trọng bệnh, Thái tử gặp nạn, chư vương đều khởi binh làm loạn. Trong đó Kỳ Dương Vương Tư Đồ Tử Diễn và Hạ Vương Tư Đồ Quýnh có nhiều người ủng hộ nhất, thế lực lớn mạnh nhất, tất cả các thân vương còn lại chỉ có thể lựa chọn về một trong hai phe này, để mong tương lai có thể chiếm được chút địa vị trong triều đình. Còn Kỳ Dương Vương và Hạ Vương cũng trọng dụng tất cả những người đi theo ủng hộ mình.

Tần gia nhiều đời làm tướng, đánh nhau với giặc Nhu Nhiên mấy chục năm trời, địa vị trong triều đình vững chắc vô cùng, đương nhiên cũng biết

cách tự bảo vệ mình trong lúc triều đình hỗn loạn, chư vương tranh quyền. Cho dù là Kỳ Dương Vương hay Hạ Vương, đánh đấu nhau kịch liệt, hung tàn đến mấy, Tần gia cũng đều khoanh tay bàng quan, không hề can dự. Chỉ dám xung Tần thị taten trung Đại Nhuế, ẩn ý trong này chính là các ngài cứ việc đấu đá, Tần gia chúng ta chỉ trung thành với chân mệnh thiên tử bước lên ngôi vị Hoàng đế sau cùng mà thôi.

Nghe nói Kỳ Dương Vương, Hạ Vương vì muốn nhận được sự ủng hộ của Tần gia, từng cạnh tranh muốn lấy Tứ tiểu thư trẻ tuổi nhất và cũng được Tần gia yêu thương, chiều chuộng nhất. Kỳ Dương Vương thậm chí còn định bỏ Nguyên phi, ngênh đón Tứ tiểu thư về làm chính phi. Lúc đó tằng phụ của ta Tần Sơ Đồng vẫn còn tại thế, nghe tin liền bàn cùng phụ thân ta, vội gả cô cô cho Cẩm Vương Tư Đồ Hoán, tính tình ôn hòa, lương thiện, lại ít khi tham dự vào chuyện tranh quyền đoạt vị của các huynh đệ làm Trắc phi.

Trước và sau khi Tiên đế băng hà, Kỳ Dương Vương, Hạ Vương liên tục khởi binh tấn công lẫn nhau. Kỳ Dương Vương vốn có phần thắng lớn hơn bỗng mất tích kỳ lạ trong một trận chiến hỗn loạn. Hạ Vương nhanh chóng nắm gọn mọi đại quyền trong triều. Thế nhưng trước đêm ngài đăng cơ đã xảy ra rất nhiều biến cố, không ngờ lại bị thị vệ thiết thân giết chết trong lúc thử long bào.

Nghe nói, lúc mọi người xông vào trong, Hạ Vương đã chết rồi. Ngài nằm bên chiếc long bào đã ao ước được mặc từ lâu, long bào vàng chói nhuốm đầy máu tươi, tuôn dài trên bậc thềm lát bằng đá Hán Bạch Ngọc.

Trước đại điển đăng cơ, biến cố xảy ra liên tiếp, những người ủng hộ cho Kỳ Dương Vương và Hạ Vương đều lăm le thị uy, thế nhưng chẳng ai có đủ uy danh để thu phục nhân tâm, cũng chẳng có ai đủ thế lực để khắc chế đối thủ, để sau cùng đăng cơ lên ngôi vị hoàng đế mà chỉ có thể đứng từ xa nhìn lại.

Lúc này, Trương Hoàng hậu lâm triều, tuyên bố Đại Hành Hoàng đế trước khi băng hà có để lại di chỉ, Cẩm Vương Tư Đồ Hoán nhân từ, đức độ, sẽ đăng cơ tiếp vị. Trương Hoàng hậu xưa nay không được ân sủng, mẫu tộc cũng chẳng có thế lực, thế nhưng nói cho cùng cũng là chính cung Hoàng hậu, thân phận cao quý. Trong lúc mọi người còn do dự, hoài nghi, tăng phụ của ta liền đứng ra bày tỏ nguyện lòng tuân theo di chỉ của Đại Hành Hoàng đế. Chư vương không còn thực lực để tranh giành hoàng vị, lại nghĩ đến Cẩm Vương vốn là người nhân từ, khoan dung, ít nhất cũng có thể đảm bảo địa vị hiện nay của bản thân, vậy nên cũng lần lượt lên tiếng ủng hộ.

Nực cười cho trận tranh giành của Kỳ Dương Vương và Hạ Vương, để sau cùng Cẩm Vương Tư Đồ Hoán lại ung dung ngồi lên hoàng vị một cách dễ dàng, trở thành Hoàng đế của Đại Nhuế. Cô cô ta cũng danh chính ngôn thuận trở thành Đức Phi nương nương của Hoàng đế Đại Nhuế cao quý. Tư Đồ Hoán niệm tình Tần gia nhiều đời lập công với triều đình, lại nắm binh quyền trong tay, tương lai rộng mở, làm sao có thể giam lỏng Đức Phi chỉ vì một người đàn ông lai lịch bất minh đột nhiên xông vào cung chứ?

Đang lúc còn trầm tư suy nghĩ, bên cạnh đã có người nhẹ nhàng kéo lấy ta. Lúc cúi đầu xuống nhìn, Trương Tư Đồ đã ăn xong “Mẫu thân, con không thích nơi này, bí bách quá!”

Bí bách?

Ta ngược lên nhìn cánh cửa sổ đã được mở tung, cảnh tượng bên ngoài tràn ngập hoa cỏ xanh tươi, thơm ngát, cảm thấy có phần nghi hoặc. Thế nhưng Trương Tư Đồ lại càng tựa sát vào người ta hơn, đôi mắt đen láy thi thoảng lại liếc về phía Tư Đồ Lăng, chu cao chiếc miệng tỏ ra khá sợ sệt.

Tư Đồ Lăng chính là thế tử của Hạ Vương Tư Đồ Quýnh, Tư Đồ Hoán tuy rằng nhân từ, nhưng nói cho cùng vẫn còn nghi kị thế lực ủng hộ Hạ Vương năm xưa còn sót lại trong triều, thế nên không hề cho ngài được tiếp

nhận vương vị, chỉ bảo Hạ vương phi tận tâm nuôi dưỡng, đồng thời hai năm sau liền đưa ngài lên núi Tử Nha. Mỹ danh là tập luyện võ nghệ, thực chất chính là phân cách ngài cùng với các thế lực ủng hộ trong triều. Thế nhưng, Tư Đồ Lăng đâu phải là kẻ tầm thường, lúc thành tài quay về triều cương, gặp đúng lúc giặc Nhu Nhiên đánh chiếm biên giới, liền chủ động xin đi xuất chiến, không ngờ, tài năng xuất chúng, liên tục thắng trận. Lần thắng trận lợi hại nhất, ngài dẫn quân đánh thẳng tới phía Bắc Yên Sơn, bắt giữ rất nhiều tông thất Nhu Nhiên, khai hoàn trở về. Kể từ đó, thanh danh của ngài vang dội khắp nơi, người người đều biết, Tư Đồ Hoán mới chịu phong cho ngài là Nam An Hầu.

Thế nhưng khi uy quyền của ngài càng lúc càng nâng cao, thì cũng là lúc khí thế nguy hiểm khiến người khác sợ hãi trong ngài tỏa ra dữ dội, lạnh lùng tàn khốc, thậm chí còn đáng sợ hơn cả ta rất nhiều.

Những đứa trẻ nhìn thấy ta từ xa đã tránh như tránh tà, chứ đừng nói là nhìn thấy ngài.

Tương Tư chưa từng tỏ ra sợ ta, Tư Đồ Lăng đối xử với cô bé cũng rất ôn hòa, thế nhưng chẳng hiểu tại sao, cô bé dường như rất sợ Tư Đồ Lăng, ngay cả khi ngồi cạnh bên ta, cũng tỏ ra bất an, hãi hùng.

Tư Đồ Lăng hiển nhiên cũng nhận ra, đứng dậy bước lại gần chỗ ta, thấy Tương Tư càng thu gọn người trong lòng ta, tỏ ra sợ hãi, ngài khẽ cau mày, lặng lẽ lùi về sau một bước “Ta ra ngoài đợi nàng. Nàng đưa đứa bé này lên xe ngựa ngồi đi.”

Ta đáp lại, sai người mang nước đến cho Tương Tư súc miệng, rửa tay, lúc dắt cô bé ra khỏi phòng, bên ngoài đã chuẩn bị sẵn ngựa, Tư Đồ Lăng đứng dưới ánh nắng đầu xuân, đôi mắt sắc lạnh cũng đã hiền hòa hơn dưới ánh mặt trời, mang tới đôi chút ấm áp của mùa xuân. Ngài vén rèm xe lên rồi mỉm cười nói “Văn Văn, mau lại đây.”

Ta vừa bế Trương Tư lên xe, vừa nói “Chúng ta lên đường nhanh một chút. Ta quay về thu xếp một lúc, may ra còn kịp tiễn cung kiến giá.”

Tư Đồ Lăng gật đầu, nhưng cũng đưa lời an ủi “Không cần phải lo lắng quá đâu. Ta thấy... nàng đã gầy đi nhiều. Hay là nghỉ ngơi thêm vài ngày đã, Đức Phi nương nương tuy rằng bị giam lỏng, nhưng chắc Hoàng thượng cũng không định gây khó dễ cho người, nên tạm thời có thể coi là bình an vô sự.”

Ta nghe vậy biết ngài đã âm thầm sắp xếp người ngày đêm quan sát mọi động tĩnh trong cung, cũng cảm thấy an tâm hơn, liền nói “Hoàng thượng nhân từ, chưa chắc đã động thủ với người. Thế nhưng những người khác trong cung thì khó nói lắm.”

Ta trầm ngâm một hồi, lại than “Có lẽ, không phải định gây khó dễ cho người mà đang định làm gì Tần gia đây?”

Tư Đồ Lăng từ từ hạ tấm rèm xuống, khẽ lên tiếng “Mấy năm nay, chúng ta cũng hơi khoa trương rồi. Nếu để người ta đứng bên đưa lời gièm pha, chỉ sợ khó tránh khỏi tình cảnh sẵn xong thờ, giết chó sẵn đâu.”

Ta lại than dài một tiếng. Công cao chấn chủ, nhất định là bị nghi kị, đây cũng là chuyện có thể đoán trước. Làm sao để khiến quân vương thôi nghi ngờ, e rằng phải suy tính kỹ càng.

Từ đây về Bắc Đô toàn là đường cái quan rộng lớn, xe ngựa tiến lên phía trước, càng lúc càng nhanh, tấm rèm thêu hình bạch hổ trước mặt khẽ lay động, bạch hổ được thêu sinh động giờ chân như thể sắp xông tới, chẳng biết là định anh dũng tấn công hay là quay đầu trốn thoát?

Trương Tư liền hỏi ta “Mẫu thân, thế nào được gọi là sẵn xong thờ, giết chó sẵn?”

Ta liền đáp “Câu đó ý nói, sau khi đã săn bắt xong hết thỏ hoang trên núi, chó săn giúp chủ săn thỏ cũng chẳng còn hữu ích nữa, có thể sẽ bị giết đi nấu canh để ăn đó.”

Tương Tư giật mình thét lên “Tại sao lại phải giết chết chó săn để ăn chứ? Con chó mà nhà mình nuôi không phải giống như người nhà của chúng ta sao? Tại sao lại nỡ giết chứ?”

Ta đưa lời than thở “Thế nhưng chó rốt cuộc vẫn chỉ là chó, không phải là người nhà của chúng ta. Để nó sống chỉ lãng phí lương thực, lại còn lo lắng nó cắn nhầm người thân trong nhà, chi bằng giết đi cho an lành, lại còn được nồi canh ngon.”

Tương Tư vẫn cảm thấy khó hiểu, phần nộ lên tiếng “Dù sao thì cũng không thể nào giết chết chó săn của mình được. Nếu vẫn chưa bắt hết thỏ hoang trong rừng thì sao? Nếu lại có thỏ hoang từ khu rừng khác chạy tới thì thế nào?”

Trái tim ta không khỏi rung động, vỗ nhẹ lên đầu Tương Tư cười nói “Đúng vậy, ta thấy con chó săn đó đích thực là chưa thể nấu lên ăn được.”

Đi đến cửa Đông của Bắc Đô, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Ta vén tấm rèm lên, liền thấy thành trì trước mặt nguy nga tráng lệ, vững chãi tựa núi, lộng lẫy che đi hàng ngàn con đường náo nhiệt phồn hoa và cung điện hoành tráng, sang trọng ở bên trong. Từ Đồi Lãng ngồi vững trên lưng con ngựa thân đen cước trắng ‘Ô Vân Đạp Tuyết’, cúi người xuống dặn dò người dưới.

Một lúc sau, ngài liền cho ngựa quay lại, đi đến chỗ ta “Văn Văn, ở doanh trại Thần Sách xảy ra chút chuyện, ta phải đến đó xem sao, chốc nữa ta mới quay về phủ gặp nàng.”

Ta liền hỏi “Là ai đang gây chuyện?”

Ngài trị quân nghiêm khắc, kinh thành lại nằm ngay dưới chân thiên tử, nên lại càng thêm thận trọng, thuộc hạ theo ngài không ai không cơ trí, không thể nào lại vô cớ xảy ra chuyện trong lúc Tần gia đang gặp nạn được.

Quả nhiên, Tư Đồ Lăng liền đáp “Hữu Vệ tướng quân của doanh trại Thần Sách gây chuyện với người bên doanh trại Thần Vũ, chỉ sợ là có người rắc tâm ly gián. Lúc này tốt nhất là không nên để xảy ra chuyện gì rắc rối, ta phải đến đó xem, trước tiên phải giảng hòa bọn họ mới được.”

Binh mã trấn thủ kinh thành ngoại trừ năm ngàn ngự lâm quân trực tiếp chịu sự điều khiển của Hoàng đế Đại Nhuế, còn có thêm doanh trại Thần Sách, Thần Cơ và Thần Vũ, đóng quân tại đại doanh Tây Nam, chính Bắc và Đông Nam, mỗi doanh trại có ba ngàn binh mã, đều là những tinh binh mãnh tướng được lựa chọn từ những gia đình có gia giáo. Trong đó doanh trại Thần Cơ trước mắt do Thái tử Tư Đồ Vĩnh trực tiếp nắm quyền điều khiển, hai doanh trại Thần Sách và Thần Vũ lần lượt do Thần Sách tướng quân và Thần Vũ tướng quân thống lĩnh. Hiện nay, Thần Sách tướng quân chính là thân tín tâm phúc của Tư Đồ Lăng, còn Tư Đồ Lăng hai năm trước phụng chỉ đi bình định chiến loạn Triều Thiên Vương, vẫn luôn kiêm chức Chấn Quốc Đại tướng quân, nếu xảy ra chuyện trong kinh thành, nói không chừng sẽ lại khoác lên người tội danh quản thuộc hạ không nghiêm.

Người ngoài không biết Tam công tử của Tần gia, Tần Văn là một nữ nhi, nhưng lại biết rằng tướng quân Chiêu Vũ Tần Văn và Nam An Hầu Tư Đồ Lăng qua lại mật thiết, tình như huynh đệ, cũng biết rằng Tư Đồ Lăng mãi chưa thành thân là bởi vì sớm đã có hôn ước với muội muội song sinh của Tần Văn. Tần gia và Nam An Hầu từ lâu đã có mối quan hệ khăng khít, cùng chung vinh nhục, giàu nghèo.

Ta biết rõ ở Đại Nhuế đang có người muốn tìm ra mọi cách để đối phó hai nhà chúng ta, nên vội vã lên tiếng “Vậy ngài mau đi đi, phía bên cô cô, ta sẽ tự có cách riêng của mình.”

Tur Đồ Lăng đáp lại, dẫn người phi ngựa nhanh về phía Đông Nam thành. Thân hình rắn rỏi, phi phàm, ngài hoàn toàn không hề thua kém gì so với Thuần Vu Vọng.

Thuần Vu Vọng... Đã bao ngày trôi qua rồi mà vẫn chưa có tin tức gì, có lẽ ngài đã thực sự may mắn mà thoát nạn chăng?

Hoặc giả cũng đã chết từ lâu rồi, chỉ là chết nơi Ly Sơn, nên triều đình Đại Lương vẫn chưa thể nhận được tin tức nhanh như vậy, đương nhiên lại càng không thể nhanh như thế mà công bố tin tức này ra toàn thiên hạ...

Đột nhiên ta cảm thấy tâm trí tột cùng rối loạn.

Ta lúc này đã quay về Đại Nhuế, quay về Bắc Đô, quay về cuộc sống trước kia của mình, lại cạnh bên Tur Đồ Lăng. Hai chúng ta sẽ phối hợp nhịp nhàng như cá gặp nước để đối phó với mọi thế lực ngầm trong triều đình, tự bảo vệ bản thân, cũng như oai danh của Tần gia, bảo toàn được địa vị vững chắc của Tur Đồ Lăng trong triều đình Đại Nhuế. Hai nhà hợp lực, có thể hô phong hoán vũ, ngay cả Tur Đồ Hoán cũng phải nể chúng ta vài phần...

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Trương Tư, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ tất cả những việc ta làm cũng là bởi vì cả Trương Tư nữa? Đối diện với Trương Tư, ta làm sao có thể dễ dàng quên đi phụ vương của cô bé?

Hơn nữa Trương Tư làm sao hiểu được những điều phiền muộn trong lòng ta, thấy ta đối xử dịu dàng cùng mình, bật cười khúc khích, lại sà vào lòng ta, mỉm cười ngọt ngào gọi “Mẫu thân... mẫu thân...”

Ta mỉm cười, lại ôm cô bé vào lòng chặt hơn trước.

16

Thâm cung biến động, ý trời cao quá làm sao hỏi?

Rất nhanh, chúng ta quay về Tần phủ.

Ta mặc bộ y phục vải sẫm màu để tiện cho việc bôn ba đường xa, cũng cuốn mái tóc lên như một nam nhi, nay bình thản bước vào trong phủ.

Đình đài hiên các, nguy nga uốn lượn, gió thổi vi vu, sương khói mờ màng. Phòng khách tráng lệ treo đầy những tấm biển trung liệt mà đế vương các đời ban tặng, tất cả mọi người trong phủ đều im lặng nghênh tiếp, ai ai cũng ăn mặc đẹp đẽ, cử chỉ đoan trang, lễ độ, hoàn toàn không hề kém thế so với phủ Chân Vương của Thuần Vu Vọng.

Tất cả mọi thứ đều như đang ám chỉ Tần gia là một thế gia danh tướng, công cao ngất ngưỡng, đời đời có thể hưởng được phúc trạch của Hoàng đế.

Tương Tư không ngờ cũng có thể nhận ra được điều này, hồn hã hồn hên chạy theo phía sau ta nói “Mẫu thân, đây chính là nhà của cữu cữu sao? Nơi này rộng quá, hình như còn lớn hơn cả nhà của chúng ta nữa.”

“Đúng thế, sau này, con với mẫu thân sẽ ở lại nơi đây, cho tới khi nào... phụ vương tới đón con, có được không?”

“A, hay quá, thích nhất là ngày mai phụ vương tới đây luôn, vậy thì chúng ta có thể ở bên nhau rồi...”

Viên quân sự dẫn đường phía trước nghe vậy lập tức nhìn về phía cô bé trong ánh mắt ẩn chứa nét kinh hãi.

Ta liền trợn mắt cảnh cáo, rồi bình thản đưa lời dặn dò “Đây là con gái nuôi do ta nhận ở nơi khác đến. Từ nay trở đi, cô bé chính là tiểu thư của Tần phủ. Lập tức đi chuẩn bị đồ ăn, thức uống, y phục, phòng nghỉ cho cô bé, tất cả đều không được trễ nải.”

Viên quân sự gật đầu đáp lại, không dám hỏi thêm dù chỉ một câu.

Đến Hoài Đức Đường, ta đã thấy người hầu đẩy Nhị ca Tần Triệt ra ngoài nghênh tiếp.

“Vãn Vãn, cuối cùng muội cũng quay về rồi.” Sắc mặt của Nhị ca trông còn tiều tụy hơn trước, đôi mày giãn ra như trút được gánh nặng, kèm theo niềm vui vẻ, hân hoan vô bờ “Ta vốn định phái người tới Nam Lương giải cứu cho muội, thế nhưng Nam An Hầu không đồng ý, nói rằng chỉ cần Thái tử đi là đủ, người nhiều dễ làm hỏng việc. Bây giờ xem ra, tất cả mọi chuyện, ngài ấy đều đoán như thần.”

“Cũng xảy ra chút bất ngờ, đã khiến Nhị ca phải lo lắng rồi.”

Ta bước lại gần, đẩy chiếc xe lăn của Nhị ca đến bên bàn rồi quay sang nói cùng Tương Tư “Tương Tư, mau lại đây chào nhị cữu cữu đi.”

Tương Tư hiếu kì ngắm nghía chiếc xe lăn của Nhị ca, tựa sát vào đùi ta rồi lên tiếng “Chào nhị cữu cữu.” May mà, cô bé không hề hỏi những điều không hợp cảnh lúc này.

Tần Triệt ngây người hỏi “Đây là...”

“Là con gái nuôi mà muội đã nhận ở Giang Nam, tên là Tương Tư.”

“Tương Tư...” Tần Triệu đưa mắt nhìn cô bé rồi nói “Trông Tương Tư... rất giống muội.”

Tương Tư liền mỉm cười đáp “Con là do mẫu thân sinh ra, đương nhiên là phải giống mẫu thân rồi.”

Tần Triệt thở hắt ra một hơi, các thị nữ đứng sau không khỏi kinh hãi đến bật ho sặc sụa.

Ta cau mày nói “Cô bé là con gái nuôi do muội nhận, trông giống nhau là do duyên phận mà thôi.”

“Ồ... ờ...” Tần Triệt mỉm cười khỏ sở “Việc này... việc này Nam An Hầu có biết không?”

“Dạ biết, ngày mai, muội sẽ nói rõ cho ngài ấy mọi chuyện.”

Ta không muốn nói mãi về vấn đề này, liền bảo hai thị nữ tâm phúc đưa Tương Tư đi tắm rửa thay y phục, nhưng bộ dạng cô bé vừa đi vừa ngoái cổ lại đầy lưu luyến, rốt cuộc cũng đã rời khỏi, ta liền cho người hầu lui xuống cả rồi quay sang hỏi Tần Triệt “Rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì? Người đàn ông có liên quan đến Kỳ Dương Vương đó từ đâu rơi xuống vậy?”

Tần Triệt lắc đầu, bộ dạng bắt đầu trở nên nghiêm trọng “Vãn Vãn, suy đi nghĩ lại, ta chỉ e là Tần gia chúng ta cây cao đón gió lớn, nên có người định nhân cơ hội muội không có ở Bắc Đô động thủ với chúng ta? Cô cô dù hồ đồ đến mức nào cũng không đến mức công khai gặp mặt sứ giả của Kỳ Dương Vương ngay trong cung tẩm của mình.”

“Hoàng thượng đã nảy sinh nghi ngờ với cô cô bởi vì trong cung Dao Hoa xuất hiện một người đàn ông tự xưng là sứ giả của Kỳ Dương Vương?”

“Người đó đích thị là thị vệ năm xưa của Kỳ Dương Vương, rất nhiều người lớn tuổi trong cung đều nhận ra được kẻ đó. Hơn nữa trong tay của hắn còn cầm bức thư, so sánh với nét bút còn lưu lại của Kỳ Dương Vương khi xưa, đích thực... là y hệt.”

“Là nét bút của Kỳ Dương Vương?” Ta kinh hãi “Lẽ nào năm đó Kỳ Dương Vương thực sự chưa chết? Vậy... ngài ấy... ngài ấy tìm đến cô cô làm gì? Nội dung bức thư đó nói thế nào?”

“Ta không biết. Nghe nói Hoàng thượng chính vì đọc nội dung của bức thư đó mới nổi trận lôi đình, ngay lập tức hạ lệnh thu lại sắc phong Đức Phi của cô cô rồi đẩy vào lãnh cung. Các cung nữ, thái giám hầu hạ bên cạnh cô cô đã liên tục nói rằng Đức Phi hoàn toàn không biết chuyện, nên ngài mới không kiên trì phế bỏ tôn vị của người, chỉ cho người ngày đêm canh giữ cung Dao Hoa, nội bất xuất, ngoại bất nhập. Thực ra mấy cung nữ thái giám đó làm gì dám nói chuyện trước mặt Hoàng thượng? Nhiều lắm chỉ là Hoàng thượng đã bình tĩnh lại đôi chút, không muốn trở mặt với Tàn gia, cho nên mới giữ lại chút thể diện cho cô cô.”

Tàn Triệt lại than “Sau đó, ngay cả ta và Tiểu Cẩn cũng bị gọi đến thẩm vấn mấy lần, không ngờ họ lại nghi ngờ Tàn gia chúng ta có dính dáng tới Kỳ Dương Vương. Hoàng thượng cũng không nghĩ lại xem, nếu năm xưa, Tàn gia có ý muốn giúp Kỳ Dương Vương, lại sao lại gả cô cô cho ngài ấy? Kỳ Dương Vương làm sao lại phải mạo hiểm cho người đưa bức thư đó vào trong cung cho cô cô? Nếu muốn viết thư cho cô cô, chỉ cần nhờ Tàn gia vào thông báo, chẳng phải mọi chuyện sẽ tiện hơn sao?”

Ta nghe xong, thực sự cảm thấy mệt mỏi. Nhưng có phần không hiểu rất cuộc trong bức thư đó đã viết những gì, mới khiến Tư Đồ Hoán xưa nay khoan dung độ lượng lại nổi trận lôi đình. Hoàng đế Đại Nhuế tuy rằng hơi mềm yếu, thế nhưng chưa đến mức không phân biệt được thị phi, tại sao ngài lại không nhìn ra biết bao nhiêu sơ hở như vậy chứ?

Tần Triệt lại hỏi “Vãn Vãn, theo ý kiến của muội, Tần gia chúng ta liệu có nên chuẩn bị gì trước?”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Ta nghĩ nên âm thầm điều động một bộ phận binh mã ở biên cương về đây, ngộ nhỡ có người muốn diệt trừ Tần gia chúng ta, thì cũng không đến mức thúc thủ chịu trời?”

Ta vội vã lên tiếng “Tuyệt đối không được.”

Tần Triệt lặng người, cau mày lên tiếng “Tại sao lại không được? Nếu chúng ta hành động, đương nhiên là phải thận trọng, không được để lộ sơ hở, cũng không cho triều đình được biết.”

Ta liền đưa lời than thở “Nhị ca, nếu đã có người muốn đối phó với Tần gia, đương nhiên là đã phái người quan sát mọi động tĩnh của chúng ta. Dù chúng ta có thận trọng đến mức nào, ngàn vạn binh mã bốn ba mấy trăm dặm đường về đây, làm sao có thể hoàn toàn giấu giếm mọi người được?”

Sắc mặt của Tần Triệt trắng nhợt, căng thẳng, ánh mắt cúi xuống tràn đầy dằn vặt và buồn bã. Nhị ca đưa tay chống trán khổ sở lên tiếng “Nếu không phải vì trấn thủ biên cương Đại Nhuê, Tần gia chúng ta làm gì đến mức neo đơn thế này, bắt buộc dĩ phải đẩy một thân nữ nhi như muội lên trước trận tiền... Hãy, để nhờ mất chuyện chung thân đại sự của muội, lại còn bị người khác hiềm nghi nữa.”

“Tất cả là do hiện nay biên cương quá bình yên, không cần đến Tần gia chúng ta nữa thôi.”

Phía sau truyền lại giọng nói non nớt mà tràn đầy căm phẫn của một thiếu niên. Vừa quay đầu lại, không ngờ ta lập tức nhìn thấy tiêu đệ Tần Cẩm bước từ bên ngoài vào, khuôn mặt vẫn còn mang chút nộ khí. Tiểu Cẩm

từ nhỏ sức khỏe ốm yếu, chúng ta vẫn luôn mời danh y đến điều trị, mấy năm nay mới khởi sắc hơn đôi chút. Nhưng nói cho cùng, Tần Cẩm vẫn chẳng thể được tráng kiện như những kẻ đồng trang lứa, nhìn qua trông gầy gò, thể nhưng bên thắt lưng vẫn đeo một thanh kiếm, bàn tay trái trắng nhợt nắm chắc thanh kiếm, đến độ gân xanh nổi cả lên.

Tiểu Cẩm tiến lại gần tham kiến ta, chẳng nhẫn nhịn được cảm giác hoảng sợ và bức bối trong lòng, mặt đỏ bừng bừng đưa lời hỏi “Tỷ tỷ, lẽ nào chúng ta cứ khoanh tay chờ chết như vậy sao?”

Ta nhìn thấy trên trán Tần Cẩm vẫn còn lấm tấm mồ hôi, liền ra hiệu cho đệ ấy ngồi xuống, rót trà cho Tần Cẩm rồi bình thản lên tiếng “Đệ không cần phải lo lắng, cứ uống ngụm trà trước đã. Đệ vừa đi đâu về mà mặt mũi đầy mồ hôi thế?”

Tần Cẩm uống hết ly trà rồi mới ngồi xuống, cúi đầu đáp “Người của doanh trại Thần Vũ vừa gây sự với doanh trại Thần Sách. Đệ lặng lẽ đem theo một số người qua đó điều tra nguyên nhân, xem xem có thể giúp đỡ được gì không. Vừa thấy Lăng đại ca đã vội tới đó, đệ liền tới gặp, ngài ấy nói tỷ tỷ đã về rồi, bảo đệ về phủ nghe chỉ thị của tỷ tỷ.”

“Vậy bên doanh trại Thần Sách đã xảy ra chuyện gì?”

“Hình như là một tham tướng của doanh trại Thần Vũ có một mảnh đất ở phía Nam thành, lấn sang phần ruộng nhà một đội trưởng trong doanh trại Thần Sách. Vị đội trưởng đó liền tới nói lí lẽ, không ngờ lại bị vị tham tướng kia đánh cho một trận thừa sống thiếu chết. Tướng quân Hữu Vệ của doanh trại Thần Sách xưa nay rất bảo vệ thuộc hạ dưới chướng, nghe vậy, không kìm nén được, liền dẫn người tới đốt trụi hết cả nhà của vị tham tướng nọ. Vị tham tướng kia cũng chỉ là một quan nhỏ hàng lục phẩm, thực quyền trong tay có hạn, nhưng lại có thể tập hơn được hơn ngàn quan binh doanh trại Thần Vũ, liền chạy đến bên doanh trại Thần Sách chặn đường gây rối.”

Tần Triệt nghe vậy than dài “Hừm, coi tất cả mọi người là kẻ ngốc sao? Người nào sáng suốt thì sẽ nhìn ra được chuyện này chính là do Bình An Hầu âm thầm gây nên chứ?”

Bình An Hầu Đoan Mộc Thanh Thành chính là Nhị ca của Hoàng hậu Đoan Mộc, cũng chính là phụ thân trên danh nghĩa của Thái tử phi Đoan Mộc Hoa Hy. Mấy năm gần đây, oai danh của Tư Đồ Lăng vang dội thiên hạ, công cao trấn chủ, thế lực càng lúc càng ổn định hơn, trong khi Tư Đồ Hoán đã đăng cơ mười mấy năm, từ lâu đã thu phục được rất nhiều đại thần trung thành hết mực, căn cơ vững chắc. Thế nhưng sức khỏe của Tư Đồ Hoán lâu nay không tốt, ngộ nhỡ có xảy ra điều gì, Thái tử Tư Đồ Vĩnh tuổi còn quá trẻ, chỉ sợ chẳng thể khống chế nổi một nhân vật mạnh tựa hổ báo như Tư Đồ Lăng. Chính vì thế mà mấy năm nay, Hoàng hậu Đoan Mộc âm thầm đưa lời bả tấu, muốn khuyên Hoàng đế Đại Nhuế thu lại binh quyền trong tay Nam An Hầu. Tư Đồ Hoán tuy rằng lo lắng Tư Đồ Lăng lập nhiều công trạng mà sinh kiêu ngạo, thế nhưng do tính tình nhu nhược, mềm yếu, trong triều lại có không ít triều thần võ tướng ủng hộ Tư Đồ Lăng, nên đến tận giờ vẫn chưa đưa ra bất cứ quyết sách nào cả.

Tướng quân Thần Vũ thống soái doanh trại Thần Vũ, trên danh nghĩa là do Chân Quốc Đại tướng quân quản lý, thế nhưng thực chất lại chính là tâm phúc do Bình An Hầu Đoan Mộc Thanh Thành cài cắm vào. Sự việc lần này, đoan chắc là muốn nhằm vào Tư Đồ Lăng.

Tần gia và Hoàng hậu Đoan Mộc xưa nay không có thù oán, cô cô ở trong thâm cung đã lâu, đương nhiên cũng tự biết cách bảo vệ lấy mình, vậy mà sau cùng vẫn bị cuốn vào sự việc lần này, tất cả cũng chỉ vì Tần gia và Nam An Hầu đã qua lại quá đổi mật thiết.

Ta trầm ngâm một hồi, lại quay sang nói cùng Tần Cẩn “Tiểu Cẩn, ra lệnh cho người trong Tần gia, và cả tộc người của Tần gia ở Bắc Đô từ giờ trở đi phải hành sự thận trọng, không có chuyện gì thì đừng ra khỏi phủ, lại

càng không được gây chuyện thị phi, để tránh người ta nắm được yếu điểm.”

Tần Cẩn đáp vâng, nhưng vẫn bất mãn lên tiếng “Lẽ nào chúng ta cứ để mặc cho người khác ăn hiếp mình như vậy mãi sao? Mắt nhìn cô cô bị giam lỏng trong hoàng cung, lại còn Hoàng hậu Đoan Mộc âm thầm gây hấn, mấy bọn nô tài bạc bẽo, gió chiều nào nghiêng chiều đấy không biết có khiến cô cô phải chịu uất ức gì không nữa.”

“Để mặc cho người khác ăn hiếp mình mãi?” Ta bật cười rồi nói “Trước tiên cứ để cho bọn chúng đắc ý một chút đã. Về phía cô cô, đợi chốc nữa ta sẽ nhập cung, xem thái độ của Hoàng thượng thế nào rồi tính sau.”

Những người này chọn đúng lúc ta không có ở Bắc Đô hạ thủ, hiển nhiên là vẫn còn có chút sợ ta. Tư Đồ Lăng biết rõ ta gặp nạn ở Nam Lương, nhưng vẫn phải ở lại kiên trì thủ giữ Bắc Đô, đây là một hành động vô cùng sáng suốt. Nếu cả hai chúng ta đều không có mặt ở Đại Nhuế, có lẽ lúc này chủ nhân của phủ Nam An Hầu hoặc phủ họ Tần đều đã đổi họ hết rồi.

Nay ta đã trở về, đương nhiên là không thể để người khác coi Tần gia như một quân cờ được nữa.

Ta hớp ngụm trà, vừa suy ngẫm lại vừa quay sang nói với Tần Triệt “Nhi ca, hãy bí mật truyền lệnh đến biên quan, ra lệnh cho Tần Triệt, Ôn Lương Thiệu để tâm đến động tĩnh của giặc Nhu Nhiên. Quân Nhu Nhiên đã an phận hơn năm nay rồi, chắc cũng đã hồi phục lại nguyên khí, lúc này có lẽ lại sắp nảy sinh ý định chiếm Thanh Châu và U Châu rồi.”

Tần Triệt, Tần Cẩn đều tỏ ra kinh ngạc. Tần Cẩn liền hỏi “Tỷ tỷ, lẽ nào tỷ đã nghe ngóng được tin tức nào chẳng?”

Ánh mắt Tần Triệt sáng lóe lên, nhìn về phía ta vừa lo vừa mừng “Chỉ e là bọn chúng chưa hành động nhanh vậy đâu.”

Ta mỉm cười đáp “Nếu mấy người Tần Triệt nói giặc Nhu Nhiên chuẩn bị động thủ, thì bọn chúng đích thực là sắp động thủ. Nếu bọn người Tần Triệt nói giặc Nhu Nhiên đã tấn công vào thành trì U Châu, vậy thì giặc Nhu Nhiên nhất định đã tấn công vào thành U Châu rồi.”

Tần Cản cũng đã định thần vỗ tay nói “Đúng thế. Nếu biên quan phía Bắc truyền tin cấp báo, đừng nói là Hoàng thượng, ngay cả Hoàng hậu Doan Mộc có mưu đồ gì đi chăng nữa, muốn động vào Tần gia chúng ta, thì cũng phải biết được sự lợi hại ẩn sâu trong đó.”

Binh mã bộ hạ của Tần gia xưa nay nổi tiếng kiêu dũng thiện chiến, đặc biệt là có kinh nghiệm phong phú, dày dặn trước lũ giặc Nhu Nhiên. Nếu biên quan truyền về tin cấp báo, với tính cách thận trọng của mình, Tư Đồ Hoán chắc chắn sẽ không để cho chủ tướng của quân đội Tần gia xảy ra chuyện vào lúc này.

Tần Triệt vực dậy tinh thần, trầm ngâm nói “Chiêu thức giương Đông kích Tây này đương nhiên là mạnh hơn nhiều so với việc điều động binh mã âm thầm tiến về Bắc Đô. Chỉ là về phía Tần Triệt, có Cao giám quân ngày đêm giám sát, muốn che tai che mắt của hắn, e là không dễ dàng chút nào.”

Ta cười nhạt nói “Tên Cao giám quân đó là do Hoàng hậu Doan Mộc phái đến đúng không? Ở trong quân nuôi ăn no mặc ấm, vào lúc quân địch thâm nhập, do chạy không kịp nên chết dưới tay của quân địch, đây cũng chẳng phải chuyện gì kì lạ.”

“Ta hiểu rồi. Để ta đi sắp xếp ngay.”

“Bảo bọn họ làm việc thận trọng, gọn gàng đôi chút, không có giặc Nhu Nhiên thì cũng nhất thiết phải tìm cho bằng được một đội quân Nhu Nhiên tới cho ta. Không có đại chiến thì cũng phải bài binh bố trận, diễn một trận

đại chiến đàng hoàng, nhất định phải làm mọi việc tỉ mỉ, chu đáo, không chút sơ hở mới được.”

Tần Triệt gật đầu liên tục, lại thương thảo với ta thêm một vài chi tiết nhỏ, sau đó mới tìm kẻ tâm phúc đi sắp xếp chuyện này.

Ta thấy sắc trời đã muộn, cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng quay về phòng thay y phục, mặc trên người bộ võ phục nhất phẩm màu tím, đeo ngọc bội, khuôn mặt anh tuấn, nghiêm nghị, toàn thân toát lên vẻ nho nhã, quý phái, nhưng cũng lạnh đến khiếp người.

Bên ngoài cửa đã chuẩn bị xong kiệu, đúng lúc ta đang định ra ngoài, đột nhiên lại nghe thấy tiếng khóc của Tương Tư truyền lại.

Ta vội vã đến đó xem sao, Tương Tư đang được thị nữ chuyên hầu hạ ta thận trọng bế trong lòng đưa lời dỗ dành. Vừa nhìn thấy ta, Tương Tư lập tức chạy tới, ôm ta khóc lóc “Mẫu thân, tại sao phụ vương mãi chẳng tới đón con vậy? Vú nuôi và bọn Ôn Hương cũng chẳng đi theo con... Mẫu thân, người định đi đâu thế, tại sao lại không dẫn con theo?”

Cô bé vừa mới tắm xong, mái tóc và khuôn mặt vẫn còn ướt, lại nước mắt đầm đìa. Nhất định là đột nhiên đến nơi xa lạ, lại chẳng thấy những gia nô quen thuộc, nên trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Ta lấy chiếc khăn từ chỗ thị nữ, vừa lau sạch nước mắt cho Tương Tư vừa đưa lời dỗ dành “Mẫu thân phải ra ngoài làm chút việc, đợi chốc nữa quay về với con. Con phải ngoan đấy, mẫu thân sẽ mang bánh điểm tâm ngon cho con ăn.”

Tương Tư lắc đầu nói “Con không cần bánh điểm tâm ngon. Con muốn mẫu thân, con muốn cả phụ vương nữa. Mẫu thân người định đi đâu thế? Người dẫn con đi theo được không?”

Cô bé vẫn khóc, nước mắt nước mũi thấm ướt cả mảng lớn trên y phục của ta. Ta do dự, thế nhưng hiện nay đang xảy ra quá nhiều chuyện rắc rối, ta tuyệt đối không thể dặt cô bé vào trong cung cùng mình.

Lúc này Tần Cẩm nghe thấy tiếng động, liền chạy tới làm mặt quỷ, giả làm chó mèo để dỗ dành cô bé, không ngờ Trương Tư lại càng khóc hơn, cả mặt đỏ ửng lên, cứ ôm chặt lấy ta mãi không chịu buông.

Ta thực sự không hiểu được hồi xưa, Thuần Vu Vọng mỗi lúc lên triều hành sự phải làm thế nào mới thoát khỏi cô bé. Thấy sắc trời đã muộn, ta dần lòng bế cô bé giao cho Tần Cẩm rồi quay đầu bỏ đi, giây phút đó cô bé lại khóc gào đến mức kinh thiên động địa. Nghe tiếng khóc của Trương Tư mà trái tim ta như nát thành từng mảnh, cả đường đi mà lòng ngực bí bách khó chịu. Đợi đến khi bước ra cửa lớn, ngồi lên kiệu, ta liền gọi thị vệ tâm phúc đưa lời dặn dò “Lập tức phái thêm người tới Nam Lương, nghĩ mọi cách nghe ngóng tình hình của Chấn Vương Nam Lương tại cả Ly Sơn và Ung Đô cho ta.”

Viên thị vệ này tên là Thẩm Tiểu Phong, cũng là một cô gái, từ nhỏ đã lớn lên trong Tần gia, ban đầu đi theo hầu hạ Tần Triệt, sau này là theo ta. Trông Thẩm Tiểu Phong cũng anh tuấn, đoan trang, võ nghệ bất phàm, ta liền cho cải dạng nam trang theo ta Nam chinh Bắc chiến, tung hoành trên sa trường.

Lần này tới Nam Lương, vốn dĩ là một chuyện tầm thường, nhưng đúng lúc Nhị tẩu lại đang mang thai, e là Tần Triệt cũng không lo hết được, vậy nên ta để Thẩm Tiểu Phong lại Bắc Đô chăm sóc hai phu thê Nhị ca. Chẳng thể ngờ được đến Nam Lương gặp phải binh biến, tất cả những thuộc hạ theo tới Nam Lương đều bị hại hoặc giam cầm, giữ Thẩm Tiểu Phong lại đây, ngược lại khiến nàng ta tránh được một kiếp nạn.

Nghe được lời dặn dò của ta, Tiểu Phong vừa sai người đi làm, vừa tò mò lên tiếng “Tướng quân, tại sao lại phải nghe ngóng tin tức của Chân Vương Nam Lương? Triều đình Nam Lương lúc này cũng không ổn định, chúng ta nên để tâm nhiều đến Thừa Bình Đế vừa mới đăng cơ để vị chứ?”

“Thừa Bình Đế... lại càng không liên quan tới ta.” Ta mệt mỏi than thở rồi nói “Ta chỉ muốn biết... chỉ muốn biết vị Chân Vương đó còn sống hay đã chết mà thôi...”

Nếu ngài vẫn còn sống, ngài nhất định đang rất nhớ thương Tương Tư, nói không chừng sẽ chạy tới Đại Nhuế để đón Tương Tư về.

Nếu ngài đã chết...

Nếu ngài đã chết, Tương Tư ngày ngày đòi gặp phụ vương, ta rốt cuộc phải đi đâu tìm phụ vương cho cô bé chứ?

Nghĩ đến đây, tiếng khóc của Tương Tư vẫn còn vang vọng bên tai, bỗng trong tâm trí ta, giọng nói thảm liệt của Thuần Vu Vọng lại vang lên “Vãn Vãn, hãy chăm sóc cho Tương Tư thật tốt. Con bé... đã không còn phụ vương nữa, chẳng thể nào mất nốt cả mẫu thân...”

Sắc mặt ngài trắng nhợt, tiều tụy, ánh mắt ngài tuyệt vọng mà đón đau. Ngài giống như đang bật khóc trong bi thương, lại giống như đang thè thốt, dùng chút sức lực sau cùng nói với ta rằng “Vọng... trọn đời trọn kiếp chỉ ngưỡng vọng duy nhất một người... Vãn Vãn, nếu có thể quay lại một lần nữa, ta... tuyệt đối sẽ không chờ nàng nữa.”

Cổ họng ta cứng nhắc, lồng ngực nhói đau, hốc mắt bắt giác ướt nhòa.

Thậm Tiểu Phong hoảng hốt lên tiếng “Tướng... tướng quân, người... người cảm thấy khó chịu ở đâu vậy?”

Ta lắc đầu, nghiêng răng kiềm chế cảm xúc, khiến lồng ngực lại càng thêm nhói đau, khốn khổ cong miệng mỉm cười rồi khẽ khàng lên tiếng “Ta đâu có chỗ nào khó chịu? Trước giờ... ta thường hay khiến người khác khó chịu mà thôi.”

Thẩm Tiểu Phong nghe vậy không nói thêm gì nữa. Ta ngồi trong kiệu, ngược đầu, đắp một chiếc khăn trắng lên mặt, để chiếc khăn hút hết nước mắt và cũng để ngăn dòng nước mắt tiếp tục trào ra.

Khi trước mắt chỉ còn lại một khoảng trắng mênh mang, ta cảm thấy sương khói đã mịt mù che hết đường đi phía trước khiến ta chẳng thấy được gì. Thế nhưng ta biết rằng mình nhất định phải tiếp tục tiến lên, từng bước từng bước dò dẫm trên con đường mịt mù sương khói.

Tư Đồ Hoán không hề bắt ta phải đợi lâu, hoặc có lẽ, ngài cũng đang chờ ta tiến cung diện thánh.

Trong điện Vũ Anh, sau khi đã khấu bái xong xuôi, ngài ho hắng một lúc rồi chống người ngồi dậy, lên tiếng hỏi “Tần tướng quân miễn lễ.”

Ta cúi đầu, cung kính lên tiếng “Thần bảo vệ công chúa bất thành, khiến công chúa phải chịu khổ nơi đất khách quê người, xin Hoàng thượng giáng tội.”

Tư Đồ Hoán lại ho một tiếng, thanh âm khản đặc thốt lên “Thôi đi, trẫm tuy đang ốm, nhưng cũng chưa đến mức hồ đồ. Sự tình xảy ra đột ngột, đổi lại là ai cũng trở tay không kịp. Thường Hy và Vĩnh Nhi đều đã đến thỉnh an trẫm, khanh đã tận lực rồi, cũng chịu không ít khổ sở, trẫm làm sao còn nỡ trách tội khanh được nữa?”

Ta vội vã khấu đầu tạ ân, sau đó đứng lên, chờ nghe thánh ý.

Tư Đồ Hoán mệt mỏi ngược mắt, nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới, vẫy tay ra hiệu cho mấy cung nữ thái giám lui xuống, ngồi thẳng dậy hỏi “Vãn Vãn, Lăng Nhi cũng đã mấy lần nói với trẫm rồi, nên trẫm dự định cử hành hôn sự của hai khanh vào một ngày gần đây. Ý khanh thế nào?”

Trái tim ta thất lại, tê dại như thể không còn cảm thấy đau đớn, ta cúi đầu đáp “Nếu phía biên cương bình an, gia đình lại yên ấm, sớm ngày cử hành hôn lễ cũng chẳng có gì là không ổn.”

Tư Đồ Hoán gật đầu nói “Tính ra hai khanh cũng không còn nhỏ tuổi, cho dù lúc nào cũng dốc tâm dốc sức vì quốc sự, thì cũng không thể để lỡ chuyện chung thân đại sự được.”

“Dạ.”

“Trẫm thấy đứa trẻ đó cũng là một người thật tâm. Khoảng thời gian trước, Tả Thừa tướng đến bày tỏ ý định của Dương thái phi, muốn gả cháu gái của mình cho Lăng Nhi làm trắc phu nhân. Thế nhưng khi trẫm nói chuyện này với Lăng Nhi, nó lại xin trẫm làm chủ hôn cho hai khanh.”

Ta có phần kinh ngạc. Tư Đồ Lăng nổi danh từ lúc còn thiếu niên, tướng mạo bất phàm, đích thực là nhân vật anh hùng được các thiên kim tiểu thư trong kinh thành ngưỡng mộ từ lâu. Tả Thừa tướng Dương Tấn là đệ đệ ruột của Dương thái phi, cũng được coi là một nhân vật có địa vị trong triều, không ngờ lại nỡ gả cháu gái của mình đến làm trắc phu nhân cho Tư Đồ Lăng.

“Nếu đã thành thân, thì khanh cũng nên đặt nhiều tâm tư chăm sóc gia đình hơn.” Tư Đồ Hoán từ từ lên tiếng, ánh mắt đục ngầu trước đó đột nhiên lóe lên chút ánh sáng “Người xưa có câu, bất hiếu có ba, vô hậu lớn nhất. Lăng Nhi là con trai duy nhất của Hạ Vương, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, tuy đã có vài người thiếp, thế nhưng đến nay vẫn chưa có mụn con nào. Ngày nay biên cương phía Bắc cũng đã an định, khanh có thể giao lại

việc ở biên cương cho mấy người Ôn tướng quân hay Cao giám quân... việc chung thân đại sự của bản thân vẫn cứ quan trọng nhất.”

Trái tim ta khẽ quặn thắt, lập tức lên tiếng “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thần nhất định sẽ tuân theo ý chỉ của Hoàng thượng, mau chóng lo liệu việc ở biên cương phía Bắc thật thỏa đáng.”

Tư Đồ Hoán gật đầu đầy đặn mãi nguyện rồi lại than “Vĩnh Nhi nói khanh thương tích đầy mình, vậy nên thường ngày hãy chú ý chăm chút, bồi bổ cho bản thân.”

Ta mỉm cười đáp “Những vết thương nhỏ nhất đó, không hề nghiêm trọng. Tần gia nhà thần năm đời trung liệt, những bậc tiền bối hy sinh sa trường hoặc thương bệnh mà chết cũng đến mười tám người. Cả nhà họ Tần đều được hưởng hồng ân của thánh thượng, ngày nay huynh trưởng qua đời sớm, Nhị ca lại tật nguyên, tiểu đệ bệnh tật ốm yếu. May nhờ Hoàng thượng không chê, giao trọng trách cho thần, thần dù có phải bỏ mạng nơi sa trường cũng không hề hối hận.”

Tư Đồ Hoán thoáng cảm động liền nói “Khanh là thân nữ nhi yếu đuối, cũng coi như là... hiếm thấy rồi.”

Ngài vỗ nhẹ lên vai ta rồi tiếp “Yên tâm, lão tướng quân trước khi lâm chung đã giao lại khanh cho trăm, trăm cũng coi khanh chẳng khác gì con gái của mình, tuyệt đối không bao giờ để khanh phải chịu thiệt.”

Ta liền nói “Hoàng thượng nhân đức, triệu thần thuần phục, muôn dân ngưỡng mộ, thần làm gì phải chịu thiệt thòi?”

Ngài trầm ngâm một hồi rồi xua tay nói “Thôi bỏ đi, khanh đã vất vả cả đoạn đường dài, đoạn chắc là mệt mỏi lắm, sớm quay về phủ nghỉ ngơi đi.”

Ta cung kính đáp lại, rồi nói thêm “Thần nghe nói Đức Phi nương nương lâm bệnh, không gặp được người ngoài, Văn Văn định vào cung thăm viếng người một chuyến.”

Sắc mặt của Tư Đồ Hoán đột nhiên hiện rõ nét phần nộ, thế nhưng sau cùng vẫn chẳng nói trắng ra Tần Đức Phi đang bị ngài giam lỏng, không thể gặp ai, chỉ khẽ cau mày rồi nói “Được rồi, khanh tới đó thăm cũng được. Trẫm cũng muốn biết, rốt cuộc Đức Phi... đã bị bệnh ở chỗ nào.”

Ngữ khí của ngài không được ôn hòa cho mấy, ta chỉ còn biết giả bộ như không nghe ra, cáo lui ra ngoài, rồi nói với đại thái giám đứng bên ngoài cửa điện Vũ Anh “Lý công công, lúc này ông cũng đã nghe rồi đấy, chính Hoàng thượng đã đồng ý cho ta tới cung Dao Hoa để bái kiến Đức Phi nương nương.”

Ánh mắt Lý công công sáng lên, cười gượng nói “Xin mời Tần tướng quân.”

Ta liền mỉm cười cất bước, tiến thẳng về phía cung Dao Hoa.

Đi đến trước cung Dao Hoa, ta đã nhìn thấy thái giám đứng bên ngoài do dự đưa tay ngăn cản.

Ta đứng sững lại, lạnh lùng liếc qua, rồi nghiêm nghị lên tiếng “Hoàng thượng lệnh cho ta tới thăm Đức Phi nương nương, các người dám ngăn lại sao? Mở cửa ra.”

Viên thái giám sợ hãi thu tay, chập chà chập choạng rồi nhìn ra phía ngoài, nhất thời chưa dám đáp lại nhưng càng không dám ngăn ta.

Ta ‘hum’ một tiếng, đưa tay đẩy viên thái giám đứng chặn trước cửa, đập mạnh tay đẩy tung cửa cung Dao Hoa, rồi nhanh chóng bước vào.

Thẩm Tiểu Phong đi theo phía sau, liền khom người xuống nói cùng mấy tên thái giám kia “Nhìn cái gì mà nhìn? Nếu không tin, thì hãy đi hỏi Lý công công hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng xem sao. Tướng quân chúng ta không ở nhà, các người dám ức hiếp Đức Phi nương nương của chúng ta như vậy sao? Đưa tay sờ lên cổ xem, rốt cuộc các người có mấy cái đầu.”

Mấy tên thái giám quay sang nhìn nhau, hoảng hốt lên tiếng “Việc này... đại nhân, chúng nô tài cũng chỉ phụng mệnh hành sự, không liên quan đến bọn nô tài đâu.”

Thẩm Tiểu Phong chẳng thèm nhìn bọn chúng thêm nữa, lạnh lùng gằn một tiếng, nắm chặt thanh kiếm bên thắt lưng rồi đi theo ta vào trong.

Còn chưa đến trước phòng nghỉ của Đức Phi cô cô, ta đã nghe thấy tiếng ho của người, càng nghe lại càng cảm thấy đau lòng.

Lúc vội vã vào trong, cô cô đang yếu đuối nằm trên giường trúc, đẩy bát thuốc do cung nữ mang tới. Mái tóc dài của người buông xõa, đáng vẻ tiêu tụy, đôi mắt đã xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn, nhưng vẫn cứ thanh nhã, đoan trang, thoáng hiện nét đẹp hoa nhường nguyệt thẹn.

Hai cung nữ ở cạnh bên đã đi theo hầu hạ người nhiều năm, quay đầu lại thấy ta, vội vã đặt bát thuốc xuống hành lễ, hai mắt ửng hồng, chan chứa nước mắt “Tướng quân, cuối cùng người cũng đã quay về rồi. Nương nương của người bị người ta đồ oan đó.”

Ta liền bước tới gần Đức Phi nương nương “Cô cô! Cô cô!”

Ánh mắt của người lơ đãng, không còn được thần thái như xưa, ta gọi mấy tiếng, người mới có chút tri giác, ngược mắt lên nhìn ta, khẽ khàng lên tiếng “Vãn Vãn, con quay về rồi sao?”

“Cô cô, con đã quay về rồi.”

Ta đáp lại, đưa tay lên sờ, chỉ cảm thấy trán người nóng như hòn lửa, rõ ràng là đang bị sốt rất cao.

Lúc này, ta nói với Tư Đồ Hoán, nghe nói Đức Phi cô cô bị bệnh, ban đầu chỉ là cái có để vào thăm người, không ngờ, người thực sự đang bệnh khá nặng.

Cung nữ đứng bên đưa lời bẩm báo “Nương nương đã ốm mấy ngày nay rồi, thị vệ không cho truyền thái y, người của chúng ta cũng không vào được. Nam An Hầu tìm người hỏi rõ bệnh tình, lại bảo đại phu sắc thuốc rồi lặng lẽ đưa vào, thế nhưng mãi mà chẳng thấy công hiệu... Buổi sáng, Thái tử hỏi cung, không biết tại sao lại biết được chuyện này, đích thân tới đây dặn dò, chúng mới cho truyền thái y. Thế nhưng nương nương, người...”

Ta vốn định hỏi rõ việc người đàn ông xông vào cung rốt cuộc đã đưa bức thư thế nào, mà lại khiến cho Tư Đồ Hoán, vị Hoàng đế xưa nay nổi tiếng nhân từ nổi trận lôi đình. Thế nhưng thấy bộ dạng của cô cô lúc này, cũng không tiện nhắc tới, nhận lấy bát thuốc từ tay cung nữ, ta ngồi bên giường đích thân bón thuốc cho người.

Cô cô dường như đang rất phiền não, lắc đầu rồi đẩy ra. Ta liền nhẹ nhàng nói “Cô cô, người mau uống thuốc trước đi. Cho dù có bao nhiêu chuyện không vui, thì cũng phải điều dưỡng cho cơ thể khỏe lại rồi mới tính tiếp được.”

“Những chuyện không vui...” Cô cô ngây lạng người nhắc lại lời ta vừa nói, đột nhiên bật cười thảm thiết “Lẽ nào trên thế gian này vẫn còn chuyện đáng để ta vui vẻ hay sao?”

Ta ngây người rồi hỏi “Tại sao lại không còn chuyện đáng để người vui? Người nhìn xem, Nhị tẩu con đã mang thai được sáu tháng rồi, Tàn gia chúng ta sắp sửa có thêm thành viên mới. Huống hồ năm nay con sẽ xuất

giá, đợi khi nào sinh con ra, tất cả mọi người đã vui lại càng vui hơn. Tổ Tổ năm nay tới tuổi cập kê, cũng sắp sửa trưởng thành, tốt nhất là có thể tìm được phu quân chịu ở rể nhà ta, như vậy Đại tỷ sau này cũng có chỗ dựa, Đại ca cũng không đến mức bị đoạn hương hỏa. Tiểu Cẩn hai năm gần đây không còn ốm bệnh, càng lúc lại càng tráng kiện, dạo trước con thấy võ nghệ của đệ ấy cũng đã tiến bộ nhiều rồi. Trong tộc ta cũng có mấy người xuất sắc, vài năm gần đây càng lúc càng có bản lĩnh, chắc chắn sẽ nhanh chóng làm rạng danh thêm cho họ Tần. Cả tộc họ Tần chúng ta vinh hoa hiển hách, được Hoàng thượng tin dùng, ngày nay lại có con cháu đời sau kế tiếp, lẽ nào không phải là chuyện đáng vui mừng hay sao?”

“Cả tộc họ Tần vinh hoa hiển hách...” Cô cô khẽ cất tiếng cười, nhưng càng lúc càng thêm thâm thiết, rồi lẩm bẩm một mình “Cả tộc họ Tần vinh hoa, hiển hách, được Hoàng thượng tin dùng...”

Người đưa bàn tay run run nhận lấy bát thuốc từ chỗ ta, ngửa cổ lên uống. Khi hạ mặt xuống, nước mắt đầm đìa, nhỏ cả vào bát thuốc.

Sau khi uống cạn bát thuốc, người hạ tay xuống mép giường, bát thuốc trống không rơi từ trên giường xuống dưới chân ta. Còn người chẳng nhìn ngắm gì nữa, nhắm mắt cứ như thể ngủ thiếp đi vì quá mệt mỏi, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Ta không dám kinh động, lặng lẽ đi ra ngoài, còn gọi thêm mấy cung nữ thân cận của người ra để hỏi cho tường tận.

“Ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bẩm Tam công tử, chúng nô tỳ cũng không rõ lắm. Buổi sáng hôm ấy, nương nương đang hái hoa mai trong vườn, người đàn ông đó đột nhiên xuất hiện, lúc chúng ta lại gần, sắc mặt của nương nương kinh động đến mức trắng nhợt. Lúc vừa nhận bức thư từ tay của người đàn ông đó... cũng chính vào thời gian ngắn ngủi mà nương nương đọc thư, một đám người

xông vào, nói rằng trong cung có thích khách, lại có người nói tên thích khách đó chính là thân tín của Kỳ Dương Vương năm xưa, không ngờ còn cướp luôn cả bức thư từ trên tay người.”

“Sau đó thì sao? Người có giải thích gì với Hoàng thượng không?”

“Nương nương quỳ xuống đất, sắc mặt trắng nhợt, chẳng nói thêm gì... sau đó mọi người đi hết, chúng nô tì đỡ người đứng dậy. Cả ngày hôm đó, người chẳng nói câu nào, chỉ thường xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, rơi lệ liên tục... mấy hôm nay người đã khóc hết nước mắt rồi.”

Trong lòng ta cảm thấy vô cùng thấp thỏm, cau mày nói “Người... còn có hành động gì dị thường khác không?”

“Kể từ sau chuyện ngày hôm đó, nương nương... nương nương vẫn luôn có gì đó bất ổn. À đúng rồi, tối hôm qua, lúc sốt cao, người còn nói mớ.”

“Nói mớ? Người đã nói những gì?”

“Người... dường như đang gọi tên một người. Người cứ mơ mơ màng màng gọi tên, Tử Diễm, Tử Diễm... gọi mấy lần liền. Sau khi chúng nô tì gọi người thức dậy, người mới không gọi thêm nữa, thế nhưng... lại càng sốt cao hơn trước.”

Tử Diễm...

Trái tim ta quặn thắt rồi vội vã nói “Chuyện này không được phép nhắc hay kể cho bất cứ ai khác. Nhớ lấy, hai người các người phải thận trọng bảo vệ, trước khi người tỉnh táo, không để cho người khác tiếp cận.”

“Dạ, nô tì tuân lệnh.”

Ta lau khô mồ hôi trán rồi vội vã ra khỏi cung Dao Hoa, vẫn còn chưa kịp định thần, liền thấy Tư Đồ Vĩnh đang đứng ngay ngoài cửa cung hỏi thăm gì đó với mấy viên thái giám canh bên ngoài.

Vừa mới về Bắc Đô, ngài đã không còn hành xử tùy tiện như trước nữa.

Y phục hoa gấm, sang trọng, tóc tai chỉnh tề, cao sang, cử chỉ hành động đều vừa phải, đúng mực, tôn quý mà thanh nhã, hoàn toàn đầy đủ khí chất của một Thái tử Đại Nhuế, chứ không còn cười nói thoải mái, tùy tiện như khi từ Nam Lương.

Ta tiến lên bái kiến “Bái kiến Thái tử Điện hạ.”

Ngài chấp tay sau lưng, nhìn ta khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt lại hiện rõ ý cười quen thuộc.

“Nghe nói Đức Phi bị ốm, bản Thái tử tiện đường ghé qua hỏi thăm bệnh tình của người xem sao?”

“Đa tạ Thái tử quan tâm.” Ta cúi đầu cảm ơn “Nếu Thái tử đã phái ngự y đến chẩn trị, thì chắc là cũng biết bệnh không nặng lắm.”

Tư Đồ Vĩnh gật đầu nhưng lại than dài một tiếng “Đức Phi nương nương từ nhỏ đối xử với bản Thái tử không bạc, vậy nên ta cũng mong người mau chóng bình phục.”

Ta lễ độ đáp lại “Chỉ sợ có một số người, trong lòng lại chỉ mong người mãi mãi không khỏe lại được.”

Tư Đồ Vĩnh cau chặt đôi mày, đi sát lại chỗ ta hơn nữa, quay sang nhìn đám thái giám tự giác đứng gọn sang một bên rồi thì thầm lên tiếng “Vãn Vãn, chuyện này có khả năng không liên quan đến Hoàng hậu.”

Ta biết rõ ngài có được như hôm nay, tất cả là nhờ sự ủng hộ hết lòng của Hoàng hậu Đoan Mộc, không tiện tranh luận thêm cùng ngài, ta chỉ biết than “Tần gia cây to đón gió lớn, từ lâu đã có người không hài lòng về chúng ta rồi. Đáng thương cho cô cô ta, không con cái lại không được sủng ái, cô đơn một mình chôn thân cung cả nửa cuộc đời, người nào có đặc tội đến ai chứ?”

Ánh mắt của ngài sầm lại, đang định nói gì đó, phía sau lại truyền tới giọng của một người phụ nữ “Thái tử Điện hạ.”

Lúc ngược mắt nhìn lên, đã thấy một người phụ nữ xinh đẹp đoan trang, y phục nhã nhặn, dịu hiền tựa thủy, thướt tha như tiên đang tiến tới. Người đến chính là Thái tử phi Đoan Mộc Hoa Hy.

Ta vội vã bái kiến, nàng ta cũng đã đi đến bên Tư Đồ Vĩnh, mỉm cười đáp lại “Tần tướng quân không cần đa lễ, người là bạn tốt bao năm nay của Thái tử Điện hạ, hà tất phải khách khí như vậy?”

Ta cung kính đáp “Được Thái tử và Thái tử phi coi trọng, trước nay đều không coi là người ngoài, Tần Văn thực sự cảm tạ vô cùng. Chỉ là quốc có quốc pháp, cung có cung quy, tuyệt đối không thể thất lễ.”

Hoa Hy mỉm cười dịu dàng, sau đó lại đưa đôi mắt đượm tình về phía Tư Đồ Vĩnh.

Tư Đồ Vĩnh đưa mắt nhìn lướt qua chỗ ta, sau đó hướng về phía Hoa Hy, nhếch miệng mỉm cười rồi hỏi “Hoa Hy, nàng đã gặp hoàng muội chưa?”

Đôi mày thanh tú của Hoa Hy khẽ cau lại, sầm muện lên tiếng “Thiếp gặp rồi. Có lẽ do chịu quá nhiều khổ sở, lúc nào nàng ấy cũng u uất, chẳng nói gì nhiều. Thiếp định ở lại khuyên giải, lại nhớ ra ngài vẫn còn đợi bên ngoài nên ra đây. Ngày mai, ngài cứ đi làm việc của mình, một mình thiếp sẽ tiến cung nói chuyện cùng hoàng muội.”

Tư Đồ Vĩnh gật đầu, sau đó dắt tay Hoa Hy đi về phía cửa cung.

Hai người đều mặc áo bào gấm màu tím, một người cao to tuấn mỹ, một người thanh mảnh thướt tha, chậm rãi bước trong ánh chiều tà, trông thực sự là đẹp đôi mà hòa hợp.

Nghe đồn Thái tử phi này tính tình hiền hòa, dịu dàng, tận tâm, có tình cảm sâu đậm cùng Thái tử Tư Đồ Vĩnh. Nghĩ đến việc mối hôn sự của hai người chỉ là sự kết hợp thế lực của hai bên nhằm đạt mục đích chung, vậy mà có thể hòa thuận đến mức này, cũng có thể coi là phúc phận của Tư Đồ Vĩnh.

Lúc ta còn đang suy nghĩ, Tư Đồ Vĩnh đột nhiên quay đầu, nhìn về phía ta, rồi mới quay người, tiếp tục bước về phía trước.

Cử chỉ, thần sắc của ngài không hề thay đổi, thế nhưng chẳng biết tại sao, chính vào khoảnh khắc khi ngài quay đi, tấm áo bào hoa lệ cùng mái tóc hiện dưới ánh chiều tà trông thật bi thương mà bất lực.

Thực ra Tư Đồ Vĩnh suốt dọc đường đi chơi đùa vui vẻ, hạnh phúc cùng với Tương Tư mới chính là bản tính thực sự của ngài? Ngài trong kí ức của ta lúc nào cũng giống như một hiệp khách thiếu niên phiêu diêu tự tại. Đáng tiếc, từ Hoàng tử, đến Thái tử, sau đó là Hoàng đế... Nói cho cùng, ngài cũng là thân bất do kỉ. Thế nhưng trên thế gian này, có bao nhiêu người có thể sống theo đúng mong muốn của bản thân chứ?

Lúc quay về Tàn phủ, Tương Tư vẫn còn đang quấy khóc, không chịu ăn cơm.

Tàn Triệt, Tàn Cẩn cùng mấy thị nữ thay nhau dỗ dành, ngay cả Tàn Tố Tố, đứa con gái duy nhất còn lại của đại ca cũng tới đó, nghĩ mọi cách để

đỗ Tương Tư, thế nhưng chẳng ai thành công cả.

Thấy ta quay về, cô bé vừa khóc vừa đưa tay dụi mắt rồi sà vào lòng ta đầy uất ức.

Ta ôm chặt Tương Tư vào lòng, dỗ dành một lúc lâu, mới thấy Tương Tư nín khóc, thút tha thút thít nói “Con tưởng mẫu thân không cần con nữa. Phụ vương cũng chẳng tới đón, hình như chẳng cần con nữa rồi. Thế nhưng rõ ràng con đã rất ngoan, con không hề chọc giận phụ vương mà.”

“Ăn... ăn nói linh tinh! Mẫu thân yêu thương con còn chưa hết, làm sao lại không cần con nữa? Phụ vương con... phụ vương con dạo này nhiều việc quá, nên mới chưa tới đây đón Tương Tư được thôi.”

“Vậy phụ vương có tới đón con không?”

“Có chứ.”

“Vậy lúc nào người mới tới?”

“Vẫn phải đợi thêm một thời gian nữa.”

“Một thời gian nữa là bao nhiêu ngày ạ?”

“Chuyện này... còn phải xem đến bao giờ thì ngài ấy làm xong việc.”

“Thế nhưng đến lúc nào người mới làm xong việc ạ?” Cô bé lại bật khóc “Người đi làm việc gì mà mất nhiều thời gian như thế? Trước kia lúc nào người cũng ở bên cạnh con, bây giờ đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi mà vẫn chưa tới tìm? Có phải người không cần con nữa rồi không?”

Nhìn cô bé khóc lóc ta không khỏi quặn lòng, không thể ngồi im thêm được nữa, ta liền bế cô bé lên, đi đi lại lại trong đại đường, liên tục đưa lời

đỡ dành “Tuy rằng thời gian hơi lâu một chút, thế nhưng ngài nhất định sẽ tới. Làm sao mà ngài lại nỡ bỏ con được chứ? Ngài biết rõ mẫu thân xưa nay đâu biết chăm sóc trẻ con, càng không biết cách dỗ dành trẻ con...”

Có lẽ ta còn chẳng bằng được Tư Đồ Vĩnh. Ít nhất cả đoạn đường quay về, có Tư Đồ Vĩnh ở cùng, Tương Tư cũng không hề khóc quấy.

Thuần Vu Vọng, ngài nhất định là không thể yên tâm Tương Tư được đúng không? Tuy rằng ngài bảo ta chăm sóc cô bé, thế nhưng nhất định chẳng thể nào yên tâm được, đúng không? Vậy thì, ngài nhất định phải đến tìm ta, nhất định phải đến đón Tương Tư về... Ta đột nhiên lại muốn khóc, vội vã cúi mặt, đi nhanh như chạy trốn, bé Tương Tư quay về phòng mình.

Khó khăn lắm mới dỗ Tương Tư ăn được chút thức ăn, rồi vỗ về để con bé ngủ. Lúc ta mệt mỏi quay về Hoài Đức Đường, liền phát hiện Nhị ca Tàn Triệt vẫn còn đang ngồi đó đợi mình.

Nhị ca cau mày nói “Vãn Vãn, muội vốn dĩ đã có rất nhiều việc phải làm, cứ như thế này mãi không ổn đâu.”

Ta mỉm cười đáp “Không sao đâu, trẻ con đùa nào chẳng vậy, mới đến chỗ lạ chưa quen, khóc vài ngày sẽ ổn thôi.”

Nhị ca lại than “Nếu thích, tìm một nữ nương về chăm sóc là được, hà tất phải tận tâm tận lực như vậy. Huống hồ... nói cho cùng muội vẫn chưa thành thân, đột nhiên lại nhận nuôi một đứa bé gái, cho dù người ngoài không bàn tán, muội bảo Tư Đồ Lăng phải nghĩ sao đây?”

“Tư Đồ Lăng đâu phải người hẹp hòi?”

“Ngài ấy không phải người hẹp hòi, thế nhưng cũng không phải là thánh nhân. Năm đó, muội xảy ra chuyện lớn, ngài ấy chưa từng oán thán nửa câu, ngược lại càng đối xử với muội tốt hơn trước. Muội là thê tử tương lai

của ngài, vậy mà trong lòng vẫn luôn nhung nhớ về A Tĩnh đã chết, lúc ấy ngài cũng thuận theo ý muội, luôn luôn tận tâm chăm sóc. Thế nhưng khi ngài nói muốn thành thân, muội lại liên tục thoái thác, vì muốn kéo dài thời gian, lại còn tự nhận trách nhiệm hộ tống công chúa Thường Hy đi cầu thân, sau đó bị giam giữ tại Nam Lương lâu như vậy, rồi lại mang theo một bé gái quay về... Văn Văn, muội thực sự chưa từng nghĩ đến cảm nhận của Tư Đồ Lăng hay sao? Nếu muội thực sự thích trẻ con, tại sao không thành thân sớm, rồi sinh mấy đứa con danh chính ngôn thuận cơ chứ?”

Ta ngồi lặng bên bàn, chỉ cảm thấy đầu óc đau đớn dữ dội, quay mặt sang nói “Đúng vậy, từ trước đến nay muội đều không phải là một người phụ nữ tốt, cũng không phải là một thê tử tốt. Cho dù có thành thân rồi gả qua bên đó thì cũng chỉ là Đại tiểu thư Tần gia trên danh nghĩa, vẫn có một Tam công tử ở lại Tần gia, dẫn quân đi ngang dọc sa trường... Làm sao có thể ân ân ái ái, tình cảm mặn nồng như các đôi phu thê khác, hưởng tận niềm vui chốn khuê phòng chứ?”

“Văn Văn, câu này muội nói sai rồi, làm sao lại không thể ân ái hạnh phúc bên nhau được chứ? Lúc có chiến loạn, phu thê có thể cùng nhau xông trận, lúc thiên hạ bình yên, thì cùng sống bên nhau chung hưởng thái bình, đồng hoạn nạn, chung phú quý, không phải sẽ càng tình nghĩa sâu nặng hơn các cặp phu thê bình thường khác hay sao?”

Ta cũng biết tính cách của bản thân cô quái, đặc biệt là sau khi chịu đựng nỗi đau mất A Tĩnh và nỗi nhục nhã ở doanh trại quân Nhu Nhiên, ta lại càng không thích chuyện nam nữ. Vậy nên, ta đành than dài nói “Nhị ca, ta biết mình thiếu nợ Tư Đồ Lăng. Những thứ thiếu nợ ngài, ta không thể đáp lại, thế nên ta sẽ báo đáp ngài bằng một cách thức khác. Nếu ngài bằng lòng... ngài sẽ nhanh chóng có được đứa con của riêng mình.”

“Muội muốn ám chỉ tám mỹ nhân mà muội đã đem tặng ngài ấy trong hai lần sao?” Tần Triệt xưa nay nói năng ôn hòa đột nhiên nâng cao giọng, đôi mày hiện rõ sự phẫn nộ hòa cùng nét bi ai “Văn Văn, những người phụ

nữ khác, chỉ mong muốn phu quân ở cạnh bên không rời mình dù chỉ một bước, tốt nhất là vĩnh viễn không để tâm đến bất cứ người phụ nữ nào. Làm gì có ai giống như muội, nghĩ ra trăm phương ngàn kế, tặng mỹ nhân cho phu quân mình chứ? Chuyện ngốc nghếch này, liệu muội có thể thôi không làm nữa được không?”

Đối với người phụ nữ bình thường mà nói, những việc làm này đích thực là ngu xuẩn. Đáng tiếc kể từ khi ta được chọn làm người gánh vác trọng trách Tàn gia, cũng đồng nghĩa với việc ta không thể nào có cuộc sống như những người phụ nữ bình thường khác.

“Nhị ca, huynh cứ an tâm.” Ta bắt lực buông tiếng “Chỉ cần Tàn gia vẫn còn, chỉ cần quân đội Tàn gia vẫn còn, ta hoàn toàn không cần phải dùng biện pháp của những người phụ nữ khác để tranh giành sủng ái của phu quân.”

Tàn Triệt kinh ngạc, ánh mắt từ từ sầm xuống, chẳng biết chứa đựng sự thương cảm hay xót xa. Tàn Triệt buồn bã lên tiếng “Văn Văn, có phải muội đã đa nghi quá không? Ta thấy Tư Đồ Lăng đối xử với muội cũng có thể coi là tình sâu nghĩa nặng.”

“Ừm, đích thực là tình sâu nghĩa nặng. Chỉ là...”

Trước mắt ta đột nhiên hiện lên hình bóng của Tư Đồ Vĩnh cùng Hoa Hy. Dù hòa hợp đến mấy, cũng chẳng thể xóa bỏ đi được thực chất về hôn sự giữa hai người, chỉ là một liên kết cùng có lợi giữa hai gia tộc mà thôi.

Nếu ta không nắm giữ trong tay quân đội Tàn Gia có sức chiến đấu cực kì mạnh mẽ, nếu Tư Đồ Lăng không ngày đêm không ngừng nghĩ ra sức chinh chiến, từng bước trở thành Nam An Hầu nay nắm trọng quyền trong tay, thì mỗi hôn sự được định sẵn từ nhỏ giữa hai chúng ta chưa chắc đã vững bền thế này.

Đột nhiên ta lại nhớ đến câu nói mà Thuần Vu Vọng từng nói với mình. Đồi xử với ta tốt không phải bởi vì ta là Tần Văn, cũng không phải vì ta là Doanh Doanh, mà chỉ bởi vì chính con người ta thôi.

Đột nhiên, ta lại có cảm giác trái tim nguội lạnh. Nếu ngài chết, cơ thể tràn đầy hơi ấm đó, chỉ sợ đã sớm được chôn sâu dưới lòng đất lạnh giá, nụ cười dịu dàng, nhã nhặn cùng mùi hương chẳng khác nào hoa mai kia rồi cũng sẽ dần biến mất trong bóng đen... Mãi mãi biến mất...

Với tính cách thường ngày của mình, ngài dày vò, sỉ nhục ta như vậy, ta nhất định sẽ dùng kiếm đâm chết ngài vẫn chưa hả giận. Thế nhưng tại sao, thời gian đã trôi qua lâu vậy rồi, càng không nhận được tin tức về ngài, trong lòng ta càng cảm thấy trống rỗng, khó chịu như vậy?

Ta không dám suy nghĩ sâu thêm, quay sang hỏi Tần Triệt “Nhị ca, trước khi cô cô được gả đến phủ Cẩm Vương, muội vẫn còn quá nhỏ, huynh có còn nhớ chuyện hồi đó không? Cô cô... trước khi thành thân có phải người đã quen biết Kỳ Dương Vương?”

Ánh mắt Tần Triệt đột nhiên kinh hãi, sầm muện nhìn về phía ta “Văn Văn, có phải muội đã nghe được điều gì không?”

Ta lắc đầu “Muội không hề biết gì, chỉ là... hiện nay cô cô ốm bệnh, không ngờ trong lòng mê man lại gọi tên úy của Kỳ Dương Vương, thực sự... khiến cho người khác phải nảy sinh nghi ngờ.”

Sắc mặt Tần Triệt trắng nhợt, vội vã hỏi thêm “Vậy còn có người nào nghe được nữa không?”

“Có lẽ chỉ có mấy cung nữ thiết thân của người nghe được thôi. Bọn họ xưa nay trung thành, muội nghĩ chắc cũng không nói lung tung ra ngoài. Thế nhưng điều quan trọng không phải là bọn họ có nói hay không mà là cô cô và Kỳ Dương Vương rốt cuộc có liên quan gì không... Hoàng thượng

không thể nào vô duyên vô cớ chỉ vì một bức thư mà tin theo lời sàm tấu của kẻ tiểu nhân, rồi lạnh nhạt với cô cô như vậy.”

Tần Triệt càng lúc càng cau chặt đôi mày hơn trước, trầm ngâm lên tiếng “Cô cô là con gái nhỏ nhất của tăng phụ, lúc tăng phụ còn sống vô cùng yêu thương, ngay cả phụ thân cũng yêu thương, chiều chuộng người muội muội này. Còn nhớ lúc nhỏ, ta thường thấy người cải dạng nam trang chạy ra ngoài chơi. Kỳ Dương Vương... đoán chắc là có quen biết cô cô. Ngài đã từng tới nhà chúng ta hai lần, sau đó phụ thân liền hạ lệnh phải trông chừng cô cô, không để người tùy tiện ra ngoài như trước nữa. Trước khi cô cô được gả về phủ Cẩm Vương, ta có nghe loáng thoáng rằng, người hoàn toàn không đồng ý, nhốt mình trong phòng rất lâu, không chịu ăn uống. Phụ thân phải nhờ mẫu thân tới khuyên giải, ngay cả ta với đại ca cũng không được phép gặp người, bởi vậy rốt cuộc mọi chuyện thế nào, ta cũng không rõ cho lắm.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, đương nhiên là vẫn phải gả sang đó. Nghe nói một hôm trước khi cô cô xuất giá, phủ Kỳ Dương Vương đột nhiên hỏa hoạn, ngay cả Kỳ Dương Vương cũng bị thương, nên không thể tới tham dự hôn lễ của Cẩm Vương được.”

Đề từ chối hôn sự, cô cô tự nhốt mình trong phòng tuyệt thực, hành động này tuyệt đối không chỉ là ‘không đồng ý’, chỉ e là người hoàn toàn không chấp nhận. Thật không ngờ người cô cô đoán trang, điềm đạm của ta thời trẻ cũng có lúc hành động như vậy. Ta gần như đã đoán được nội dung bức thư đó viết những gì rồi. Bất luận là Kỳ Dương Vương còn sống hay đã chết, Tư Đồ Hoán ngày nay thân là Hoàng đế một nước, tuyệt đối không thể chấp nhận được bức thư thách thức cả hoàng quyền và tình cảm phu thê của mình như vậy được.

Chẳng trách, khi ta nói Đức Phi sinh bệnh, Tư Đồ Hoán lại tỏ ra phần nộ, tức giận như vậy, ẩn ý trong câu nói của ngài chính là ám chỉ Đức Phi đang bị mắc tâm bệnh.

Cô cô không con không cái, cũng không tranh sủng, chẳng cản trở bước đường của bất cứ ai, người mà kẻ chủ mưu muốn nhắm tới đương nhiên không phải là người. Thế nhưng một khi cô cô mất đi tín nhiệm của Hoàng đế Đại Nhuế, cũng đồng nghĩa với việc Tần gia mất đi một trợ lực mạnh mẽ nhất ở trong cung. Bọn chúng định chặt đứt đôi cánh của Tần gia, đợi đến khi Tần gia hoang mang, thất sách, không đưa ra được hành động gì, sau đó... sẽ đoạt quyền của Tần gia, hủy hoại căn cơ vững chắc của Tần gia.

Ta nheo mắt lại, gọi người tới đưa lời dặn dò “Ta muốn có tất cả mọi thông tin liên quan đến Kỳ Dương Vương, còn cả tư liệu của tất cả các thân bằng cố hữu, thuộc hạ đi lại thân thiết cùng ngài ấy. Thông tin càng chi tiết càng tốt. Phải người tới phủ Nam An Hầu thông báo cho hầu gia, ta muốn gặp người đàn ông xông vào cung đang bị giam cầm đó, hỏi ngài xem có cách nào không?”

Phải tìm đúng người trị bệnh, có lẽ ta phải bắt đầu tìm ra các sơ hở từ người đàn ông xông vào cung rồi tự xưng là sứ giả của Kỳ Dương Vương đó.

Tin gió xa xăm, tìm kiếm đường vào mộng ảo

Ta hoàn toàn không lo lắng xung đột giữa hai doanh trại Thần Vũ và Thần Sách sẽ trở nên nghiêm trọng. Với mưu lược cùng oai danh của mình trong quân, nếu Tư Đồ Lăng đích thân lộ diện, muốn giải quyết việc này hoàn toàn không khó.

Quả nhiên, sáng hôm sau, ta nhận được tin tức, tướng quân Hữu Vệ của doanh trại Thần Sách bị miễn nhiệm chức vụ, nhận ba mươi triệu trước mặt ba quân. Viên tham tướng cùng những tướng lĩnh bên doanh trại Thần Vũ cổ động binh lính sang quấy nhiễu doanh trại Thần Sách cũng bị trách tội và giam giữ.

Hôm nay ta không hề ra ngoài, ngay cả những thuộc hạ nghe tin ta đã quay về sang phủ bá kiến, ta cũng nhờ Tàn Triệt đưa lời từ chối, chỉ ở trong phòng lật lại tất cả những mật hàm quân sự quan trọng tích lại mấy tháng nay. Tương Tư thấy ta ở nhà cũng dần quen thuộc với Thẩm Tiểu Phong cùng các thị nữ hầu cận, nên không còn khóc quấy như mấy ngày trước nữa. Cô bé hàng ngày thường chơi pháo bánh, đá cầu lông ở trước cửa thư phòng.

Thi thoảng, cô bé sẽ chỉ vào cành mai đã rụng hết hoa trước cửa sổ nói “Tiểu Phong tỷ tỷ, nhà ta cũng có hoa mai, rất nhiều rất nhiều hoa mai. Phụ vương ta thích nhất là hoa mai, còn mẫu thân của ta trông xinh đẹp hơn cả hoa mai nữa.”

Thẩm Tiểu Phong thoáng bàng hoàng, gật đầu lên tiếng “Đúng thế, mẫu thân của người trông còn đẹp hơn cả hoa mai. Có điều, tiểu thư Tương Tư,

ở trước mặt người ngoài, người đừng nhắc đến phụ vương của mình nhé, có được không?”

“Đừng nhắc đến phụ vương? Tại sao chứ?”

“Chuyện này... chuyện này... ừm, mẫu thân của người cứ nghe người nhắc tới phụ vương, nhất định là sẽ nhớ ngai lắm, nhất định sẽ không vui vẻ. Người muốn mẫu thân của mình buồn bã sao?”

“Ta không muốn mẫu thân buồn bã.”

“Ừm, tiểu thư Tương Tư thật là một đứa trẻ ngoan ngoãn biết nghe lời.”

“Thế nhưng ta càng không muốn mẫu thân quên mất phụ vương.”

“Hả?”

“Phụ vương rất yêu mẫu thân, thế nhưng thường khiến mẫu thân tức giận, mẫu thân hình như không thích ở cạnh phụ vương cho lắm... Lần này phụ vương lâu như vậy chưa hề tới tìm chúng ta, ta lo rằng không nhắc đến phụ vương, chỉ sợ mẫu thân sẽ quên mất phụ vương thôi.”

“Hả?”

“Vĩnh thúc thúc, Nhị cửu cửu, lại còn cả vị Lăng thúc thúc hôm qua nữa, bọn họ cứ vây quanh lấy mẫu thân ta. Cũng giống như trước kia khi chúng ta vừa quay về Ung Đô, có rất nhiều người phụ nữ vây lấy phụ vương ta vậy. Nhuyễn Ngọc tỷ tỷ nói với ta rằng, những người phụ nữ đó đều muốn làm mẫu thân của ta... Vậy thì, mấy người Vĩnh thúc thúc phải chăng cũng định làm phụ vương của ta?”

“Hả?”

“Ta, phụ vương cùng với mẫu thân mới là người một nhà. Người khác đều không phải, đúng không nào?”

Thẩm Tiểu Phong không dám đáp lại, lén lút quay đầu nhìn vào trong phòng.

Tâm tư của ta không biết đã bay bổng đi đâu, chiếc bút chấm đầy mực, mãi chẳng hề hạ xuống. Mãi lâu sau, giọt mực đen rơi từ đầu bút tạo thành một vết đen lờm trên tờ giấy trắng, giống với đôi mắt đen láy mà tĩnh lặng như hồ thu của ai đó.

Bữa trưa rất thịnh soạn, Tương Tư bám chặt lấy ta, đang nhõng nhẽo đòi ăn món này món kia, sau đó lại nói đến món canh gì đó mà đầu bếp trước kia làm rất hợp với khẩu vị của cô bé cùng phụ vương mình...

Tần Triệt quay sang nhìn ta, nhíu chặt đôi mày, vừa hay có người vào bẩm, Nam An Hầu đã tới. Lời bẩm báo còn chưa dứt, Tư Đồ Lăng đã bước tới.

Quan hệ giữa ta và Tư Đồ Lăng rất thân thiết, mỗi lần tới đây, ngài đều không thông báo trước, cũng có gia nô dắt vào gặp ta, đích thực ra vào tự do chẳng khác nào ở phủ của mình vậy.

Ta hiện nay chỉ cần thấy Tương Tư ăn nói lung tung là cảm thấy đau đầu nhức óc. Cũng không biết Tư Đồ Lăng đã biết được bao nhiêu về cảnh ngộ của ta trong những ngày bị giam lỏng tại Nam Lương, thế nhưng ngài học sâu hiểu rộng, cho dù bây giờ không rõ ràng mọi chuyện, nhưng sớm muộn gì cũng biết hết mọi chuyện mà thôi. Tính cách của ngài cứng rắn mà lạnh lùng, thế nhưng xưa nay đối xử với ta rất tốt. Tần Triệt từng nói đùa rằng, tính cách cứng đầu cứng cổ lại lạnh lùng như băng của ta chắc cũng chỉ có một mình Tư Đồ Lăng là có thể bao dung nổi.

Thế nhưng dù cho ngài có bao dung, độ lượng đến mấy, cũng không thể nào tiếp nhận được Tương Tư vừa liên miêng gọi ta là mẫu thân, lại thường xuyên nhắc đến phụ vương của mình như hiện tại được.

Đoạn ân oán tình thù cùng với Thuần Vu Vọng, tuy rằng bản thân ta không hề tự nguyện, thế nhưng đích thực là ta đã có lỗi với Tư Đồ Lăng. Giờ nếu đã quay về Đại Nhuế, những chuyện xảy ra ở Nam Lương cũng chỉ có thể coi như một giấc mộng mà thôi. Cuộc sống trước kia của chúng ta nhất định sẽ phải tiến về phương hướng vốn dĩ của nó. Chỉ tiếc đứa con gái trong mộng chạy tới hiện thực, đột nhiên khiến cuộc sống của ta trở nên hoang đường mà bất lực.

“Lăng, ngài đã quay về rồi?” Ta miễn cưỡng mỉm cười, vội vã bảo người dưới đi lấy thêm bát đũa, lại quay sang nói cùng Tương Tư “Con còn chưa chào Lăng thúc thúc đó.”

Tương Tư liền nói “Con còn đang uống canh mà.”

Cô bé quả nhiên cúi đầu xuống uống canh, làm ra vẻ thực sự bận rộn, tới mức không thể chào hỏi Tư Đồ Lăng được vậy.

Tư Đồ Lăng hoàn toàn không hề để bụng, chào hỏi mấy người Tần Triệt, Tần Cẩn, sau đó ngồi xuống trước mặt ta, vừa gấp thức ăn vừa nói “Nghe nói bệnh tình của Đức Phi nương nương đã đỡ hơn nhiều.”

Ta gật đầu đáp “Nói cho cùng vẫn phải nghĩ cách giải quyết việc này mới được.”

“Ừm, ta đã sắp xếp cả rồi, buổi chiều, chúng ta sẽ đi gặp người đàn ông đã xông vào cung đó.” Ngài trầm ngâm một lúc, múc một bát canh cá đưa đến trước mặt ta “Nào, cái này nàng rất thích ăn, ăn nhiều một chút. Ngoài ra còn phải ăn cơm vào. Còn gậy thế này, chỉ sợ ngay cả ngựa cũng chê nàng gậy khiến lưng nó bị đau đấy.”

Nghe những lời đó, trái tim ta ấm áp hơn nhiều, nhận lấy bát canh, bắt đầu đưa lên miệng uống. Lúc đặt bát xuống ta nhìn ngài mỉm cười tươi tắn.

Tư Đồ Lăng cũng mỉm cười đầy tình cảm, lặng lẽ nắm chặt lấy bàn tay đặt trên bàn của ta, ánh mắt sâu thẳm dần dần trở nên dịu dàng, trầm ấm.

Trước nay ngài luôn trầm lặng, lạnh lùng, ít khi cười nói, ngoại trừ với ta, bình thường gần như không thể nào tìm được nụ cười trên khuôn mặt tuấn lãng đó, chứ đừng nói là ánh mắt dịu dàng mà ấm áp.

Đúng lúc đang nắm chặt tay ngài, đột nhiên ta lại nghe thấy tiếng động vang lên ngay cạnh bên, chẳng hiểu tại sao chiếc bát nhỏ xinh của Tương Tư lại rơi xuống đất, còn Tương Tư lúc này mặt mũi như thể sắp bật khóc đến nơi.

Ta vội vã buông tay Tư Đồ Lăng ra, đưa lời dỗ dành “Không sao đâu, để ta bảo người dưới múc cho con bát khác.”

Người hầu liền nhanh chóng thu dọn hết mảnh vỡ của chiếc bát cùng thức ăn vương vãi trên mặt đất, lại múc một bát canh khác cho Tương Tư.

Tương Tư không chịu ăn thêm, ghé sát vào người ta rồi nhìn về phía Tư Đồ Lăng đầy sợ hãi, sau đó lên tiếng “Mẫu thân, Lăng thúc thúc đang lờm con.”

Ta lặng người, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tư Đồ Lăng đang cau mày quay mặt đi chỗ khác, lặng lẽ gấp thức ăn vào bát cơm của mình.

Ta thực sự chẳng thể nào phán xét thị phi giữa hai người này được, đành vỗ lên đầu Tương Tư nói “Trông bề ngoài Lăng thúc thúc giống như là một hung thần ác sát, thế nhưng thực ra là người tốt, con không phải sợ.”

Tương Tư lúc này liền im lặng, còn ánh mắt Tư Đồ Lãng thì lóe lên, tràn đầy tức giận.

Ta biết rõ nói một nam tử tuấn lãng như ngài thành một hung thần ác sát quả thật là có phần quá đáng, đành cười trừ nói “Lãng, chàng sẽ không so đo với một đứa trẻ đúng không?”

Ngài liền không nói chuyện nữa, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Sau khi dùng xong bữa trưa, ta vội vã quay vào phòng thay y phục, cất bảo kiếm đi, rồi quay lại tìm Tư Đồ Lãng, chuẩn bị ra ngoài cùng ngài.

Đưa mắt nhìn về phía thông đạo lát đá Nga Noãn ngũ sắc, ta liền nghe thấy Tương Tư đang thét lớn “Thúc đừng có ý đồ gì với mẫu thân của ta. Mẫu thân là của ta với phụ vương, không ai được cướp đi hết.”

Trán ta lâm tâm đầy mồ hôi, vội vã xông qua, liền thấy Tư Đồ Lãng đang khom người xuống, nắm lấy y phục của Tương Tư, nhắc bổng cô bé lên rất cao, sau đó lạnh lùng lườm Tương Tư.

Tương Tư tay chân vung loạn trong không trung, nhưng chẳng thể nào chạm được đến một góc áo của ngài, liền bật khóc “Mẫu thân đã nói thúc thúc là hung thần ác sát, còn lâu người mới thích ngài. Phụ vương của ta trông vô cùng đẹp trai, tuấn tú, còn đẹp hơn cả người trong tranh, thúc còn lâu mới so được với người.”

Tần Triệt liền cho xe lăn vội vã tiến lại, nhanh chóng lên tiếng “Hầu gia, trẻ con thơ dại, ăn nói linh tinh, ngài đừng để tâm, hãy giao lại cho ta dạy dỗ là được.”

Vàng trán của Tư Đồ Lãng lúc này nổi đầy gân xanh, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đứa bé gái đang bị ngài nhắc lên cao, từ từ lên tiếng “Có lẽ... nên để ta dạy dỗ cô bé cho tử tế thì đúng hơn.”

Ta thấy Tương Tư khóc đến mức mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt ửng đỏ, liền xông lại gần “Lăng.”

Tư Đồ Lăng quay lại nhìn ta, lúc này mới nhẹ nhàng thả Tương Tư xuống, sắc mặt vẫn cứ sầm sì, khó coi.

Tương Tư bị dọa cho toàn thân run rẩy, ngồi thụp xuống đất kinh hồn hoảng hốt, thấy ta lại gần, lập tức ôm lấy chân ta bật khóc thành tiếng, chỉ về phía Tư Đồ Lăng mà nói không thành lời.

Ta biết rõ chuyện này chẳng thể trách Tư Đồ Lăng được, vừa đau đầu lại vừa đau lòng, vội vã bế cô bé vào lòng đưa lời dỗ dành.

Lúc này, một thị nữ liền lại gần bẩm báo với Tần Triệt “Bốn bộ y phục từ trong ra ngoài dùng cho mùa xuân của tiểu thư Tương Tư đã được làm xong, nô tì mang sang phòng của tiểu thư chứ?”

Ta thấy vậy liền nói “Mang đến đây cho ta xem.”

Thị nữ nghe lệnh nhanh chóng đem bốn bộ y phục đó đưa đến trước mặt ta. Ta bế Tương Tư, tiện tay lấy một bộ, cầm ra trước mắt ngắm nhìn, rồi vút vào mặt người thị nữ đó quát lớn “Đây là y phục do ai may vậy, đường kim mũi chỉ trông thô kệch như vậy? Bảo các người đi may cho nhanh, các người làm việc hấp tấp như vậy sao? Ta đã nói với các người rồi, đối với ta mà nói, Tương Tư chính là đứa con gái ruột thịt, ai dám bất kính hay đối xử không tốt với Tương Tư thì chính là không coi ta ra gì, ta tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ đó.”

Đám thị nữ, nô bộc đều là những người trung thành, có thể tin cậy, Tần gia xưa nay cũng đối xử với họ rất tốt, thậm chí trước nay chưa từng mắng chửi. Lúc này, ta lạnh mặt đưa lời mắng nhiếc, khiến cho người thị nữ kia sợ hãi quỳ sụp xuống đất, liên tục nhận lỗi, không dám giải thích một lời.

Ta lạnh lùng lên tiếng “Còn không mau cút đi. Nếu còn có lần sau, người cũng không cần phải đến gặp ta nữa.”

Người thị nữ này nhặt hết đám y phục trên mặt đất, lau khô nước mắt rồi hoang mang rời khỏi.

Tư Đồ Lăng đương nhiên là nghe được ẩn ý chỉ gạ mắng chửi của ta, sắc mặt cực kỳ khó coi, đôi môi khẽ rung, sau cùng chẳng nói thêm gì, phát mạnh tay áo rồi bỏ ra ngoài.

Ta vội vã an ủi Tương Tư rồi chạy theo ra. Tư Đồ Lăng đã ngồi trong xe ngựa bên ngoài, thấy ta lại gần, liền đưa tay kéo ta cùng lên trên xe ngồi.

Sắc mặt ngài đã hồi phục lại như mọi khi, im lặng ngồi một chỗ, đợi đến khi chiếc xe bắt đầu khởi hành, mới hạ giọng nói “Vãn Vãn, trước nay ta không hề có thành kiến với Tương Tư, cũng không hề có ý làm tổn thương đến cô bé.”

Trong lòng ta cảm thấy bất an, miễn cưỡng mỉm cười “Ngài đương nhiên cũng không phải hung thần ác sát gì đó. Ngài nên biết ta cảm kích ngài đến mức nào, từ nhỏ đến lớn, vào những lúc ta cảm thấy khó khăn nhất, dường như chẳng thể nào tiếp tục được nữa, ngài thường ở cạnh bên ta. Người mà ta coi trọng, yêu thương, đoan chắc ngài cũng sẽ rất trân trọng, quý mến.”

“Cảm kích?” Ngài than dài một tiếng “Vãn Vãn, giữa hai chúng ta có cần thiết phải dùng hai từ đó không?”

Ta mỉm cười đáp “Được rồi, là ta đã nói sai. Ta nên cảm kích ông trời đã để cho ta gặp được một người huynh trưởng tốt như ngài.”

Ngài chau mày hỏi lại “Huynh trưởng?”

Ta thoáng lúng túng, ho một tiếng rồi tiếp tục nói thêm “Ừm, cũng là người bạn tốt, người... phu quân tốt.”

Ngài không nói thêm nữa, lặng lẽ nắm chặt lấy bàn tay ta.

Ta liền đưa lời giải thích “Tương Tư đương nhiên không phải là con gái của ta. Mẫu thân ruột thịt của cô bé trông rất giống ta, nên cô bé mới nhận nhầm ta là mẫu thân của mình. Lúc còn ở Nam Lương, ta nhiều lần gặp nguy hiểm, chính cô bé này đã luôn ở cạnh bên bầu bạn, chăm sóc và bảo vệ ta, thực sự khiến ta rất cảm động và yêu thương. Hơn nữa... phụ vương của cô bé đã lãnh một kiếm của ta, e là... đã không còn trên cõi đời này. Ta thực sự cảm thấy có lỗi với Tương Tư, đưa theo về đây cũng vì muốn có thể bù đắp cho cô bé thật tốt. Cho nên, ta định coi cô bé như con gái ruột thịt của mình, nuôi lớn thành người, không để cô bé phải chịu bất cứ uất ức nào cả.”

“Ừm.”

Tư Đồ Lăng lặng người nhìn vào tấm rèm gấm bay bay trong gió, càng lúc càng nắm chặt lấy bàn tay của ta khiến bàn tay ta nhói đau.

Ta kinh hãi, lúc định rút tay ra, ngài đột nhiên lên tiếng “Trong những người theo Tư Đồ Vĩnh tới Nam Lương cứu nàng, có tai mắt của ta.”

Trái tim ta quặn thắt, quay sang nhìn ngài chăm chú.

Tư Đồ Lăng vẫn không nhìn về phía ta, bàn tay dường như đang run lên, giọng nói vẫn rất kiên định, bình tĩnh như thể chẳng hề màng đến bất cứ điều gì, rồi thản nhiên lên tiếng như thể chuyện chẳng hề liên quan đến mình “Hơn nữa, ta tuy rằng không đích thân đi cứu nàng, nhưng vẫn phái cao thủ tốt nhất bên cạnh mình tới. Ta đoán Tư Đồ Vĩnh chắc có thể cứu nàng về, cho nên mới bảo bọn họ án binh bất động. Những người này sau đó không hề dùng đến, thế nhưng mọi chuyện xảy ra trước và sau khi Tư

Đồ Vinh cứu nàng về, còn cả... đại khái tình cảnh khi nàng ở phủ Chấn Vương và Ly Sơn, ta đều đã biết cả. Ta vẫn luôn muốn đích thân tới đó, thế nhưng trước tiên là Bắc Đô và Ung Đô cách nhau quá xa, Thuần Vu Vọng lại hành sự thận trọng, những thông tin ta nhận được đều khá chậm trễ, chỉ sợ khi ta tới đó thì nàng đã gặp phải biến cố rồi. Thứ hai, trong triều đình có người muốn đối phó với hai chúng ta, ta sợ ta vừa rời khỏi Đại Nhuế, lập tức có người chặn đứng đường về của chúng ta.”

Ngài đã biết tất cả mọi chuyện... đương nhiên là bao gồm cả mối quan hệ khó mà nói rõ giữa ta và Thuần Vu Vọng.

Tuy rằng nằm trong dự liệu, ta cũng không kìm được mà đỏ bừng mặt, quay đi chỗ khác “Ngài suy tính rất có lý. Tổ chim tan tác sao có trứng lành? Nếu ngài cũng xảy ra chuyện, chỉ sợ người trong Tần gia và phủ Nam An Hầu đều sẽ như cá nằm trên thớt, mặc cho người ta chém giết mất thôi.”

Tư Đồ Lăng lúc này mới quay đầu lại, vuốt nhẹ lên mái tóc được chải chuốt gọn gàng của ta, rồi than dài một tiếng “Ta còn chưa được thấy nàng mặc y phục nữ nhi một lần, ta cũng chẳng dám cưỡng ép nàng khuất phục trước mình, vậy mà cái tên Thuần Vu Vọng đó... Ta cứ nghĩ đến những uất ức nàng phải chịu đựng trong những tháng ngày vừa rồi, là lại chẳng thể nào chợp mắt nổi. Có điều, ta cũng rất sợ...”

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy một Nam An Hầu dững mãnh lâm trận, giết địch vô số, không hề run tay nói ra một chữ ‘sợ’, thế là bất giác lên tiếng hỏi “Sợ rằng ta bị ngài ấy giết chết sao? Hay là sợ ta không chịu nổi nhục nhã mà tự vẫn?”

Tư Đồ Lăng lắc đầu nói “Không phải. Ta chỉ nghe nói tên Thuần Vu Vọng đó gửi tình với gió trăng, phiêu diêu mà phóng khoáng, hơn nữa còn nho nhã tài giỏi, ta rất sợ nàng sẽ yêu thích hắn, rồi không chịu quay về Đại Nhuế nữa.”

Ta lặng người, vội tranh biện “Làm sao lại thế được? Ta sao có thể yêu thích một kẻ đã làm nhục mình?”

Ngài trầm ngâm trong giây lát mới nói tiếp “Ta nhớ A Tĩnh cũng là người có tính cách giống vậy. Vì huynh ấy, nàng không chỉ dự định từ bỏ ta, thậm chí còn từ bỏ luôn cả Tần gia nữa.”

Chân Vương Điện hạ Thuần Vu Vọng tôn quý nho nhã, và thiếu niên A Tĩnh chất phác, dịu dàng... Hai con người này có điểm giống nhau sao? Ta thực sự mơ màng.

Tư Đồ Lăng lại nói “May mà nàng đến sau cùng không hề yêu thích hẳn. Nghe nói sau đó nàng còn đâm hẳn một kiếm chí mạng...”

Ngài đột nhiên đưa tay nắm chặt bờ vai ta, rồi kéo vào lòng mình, thì thầm lên tiếng “Tất cả là lỗi của ta. Nếu ta có đủ năng lực để bảo vệ nàng cũng như quân đội Tần gia, nếu ta có thể khiến nàng không cần xuất đầu lộ diện bên ngoài vẫn có thể giữ gìn được vinh hoa phú quý, danh tiếng vang dội của Tần gia, nàng cũng chẳng phải chịu đựng những chuyện này... Những nơi mà nàng bước chân đến vốn dĩ là thế giới của đàn ông, những việc nàng phải làm đều là những chuyện mà đàn ông phải gánh vác.”

Vòng tay của ngài vẫn cứ rộng lớn, vững chắc, mang lại cảm giác an định cho người ta như trong kí ức tuổi thơ của ta.

Cuộc đời đen bạc, thế sự chóng biến, thế nhưng ngài trước sau vẫn chẳng hề đổi thay. Cho dù ta có bị làm nhục hay thế nào đi nữa, cho dù ta ngang ngạnh hay cuồng ngạo, ngài vẫn luôn ở nơi mà ta lùi một bước là có thể chạm đến. Thực ra ta nên trân trọng cái phúc này của mình.

Nhắm mắt lại, cố gắng quên đi người đàn ông đã bị ta đâm một kiếm xuyên ngực rồi nhìn ta bằng ánh mắt tuyệt vọng, ta lặng lẽ ôm chặt lấy Tư Đồ Lăng.

Ta có lẽ chỉ là không thể phủ nhận việc Thuần Vu Vọng thực sự là đặc biệt hơn người. Ta giận ngài, hận ngài nhưng thực sự lại chẳng thể nào phớt lờ ngài được, cho dù ngài chỉ đối xử với ta tốt bởi vì một người phụ nữ khác. Cho nên, sau khi khiến ngài bị trọng thương, ta chẳng thể ngờ được bản thân lại cảm thấy tội lỗi, day dứt đến vậy... Không sai, đây chỉ là cảm giác tội lỗi.

Người đàn ông xông vào cung bị nhốt trong nhà lao trọng phạm ở Bộ hình, trông coi rất nghiêm ngặt, không cho bất cứ ai vào thăm. Tư Đồ Tử Diễn Kỳ Dương Vương, trước kia từng là thân vương có khả năng tiếp nhận Đế vị, năm đó mất tích một cách kì lạ, tuy rằng Hoàng đế Đại Nhuế hiện nay không hề tàn bạo, thế nhưng nói cho cùng liên quan đến việc tranh đế, hống hồ lần này cô cô ta, Tần Đức Phi cũng bị kéo vào việc này. Người bình thường chỉ mong không bị lôi vào, bởi vậy nên ngoại trừ những lần xét xử, chưa từng có ai vào thăm hấn cả.

Tư Đồ Lăng đã sắp xếp mọi thứ thỏa đáng từ trước, lúc đến gần Bộ hình, chúng ta đã thay sang y phục của ngục tốt, xuống khỏi xe ngựa, rồi được người sắp xếp từ trước, dẫn đường vào trong. Cả dọc đường đi tuy rằng canh phòng nghiêm ngặt, nhưng cũng chẳng có ai hỏi han, khiến chúng ta thuận lợi đến gặp người đàn ông xông vào cung kia.

Hắn bị nhốt trong một phòng giam riêng biệt, ngồi gọn một góc không nói tiếng nào. Ta châm một ngọn đèn, nhìn về phía hấn, lúc này hấn mới ngược mặt lên, nheo mắt nhìn về phía chúng ta.

Tuy rằng mặc trên người bộ áo tù, tóc tai lòa xòa, nhưng qua ánh mắt, chúng ta vẫn có thể nhận ra được sự hào hùng và niềm kiêu hãnh ẩn chứa bên trong đó.

Nghe nói, người đàn ông tên Thôi Dũng này cũng từng là một viên tướng đặc lực có tài nhất bên cạnh Kỳ Dương Vương.

Ta lập tức đi thẳng vào vấn đề “Ta là Tần Văn, cháu của Đức Phi nương nương.”

Đôi môi khô cứng của Thôi Dũng khẽ mấp máy, lên tiếng hỏi lại “Ngài chính là cháu của Tứ tiểu thư?”

Đức Phi là cô cô nhỏ nhất của ta, xếp thứ Tư trong các tỷ muội, thế nhưng, người nhập cung nhiều năm, cách xưng hô này đã lâu lắm rồi không còn ai nhắc đến.

Ta mỉm cười gật đầu nói “Lúc cô cô ta còn ở Tần gia, đích thực là Tứ tiểu thư nhà họ Tần.”

Hắn chăm chú nhìn ta, tóm một ngọn cỏ cạnh bên mình rồi nói “Trông ngài rất giống người, đáng tiếc lại là một đàn ông, nếu không nói không chừng cũng có thể giống hệt người mê hoặc chúng sinh, khiến cho những người đàn ông tốt, có chí lớn trong thiên hạ đều thần hồn điên đảo, không chiến tự hàng.”

Ta đưa tay sờ lên mặt mình, thực sự không thể hiểu được ta thì có liên hệ gì với việc mê hoặc chúng sinh cơ chứ?

Lúc này Tư Đồ Lăng đã lên tiếng hỏi “Người có biết người đã hại Đức Phi nương nương thâm đến mức nào không? Chính là Kỳ Dương Vương sai người tới để hãm hại người đúng không?”

Thôi Dũng vô cùng kinh ngạc, nghi hoặc quay sang nhìn Tư Đồ Lăng, mãi lâu sau mới nói “Kỳ Dương Vương đâu nữa làm tổn hại đến người? Bao nhiêu năm rồi, ngài vẫn chỉ nhung nhớ mỗi mình người, ôm bầu rượu, sầu muộn cả nửa đời người...”

Ta bất giác nín thở gặng hỏi “Kỳ Dương Vương... vẫn chưa chết?”

Thôi Dững gật đầu, sau đó rất nhanh lại lắc đầu nói “Năm đó ngài ấy chưa chết. Có điều... cũng chẳng khác chết là mấy. Ngài ấy sống đau khổ nhiều năm như vậy, thà chết ngay lúc đó còn sáng khoái hơn.”

Ta không hề hứng thú với bí mật năm đó, nhưng không thể không hỏi cho tường tận “Năm đó, ngài ấy đã bị trọng thương?”

“Trọng thương, hầy, trọng thương! Mai phục năm đó, vết thương trầm trọng vào năm đó, chúng ta đều không biết liệu ngài ấy còn sống được nữa không. Ngài mất đi một chân, toàn thân đều bị bỏng, ngay cả... khuôn mặt cũng đã bị hủy hoại cả rồi. Ngài ấy hôn mê hơn một tháng trời mới tỉnh lại, câu nói đầu tiên sau khi tỉnh lại chính là...”

Hắn nhìn về phía ta, ánh mắt trợn lên tràn đầy phần nộ mà cũng là bi thương.

“Lúc đó, Hoàng đế Đại Nhuế vừa mới cử hành đại điển sắc phong Tần Tứ tiểu thư thành Đức Phi, thậm chí còn vì người mà đại xá thiên hạ. Tần gia các ngài, vị Đức Phi nương nương của các ngài, thế nhưng lúc đó vương gia của chúng ta chẳng hề biết gì cả, câu nói đầu tiên sau khi ngài tỉnh dậy chính là “Tứ Nhi đâu rồi? Nàng có thoát hiểm hay không?”

Trái tim ta đập loạn, bắt đầu liên hệ cùng tin đồn Kỳ Dương Vương mất tích đột ngột giữa chiến loạn, bấy giờ mới hiểu ra mọi chuyện “Ngài ấy bị mai phục... chính là vì cô cô của ta?”

Thôi Dững mỉm cười thâm liệt “Nếu không phải nhìn thấy bức thư do đích thân Tần Tứ tiểu thư viết và cả tín vật định tình lúc hai người yêu nhau, ngài đang chiến đấu kịch liệt với Hạ Vương, làm sao lại phân tâm chạy tới gặp người? Vương gia chúng ta anh hùng một đời, không ngờ lại phải mang theo toàn thân thương tật nương náu chốn miếu tự mười mấy năm trời... sau đó... chết đi một cách thê thảm. Ngoại trừ hai tùy tùng đi

theo ngài bao năm nay, bên cạnh ngài chẳng còn bất cứ một người bằng hữu...”

“Cho nên, người đã tìm trăm phương ngàn cách để trao bức thư hàm mà Kỳ Dương Vương để lại cho Đức Phi tới tận tay cho người? Không biết rằng việc này đã khiến Đức Phi bị giam lỏng. Có phải đây chính là di nguyện của Kỳ Dương Vương trước khi qua đời?”

Người đàn ông đó tỏ ra ngập ngừng, mãi lâu sau mới nói “Thực ra, bức thư đó, vương gia đã viết từ mười sáu năm trước. Lúc đó, trong triều đình vẫn có những đại thần trung thành với vương gia, muốn giao bức thư này cho Đức Phi hoàn toàn không hề khó. Thế nhưng ngài nguyện lòng ngày ngày nhìn về phía hoàng cung, cũng chẳng chịu để chúng ta đi tìm Tứ tiểu thư. Bởi lẽ ngài thực sự bị thương quá nặng, không những mất đi một chân, khuôn mặt đã bị lửa nóng hủy hoại, đôi mắt cũng bị khói xộc vào, để lại bệnh tật. Hai năm gần đây, ngài đã hoàn toàn không nhìn thấy gì, làm sao có thể viết thư được nữa?”

Ta nghe vậy mà vô cùng kinh ngạc, chẳng thể nào ngờ một Kỳ Dương Vương được đồn thổi oai dũng, uy nghiêm, danh vang một thời đó lại có thể nhẫn nhịn, yêu thương người trong lòng cả cuộc đời, hơn nữa còn ở trong tình cảnh thảm thiết là vậy.

Tư Đồ Lăng thấy ta không nói gì, liền nắm lấy tay ta rồi hỏi Thôi Dững “Nếu Kỳ Dương Vương đã không muốn làm kinh động đến Đức Phi, vậy tại sao người còn đưa bức thư đó vào cung?”

“Vương gia chúng ta không muốn làm kinh động đến Tần Tứ tiểu thư, thế nhưng vì người, ngài đã kìm nén, đau khổ bao năm nay rồi. Lúc lâm chung, ngài còn cầm bức thư đó, than thở rằng, có những chuyện, ngài vĩnh viễn chẳng thể có được đáp án. Nếu ngài đã nói như vậy, bất luận thế nào, ta cũng phải thay ngài tìm ra đáp án đó bằng được. Cho dù... cho dù chỉ là nói lại đáp án đó trước mộ của ngài mà thôi...”

Giọng nói của hắn đã lạc hẳn đi, ôm lấy phần tóc tai rũ rượi của mình, dần dần âu sầu, buồn bã, nắc nghẹn từng tiếng.

“Ừm, hiện nay người không cần phải tới trước mộ nói với ngài ấy nữa. Người có thể đích thân tới nói những đáp án đó cho ngài nghe, nói không chừng, người còn có thể nhanh chóng tiễn cả Tàn Tứ tiểu thư đến đoàn tụ cùng ngài luôn. Đoan chắc Kỳ Dương Vương sẽ cảm thấy vui mừng vô cùng.” Tư Đồ Lăng bình thản lên tiếng, tàn nhẫn chọc thẳng vào nỗi đau của hắn.

Thôi Dững lắc đầu, dường như vẫn đang nắc nghẹn bật khóc thành tiếng “Ta không muốn làm hại người. Chỉ là ta không ngờ lại nhanh chóng bị lộ tẩy hành tung đến vậy. Ta mới nói được có vài câu, vừa giao lại bức thư cho Tàn Tứ tiểu thư, đã có người xông vào bao vây lấy chúng ta... Thấy Tàn Tứ tiểu thư ở trong cung cũng chẳng vui vẻ mấy, nhất cử nhất động đều bị người ta giám sát. Thực sự không hiểu nổi ngày xưa người chọn Cẩm Vương là vì mục đích gì, vương gia chúng ta lúc đó chỉ thiếu nước không móc tim ra tặng người mà thôi...”

Hắn lại phần nộ bất bình, đưa lời oán thán thay cho chủ nhân của mình.

Tư Đồ Lăng bật cười lạnh lùng “Thôi Dững, tại sao người chỉ biết là Tàn Tứ tiểu thư bị người ta giám sát, mà không phải là sớm đã bị người ta giám sát chứ? Kỳ Dương Vương chết đã lâu vậy, cũng đã rời khỏi triều đình mười bảy năm, người muốn vào cung, e rằng không phải chuyện dễ? Người chưa bao giờ nghĩ, người đã sắp xếp cho người vào cung đưa thư thực ra đã có dụng tâm mưu đồ khác?”

“Không thể nào.” Giọng hắn đột nhiên trở nên gay gắt “Người đó không thể nào hại ta được.”

“Vậy người đó là ai?”

“Ta không thể nói cho các ngài biết được.” Hấn đột nhiên kéo tấm áo tù của mình ra rồi lớn tiếng thét “Cho dù các ngài có đánh ta đến chết, ta cũng quyết không nói cho các ngài biết, người đó là ai. Ta cũng không tiết lộ nửa lời về tin tức của Kỳ Dương Vương bao năm nay. Còn về Tần Tứ tiểu thư, các ngài cứ an tâm, ta tuyệt đối không nghe theo lời ép cung của bọn chúng nói rằng người có quan hệ lãnh nhãng với vương gia.”

Nhìn vào hai chân ản dưới y phục của ngài, đôi mắt của Tư Đồ Lăng neho chặt lại, ta cũng bất giác thở hắt thành tiếng.

Chẳng trách mà hấn cứ ngồi lặng một bên tường không hề động đậy, thì ra hoàn toàn không thể nào sử dụng đôi chân này được nữa. Hai chân hấn đã bị đánh đến mức máu me be bết, thậm chí còn lộ cả xương trắng ra ngoài.

Không ngờ hấn đã bị người ta nghiêm hình bức cung, lại còn có người ép hấn phải hủy hoại sự trong sạch của Đức Phi cô cô và Kỳ Dương Vương.

Tuy rằng, ta đã dự liệu trước những việc này, thế nhưng nhìn vào đôi chân máu me be bết đó, ta thực sự cảm thấy lạnh cả sống lưng, không biết có nên phản nộ trước hành động ngang ngược mà ngu xuẩn của người này nữa không. Thế nhưng hấn đã nói rất rõ ràng, muốn hấn nói ra người đứng đằng sau thao túng chuyện này, chỉ sợ là không thể.

Thế nhưng cho dù hấn không nói, lẽ nào ta lại không thể đoán ra được kẻ đứng đằng sau thao túng mọi chuyện hay sao? Điều thiếu sót chính là chứng cứ do hấn khai ra mà thôi.

Ta liền hỏi “Trong bức thư mà vương gia các người giao cho cô cô ta, rốt cuộc đã viết những gì?”

Thôi Dững lắc đầu rồi nói “Ta không biết.”

“Không biết sao?”

“Bức thư đó được phong kín, Tần Tứ tiểu thư vừa mới bóc ra thì đám người đó đã xông lên rồi. Đừng nói là ta, chỉ sợ rằng ngay chính Tần Tứ tiểu thư vẫn còn chưa đọc hết được nội dung của bức thư đó thôi.”

Thế nhưng bức thư mà ngay cả cô cô cũng chưa đọc hết đó, lại rơi vào tay của Hoàng đế Đại Nhuế, người có thể quyết định vinh nhục, sinh tử của rất nhiều người.

Ta không biết có nên tóm tên đàn ông ngu xuẩn hại người hại mình này đánh thêm một trận nữa không. Lại nhìn vào đôi chân đã biến dạng của hắn, ta nắm chặt tay, sau cùng quay người rời khỏi.

Rời khỏi đại lao Bộ hình, Tư Đồ Lăng vẫn theo ta về phủ. Ngai vẫn cứ nắm chặt lấy bàn tay ta, thấy ta tâm tư bất định, liền đưa lời an ủi “Văn Văn, đừng lo lắng, Hoàng thượng tuy rằng tức giận, thế nhưng dù cho đang trong cơn giận, ngài vẫn chẳng hề làm gì Đức Phi, có thể nói chuyện này không nghiêm trọng. Chúng ta cứ từ từ nghĩ cách, chắc không khó lấy lại lòng tin của Hoàng thượng đâu.”

“Lấy lại lòng tin của Hoàng thượng?” Ta nghĩ những ân oán tình thù giữa Đức Phi cô cô và Kỳ Dương Vương năm đó, chỉ cảm thấy trái tim đau khổ “Lăng, ngài cảm thấy cô cô của ta đang để tâm đến thứ đó sao?”

Tư Đồ Lăng im lặng, mím chặt đôi môi lại thành một đường, dường như đang lặng người suy ngẫm. Mãi lâu sau mới nói “Người nhất định càng để tâm đến cảnh ngộ của Kỳ Dương Vương sau đó. Chỉ là những chuyện quá khứ, người đã chẳng thể nào thay đổi gì được. Người muốn bản thân sống tiếp trong thoải mái, muốn Tần gia bình an vô sự, chỉ còn cách lấy lại lòng tin của Hoàng thượng mà thôi.”

Ta mỉm cười khỏ sở “Nếu người thực sự suy nghĩ như vậy, hoàng cung hiện nay chưa chắc đã để cho họ Đoan Mộc độc chiếm.”

Hoàng hậu Đoan Mộc thời trẻ quả thật là bậc khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng tài mạo của cô cô ta chẳng hề thua kém, Hoàng đế nước Nhuế xưa nay vô cùng kính trọng người. Nếu người có ý tranh sung, chưa chắc đã thua Hoàng hậu Đoan Mộc, cũng chưa chắc đã không sinh được một hoàng tử, công chúa nào cho Hoàng thượng. Ta vẫn luôn cho rằng, đây chính là biểu hiện cô cô xem nhẹ danh lợi, quyền lực, đến nay nhìn lại, chỉ e là cố tình tránh né hoàng ân của thánh thượng.

Tư Đồ Lăng ngược mắt nhìn ta, đột nhiên lên tiếng “Vãn Vãn, nàng nói xem, nếu năm đó, người kế tục đế vị là Kỳ Dương Vương, Đức Phi của nàng nay liệu sẽ thế nào?”

Ta lặng người, bất giác suy nghĩ theo lời ngài vừa nói “Nghe người đàn ông kia kể, Kỳ Dương Vương cũng là một người đa tình, nếu có thể hành sự thuận lợi, đa phần là sẽ cướp cô cô về cạnh bên mình. Cô cô tuy rằng tính cách cứng cỏi, thế nhưng trong lòng người chỉ yêu thương Kỳ Dương Vương, e là cũng sẽ bằng lòng. Còn về Tần gia, nếu Kỳ Dương Vương tiếp nhận đế vị, để tự bảo vệ gia tộc, đương nhiên cũng chẳng dám dị nghị điều gì. Cẩm Vương năm xưa cũng không có thế lực quá lớn, nhường lại trắc phi của mình coi như là xong, nếu dám làm trái mong muốn của Hoàng đế, đừng nói là mỹ nhân, chỉ sợ là chẳng thể giữ được cái đầu của mình.”

“Thế nhưng nói cho cùng Kỳ Dương Vương vẫn chẳng thể lên ngôi xưng đế. Không những chẳng thể đoạt lại người trong lòng mình, thậm chí còn chẳng giữ được tính mạng.” Tư Đồ Lăng lên tiếng, đưa mắt nhìn về phía ta, ánh mắt trông sắc sảo, nghiêm nghị khó diễn tả bằng lời.

“Thảo nào mà người ta thường gắn mỹ nhân với giang sơn, thì ra có được giang sơn thì mới giữ được mỹ nhân. Không có đủ thực lực trong tay, cho dù mỹ nhân ở trong lòng rồi, chỉ sợ cũng chẳng giữ nổi mấy ngày.”

Trái tim ta quặn thắt, miễn cưỡng mỉm cười rồi nói “Lăng, ngài lại nghĩ nhiều quá rồi? Với thực lực của ngài lúc này, lẽ nào cũng không giữ nổi mỹ nhân trong lòng hay sao?”

“Đúng thế, ta rất sợ.”

Không ngờ ngài lại thành thật đáp lại ta như vậy, ánh mắt kiên định mà tĩnh tại đó khiến ta hoảng sợ.

Ta dịch người về phía khác, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, cố tình chuyển sang chủ đề khác “Tại sao đột nhiên thời tiết lại biến đổi thế nhỉ? Chỉ sợ là sẽ nhanh chóng mưa to bão lớn.”

Ngài nghe vậy cũng nhìn ra bên ngoài. Mây đen giăng đầy trời, tiếng sấm thi thoảng vang lên bên tai. Chẳng bao lâu nữa, trời sẽ đổ mưa lớn.

Lúc quay về đến Tần phủ, quả nhiên trời bắt đầu đổ mưa, hơn nữa lại còn mưa rất lớn. Mấy tiếng sấm rền vang trên bầu trời. Đám người hầu liền cầm ô lại, nghênh tiếp ta với Tư Đồ Lăng vào phủ.

Từ xe ngựa vào trong nhà, chẳng qua chỉ là một đoạn đường ngắn, vậy mà y phục của hai chúng ta đã bị mưa hắt ướt gần hết. Đợi đến khi bước vào trong nhà, tóc tai cũng đã ướt đẫm.

Còn chưa kịp lau khô y phục, ta đã thấy Tương Tư hoan hô lên chả khác nào một con chim nhỏ, chạy thẳng tới ôm lấy chân ta.

Ta vội vã đứng lại, mỉm cười nói “Tương Tư, con đừng quậy nữa, người mẫu thân ướt đầy nước, nhìn xem kìa, y phục con bẩn hết cả rồi, trông chẳng xinh đẹp chút nào.”

Cô bé vội lui về sau một bước, lại đưa tay lên, ngẩng đầu nói với ta “Mẫu thân, phụ vương sắp đến rồi.”

Ta kinh hãi, chiếc khăn khô trong tay suýt nữa rơi xuống đất. Lúc quay đầu sang nhìn, Thảm Tiểu Phong đi theo chăm sóc Tương Tư cũng mặt mày bàng hoàng.

Ta liền hỏi Tương Tư “Con nghe ai nói vậy hả?”

Tương Tư đáp “Tự phụ vương nói với con.”

“Con gặp phụ vương lúc nào? Ngài đã nói vậy sao?”

“Thì chính là lúc nãy thôi.”

“Lúc nãy?”

“Đúng thế, lúc nãy con vừa mới gặp phụ vương. Người nói rằng con rất ngoan, rất nghe lời, lại hỏi con có nhớ người không. Con nói, con rất nhớ, phụ vương liền nói, người cũng rất nhớ con, sẽ nhanh chóng quay lại đón con.” Cô bé nhìn ta bằng đôi mắt sáng ngời “Mẫu thân, người nói xem, phụ vương sẽ đến đón con vào hôm nào? Liệu ngày mai đã tới hay chưa?”

Ta kinh hãi, liền quay sang nói với Thảm Tiểu Phong “Tiểu thư Tương Tư vừa nãy đã đi đâu?”

Thảm Tiểu Phong liền nói “Tiểu thư không đi đâu hết, cả ngày tiểu thư chơi ở trong vườn, sau đó buồn ngủ liền quay về phòng ngủ một giấc.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, vỗ nhẹ lên cái đầu bé xinh đang tựa vào thắt lưng mình nói “Tương Tư, lúc nãy con chỉ nằm mơ thôi.”

Tương Tư lập tức lắc đầu, vội vã đưa lời giải thích “Không phải nằm mơ! Thực sự không phải nằm mơ đâu. Con rõ ràng đã nhìn thấy phụ vương nhìn con cười mà. Người còn xoa đầu con, mỉm cười rất hạnh phúc.”

Ta cau mày rồi than “Được rồi, vậy thì ngài đã đến gặp con, ngài đã đến gặp con rồi...”

Ta nhắc lại câu đó mấy lần liền, giọng nói bất giác lạc hẳn đi, trong lòng như thể vô cùng trống rỗng mà mỗi một. Tương Tư còn nhỏ quá, có lẽ không thể hoàn toàn phân rõ đó rốt cuộc là giấc mơ hay hiện thực. Thế nhưng có giấc mộng khiến cô bé tin tưởng như vậy đương nhiên tốt hơn nhiều...

Lẽ nào Thuần Vu Vọng thực sự đã chết, liền tới đây thác mộng cho con gái bảo bối mà ngài quý như viên minh châu này?

Tương Tư nhìn lên chỗ ta, tỏ ra khá bất an, rồi nắm lấy bàn tay ta nói “Mẫu thân, phụ vương sẽ đến đón chúng ta, có đúng không?”

“Ừm, đúng vậy. Ngài sẽ tới thôi.”

“Vậy chúng ta có quay về Ly Sơn không?”

Ta chẳng mấy để tâm, tiện miệng trả lời “Tùy thôi, chắc là có.”

“Vậy chúng ta nói với phụ vương, đừng quay về vương phủ nữa, cả nhà chúng ta ở lại Ly Sơn, ngày ngày ngắm hoa mai, bắn chim rừng, có được không?”

“Được... được...”

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, khiến Tương Tư giật bắn cả người, hai tay ta bất giác nắm chặt lại.

Quay đầu nhìn lại, Tư Đồ Lăng đã hất tung chiếc chậu đồng mà thị nữ mang tới cho ngài rửa tay, nước văng tung tóe trên sàn, còn chậu lăn ra tận thềm cửa.

Lúc thị nữ hoang mang đến thu dọn, ngài lại tỏ ra như chưa hề có chuyện gì cả, từ từ lau khô tay, vứt chiếc khăn sang một bên, ngược nhìn ta rồi từ từ lên tiếng “Văn Văn, ta đột nhiên nhớ ra, trong phủ còn một số việc cần giải quyết, không thể ở lại đây dùng bữa tối được. Ta quay về trước, bên chỗ Đức Phi có động tĩnh gì, ta sẽ sai người sang tìm nàng.”

Nói xong, ngài liền nhấc chân nhanh chóng bước ra bên ngoài, đi thẳng vào màn mưa lớn.

Cận vệ của ngài đứng đó tai nghe mắt thấy, hoang mang cầm ô qua định che, liền bị ngài đẩy ngã sang một bên, ngay cả ô cũng bay đi mất.

“Cút đi.”

Ta kinh hãi, vội vã định đuổi theo, nhưng Tương Tư đã nắm chặt lấy vạt áo của ta.

Cô bé ôm lấy đùi ta, nhìn ta hoảng loạn hỏi “Mẫu thân, bên ngoài có phải... có phải là đang mưa không?”

Không những bên ngoài đang mưa mà còn có sấm sét nữa.

Một tia chớp giật sáng bầu trời đầy mây đen khiến người ta sợ hãi, kèm theo đó là tiếng sấm đùng đoàng, rồi vang lên tiếng hét kinh hãi của một số người trong nhà. Ánh chớp chẳng khác nào một con rắn độc, đánh mạnh vào góc ngô đồng trước đại đường.

Tương Tư chân tay run rẩy, ngồi phệt xuống mặt đất vì quá sợ hãi, sau đó bật khóc thành tiếng.

Ta nhìn mấy cành lá trên cây ngô đồng rơi lả tả xuống mặt đất, vội bế Tương Tư vào lòng, bịt tai cô bé lại rồi đưa lời an ủi.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tư Đồ Lãng đã đi mất khỏi tầm mắt. Mưa gió mịt mù, sấm chớp vang dội, cũng chẳng thể nào ngăn cản được bước chân của ngài. Trước giờ ngài vẫn luôn cứng rắn, trầm mặc mà tĩnh lặng. Ngay cả khi Thái Sơn sụp xuống trước mặt, ngài cũng chẳng hề đổi sắc. Thế nhưng không ngờ ngài lại nổi giận đùng đùng chỉ vì những lời nói con trẻ ngô nghê của Tương Tư?

Ta ôm Tương Tư trong lòng, ngây người trong giây lát, đến sau cùng cũng không hề đuổi theo. Từ trước đến nay ngài chưa từng nóng nảy như vậy, chỉ cần im lặng một hồi, ngài lập tức có thể nhận ra cơn giận này của mình thật là kì lạ. Ngay chính bản thân ngài từng nói, ta đã tận tay đâm Thuần Vu Vọng một kiếm chí mạng, tuyệt đối không thể nào yêu thích ngài được.

Huống hồ hiện nay triều đình Đại Nhuế đang rơi vào tình thế nguy ngập, âm thầm đấu đá, Nam An Hầu kết hợp cùng quân đội Tần gia thì cả hai cùng có lợi, chia cách thì sẽ đều thảm bại, vậy nên cuộc liên hôn giữa hai nhà chúng ta vững chắc tựa núi, không thể nào tan được.

Phía sau lưng, người thị nữ bất an đưa lời than cùng Thẩm Tiểu Phong “Tiểu Phong tử, trận sấm chớp này đáng sợ quá!”

“Đúng thế, bây giờ mới tháng ba thôi mà? Tại sao lại có sấm chớp ghê hơn cả mùa hè thế chứ? Xem ra cây ngô đồng lớn đó... đã bị sét đánh thành hai mảnh rồi...”

“Liệu có phải... là điềm báo không lành không?”

“Á...” Thâm Tiểu Phong quay đầu lại, lớn tiếng quát “Muội nghe ở đâu ra? Toàn những lời nói hàm hồ, Tần gia nhiều đời trung lương, trong đại đường còn có bảo kiếm do thiên tử ngự ban để chấn yêu, bên ngoài thì có tấm biển do thiên tử tận bút viết để tránh tà, còn sợ mấy tia chớp đó mang lại điều không lành hay sao?”

“Thế... thế nhưng bao nhiêu năm nay có bao giờ gặp phải trận sấm sét nào lớn vậy đâu...”

Ta ôm chặt Tương Tư, từ từ quay người, hạ giọng mắng “Im miệng hết lại cho ta! Có ta ở đây, dù sấm chớp có lớn đến mức nào cũng chẳng động đến được các ngươi! Mau truyền lời của ta xuống, sau khi tạnh mưa, mau chặt cây ngô đồng đó làm củi đốt, tất cả mọi người không được bàn tán chuyện này thêm nữa, nếu không gia pháp trừng trị! Đã nghe rõ cả chưa?”

“Dạ.”

Mấy thị nữ kia nhanh chóng im lặng, cúi đầu tuân lệnh.

Bên ngoài tiếng sấm sét vẫn vang lên ầm ầm, tiếng mưa rào rạc, chẳng hề có tín hiệu sẽ dừng lại. Ta sầm mặt bế Tương Tư đi vào trong phòng, Tương Tư liền bật cười khanh khách bên tai ta rồi nói “Mẫu thân, người thật là oai phong quá.”

Ta cũng dịu giọng nói: “Ừm, oai phong?”

Tương Tư tỏ ra đắc ý vô cùng, mặt mày hớn hở, ra sức gật đầu “Bọn họ đều rất sợ người, người còn oai phong hơn cả phụ vương của con nữa.”

Ta vỗ nhẹ vào khuôn mặt tròn xoe của Tương Tư “Hay là, mẫu thân dạy con học binh pháp nhé. Sau này lớn lên, con sẽ oai phong hơn cả mẫu thân nữa.”

Tương Tư lắc đầu liên tục rồi nói “Con không học đâu.”

“Tại sao chứ?”

“Cứ nghe thấy mẩu thân đọc binh pháp là con thấy buồn ngủ. Nếu con mà học, chắc là sẽ ngủ từ sáng đến tối mất.”

Ta liền than dài một tiếng. “Con mà ngủ được từ sáng đến tối thì mẩu thân đã an tâm hơn rồi.”

Sáng hôm sau, mưa đã tạnh, trời đất sáng chói bởi ánh mặt trời âm áp. Viên quân sự từ sáng sớm đã dắt theo người đi chặt gốc ngô đồng bị sét đánh thành hai mảnh kia. Đợi lúc sau ta tới đó, cành cây, thân lá đều không còn nữa, chỉ còn lại vết đất bần lưu lại trên mặt đất, chỉ cần tìm một cây khác về lấp vào chỗ trống là sẽ chẳng thể nhận ra được bất cứ vết tích sét đánh xuống đây nữa.

Ta tới gặp Tàn Triệt, Tàn Cẩn, nói chuyện ngày xưa của Kỳ Dương Vương cho họ nghe, tiếp đó lại phái người đi tìm kiếm ngôi miếu mà Kỳ Dương Vương và Thôi Dững đã nương náu bao năm nay trong phạm vi Bắc Đô và những vùng lân cận. Tuy rằng Thôi Dững không chịu nói ra ngôi miếu nương náu, thế nhưng vì Kỳ Dương Vương đó bị mất một chân, lại bị lửa hủy hoại cả khuôn mặt, bất luận là đến nơi nào cũng khó lòng mà che giấu được vết tích. Huống hồ thân phận của ngài năm xưa tôn quý là vậy, kiểu gì chẳng có những người đặc biệt tới thăm viếng, những người ở quanh chẳng thể nào không biết bất cứ một điều gì. Chỉ khi nào tìm được nơi nương náu của Kỳ Dương Vương thì mới có thể điều tra xem rốt cuộc là kẻ nào đã gài bẫy Thôi Dững vào cung để hãm hại cô cô.

Bận rộn nhiều ngày, những chuyện tích lũy mấy tháng nay cuối cùng đã được xử lý hết, Đức Phi trong cung cũng đã hạ sốt, thần trí dần dần tỉnh táo lại. Tuy rằng Hoàng thượng chưa rút lại lệnh giam lỏng, thế nhưng có Tàn

gia và Nam An Hầu tại đây, lại có Tư Đồ Vĩnh âm thầm chăm sóc, việc ăn uống, đồ dùng hàng ngày cũng không thiếu thốn gì. Nghe nói người đã gây đi nhiều, lòng dạ hoang mang, cả ngày chẳng nói câu nào, đoán chắc là có liên quan đến Kỳ Dương Vương, nhưng mọi chuyện đều chẳng còn cách nào khác.

Đời người từ khi biết tình si

Hận này chẳng phải lỗi gió trăng.

Kỳ Dương Vương gặp được người, thực sự có thể coi là gặp một kiếp nạn trong cuộc đời, nếu ngài thực sự chết đi trong trận chiến đoạt vị, hoặc giả ẩn náu nhiều năm, sau đó âm thầm chết đi, coi như cũng là điều may mắn cho Đức Phi cô cô của ta.

Đáng tiếc rằng, ngài muốn âm thầm, lặng lẽ chết đi, lại có người muốn khiến cho mọi chuyện trở nên kinh thiên động địa. Cô cô nhất định đã biết Kỳ Dương Vương vì mình mà bại vong, chỉ e là cả cuộc đời này cũng chẳng bao giờ xóa bỏ được nỗi ám ảnh đau đớn đó.

Phong sương lạnh giá, uyển chuyển nhuộm bạc cả mây liễu

Ngày hôm nay ta rảnh rỗi đôi chút, lúc bước ra khỏi thư phòng, nhìn vào sân vườn, liền thấy Tương Tư đang nghịch chiếc nỏ mà Tư Đồ Vĩnh làm cho. Không biết có phải là chán nản hay không, bộ dạng buồn bã, thế là ta liền quyết định dắt cô bé ra ngoài đi dạo.

Tương Tư được ta dắt ra ngoài chơi, vô cùng vui vẻ. Đợi đến khi ra đường, vừa mới tới chợ, cả đường đi người qua lại đông đúc, các cửa hàng đều treo biển hiệu thật cao, lại cộng thêm hàng bán rong ven đường, bán nào là châu ngọc, trang sức, nào là gấm vóc, tơ lụa, nào là son phấn nước thơm, nào là đèn lồng, điều và nhiều loại đồ chơi khác. Tương Tư từ bé được Thuần Vu Vọng nâng niu trong lòng bàn tay, quả nhiên là một kim chi ngọc diệp, chưa từng đến chợ lần nào, suốt dọc đường ngắm nghía, hớn hở, hân hoan vô cùng, thi thoảng lại vẫy tay gọi ta “Mẫu thân, mẫu thân, mau lại đây xem cái này, mau lại đây xem cái này đi...”

Kể từ khi rời khỏi Ly Sơn, ta đã đổi lại trang phục nam nhân, bình thường đều ở bên cạnh bạn bè thân thích hoặc là tâm phúc, nghe cô bé gọi ta là ‘mẫu thân’ cũng chẳng thấy có gì khác thường. Thế nhưng hiện nay đang đứng giữa chợ, ta mặc trên người bộ y phục của đàn ông oai phong, vậy mà cô bé cứ gọi ‘mẫu thân, mẫu thân’ dẻo quẹo, khiến cho người nào cũng ngạc nhiên, tò mò, đưa mắt nhìn về phía ta dò xét.

Ta chán nản, dắt cô bé vào một góc vắng, đưa lời dặn dò “Tương Tư, ra bên ngoài, con đừng gọi ta là mẫu thân nữa.”

“Tại sao vậy?”

“Mẫu thân đang mặc y phục của đàn ông, con gọi ta là mẫu thân, người ta sẽ cười cho đấy.”

“Y phục của đàn ông?” Tương Tư kinh ngạc rồi nắm lấy y phục trên người ta “Chẳng trách mà con cứ cảm thấy y phục mà mẫu thân mặc không đẹp như khi ở nhà, thì ra người đang mặc y phục của đàn ông.”

‘Ở nhà’ mà cô bé vừa nói chắc hẳn ám chỉ khi còn ở phủ Chấn Vương hoặc là ở Ly Sơn. Rời khỏi lâu rồi, cô bé vẫn cho rằng chỉ có Ly Sơn hoặc phủ Chấn Vương mới là nhà của mình mà thôi.

Ta không khỏi phiền não, dịu dàng lên tiếng “Không đẹp thì cũng đành phải chịu thôi. Chỉ cần Tương Tư của mẫu thân xinh đẹp là đủ rồi.”

“Thế nhưng tại sao mẫu thân phải mặc y phục của đàn ông chứ?”

“Thì dễ tiện lợi hơn.” Ta chỉ cô bé nhìn ra đường “Đấy, con nhìn xem, người đi đường đều là đàn ông và phụ nữ nhà nghèo, bình thường những phụ nữ xuất thân giàu có đều không được ra ngoài, không được để người đàn ông khác nhìn thấy mặt mình.”

“Vậy tại sao lại không được ra ngoài? Con cũng là con gái nhà giàu có, không phải sao?”

“Con là... thiên kim tiểu thư nhà giàu có! Cho nên phụ vương mới ít khi đưa con ra ngoài. Thế nhưng không ra ngoài nhìn ngắm thế giới bên ngoài, sau này sẽ bị người khác ăn hiếp.” Ta trả lời cô bé mà cứ thấy đau đầu vô cùng “Dù gì con cũng phải nhớ, đừng có gọi ta là mẫu thân là được.”

“Vậy con gọi người là gì?”

“Nếu đang ở bên ngoài thì con gọi ta là... gọi ta là phụ thân, hoặc là thúc thúc đều được.”

“Vậy tại sao lại gọi mẫu thân là phụ thân? Phụ thân của con không phải chính là phụ vương sao?”

“Tương Tư... thôi bỏ đi, ở ngoài đường, con đừng có gọi ta là mẫu thân là được rồi, có biết không?”

Cô bé này đúng là nhiều câu hỏi quá, nếu người dắt cô bé đi là Thuần Vu Vọng, chỉ sợ ngài sẽ nghiêm túc trả lời rõ ràng từng câu một cũng nên.

Ngài đối với con gái, thậm chí... là với ta, xưa nay đều vô cùng nhẫn nại... Tương Tư cũng khá nghe lời, cuối cùng đã đỡ hơn trước nhiều, đi đi lại lại trên đường chẳng khác nào một con sóc, nhìn thấy hàng nện tò he, cô bé liền lặng người ngắm nhìn một lúc lâu.

Ta thấy cô bé hiếu kỳ, liền bảo người ta nặn một con tò he giống với hình dáng của Tương Tư, sau khi nặn xong, ngắm nhìn kỹ càng, khuôn mặt tròn xinh, đôi mắt to sang, nét mặt nghịch ngợm mà đáng yêu, trông vô cùng sinh động, tuyệt đẹp.

Tương Tư thích thú liền nói “Hãy nặn một cái cho mẫu thân của ta đi.”

Người nặn tò he liền hỏi “Vậy mẫu thân của tiểu thư trông như thế nào?”

Tương Tư chỉ về phía ta rồi nói “Trông như thế này này.”

Ta toát đầy mồ hôi, nắm chặt thanh kiếm đeo bên thắt lưng “Ngươi cứ nặn thế nào cũng được.”

Người nặn tò he nhìn ta một hồi, sau cùng không dám hỏi nhiều, quả nhiên nặn ra một con tò he giống như bộ dạng của ta nhưng đang mặc y

phục nữ.

Tương Tư vỗ tay rồi nói “Hay quá, đẹp quá, vậy hãy nặn thêm một con cho phụ...”

Ta liền che miệng cô bé lại nói “Hãy nặn thêm một cái tò he là đàn ông, nhưng giống hình dáng của ta vậy.”

Người này tuân theo, không lâu sau là hoàn thành phần thân, con tò he đó chỉ cao hơn con tò he trước một ít, đến khi nặn đến khuôn mặt, ta lại xoa tay rồi nói “Thôi bỏ đi, không cần nặn nữa đâu.”

Nhận lấy con tò he đàn ông với khuôn mặt mơ hồ, ta trả tiền, rồi dắt theo Tương Tư “Đi thôi, chúng ta đến chỗ khác chơi.”

Tương Tư cầm lấy con tò he của mình, một tay cầm con tò he nặn hình dáng ta, có phần không hài lòng, định nói gì thêm, ta liền khom người thì thầm bên tai cô bé “Người ta đâu có nhìn thấy phụ vương con, dù có nặn ra cũng chẳng giống, sau này, đợi phụ vương con tới đây, dắt ngài tới bảo người ta nặn cho, không phải càng đẹp hơn sao?”

Tương Tư đồng ý, nhưng lại tỏ ra buồn bã, lẩm bẩm “Phụ vương nói lời chẳng giữ lời. Đã nói là sẽ tới đây đón con, lâu như vậy rồi vẫn còn chưa tới. Con chẳng thèm để tâm đến người nữa.”

Cô bé nhanh chóng tiến lên phía trước, đột nhiên quay đầu lại rồi hân hoan hét lớn “Vĩnh thúc thúc.”

Gọi xong, cô bé liền chạy nhanh về phía trước.

Ta kinh ngạc, lúc này mới nhìn ở một góc của quán rượu, Tư Đồ Vĩnh đang mặc y phục thường dân, ngồi oản tù tì uống rượu cùng mấy người khác.

Nghe thấy tiếng Tương Tư gọi mình, ngài vui mừng, khom lưng bế cô bé ngồi lên đùi rồi hỏi “Ha ha, Tương Tư, sao con lại tới đây thế?”

Tương Tư quay đầu lại chỉ về phía ta “Vãn Vãn đưa con tới đây.”

Nhìn vào bàn tay bé xinh của cô bé, ta chỉ biết thở hắt thành tiếng.

Tư Đồ Vĩnh nhìn về phía ta, gật đầu thay cho lời chào hỏi, nghe Tương Tư nói vậy, ngài há hốc miệng vì ngạc nhiên. Tư Đồ Vĩnh kéo tai Tương Tư nói “Tương Tư, tại sao con lại gọi trực tiếp tên của mẫu thân mình như vậy hả?”

Tương Tư nhìn ngài uất ức rồi lên tiếng “Vãn Vãn nói rằng con không được gọi người là mẫu thân khi ở bên ngoài...”

Ta cũng chẳng biết phải nói gì, đưa tay day day nhẹ hai huyệt thái dương, đi về phía ngài, mỉm cười khốn khổ nói “Ta sai rồi, con... con thích gọi là gì thì cứ gọi nhé. Ta sẽ không dắt con ra ngoài nữa đâu...”

Nét mặt của Tương Tư lại càng thêm uất ức, thậm chí còn nhìn Tư Đồ Vĩnh bằng ánh mắt mang ý thỉnh cầu.

Tư Đồ Vĩnh mỉm cười nói “Mẫu thân con trêu vậy thôi, người yêu con nhất còn gì?”

Ngài nói xong liền gọi tiểu nhị mang thêm bát đĩa lại, rồi kéo ta ngồi xuống cùng.

“Hiếm khi giữa đường lớn lại có thể gặp được tướng quân Chiêu Vũ oai phong lẫm liệt, nào lại đây, chúng ta cùng uống vài ly.”

Với thân phận cao quý của mình, ta cảm thấy rất ngạc nhiên không hiểu tại sao ngài lại xuất hiện ở một quán rượu nhỏ bé, bình dân như vậy. Thế nhưng vừa liếc mắt nhìn hai người ngồi cùng bàn với ngài, trong lòng ta liền hiểu ra mọi chuyện.

Hai người một gầy một béo, bộ dạng trông rất tầm thường, nhìn qua chỉ là cách ăn mặc bình dị như những người dân thường, thế nhưng ánh mắt lại sắc sảo, sáng ngời, đoán chắc đều là những cao thủ thân mang tuyệt học. Ngài ăn mặc bình dị xuất hiện tại những nơi như vậy, mục đích chắc là không muốn mọi người chú ý.

Tư Đồ Vĩnh không hề che giấu thân phận của những người này, liền giới thiệu với ta “Hai người này đều là huynh đệ tốt của ta ngoài cung. Vị này là Bát Bảo, còn vị này là Lão Thất...”

Đó đều là những cái tên rất đời bình thường, ta lại không dám coi thường những người này, đưa mắt nhìn đầy lễ độ “Tại hạ Tàn Văn”

Nét dò thám trên khuôn mặt họ biến mất, thay vào đó là nụ cười nhẹ nhàng, vừa đáp lễ lại vừa nói “Thì ra là Tàn tướng quân, đã ngưỡng mộ từ lâu.”

Tư Đồ Vĩnh lại nói “Văn Văn và ta đã có mối giao tình hơn mười năm nay. Sau này các vị đối xử với ngài ấy cũng phải tốt như với ta đây.”

Hai người đồng ý, đưa mắt nhìn về phía ta, thần sắc có phần quái lạ.

Cuộc nói chuyện giữa ta với Tư Đồ Vĩnh, họ đều nghe thấy, đương nhiên cũng có thể đoán được ta là thân phận nữ nhi. Ta không hiểu tại sao Tư Đồ Vĩnh lại tùy tiện tiết lộ thân phận của ta với người ngoài như vậy. Thế nhưng nghe ngài nói chuyện, mấy người này đoán chắc là bạn bè mà ngài cực kỳ tin tưởng, liền nâng ly kính rượu. Tư Đồ Vĩnh hỏi thêm một vài

chuyện khác, thi thoảng chọc ghẹo Tương Tư đang ngồi trên đùi mình, tất cả đều vô cùng hân hoan, vui vẻ.

Hai người Bát Bảo và Lão Thất đều biết rõ thân phận của Tư Đồ Vĩnh, cũng chẳng hề phân biệt sang hèn, bọn họ bàn luận về rất nhiều chuyện trong cuộc sống nhân dân, đôi khi lại nhắc đến dân sinh đói khổ, nhẹ nhàng đưa lời khuyên Tư Đồ Vĩnh cố gắng quan tâm đến đời sống nhân dân hơn đôi chút.

Mắt nhìn thấy hai hũ rượu được đun nóng đã gần hết, và lúc đang uống đến hũ thứ ba, ta đưa mắt nhìn ra đường lớn, liền thấy mấy thân hình quen thuộc vội vã lướt qua, dẫn đầu chính là Thẩm Tiểu Phong cũng đang cải dạng nam trang.

“Tiểu Phong.”

Ta lớn tiếng gọi tên, Thẩm Tiểu Phong nghe thấy, liền chạy lại gần, đáp “Tướng quân, cuối cùng đã tìm được ngài rồi.”

Ta nâng ly rượu lên, quay đầu sang hỏi “Có chuyện gì thế?”

“Trong phủ... trong phủ xảy ra chuyện rồi.”

Thẩm Tiểu Phong hỏn hển lên tiếng, vừa nói vừa đưa tay lên lau mồ hôi trán, định tiếp tục nói thêm, liền nhìn thấy Tư Đồ Vĩnh đang ngồi ngay đó, lập tức dừng lại.

Ta hớp một ngụm rượu rồi nói “Mau nói đi.”

Lúc này Thẩm Tiểu Phong mới lên tiếng “Bộ hình cho người tới, khí thế hung tợn, nói rằng đại lao Bộ hình xảy ra án mạng, muốn... muốn mời Tư công tử tới Bộ hình thẩm vấn...”

“Tiểu Cẩn? Tại sao vậy?”

Ta chính là Tam công tử hữu danh vô thực của Tần gia, Tam công tử thực sự Tần Cẩn, giờ trở thành Tứ công tử.

“Nghe nói, người đàn ông lần trước xông vào cung của Đức Phi nương nương đã chết rồi, bọn họ nghi ngờ chính là người họ Tần chúng ta giết người diệt khẩu...”

Ta không tức giận, ngược lại bật cười thành tiếng “Tại sao bọn họ không nói luôn là Tần Văn ta muốn giết người diệt khẩu, rồi nhốt ta vào tử lao cho xong?” Suy ngẫm một hồi, ta liền quay sang nhìn Tư Đồ Vĩnh cười nói “Chỉ sợ là sẽ nhanh chóng có ngày đó mà thôi?”

Sắc mặt của ngài không được tốt lắm, đứng dậy nói “Ta sẽ cùng nàng quay về phủ một chuyến.”

“Không cần đâu.”

Ta nhanh chóng uống cạn ly rượu trong tay, đón lấy Tương Tư trong lòng ngài, dắt tay cô bé rời khỏi “Ta biết bọn họ muốn thứ gì, ta đưa bọn họ là được. Đáng tiếc là có một vài thứ, chỉ sợ bọn họ khiên cưỡng thì sẽ chẳng có được.”

“Văn Văn.”

Lúc quay người rời đi, Tư Đồ Vĩnh đứng phía sau gọi tên, thanh âm tràn đầy vẻ bất lực mà chán nản. Ta dừng bước, nhưng không quay đầu lại, ưỡn thẳng người dẫn theo bọn Tiểu Phong dần khuất dạng.

Tư Đồ Vĩnh là Thái tử Đại Nhuế, sớm muộn gì cũng sẽ là Hoàng đế của Đại Nhuế. Ta và ngài từ khi quen biết đến nay, tình cảm vô cùng thân thiết, đương nhiên ủng hộ ngài ngồi lên ngôi vị chí cao vô thượng đó mà liếc nhìn

chúng sinh. Thế nhưng điều này không đồng nghĩa với việc ta có thể từ bỏ tất cả mọi thứ vì ngài, để mặc cho những kẻ đứng sau lưng ngài ra sức giầy xéo, làm nhục người của Tần gia.

Huống hồ, bao nhiêu người cũng đang mong mỏi đứng lên vai ngài để liếc nhìn xuống chúng sinh, e là bản thân ngài cũng chẳng thể gánh vác hết được sức nặng đó...

Lúc quay về Tần phủ, đại đường đã hỗn loạn, nhộn nhạo vô cùng, rõ ràng là đám người của Bộ hình đang đối kháng cùng với Nhị ca ta Tần Triệt.

Tần Triệt tuy rằng đi lại không tiện, thế nhưng những lúc ta không có nhà, mọi việc trong phủ đều do Nhị ca quản lý, hiện nay có người đến muốn bắt Tần Cẩm đi, đưa một nam đinh cuối cùng được coi là khỏe mạnh của Tần gia đi, Nhị ca làm sao chấp nhận được? Nhị ca đương nhiên đã điều động gia đình trong phủ đối kháng lại với người của Bộ hình, tỏ ý quyết không chịu giao người.

Hai bên rõ ràng tranh chấp đã lâu, Tần Triệt nắm chặt tay cầm trên chiếc xe lăn, tức giận đến mức mặt đỏ phừng phừng, mắt thấy hai bên đều nắm chắc binh khí, chuẩn bị xông vào hỗn chiến. Lúc này có người lớn tiếng hét lên “Tướng quân đã hồi phủ.” Cục diện lúc này mới an định lại, cả mấy chục đôi mắt đều nhìn cả về phía ta.

Thẩm Tiểu Phong đã căng thẳng chạy tới trước mặt Tần Triệt, thấy ngài không sao, mới an tâm, lặng lẽ đứng sau ngài để bảo vệ.

Ta đã sai người đưa Tương Tư ra hậu viện, tự mình chấp tay sau lưng bước vào, lạnh lùng đưa mắt nhìn toàn cục, đám binh lính đang thì thầm xôn xao của Bộ hình lập tức ngậm miệng, lặng lẽ đứng im một chỗ, đôi mắt chứa đựng nét sợ hãi.

Ta chẳng thèm nhìn bọn chúng, đi thẳng đến trước mặt Tần Triệt hỏi “Nhị ca, đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Triệt thấy ta quay về, thở phào nhẹ nhõm, rồi nói “Vị Mẫn đại nhân, Thị lang Bộ hình này nói phụng mệnh Du Thừa tướng, muốn bắt Tần Cản nhà ta tới Bộ hình thẩm vấn. Nghe nói, người đàn ông xông vào hoàng cung bị nhốt trong đại lao Bộ hình đã bị người ta giết chết, hiện trường có để lại lệnh bài của Tần phủ. Thêm nữa, bọn họ nói rằng trước khi sự việc xảy ra có thấy Tiểu Cản xuất hiện gần đại lao Bộ hình, vì vậy, nhận định rằng Tiểu Cản đã giết chết người đàn ông đó.”

Ta nhìn về phía Mẫn Thị lang trong bộ triều phục, chỉ thấy ngài thân hình tráng kiện, hai mắt có thần, thắt lưng có đeo một thanh đao, nhìn qua là biết ngay đây là một người biết võ. Ta là tướng quân Chiêu Vũ nhất phẩm, trong hàng võ tướng, ngoài trừ Đại tướng quân ra, người có thể ngang hàng với ta chỉ là tướng quân Trọng Võ và Tuyên Võ mà thôi. Tần Triệt cũng không phải hạng tầm thường, vài năm trước đã nhận sắc phong Hòa Tĩnh Hầu Tam phẩm của phụ thân, dù bị người ta ám toán, võ nghệ vẫn cứ cao cường hơn người. Tần phủ này tuy rằng không thể gọi là long đàm hổ huyệt, thế nhưng tuyệt đối cũng không phải là nơi mà những quan văn bình thường dám xông vào. Bọn họ phái một quan văn biết võ xông vào đây hiển nhiên là ngay từ đầu đã không muốn để chuyện này qua một cách dễ dàng.

Vị Mẫn Thị lang kia thấy ta nhìn về phía mình, cũng không hề sợ hãi, tiến lên trước thi lễ “Tần tướng quân, nhân chứng, vật chứng đều đủ cả, chỉ có thể phiền Tứ công tử theo chúng ta về Bộ hình một chuyến thôi.”

Ta cười nhạt “Nhân chứng, vật chứng đầy đủ cả? Được thôi, trước tiên hãy trình nhân chứng vật chứng lên đây trước, để bản tướng quân xem một lượt xem sao.”

Mẫn Thị lang liền đáp “Nhân chứng vật chứng đương nhiên là phải giữ ở Bộ hình. Nếu Tần tướng quân muốn xem, xin mời ngài di giá tới Bộ hình

một chuyện. Cho dù là vương tử phạm pháp, cũng đồng tội như thứ dân, xin ngài hãy giao ra Tứ công tử, để hạ quan về phục mệnh là được. Nếu Tần tướng quân cho rằng chuyện này khiến Tứ công tử phải chịu uất ức, vậy thì có thể đến lý luận cùng Du Thừa tướng và các vị Thượng thư đại nhân của chúng ta.”

“Du Thừa tướng? Thượng thư Bộ hình?” Ta bật cười nói “Ta chỉ là một võ phu, trước nay hiểu hành binh đánh trận, tung đao múa kiếm, làm sao có thể lý luận được với bọn họ chứ?”

Mẫn Thị lang liền nắm lấy thanh đao bên thắt lưng, cau mày lên tiếng “Tần tướng quân, hạ quan chẳng qua chỉ phụng mệnh hành sự, xin ngài đừng làm khó hạ quan.”

Ta gật đầu nói “Ta không làm khó ngài. Ngài hãy quay về nói với Du Thừa tướng, ngài đã tận lực rồi, chỉ là Tần Văn tự cho rằng chuyện này là do triều đình có kẻ tiểu nhân rắp tâm hãm hại trung lương, phải tấu trình lên thánh thượng để suy xét, không cho phép đưa người đi, thế nên đành phải quay về mà thôi.”

“Tần tướng quân, chuyện này, nhân chứng vật chứng đầy đủ cả...”

“Im miệng.” Ta bật cười lạnh lùng “Vậy ngươi hãy về bẩm lại với Du Thừa tướng một câu, nếu Tần gia ta muốn lấy đầu của ai, thì cho dù có là bản thân Du Thừa tướng, cũng tuyệt đối không bao giờ để lại chút dấu vết nào cho người ta tìm thấy.”

“Tần Văn, ngài dám đe dọa mệnh quan triều đình? Đó là Thừa tướng đương triều đó.”

“Đe dọa? Ta vẫn còn chưa đồ oan hãm hại người khác đâu. Ngươi đã thấy hung thủ nào lại sợ người ta không biết, còn để hãn lệnh bài của phủ mình để cho người ta biết rõ thân phận của mình hay không? Huống hồ Đức

Phi nương nương đang bị kẻ khác hãm hại, chúng ta còn đang mong tìm được hung thủ đứng sau sai khiến tên đàn ông đó, chỉ hận không thể phái người đến bảo vệ, làm sao lại hạ thủ hãm được chứ? Một đạo lý đơn giản như vậy, ngay cả một kẻ võ phu như ta còn hiểu được, chả lẽ những người văn vẻ đầy bụng như Du Thừa tướng lẽ nào lại không hiểu sao?”

“Hạ quan chỉ phụng mệnh hành sự, nếu Tần tướng quân có dị nghị gì...”

“Ta đương nhiên là có dị nghị. Du Thừa tướng biết có người muốn hãm hại Tần phủ chúng ta, không những chẳng tróc nã hung thủ thật sự, ngược lại còn dám làm càn, các ngài ức hiếp Tần phủ chúng ta không có người hay sao?”

Mẫn Thị lang mặt đã biến sắc, lại càng nắm chặt thanh đao bên thắt lưng hơn “Xin tướng quân hãy nói những lời này với Du Thừa tướng, thế nhưng hôm nay hạ quan không thể không đưa Tứ công tử đi được.”

Nói xong, hắn liền rút đao, dắt theo binh lính tiến lên phía trước, định bắt người bằng được.

Ta liền ra hiệu cho gia đình phía sau, bảo họ lui lại, nhường đường cho chúng, lạnh lùng nhìn hắn chập choạng tiến vào giữa đại đường. Lúc đó ta liền hét lớn “Nghịch tặc to gan! Mắt nhìn thấy tấm biển do tiên đế ngự bút khâm điển tại đây, ngươi còn dám vô lễ cho người xông vào, chẳng những không quỳ xuống hành lễ, lại còn dám cầm hung khí, ý đồ bất chính. Trước mắt của tất cả mọi người, ngươi dám phạm tội đại bất kính như vậy, phải chăng là muốn tạo phản rồi không?”

Mẫn Thị lang thất kinh, lúc này mới ngước đầu lên nhìn. Trong đại đường, treo cao tấm biển ở vị trí trang trọng có khắc bốn chữ ‘Nhất môn trung liệt’, đích thực là do tiên đế ngự bút khâm điển.

Đám binh lính Bộ hình theo sau định tiến vào trong, nghe vậy tất cả mặt mũi thất sắc, nhanh chóng lạng lẽ lui ra khỏi đại đường.

Mẫn Thị lang cũng lập tức lui ra ngoài, còn ta lạnh lùng đứng chặn ngoài cửa quát “Hiện nay cũng chính là nhân chứng, vật chứng đầy đủ, mười mấy cặp mắt tại đây đều nhìn thấy rõ, tội đại bất kính của ngươi, chắc chắn thành lập. Ngươi còn không hạ hung khí xuống cuối đầu nhận tội hay sao?”

Mẫn Thị lang mặt mày trắng nhợt nói “Hạ quan tới đây chỉ vì muốn tróc nã hung thủ.”

“Hung thủ? Hung thủ ở đâu thế?” Ta tiến lại trước tấm biển ngự ban “Tần thị chúng ta đời đời đều đổ máu để bảo vệ biên cương Đại Nhuế, có thể coi là cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi. Tiên đế cũng đã đích thân nói rằng, Tần thị chúng ta ‘Nhất môn trung liệt’, vậy mà ngươi lại dám nói Tần gia chúng ta có hung thủ? Hành động phạm thượng như vậy lại càng cho thấy tội trạng của ngươi là không thể dung tha. Ngươi đâu, mau trói tên nghịch tặc này lại cho ta. Bản tướng quân nhất định phải đích thân dẫn hắc đến hỏi Du Thừa tướng xem, có phải ngài ấy đã chỉ thị cho tên nghịch tặc này làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo như vậy không?”

Các thị vệ Tần phủ đã phần nộ nẩy giờ lập tức xông lên, một chân đạp hắc ngã xuống, đoạt mất binh khí, nhanh chóng trói chặt hắc lại. Hắc bị ta quát cho một trận, không còn khí thế như trước, cho dù thân thủ giỏi đến mức nào, cũng chẳng dám động thủ với ta ngay trước tấm biển ngự ban của tiên đế, nên dễ dàng bị thị vệ Tần phủ trói lại.

Ta vừa sai người giải Mẫn Thị lang đi, lại vừa ôn hòa nói cùng với đám binh lính của Bộ hình “Chuyện này các ngươi đều đã nhìn thấy, xin mời đi theo làm chứng cho ta. Thôi bỏ đi, nghĩ ra thì các ngươi cũng đã vất vả nhiều rồi, xin mời dùng ít trà, nghỉ ngơi giây lát rồi tính sau vậy.”

Cả đội lính đó có cả thầy ba mươi người, lúc này đều vô cùng thấp thỏm. Chỉ là Mẫn Thị lang cầm đầu đã thúc thủ chịu trời, bọn chúng cũng chẳng dám động thủ với người của Tần phủ để chịu tội đại bất kính kia, lập tức ngoan ngoãn để gia đình Tần phủ chúng ta thu binh khí lại, rồi áp giải ra ngoài.

Ta quay đầu đưa lời dặn dò “Hãy áp giải chúng đến những nơi khác nhau, tiếp đãi trà nước, diêm tâm đằng hoàng.”

Lúc này Tần Cẩn ần nấu nãy giờ chạy ra, vỗ tay bật cười nói “Ty ty thật là bản lĩnh. Đệ coi như đã thoát được kiếp nạn lao ngục lần này, cũng tránh được một trận chiến đẫm máu, ngay cả gia đình cũng đỡ náo loạn, đập phá. Chiêu phản kích này thật lợi hại.”

Tần Triệt cũng thở phào nhẹ nhõm, đẩy xe lăn lên phía trước hỏi “Văn Văn, muội thực sự định đến hỏi tội Du Thừa tướng sao?”

Ta từ từ ngồi xuống trước bàn, rót trà, uống vài ngụm mới nói “Du Cánh Minh chẳng qua là một con chó làm việc cho Hoàng hậu Đoan Mộc, mang một chức quan hữu danh vô thực là Thừa tướng, nói cho cùng, hắn có thể tự làm chủ được mấy chuyện chứ? Chỉ là hắn ý thế Hoàng hậu Đoan Mộc, định đối đầu với hủ, đích thực là càng lúc càng khó phòng bị... Lần này chúng ta cứ làm lớn chuyện lên.”

“Làm lớn chuyện lên?”

“Lập tức sai người viết một bản tấu, trực tiếp trình thẳng lên Hoàng thượng, cáo buộc Du Thừa tướng câu kết với Bộ hình, hãm hại trung lương, ý đồ bất chính, xin Hoàng thượng đứng ra làm chủ.”

“Chỉ sợ là... chúng cứ vẫn còn chưa đầy đủ.”

“Còn chưa đủ sao? Bọn chúng đã tự đưa tới bao nhiêu là nhân chứng như vậy, lẽ nào còn chưa có chứng cứ?” Ta cười nhạt nói tiếp “Nhanh chóng phân ra đi tìm chứng cứ. Thứ nhất, chuẩn bị một bản khẩu cung của ba mươi binh lính Bộ hình, chứng minh rằng Mẫn Thị lang đích thực rấp tâm xông vào Trung Liệt Đường, có lòng đại nghịch bất đạo.”

Tần Triệt gật đầu nói “Cái này thì không khó, chúng ta đã chia bọn chúng ra nhiều nhóm giam giữ, chọn mấy tên yếu đuối, ép phải khai nhận trước, những kẻ khác, thấy có người nhận rồi, muốn phủ nhận cũng khó, nên chúng sẽ khai hết tất cả thôi. Ba mươi tên cùng khai nhận, vậy thì bản khẩu cung này khó lòng mà lật lại được.”

“Thứ hai, hãy chuẩn bị luôn một bản khẩu cung cho Mẫn đại nhân, chứng minh chuyện này là do Du Cánh Minh chỉ thị. Người này đã gây họa, đoán chắc cũng mong muốn có thể khiến mình được thoát tội nhanh chóng, nên nhất định sẽ kí tên nhận tội. Còn về việc hai bản khẩu cung này làm sao lại trở thành có lợi, làm sao để có thể chỉ tội cho Du Thừa tướng, nhất định phải nhờ những nhân sỹ có giọng văn sắc sảo, đanh thép.”

Tần Triệt gật đầu, mỉm cười nói “Còn việc thứ ba?”

“Thứ ba, hãy cho người đi nghe ngóng xem tên Thôi Dũng đó xảy ra chuyện vào lúc nào, tìm một người đáng tin cậy chứng minh Tiểu Cẩn không có mặt tại hiện trường lúc đó.”

Tần Cẩn đỏ bừng cả mặt, căm hận lên tiếng “Việc này lại còn phải tìm người để chứng minh sao? Nếu đệ mà động thủ, lẽ nào lại có lý đệ tự mình đến đó hành sự?”

“Chuyện này Hoàng thượng sẽ tự thấu hiểu, chúng ta chỉ cần chứng minh Tần gia đích thực rất hoảng loạn khi phải đối diện với chuyện này.” Ta mỉm cười nói thêm “Điều quan trọng nhất là, chúng ta cần phải chứng

minh, chiếc lệnh bài của Tần gia không chỉ những người trong Tần gia mới có, mà ngay cả chỗ của Du Cánh Minh cũng có.”

“Ở chỗ của Du Cánh Minh... làm sao mà có được? Phủ họ Du không nghiêm ngặt như chỗ chúng ta, thế nhưng hẳn nhất định sẽ lựa chọn kĩ càng những kẻ tâm phúc làm tùy tùng của mình, vậy nên muốn tặng vài tấm lệnh bài cho hắn, không hề dễ dàng.”

“Không sao cả, dù nghiêm ngặt đến đâu, chỉ e... cũng chẳng thể nào tránh được tai mắt của Tư Đồ Lăng.” Ta bật cười rồi nói “Mau đi tìm ngài ấy giúp đi.”

Hoàng hậu Đoan Mộc nhiều lần tính kế hãm hại Tư Đồ Lăng, thế nhưng Tư Đồ Lăng trước sau cũng không phải kẻ khù khờ, âm thầm tranh đấu bao năm nay, chỉ e Hoàng hậu Đoan Mộc còn chưa kịp đánh quân cờ Du Cánh Minh này ra, Tư Đồ Lăng đã âm thầm sai người hạ thủ.

Những chuyện trong phủ họ Tần có thể giấu được người khác, nhưng chẳng thể giấu được ngài. Chuyện hôm nay đến mức độ như vậy, ngài không thể không biết. Lúc Thẩm Tiểu Phong đến báo cho ta biết, tin rằng cũng đã có người báo cho ngài rồi.

Tính từ ngày ngài tức giận bỏ đi trong mưa sa bão táp, đã được bốn, năm hôm rồi không thấy mặt. Lẽ nào ngài thực sự vẫn còn tức giận vì những câu nói con trẻ của Tương Tư?

Trong lòng còn đang suy ngẫm, đã có người đi vào bẩm báo “Phủ Nam An Hầu sai người tới rồi ạ.”

Ta vội vã mời vào, không ngờ lại là viên thái giám tâm phúc đi theo Tư Đồ Lăng bao năm nay, Cận Đại Hữu bước vào.

Sau khi chào hỏi qua loa, quả nhiên Cận Đại Hữu đến vì chuyện vừa rồi.

“Hầu gia bảo nô tài sang đây hỏi thăm, liệu có cần ngài giúp đỡ gì không?”

Chuyện này đương nhiên là không tiện viết thư, ta lập tức kể lại rành rọt một lần, Cận Đại Hữu gật đầu lia lịa nói “Tướng quân cứ an tâm, chuyện này không khó.”

Lúc này ta mới biết, bên chỗ Tư Đồ Lăng đích thực đã cài được tai mắt ở cạnh bên Du Cánh Minh. Thế nhưng điều khiến ta quái lạ chính là tại sao Tư Đồ Lăng lại có thể biết được bên phủ ta đã bình ôn lại nhanh đến vậy “Hầu gia đâu rồi? Gần đây trong phủ có chuyện gì sao?”

Cận Đại Hữu cười tíu mắt, nhìn ta bằng ánh mắt ám muội “Cũng chẳng có chuyện gì nghiêm trọng. Tướng quân vừa quay về phủ, ngài đã có mặt ở gần đó rồi. Sau đó tướng quân mưu trí hành sự, nhanh chóng chuyển nguy thành an, vậy nên ngài cũng an tâm quay về.”

Tư Đồ Lăng vừa nãy đã tới đây? Sau đó lại lặng lẽ quay về?

Ta cảm thấy bất an, vừa sai người đi lấy bạc thưởng cho Cận Đại Hữu, vừa hỏi “Hầu gia không sao chứ?”

Cận Đại Hữu cười nhạt đáp “Không sao ạ... chỉ là Tần đại tiểu thư khi nào rảnh rồi, liệu có thể đến phủ nói chuyện cùng ngài một lúc không. Hầu gia chúng ta là người thâm lặng, kín đáo, có nhiều chuyện vẫn nên hỏi xem ngài có tâm sự gì không mới được.”

Hắn cáo biệt quay về. Ta lặng người trong giây lát, nghĩ tới việc Tương Tư bị đưa về phủ trong lúc hỗn loạn, không biết có bị sợ hãi không, nên quay người đi thăm Tương Tư trước.

Lúc ta về phòng, đám thị nữ liền mỉm cười nói “Tiểu thư vừa chơi mấy con tò he, sau đó thì ngủ thiếp đi rồi ạ. Chắc là người ra ngoài chơi đùa mệt quá, thôi cứ để người ngủ một lúc, chốc nữa nô tì sẽ gọi người dậy dùng bữa tối.”

Ta đưa mắt nhìn qua, Tương Tư quả nhiên đã nằm trong chăn ngủ, hai má đỏ hồng, đôi môi bé xinh khê mấp máy, trông đáng yêu biết bao.

Ta kéo chăn lên giúp cô bé, rồi đặt mấy con tò he gọn sang chiếc bàn bên cạnh, đột nhiên lại nhớ ra con tò he vẫn còn chưa nặn ra khuôn mặt trong người mình. Lúc lấy ra xem, mới thấy áo trong đã ướt đầm mồ hôi sau trận chiến không đổ máu khi nãy, con tò he vì thế cũng mềm ra. Ta tiện tay nhún vài đường, không ngờ cũng có thể tạo thành hình.

Tiếng hơi thở đều đặn của Tương Tư đã gạt bỏ hết mọi tranh đấu, hỗn loạn bên ngoài. Ta lặng lẽ ngồi xuống bên bàn, nhìn vào hai con tò he kia, từ từ nặn nên ngũ quan của con tò he không mặt.

Nhớ lại cách thứ nặn tò he của người bán hàng trước đó, ta chỉ tiện tay thử, không ngờ cũng nặn ra thành hình. Đưa mắt nhìn qua, trông cũng khá là thuận mắt.

Có lẽ một ngày nào đó, ta không làm quan nữa, không ra sa trường nữa, cũng có thể về ẩn thân quê nghèo, kiếm sống bằng nghề nặn tò he.

Ta cảm thấy trong lòng biết bao sâu muộn, thương cảm, khiến lòng dạ xót xa, đặt con tò he nam nhân kia vào giữa hai con tò he mô phỏng ta và Tương Tư, quay đầu ra ngoài, sai người đi chuẩn bị nước tắm.

Đến khi ta tắm xong, Tương Tư đã tỉnh dậy, đang hoan hô mừng rỡ trong phòng, nghe thôi cũng đã thấy vui rồi.

Ta vội vã bước vào phòng, cô bé liền chạy sà vào lòng ta nói “Mẫu thân, con tò he phụ vương mà người nặn trông giống quá, giống y hệt phụ vương của con vậy.”

Ta vừa định hỏi cô bé, ta nặn tò he có hình phụ vương cô bé lúc nào, Tương Tư đã giờ cao con tò he ta vừa mới nặn lên khoe.

Ta định thần lại nhìn, trái tim đột nhiên rung đập mãnh liệt. Con tò he... con tò he có hình nam nhân mà ta vừa nặn ra đó, thực sự là trông giống Thuần Vu Vọng đến bảy, tám phần.

Đôi mày rậm rạp, sống mũi thẳng tắp, khóe miệng khẽ cong lên, thần thái an định, dịu dàng... Chỉ là đôi mắt dường như được nặn hơi dài hẹp đôi chút, trông lại càng thêm đơn độc mà bi thương...

Ta nhanh chóng đoạt lấy con tò he đó, cũng chẳng để tâm Tương Tư gào thét phía sau, nhanh chóng bước ra khỏi phòng, trên người đầm đìa mồ hôi.

Ta nhất định bị ma nhập, đầu óc ngu muội rồi nên mới phát điên, nặn con tò he chơi không ngờ lại nặn thành dáng vẻ của Thuần Vu Vọng.

Hoặc có lẽ bởi vì chưa biết rõ ngài sống chết ra sao, cho nên ta mới lo lắng mãi không thôi, luôn luôn cảm thấy bất an, thậm chí còn cảm thấy nhung nhớ...

Nói cho cùng, nếu ngài còn sống, ta cũng chẳng có tư cách hay lí do gì để giữ Tương Tư lại bên cạnh mình. Còn nếu ngài đã chết, bởi vì sự tồn tại của Tương Tư, ta nhất định phải nói rõ chuyện của Tương Tư với Tư Đồ Lăng.

Chiều muộn hôm đó, bản khẩu cung cần thiết và tấu chương đều đã chuẩn bị xong và được đem tới trước mặt ta, thái độ cương quyết không giao người của Tàn gia trên bản tấu chương này đã được uyển chuyển giảm

nhẹ, lại đánh thép chỉ trích Du Thừa tướng câu kết cùng Bộ hình hãm hại trung lương, coi thường Hoàng đế... Ta cảm thấy vô cùng hài lòng, lập tức đích thân chép lại nội dung này một lượt, nhanh chóng tiến cung cầu kiến Hoàng đế Đại Nhuế trước khi trời tối.

Ta vốn cũng chẳng nghĩ Tư Đồ Hoán sẽ lập tức đưa ra hành động gì, tất cả đều nằm trong dự liệu, sau khi dâng tấu, ta liền tạ ân rồi cáo lui.

Đợi đến khi về đến nhà, nghe nói công chúa Thường Hy đến thăm, ta vội vã tới xem, không ngờ nàng lại không chờ trong phòng khách mà đưa theo hai thị nữ hân hân hoan hoan đi ngắm phong cảnh ở hậu hoa viên, dáng vẻ yêu kiều, đầm thắm, thực sự là vượt trội so với trăm hoa.

Nhìn thấy ta đến, nàng cầm theo một bông hoa trên tay, mỉm cười yêu kiều, nhẹ nhàng bước tới, rồi dịu dàng lên tiếng “Tần tỷ tỷ.”

Ta hộ tống nàng đến Nam Lương, chỉ thấy công chúa Thường Hy không chỉ có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn mà tính cách cũng thân thiết, dễ gần, thường hay xưng hô tỷ muội cùng ta, chứ chưa bao giờ đem thân phận công chúa ra để đè nén người khác, vậy nên quan hệ cũng khá tốt. Sau đó, ta cứu nàng bất thành, cả hai cùng bị giam lỏng trong phủ Chấn Vương, tuy rằng không thường xuyên gặp mặt, thế nhưng cũng biết thương tiếc, xót xa lẫn nhau. Sau khi ta quay về phủ, công chúa đã sai người mang lễ vật sang cảm tạ, không ngờ hôm nay còn đích thân ghé thăm.

Ta vội vã bái kiến, công chúa Thường Hy liền đỡ lấy ta mỉm cười nói “Lúc nào không có người ngoài, tỷ muội chúng ta hãy bỏ qua những cái lễ này đi. Lúc cùng lâm nạn tại Nam Lương, có ai nhớ được ta là công chúa, còn tỷ tỷ là danh tướng Đại Nhuế chứ? Chúng ta chẳng qua đều là những người lâm nạn mà thôi.”

Thấy nàng nói vậy, ta cũng chẳng khách khí nữa, liền mời nàng vào trong thư phòng ngồi, sau đó sai người dâng trà lên.

Công chúa Thường Hy cũng chẳng có chuyện gì cả, chỉ là rảnh rỗi qua chơi mà thôi. Ta với mẫu hậu của nàng, Hoàng hậu Đoan Mộc vốn dĩ trước kia không có hiềm khích, thế nhưng những chuyện gần đây cho thấy rõ ràng có liên quan đến Hoàng hậu Đoan Mộc, ta cũng chẳng dám đề cập đến những chuyện triều chính, chỉ lên tiếng hỏi thăm qua loa, rồi giữ nàng lại dùng bữa tối.

Còn Thường Hy đã nhận ra chuyện này liền lắc đầu nói “Không cần đâu. Ta cũng chỉ nhân cơ hội đến thăm Nhị hoàng huynh và Hoa Hy tỷ tỷ mà xuất cung một chuyến, bỗng nhiên nhớ tỷ tỷ, tiện đường ghé thăm, chứ không thể ở lại lâu được. Nếu mẫu hậu biết được, e là sẽ cảm thấy không vui. Gần đây người thường hay nghi ngờ Tần gia đã nghe theo lời gièm pha của phủ Nam An Hầu, sinh lòng khác, muốn trợ giúp Nam An Hầu mưu đoạt giang sơn Đại Nhuế. Bởi vì Nhị hoàng huynh khó khăn lắm mới có thể cứu được tỷ tỷ quay về, nên mẫu hậu đã mắng Nhị hoàng huynh một trận nên thân. Nhất định cũng không cho phép ta được đi lại với tỷ tỷ.”

Thường Hy nói chuyện rất thành thật. Còn ta lại không biết chuyện Tư Đồ Vĩnh vì mình mà bị chỉ trích, trong lòng cảm thấy tội cùng buồn bã “Công chúa, Tần gia đích thực đi lại gần gũi cùng Tư Đồ Lăng. Thế nhưng tình cảm giữa ta và Thái tử Điện hạ, cũng đâu phải không sâu đậm? Huống hồ, lúc đó, Thái tử đã không màng nguy hiểm đích thân tới cứu ta thoát khỏi chốn hiểm nguy, ta làm sao có thể không dốc hết toàn lực trợ giúp ngài lên ngôi chứ? Cho dù đó là Tư Đồ Lăng... Công chúa, xin thứ cho ta nói thẳng, nếu không phải Hoàng hậu và nhà Đoan Mộc thường xuyên gây gổ, ngài cũng chẳng đến mức phản kháng lại như vậy đâu.”

Ngay như chuyện Bộ hình và Du Thừa tướng muốn đổi phò, ta lập tức cũng phải phản kích trở lại. Nếu không lập tức đáp trả, đứng trong triều đình ý mạnh kiếp yếu, thế sự bạc bẽo này, làm gì còn chỗ cho chúng ta sinh tồn nữa?

“Ừm.”

Cũng chẳng biết Thường Hy tin được mấy phần, quay sang nhìn ta bằng ánh mắt tuyệt đẹp, trong sáng như nước suối, chẳng có chút mưu mô quỷ kế nào cả.

Mãi lâu sau, nàng mới nói “Mẫu hậu cũng biết tử và Nhị hoàng huynh xưa nay thân thiết, tuy rằng không thích tử, nhưng vốn dĩ cũng chẳng muốn đối địch với Tần gia. Tử xem, mẫu hậu đã nhập cung bao năm rồi, đã bao giờ bất kính với Đức phi nương nương? Chỉ là chuyện của Đức Phi lần này, mẫu hậu một khi nhận được thông tin, thân là chủ của lục cung, cũng chẳng thể nào không xuất hiện xử lý.”

Cho nên, Hoàng hậu Đoan Mộc đã cho mai phục quanh cung Dao Hoa, chỉ đợi người đàn ông kia xuất hiện là sẽ xông vào bắt giặc tại trận? Thế nhưng, người nhận được tin tức từ đâu chứ? Tên Thôi Dững kia muốn gặp cô cô, nhưng lại không muốn làm hại cô cô, đương nhiên là không chủ động nói cho bất cứ ai hẳn sẽ xuất hiện trong cung vào lúc nào. Vậy thì, người nắm được tin tức này, cũng chính là kẻ tiếp ứng trong cung mà Thôi Dững thề chết cũng không chịu khai ra.

Theo những gì Thường Hy vừa nói, người tiếp ứng này lẽ nào không phải do Hoàng hậu Đoan Mộc sắp xếp? Hoàng hậu Đoan Mộc chỉ là ‘trùng hợp’ nhận được tin tức, sau đó tiện thể ra tay ‘xử lý’ Đức Phi mà vốn từ lâu đã không hề quý mến?

Ta cảm thấy nghi hoặc, chỉ cười nhạt rồi nói “Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ sáng tỏ thôi, không cần phải vội vã.”

Thường Hy liền lên tiếng “Sáng tỏ? Có lẽ vậy! Thế nhưng có nhiều chuyện, mãi mãi chẳng bao giờ có kết quả. Tử xem triều đình Đại Nhuế, lúc nào cũng tranh giành đấu đá, ai ai cũng chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống kẻ khác. Nói ra thì tử chính là một võ tướng nhất phẩm, ta là công chúa

đương triều, Nhị hoàng huynh là Đương kim Thái tử, thế nhưng liệu có ai được sống vui vẻ? Nhớ lại lúc chúng ta bị giam lỏng trong phủ Chấn Vương, hình như cũng chẳng khác biệt là mấy. Chỉ khác nhau là chiếc lồng lớn và chiếc lồng nhỏ mà thôi. Chỗ đó tuy rằng không có tự do, nói cho cùng cũng chẳng phải chứng kiến người thân trở mặt thành thù, thủ túc tương tàn, mà bề ngoài vẫn tỏ ra thân thiết, hòa hảo.”

Tuy rằng Thường Hy còn nhỏ tuổi, thế nhưng nói chuyện rất thẳng thắn và sắc bén. Ta bật cười một tiếng, cũng chẳng biết phải đáp lại ra sao.

Thường Hy trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên ngược mắt lên hỏi “Tần tử tử, nghe nói trước khi bỏ đi, tử tử đã đâm Chấn Vương một kiếm chí mạng, mới có thể thuận lợi thoát thân cùng Nhị hoàng huynh?”

Trái tim ta nhói đau, cố gắng mỉm cười đáp “Có lẽ đó là ý trời? Tùy tiện vung tay, không ngờ lại đâm trúng vào điểm trọng yếu của ngài ấy.”

Thường Hy cúi đầu xuống rồi cau mày nói “Nhị hoàng huynh nói rằng, người ở lại Nam Lương đã hồi báo tin tức, xung quanh vùng Ly Sơn canh phòng rất nghiêm ngặt, đến nay vẫn chưa xác định rõ ràng tình trạng của ngài ấy. Thế nhưng người và đại phu của phủ Chấn Vương cứ đi đi lại lại giữa Ly Sơn và Ung Đô, cho thấy ngài ấy... chắc là vẫn chưa chết.”

Ta hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng mỉm cười nói “Chết hay không thực ra cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta. Ra khỏi Nam Lương, từ nay về sau, ai đi đường nấy, cả cuộc đời này chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa.”

“Thật sao?” Thường Hy buồn bã than dài “Nghe nói Tần tử tử trông rất giống với người thê tử yêu thương đã mất tích của ngài, bởi vậy cho nên ngài ấy đối xử với tử rất đặc biệt, thậm chí còn đưa theo tử tới Ly Sơn nữa?”

Ta không nói gì, chỉ cúi đầu lặng lẽ uống trà.

Nàng lại nói tiếp “Sau đó Tần tỷ tỷ có nghe ngóng tin tức gì về ngài ấy không? Ta thường cảm thấy rằng... ngài ấy chẳng thể nào chết đi dễ dàng vậy được.”

Ta lắc đầu rồi từ từ lên tiếng “Sau khi quay về, ta còn biết bao việc phải làm, làm gì còn tâm tư lo đến chuyện của Nam Lương? Ta đã vứt hết ra khỏi đầu rồi.”

Khuôn mặt của Thường Hy thoáng hiện nét thất vọng, quay đầu nhìn ra cửa sổ, sau đó vội vã đứng lên “Thôi chết, trời sắp tối rồi, còn không quay về cung, chỉ e mẫu hậu sẽ cho người đến phủ Nhị hoàng huynh tìm muội mất. Ta phải quay về thôi.”

Ta vội vã đứng dậy tiễn khách, sau khi nàng được đưa vào trong kiệu, dần dần biến mất trong ánh chiều tà, ta mới chợt nhận ra, lúc này nàng ngồi nói chuyện với ta nhiều như vậy, hầu như... đều chỉ muốn hỏi thăm tin tức của Thuần Vu Vọng mà thôi?

Nhớ đến việc Tương Tư nói đã từng thấy Thuần Vu Vọng thân mật cùng với Thường Hy, ta cảm thấy có phần kinh ngạc. Ở độ tuổi mười sáu, mười bảy của nàng, thường xuyên chứng kiến phụ mẫu, huynh đệ tranh giành đấu đá, bỗng nhiên gặp được Thuần Vu Vọng, một người đàn ông tuyệt thế với vẻ ngoài nho nhã, phiêu diêu như thể chẳng màng đến thế sự... Thực sự cũng chẳng thể nào trách nàng được!

Còn ta thì sao? Sự sống chết của ngài khiến ta thấp thỏm, bất an như vậy, lẽ nào cũng bởi vì mê muội trước vẻ ngoài tuấn tú, tuyệt thế của ngài, chứ chẳng vì việc Tương Tư có ở cạnh bên hay không? Ta đột nhiên không dám nghĩ sâu thêm nữa.

Ngày hôm sau, Hoàng đế Đại Nhuế, Tư Đồ Hoán do sức khỏe không tốt, nên không lên triều sớm, đến tận trưa mới có người tới Tần phủ giải những người từ Bộ hình tới hôm qua, nói rằng phụng chỉ hành sự. Trong cung

cũng chẳng truyền ra tin tức gì cả, ta chỉ loáng thoáng nghe thấy trong thái y viện có vị nữ thái y bạo bệnh qua đời.

Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình. Đặc biệt là ở trong thâm cung nội viện, chẳng có ai có thể sống thoải mái, dễ chịu khi ở trong một chỗ đáng sợ như vậy. Cái được gọi là bạo bệnh, chẳng qua chỉ là cái có mà thôi. Thế nhưng chỉ là một nữ thái y, ta suýt chút là bỏ sót tin tức này.

Buổi chiều, người được phái đi thăm dò nơi ẩn cư của Kỳ Dương Vương đã báo lại kĩ càng các thông tin nắm được, ta nhận ra rằng rất nhiều khả năng, nơi ẩn cư của Kỳ Dương Vương chính là Phúc An Tự ở ngoại thành phía Đông. Trước kia từng có người phụ nữ biết hành y ra vào chỗ đó, trong lòng trào dâng cảm giác nghi ngờ, ta lập tức điều tra thân phận của vị thái y vừa chết kia, đồng thời phái người điều tra rõ ràng mối quan hệ giữa Kỳ Dương Vương và Phúc An Tự.

Kết quả điều tra được hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Kỳ Dương Vương chính là thí chủ lớn nhất của Phúc An Tự năm đó, còn trụ trì của Phúc An Tự hiện nay thậm chí còn là một trong những thuộc hạ của Kỳ Dương Vương trước kia. Sau khi Kỳ Dương Vương gặp nạn, ngài vẫn luôn ăn náu chỗ này, bắt đầu âm thầm tìm danh y điều trị, sau đó, vị nữ thái y này bắt đầu trị bệnh cho ngài. Mười mấy năm sau, mỗi tháng bà ta đều xuất hiện tại đây hai lần. Hai tháng trước, căn bệnh kéo dài mười mấy năm của Kỳ Dương Vương vẫn chẳng trị khỏi, cuối cùng ngài cũng qua đời. Sau đó, ngài được chôn cất dưới một gốc đại thụ trăm năm ở sau núi, vị nữ thái y này cũng tới hạ táng Kỳ Dương Vương cùng với mười mấy tăng sư trong tự. Sau khi Thôi Dững bị bắt, các thị vệ xưa nay vốn dĩ theo sát cạnh bên Kỳ Dương Vương gào khóc một trận trước mộ ngài, sau đó mất tung mất tích.

Vị nữ thái y này họ Kim, cả đời ở vậy, thế nhưng có lẽ đã có tình cảm sâu nặng cùng Thôi Dững, bởi lẽ từng có người nhìn thấy Thôi Dững và

Kim thái y này tay trong tay đi dạo quanh Phúc An Tự. Kim thái y ở trong cung thân thiết với nhiều người, lại có chút nhan sắc, nên thường bị thái giám không an phận đến chọc ghẹo.

Trong đó, người đi lại gần gũi với bà ta nhất chính là một vị thái giám lớn tuổi họ Đinh ở cung Vị Ương.

Chủ nhân của cung Vị Ương chính là Hoàng hậu Đoan Mộc, thế nhưng quyền lực của thái giám Đinh có hạn, muốn đưa một người đàn ông vào trong cung, e là chẳng hề dễ dàng. Thế nhưng nếu đem chuyện này báo lên cho Hoàng hậu Đoan Mộc, Hoàng hậu Đoan Mộc cậy thế cho người vào cung, sau đó dễ dàng tiến hành chiêu bắt giặc tại trận lại càng thuận lợi.

Hoàng hậu Đoan Mộc quả nhiên không hề có ý dùng kế để hãm hại Tần Đức Phi, mà chỉ tương kế tựu kế mà thôi.

Thế nhưng Tần gia không hề bị lôi kéo vào chuyện này, chắc Hoàng hậu sợ Thôi Dững sau cùng sẽ khai ra là thái giám họ Đinh đã đưa mình vào cung, liên lụy đến bản thân, nên mới quyết định giết người diệt khẩu, đồng thời giá họa cho Tần gia.

Ta càng thêm phần nộ, còn bọn người Du Cánh Minh và Bộ hình tuy rằng đang bị điều tra, thế nhưng vẫn cứ giữ nguyên chức quan hành sự. Từ Đồ Lăng âm thầm sai người đến Tần phủ lấy vài tấm lệnh bài hành động, rồi nói rằng tâm phúc của Du Cánh Minh đã cho người làm lệnh bài của Tần phủ. Có điều bọn chúng vẫn chẳng hề bị sao cả.

Tần Triệt lắc đầu than thở “Hoàng thượng e là đang bệnh quá nặng, chỉ biết nghe lời gièm pha của Hoàng hậu Đoan Mộc, hạ quyết tâm giữ lại con cò Du Cánh Minh kia.”

Tần Cẩm chán nản nói “Cô cô vẫn còn bị giam lỏng, đến giờ vẫn chưa được tự do, nhà chúng ta cũng suýt bị người ta lật đổ, lẽ nào cứ để cho mọi

chuyện trôi qua vậy sao?”

Ta không nói gì, chỉ sai người đi lấy giấy bút, nghiền mực, nhanh chóng viết một bản tấu, rồi đưa cho mọi người xem.

Sau khi đọc xong bản tấu, Tần Triệt vẫn còn trầm ngâm, Tần Cẩn đã lên tiếng “Tỷ tỷ, tỷ nói rằng thân mang trọng bệnh, muốn từ chức tướng quân Chiêu Vũ?”

Ta mỉm cười rồi nói “Ngài dám chuẩn tấu thì ta dám từ quan.”

Tần Triệt cũng nhìn ta mỉm cười rồi gật đầu nói “Đúng vậy, ngài dám chuẩn tấu, Tần gia chúng ta dám đưa theo mười lăm vạn quân đội Tần gia chỉ nghe theo lệnh của tướng quân Chiêu Vũ rời khỏi.”

Số lượng người trong quân đội Tần gia không phải là nhiều nhất, thế nhưng chinh chiến với Nhu Nhiên bao năm nay, đây chính là đội quân có sức chiến đấu mãnh liệt nhất và bền bỉ nhất. Đội quân mạnh mẽ như hổ báo đó, cho dù là Tư Đồ Lăng, Đại tướng quân của Đại Nhuế lên nhậm chức thay ta, cũng chưa chắc đã điều khiển được, chứ đừng nói là những kẻ khác trong triều đình.

Cầu đồng tâm, mới biết tri âm khó kiếm biết bao

Bản tầu này sau khi được dâng lên, cũng bị giữ lại giống như bản tầu vạch tội bọn Du Cánh Minh và Bộ hình trước đó, Hoàng đế Đại Nhuế vẫn viện cớ thân thể không khỏe, chưa tiện lên triều phán quyết. Ta biết ngay thế lực Tần gia lớn mạnh, đích thực sẽ sớm trở thành một cái gai trong mắt của triều đình Đại Nhuế, đặc biệt là Hoàng hậu Doan Mộc. Bọn họ rất muốn nhanh chóng chuẩn tầu, thế nhưng lại sợ chuyện sau này khó lường, nhân tâm khó thu, nên đành phải giữ đó không dám hạ thủ.

Ta cũng chẳng thêm bận tâm, ngày ngày đều ở trong phủ, coi như điều dưỡng sức khỏe, tụ họp cùng các huynh đệ, người thân, không thì chơi đùa cùng Tương Tư, hiếm khi lại có cuộc sống an nhàn tự tại như vậy. Đợi đến khi nhận được hai bức mật hàm gửi về từ biên quan, ta cảm thấy vô cùng an tâm, sau nhiều năm bôn ba trận mạc, bỏ chút thời gian an hưởng niềm vui hạnh phúc gia đình cũng không tệ chút nào.

Tư Đồ Lăng hoàn toàn không hề có ý kiến gì trước hành động này của ta, thậm chí hoàn toàn không bước chân đến Tần phủ. Ta nghĩ ngày hôm đó, ngài tức giận bỏ đi trong mưa gió bão bùng, ngay cả khi Tần gia xảy ra chuyện cũng không chịu xuất đầu lộ diện, trong lòng cảm thấy thấp thỏm, mấy lần gặp bạn bè hoặc thuộc hạ đến tặng hoa quả hoặc những thứ đồ đặc biệt, thì đều được biết họ cũng mang sang phủ Nam An Hầu một phần. Lúc hỏi động tĩnh bên phủ hầu gia, họ liền nói Tư Đồ Lăng đã nhận hết tất cả những món đồ đó, rồi cũng tặng lại các món quà quý cho người dâng lễ, chứ chẳng thấy có gì lạ thường. Ta nghe vậy, mới cảm thấy an tâm, tiếp tục an hưởng cuộc sống nhàn nhã, không hề tới phủ Nam An Hầu. Hôm đó ngài

nổi giận đương nhiên là do Tương Tư, Tương Tư vẫn còn nhỏ, sau này, sẽ càng có nhiều lần tương tự như vậy xảy ra, nếu ta cúi đầu trước ngài vì chuyện này, e là cuộc sống sau này, ngài lại càng coi thường Tương Tư.

Tương Tư có tư chất học võ, ta liền sai người làm các món đao kiếm, cung nỏ bằng gỗ cho cô bé, đích thân dạy võ thuật, không ngờ Tương Tư tiếp thu rất nhanh. Chỉ là mỗi khi dạy cô bé đọc binh thư là lại không chú tâm, thường nghe ta đọc được một nửa đã nằm bò ra bàn ngủ mất, thậm chí còn có tác dụng hơn cả mấy bài hát ru.

Nhớ lại trước kia, Thuần Vu Vọng rất coi trọng bồi dưỡng kiến thức cho con gái, ta cũng mời một lão nho tới dạy học cho Tương Tư, nào là viết chữ đọc thơ, vẽ tranh tranh, gảy đàn, đánh cờ. Thế nhưng Tương Tư đang ở độ tuổi ham chơi hiếu động, làm sao chịu ngồi im một chỗ? Chưa học được nửa buổi đã chạy tung tủy khắp phòng, bắt Thảm Tiểu Phong đưa ra ngoài bắn chim. Đáng thương cho vị tiên sinh kia, cầm theo sách định tóm lại nhưng chẳng chạy nhanh bằng Tương Tư. Thời gian lâu dần, Tương Tư chẳng đọc được câu thơ câu văn nào, nhưng khả năng bắn nỏ săn chim lại tiến bộ nhanh chóng. Ít nhất là muốn bắn gà trong nhà bếp, là có thể bắn phát nào trúng phát đó.

Hôm nay Tương Tư đang ngủ trưa, ta nằm cạnh cô bé một lúc, chỉ cảm thấy rất khát nước, liền xuống giường, tự rót nước cho mình, đột nhiên lại nhìn thấy ba con tò he được xếp ngay ngắn cạnh nhau bên cửa sổ, nhuộm màu vàng lấp lánh của ánh mặt trời. Rõ ràng đó chỉ là thứ đồ chơi làm từ đất sét, thế nhưng lúc này, ta lại cảm nhận được nét hân hoan, vui sướng cả gia đình ba người, thậm chí còn nghe được cả tiếng cười sảng khoái, hạnh phúc của đứa trẻ kia...

Đầu ta đột nhiên đau nhói như thể bị ai đập mạnh, trước mắt đen sẫm, những cảnh tượng không ngừng hiện lên trước mặt...

Ta hoang mang lấy một viên thuốc trong túi ra uống, rồi ngồi xuống ghế tĩnh tâm chờ ảo giác cùng sự đón đau qua đi.

Công hiệu giảm đau định thần của viên thuốc này rất mạnh, chỉ một lúc đã bắt đầu có hiệu quả, thế nhưng hình như ta đã dùng hơi nhiều, đặc biệt là lúc còn ở Ly Sơn, thường xuyên bị phát bệnh, ta thậm chí bắt buộc phải sử dụng liên tục trong khoảng thời gian ngắn. Sau khi ra khỏi Ly Sơn, khoảng thời gian phát bệnh đã kéo dài nhiều hơn, sau khi dùng thuốc, công hiệu lại càng không được như trước nữa.

Lần này, ta lặng lẽ ngồi bên bàn rất lâu, đầu vẫn còn đau đớn, cả người khó chịu, mệt mỏi.

Ảo giác tràn tới liên tục, trước mặt ta đột nhiên xuất hiện một luồng sáng, tiếp đó là cảnh núi non xanh mướt, cùng dòng suối lấp lánh ánh mặt trời. Nước suối chảy róc rách vang lên điệu nhạc hân hoan, chiến thuyền nhỏ chậm rãi trôi đi như những phiến lá bình thản mà yên ả.

Cô gái nhẹ nhàng cất tiếng gọi, như đang nói chuyện cùng ai đấy “Chúng ta cứ ngồi như vậy xuống kia thôi sao? Vọng ca ca, chúng ta cứ ngồi trên thuyền thế này hả, liệu sẽ đến được nơi nào?”

Đột nhiên có người ôm chặt lấy ta vào lòng, bật cười rồi đáp “Muốn trôi về đâu cũng được. Chỉ cần có nàng ở bên, trôi đến nơi nào thì nhà chúng ta ở nơi đó...”

Giọng nói đó rất dịu dàng, cũng chẳng mấy chân thực, nhưng vang bên tai rất rõ. Ta thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở của ngài phả trên cổ mình, vô cùng ấm áp, vô cùng tình cảm, hơn nữa còn rất quen thuộc...

Ảo giác, tất cả đều là ảo giác.

Ta bất lực khi nhớ lại những hồi ức quen thuộc mà xa lạ này, cố gắng nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, liền đưa tay cầm lấy chiếc túi đựng thuốc, lại nắm chặt con Ngọc Tì Hưu, cố gắng lấy thêm một viên thuốc nữa, không ngờ lại chẳng thể nào lấy được.

Ta gần như chẳng còn chút sức lực nào nữa, lúc này liền gọi tên của người thị nữ hầu cận “Tiểu Phong.”

Trong khoảng thời gian một tuần hương, dưới sự trợ giúp của Thảm Tiểu Phong ta mới từ từ bình tĩnh, trái tim vẫn cứ đập loạn nhịp mãi không thôi, tay chân cũng vì thế mà bất lực.

Thảm Tiểu Phong đưa trà đến bên miệng ta, lo lắng gặng hỏi “Tướng quân, bệnh của ngài... tại sao lại trở nên nghiêm trọng hơn hồi trước rồi?”

Ta uống nửa ly trà, tĩnh tâm lại, mới quay sang nhìn vào con Ngọc Tì Hưu trong lòng bàn tay. Thảo nào mà đồ mãi chẳng thấy, thì ra bên trong trống rỗng chẳng còn gì. Số thuốc vốn dĩ chuẩn bị đủ dùng đến mùa thu, bị Thuần Vu Vọng làm phiền, không ngờ chưa hết mùa xuân đã hết sạch.

Thực sự ta cũng cảm thấy kì lạ, tại sao mỗi lần ảo giác đều liên quan đến Thuần Vu Vọng, thậm chí còn có cả Doanh Doanh. Lẽ nào trên thế gian này thực sự tồn tại luân hồi chuyển kiếp, sau mấy lần ta đổi mặt giữa sự sống và cái chết, nên đã bị cô gái có tên Doanh Doanh đó nhập thân rồi chăng?

Ta than dài một tiếng, tiếp nhận lấy tấm khăn ướt lau khô mồ hôi “Thuốc của ta đâu, mau đi xem còn bao nhiêu, cho hết vào đây đi.”

Thảm Tiểu Phong sầm muện đáp “Đâu còn thuốc nữa ạ? Năm trước tướng quân sang Nam Lương, đã mang theo thuốc, trong phủ chẳng còn lại viên nào cả.”

Ta bắt giác mờ hơi đầm ã, quay ãu nhìn Tương Tư cõ ãng há miệng ngủ ngon lành, rồi ãn ã “Ngươi hãy chăm sóc Tương Tư cho tử tế, ta phải sang phủ Nam An Hầu một chuyến.”

Thứ thuốc này vốn ã là ão Tư ão Lãng tìm một số ãnh y cùng nhau thương nghị rồi ãiều chế cho ta, tuy rằng ta có giữ ãơn thuốc, thế nhưng lúc ãầu, ta hoàn toàn không cho rằng thứ thuốc ãó có hiệu quả, nên cũng chẳng bận tâm. Sau ãó chính ngài tự mình ãi tìm ãủ hết các phương thuốc, ãiều chế thành ãơn ãược cho ta ãùng, thấy có tác ãụng hơn so với việc uống thuốc hàng ngày kia, ta mới cắt hết, chỉ sử ãụng ãúng thứ thuốc này thôi. Bởi vì vị ãại phu luyện ãơn và các loại thuốc ãều ãược ãể tại phủ của ngài, cho nên xưa nay, ãều là ngài luyện thuốc rồi ãưa ãến cho ta ãùng.

Thẩm Tiểu Phong nghe thấy ta muốn sang phủ Nam An Hầu, lập tức gật ãầu phụng mệnh “Ngài cũng nên sang ãó xem sao. Nam An Hầu trước kia không bao giờ gần nữ sắc, thế nhưng, nghe nói gần ãây ãã bắt ãầu cho các tiểu thiếp vào hầu rồi.”

“Ừm.” Ta cũng chẳng bận tâm “Trước ãây ta cũng có tặng ngài vài mỹ nhân, chắc lúc này có thể ãùng ãược.”

“Đại tiểu thư ời là ãại tiểu thư.”

Thẩm Tiểu Phong chán nản than thở không ngừng, chẳng ngờ không gọi ta là ‘tướng quân’ như mọi khi mà lại chuyển thành ‘ãại tiểu thư’ cách xưng hô ãã nhiều năm không còn nghe thấy. Nàng dường như ãang muốn nhắc rằng ãù cho ngày ngày ãải ãạng nam trang, nói cho cùng ta cũng là một người phụ nữ sớm muộn sẽ cưới hỏi mà thôi.

Ta cũng cảm thấy chán nản, vãi nhẹ lên vai nàng rồi nói “Tiểu Phong, ngươi không hiểu ãâu...”

Thẩm Tiểu Phong nhẹ nhàng lắc đầu “Tại sao thuộc hạ lại không hiểu? Bản thân đại tiểu thư có tâm sự... có việc không thể ở cạnh bên ngài, mới tặng mấy mỹ nhân sang đó coi như đền bù... Thế nhưng đại tiểu thư, người làm như vậy phải chẳng đã quá mức hiền thực? Lòng đàn ông, chẳng khác nào kim đáy bể, nếu một ngày nào đó, ngài ấy thực sự phải lòng một người khác, cho dù có dùng tám con trâu mộng cũng chẳng thể kéo lại được đâu.”

“Cho dù ngài có phải lòng người khác, cũng không ảnh hưởng đến cuộc liên hôn giữa hai nhà chúng ta.” Ta phì cười trước câu nói của Tiểu Phong, bực bội đứng dậy rồi nói tiếp “Huống hồ, nếu ngài đối xử với ta không thực lòng, thì ta sớm đã chết ngoài biên cương phía Bắc rồi, Tần gia... đa phần cũng đã tan rã từ lâu, để mặc cho người ta chém giết. Thôi bỏ đi, chuyện này có can hệ đến nhiều thứ, có nói người cũng chẳng hiểu hết được.”

Thẩm Tiểu Phong đỏ bừng mặt lên, không ngờ lại dám lên tiếng cãi “Cũng không biết là ai không hiểu nữa. Nếu hai nhà đã vinh nhục cùng chung, nói cho cùng chẳng phải duy trì nhờ mối quan hệ thân thiết của hai người sao? Chuyện thành thân sở dĩ có thể khiến người ta càng thêm thân thiết, chẳng phải chính nhờ vào chuyện khuê phòng hay sao? Người nhìn các phi tần mà trước kia Hoàng thượng một mực yêu thích, giờ còn lại được mấy người? Nhà Đoan Mộc dựa vào cái gì mà có thể quyền khuynh triều đình trong thời gian ngắn như vậy? Còn không vì khả năng mê hoặc của Hoàng hậu Đoan Mộc là giỏi nhất, được hầu hạ thánh thượng nhiều nhất hay sao? Nếu để cho người khác chiếm được trái tim của Nam An Hầu, vậy thì chuyện nghiêm trọng rồi.”

Ta thực sự không hiểu nàng ta nghe được những lời này ở đâu, liền nghiêm giọng quát “Nhìn xem, cái con nha đầu chết tiệt này đang ăn nói linh tinh gì thế? Đây có còn là lời nói của một khuê nữ chưa xuất giá hay không? Còn không mau ra ngoài bảo người chuẩn bị xe cho ta?”

“Chưa từng ăn thịt heo không có nghĩa là chưa từng thấy heo ngoài đường?”

Thẩm Tiểu Phong vẫn cứ lăm băm, nhưng không dám cãi lý thêm nữa, nhanh chóng chạy ra ngoài chuẩn bị.

Phủ Nam An Hầu biết ta và Tư Đồ Lãng quan hệ mật thiết, nên đến phủ không cần phải bẩm báo. Ta ngồi xe tới đó, tinh thần đã phục hồi lại khá nhiều, khi qua cửa lớn cũng không ngồi kiệu, mà hỏi rõ hành tung của Tư Đồ Lãng, cũng chẳng nhìn mặt trắng nhợt của viên quân sự, tự mình đi về phía phòng ngủ của ngài.

Ngài luyện võ từ nhỏ, cho nên phòng ngủ cũng được làm theo kiểu phòng ngủ của các võ giả. Vào giữa tháng ba trăm hoa đua nở, trong phòng ngài cũng chẳng thấy một cành hoa ngọn cỏ, chỉ có hai gốc cây to trồng trong sân, thân cây đầy vết kiếm.

Đi đến trước cửa, đang định đẩy cửa bước vào, đột nhiên bên trong truyền ra tiếng phụ nữ thét lên kinh hoàng, tiếp theo đó là tiếng khóc sợ hãi. Ta bất giác dừng tay lại.

Ngay giây sau, cánh cửa lập tức bị kéo ra, một người phụ nữ y phục xộc xệch, tóc tai xõa xượi, chập choạng chạy ra.

Ta cau mày, quay đầu tránh ra, người phụ nữ kia liếc qua thấy ta, lau khô nước mắt rồi nấc nghẹn hành lễ “Bái kiến tướng quân.”

Người phụ nữ này trông rất xinh đẹp, ta nhìn trông khá là quen mặt, nhất thời cũng chẳng nhớ ra đã gặp ở đâu rồi.

Lúc này viên quân sự trong phủ Nam An Hầu mới hớn hớn đuổi theo phía sau ta, cười trừ lên tiếng “Tần tướng quân, vị mỹ nhân này... cũng là do ngài đưa tới lần trước đó...”

Ta nhìn sang đôi má càng lúc càng đỏ hồng của mỹ nhân, bình thản lên tiếng “Xem ra mỹ nhân này không biết cách hầu hạ hầu gia, không ngờ còn khiến ngài nổi giận. Mau đưa nàng ấy về Tàn phủ, ngày sau, ta sẽ thưởng cho kẻ dưới trong phủ.”

Người phụ nữ này cũng chẳng dám khóc, để mặc viên quân sự dắt theo lui xuống.

Cánh cửa phía sau truyền lại tiếng cọt kẹt, rồi từ từ mở ra, Tư Đồ Lăng xuất hiện với thân hình rắn chắc trước cửa. Ánh nắng ngoài trời xán lạn, ngài vẫn mặc một bộ y phục màu đen, khuôn mặt tuấn mỹ mà lạnh băng, đưa mắt bình thản như không nhìn phụ nữ vừa rời đi, sau đó từ từ nhìn sang phía ta, lúc này mới lùi lại một bước “Vào trong rồi nói chuyện.”

Ta bước qua bậc, ngài liền đóng cửa lại, nắm chặt lấy tay ta rồi thì thầm nói “Ta còn tưởng cả đời này nàng không tới tìm ta nữa chứ?”

Bàn tay của ngài mạnh mẽ mà ấm áp, bao dung nhưng không cho phép từ chối.

Ta tùy ý ngồi xuống bên bàn, đưa mắt nhìn ngài rồi nói “Mỹ nhân lúc nãy hình như không biết điều lắm, khiến ngài không vui vẻ sao?”

“Nàng rất hài lòng khi ta tìm nguồn vui từ người phụ nữ khác?”

Ngài cầm tấm khăn khô lau thanh kiếm Thái A của mình, ánh mắt lạnh lùng chẳng khác nào băng tuyết mùa đông, giọng nói bình thản như không. Lúc ngược mắt lên nhìn ta, ánh mắt đó đã trở nên dịu dàng hơn nhiều.

“Ta đương nhiên hi vọng ngài được vui vẻ. Ta không thể ở bên cạnh ngài thường xuyên, nên đành phải để các mỹ nhân khác bầu bạn cùng ngài, lẽ nào sai sao?”

Giọng ngài trầm hẳn xuống “Nàng nghĩ sao?”

Ta không đáp lại, tự mình rót trà.

Đột nhiên trước mắt loé lên một ánh kiếm lạnh, thanh Thái A của ngài đã đưa đến trước mặt, gần như chạm vào phần cổ của ta, hàn khí từ kiếm từ từ truyền sang da.

Ta vẫn bình thản như không rót đầy ly trà, vòng qua thanh kiếm rồi đưa lên miệng uống.

Mũi kiếm nhanh chóng thu lại, thần tốc chẳng khác nào tia chớp.

Ngài lại tiếp tục lau kiếm rồi than “Vãn Vãn, nhiều lúc ảo não, ta thực sự rất muốn đâm kiếm xuyên lồng ngực, tiện thể lấy tim nàng ra xem, rốt cuộc là nóng hay lạnh, là đỏ hay đen.”

Ta bật cười đáp “Không cần phải moi ra đâu, khẳng định là vừa lạnh vừa đen.”

Ngài lại chán nản hơn “Ta cũng nghĩ vậy.”

Ta lại than dài “Thuốc của ta hết rồi.”

Bàn tay ngài đột nhiên khựng lại, cau chặt đôi mày nhìn về phía ta “Nàng dùng thế nào hả? Lẽ nào coi thứ thuốc đó là kẹo ăn sao?”

Ta mỉm cười khốn khổ nói “Thuốc đó chứa ba phần độc, đâu phải ta không biết dùng nhiều sẽ có hại cho sức khỏe? Thế nhưng ba tháng bị giam lỏng ở Nam Lương, bệnh đột nhiên phát tác liên tục. Ta chỉ mong mỗi quay về Đại Nhuế càng sớm càng tốt, mỗi lần dùng đều dùng liều lượng gấp đôi.”

“Gấp đôi...” Ngài đặt bảo kiếm xuống mặt bàn, phần nộ nhìn về phía ta
“Nàng thực sự điên rồi. Nàng thực sự muốn dày vò bản thân đến mức chết đi mới chịu sao?”

“Không đâu. Tiểu Cẩn còn chưa thể gánh vác được gia nghiệp của Tần gia, ta tuyệt đối không để cho bản thân chết được.” Ta bật cười, lại nói
“Huống hồ, ngài cũng không bao giờ để mặc cho ta chết, phải không nào?”

Ngài trầm ngâm nhìn ta một hồi, đứng dậy đi ra cửa sổ, lên tiếng dặn dò
“Mau mời tiên sinh Vệ Huyền tới đây.”

Người bên ngoài nghe lệnh rời đi, ngài mới bước đến giá sách, tìm kiếm một hồi, mở ra một cơ quan bí mật, lấy một bình ngọc nhỏ đưa cho ta.

“Chỗ ta cũng không còn nhiều nữa. Sau khi đổ đầy vào con Ngọc Tì Hưu của nàng xong, chỉ còn lại chỗ này thôi.”

Lúc ta mở ra xem, quả nhiên chỉ còn hơn mười viên, nếu số lần phát tác nhiều giống như hồi còn ở Ly Sơn, e là chỉ khoảng một, hai tháng là sẽ dùng hết. May mà su khi quay về Bắc Đô, số lần phát tác đã giảm đi hẳn, chỉ là gần đây triệu chứng có vẻ nghiêm trọng hơn trước, chỉ dùng một viên hình như không còn công hiệu.

Thấy ta nhíu chặt đôi mày, Tư Đồ Lăng liền nói “Đợi chốc nữa tiên sinh Vệ Huyền tới đây, ta sẽ bảo ngài ấy chẩn trị kĩ càng cho nàng. Nếu không được, sẽ phải kê đơn thuốc uống một thời gian, xem có đỡ hay không đã.”

Ta ngây lặng người, rồi lên tiếng hỏi “Vây thứ thuốc đó có tiếp tục dùng được nữa không?”

“Có thể, thế nhưng dùng quá nhiều sẽ lợi bất cập hại. Huống hồ ta không thể ngờ được nàng lại dùng nhanh đến vậy, tuy rằng đã sai người chuẩn bị hết các loại thuốc cần dùng, thế nhưng có vài vị thuốc thực sự rất khó tìm,

đến giờ vẫn còn chưa đủ, trong khoảng thời gian ngắn, khó lòng luyện ngay thuốc cho nàng được.”

Thầm áy náy, ta liền nhẹ nhàng lên tiếng “Đã khiến ngài phải lo lắng rồi.”

Căn bệnh của ta đã lâu ngày, nhưng không phải loại bệnh tầm thường, đặc biệt là sau khi chôn sống năm vạn hàng binh Nhu Nhiên, mỗi lần đầu đau khủng khiếp, cả đêm chẳng thể nào ngủ nổi. Năm đó mọi người đã tìm nhiều pháp sư, đại phu có tiếng về trị, mỗi người một kết luận khác nhau, người bảo trúng tà, người bảo là tâm ma, hoặc giả quá đổi mệt mỏi, chỉ cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian là đỡ, thậm chí còn có người nói sau lưng là oan hồn giặc Nhu Nhiên bám theo báo thù. Vô vàn cách chữa trị, nhưng tất cả đều vô hiệu. Mãi cho tới khi Tư Đồ Lăng mời được vị đạo trưởng có tên Vệ Huyền này về chữa trị, mới xác định đây là một loại bệnh hiếm thấy, có lẽ do não bộ đã từng chịu đả kích quá mãnh liệt, cho nên chẳng thể nào trừ bỏ tận gốc. Thế nhưng nếu ít suy tư, lo lắng, chịu khó điều dưỡng lâu ngày, có khả năng giảm được số lần và mức độ phát tác của bệnh.

Thế nhưng hầu như lúc nào ta cũng bồn ba traten mạc, chém chém giết giết, lại còn phải bận tâm đối phó với những âm mưu ám hại trong triều đình, muốn bình tâm tịnh dưỡng cũng khó.

Sau đó, tiên sinh Vệ Huyền thảo luận cùng với mấy đại phu có tiếng kê ra một đơn thuốc định thần dưỡng tâm, cũng từng mang tới cho ta xem. Thế nhưng lúc đó, ta bị bệnh tật dày vò đến khốn khổ, chỉ liếc qua loa, đích thực có vài vị thuốc quý hiếm nhưng cũng chẳng bận tâm. Sau đó, đều do Tư Đồ Lăng sai người đi chuẩn bị, rồi mang sang, ta chưa từng phải lo lắng về chuyện này.

Ngài ngồi cạnh bên ta, than thở “Đại phu chỉ có thể trị bệnh chứ không giữ được mạng, nàng vẫn phải bảo trọng thân thể mình. Kể từ khi nàng mắc bệnh nặng ở núi Tử Nha, sức khỏe đã không được như người thường, sau

đó lại còn bị dày vò nặng nề vào ba năm trước... Cứ tiếp tục không bảo trọng sức khỏe, để lại bệnh căn gì, sau này phiền phức lắm đây.”

Giọng ngài rất dịu dàng, có lẽ ngoại trừ lúc nói chuyện với ta, chẳng mấy khi được nét dịu dàng, quan tâm người khác ở ngài. Ta bất giác cảm thấy mềm lòng, nhìn ngài đầy sâu muộn rồi nói “Đâu phải là ta không muốn giữ gìn? Chỉ là cứ luôn có những bất ngờ khó lường, hoàn toàn nằm ngoài dự tính.”

Ngài trầm ngâm một hồi “Có vài bất ngờ, vốn dĩ đã chẳng hề xảy ra...”

Đang định nói tiếp, bên ngoài có người bẩm báo “Thưa hầu gia, đạo trưởng Vệ Huyền đã tới.”

Tư Đồ Lăng liền dừng lại, bình thản lên tiếng “Mời đạo trưởng vào đây.”

Cửa mở ra, một lão đạo ung dung bước vào, tay áo to rộng, râu tóc bạc phơ, tiêu điều tựa tiên trên trời.

Tư Đồ Lăng đứng lên nghênh tiếp “Xin chào đạo trưởng.”

Vị đạo trưởng Vệ Huyền đã quen biết Tư Đồ Lăng khá lâu, nghe nói không chỉ y thuật hơn người, còn thông tường thiên văn, pháp lực, võ nghệ, mưu lược... Vốn dĩ ngài được mời tới đây để trị bệnh cho ta, sau cùng Tư Đồ Lăng biết được ngài học rộng tài cao, nghĩ ra trăm phương ngàn kế giữ lại bên cạnh, trở thành mưu sỹ đắc lực nhất dưới trướng của mình.

Khi đưa lời chào hỏi xong, ta liền nằm lên giường trúc để ngài bắt mạch, sau đó mỉm cười lên tiếng “Tại hạ lại làm phiền đạo trưởng rồi.”

Ngài mỉm cười nói “Có thể giúp sức cho Tần tướng quân, cũng là niềm vinh hạnh của bản đạo.”

Đã ở trong quân doanh và phủ hầu gia khá lâu, ngài cũng hiểu thấu đạo xử thế, ngôn từ, cử chỉ cũng không khác người bình thường là mấy.

Chần mạch một hồi, ngài tỏ ra kinh ngạc hỏi “Tần tướng quân gần đây có phải lại bị thương nặng? Tại sao lại suy nhược đến mức độ này?”

Đã điều dưỡng bao ngày, ta tự cảm thấy cơ thể đã hồi phục lại nhiều, không biết làm thế nào mà ngài lại đưa ra kết luận như vậy, thế là cau mày nói “Ta? Suy nhược?”

Đạo trưởng Vệ Huyền liền nói “Hoặc có lẽ bản thân tướng quân không hề cảm nhận được, thế nhưng qua mạch tượng của ngài có thể thấy, mạch đập thế này chính là hiện tượng của tâm khí suy nhược, hỏa khí tăng trào. Gan bị động máu, phổi thì suy nhược, tướng quân nhất định thường hay cảm thấy lồng ngực, cánh tay đau nhói, hoa mày chóng mặt, gần đây, càng lúc càng nghiêm trọng, đúng không?”

Ta đưa ta sờ lên trước ngực đích thực cảm thấy hơi đau. Chỉ là chinh chiến sa trường nhiều năm rồi, cũng bị thương rất nhiều, nặng có nhẹ có, làm gì lại không để lại bệnh căn? Bởi vậy ta không bao giờ bận tâm, thế nhưng đau đầu thì...

Ta than dài một tiếng “Lúc phát bệnh ta thường cảm thấy đau đầu, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng, ngay cả An Thần đan của đạo trưởng điều chế trước kia cũng không thể khắc phục được nhanh chóng.”

Chứng bệnh này bình thường thì không sao, thế nhưng phát tác vào lúc lâm trận chinh chiến, thì thực sự là vô cùng nguy hiểm.

Vệ Huyền lại nói “Tướng quân thông minh mà cương liệt, vượt trội so với người tầm thường. Chỉ có điều, vì quá thông minh, lại quá cố chấp, nên khó tránh suy nghĩ quá nhiều, trí não tổn hại, gan hỏa tăng cao, kinh kì

không điều độ, các chứng bệnh tụ lại một lúc, lại càng khó điều trị hơn so với người thường.”

Tư Đồ Lăng cau mày lên tiếng “Nàng ấy từ nhỏ đã như vậy, làm sao có thể thay đổi được chứ? Ngài chỉ có thể đưa ra cách thức trị liệu thế nào mà thôi.”

Vệ Huyền không hề hoảng sợ trước câu nói bực bội đó của ngài, bình thản đáp “Hầu gia, xin thứ cho bản đạo nói thẳng, tướng quân cứ lao tâm lao lực thế này, thuốc dù tốt đến mấy cũng chẳng thể phát huy công dụng. Ta có thể kê đơn điều trị, thế nhưng tướng quân còn không thay đổi, sớm muộn cũng có ngày, cho dù có là Hoa Đà tái thế cũng vô phương cứu chữa.”

Ta sợ hãi, nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười “Vô phương cứu chữa? Đạo trưởng Vệ Huyền có quá lời không? Ngài nói như thể ta đã bước một chân vào quan tài rồi ấy?”

Vệ Huyền lại đáp “Phải chăng tướng quân định đem tính mạng của mình ra đánh cược một lần?”

Ta nắm chặt ly trà, uống một ngụm rồi bình thản đáp “Không cần đánh cược. Cho dù ông trời bắt ta phải qua đời sớm thì đó cũng là số mệnh. Dù sao thì Tần gia chúng ta xưa nay cũng chẳng có ai được hưởng thọ sống lâu cả.”

“Im miệng.”

Bên cạnh liền truyền tiếng quát phần nộ. Lúc đưa mắt sang nhìn, Tư Đồ Lăng đang sầm mặt nhìn ta, ánh mắt sắc lạnh vẫn tràn đầy nỗi lo lắng và sợ hãi.

Ta thoáng run sợ, đang định nói tiếp liền cảm thấy ngải đã cầm chặt bàn tay mình bên dưới mặt bàn, đành bất giác ngậm miệng, lặng lẽ uống trà.

Trà Minh Tiền thượng hạng vốn dĩ ngào ngạt hương thơm, thanh nhã tuyệt vời, thế nhưng lúc này lưỡi ta gần như tê dại, chẳng cảm nhận được mùi vị gì cả. Bàn tay của Tư Đồ Lãng mạnh mẽ mà ấm áp, mang theo toàn là bao dung, yêu thương mà trân trọng ngải luôn dành cho ta.

Tư Đồ Lãng sau cùng đưa mắt nhìn sang đạo trưởng Vệ Huyền “Mời ngài đi kê một đơn thuốc điều trị. An Thần đan đó vẫn còn thiếu vài vị thuốc, ta vẫn đang cho người đi tìm về, trong vòng một tháng cần phải luyện xong.”

Vệ Huyền liền đáp “Được rồi! Chỉ là bệnh tình của tướng quân có biến đổi, ta cần phải bàn bạc với người ta nữa. Lượng thuốc điều phối phải điều chỉnh lại, thì mới có hiệu quả hơn được.”

Tư Đồ Lãng gật đầu rồi nói “VẬY ngài đi đi, còn thiếu thứ gì cứ việc sai người đi tìm, không cần phải để tâm đến giá cả.”

Vệ Huyền mỉm cười đáp “VỚI tài lực của Nam An Hầu và Tàn phủ, đương nhiên là chẳng bao giờ bận tâm đến giá cả. Thế nhưng có một vài vị thuốc quý hiếm, thực sự khó mà cầu được. Giống như năm đó cần dùng đến linh chi thượng hạng, nghe nói ở phủ Thái tử có được linh chi ngàn năm, may mà Thái tử lại tâm sư học đạo đồng môn với tướng quân, niệm tình cũ, tìm người sang hỏi ý kiến, ngài liền cho người mang sang tặng.”

Chuyện này ta cũng biết. Nhiều năm nay, Tư Đồ Lãng đi khắp nơi tìm danh y trị bệnh cho ta, không ngờ Tư Đồ Vĩnh như thể muốn chống đối lại với ngài. Tư Đồ Vĩnh cũng đi khắp nơi tìm đại phu giỏi, mấy lần vô tình gặp mặt, ta cũng bị ngài lôi về phủ cho đại phu giỏi ngài tìm được chẩn mạch. Không hề thấy Tư Đồ Vĩnh đưa cho ta bất cứ đơn thuốc nào hết cả,

thể nhưng ngài luyện ra được thứ linh đan bảo mệnh như Tuyết Chi Đan, đã hai lần cứu ta thoát chết, cũng coi như là một thành tích tuyệt vời.

Vệ Huyền vừa đi, chỉ còn lại mỗi ta với Tư Đồ Lăng nhìn nhau im lặng.

Mồ hôi túa ra từ lòng bàn tay của ngài khiến tay ta cũng ướt đầm, hơn nữa ngài càng lúc càng nắm chặt bàn tay ta hơn.

Ta liền rút ra, nhìn ngài mỉm cười “Ngài đừng lo lắng, mạng ta lớn lắm. Cho dù thực sự phải chết trẻ thì cũng là chuyện của hai mấy năm nữa, cho nên bây giờ không cần phải lo lắng.”

Ngài liền nhìn ta chăm chú, ánh mắt mơ màng, hoang mang. Tiếp đó ngài đồng dạng lên tiếng “Nếu nàng không thể cùng ta sống đến đầu bạc răng long, vậy thì cho dù ta tranh đoạt nhiều hơn nữa, cũng còn ý nghĩa gì?”

Trái tim ta đột nhiên quặn thắt, bất giác cúi đầu xuống rồi dịu dàng đáp “Ta biết rồi.”

Ngài khẽ than, giang tay ôm ta vào lòng, giọng nói trầm lắng mà mang theo biết bao thương tiếc và lo lắng.

“Nàng biết gì chứ? Nếu nàng biết, tại sao lại dày vò bản thân đến mức này?”

Vòng tay ngài rất lớn, ôm ta vào lòng rất chặt, khiến ta bất giác muốn tựa mãi vào đó, chẳng muốn rời xa.

Tư Đồ Lăng tuyệt đối là một người đàn ông tốt có thể gửi gắm chung thân, nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời. Những hoàng hoa khuê nữ danh môn gia giáo với dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, không biết có bao người ngưỡng mộ một anh hùng cái thế như ngài, vậy mà ngài lại chỉ dành tình cảm cho một tiểu sư muội xưa nay không hề biết hiện thực, nét na như

ta. Trong lúc bôn ba trận mạc sa trường, ngài vẫn phải hao tâm tổn sức suy nghĩ về ta, đích thực là làm khổ ngài rồi.

Ta lặng lẽ ôm lại ngài, tựa trước lồng ngực ngài, mãi lúc sau mới nói “Lãng, xin lỗi ngài.”

Ngài đưa tay lên, tháo chiếc trâm cài trên tóc ta xuống. Mái tóc đen nhánh nhanh chóng xõa xuống bên hai vai. Ngài từ từ vuốt lên mái tóc đó, rồi vén chúng ra phía sau. Đứng quay lưng lại so với ánh sáng khiến khuôn mặt ngài mơ hồ, chỉ có đôi mắt kia dường như đã ôn hòa, dịu dàng hơn mọi ngày nhiều, chứ chẳng còn nét lạnh lùng mà nghiêm nghị nữa.

Đôi môi ấm nóng của ngài nhẹ nhàng chạm nhẹ lên vùng trán ta, mềm mại mà dịu dàng. Cả cơ thể ta cứng đờ lại, cúi đầu vùi mặt vào phần cổ của ngài để tránh đôi môi.

Trái tim ngài đang đập rất mãnh liệt, thế nhưng chiếc ôm lại tỏ ra dịu dàng mà bình tĩnh. Dường như cảm thấy chán nản, ngài khẽ lên tiếng “Vãn Vãn, hãy nghe ta một câu, hãy giao lại Tần gia cho Tiểu Cẩn, an tâm làm phu nhân của ta đi. Nàng phải biết... nàng phải biết, ta không những đợi chờ đến mức đau khổ mà cũng... nhẫn nhịn đến mức đau khổ rồi.”

Trái tim ta lúc này như đang bị lửa đốt cháy, nhưng lại tê dại không còn cảm thấy đau đớn, dường như người đang bị thiêu đốt con tim đó không phải là bản thân vậy.

Ta khẽ cất tiếng “Ngài không thích mấy mỹ nhân đó sao?”

Ngài bỗng nín thở, càng ôm chặt ta hơn trước, cứ như thể muốn bẻ gãy ta luôn vậy. Mãi một lúc sau, ngài mới thở hắt ra rồi chán nản nói “Vãn Vãn, nàng biết rõ ta không hề thiếu phụ nữ, ta cũng không cần người phụ nữ khác.”

Ta im lặng, hơi thở của ngài rất nặng nề, lồng ngực phập phồng rất lâu, mãi vẫn chưa hề bình ổn lại. Ngài nhẹ nhàng từng tiếng “Ta là đàn ông. Ta chỉ muốn chung thủy với một người phụ nữ, thế nhưng ta cũng hy vọng người phụ nữ của ta chỉ chung thủy với một mình ta thôi.”

Ta đột nhiên giật mình, định đẩy ngài ra mà chẳng thể nào làm được. Cho dù uất ức hay nhục nhã, ta hoàn toàn không có tư cách bày tỏ cùng ngài. Ngài đã từng nói rằng, nếu có uất ức gì, ngài cũng có thể cùng ta gánh chịu. Thế nhưng điều này không có nghĩa là, ngài có thể chịu đựng uất ức và nhục nhã đó hết lần này đến lần khác.

Tuy rằng ta có thể tự khuyên bản thân hãy coi những chuyện nam nữ ái ân giữa ta và Thuần Vu Vọng xảy ra tại phủ Chấn Vương và Ly Sơn là một trò chơi, thế nhưng ta chẳng thể nào khiến ngài cũng coi chuyện đó là một trò chơi.

Trong lòng cảm thấy bế tắc, thế nhưng sau cùng ta vẫn dũng cảm lên tiếng “Lăng, là ta có lỗi với ngài. Nếu ngài muốn giải trừ hôn ước, hoặc cưới thêm một trắc phi nào khác, ta đều không có ý kiến gì hết.”

Tư Đồ Lăng thở hắt ra, chuyển dịch bàn tay ôm eo ta lên đến phần cổ, bất cứ lúc nào cũng có thể tăng lực bóp nát. Ngài nghiêng răng lên tiếng “Văn Văn, rốt cuộc nàng có hiểu được ta cần thứ gì không? Ta thực sự muốn bóp chết nàng.”

Ta cúi đầu, mái tóc dài buông xuống, che đi khuôn mặt ta cũng che đi cả ánh mắt của ngài. Nắm chặt lấy tay ngài, ta lên tiếng “Ta hiểu chứ. Chỉ là... ta có những cố chấp riêng của mình, có quá nhiều việc, ta chẳng thể buông tay được. Còn nữa, một số việc đã xảy ra, ta hoàn toàn không biết phải bù đắp cho ngài thế nào.”

“Nàng muốn bù đắp? Được, Văn Văn, bây giờ ta sẽ nói cho nàng biết, phải bù đắp ta như thế nào.”

Ngài để ta ngồi thẳng lên, nhìn thẳng vào ta bằng đôi mắt đen láy, như thể muốn nhìn thấu tận đáy con tim ta “Đừng có kéo dài thêm nữa, chúng ta hãy thành thân đi. Hãy giao lại quân đội Tần gia cho Tần Cẩn, nàng yên tâm làm thê tử của ta, tịnh dưỡng chăm lo sức khỏe, rồi sinh con để cái cho ta. Như vậy là đủ rồi.”

“Quân đội Tần gia và nhà họ Tần... Tần Cẩn vẫn chưa thể nào gánh vác nổi...”

“Đệ ấy không gánh vác nổi, lẽ nào nàng thì gánh vác được với thân thể yếu đuối thế này sao? Huống hồ, trong triều đình một ngày còn có ta, nàng không cần phải lo người khác ức hiếp Tần gia.”

“Ta biết ngài đối xử với ta rất tốt.”

Ta nói xong, lại do dự một hồi. Ta biết ngài đối xử với ta tốt, thế nhưng tại sao mỗi lần ngài nhắc đến chuyện thành thân, ta đều muốn kéo dài thời gian một cách vô thức? Biên cương gần đây khá bình an, ta phụng mệnh hồi kinh, nguyên nhân chủ yếu là vì ngài mong ta quay về, rồi sẽ cử hành hôn lễ. Thế nhưng, ta lại tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống công chúa cầu thân mà vốn dĩ, một tướng quân Chiêu Vũ như ta, hoàn toàn không cần phải làm, để rồi vô duyên vô cớ bị ức hiếp, lại còn nhận thêm một đứa con gái nuôi nữa.

Bởi vì A Tĩnh sao?

Chôn sống năm vạn hàng binh Nhu Nhiên dưới chân Yến Sơn, ta quay về đỉnh Lạc Đà, quay về thôn làng nhỏ khắp nơi rải đầy xương cốt. Khi nhặt lại từng mảnh xương của A Tĩnh, trái tim ta dường như vỡ nát và trở nên tê dại, như một tên ngốc, ngay cả nước mắt cũng đã cạn khô. Không còn biết đau đớn, không còn thấy hận thù, lại càng chẳng biết đến tình yêu.

Hoặc có lẽ, bị dày vò trong nỗi uất ức, nhục nhã tưởng như phát điên đó, ta đã chẳng biết phải yêu như thế nào nữa. Ta nhận được sự an ủi và bao dung từ Tư Đồ Lăng, nhưng chưa từng hồi đáp lại ngài bất cứ thứ gì.

Tư Đồ Lăng nhìn ta chăm chăm, thì thầm bên tai ta “Văn Văn, nghe ta khuyên một câu, hãy đặt hết những chuyện vặt vãnh đó sang một bên. Bảo trọng bản thân, sống cuộc sống của mình thật vui vẻ và hạnh phúc.”

Ngài nói rất thành khẩn, đôi mắt ta ướt đẫm, bất lực đáp lại “Được... chúng ta... hãy thành thân đi.”

“Văn Văn!” Giọng ngài đã dịu dàng hơn trước rất nhiều “Phủ Nam An Hầu của ta đã chờ đợi chủ nhân của nó lâu quá rồi.”

Ta gật đầu rồi lại nói thêm “Tương Tư... là một đứa trẻ ngoan mà chân thành, ta muốn giữ cô bé ở bên cạnh... với thân phận là con gái.”

Thân người ngài bỗng cứng đờ lại, tiếp đó lắc đầu nói “Văn Văn, cô bé có phụ thân. Hơn nữa phụ thân của cô bé và nàng... ta không muốn nhìn thấy Tương Tư. Nàng hãy giao lại nó cho Thuần Vu Vọng.”

Ngài nhắc đến Thuần Vu Vọng, khiến ta bất giác nghẹt thở, cũng chẳng dám nghĩ nhiều, ngang ngạnh đáp “Thuần Vu Vọng có khả năng đã chết rồi.”

“Hắn chưa chết.”

“Ta đã đâm hắn một kiếm trí mạng.”

“Thế nhưng hắn hoàn toàn chưa chết.” Tư Đồ Lăng nghiêm nghị nhìn vào mắt ta, từ từ nói tiếp “Hắn không những chưa chết, hơn nữa gần đây còn phải tai mắt đến Tần phủ để nghe ngóng tình hình của Tương Tư.”

Ta thở hắt ra một hơi, bàn tay đột nhiên lạnh giá. Đây là lần đầu tiên ta nghe được tin tức của Thuần Vu Vọng một cách chuẩn xác, thật không ngờ lại xuất phát từ Tư Đồ Lãng.

Bề ngoài tưởng ngài chẳng mấy bận tâm đến những chuyện xảy ra tại Nam Lương, thế nhưng chẳng ngờ ngài lại âm thầm cho người đi điều tra, mới có thể nhận được tin tức trước cả ta và Tư Đồ Vĩnh, hơn nữa còn biết rõ mọi tin tức liên quan đến Thuần Vu Vọng.

“Hắn là người Nam Lương, hơn nữa là Chấn Vương của Nam Lương. Cầu thân không thành, hai nước rất có khả năng từ giờ sẽ trở thành địch thủ. Huống hồ, hắn lại còn vô lễ với nàng.” Ngài như đang truy hỏi “Nàng vẫn muốn giữ lại con gái của hắn hay sao?”

Cổ họng ta khô khốc, nhất thời chẳng nói được lời nào, chỉ lắc đầu một cách vô thức.

“Vậy thì, mau đưa cô bé về đi.” Tư Đồ Lãng ung dung nói tiếp “Chuyển giao cho người mà hắn âm thầm phái đến đây là được rồi. Phụ vương của Tương Tư vẫn còn, thân phận cô bé tôn quý, cả đoạn đường đi tự nhiên sẽ được chăm sóc thận trọng.”

Mãi lâu sau, ta mới có thể đáp lại “Được...”

Trên đường quay về phủ, trong lòng ta cảm thấy hoang mang vô cùng, lúc này xe ngựa đột nhiên dừng lại. Khi ta thò đầu ra ngoài nhìn, phu xe đã quay lại bẩm báo “Tướng quân, có chiếc điều của trẻ con đang treo trên xe của chúng ra, cô bé đang vừa khóc vừa đuổi theo chiếc xe của chúng ta đó.”

Lúc ta vén rèm lên nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy một đứa bé gái mặc y phục đỏ tạc tuổi Tương Tư, đang vừa khóc vừa chạy lại gần. Bên cạnh cô bé còn hai người bạn nữa, là hai cậu bé trai lớn hơn cô bé đôi chút.

Thấy ta ra ngoài, bé gái nhỏ đó liền đứng lại, nhìn về phía ta đầy hoảng sợ, lại nhìn lên nóc xe ngựa của ta. Hai đứa bé trai tiến lên trước, lần lượt nắm tay trái và phải của cô bé, do dự không biết có nên xin lại cánh diều từ ta hay là rời khỏi.

Ta hiểu được mấy đứa trẻ này đều rất sợ ta, liền vịn vào thành xe ngó lên nhìn, thì thấy một chiếc diều hình con thỏ trắng với đôi mắt đỏ đang vương trên nóc xe của mình.

Đưa tay gỡ nó xuống, ta liền mỉm cười vẫy tay gọi đứa bé gái rồi nói “Lại đây nào, ta trả lại cho cháu.”

Đứa bé đó vẫn không dám tiến lại, cắn ngón tay nhìn ta bằng đôi mắt dăm lệ. Ta đang định bảo tùy tùng đưa tới, một đứa bé trai liền dũng cảm chạy lại, nhận lấy chiếc diều, nắm chắc bên tay rồi vội vã quay trở lại bên bé gái kia, hô một tiếng, sau đó cả ba đứa nhóc chạy đi, rồi nhanh chóng biến mất ở góc đường.

Xe ngựa lại tiếp tục tiến lên phía trước, ta liền hỏi phụ xe “Giờ có phải là thời gian trẻ con rất thích chơi diều không?”

Phụ xe thấy ta hỏi như vậy, hiển nhiên là có phần kinh ngạc, lắp bắp lên tiếng “Chơi diều... chắc... chắc là như vậy. Trẻ con đứa nào cũng ham chơi, lúc này thời tiết không lạnh cũng chẳng nóng, đích thực... đích thực là rất nhiều nơi bày bán mấy con diều này. Thế nhưng thả diều trên đường đi, thực sự là không thoả đáng... không thoả đáng...”

Ta hạ giọng nói “Chúng ta hãy đi ngang qua chợ đi, ta mua một chiếc diều rồi về.”

Phụ xe nghe vậy lắp bắp lên tiếng “Cái... cái gì ạ?”

Ta phát lộ “Người không nghe thấy ta nói gì hay sao? Đi mua một chiếc điều.”

Lúc quay về phủ, ta bất ngờ khi không thấy Tương Tư chơi đùa trong sân vườn, nhưng lại nghe thấy tiếng cô bé hoan hô truyền ra từ trong phòng.

Lúc ta cầm theo chiếc điều vào trong, Tương Tư đã xông tới ôm lấy đùi ta, hớn hở khoe cùng ta rằng “Mẫu thân, mau xem con vẽ mấy con tò he này...”

Đưa mắt liếc qua, ta thấy mấy con tò he được nặn trước đó, giờ đã tô thêm sắc màu, tất cả đều là mặt trắng như ngọc, tóc đen như gỗ mun, môi đỏ mắt đen, mặc y phục màu trắng và các viền y phục đều được phối màu xanh da trời, thi thoảng điểm xuyết một vài bông hoa màu tím. Vậy nên trông chúng bây giờ càng sinh động hơn trước nhiều lần.

Mấy con tò he được đặt ở chỗ sạch sẽ gọn gàng, còn mặt bàn thì lấm chấm, nhoe nhoét đầy những màu sắc sặc sỡ, ngay cả y phục của Tương Tư cũng nhem đầy màu. Sau khi cô bé ôm lấy ta, ngay cả bộ y phục màu đen của ta lúc này cũng đã nhá nhem lòa lẹt.

Thẩm Tiểu Phong đang lau tay, mỉm cười lên tiếng “Tiểu thư Tương Tư tỉnh dậy không thấy tướng quân đâu, chạy loạn trong phòng, không biết nhìn mấy con tò he này kiểu gì mà cứ nói đó là bản thân mình cùng phụ mẫu. Sau đó, người chạy tới thư phòng lấy mực màu tô lên... Thuộc hạ sợ người làm hỏng nên cũng vẽ giúp vài nét.”

Thẩm Tiểu Phong không phải là thị nữ tầm thường, cũng hiểu biết đôi chút về thư họa, vậy nên hoàn toàn có khả năng tô màu mấy con tò he này giúp Tương Tư. Còn Tương Tư vì đã tự tay tô vẽ, nên tự coi đó là công lao của mình, kéo ta đến một chỗ, bình phẩm xem trông con tò he đó có giống Thuần Vu Vọng hay bản thân không.

Ta chẳng mấy để tâm, miễn cưỡng đưa mắt nhìn qua, đưa con điều ra trước mặt Tương Tư rồi nói “Đợi khi nào mẫu thân rảnh rồi, sẽ cùng con đi thả điều. Cái này chơi vui hơn.”

Tương Tư mỉm cười vui vẻ khiến đôi mắt to tròn biến thành hai đường cong đáng yêu, giờ cao con điều rồi nói “Được ạ, hay quá, mẫu thân, chúng ta đi thả điều luôn bây giờ đi.”

Con điều có màu sắc sặc sỡ, với hình bướm bướm bé xinh, độ dài tương đương với chiều cao của Tương Tư.

Ta đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài “Trời đã muộn rồi, để ngày mai nhé!”

Tương Tư lập tức lắc đầu nói “Trời vẫn chưa tối mà, mẫu thân, chúng ta đi thả điều luôn đi.”

“Ồ trong phủ toàn là cây cối, còn tường rào lại chắn gió, làm sao mà thả điều được? Ngày mai mẫu thân đưa con ra ngoại thành, tìm một chỗ thoáng mát, rộng rãi để thả điều nhé!”

“Con muốn thả điều luôn bây giờ mà, mẫu thân... mẫu thân...”

Trẻ con một khi đã nhõng nhẽo thì đích thực là đáng yêu và mê hoặc vô cùng. Đúng lúc ta đang đau đầu, Thẩm Tiểu Phong mỉm cười nói “Cũng không cần phải ra ngoại thành đâu. Chúng ta ra cửa phía Đông, có một khoảng đất rộng, vốn để trống chuẩn bị cho Minh Thừa tướng xây lại phủ đệ, sau đó, Minh Thừa tướng xảy ra chuyện nên đã bỏ trống lâu rồi. Lúc này đang có gió bắc, chỗ đó lại vắng vẻ, chắc là có thể thả điều được.”

Tương Tư nghe vậy, lại càng không chịu đợi, kéo lấy tay áo ta, chạy ra ngoài chơi.

Ta định không thêm bận tâm đến Tương Tư, nhưng lại nhớ ra Thuần Vu Vọng đã sai người tới đây tìm cô bé, chỉ sợ sớm muộn gì cũng phải xa cách, nhanh chóng mềm lòng, chẳng thể nói lời từ chối đành đổi chủ ý “Vây... cũng được. Chúng ta ra ngoài đó thử xem sao. Nếu không thả được, thì chúng ta phải quay về ngay nhé!”

Tương Tư đang ở độ tuổi nghịch ngợm, hiếu động, cầm con điều chạy rất nhanh. Con điều cứ thế bay theo bước chạy của Tương Tư, dưới ánh hoàng hôn đỏ rực cuối ngày, trông càng thêm xán lạn, tuyệt đẹp.

Đợi đến khi ra khỏi cửa, quả nhiên nhìn thấy một khoảng đất trống rộng rãi, bởi vì gần phủ họ Tần, nên cũng có người đến quét dọn định kì, chỉ là rêu xanh vẫn mọc trong các kẽ đá lát dưới mặt đất. Lại nhìn vào bãi cỏ xanh cao đến thắt lưng vây quanh bờ tường, thì thoáng có thể nhìn thấy vài con mèo hoang hoặc chồn. Mấy cây đa, cây tùng tuy to lớn nhưng lại ở khá xa, nên cũng không hề chắn gió.

Chỗ này thực sự là rộng lớn, ít nhất đủ để chơi điều thoải mái.

Chỉ là trong lúc gỡ dây điều cho Tương Tư, ta bất giác liếc nhìn về khoảng đất đó.

Minh Thừa tướng năm đó cũng là một nhân vật lợi hại một tay che cả bầu trời. Thế nhưng lúc ngài đưa cả gia tộc của mình lên đỉnh cao đầy vinh hiển, thì cũng là lúc bị gán cho tội danh mưu phản Hoàng đế, toàn môn đều bị xử chém. Danh gia vọng tộc, kim ngọc mãn đường, vinh hoa phú quý, chỉ trong chớp mắt đã biến thành nhà hoang đất trống, chỉ còn biết bầu bạn cùng ánh tà dương và mấy thân cây già mà thôi.

Ánh hoàng hôn lúc này đỏ rực, những áng mây trên trời đều như đang bị thiêu đốt, tỏa ra những ánh sáng màu vàng chói lóa, khắp mọi nơi đều trở nên sặc sỡ. Thế nhưng sắc trời cũng không được xán lạn như khi mặt trời

còn trên cao, lúc này chỉ như đang tỏa nốt chút nhiệt lượng cuối cùng trong ngày mà thôi.

Ta cũng chẳng còn nhớ lần cuối cùng mình thả diều là khi nào nữa. Có lẽ lúc ta còn nhỏ như Tương Tư, mẫu thân cũng từng dắt tay ta như Tương Tư, tận tình gỡ dây diều, nhìn ta chạy ngược chiều cơn gió, nhìn chiếc diều được gió đưa lên, càng lúc càng xa, rồi bay lượn trong mây trời...

Thế nhưng sau khi mẫu thân qua đời, những kí ức này dần trở nên mơ hồ, chỉ những lúc cùng Tương Tư làm lại những việc này, ta mới dần dần nhặt lại những mảnh kí ức vụn vỡ, nhạt nhòa của tuổi thơ.

Khi con diều đã bay lên cao, tiếng hoan hô vui vẻ của Tương Tư dần khiến cho sắc trời lúc này càng thêm rạng rỡ, sáng tươi.

Ta khoanh tay, nhìn Thẩm Tiểu Phong cùng Tương Tư chạy trên khoảng đất trống, hồi ức về những niềm vui, những trò chơi khi còn thơ ấu, ta lại bất giác sầu muộn, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Đứa bé gái nhỏ xinh này tuy lớn lên trong phú quý, sang giàu, cả đời chẳng phải âu lo chuyện ăn no mặc ấm, thế nhưng khó tránh lại giống ta, sau khi trưởng thành càng lúc lại càng không nhớ rõ những chuyện có liên quan đến mẫu thân.

Ta lặng người tựa vào bờ tường, phía bên đó, có một tên ăn mày mặc rách rưới tập tễnh bước lại, đưa mắt nhìn Tương Tư hoạt bát, vui vẻ, liền đứng trước mặt ta xin xỏ “Xin công tử hãy ban cho chút gì, xin công tử hãy ban cho chút gì...”

Nơi này người qua kẻ lại rất ít, ta không hiểu tại sao lại có người chạy tới tận đây để ăn xin, hơn nữa lại còn dám xin một người lạnh lùng như băng, sát khí đằng đằng như ta. Bực bội đưa mắt lườm hắn, đột nhiên nhận ra

điểm sơ hở, ngoài mặt ta vẫn bình thản như không, lấy nén bạc trong túi rồi đặt vào bát ăn xin của hắn.

Năm lạng bạc nói nhiều không nhiều, nhưng nói ít cũng không ít, đủ cho một gia đình dùng một, hai tháng. Thế nhưng tên ăn xin này không hề tỏ ra kinh ngạc, cúi đầu khom lưng rồi nói “Đa tạ công tử, đa tạ công tử.”

Sau đó hắn lại tập tễnh, từng bước từng bước, chậm rãi đi tiếp về phía Bắc con đường. Ta ngược đầu lên thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, liền cất tiếng hỏi “Tương Tư, trời muộn rồi, chúng ta phải về nhà thôi.”

Tương Tư vẫn lưu luyến, nên Thẩm Tiểu Phong phải đưa lời dỗ dành “Mẫu thân tiểu thư còn có việc, chúng ta quay về thôi.”

Lúc này Tương Tư mới lập cập thu dây điều lại.

Ta bước lại gần Thẩm Tiểu Phong, thì thầm dặn dò “Mau phái người đáng tin cậy đi theo tên ăn mày kia, điều tra rõ lai lịch nguồn gốc của hắn, không được kinh động đến hắn. Sau đó quay về bẩm báo lại cho ta.”

Thẩm Tiểu Phong vội vâng tuân lệnh, lập tức vào trong phủ tìm người. Tương Tư vẫn còn ngô nghê, lúc thu dây điều lỡ tay tuột mất, đầu cuộn dây rơi xuống mặt đất, chiếc điều lại bay cao lên trời.

Nghe thấy tiếng thét của Tương Tư, ta vội tóm lấy đầu dây, kéo lại con điều về. Chỉ có điều dùng sức hơi mạnh, con bướm bướm nhỏ ở phía sau đã bị kéo rời khỏi con bướm bướm lớn. Mắt nhìn thấy con bướm bướm nhỏ từ từ rơi xuống mặt đất rồi bị gió cuốn đi, vi vu trên bầu trời cao.

Tương Tư thấy vậy, méo mào rồi nói “Mẫu thân, con bướm bướm nhỏ bay mất rồi. Bay mất rồi.”

Ta thu gọn dây lại, đưa lời an ủi “Không sao đâu, con bướm bướm lớn vẫn còn, chúng ta vẫn có thể thả điều được mà.”

Tương Tư lại càng mếu méo hơn trước “Thế nhưng con bướm bướm nhỏ bị gió cuốn đi rồi.”

Ngước mắt lên nhìn con bướm bướm nhỏ, thấy nó đã bị gió cuốn lên tận trời cao, càng lúc càng xa hơn, hiển nhiên là chẳng thể nào lấy lại được nữa. Thấy Tương Tư bật khóc, ta chỉ còn biết mỉm cười dỗ dành “Không sao đâu, nếu con không thích cái này, ngày mai mẫu thân sẽ sai người ra chợ mua một chiếc khác to hơn, đẹp hơn, được không?”

Tương Tư vẫn cứ khóc lớn chỉ vào con bướm bướm nhỏ đã bay tít trên trời cao rồi nói “Thế nhưng con bướm bướm nhỏ kia đã rời khỏi mẫu thân của nó rồi. Nó không biết sẽ bay về phương nào. Hơn nữa còn không bao giờ có thể gặp lại mẫu thân được nữa.”

Ta chết lặng người, nhìn vào con bướm bướm lớn trong tay, lại nhìn con bướm bướm nhỏ đang bay trên trời cao, quả nhiên cảm thấy con bướm bướm nhỏ kia thực sự thê thảm và đơn độc, thậm chí nhìn vào con bướm bướm lớn trong tay mình, cũng có cảm giác y hệt như vậy.

Ta lặng lẽ nắm chặt lấy bàn tay của Tương Tư, rồi dắt cô bé quay về phủ.

Cả đường đi, Tương Tư vẫn không ngừng nhìn về phía con bướm nhỏ bị cuốn đi, nước mắt lưng tròng, miệng không ngừng than khổ thay cho cặp mẫu tử bướm bướm. Thế nên tâm trạng ta cũng từ từ trở nên buồn bã, mệt mỏi hơn như thể ánh chiều tà càng lúc càng sậm xuống, rồi dần chuyển sang màn đêm.

Động hương trần, rặng liễu Giang Nam xanh mướt

Đến sau bữa tối Thẩm Tiểu Phong mới quay về, đưa cho ta một tờ giấy, trên đó có viết một địa chỉ, cũng cách Tần phủ phải đến mười dặm đường.

“Đó là một căn nhà có một sân một phòng, trông ra thì rất tầm thường, có điều cũng không phải là nơi một ăn mày có thể ra vào được.” Thẩm Tiểu Phong đưa lời bảm báo “Thế nhưng tên ăn mày này nhún người một cái đã nhảy vào trong, thân thủ khá giỏi. Vùng quanh đó cũng có người đi lại tuần tra, tuy rằng không đông lắm, thế nhưng vừa nhìn qua là biết toàn cao thủ. Người của chúng ta sợ rút dây động rừng cho nên không dám vào trong điều tra sâu hơn.”

Ta nghe bảm báo liền cảm thấy có phần kinh ngạc. Tên ăn mày này hiển nhiên không phải là người tầm thường. Hẳn rõ ràng chính là Tiểu Thích, thị vệ tâm phúc của Thuần Vu Vọng. Khi còn ở Ly Sơn, hắn đã canh bên ngoài cửa phòng ta bao nhiêu ngày, cho dù kỹ năng cải trang có giỏi tới đâu, ta cũng vẫn nhận ra được. Còn hắn, khi tiến tới xin tiền của ta, hoàn toàn nhằm mục đích cố tình nói cho ta biết sự tồn tại của mình.

Tư Đồ Lăng từng nói xung quanh phủ họ Tần có xuất hiện tai mắt của phủ Chấn Vương Nam Lương, vậy nên sự xuất hiện của Tiểu Thích không hề khiến ta cảm thấy kì lạ. Ta thậm chí còn có thể đoán định, hắn và đồng đảng của mình nhất định tới đây là vì Tương Tư.

Nếu Thuần Vu Vọng đã chết, những người ở cạnh ngài chẳng ai không biết ngài có ý gửi gắm Tương Tư lại cho ta, đương nhiên sẽ không tới đây

tìm người. Thế nhưng nếu Thuần Vu Vọng còn sống, việc đầu tiên ngài làm khi tỉnh lại, nhất định chính là phái người đi tìm ta để đòi lại con gái bảo bối của mình.

Thế nhưng nói cho cùng Bắc Đô là kinh thành Đại Nhuế, những cao thủ này tìm chỗ dừng chân ở quanh phủ họ Tần, cho dù muốn chờ thời cơ liên hệ với ta hay đào thoát khi bị kẻ khác phát hiện hành tung, cũng đều tiện lợi. Vậy tại sao, bọn chúng lại cố ý tìm một nơi cách chỗ ta ở xa như vậy để ẩn náu?

Trầm ngâm một hồi, ta liền bảo thị nữ đưa Trương Tư vào phòng đi ngủ, bản thân lại cùng Thẩm Tiểu Phong cùng mấy viên tùy tùng khác thay y phục màu tối, lặng lẽ đi ra ngoài theo cửa sau, nhanh chóng tiến về nơi mà bọn Tiểu Thích đang ẩn náu.

Khi đến gần nơi đó, Thẩm Tiểu Phong đã kéo tay áo ta lại, rồi chỉ về chỗ nào đó trên nóc nhà. Ta phát hiện ra có cao thủ tiềm phục trên đó, lập tức cầm chặt thanh kiếm Thừa Ảnh trong tay, ra hiệu mọi người trật tự, đi về phía căn nhà đó bình thản như không.

Trời lúc này đã tối, gió thổi vi vu, ánh trăng mờ ảo, cánh cửa đóng kín không thể nào chặn hết được tiếng đàn ca, múa hát truyền từ bên trong ra.

Tiếng đàn nghe rất hay, uyển chuyển nhịp nhàng, mang đậm tình cảm, ta tuy không hiểu âm luật, thế nhưng nghe thấy tiếng đàn trong vắt tựa nước suối, chẳng đọng chút bụi trần, cũng cảm thấy thú vị lạ thường. Tiếng hát là của một phụ nữ, hơn nữa còn nghe rất quen, nhưng ta nhất thời chẳng nhớ ra đó là ai.

Chỉ nghe thấy nàng ta đang cất tiếng hát vang “Hoa đã không tên, trăng đã vô vị, rượu đã nhạt nhẽo. Thực sự là chán ngắt, mất hết mọi hứng thú. Nấu chín Vũ Anh, ăn vào no bụng. Đập nghiền đốt sách, chặt đàn xé tranh, hủy diệt hết mọi văn chương...”

Bài ca chưa hết, giọng hát vẫn còn ngân nga, một tiếng động chói tai vang lên, tiếp đó tiếng đàn cũng dứt, nhưng dư âm vẫn còn đọng lại.

Đêm lạnh giá băng, ta cảm thấy gió lạnh như đang bao quanh cơ thể. Ta cau mày, ôm chặt lấy bờ vai của mình. Có một thân hình như quỷ hồn vụt qua, phi nhanh đến trước mặt ta, người này chính là Tiểu Thích.

Lúc mấy tùy tùng đi theo sau ta định đưa kiếm lên chặn lại, ta liền giơ tay kêu ngừng, lặng lẽ nhìn về phía Tiểu Thích “Người tìm ta?”

Tiểu Thích khẽ khàng lên tiếng “Thuộc hạ không dám. Là Điện hạ muốn gặp người.”

Ta thất thanh nói “Người... người nói cái gì?”

Cánh cửa kia đã mở ra, hai viên thị vệ tâm phúc của Thuần Vu Vọng đứng thành hai hàng, đưa tay cung kính mời ta bước vào trong. Ta phất nhẹ tay áo, đưa theo tùy tùng từ từ tiến vào bên trong. Cánh cửa lập tức khép lại, rồi được cài chặt then.

Thẩm Tiểu Phong căng thẳng đi theo sau nhẹ nhàng thì thầm “Tướng quân, cẩn thận cạm bẫy.”

Ta lắc đầu, vỗ nhẹ lên bàn tay nàng ra hiệu giữ bình tĩnh.

Thuần Vu Vọng đã từng nhiều lần ép buộc ta, thế nhưng không phải là kẻ tiểu nhân thích ám toán người khác. Huống hồ lúc này công thành đã đóng, cho dù ngài muốn gây thương tích hay bắt giữ ta, bản thân dù có mọc cánh cũng khó mà thoát khỏi.

Đèn trong phòng sáng lên, không nhìn rõ bóng hình của Thuần Vu Vọng, nhưng có thấy một người phụ nữ đang thướt tha đứng đó, hành lễ, rồi bước

ra. Khi mở rộng cánh cửa, nàng ta lại hành lễ rồi nói “Phu nhân, xin mời.”

Người này chính là Nhuyễn Ngọc.

Ta cười nhạt rồi đáp “Nhuyễn Ngọc, giọng hát hay lắm.”

Nhuyễn Ngọc thấy ta khen ngợi, tỏ ra bất ngờ, ngược mắt lên nhìn, lúc này ta đã nhấc chân, đạp mạnh nàng ta bay ra ngoài, mỉm cười nói tiếp “Bộ dạng bay trong không trung lại càng tuyệt đẹp hơn. Nếu Chân Vương Điện hạ nhìn thấy, nhất định sẽ càng hài lòng, vui vẻ.”

Cả người Nhuyễn Ngọc bay ra ngoài đập mạnh vào cột nhà gần đó, lúc rơi xuống mặt đất, sắc mặt trắng nhợt, bật ho vài tiếng, máu trào hai bên khóe miệng.

Nàng ta đương nhiên hiểu là ta đang báo thù chuyện nàng ta giúp đỡ Lê Hoành ám toán ta khi còn ở Ly Sơn, liền vịn vào tay nắm, cố gắng đứng lên, cũng chẳng hề tranh cãi gì thêm.

Ba, bốn viên tùy tùng của Thuần Vu Vọng đứng gần đó, thấy vậy cũng cảm thấy thất kinh, tiến lên vài bước, nhưng ta trợn mắt lạnh lùng liếc qua, bọn chúng liền đứng khựng lại, chẳng biết nên tiến hay thoái lui.

Lúc này, chỉ nghe thấy người đàn ông trong phòng chán nản, than dài một tiếng rồi khẽ ngâm nga “Ly hợp vội vàng, cô nhận bên mây, bèo nước gặp nhau. Thực là khiến cho người ta thương cảm? Được mấy độ, hồn bay mộng tỉnh...”

Đã lâu rồi không nghe được giọng nói của ngài, đột nhiên lúc này nghe được, ta chỉ cảm thấy trong lòng trào dâng cảm giác chua xót, buồn rầy, hơn nữa còn thoảng đôi chút vui vẻ, hân hoan. Điều kỳ lạ là, ta đã không còn cảm thấy căm hận mà nghiêng rằng, thế rằng phải phanh thầy ngài thành ngàn mảnh như trước nữa. Dường như tất cả mọi căm hận và oán thán trong

khoảng thời gian bị ngài giam lỏng đều đã tan biến vào lúc ta cầm kiếm đâm thẳng vào ngực ngài.

Ánh nến ấm áp truyền từ trong phòng ra, khiến cho bộ y phục đen tuyền của ta nhuộm thêm chút sắc màu sắc sỡ. Ta đứng trước cửa, dù vẫn đang hướng vào trong căn phòng, nhưng trước sau chưa hề cất bước.

Trong phòng cũng im lặng một hồi lâu, mãi mới nghe thấy Thuần Vu Vọng lên tiếng, thanh âm xót xa, cay đắng “Văn Văn, nàng không định vào trong này sao?”

Bàn tay cầm kiếm lúc này dường như đang run lên, thế nhưng ta cố gắng hít một hơi thật sâu, rồi từ từ bước vào.

Căn phòng không lớn, cách bài trí cũng đơn giản. Thế nhưng mấy đồ đạc bằng gỗ thuần chất, giản dị, như được phủ thêm vài phần thanh nhã, xuất trần chỉ bởi người đàn ông tuyệt thế đang tồn tại trong căn phòng này.

Ngài đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt, lúc này đang cầm chiếc chụp nến đưa qua đưa lại ngọn nến trên bàn. Ánh nến lúc sáng lúc tối, chiếc áo choàng ngoài của ngài khẽ rơi xuống, để lộ ra bộ áo gấm màu trắng cao quý, so với trước kia đã bớt chất đôn côi, giờ trông càng yếu nhược hơn xưa gấp bội.

Ta đi đến chỗ đối diện, ngài mới ngược mắt lên nhìn, đôi mắt đó tràn đầy ý vui, rồi đưa tay ra hiệu “Nàng ngồi đi.”

Ta lặng lẽ ngồi xuống, chỉ cảm thấy đầu lưỡi và sống lưng đều cứng đờ, nhất thời chưa biết phải mở lời thế nào cho phải.

Ngài lại khẽ mỉm cười với Thẩm Tiểu Phong lúc nàng ấy bước vào “Vị cô nương này, xin làm phiền, ta muốn nói chuyện riêng với tướng quân nhà cô một lúc.”

Các tùy tùng theo ta đều đứng bên ngoài phòng, chỉ có Thẩm Tiểu Phong xưa nay thân thiết với ta, nên cũng bước vào theo. Nghe ngài nói vậy, Thẩm Tiểu Phong do dự nhìn về phía ta.

Thuần Vu Vọng nhìn sang ta mỉm cười khở sở “Ha ha, nàng phòng bị ta vậy sao? Yên tâm đi, thị vệ của ta cũng ở hết ngoài rồi, bản thân ta bị thương nặng chưa phục hồi, nếu thực sự động thủ, ta chẳng thể nào gây thương tích cho nàng được, còn nàng lại dễ dàng nhất kiếm xuyên tâm ta.”

Nhất kiếm xuyên tâm... Trái tim ta lại quặn thắt, nỗi đau đón, xót xa trào dâng, ta quay đầu qua, ra hiệu cho Thẩm Tiểu Phong lui xuống.

Phía ngoài có thị nữ bê trà bước vào, sau đó đi ra khỏi phòng cùng với Thẩm Tiểu Phong, rồi đóng cửa lại.

Trong căn phòng trống trải mà tĩnh lặng, giờ chỉ còn mỗi mình ta và Thuần Vu Vọng.

Ngài chăm chú nhìn ta một lúc, dường như cũng chẳng biết bắt đầu nói từ đâu, lại cúi đầu lặng lẽ thưởng trà. Bàn tay ngài cầm ly trà cũng trắng nhợt, không chút sắc máu. Mùi hương thắm của hoa mai vẫn cứ thoang thoảng truyền tới qua từng cử động của ngài.

Cuối cùng ta đành lên tiếng hỏi trước “Vết thương của ngài... vẫn chưa khỏi hẳn sao? Tại sao ngài lại không tịnh dưỡng cho thận trọng, vất vả ngồi xe ngựa đến tận Bắc Đô làm gì?

Ngài liền mỉm cười gật đầu nói “Cũng không tệ. Ta vốn cho rằng khi nào gặp lại, nàng sẽ lại nhất kiếm xuyên tâm ta, lại nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, tìm cơ hội báo thù cho mình... thật không ngờ nàng lại hỏi về thương thế của ta nữa?”

Ta cảm thấy bức bối, khẽ hum một tiếng “Ta không đánh kẻ đã bị thương.”

Ngài bật cười, cũng chẳng so đo tính toán, nhìn ta rồi hỏi “Nghe nói Tương Tư ở chỗ nàng rất vui vẻ.”

“Đứa trẻ đó chẳng giống phụ vương của nó chút nào, rất đáng yêu và ngoan ngoãn.” Ta giả bộ ngờ ngác hỏi “Nếu ngài không cần Tương Tư nữa, Tàn gia cũng không ngại nuôi thêm một khuê nữ đáng yêu như vậy. Nếu ngài muốn đón cô bé về, vậy ngày mai ta sẽ sai người đưa sang, ngài lập tức đưa Tương Tư quay về Nam Lương đi.”

“Lập tức đưa Tương Tư quay về Nam Lương?” Ngài cau đôi mày, khô sở mỉm cười nói tiếp “Xem ra nàng chỉ muốn ta nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi Đại Nhuế?”

Ta bật cười đáp “Nếu ngài muốn ở lại Đại Nhuế cũng dễ thôi. Với tình hình của Đại Nhuế và Nam Lương lúc này, nếu để người khác phát hiện ra tung tích của ngài, chỉ sợ là cả đời này, ngài đừng mong bước chân ra khỏi Đại Nhuế nửa bước.”

“Ta thấy chưa chắc.” Ngài cảm khái nói tiếp “Ngày hôm đó, ta cũng cho rằng, khó khăn lắm ta mới tìm được nàng quay về, sẽ không bao giờ để nàng ra đi nữa. Cả đời này nàng cũng đừng hòng rời khỏi Nam Lương dù chỉ một bước. Thế nhưng nàng vẫn cứ ra đi, lại còn mang theo cả Tương Tư nữa...”

Bờ môi ngài mấp máy, hình như còn định nói thêm gì, sau đó lại thôi, đưa tay đặt vào chỗ vết thương trên ngực, mỉm cười chế giễu.

Ta biết ngài đang nhớ tới việc ta đã tự tay đâm mũi kiếm xuyên tâm ngài, sau đó lại nói “Thuần Vu Vọng, ta đã nói rất nhiều lần, ta hoàn toàn không

phải là Doanh Doanh, người thê tử mà ngài nhất mực yêu thương năm đó. Ngài cứ ép người quá đáng như vậy, làm sao có thể giữ được ta chứ?”

“Ha ha, vậy ta nói câu này, nàng có tin không?”

“Cái gì?”

“Ta nói, nàng không phải là Doanh Doanh, nàng có tin hay không?”

Ta nhất thời ghen hòng “Tại sao ta lại không tin. Ta có phải là Doanh Doanh không, lẽ nào bản thân ta không biết?”

Ngài cười nhạt nói “Nàng thực sự không biết sao? Tương Tư rất giống Doanh Doanh, trước nay không hề ăn bánh đậu khô. Lúc ban đầu, nàng cố giả vờ bản thân không kén ăn, thế nhưng sau đó, mỗi lần dùng bữa, ta chưa thấy nàng gấp miếng nào ăn cả.”

Ta cười nhạt rồi nói “Những người kén ăn như vậy nhiều lắm. Ngài chỉ dựa vào điều này mà đoán ta chính là Doanh Doanh của ngài? Tại sao ngài không nói đến việc, trên vai ta không có vết ruồi son giống như Doanh Doanh?”

“Đúng là nàng không có nốt ruồi son. Thế nhưng sau đó, ta nhìn cận kề, nàng đã bị thương rất nhiều, thế nhưng lại dùng thuốc rất tốt, nên da không để lại vết sẹo quá rõ. Trên vai nàng cũng có vết thương. Nếu như trong lúc bị thương, vừa hay đúng vào phần da thịt đó, vết ruồi son bị mất đi, đương nhiên sẽ không thể nào mọc lại.”

Ta lặng người, hình như trong đầu lại nhớ mang máng trước kia, trên vai mình đích thực đã từng có một nốt ruồi son thật... Ta vẫn luôn cho rằng , thứ cảm giác này có lẽ là do ảo giác sinh ra, do Thuần Vu Vọng tạo thành, thế nhưng không biết tại sao, cảm giác lúc này lại mãnh liệt mà chân thực như vậy.

Thậm chí, ta đột nhiên còn nhớ, phần vai của mình đích thực đã từng bị thương. Trong lúc đột phá vòng vây ba năm trước, ta đã từng bị chém một đao trên vai, sau đó cánh tay còn chẳng nhấc lên được, sau khi binh sỹ thân cận đưa ta lên ngựa, lại bị giặc Nhu Nhiên đẩy xuống đất...

Ta luôn mang theo bên người những loại thuốc trị thương tốt nhất, những ngoại thương bình thường cũng không thể nào làm khó ta được. Thế nhưng phần bụng ta đã từng trúng một đao, tổn thương vào cả nội tạng, khiến chân khí tản mạn, khó khăn lắm mới cứu sống được, nhưng công lực đã mất gần hết, chẳng còn sức lực tự bảo vệ bản thân...

Trong lúc hoang mang, ta lại nghe Thuần Vu Vọng nói tiếp “Ta dùng một bình rượu ngon đổi lại chim chóc, hoa cỏ trên núi, cùng ta say sưa, cùng ta ngâm nga. Hà tất phải lắng nghe thanh âm của trúc tre, rừng núi...” Ta đích thực đã từng ngâm nga bài từ này, chính vào lúc ta với Doanh Doanh đang bàn luận xem đặt tên cho con gái mình là gì.”

“Ngọc Nhụy, Thâm Tuyết...” Ngài ngược mắt lên nhìn ta rồi nói “Trước giờ nàng không hề đọc thơ từ, lẽ nào thực sự Doanh Doanh đã nhập xác vào, nàng mới có thể nhớ được bài từ đó, lại còn biết những cái tên mà ta định đặt cho con gái mình?”

Sau khi bị ngài đem dìm xuống đáy hồ, đầu óc ta trở nên hỗn loạn hơn trước, thế nhưng vào lúc mơ màng, ta thường hay nằm mơ, hơn nữa nhưng giấc mơ đó còn vô cùng chân thực. Ta đích thực cũng từng nghĩ, có phải vào lúc giao thoa giữa sự sống và cái chết, quỷ hồn lang thang trong rừng mai của Doanh Doanh đã chiếm lấy tư duy của mình? Ngoài suy nghĩ này, ta thực sự chẳng còn cách nào giải thích nào khác nữa.

Đầu ta lại nhói đau từng cơn, Thuần Vu Vọng lại tiếp tục nói thêm “Nếu nàng đã nằm mơ thấy những thứ này, vào lúc ta với nàng quyết trận sống chết, chắc thần trí vẫn tỉnh táo chứ? Trong trạng thái tỉnh táo, không ngờ

nàng lại dùng kiếm pháp Âm Hương do Doanh Doanh sáng tạo ra? Văn Văn, lẽ nào nàng nói đây hoàn toàn là trùng hợp?”

Ta im lặng một lúc lâu, sau đó lên tiếng trả lời đầy khó khăn “Chuyện đó... ta đích thực cũng chẳng nghĩ ra. Có lẽ, chỉ là chiêu thức chợt nghĩ ra vào lúc quyết chiến mà thôi.”

Thuần Vu Vọng liền bật cười thành tiếng, vừa cười vừa đưa tay đặt lên vết thương trên ngực, sau đó ho sặc sụa. Ngài nói “Chiêu thức chợt nghĩ ra? Nàng trông giống y hệt Doanh Doanh, hơn nữa tuổi đời tương đương, phải chăng cũng là người do thần thánh đưa tới? Nàng nằm mơ những giấc mơ vốn dĩ chỉ thuộc về Doanh Doanh, lẽ nào đây là giấc mơ do thần thánh đưa tới? Văn Văn, một người thông minh tuyệt đỉnh như nàng, lẽ nào thực sự không nhìn ra được điểm khác thường trong chuyện này?”

Ta càng lúc lại càng cảm thấy đau đầu dữ dội, bất giác đưa tay lên chống trán, mới nhận ra bàn tay mình lúc này lạnh như băng, thậm chí ngay cả lòng bàn tay cũng lạnh, mang theo mồ hôi và không ngừng run rẩy.

Ngài giơ tay, rót thêm trà cho ta và cho mình, rồi nói “Nàng có muốn nghe chuyện của ta và Doanh Doanh không?”

Ta bực bội nói “Hôm đó, ở phủ Chân Vương, chẳng phải ngài đã kể rồi sao?”

“Đó không phải là toàn bộ.”

“Hả?”

“Vẫn còn một vài chuyện... là câu chuyện trước kia khi ta và Doanh Doanh còn ở Ly Sơn.”

Ta uống nửa ly trà, đã định thần lại đôi chút “Xin rửa tai lắng nghe.”

Có quá nhiều chuyện không thể giải thích nổi, cho dù ta dám khẳng định, ta hoàn toàn không phải là Doanh Doanh, nhưng ta muốn biết, ta với nàng Doanh Doanh đó và người đàn ông trước mặt này rốt cuộc có những ràng buộc thế nào với nhau.

Ta đồng ý, còn ngài dường như lại trầm ngâm. Kéo tấm áo choàng sắp sửa rơi xuống, ngài chống tay lên trán, ánh mắt mơ màng, mãi lâu mới lên tiếng “Thực ra, nơi xảy ra lụt lội năm đó không phải là Ly Sơn mà ở Vạn Phật Sơn. Ta đã cứu được Doanh Doanh ở đó, hơn nữa... trước cả khi đó, ta với nàng cũng đã quen biết.”

Khoảng cách giữa Ly Sơn và Vạn Phật Sơn không xa lắm. Lúc Nhạc Châu xảy ra địa chấn, gây ra thủy nạn, chính là Vạn Phật Sơn.

Thuần Vu Vọng vì muốn tránh khỏi cuộc tranh giành đấu đá trong hoàng cung, mượn cớ đi cầu phúc cho Lý Thái hậu, lúc đó đã ẩn cư tại một tịnh xá trên Vạn Phật Sơn được vài năm rồi.

Đương nhiên nói là ẩn cư, thế nhưng thi thoảng ngài cũng ra ngoài du ngoạn, trên danh nghĩa là tầm tiên học đạo, rồi là bàn luận Phật lý thiên cơ với các cao tăng hoặc các vị đạo trưởng, trên thực tế là âm thầm bồi dưỡng lực lượng dưới sự trợ sức của Lê Hoành cùng những người của triều trước. Mẫu phi của ngài sống sót sau cuộc chính biến nước mất nhà tan, bản thân ngài cũng trải qua thời thơ ấu và niên thiếu trong hoàng cung Nam Lương lạnh lùng, tanh máu. Thế nhưng ngài vốn dĩ không muốn bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành đế vị, chỉ là bọn Lê Hoành không ngừng xúi giục, ngài cũng bất giác phải mưu tính thâm lặng, ít nhất có thể bồi dưỡng đầy đủ lực lượng, tự bảo vệ thân mình.

Thuần Vu Vọng đã gặp được Doanh Doanh trong một lần đi thăm bạn hữu rồi quay về Vạn Phật Sơn.

Nàng mặc một bộ y phục nhà chùa màu ghi, cuốn chiếc khăn thiền trên đầu, tuy rằng mới ở độ tuổi mười bốn, mười lăm, nhưng dung mạo xinh đẹp, mặt mày nghiêm nghị đi theo một vị sư thái ở độ tuổi trung niên, trông vô cùng quái dị. Thế nhưng cả đoạn đường bị người khác nhìn ngấm, bàn luận, nàng vẫn bình thản nhu không, thi thoảng có vài tên háo sắc to gan dám lại gần, còn chưa kịp lên tiếng, nàng đã cầm chắc chuôi kiếm, lạnh lùng liếc qua, toàn thân tỏa ra sát khí sắc bén trái ngược hẳn với bề ngoài dịu dàng, bình thản, khiến bọn người kia sợ hãi, bỏ chạy tức khắc.

Nàng cùng sư thái cũng đang đi về phía Vạn Phật Sơn, cùng một hướng đường với Thuần Vu Vọng, không biết vô tình hay hữu ý, họ thường xuyên chạm mặt trên đường.

Có lẽ, lúc bắt đầu là vô tình, nhưng sau đó, đương nhiên là hữu ý. Một tiểu ni cô xinh đẹp, khác biệt như vậy, cho dù Thuần Vu Vọng không hiểu kỳ, có thể thường xuyên nhìn thấy cũng là một chuyện đáng vui mừng. Nghĩ đến người thiếu nữ xinh đẹp đang ở độ tuổi trẻ trung, có khả năng sẽ ở lại cả đời trong phật môn, sống cuộc sống bình đạm, ngài thực sự cảm thấy tiếc nuối.

Cuối cùng có tên háo sắc không sợ chết có ý đồ xấu xa cùng hai thầy trò quái dị này, Thuần Vu Vọng còn chưa kịp ra tay ứng cứu, vị sư thái kia khẽ phát nhẹ tay, đám người kia đã bị hất tung ra phía sau.

Trong đêm, tên thổ phỉ xấu xa này lại tìm đến, dùng hương mê dự định cho hai sư đồ hôn mê sau đó mới hành sự.

Ngài đã đề tâm từ trước, lúc đang định qua thông báo, vị thiếu nữ kia không biết từ đâu xông ra, đẩy ra một quyền, khiến tên xấu xa này ngất lịm tại chỗ.

Vị sư thái bên trong liền cất tiếng hỏi “Ai đó?”

Nàng thiếu nữ này liền mỉm cười đáp lại “Sur phụ, là con. Con đã đuổi một con chuột lớn đi.”

Bên trong phòng liền im lặng vô thanh. Dưới ánh trăng, nàng thiếu nữ thè lưỡi tinh nghịch, khuôn mặt xinh đẹp lại càng xán lạn tựa mùa xuân, trong trắng tựa ngọc.

Thuần Vu Vọng nhìn vào mà lặng người, nàng xách tên thổ phỉ này lên, nhảy bật qua tường, chạy đến tận căn miếu hoang gần đó. Mấy tên đi theo tên thổ phỉ này sợ hãi vị sư thái kia, không dám động thủ trong khách điểm, nhưng lại chạy đến căn miếu hoang kia đột kích, chuẩn bị cứu lại tên thổ phỉ. Ai ngờ, nàng thiếu nữ kia thân thủ cao cường, nhanh chóng đánh cho mấy tên đồng bọn một trận tơi bời, sau đó tháo dải thắt lưng, trói bọn chúng chặt lại rồi kéo vào trong miếu.

Thiếu nữ mỉm cười cao giọng “Người định ám toán ta? Các người tưởng ta sẽ tốt tính như sư phụ, chỉ đuổi các người đi là xong chuyện sao? Nói mau, các người định chết theo kiểu nào?”

Tên thổ phỉ thấy tình thế không ổn, vội vã cầu xin tha mạng. Thiếu nữ mới trầm ngâm lên tiếng “Được thôi, ta cũng không định làm gì các người cả, các người đối với ta thế nào, ta sẽ trả lại các người như thế.”

Thuần Vu Vọng lặng lẽ theo sát tới đây âm thầm mỉm cười khô sở. Người ta định cướp sắc của nàng, lẽ nào nàng cũng định cướp lại ‘sắc’ của mấy tên thổ phỉ mặt mũi xấu xí này sao?

May mà thiếu nữ này chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương không hiểu chuyện nam nữ, chỉ nghĩ đám người kia định dùng hương mê đối phó với mình, liền trói chặt bọn chúng dưới bàn, trói đầu chúng cố định vào chân bàn, sau đó lục trong túi của tên thổ phỉ cầm đầu một hồi, tìm được một cây nén và mấy nén hương mê. Thế là, nàng liền bịt mũi, châm hương rồi... Cắm hương vào lỗ mũi của mấy tên kia!

Lúc ba tên thô phỉ hoảng loạn kêu than, nàng lấy giẻ rách nhét vào miệng chúng, rồi lui ra ngoài, sau đó nhìn vào cây nến trong tay mình, bật cười hỉ hả “Ta cũng có thể coi là xuất gia một nửa rồi, vô cùng từ bi, chỉ châm một ngọn nến ở đây, nếu các người may mắn, có người chú ý đến, sẽ nhanh chóng thả các người ra thôi.”

Nàng vừa châm nến lại vừa bật cười đắc ý “Các người nói, có phải ta rất nhân hậu không?”

Ba tên kia lúc này mặt mũi trắng nhợt, chỉ là hương mê đang cắm trong lỗ mũi mình, lại bắt đầu có tác dụng, chẳng còn sức lực để vùng vẫy, dần dần ngủ thiếp đi.

Thiếu nữ liền đặt cây nến này sang một bên, đập mấy tên kia vài cước, thấy bọn chúng thực sự đã mất đi tri giác, mới than dài đầy chán nản, chậm rãi bước ra bên ngoài, lau mồ hôi rồi lẩm bẩm một mình “Tại sao đột nhiên lại cảm thấy nóng vậy?”

Không chỉ một mình nàng nóng, ngay cả Thuần Vu Vọng ở bên ngoài cửa sổ cũng thấy mùi hương thoang thoảng đó cũng cảm thấy nóng nực, hơn nữa... còn nóng một cách khác thường.

Đưa mắt nhìn ba tên đã ngủ mê man, ngài cảm thấy mồ hôi đầm đìa đầy người.

Tuy rằng chưa thành thân, nhưng ngài cũng lớn hơn thiếu nữ kia vài tuổi, lập tức hiểu được ngay chuyện gì đang xảy ra, vội vã nín thở, thổi tắt ngọn nến tội đồ kia, vút sang một bên rồi vội vã đuổi theo thiếu nữ nọ.

Thiếu nữ đang từ từ quay về khách điếm, không còn dáng vẻ hân hoan, hơn hởi khi dạy dỗ mấy tên thô phỉ kia. Nàng đang kéo cổ y phục nhà chùa lên, trông dáng vẻ rất là khó chịu.

Nghĩ đến ba tên kia đều nằm cách ngọn nến khá xa, trong lúc hôn mê, cơ thể còn không kiềm chế được, hướng hồ là người thiếu nữ này ngây thơ, trong sáng, chỉ phòng bị hương mê, hoàn toàn không ngờ ngọn nến kia có điều bất thường. Sau khi châm ngọn nến lên, nàng đứng gần đó một hồi lâu, đương nhiên là trúng độc không nhẹ.

Lúc ngài chạy đến trước mặt thiếu nữ, đã thấy hai má nàng đỏ hồng, đôi mắt đen láy, sáng trong như hồ nước mọi khi giờ trở nên mờ ảo, mơ màng. Mãi cho tới khi phát hiện có người chặn phía trước đường của mình, nàng mới trấn tĩnh, cầm chắc thanh kiếm.

Thuần Vu Vọng vội vã lên tiếng “Cô nương, ta không phải người xấu.”

Thiếu nữ định thần lại nhìn, chắc cũng nhận ra trên đường đã chạm mặt vị công tử thanh nhã, tuần tú này vài lần, đích thực là không giống như kẻ xấu, lúc này nàng mới hạ tay xuống, đôi mắt lúc này tỏ ra bàng hoàng mà bất an.

Lúc ngài đưa tay định đỡ lấy cánh tay của nàng, nàng chẳng hề né tránh, thân hình yếu đuối run rẩy tựa về phía ngài.

Lúc ngài đang định bế bổng nàng lên, lại cảm thấy cả thân người nàng cứng đờ căng thẳng, tay lại đặt lên thanh kiếm. Ngài vội vã nói “Ta đưa cô nương quay về khách điểm giải độc.”

Ánh mắt nàng tràn đầy vẻ hoảng loạn, tròn tròn lên nhìn về phía ngài, cho tới khi phát hiện Thuần Vu Vọng đích thực đang bế mình quay về khách điểm, mới hạ bàn tay đặt trên kiếm xuống. Thân hình bé nhỏ lúc này bất giác run rẩy, theo bản năng tựa vào lồng ngực của người đàn ông trước mặt, động đậy đầy bất an.

Tấm khăn trên đầu của thiếu nữ đã rơi xuống trong lúc được bế đi, mái tóc đen tuyền óng ả xoã xuống, theo gió đêm vương đầy cánh tay của Thuần Vu Vọng, lại sượt qua khóm má của ngài. Vàng trán và đầu mũi nàng lấm tấm đầy mồ hôi, rúc trong cổ ngài tạo cảm giác ướt át.

Thi thoảng, nàng lại khẽ rên vài tiếng, ngài thậm chí còn cảm nhận được đôi môi nàng đang lướt nhẹ trên làn da mình, hương thơm dịu nhẹ của nàng cứ thế thoang thoang bên mũi ngài.

Thuần Vu Vọng khẽ hít một hơi, không biết nên trách bản thân định lực không vững, hay trách bản thân không thận trọng cũng đã hít phải một chút khí độc.

Khó khăn lắm, ngài mới nén được cảm xúc dâng trào trong người, nhanh chóng tiến về khách điểm, vào trong phòng của mình, ngài vội vã sai người dưới đi chuẩn bị nước lạnh.

Lúc đặt thiếu nữ xuống giường để nghỉ ngơi, nàng lại tiếp tục phát ra những tiếng rên rỉ, ôm chặt lấy ngài quyết không chịu buông. Làn da của nàng nóng rực, còn cơ thể của Thuần Vu Vọng cũng nóng chằng kém phần. May mà thiếu nữ này vẫn còn nhỏ tuổi, hoàn toàn không hiểu chuyện nam nữ, chỉ cảm thấy ôm người đàn ông trước mặt sẽ dễ chịu hơn đôi chút, cũng chẳng làm ra những động tác gì khiến ngài chẳng thể nhẫn nhịn.

Thế nhưng cho dù chỉ ôm chặt, rên rỉ, ngài cũng cảm thấy thật khó kìm nén, bàn tay vốn dĩ đã định buông ra, giờ lại ôm chặt nàng hơn trước, thậm chí còn nghĩ không biết có nên dùng cách trực tiếp nhất, nhanh chóng nhất để giải độc cho nàng hay không.

Thế nhưng lúc ngài nhìn xuống, thấy ánh mắt đen láy nhắm nghiền cùng đôi mày thanh tú và cả khuôn mặt vẫn còn quá trẻ của thiếu nữ, ngài hoang mang buông nàng ra, tìm viên thuốc định thần cho nàng dùng, rồi sai người mang bồn tắm chứa đầy nước lạnh vào trong.

Thiếu nữ đã tỉnh lại khi bị thả vào bồn nước lạnh, mở mắt ra, ánh mắt đỏ trông thật là trong sáng, ngây thơ.

Thuần Vu Vọng khẽ cười lên tiếng “Nha đầu, nàng đã tỉnh lại hay chưa?”

Thiếu nữ nhìn ngài, đột nhiên mặt đỏ lựng, liền cúi mặt ngâm vào trong nước lạnh, chỉ còn lại mỗi mái tóc đen tuyền nổi trên mặt nước trông mềm mại mà óng mượt.

Chính vào lúc Thuần Vu Vọng lo lắng không biết nàng có bị ngộp thở dưới nước không, nàng lại ngẩng đầu lên, quay mặt về một hướng khác, không nhìn ngài thêm lần nào nữa.

Tuy rằng nàng vẫn để tóc, thế nhưng nhìn bộ dạng đoán chắc là tiểu cô nương đã ở trong chùa từ nhỏ, nhất định rất ít khi tiếp xúc với đàn ông, lúc này nàng gần gũi với một người đàn ông như vậy, đương nhiên là rất xấu hổ.

Thuần Vu Vọng lặng lẽ lui ra khỏi căn phòng, tìm bà chủ tới, đưa ngân lượng bảo bà đem bộ y phục nữ nhi sạch sẽ vào trong rồi chăm sóc thiếu nữ đó.

Lúc trời gần sáng, bà chủ bước ra khỏi căn phòng, người thiếu nữ cũng đã khôi phục lại thần trí, thay sang bộ y phục sạch sẽ, rồi dùng khăn sạch lau khô mái tóc còn ướt của mình.

Nhìn thấy Thuần Vu Vọng bước vào, khuôn mặt nàng nhanh chóng đỏ bừng lên, nhưng vẫn cong miệng mỉm cười nói “Thì ra huynh thực sự không phải là người xấu.”

Thuần Vu Vọng bê bát thuốc đã đỡ nóng đến trước mặt nàng, mỉm cười đáp “Đây là thuốc trừ hàn khí, uống vào cho cơ thể nóng lên, nàng cũng đã

ngâm trong nước lạnh bao lâu rồi. Không giữ gìn sức khỏe, chỉ sợ ngày mai sẽ không chịu được đâu.”

Thiếu nữ bật cười vui vẻ, nhận lấy, còn làm mặt quỷ, rồi mới bê bát thuốc, ngửa cổ uống cạn, trông rất là sảng khoái. Đáng tiếc là sau khi uống xong, nàng lập tức thè lưỡi, mặt mũi nhăn nhó vì vị thuốc quá đắng, hai mắt đã long lanh đầy lệ.

Thuần Vu Vọng cười lớn, bất giác đưa tay ra, véo nhẹ lên chiếc mũi của nàng, sau đó liền đưa cho nàng một miếng kẹo, thấy nàng ngâm xong, khuôn mặt từ từ dịu lại, ngài cảm thấy mãn nguyện như vừa đoạt được thứ báu vật quý giá nhất trần gian. Cảm giác này, khó lòng mà diễn tả.

Thiếu nữ hỏi “Huynh đã cứu ta? Tại sao canh ba nửa đêm huynh không đi ngủ mà ra ngoài làm gì?”

“Ồ, ta chỉ là không ngủ được, ra ngoài đi dạo... lại nhìn thấy trên mặt đất khu miếu hoang có một ngọn nến, liền lại đó. Chứ ta nào biết có người muốn hại cô nương.”

Sắc mặt của thiếu nữ lại chuyển sang đỏ ửng. Đám thổ phỉ đó tuy rằng ác độc, thế nhưng thứ độc trong ngọn nến hiển nhiên không phải do bọn chúng gây ra, mà chính nàng đã bất cẩn tự bê đá đập chân mình.

Mãi lâu sau, nàng mới hỏi thêm “Lúc này ta đã trúng độc sao?”

“Đúng vậy.”

“Là loại độc gì? Cảm giác... rất kì lạ.”

“Xuân dược.”

“Xuân dược? Là loại độc gì?”

“Đó chính là một loại độc... mà chỉ có người lớn mới hiểu.”

“Người lớn...” Thiếu nữ tỏ ra khó hiểu. “Lẽ nào ta không phải người lớn? Huynh nhìn mấy tên thô phỉ đột kích ta đã bị ta đánh ngã bằng vài chiêu thức đơn giản, lẽ nào ta vẫn chưa trưởng thành?”

“Ồ, là ta đã nói nhầm, là loại độc mà sau khi thành thân mới hiểu được.”

“Sau khi thành thân? Vậy huynh đã thành thân rồi sao?”

Trái tim của Thuần Vu Vọng lúc này đập loạn nhịp, nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ trước mặt, tâm tư hỗn loạn cả đêm giờ đã bình ổn lại nhiều. Ngài lắc đầu rồi đáp “Ta chưa thành thân... có điều ta là đàn ông. Con gái thường phải sau khi thành thân mới hiểu được...”

Thiếu nữ vẫn không hiểu được rốt cuộc là sao, chỉ là đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhảy dựng lên rồi nói “Á, trời sắp sáng rồi. Ta phải nhanh chóng quay về phòng mình.”

Thuần Vu Vọng mỉm cười nói “Cũng không còn sớm nữa, lại chẳng có thời gian ngủ thêm. Ta sai người đi chuẩn bị bữa sáng, mời sư thái cùng qua dùng bữa, được không?”

Thiếu nữ lắc đầu liên tục nói “Không được, không được, nếu để cho sư phụ biết được ta ban đêm không ở trong phòng, ra ngoài quậy phá, lại còn gây họa, nhất định sẽ lột da ta mất thôi.”

Nàng vội vã lấy chiếc áo khoác lên người rồi vội vã chạy ra ngoài.

Thuần Vu Vọng thấy nàng chạy đi, đột nhiên cảm thấy trái tim, đầu óc dường như trống rỗng. Lúc nghiêm mặt cúi đầu, ngoài cửa đột nhiên lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ đó. Nàng đưa ngón tay trở đặt

trên miệng rồi hạ thấp giọng nói “Này, đừng có nói cho sư phụ biết rằng ta đã gây ra họa đó. Nếu không ta chẳng biết sẽ bị phạt thế nào đâu...”

Thuần Vu Vọng còn chưa kịp gật đầu đồng ý, nàng đã chạy biến mất, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngài lại than dài một tiếng, lúc này mới nhớ ra, ngài còn chưa kịp hỏi tên của thiếu nữ xinh đẹp là gì.

Trời sáng, lúc khởi hành, Thuần Vu Vọng cố tình đi rất chậm, cả một chặng đường vừa đi vừa chờ, quả nhiên đã nhìn người thiếu nữ cười trên thân lừa đi theo vị sư thái kia xuất hiện. Tóc nàng vẫn chưa khô hẳn, vẫn xõa xuống ngang vai một cách tùy tiện.

Sư thái hiển nhiên đã phát hiện ra điều gì đó, sắc mặt sầm sì ghê gớm, thiếu nữ kia cúi đầu, đi theo phía sau sư phụ, tâm trạng cực kỳ buồn bã. Lúc đi ngang qua chỗ ngài, nàng còn chẳng ngược đầu lên, có vài sợi tóc dường như bay lướt qua khuôn mặt ngài.

Ngài đưa tay tóm lấy, nhưng chỉ cảm nhận được sự mềm mại của nó mà thôi. Chính vào lúc sàu muộn nhìn theo bóng dáng của nàng, nàng đột nhiên quay người lại, nhìn ngài mỉm cười tươi tắn.

Chỉ một ánh mắt, như thể nghìn năm. Từ đó thành vạn kiếp bất phục.

Kể từ đó trở đi, cho dù là phân hay hợp, ly hay tán, bao nhiêu ngày dài đêm đen, ngài vẫn luôn nhớ đến nụ cười rạng rỡ của nàng, trái tim khoan khoái, dễ chịu như suối nguồn trào dâng, khó lòng diễn tả. Ngài tham lam thứ cảm giác đó, đến mức khi chẳng thể nào tìm được nàng, trái tim ngài đau đớn, quặn thắt.

Lại qua bao nhiêu thời gian, ngài mới hiểu rằng, thì ra thứ cảm giác khoan khoái, dễ chịu đó được gọi là hạnh phúc.

Bởi vì thiếu nữ đó để tóc, ngài đoán rằng nàng chính là đệ tử tục gia của nhà phật. Cho dù thực sự đã xuất gia, nếu nàng có lòng, vẫn có thể hoàn tục. Thế nhưng ngài thấy vị sư thái đó quản giáo quá nghiêm khắc, cũng không dám làm bừa, cả đường chỉ giả vờ tình cờ chạm mặt, biết bao lần tìm cơ hội bắt chuyện cùng vị sư thái đó. Đáng tiếc, dù cho bề ngoài của ngài trông nho nhã, quý phái đến đâu, vị sư thái đó cũng chẳng thềm ngược mắt lên nhìn, lúc nào mặt cũng lạnh như băng, không cho phép ngài lại quá gần.

Thiếu nữ cũng chẳng dám hỏi thăm, thế nhưng không hề né tránh ánh mắt của ngài, thi thoảng lại làm mặt quỷ trên ngài. Thế nhưng chỉ cần sự phụ của nàng trừng mắt, nàng liền cúi đầu im lặng, bộ dạng nghiêm túc hiếm thấy.

Đợi đến khi tới Vạn Phật Sơn, ngài vẫn chưa thể hỏi thăm được nơi bọn họ muốn tới, thế nhưng các vị cao tăng ẩn thân trên núi này, ngài quen biết rất nhiều, quan hệ hữu hảo, muốn nghe ngóng tin tức của sư đồ họ cũng không phải chuyện khó.

Ngài nhanh chóng biết, bọn họ đã tới tá túc tại một am tự ở lưng chừng núi. Nghe nói, trụ trì của am tự đó là bạn tốt của vị sư thái kia, vừa mới viên tịch, sư thái nhận được tin tức liền mang theo tín vật tới tham dự tang lễ bạn cũ. Vị sư thái này trầm lặng ít nói, tính tình điềm đạm, tuy rằng một vị cao tăng có quan hệ khá tốt với người bạn đã khuất tới thăm, cũng chẳng thể hỏi được pháp hiệu của bà và đồ đệ, chỉ thấy vị sư thái này tự xưng là ‘Kiếm Ni’, thi thoảng lại gọi vị đồ đệ mỹ nhân của mình là ‘nha đầu’.

Hai sư đồ họ võ nghệ cao cường, hiển nhiên thuộc dạng kỳ nhân dị sỹ, không muốn dính vào chuyện hồng trần, không chịu để lộ lai lịch của mình cũng là điều dễ hiểu. Chỉ là ngay đến pháp hiệu, tên tuổi cũng không biết, sau này muốn tìm hai người, thực sự là khó hơn lên trời.

Nghe nói sau khi dự đám tang xong, họ sẽ rời khỏi, Thuần Vu Vọng cảm thấy vô cùng lo lắng, ngài ở trong một ngôi chùa gần đó, thi thoảng lại mượn danh nghĩa tới thăm bạn để vào am tự. Tuy rằng ngài có thân phận tôn quý, thế nhưng trong đất phật môn, mọi người bình đẳng, am đường đâu phải là nơi đàn ông có thể tùy tiện ra vào. Chỉ vài ba lần, liền có vị ni cô ra, tuy rằng ăn nói điềm đạm, thế nhưng đã âm thầm tiết lộ vị sư thái đó không hài lòng khi am đường để cho đàn ông tục gia ra vào tùy tiện.

Lúc ngài định nhờ người bạn tốt bên ngoài vào bày tỏ ý ngưỡng mộ thay mình, người này liền lắc đầu từ chối “Điện hạ, ngài hãy bỏ cuộc đi. Võ nghệ của vị kiếm ni đó rất cao cường, tính tình mạnh mẽ, nếu tiểu tăng dám mở miệng nói chuyện này với người, chỉ sợ người sẽ nhỏ thẳng vào mặt tiểu tăng mất.”

Thuần Vu Vọng vô cùng yêu thích thiếu nữ đó, sao đành bỏ cuộc, ngài liền nói “Cho dù là kiếm ni không đồng ý, chưa chắc cô nương người ta đã không bằng lòng. Nếu cô nương đó không muốn nương thân cửa phật, lẽ nào kiếm ni có thể ngăn cản được nàng hay sao?”

Người bạn tốt này liền nói “Tiểu tăng thấy cô gái đó còn rất trẻ, lại sinh trưởng ở nơi phật môn cấm địa, thân thủ tuy rằng lợi hại, thế nhưng hành sự thận trọng, chỉ e là hoàn toàn không hề biết đến chuyện tình cảm nam nữ.”

Ngài là một người xuất gia, vốn dĩ cũng chẳng muốn làm chuyện này, thế nhưng không kháng lại nổi lời cầu cạnh khẩn thiết của Thuần Vu Vọng, sau cùng lại bị mê hoặc trước nhiều món lợi khác, nên đành phải đồng ý hỏi thăm hộ.

Vào buổi chiều ngày hôm đó, ngài lại bài hoai trước am tự đó, liền thấy cánh cửa vào am bị kéo ra, thiếu nữ đó lặng lẽ chạy ra ngoài, đứng trên bậc thềm ngó Đông ngó Tây. Ngài vội vã vẫy tay với nàng, thiếu nữ liền mỉm cười hân hoan, chạy nhanh qua. Ngài liền đưa tay nắm chặt tay nàng, kéo nàng chạy một mạch tới một khu rừng rộng lớn.

Ngài mỉm cười nói “Ta còn tưởng nàng không chịu ra ngoài cơ.”

Thiếu nữ lè lưỡi rồi nói “Vị sư bá đó nói rằng huynh muốn gặp ta, ta nhân lúc sư phụ giảng đạo, lén lút trốn ra ngoài. Huynh định làm gì thế hả? Lần trước huynh đã giúp ta, ta vẫn còn chưa cảm ơn huynh nữa. Chỉ là mấy thứ đồ bảo bối của ta đều để ở nhà cả rồi, chẳng có gì để tặng cho huynh hết.”

Thuần Vu Vọng buồn bã, lẽ nào nàng cho rằng ngài tìm nàng vì muốn nàng báo đáp cho mình hay sao?

Ngài liền nói “Ta không cần bảo bối của nàng.”

Thiếu nữ tò mò hỏi lại “Vậy thì huynh cần thứ gì?”

Thuần Vu Vọng liền hỏi “Nàng vẫn chưa nói cho ta biết, nàng tên là gì?”

Thiếu nữ do dự một hồi rồi mới nói “Ta... tên là Nhật Miên.”

“Nhật Miên...”

Cái tên nghe thật là cổ quái. Thiếu nữ đỏ mặt thẹn thùng, lại thè lưỡi ra rồi nói “Ừm, chuyện này... là do lúc mẫu thân đang mang thai ta, rất thích đi ngủ, ngay cả ban ngày cũng rất ham ngủ... người nói nguyên nhân là do ta khi còn ở trong bụng mẹ ham ngủ, ngủ cả ban ngày mà gây ra. Chính vì vậy, ta mới có cái tên Nhật Miên.”

Nàng nói xong, khuôn mặt lại đỏ rực như nụ tường vy, trông vô cùng bất an.

Thuần Vu Vọng vào lúc đó, hoàn toàn không nhận thức được rằng nàng đỏ mặt là bởi vì đang nói dối, cứ tưởng rằng nàng đang thẹn thùng, lại đưa

lời hỏi “Nàng có nhà... vậy tại sao lại xuất gia? Nhà của nàng, và nơi... nàng tu hành là ở đâu?”

Thiếu nữ chỉ vào chiếc khăn nịt trên đầu rồi mỉm cười đắc ý “Ta vẫn chưa xuất gia. Ta chỉ theo sư phụ đã xuất gia để học võ nghệ thôi. Nhà của ta...”

Nàng khẽ cau mày rồi nói tiếp “Sư phụ không cho phép ta nói, ta cũng không tiện nói cho huynh biết. Đợi khi nào chúng ta đi, huynh chẳng bao giờ gặp lại ta nữa, cần gì phải hỏi nhà ta ở đâu?”

Thuần Vu Vọng bất giác đau lòng, khẽ tiếng hỏi “Thế nhưng ta muốn ngày nào cũng được ở cạnh bên Nhật Miên.”

Thiếu nữ nhìn ngài bằng ánh mắt bàng hoàng.

Ngài thâm đoán, nha đầu này thực sự còn nhỏ tuổi và thuần khiết quá, chỉ sợ nàng hoàn toàn không hiểu được ẩn ý trong câu nói của ngài. Thế nhưng nếu không nói rõ, cứ tiếp tục thế này, đợi đến khi sư đồ hai người đi mất, ngài lại càng khó tìm được cơ hội nào nữa. May mà thiếu nữ này có ấn tượng khá tốt về ngài, nên mới chịu mạo hiểm bị sư phụ trách phạt, lén trốn ra ngoài gặp mặt ngài.

Ngài nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng, khuôn mặt hân hoan, rạng rỡ, khẽ khàng lên tiếng “Không phải nàng đã nói, ta không phải là người xấu sao? Hãy nói cho ta biết, nàng ở nơi nào, đợi khi nàng trưởng thành, nếu nàng bằng lòng ta sẽ cưới nàng về.”

Thiếu nữ cũng không tỏ ra bất ngờ, chỉ là ánh mắt bỗng khá mơ màng.

Ngài đang thâm nghĩ, liệu có phải nàng vẫn chưa hiểu rõ ý của ngài, nàng liền cúi đầu đáp “Huynh muốn lấy ta, điều này không được.”

Ngài kinh ngạc, thực sự không hiểu tại sao nàng lại từ chối thẳng thừng như vậy.

Lúc này nàng liền ngược mắt lên, mỉm cười then thùng rồi đưa lời giải thích “Từ nhỏ ta đã có hôn ước với người ta. Huynh ấy cũng đã lặng lẽ nói với ta rất nhiều lần, cũng nói là... đợi khi nào ta trưởng thành, lập tức lấy ta làm thê tử...”

Thuần Vu Vọng đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, thế nhưng hoàn toàn không lường đến câu trả lời này, nhất thời chết lặng tại chỗ, mãi lâu sau mới nói “Nàng... không phải ở cùng với sư phụ hay sao? Tại sao lại thường xuyên gặp vị hôn phu của mình thế?”

Nàng khẽ lắc bàn tay đang bị ngài nắm chặt rồi then thùng đáp “Huynh ấy là sư huynh của ta, theo sư bá ta học võ nghệ, ở tại một ngôi chùa cách chỗ chúng ta không xa, thi thoảng lại tới tìm ta.”

Trái tim Thuần Vu Vọng quặn thắt, mím chặt đôi môi, lặng lẽ nhìn người thiếu nữ trước mặt, sau lại hỏi “Vậy nàng có thích người ấy không?”

“Thích

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِc su chứ! Huynh ấy thường lén dắt chúng ta ra ngoài chơi.”

“Trông người đó nhất định là rất tuấn tú?”

“Rất tuấn tú, có điều hơi cao một chút.”

“Gia cảnh của người ấy nhất định là rất tốt?”

“Dù gia cảnh nhà huynh ấy có tốt đến mấy, nhà ta cũng vẫn cứ môn đăng hộ đối.” Bộ dạng của thiếu nữ lúc này khá là kiêu hãnh, đột nhiên lại cúi đầu, nhìn bàn tay của Thuần Vu Vọng rồi hỏi “Tại sao bàn tay của huynh lại lạnh thế?”

Thuần Vu Vọng nào chỉ có bàn tay lạnh giá?

Người thiếu nữ này hiển nhiên là hoa đã có chủ, hơn nữa vị hôn phu lại là thanh mai trúc mã với nàng, môn đăng hộ đối, đoan chắc cả hai đều yêu thương lẫn nhau. Chỉ do nàng vẫn còn nhỏ tuổi, chẳng hề hiểu biết về chuyện tình cảm nam nữ, nên chỉ biết rằng bản thân rất thích sư huynh mà thôi.

Thiếu nữ thấy ngài ngây người, sắc mặt cũng dần trở nên nhợt nhạt, liền đưa bàn tay còn lại ra vỗ nhẹ lên khuôn mặt ngài, lo lắng cất tiếng hỏi “Này, này, huynh... huynh làm sao thế?”

Thuần Vu Vọng mỉm cười khổ sở nói “Chẳng có gì, đột nhiên cảm thấy tim đau dữ dội mà thôi.”

Thiếu nữ lặng người, lại đưa bàn tay nhỏ bé của mình đặt lên trước ngực ngài. Tuy rằng nàng lớn lên bên cạnh các ni cô, nhưng không hề có chút quan niệm nam nữ thọ thọ bất thân, né tránh đàn ông một cách rạch ròi như người bình thường. Không những để mặc cho ngài nắm tay mình mãi, thậm chí còn ‘động chân động tay’ với ngài... Đoan chắc lúc ở cùng vị hôn phu của mình, nàng cũng hành xử như vậy.

Thuần Vu Vọng định buông tay, lại cảm thấy không cam nguyện, nhìn nàng chăm chăm một hồi, đột nhiên lên tiếng “Không phải nàng muốn cảm ơn ta sao? Ta đột nhiên nghĩ ra, ta muốn thứ gì rồi.”

Thiếu nữ do dự lên tiếng “Ta... ta chẳng có thứ gì đâu.”

“Nàng có.”

Ngài nói, đôi môi đã sán tới, hôn lấy đôi môi nàng. Nhiều năm nay, ngài luôn học cách nhẫn nhịn, tu thân dưỡng tính, khắc chế bản thân, chẳng hề dính đến những chuyện phong lưu. Thế nhưng bây giờ, ngài thực sự muốn làm chuyện hạ lưu này.

Có lẽ bản chất của đàn ông đã là tà ác, đối với người hoặc đồ vật bản thân yêu quý, luôn luôn một lòng muốn chiếm làm của riêng.

Khi làn môi của hai người chạm nhau, thân người thiếu nữ cứng đờ lại, hoang mang định né tránh. Ngài liền nắm chặt lấy bờ vai của nàng, ôm nàng chặt vào lòng mình, dễ dàng thâm nhập vào trong đôi môi khẽ run run của nàng, tận hưởng vị ngọt ngào, mềm mại riêng có ở nàng.

Phản ngực của thiếu nữ dính sát vào ngài, ngài nghe được nhịp tim đập mãnh liệt của nàng, còn thân thể của nàng càng lúc càng mềm nhũn, bất lực ngã vào vòng tay ngài.

Ngài lại càng ôm nàng chặt hơn trước, đưa cánh tay vòng ra sau lưng, dường như bị mê hoặc, không ngừng di chuyển trên phần cổ trắng nõn, mềm mại của nàng, càng lúc càng mạnh bạo hơn trước.

Thiếu nữ khẽ run lên, đôi mắt nhắm lại đầy mơ màng khi nãy đột nhiên mở to, nhìn ngài một cách kinh hoàng. Thuần Vu Vọng chợt dạ, từ từ buông nàng ra. Còn chưa nói câu gì, thiếu nữ đã bật khóc rồi ôm mặt chạy đi.

Nàng đi rất vội vã, không ngờ để rơi một chiếc giày vải trên mặt đất.

Thuần Vu Vọng cũng cảm thấy xấu hổ trước hành động của mình khi nãy, không dám đuổi theo, lúc khom người nhặt chiếc giày lên, lại nghe tiếng bước chân vội vã, còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, thiếu nữ kia đã

chạy lại trước mặt mình, đưa tay cướp lại chiếc giày trong tay ngài, vội vã đi vào rồi quay người bỏ đi.

“Nhật Miên.”

Ngài bắt giấc cất tiếng gọi.

Thiếu nữ khựng lại, quay đầu nhìn ngài, hai má ửng đỏ, rồi nói “Này, huynh... huynh đừng có nói với người khác...”

Nàng lại quay đi rồi nhanh chóng chạy mất. Đã mưa lớn mấy ngày liền rồi, lúc này sắc trời tối sẫm, thấy trời lại sắp mưa, thế nhưng Thuần Vu Vọng đứng ngây ra khá lâu, tâm trạng vẫn chưa thể tĩnh lặng lại được.

Tiểu nha đầu này tuy rằng nói rất thích vị hôn phu gì đó của mình, thế nhưng hiển nhiên là cũng không hề ghét bỏ ngài, thậm chí cũng chẳng hề tức giận trước hành vi mạo muội, đường đột vừa rồi của ngài. Liệu ngài có thể cho rằng, thực ra trong mơ màng, ngây dại, nàng lại càng yêu thích ngài hơn chăng?

Thứ tình cảm nam nữ vốn không thể đo lường ngắn dài, nhanh chậm được. Nếu không, những người phụ nữ ở cạnh hầu hạ ngài bao lâu nay, chẳng thiếu người xinh đẹp, tuyệt sắc, tại sao ngài lại chỉ yêu thích một tiểu nha đầu còn chưa trưởng thành chỉ vừa mới gặp vài ngày chứ?

Ngài quyết định không từ bỏ, tiếp tục bám lấy nàng, cho dù nàng rời khỏi Vạn Phật Sơn, cùng lắm ngài sẽ tiếp tục lên đường, chỉ cần nàng cũng có lòng như vậy, chẳng sợ không có cơ hội tiếp cận...

Chỉ là vị sư phụ đáng sợ kia của nàng, nếu lão ni cô đó cố chấp muốn chia cách duyên ương, chắc nàng cũng chẳng dám cãi lại, huống hồ bọn họ lại lịch bất minh, nàng lại đã có hôn ước với người khác...

21

Sương giăng dày đặc, chẳng nhớ đường về đào nguyên

Tối hôm đó trời mưa rất lớn, Thuần Vu Vọng ngủ không ngon giấc. Đến nửa đêm, ngay cả trời đất cũng không còn yên ả như trước nữa.

Lúc thấy ánh sáng đỏ dị thường bên ngoài cửa sổ, ban đầu ngài còn nghi ngờ rằng trời sắp sáng, sau đó nghĩ thời gian thấy không đúng, mở cửa ra nhìn, rõ ràng trời vẫn còn đang mưa, thế nhưng nửa bầu trời đã sáng như thể đang bị thiêu đốt, hiện lên thứ ánh sáng màu đỏ như máu, lại có những áng mây đen giăng giăng trên đỉnh núi trông vô cùng đáng sợ.

Đúng lúc ngài đang cảm thấy kì lạ, mặt đất dưới chân bỗng chao đảo, chẳng thể nào đứng vững nổi, tiếp đó cả ngọn núi vang lên tiếng động lớn, không thể phân biệt được là tiếng đá núi lăn xuống hay là nhà cửa đang đổ nát.

“Mọi người hãy tỉnh dậy, địa chấn.”

Ngài thét lớn, hoang mang tóm chặt vào thân cây to lớn gần đó để đứng vững, gần đó vang lên tiếng động lớn, ngôi miếu mà ngài tá túc đã đổ sập quá nửa. Đợi cơn địa chấn này qua đi, ngay cả căn phòng của ngài cũng đã sập hoàn toàn.

Bên tai nghe thấy tiếng rên rỉ vang từ khắp nơi, lại nhìn các thị vệ đi theo mình đã an toàn thoát lui nhờ thân thủ cao cường, ngài vội vã vượt nước mưa trên mặt rồi thét “Mau đi cứu người.”

Khi cùng chúng tăng nhân lật tung trong đồng nhà cửa đổ nát, ngài lại nghe thấy có người đột nhiên than thở “Am tự ở lưng chừng núi còn cũ kĩ hơn chỗ chúng ta, chỉ e là đã đổ sập hoàn toàn rồi.”

Thuần Vu Vọng kinh hãi, vội vã nghĩ tới trong am tự đó toàn là phụ nữ, đúng lúc định mang vài người qua đó cứu viện, trên núi lại vang lên tiếng động lớn, tiếp đó, đất trời lại chao đảo đáng sợ.

Có người hoang mang thét lớn “Lại địa chấn tiếp rồi, lại tiếp rồi.”

Thế nhưng đợi khi mọi người nằm xuống đất, cơn địa chấn đáng sợ vẫn chưa hề ập tới, có điều mặt đất vẫn còn khẽ rung động, như có một quái vật nào đó đang gầm rú, phá đất bật ra.

Mãi lâu sau, một lão tăng nhân liền thét lên hoảng hốt “A di đà phật. Là núi sập xuống đó. Nhìn mà xem, bên đó... núi bên đó sập rồi.”

Mọi người đưa mắt nhìn về phía lão tăng chỉ, dưới làn mưa dạt dào, phần núi bên đó đang từ từ sập xuống cứ như thể bị một thanh đao lớn chặt nát ra vậy. Tiếng những hòn đá nhỏ lăn xuống đã hoàn toàn bị lấn át bởi những khổ đá lớn. Lúc này thực sự tình cảnh chỉ có thể diễn tả bằng câu, long trời lở đất.

Mọi người kinh hãi đến mức hồn bay phách lạc, khó khăn lắm mới yên tĩnh trở lại đôi chút, Thuần Vu Vọng cũng đã định thần, vội vã dẫn theo người qua am tự kia. Am tự đó rất gần với nơi bị sạt lở, chỉ sợ sau cơn địa chấn, vẫn còn bị đá núi tấn công. May mà sư đồ Kiếm Ni thân thủ cao cường, đa phần đã thoát khỏi được kiếp nạn.

Ngài tự an ủi mình như vậy, lúc vội vã đưa người lên núi, mới phát hiện ra tình hình ở đây còn nghiêm trọng hơn so với ngài tưởng tượng. Mưa lớn nhiều ngày lại cộng thêm địa chấn, núi sạt lở đã gây ra lụt lớn, đi không bao

lâu, chẳng còn thấy đường đâu cả, tất cả đều là nước, chảy dữ dội từ trên núi xuống, chặn đứng con đường lên núi.

Các thuộc hạ bắt đầu lo lắng đoạn đường này nguy hiểm, hết lối ngăn cản ngài dừng lên núi. Ngài đương nhiên không chịu, cố chấp phải trèo lên trên bằng được. Lúc này trời đã dần sáng, con đường chật đầy những vật dụng tạp nham, tuy rằng không nhìn thấy thi thể, thế nhưng đã phát hiện những đồ vật sử dụng trong nhà như màn, nền thấp của phật môn... Ngài càng nhìn lại càng cảm thấy sợ hãi.

Chính vào lúc ngài cảm thấy tốt cùng hoảng loạn, ngài đã nhìn thấy nàng. Cho dù nhìn không rõ khuôn mặt, chỉ cần liếc qua, ngài cũng có thể khẳng định đó là nàng. Ngài đã từng nhìn thấy mái tóc của nàng trong nước, mà cả ngọn núi này, ngoài nàng ra chẳng còn thiếu nữ mặc đồ tăng ni màu xám có mái tóc tuyệt đẹp như vậy. Ngài không hề do dự, vượt qua dòng lũ, ôm chặt lấy nàng.

May mà, thân thủ của ngài cũng không tệ, những người đi theo, ai nấy cũng đều là cao thủ, nên có thể nhanh chóng cứu nàng vào bờ, tránh vào trong một cơn động. Nàng đã bị sặc nước, chân bị gãy, mặt và tay nhiều chỗ bị thương, những chỗ khác không thấy vết thương, nhưng cứ hôn mê mãi chưa tỉnh.

Thuần Vu Vọng vừa đưa nàng quay về tịnh xá của mình để chữa trị, lại vừa bảo thuộc hạ tiếp tục đến am tự kia cứu người “Thế nhưng không được nhắc đến vị cô nương mà ta đã cứu. Nếu có người nào hỏi về ta, cứ nói đi giữa đường bị ngã, thương thế khá nặng nên quay về nhà nghỉ ngơi rồi.”

Cánh tay ngài thoáng run. Từ nhỏ ngài đã biết, không tranh không cướp chỉ là muốn tìm một cơ hội tốt nhất để đi tranh cướp, hơn nữa đã ra tay là phải thành công. Thế nhưng nếu hoàn toàn không hề đi tranh cướp, kết quả duy nhất chính là chẳng có gì cả.

Sau khi đưa nàng vào tầm khống chế của mình, rời khỏi sự phụ của nàng, ít nhất trong khoảng thời gian trị thương, nàng chẳng thể rời ngài nửa bước.

Thế nhưng tình hình thậm chí còn tốt đẹp hơn cả những gì ngài tưởng tượng, Thiếu nữ hôn mê hai ngày, cuối cùng đã tỉnh lại, chỉ là phần đầu bị tổn thương mạnh, nên chẳng còn nhớ gì chuyện trước kia nữa.

Ngài nói nàng là ai thì nàng chính là người đó. Ngài nói nàng là của ngài thì nàng chính là thuộc về ngài. Thế là, nàng trở thành Doanh Doanh, trở thành người thê tử bé nhỏ của ngài.

Nghe nói sau khi nàng mất tích, sự phụ của nàng lo lắng đi tìm kiếm khắp nơi, lại không biết tìm đâu ra trợ thủ tìm kiếm khắp cả ngọn núi, như thể muốn lật tung cả lên vậy. Thuần Vu Vọng chỉ sợ bị người khác phát hiện, liền viện cớ phụng chỉ tuần tra tình hình thủy nạn, địa chấn, vôi vãi cáo từ với mấy người bạn hữu trên Vạn Phật Sơn, bí mật đưa theo Doanh Doanh đi thẳng về Ly Sơn.

Năm đó, lúc du ngoạn Ly Sơn, ngài vô tình phát hiện được sơn cốc có vị trí tương đối kín đáo, lại thích những cây hoa mai mọc ở nơi đó, cho nên có ý ẩn cư tại nơi này, lợi dụng địa hình, dẫn nước suối về, sau đó lại dựng thêm rừng mai và căn nhà gỗ. Lúc này nơi đó vừa hay đã dựng thành, nên ngài với Doanh Doanh liền ở lại nơi đó luôn.

Thế nhưng lai lịch của Doanh Doanh lại là một tâm bệnh với ngài. Ở bên nhau bao ngày, ban đầu chỉ là một chút tình cảm thoáng qua, không ngờ dần dần lại biến thành thứ tình yêu sâu đậm, khắc cốt ghi tâm.

Ngài lo lắng ngộ nhỡ ngày nào đó Doanh Doanh đột nhiên nhớ lại, lập tức vứt bỏ ngài mà quay về nhà, thậm chí là quay lại vòng tay của vị hôn phu kia. Ngài thực sự chẳng thể nào để mất nàng được. Bởi vậy, ngài liền triệu danh y tới, hỏi thăm thứ thuốc sẽ khiến cho người ta vĩnh viễn quên đi những chuyện trước đây, sau đó cho Doanh Doanh uống. Thế là Doanh

Doanh vĩnh viễn sẽ chỉ là Doanh Doanh của riêng ngài mà thôi. Ít nhất, tình hình trước mắt, ngài cũng đã làm được đến mức này rồi.

Cho dù người thân của Doanh Doanh có tìm tới, ngài cũng chắc chắn rằng Doanh Doanh sẽ chỉ nhận ra người phu quân của mình là ngài, chứ không hề nhận ra người thân của mình là ai.

Tuy rằng hành động này thật không công bằng với người thân và vị hôn phu của Doanh Doanh, thế nhưng nếu ngài không ích kỷ một chút, tình yêu giữa ngài và Doanh Doanh cũng sẽ chẳng tránh khỏi kết quả đôi ngả chia ly.

Cùng lúc này, ngài cũng chẳng hề từ bỏ việc điều tra tận gốc thân thế của Doanh Doanh. Sau chuyện xảy ra, ngài đã từng phái rất nhiều người đến Vạn Phật Sơn điều tra lai lịch của Kiếm Ni, thế nhưng mãi mà chẳng có kết quả.

Kiếm Ni không tìm được đồ đệ thân yêu, đau buồn quay về, Vạn Phật Sơn vẫn chưa thể bình an lại được. Không lâu sau, các đội được phái tới Vạn Phật Sơn truy tìm tung tích Doanh Doanh liên tục, trong đó có không ít cao thủ, đi khắp nơi nghe ngóng tin tức, gần như lật tung cả Vạn Phật Sơn lên để tìm vậy. Lúc chú ý quan sát, ngài nhận ra những đội người này không phải do cùng một gia tộc phái tới, nhưng khi hành động đều vô cùng kín đáo, khó lòng tìm ra được gốc gác. Điều duy nhất có thể xác định được, bọn họ đều tới từ nước Nhuế.

Như vậy, Thuần Vu Vọng cũng có thể khẳng định rằng, Doanh Doanh rất có khả năng là con gái của một vị trọng thần Bắc Nhuế, ngay cả hôn phu của nàng cũng không phải nhân vật tầm thường. Tất cả bọn họ đều không từ bỏ nàng, trước sau đều phái người đi tìm kiếm tung tích.

Thuần Vu Vọng và Doanh Doanh đã là phu thê danh chính ngôn thuận, cuộc sống hàng ngày rất thoải mái, vui vẻ, cho dù nàng có thân phận gì, ngài cũng chẳng có dũng khí từ bỏ.

Đây là niềm hạnh phúc ngài đánh cắp, cướp đoạt về, thế nhưng chỉ cần hai người đều sống vui vẻ, thì chẳng có gì là không được hết. Ngài âm thầm cảm thấy may mắn vì bản thân đã đoạt mất con đường nhớ lại quá khứ của nàng ngay từ đầu, ngài cũng một lòng một dạ đối xử với nàng thật tốt.

Ngài thân là hoàng đệ, càng sống bình đạm, đơn giản lại càng được đế vương quý mến. Nguyên Quang đế của Nam Lương lúc đó, Thuần Vu Thạnh nghe nói ngài có được tiểu mỹ nhân mà bản thân vô cùng yêu quý, lại còn đưa nàng lên núi ẩn cư, cũng chẳng hiểu lai lịch xuất thân của tiểu mỹ nhân này, liền hạ một đạo chỉ dụ phong nàng là nhất phẩm phu nhân, ban cho rất nhiều kim ngân châu báu, lại còn tuyên dương ngài như một tấm gương sáng trước các huynh đệ hoàng tộc. Đợi đến khi ngài thi thoảng dẫn theo Doanh Doanh quay về thăm hỏi Lý Thái hậu, Lý Thái hậu thấy ngài xưa nay nho nhã, ôn hòa, lại lấy về một thê tử trẻ con như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, lại càng khen ngợi, còn ban cho ngài một phủ đệ tại kinh thành, để ngài thi thoảng quay về Bắc Đô cũng có chỗ nghỉ ngơi. Thế nhưng, Doanh Doanh sau khi mất đi kìm ức hành sự ngang ngạnh, võ nghệ lại cao, Thuần Vu Vọng sợ nàng sẽ vô tình gây chuyện thị phi, nên vẫn cứ đưa nàng quay lại vùng núi hoang vu không chút ràng buộc để ẩn cư.

Ở nơi rừng mai tuyết đẹp, thơm ngát đó, bọn họ chỉ làm phu thê bình thường, nhưng lại chẳng khác nào thần tiên trên trời, bởi lẽ cả hai yêu thương nhau sâu sắc, lại còn hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý vô tận.

Nếu cả đời đều có thể sống như vậy, đối với ngài hay Doanh Doanh mà nói, họ sẽ được coi là những người hạnh phúc và may mắn nhất trên thế giới này.

“Hạnh phúc nhất và may mắn nhất... Thì ra chỉ là một giấc mộng...”

Thuần Vu Vọng thì thắm lên tiếng, rồi lại khẽ bật ho vài tiếng. Ngài chống tay lên trán, hai mắt đỏ rực, trông bộ dạng vô cùng tiêu tụy.

Mùi máu tanh thoang thoảng hòa cùng với mùi thuốc bay khắp phòng.

Ta nhìn cốc trà của ngài đã cạn, liền nhắc bình rót đầy, nói “Nếu ngài mệt rồi, hay là đi nghỉ sớm một chút. Muốn kể chuyện cho người khác nghe, sau này vẫn còn cơ hội.”

“Lần đầu tiên ta nhắc lại cho nàng, ta hoàn toàn không thể xác định người phụ nữ tính tình quái dị trước mặt liệu có phải là Doanh Doanh của ta không, bởi vậy vẫn còn chút đề phòng, không kể hết toàn bộ sự việc. Mãi đến hôm nay...” Ngài ngược mắt lên, mỉm cười khổ sở nói “Vãn Vãn, nàng vẫn cho rằng, những gì ta vừa kể là câu chuyện hoàn toàn không hề liên quan đến nàng?”

Ta đã chẳng thể diễn tả nỗi cảm xúc của mình lúc này là gì. Nếu bây giờ có người nói với ta rằng, trên đời này có chuyện quỷ thần thật, nàng Doanh Doanh đã chết đó thực sự đã nhập một phần hồn phách vào người ta, ta nhất định sẽ tin.

Ngài kể lại rất chi tiết, ta nghe cũng rất tận tâm. Ta đích thực định coi những trải nghiệm trong quá khứ của ngài chỉ là một câu chuyện vô quan, thế nhưng ta lại chẳng che giấu được nỗi bàng hoàng, ngờ vực trời dấy trong lòng.

Đầu óc ta hỗn loạn, dường như có ngôi sao vụt tắt nào đó đột nhiên tỏa sáng, lúc muốn tóm lấy, lại chẳng nhìn thấy, điều duy nhất có thể cảm nhận chính là màn đêm đen tối, kéo dài vô tận đang bao trùm lên ta. Tất cả mọi thứ như đã từng trải qua, thế nhưng cố gắng tìm kiếm trong kí ức, tất cả những trải nghiệm này đều chẳng liên quan gì tới ta cả.

Cuối cùng, ta đành đáp “Ta đích thực đã báỉ một vị sư thái xuất gia làm sư phụ, Tư Đồ Lăng đích thực là vị hôn phu của ta, hơn nữa cũng là sư huynh đồng môn. Những điều này, nếu cho người đi điều tra cặn kẽ, chẳng khó mà biết được. Ta đã từng đi theo sư phụ thăm viếng bạn hữu của người, thế nhưng trước khi hộ tống công chúa cầu thân, ta chưa từng đặt chân sang Nam Lương.”

Thuần Vu Vọng khẽ bật cười rồi nói “Ồ, nàng đang hoài nghi ta đã điều tra được quá khứ trước kia của nàng, nên mới bịa ra được câu chuyện này?”

Ta cúi đầu uống trà, không nói gì thêm. Còn ngài chấm đầu ngón trỏ vào nước trà, sau đó từ từ viết hai chữ trên mặt bàn: “Nhật”, “Miễn(*)”

() Đồng âm khác nghĩa với từ Miễn, vậy nên trước đó, Thuần Vu Vọng nghe nhầm thành Nhật Miễn.*

Ngài lại khẽ lên tiếng “Ta hỏi nàng ấy tên gì, nàng ấy nói là Nhật Miễn. Ta cảm thấy cái tên đó thật là cổ quái, sau đó lại phái người đến Đại Nhuế điều tra, lại càng chưa nghe nói khuê nữ nhà đại quan nào có cái tên này. Miễn, Miễn là hai từ đồng âm khác nghĩa. Còn Nhật Miễn ghép lại thì chính là Văn. Thực ra nàng ấy hoàn toàn không hề lừa ta, nàng ấy họ Tần, tên chỉ đúng một chữ Văn. Nếu đã là con gái của Tần gia, lại định thân với hoàng thân tông thất từ nhỏ, nàng mất tích mới khơi dậy sự biến động lớn như vậy, mới khiến nhiều người cất công tới tìm nàng như thế.”

Ta chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, quát lớn “Im miệng. Ta hôm nay tới đây, hoàn toàn không muốn nghe ngài ăn nói linh tinh như vậy.”

Ngài cũng chẳng tranh luận cùng ta, lại nhếch miệng mỉm cười, thay đổi chủ đề “Cái lần ta nghe theo lời của người ta, phần nộ chìm nàng xuống đáy hồ...”

Ta lạnh lùng cắt ngang lời nói của ngài “Đừng nói là ngài nghe theo lời người ta. Ta thực sự không tin rằng ngài lại là người đàn ông không có trách nhiệm như vậy, Ngài là chủ, người ta chỉ là nô bộc, lẽ nào có người bóp cổ bắt ngài phải hạ lệnh hay sao?”

Ngài bị chặn họng, tức giận đỏ bừng cả mặt, nói cho cùng ta vẫn còn tức giận lần đó, mỉm cười nói thêm “Sao, lúc này ngài mới biết là ta bị oan? Cuối cùng đã nghĩ thông tỏ, cho dù là Tư Đồ Lãng hay là bất cứ ai khác, cũng không thể nào làm ra chuyện ngốc nghếch đẩy ta vào chỗ chết như vậy?”

Khuôn mặt ngài đỏ ửng một cách khác thường, sau đó than thở “Ta đã từng nghĩ có một vài thuộc hạ có suy nghĩ khác đã hãm hại nàng, thế nhưng bọn họ tuyệt đối không bao giờ làm tổn hại đến cốt nhục của ta. Bất luận là Tương Tư hay cái thai trong bụng nàng. Tuổi tác ta cũng không còn trẻ nữa, trước nay không ham nữ sắc, hiện nay ta chỉ có mỗi mình Tương Tư thôi. Cho dù bọn họ có hận nàng đến mức nào, cũng không bao giờ dám lấy Tương Tư ra để chọc giận ta, càng không dám động đến thai nhi trong bụng nàng. Thế nhưng rõ ràng nàng đã bỏ thai nhi đi.”

Ta bật cười lạnh lùng rồi nói “Điện hạ thực sự quá tự tin rồi. Điện hạ vẫn còn đang ở tuổi tráng kiện, đã có Tương Tư rồi, mới nhanh như vậy đã khiến ta có thai, chỉ cần ngài muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể sinh thêm được nhiều con nhiều cháu nữa, cần gì phải bắt một người phụ nữ bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt thành thù như ta phải sinh thêm một đứa trẻ cho ngài? Cái thai đó... thực sự đúng là cha không yêu, mẹ không quý, bị người ta hại coi như cũng đáng.”

Thuần Vu Vọng dường như chẳng thể nhẫn nhịn được những lời nói vô tình đó của ta, đôi mày cau chặt, hai tay siết lên y phục, im lặng một lúc lâu mới nói tiếp “Ta đã hỏi bọn họ rồi, chuyện sảy thai, không hề liên quan tới bọn họ. Bọn họ chỉ là thừa nước đục thả câu.”

Bọn họ? Ta nheo mắt lại, trong lòng vô cùng tức giận.

Quả nhiên đúng như ta đã dự liệu, kẻ hôm đó bắt cóc Trương Tư giả họa cho ta đích thực là người bên cạnh Thuần Vu Vọng. Ngài hồ hững không nói rõ, đoán chắc là không chỉ có bọn Lê Hoàn, Nguyễn Ngọc đã lên kế hoạch.

Ta đưa lời chế giễu “Không hề liên quan tới bọn họ? Thế nhưng bản thân ta cũng không hề dùng thuốc để bỏ cái thai đó đi. Xem ra thực sự đứa trẻ đó không muốn đầu thai, nên tự mình chạy xuống âm ti địa ngục?”

Ngài không biết là có tin lời ta nói hay không, chỉ nhìn ta bằng đôi mắt đen láy, không còn giữ được phong thái như trước nữa.

Ta tiếp tục nói thêm “Ta thực sự rất muốn trốn khỏi Ly Sơn, người tiếp ứng cũng đã liên hệ được với ta, lúc đó, uống thuốc trụ thai làm tổn hại tới sức khỏe, ngài cho rằng việc đó thú vị lắm sao?”

Thuần Vu Vọng không hề trả lời ta, nhấp ngụm trà hỏi “Trong số những người đi tiếp ứng cho ngài không có Tư Đồ Lăng? Hai tháng đó, hẳn hoàn toàn không hề rời khỏi Bắc Nhuế.”

Ta thản nhiên đáp “Là Tư Đồ Vĩnh, Thái tử Đại Nhuế. Ngài ấy tới đó là vì công chúa Thường Hy, tiện đường cũng cứu ta quay về. Ngài tưởng rằng ta cần thiết phải sợ gặp mặt Tư Đồ Lăng, nên trước khi đi đã dùng thuốc trụ thai sao?”

Mặt ngài lúc này đã không còn đỏ nữa, dần dần trắng nhợt đi, ngay cả đôi môi cũng nhợt nhạt thất sắc. Ngài khẽ khàng lên tiếng “Ta sẽ điều tra kỹ càng... Rốt cuộc là ai đã hạ thuốc trụ thai.”

Ngài nói vậy chính là đã tin những lời ta vừa nói. Ta liền thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó lại cảm thấy có phần căm hận bản thân. Ngài có tin hay

không, ta cần gì phải bận tâm chứ? Chỉ dựa vào nỗi nhục nhã ngài gây ra cho ta suốt ba tháng đó, ta nên mong ngài chết sớm, ta nên tức giận vì không thể nhất kiếm xuyên tâm, giết chết ngài vào lúc đó mới phải.

Không ngờ ta còn tới gặp ngài, ngồi đối diện với ngài, tâm sự biết bao điều như những người tri kỷ thân thiết. Thực sự chẳng thể nào ngờ, ta lúc này thực đúng là... ngớ ngẩn.

Mục đích ngài tới nơi này đa phần là vì Tương Tư, còn ta đến gặp ngài, đương nhiên cũng chỉ là vì Tương Tư.

Ta định thần lại rồi từ tốn lên tiếng “Ngài cứ từ từ cho người đi điều tra. Nể mặt Tương Tư, lần này ta sẽ không làm khó ngài. Ngày mai ta sẽ sai người đưa Tương Tư sang đây, ngài hãy đưa cô bé quay về đi.”

Ngài nhìn ta chăm chăm, miễn cưỡng mỉm cười “Lần này không làm khó ta? Nếu lần sau gặp mặt, nàng sẽ chuẩn bị làm khó ta như thế nào?”

Gương mặt ta nóng bừng lên, giọng nói lại bất giác lạnh lùng “Lần sau? Hôn sự của công chúa Thường Hy đã thành ra thế này, hoàng gia Đại Nhuế chẳng còn mặt mũi gì nữa, lần sau chắc chúng ta sẽ đao kiếm gặp nhau chẳng?”

“Đao kiếm gặp nhau?” Ngài lặp lại lời nói của ta, đôi mắt đen láy giờ đã mất đi thần thái mọi khi. “Nàng nghe ta nói nhiều như vậy, chỉ đòi lại cho ta một câu đao kiếm gặp lại sao?”

Ta nghiêng răng đáp “Lẽ nào ngài còn không rõ ngày từ khi còn ở Nam Lương, chúng ta vẫn luôn là quan hệ đối địch? Hiếm khi ngài tự thân tới đây, đáng lẽ ta phải báo thù ngài mới đúng. Người đáng thương chỉ có mỗi mình Tương Tư... Ta không muốn Tương Tư mất đi người thân duy nhất và cũng yêu thương cô bé nhất trên đời.”

Ngài mỉm cười thâm liệt “Từ trước đến nay, ta chưa từng coi nàng là kẻ địch, ta không tin nàng lại không cảm nhận được. Tương Tư cũng không còn mỗi mình người thân thích là ta, ta cũng không tin nàng lại không phải là người thân yêu thương cô bé nhất trên đời này.”

Trái tim ta càng lúc càng đau đớn, nhớ lại buổi trưa vừa mới dùng thuốc, cũng biết được tình trạng lúc này của mình, nên càng mong muốn có thể nhanh chóng rời khỏi người đàn ông lúc nào cũng làm cho trái tim ta rối loạn, khiến ta đau lòng này.

Ta đứng bật người nói “Ta đã có hôn ước cùng với Tư Đồ Lăng, vài ngày nữa sẽ cùng thành hôn cùng ngài ấy. Giữ lại Tương Tư bên cạnh, nghĩ ra cũng chẳng tiện mấy.”

“Nàng...” Thuần Vu Vọng đột nhiên quắc mắt, đứng bật dậy, trợn mắt lườm ta.

Ta cũng hoảng hốt trước ánh mắt đó của ngài, định đưa lời biện giải, nhưng đột nhiên lại cảm thấy mình phản ứng như vậy hơi quá, nên lạnh lùng nhìn ngài nói “Chân Vương Điện hạ, xin cáo từ.”

Ngài mím chặt môi, đứng lặng người tại chỗ, không tiễn biệt mà cũng chẳng níu kéo. Ta cúi đầu, quay người bước nhanh ra ngoài, sau đó đóng cánh cửa lại rất mạnh.

Bên ngoài đương nhiên là có một đồng người đang chờ đợi, vừa nhìn thấy cửa mở, mười mấy cặp mắt đều hướng về phía ta. Người ở gần nhất chính là Nhuyễn Ngọc, không ngờ nàng ta chẳng sợ ta tặng thêm cho một cước nữa, bàng hoàng nhìn ta sau đó vội vã bước vào trong phòng.

Phía sau vang lên tiếng thứ gì chạm nhẹ xuống đất, tiếp đó là giọng thét kinh hãi của Nhuyễn Ngọc “Điện hạ.”

Ta đã bước ra khỏi bậc thềm, nghe thấy tiếng thét, bất giác quay đầu nhìn lại, Thuận Vu Vọng đã quy người dưới đất, nhưng vẫn ngoan cường đưa tay níu lấy thành bàn, quyết không ngã xuống, khuôn mặt trắng cắt không còn giọt máu.

Nhìn thấy những tùy tùng theo ngài thét gọi rồi tới gần chăm sóc, ta bắt đầu lùi lại vài bước, cho tới khi phần lưng cứng đờ chạm phải thành cửa. Cánh cửa sau lưng khẽ rung lên. Ta lập tức đứng thẳng người, đồng thời nhìn xem là ai đã chạm vào cánh cửa đó, thậm chí lúc này cả gió cũng đã ngừng thổi, phần đá dưới chân ánh lên bóng hình của ta. Thì ra không phải là cánh cửa đang rung động mà là ta đang run rẩy.

Thẩm Tiểu Phong bước lên trước, khẽ tiếng hỏi “Tướng quân, chúng ta quay về chứ?”

Ta đáng lẽ nên không nói tiếng nào, quay người bỏ đi mới đúng, thế nhưng chẳng biết tại sao, sau một hồi im lặng, ta lại bước chân vào trong căn phòng đó. Thuận Vu Vọng đã được đỡ đến chiếc giường trúc gần đó, đôi môi trắng cắt không còn giọt máu khẽ nhếch lên, nói “Không phải nàng đã quay về rồi sao?”

Trước giờ, ta chưa từng nhìn thấy bộ dạng yếu đuối, suy nhược đến độ đó của ngài, bất giác bước vào bên trong, đưa lời hỏi vặn “Ngài mong ta quay về lắm sao?”

Lời nói vừa dứt, ta chợt nhận ra ngữ điệu của mình lúc này vừa là giận hờn lại vừa chứa chan tình cảm, vội vã đưa lời chế giễu “Hay là không muốn để ta nhìn thấy bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ của ngài?”

Ánh mắt Thuận Vu Vọng chợt thoáng chút sắc lạnh, ngay cả mấy tùy tùng đi theo ngài cũng đã chẳng che giấu được vẻ phẫn nộ, đang trừng mắt nhìn về phía ta.

Thế nhưng ngài lại không hề nổi giận, chỉ khẽ cười nói “Bộ dạng thê thảm, người không ra người, quỷ không ra quỷ của nàng ở Nam Lương cũng đã bị ta nhìn thấy rồi, coi như chúng ta huề nhau? Ta đã từng ức hiếp, sỉ nhục, hãm hại nàng, đối xử với nàng không tốt, ngày nay nàng cũng có thể phái người tới đây đòi lại công đạo. Tàn tướng quân oai danh hiển hách, quân đội Tàn gia dũng mãnh, thiện chiến, khẽ giậm chân một cái, cả Bắc Đô này đều bị ảnh hưởng, đoan chắc, đám người này của ta chẳng là gì trong mắt nàng. Tại sao nàng không tìm tới báo thù, để tránh phải do dự như vậy, thả ta không cam lòng, giết ta không nỡ, thực là tự làm khó bản thân.”

Nhuyễn Ngọc khẽ thốt lên kinh hãi, sắc mặt tột cùng lo lắng. Thuận Vu Vọng lại như không nhìn thấy, không nghe thấy, chỉ nhìn ta chăm chăm.

Ta không thể phủ định, giọng nói của ngài tuy đã yếu đi, thế nhưng từ nào cũng sắc bén, dường như nhìn thấu được mọi tâm tư của ta, thậm chí còn nhìn thấy rõ hơn cả chính bản thân ta.

Bàn tay cầm kiếm giờ đã bất lực, ta thực sự chẳng thể nào rút nổi kiếm ra đối phó với người đàn ông trọng thương chưa lành này nữa. Sau cùng, ta cũng có thể lấy Tương Tư, tấm kim bài miễn chết đã giúp ta tránh bao kiếp nạn trước kia ra để nói đỡ “Ngài còn cho rằng ta không cam nguyện, không nhẫn tâm sao? Chẳng qua vì ta tội nghiệp cho Tương Tư mà thôi. Cô bé còn nhỏ tuổi, lại vì lần trước khi ta bị chìm xuống đáy hồ, Tương Tư thực sự đã cứu mạng ta.”

Tương Tư không chỉ là tấm kim bài miễn chết mà cũng là tấm kim bài đình chiến, ngài lập tức ngậm miệng, đón lấy bát thuốc do tùy tùng đưa lên, ngửa cổ uống cạn, kéo chăn lên đắp rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhuyễn Ngọc đưa tay sờ lên trán ngài, sau đó rút tay về, khẽ tiếng dặn người phía sau “Hình như ngài lại bị sốt cao hơn trước rồi, lần này biết phải

làm sao đây? Phải chăng tên đại phu mà bọn họ tìm về là một tên lừa bịp, nên mới khiến ngài sốt cao mãi không hạ chứ?”

Ta có lòng hỏi thăm bệnh tình của ngài, nhưng lại sợ khiến ngài thêm phần lưu luyến, liền nói “Nếu ngài đã bị bệnh, ta sẽ không đưa Tương Tư qua bên này vội. Tương Tư còn bé, quây phá làm phiền đến ngài là chuyện nhỏ, bị nhiễm bệnh từ ngài là chuyện lớn. Đợi khi nào ngài khỏe lại rồi tính sau.”

Thuần Vu Vọng vẫn nhắm mắt, nhưng hình như tức giận đến đỏ bừng khuôn mặt, chỉ là cố gắng kiềm chế không tranh cãi với ta nữa thôi.

Ta dừng lại đôi chút, không nghe thấy ngài nói gì, cũng coi như may mắn, đúng lúc đang quay người rời đi, Thuần Vu Vọng đột nhiên lại nói “Thực ra chỗ sơn cốc mà chúng ta ẩn cư rất là ẩn mật, người bình thường khó mà tìm được. Bởi vì nó rất hẻo lánh, nên ta dẫn theo Doanh Doanh tới đó suốt ba năm trời mới bị người ta phát hiện ra hành tung. Thế nhưng Tư Đồ Vĩnh hình như tìm được đến đó rất là nhanh thì phải.”

Ta không hiểu tạo sao ngài lại nhắc đến chuyện này, lạ lùng lên tiếng “Ngài nói vậy nghĩa là sao?”

“Cũng chẳng có ý gì cả... Thế nhưng ta tin rằng, sơn cốc đó đối với người đến tìm nàng mà nói, từ lâu đã chẳng còn là bí mật. Cho dù... là năm năm trước hay là năm năm sau.”

Trong lòng ta thoáng kinh ngạc, đột nhiên lại nhớ tới lần đầu tiên khi Tư Đồ Vĩnh đến khách điểm tại Nam Lương tìm ta, đích thực đã từng nhắc tới, ngài ấy biết Thuần Vu Vọng có chỗ ẩn cư tại Ly Sơn, hơn nữa nghe ngữ khí của Tư Đồ Vĩnh thì ngài ấy đích thực là nắm rõ vị trí của nơi đó trong lòng bàn tay.

Người đi cứu ta chính là Tư Đồ Vĩnh, chẳng lẽ ngài có liên quan đến chuyện này? Trận hỏa hoạn rừng mai vào năm năm trước, lẽ nào cũng có liên quan tới Tư Đồ Vĩnh? Thế nhưng tiền đề của giả thiết đó, chẳng phải... ta đích thực có liên quan đến nàng Doanh Doanh đó sao?

Tâm trạng ta nhanh chóng rối loạn, đứng thẳng người dậy, ta cố gắng kiềm chế bản thân, bình thản như không hồi đáp lại. “Ngài tưởng rằng Thái tử Đại Nhuế chỉ là một kẻ vô dụng hữu danh vô thực hay sao? Ngài hãy lo giữ gìn sức khỏe của bản thân, đừng có suy nghĩ đến những chuyện này nữa.”

Lúc ta quay người bỏ đi, bước chân của ta vừa vội vã vừa hỗn loạn. Ta gần như đang bỏ đi vì hoảng hốt và sợ hãi.

Lúc bước ra khỏi nơi đó, sắc trời đã gần sáng, mấy ngôi sao lác đác trên bầu trời cũng đã mờ nhạt. Ta hít một hơi thật sâu, nạp thêm không khí trong lành, tươi mát, thế nhưng chẳng thể nào kìm nén được cảm xúc hoang mang trong lòng. Bước chân đi về phía trước càng nhanh, ta lại càng cảm thấy khó chịu.

Sau cùng, ta dừng bước, gọi Thẩm Tiểu Phong lên hạ giọng dặn dò “Người mau dẫn người đi, lấy danh nghĩa của ta mời Lục lão thái y đến chẩn trị cho ngài ấy. Nhớ kỹ, hành sự cẩn thận, không được để lộ hành tung cũng như danh phận của bọn họ.”

Thẩm Tiểu Phong do dự một hồi rồi nói “Tướng quân, bọn họ là người Nam Lương.”

Ta thoáng cau mày “Lẽ nào ta không biết bọn họ là người Nam Lương sao? Mau chóng trị bệnh cho ngài ấy, để ngài ấy dẫn theo Tương Tư rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.”

Thẩm Tiểu Phong nhận lệnh, dẫn theo hai thị vệ tâm phúc của ta chia ra hành động, nhanh chóng đi mời Lục thái y tới.

Lục thái y vốn là y trưởng của viện ngự y, đã quan hệ thân thiết với Tần gia ta nhiều đời. Y thuật của ngài rất cao minh, đặc biệt là về mặt trị nội thương. Năm đó, phụ thân ta bị thương nặng quay về Bắc Đô, ai cũng nói là không thể sống được, cũng may nhờ có ngài tận tâm điều lí, mới có thể kéo dài thêm một năm nữa, đợi đến khi ta tiếp nhận toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong Tần gia, phụ thân mới xuôi tay nhắm mắt. Sau này do tuổi cao mắt kém, ngài liền cáo lão, rời khỏi thái y viện, bình thường cũng không còn trị bệnh cho người khác, thế nhưng ta đến mời, đoán chắc ngài cũng sẽ nể mặt vài phần.

Thấy Thẩm Tiểu Phong đã đi, ta liền thở dài một tiếng, lại tiếp tục quay về phủ, lúc này cảm thấy trong lòng đã đỡ nặng nề hơn lại hoảng hốt nhận ra, ta rõ ràng đã đau lòng, hỗn loạn bởi vì vết thương của Thuần Vu Vọng.

Lúc ta quay về đến phủ, Tương Tư vừa tỉnh lại sau giấc ngủ, thấy ta ngồi cạnh bên liền mỉm cười ngọt ngào, đáng yêu, kéo lấy tay ta nói cười liên hồi, muốn ta đưa cô bé đến chợ chơi tiếp. Ta nghĩ chẳng mấy ngày nữa, Tương Tư đã rời khỏi nơi này, hướng hồ, khoảng thời gian gần đây, ta đang nhàn rỗi, nên đã đồng ý. Tương Tư vui mừng đến mức múa may quay cuồng, quên khuấy mất nỗi buồn vì con bướm bướm nhỏ phía sau đuôi điều đã bay mất.

Quên đi phần ký ức khiến bản thân đau khổ, vốn dĩ chính là bản năng tự bảo vệ của nhân loại. Như bản thân ta, cũng sắp sửa quên hết mọi tuyệt vọng và đau khổ của mấy năm trước, một đứa bé như Tương Tư làm sao lại nhớ tới những nỗi đau thương nhỏ nhặt vậy chứ?

Cũng giống như người mẫu thân giả mạo là ta, đợi khi nào quay về Nam Lương, lúc nhớ đến, có lẽ Tương Tư cũng chỉ khóc quấy Thuần Vu Vọng một chút mà thôi, rồi lâu dần, tự nhiên sẽ quên hết.

Còn ta... Sau cùng cũng sẽ có đứa con khác với Tư Đồ Lăng?

Vứt hết những chuyện phiền não này, ta chẳng bận tâm cả đêm vừa rồi không ngủ, lại tiếp tục chơi với Tương Tư thêm một lúc.

Cô bé vẫn còn nhớ đến quán rượu nhỏ đã gặp Tư Đồ Vĩnh hôm qua, vào trong ngó ngó nghiêng nghiêng một hồi, sau đó thất vọng nói “Vĩnh thúc thúc không tới. Tại sao vừa đến nhà của cữu cữu, thúc thúc chẳng tới thăm con nữa?”

“Thúc thúc còn nhiều việc phải làm...”

Ta tiện miệng nói vài câu cho xong chuyện, chứ biết rõ Tư Đồ Vĩnh không tới Tần phủ tuyệt đối không phải vì có nhiều việc phải làm. Đương nhiên quán rượu đó cũng không phải là nơi mà ngài nên tới. Sau đó ta cho người đi điều tra về Bát Bảo và Lão Thất cùng uống rượu với ngài hôm đó, trên danh nghĩa chỉ là lái buôn và người bán thịt bình thường ngoài phố chợ, nhưng thực chất lại là những người hành nghiệp trượng nghĩa, trong số bạn bè kết giao tuy rằng có phường ăn cắp, trộm cướp, thế nhưng tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường.

Nhất định đây là một cánh thế lực Tư Đồ Vĩnh cho tiềm phục ở nơi này, với mối quan hệ thân thiết giữa ta và ngài, ta cũng chỉ có thể coi như không biết mà thôi.

Ra ngoài ăn một chút đồ, sau buổi trưa, ta đưa Tương Tư vội vã quay về phủ, quả nhiên đã thấy bọn người Thẩm Tiểu Phong quay lại.

Nàng ta biết rằng ta không yên tâm, đợi khi ta tách Tương Tư ra, liền lại gần bẩm báo “Tướng quân, Lục thái y đã đến đó chẩn mạch, tuy rằng chứng bệnh có phần nghiêm trọng, thế nhưng cũng chưa nguy hiểm đến tính mạng.”

Thẩm Tiểu Phong nói như vậy, lại càng khiến ta lo lắng hơn.

Con nha đầu này hoàn toàn không quen biết Thuần Vu Vọng, nhưng lại biết ta có chút quan hệ khó nói với ngài, cũng hiểu được đi lại cùng với người có thân phận như ngài, không những gây bất lợi cho ta, mà không cần thận, nói không chừng còn liên lụy đến cả Tần gia.

“Cụ thể như thế nào?”

“Nghe nói đường kiếm đó của tướng quân, hoàn toàn không thể đâm trúng phần tim, thế nhưng đã làm tổn thương phần phổi... Vết thương vốn dĩ đã nghiêm trọng như vậy, hoàn toàn không có khả năng giữ lại tính mạng. Ngài đã uống linh đơn diệu dược không biết lấy đâu ra, lại được danh y tận tình chăm sóc, cứu chữa, mới miễn cưỡng giữ lại được mạng sống. Chỉ là thân thể ngài còn chưa hồi phục, đã nhiều lần chịu cảnh đường xa vất vả, ngoại thương tuy rằng đã liền da, nhưng nội thương thì cứ tái phát hết lần này đến lần khác. Lục thái y nói phần phổi không chịu được nóng lạnh, dễ dàng bị xâm nhập, ngày nay tạo thành chứng bệnh, cho nên ngài mới bị ho, sốt cao, gầy guộc, thiếu máu... Nếu không tịnh dưỡng cẩn thận, chỉ sợ sẽ rất nguy hiểm.”

Ta đoan chắc sắc mặt của mình lúc này không còn được như trước, Thẩm Tiểu Phong vội vã nói thêm “Thế nhưng Lục thái y cũng nói, nếu chữa trị theo phương thuốc của ngài, chỉ cần nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, chắc là sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng.”

Ta định thần lại, cô tình nói cứng “Cho dù ngài ấy chết đi, cũng chẳng có liên quan gì đến ta cả. Chỉ là Tương Tư đáng thương mà thôi.”

Thẩm Tiểu Phong nghe vậy không khỏi kinh ngạc. Ta chấp tay sau lưng bỏ đi tìm Tương Tư.

Chiều muộn, Lý công công tới truyền thánh chỉ, Hoàng đế không cho phép ta từ chức, ngược lại còn phong Tàn Cẩn lên chức Thị lang Ngũ phẩm, thưởng cho năm trăm lạng vàng, năm cặp ngọc như ý, cùng một số lụa là gấm vóc... Đồng thời, ngài cũng nói với ta, Tàn Đức Phi chưa khỏi hẳn bệnh, cần phải tịnh dưỡng nhiều ngày, cho nên giải trừ lệnh giam lỏng. Còn về việc Thôi Dững tự ý xông vào cung, cùng với cái chết của hắn, ngài chỉ nói qua loa, vẫn chưa có lời kết sau cùng.

Ta biết rõ nhân quả sự việc này, trong lòng âm thầm cười nhạt, vẫn sai người thưởng cho Lý công công, rồi kính cẩn tiễn hắn rời phủ.

Tàn Cẩn tò mò lên tiếng “Chuyện này là sao nhỉ? Tại sao lại thưởng cho Tàn gia chúng ta?”

Tàn Triệt mỉm cười, quay sang nói cùng ta “Chỉ e là tin tức từ tiền tuyến đã truyền về rồi. Hoàng thượng lâm trọng bệnh, trong triều vẫn kẻ tranh người đấu, làm sao mà gánh vác được chuyện biên quan cấp bách? Còn vị Cao giám quân đó...”

“Chết rồi. Ôn Lương Thiệu liệu chết giải vây, chỉ có thể cướp về thi thể đã bị chặt thành hai khúc của hắn.” Ta bình thản mỉm cười rồi nói thêm: “Đích thực là có một đạo binh mã Nhu Nhiên tới, Tàn Triệt thông minh, liền dẫn dụ bọn chúng xông vào nơi Cao giám quân đóng quân. Cũng chỉ có một mình hắn đáng chết, định mượn lương thảo để bắt thóp quân đội Tàn gia, không ngờ đây cũng là thứ mà bọn giặc Nhu Nhiên muốn đoạt được.”

Tàn Cẩn vội nói “Vậy thì số lương thảo đó hiện giờ ra sao rồi?”

“Đương nhiên là chẳng sao cả.” Ta vươn vai ưỡn ngực, than dài một tiếng “Có điều giặc Nhu Nhiên đã yên hơi lặng tiếng khá lâu rồi, chắc cũng sắp có mưu tính mới?”

Lần này chỉ là làm lớn chuyện của bọn giặc Nhu Nhiên, quân đội Tần gia đã nhận được mật lệnh, chỉ dẫn dụ bọn giặc đến chỗ của Cao giám quân, không hề khiến bọn chúng chịu thiệt, xem ra sắp tới thực sự sẽ có hành động mới.

Đang lúc trầm ngâm, Nhị ca Tần Triệt đột nhiên lên tiếng “Vãn Vãn, muội cũng không còn nhỏ gì nữa, đôi lại là con gái nhà khác, muội đã có đến mấy đứa nhóc rồi. Nếu sắp tới còn phải tới biên quan, hay là nhân cơ hội này, cử hành hôn lễ với Tư Đồ Lăng thôi.”

Ta lặng người rồi nói “Tư Đồ Lăng hôm qua cũng vừa nhắc muội... đợi một thời gian nữa rồi sẽ chuẩn bị thôi.”

“Cách một thời gian nữa?” Tần Triệt cau chặt đôi mày “Ta thấy nên định luôn ngày trong khoảng thời gian này đi, lần nào muội chần chừ, cái gì cũng phải có điểm dừng chứ, chẳng biết muội còn định kéo dài đến ngày tháng năm nào nữa.”

“Nhị ca, ta với Tư Đồ Lăng đích thực có nhiều chuyện, nếu không cần gì phải cố ý kéo dài?”

“Muội còn định kéo dài đến lúc nào nữa? Vốn dĩ mùa đông năm rồi đã có thể cử hành hỷ sự, Hoàng thượng vừa nói một câu vẫn chưa tìm được người vừa đáng tin cậy vừa tận tâm hộ tống công chúa Thường Hy, muội tự nhiên lại nói muốn chia sẻ nỗi lo cùng Hoàng thượng? Sau đó suýt chút nữa là đánh mất mạng luôn, khiến Hoàng hậu Đoan Mộc hân hoan vô cùng. Chẳng phải Hoàng hậu đang mong hai nhà chúng ta chẳng thể kết thân được sao?”

“Ban đầu muội định chờ Tiểu Căn lớn thêm chút nữa...”

“Muội đợi thì cũng không sao, thế nhưng cũng không thể bắt Tư Đồ Lăng cũng phải đợi theo muội hết năm này qua năm khác thế chứ? Huống

hồ người gả đi là tiểu thư Tàn gia, chứ còn Tam công tử Tàn gia vẫn có thể xuất mã xuất chinh như thường. Tiểu Cẩn hoàn toàn không cần phải tiếp nhận Tàn gia từ muội sớm như vậy. Lại nữa, người khác thấy hai nhà chúng ta kết thông gia, muội đã thành thê tử của Tư Đồ Lăng, những lời đồn thổi khốn kiếp bên ngoài cũng ít hẳn đi.”

Ta không thể nào phản bác, chỉ đành than dài “Vậy thì, xin Nhị ca làm chủ, hãy chọn ngày thành thân cho muội đi.”

Tàn Triệt gật đầu, mỉm cười lên tiếng “Cũng chẳng có gì cần chuẩn bị nữa. Muội chinh chiến bên ngoài, ngu huynh cái khác không giúp được, việc trong nhà vẫn có thể thu xếp ổn thỏa. Ta đã chuẩn bị xong của hồi môn cho muội từ lâu, tuyệt đối có thể xứng với thân phận phu nhân Nam An Hầu của muội.”

Ta tiện miệng đáp lại, trong lòng càng lúc càng thêm hỗn loạn, nhắc chân rời khỏi căn phòng.

Có lẽ chẳng còn bao lâu nữa Thuần Vu Vọng sẽ dẫn Tương Tư rời khỏi, còn ta sau khi có thêm một tên gọi phu nhân công hầu, cũng sẽ khoác lên chiến giáp, tiếp tục bôn ba sa trường mà thôi.

Kể từ nay trở đi, gian khổ chinh chiến, phơi thây sa trường, dòng máu anh hùng của Tàn gia sẽ tiếp tục đổ xuống vì giang sơn đất nước... Cả cuộc đời này, ta cũng chỉ có thể sống trong máu tanh và lửa rát, từ từ chết đi trong chinh chiến và giết chóc mà thôi.

Ngay cả ký ức về khoảng thời gian sống cùng Thuần Vu Vọng và Tương Tư, cũng sẽ nhanh chóng nhạt nhòa, trôi đi trong những ngày mưa máu tanh lờm sắp tới, cho đến khi chẳng còn chút dấu vết nào, cũng giống như... tình duyên giữa Thuần Vu Vọng và Doanh Doanh đã bị ngọn lửa ác nghiệt thiêu hủy.

Lúc suy nghĩ như vậy, ta đột nhiên cảm thấy lòng dạ lo lắng. Rõ ràng ta không phải là Doanh Doanh, rõ ràng ta xác định bản thân trước nay chưa từng làm thê tử của Thuần Vu Vọng, thế nhưng chẳng hiểu sao, ta lại cảm nhận được ta và ngài thân thiết đến lạ thường...

Ta thậm chí hoàn toàn không hề chán ghét mỗi khi thân mật cùng ngài. Ngày đó cảm hận thấu xương, thế nhưng giờ đây nghĩ lại, thật không ngờ, ta chẳng thể nào dồn ngài vào chỗ chết thêm lần nào nữa.

Lẽ nào, ta thực sự đã từng là Doanh Doanh? Khả năng ghi nhớ của ta thực sự kém đến mức không ngờ lại quên đi tất cả mọi thứ liên quan đến ba năm ân ái đó?

Trước năm mười tám tuổi, cuộc sống trên núi khô khan là vậy, ngày nào cũng giống nhau, ngoài việc luyện kiếm, đọc sách, nghe sư phụ giảng giải, rồi lại luyện kiếm, đọc sách, rồi nghe sư phụ giảng giải... Ngoại trừ hồi nhỏ thường trốn ra ngoài quậy phá cùng Tư Đồ Lăng và Tư Đồ Vĩnh, cuộc sống khi đó của ta thực là vô vị, buồn chán, trăm ngày như một.

Sau đó, Tư Đồ Lăng rời khỏi, Tư Đồ Vĩnh gần như cũng chẳng mấy khi tới tìm ta. Ta thậm chí còn nhớ không rõ, bản thân đã rời khỏi đó như thế nào. Chỉ nhớ rằng năm đó, ở trên núi, ta đột nhiên bị mắc bệnh nặng, đợi đến khi hồi phục lại thì đã nằm trong phủ họ Tần rồi. Lúc đó Tư Đồ Lăng đang ở kinh sư, thi thoảng lại qua thăm ta một lần, Tư Đồ Vĩnh vẫn còn là một hoàng tử không mấy nổi bật lại chẳng được ai bận tâm đến, thường xuyên tới Tần phủ bầu bạn cùng ta mà chẳng hề e dè.

Tư Đồ Lăng lúc đó không được nắm thực quyền, còn Tư Đồ Vĩnh cũng chưa hề thành thân cùng Hoa Hy, hai người thường xuyên bên nhau sớm tối, tuy rằng tính tình khác biệt, thế nhưng lại hòa hợp thương yêu nhau như huynh đệ ruột thịt. Cho dù lúc đó, họ đã quay về Bắc Đô, hai người vẫn có thể nói chuyện cười đùa vô tư, không chút nghi kỵ, ganh ghét. Bản thân ta đã cách xa hai người một khoảng thời gian, nên cảm thấy có phần xa lạ.

Tiếp sau đó, nhập quân doanh, lên sa trường, trải nghiệm phong ba bão táp, gặp bao nhiêu kiếp nạn lại càng ít gặp nhau hơn. Đặc biệt là sau khi ra quay về từ quân doanh của giặc Nhu Nhiên, bọn họ mỗi người đều nắm được chút quyền hành trong tay, thi thoảng gặp mặt trong triều, không ngờ lại như hai kẻ xa lạ, dù ta có đứng giữa làm hòa, cả hai vẫn chẳng thể nào xóa bỏ được nghi kỵ trong lòng.

Cuối cùng, tất cả những kí ức khi ba chúng ta ở bên nhau trước kia, cùng cả những nụ cười, niềm vui khi gặp nguy hiểm, đau ốm, dần dần trở nên mơ hồ rồi biến mất. Chỉ vào những lúc nằm mơ, thi thoảng ta mới nhớ lại khoảng thời gian năm đó, khi ba chúng ta song hành, bầu trời xanh trong mát mẻ, ngọn núi hùng vĩ, yên bình và cả tiếng cười nói vui vẻ của chúng ta nữa...

Thuần Vu Vọng vẫn luôn cho rằng ta chính là Doanh Doanh, những gì ngài nói hôm qua, đích thực cũng phù hợp với những gì đã xảy ra trong cuộc sống trước kia của ta, cảm giác quen thuộc đó khiến ta kinh hãi, nhưng khi suy nghĩ cặn kẽ, vẫn chẳng hề tìm được chút vết tích nào đọng lại.

Đến như mộng xuân, lưu chẳng lâu

Đi như mây trời, tìm không nổi.

Càng suy nghĩ cặn kẽ, lại càng cảm thấy khó hiểu.

Chuyện thành hôn được ủy thác hoàn toàn cho Tàn Triệt, mọi chuyện cũng được quyết định rất nhanh. Nhị ca cũng chẳng bận tâm hai chân mình bất tiện, đích thân đến phủ Nam An Hầu một chuyến, lúc về, không ngờ lại được đích thân Nam An Hầu đưa về phủ.

Thần sắc của Tư Đồ Lăng vẫn cứ trầm tĩnh, chỉ đôi mắt lóe sáng, lúc nhìn thấy ta đi tới, mặt mày rạng rỡ, con người xưa nay lạnh lùng đột nhiên

trở nên dịu dàng hơn trước nhiều.

Tần Triệt cười nói “Ta đã nhờ thầy tướng số xem rồi, mười tám tháng sau chính là ngày tốt, đại cát, thích hợp cho việc cưới gả, cho nên ta quyết định chọn ngày đó.”

Ta thoáng lặng người “Nhanh... nhanh như vậy sao?”

Tư Đồ Lãng nắm chắc bàn tay ta, nhếch miệng cười nói “Vãn Vãn, biên quan không ổn định, có lẽ sẽ sớm phải chinh chiến thôi. Nếu không làm nhanh lên đôi chút, lại phải đánh trận vài năm, có lẽ nàng còn xinh đẹp, trẻ trung chứ ta thì đã răng long tóc bạc rồi.”

Ta ngây người một lúc rồi tròn mắt nhìn ngài “Ngài hơn ta được mấy tuổi mà nói nghe khoa trương vậy.”

Ngài mỉm cười, ôm ta vào lòng, không giải thích thêm gì nữa.

Ta đã nói là để cho Tần Triệt làm chủ, chuyện này cũng không thể thay đổi được nữa. Nói ra thì Tư Đồ Lãng quyền cao chức trọng, tài giỏi tuần tũ, muốn lấy người phụ nữ tuyệt sắc nào trong thiên hạ này mà chẳng được, vậy mà cứ nhất quyết phải lấy ta. Có lẽ đây chính là may mắn của ta, và là nỗi bất hạnh của ngài.

Chỉ là lúc nghĩ tới còn có một tháng nữa là đến ngày thành thân, ta đột nhiên cảm thấy hoang mang, mắt nhìn cháu gái Tần Tố Tố nắm tay Tương Tư tới tìm, ta vội vã nói “Ngài nói chuyện cùng Nhị ca đi nhé!”

Lúc rút tay khỏi bàn tay của Tư Đồ Lãng chạy về phía Tương Tư, ta chỉ cảm thấy thân người ngài cứng sừng, còn Tần Triệt thì bật cười rồi nói “Mặc y phục nam nhân mười mấy năm, nhưng sau cùng vẫn là thân nữ nhi, nhắc đến chuyện hôn nhân đại sự, cũng cảm thấy thẹn thùng...”

Thẹn thùng...

Hai chữ này đã chẳng còn liên quan gì đến ta nữa rồi. Thế nhưng ta với Tư Đồ Lăng vốn dĩ đã định hôn ước từ nhỏ, là thanh mai trúc mã cùng lớn lên bên nhau, lại cùng tầm sư học đạo một chỗ, tình cảm hai bên sâu nặng, ngài đối xử với ta tốt không bàn cãi, tại sao trong lòng ta vẫn luôn bài trừ mối hôn sự này?

Đã định xong ngày thành hôn, trong phủ già trẻ, trên dưới đều bận rộn, tấp nập. Tuy rằng cửa hồi môn đã đầu vào đấy, nhưng Tần Triệt thấy ta buồn bã không vui, lại sai người chuẩn bị thêm rất nhiều thứ, còn dặn bên làm y phục may thêm tám bộ y phục của phụ nữ, hơn nữa còn chọn kiểu dáng được ưa chuộng nhất. Thế nhưng ta cả ngày cả năm mặc y phục nam nhân, lúc gả sang phủ Nam An Hầu, Tư Đồ Lăng chắc cũng chẳng ép ta phải mặc mấy bộ y phục quyền quý mà dung tục, lẳng nhăng của phụ nữ, cũng chẳng hiểu Nhị ca chuẩn bị nhiều thứ như vậy làm cái gì.

Nghe nói phủ của Nam An Hầu cũng đang tất bật, hân hoan tổ chức hôn lễ lần này, Tư Đồ Lăng chẳng tiếc ngân lượng, phàm là báu vật quý giá hiếm thấy trên đời, ngài đều mua về phủ liên tục.

Hoàng đế Đại Nhuế Tư Đồ Hoán nghe nói hai chúng ta đã định ngày thành hôn, cũng ban thưởng cho hai nhà không ít tiền tài, báu vật để thể hiện rõ hoàng ân tỏa chiếu. Lúc ta nhập cung làm chuyện công, cho dù đang suy ngẫm những gì, Hoàng thượng cùng đám đại thần không biết là địch hay bạn đó, ai ai cũng hân hoan chào đón, chúc mừng ngày vui sắp tới.

Trong lúc gia đình bận rộn, ta âm thầm sai Thảm Tiểu Phong ngày đêm để tâm để động tĩnh bên phía Thuần Vu Vọng, ngay cả thuốc do thái y kê đơn, nàng ta cũng xem qua, cần bất cứ vị thuốc quý hiếm đắt tiền gì, khó tìm kiếm ở những tiệm thuốc thông thường, lại lệnh cho người dưới đưa sang, rồi chuẩn bị cả những đồ bổ như nhân sâm trăm năm, huyết yến thượng hạng... mang sang cho ngài tịnh dưỡng. Cứ như vậy vài ngày, nghe

nói Thuần Vu Vọng đã hạ sốt, không còn ho ra máu, chắc hẳn đã có chuyển biến lớn.

Tương Tư chẳng hề biết đã sắp phải chia xa ta, thấy trong phủ tất bật, rộn ràng, chán nản lên tiếng hỏi “Mẫu thân, bọn họ đều nói rằng Đại tiểu thư sắp sửa thành thân rồi. Đại tiểu thư ở nhà cữu cữu là ai thế?”

Ta liền đáp “Chính là... thì chính là tiểu thư của nhà họ Tần chúng ta.”

“Tiểu thư...” Tương Tư chỉ vào mũi mình rồi nói “Ở chỗ của phụ vương con là tiểu Quận chúa, ở chỗ này con là tiểu thư Tương Tư. Con chính là tiểu thư nhà họ Tần sao? Vậy mọi người đang chuẩn bị hôn sự cho con hả?”

Ta hoàn toàn chết lặng trước những lời suy đoán ngô nghê của Tương Tư, mãi một lúc sau mới nói “Con không phải là tiểu thư nhà họ Tần, con mang họ Thuần Vu. Thuần Vu Tương Tư, là con gái nhà Thuần Vu.”

Tương Tư chợt nhớ ra, liền tỏ ra đắc ý, chu miệng lên, tươi cười đáp “Đúng vậy, phụ vương nói con mang họ Thuần Vu. Thuần Vu chính là quốc tính của Đại Lương chúng ta.”

Ta vội vã che miệng cô bé lại, hồi hận bản thân không nên nhắc đến họ tộc gì cả, tiếp đó, đưa lời dỗ dành “Thế nhưng nhà cữu cữu đều mang họ Tần cả, con nói mang họ Thuần Vu, cữu cữu nhất định sẽ không vui, vậy nên đứng trước mặt người khác, con đừng nói mình họ gì nhé.”

Tương Tư nhìn xung quanh đầy cảnh giác, gật đầu thành khẩn nói thêm “Con hiểu rồi! Tiểu thư nhà họ Tần, nhất định là tỷ tỷ Tổ Tổ. Tỷ tỷ Tổ Tổ sắp thành thân sao?”

Ta bỗng thấy đau đầu, liền nói “Con còn bé tí, hỏi nhiều chuyện thế làm gì.”

Tương Tư thấy ta không phủ nhận, lập tức cho rằng mình đã đoán đúng, sắc mặt tỏ ra đắc ý, làm gì có chuyện không nói tiếp, liền truy hỏi thêm “Thành thân có phải là lấy người khác không ạ? Cũng giống như mẫu thân lấy phụ vương vậy, rồi sau đó thì sinh ra con?”

Ta lúc này cảm thấy đau lòng vô cùng, vội vã nắm lấy tay cô bé “Không phải con muốn học kiếm pháp sao? Đi thôi, ta đã sai người làm giúp cho con một thanh kiếm nhỏ bằng gỗ đào, trông đẹp lắm... Mẫu thân sẽ dùng thanh kiếm đó để dạy con kiếm pháp nhé!”

Tương Tư nhanh chóng trở nên vui vẻ, mỉm cười nói “Được ạ, được ạ. Con cũng muốn học kiếm, sau này ai mà dám ăn hiếp mẫu thân, con sẽ chém bọn họ, chém chém chém...”

Cô bé đã hoàn toàn quên khuấy mất câu hỏi về chuyện thành thân rồi sinh em bé, hân hoan chạy lên phía trước, đưa tay làm động tác sắp sửa chém ai đó, trông tinh nghịch mà cực kỳ đáng yêu. Thế nhưng ta càng nhìn lại càng cảm thấy trái tim quặn thắt.

Đến sau cùng, số mệnh của Tương Tư vẫn là không có mẫu thân!!!

Mộng tàn vỡ nát, mưa lất phất vẫn le lói ánh sáng

Cô cô đã được giải trừ lệnh giam lỏng, sức khỏe cũng đỡ hơn nhiều, chỉ là nghe nói đã gầy hăn đi, cả ngày thần sắc mơ màng, cũng chẳng hề ra khỏi tầm cung của mình. Nghe nói ta sắp thành thân, người cũng chỉ ban thưởng châu ngọc, báu vật, thậm chí còn chẳng truyền tới một câu nói nào.

Ta không an tâm, hôm nay thoái triều, liền đi thẳng tới cung Dao Hoa gặp cô cô.

Người đang nằm trên chiếc giường trúc, ngây lặng người nhìn vào những cánh hoa, chiếc lá rung rung trong gió, từ từ rơi xuống mặt đất. Tuy rằng người không còn nhọt nhọt như khi bị bệnh nặng, thế nhưng ta chẳng còn thấy được nét ung dung, thoải mái, ôn nhu, thanh nhã xưa kia của người nữa.

Ta đứng ở ngoài cửa nhìn về phía cô cô, sau đó khẽ tiếng trách hỏi cung nữ dắt ta tới đây “Tại sao không sai người quét dọn sân vườn?”

Cung nữ này liền đưa lời đáp “Là nương nương... là do nương nương nói rằng, không cần phải thu dọn.”

Ta chỉ còn biết tiến lên hành lễ rồi mỉm cười nói “Cô cô, nếu người đã cảm thấy khỏe mạnh hơn đôi chút, tại sao không ra ngoài dạo mát, như vậy sẽ càng có lợi cho thân thể.”

Cô cô cong miệng mỉm cười “Con nói rất phải. Có điều ta cảm thấy mệt mỏi, chẳng muốn động đây gì nữa.”

Ta nghe vậy liền nói “Nếu người cảm thấy mệt, vậy thì nằm nghỉ trong cung cũng tốt. Vừa hay có viên quan ở Lạc Thành tới, mang đến rất nhiều mẫu đơn hiếm có, lúc này đang độ nở rộ, rất đẹp. Ngày mai, con sẽ sai người mang vào để cô cô thưởng thức, nhất định khi nhìn thấy người sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Cô cô than dài “Không cần đâu. Dù nở đẹp đến mấy, không gặp đúng người có lòng thưởng hoa, thì cũng chỉ là lãng phí mà thôi.”

Ta nghe được câu nói đầy ẩn ý của cô cô, liền đánh mắt ra hiệu cho đám cung nữ tránh ra ngoài, sau đó ngồi xuống bên chiếc giường trúc, nắm chặt bàn tay lạnh giá của người, khẽ tiếng hỏi “Cô cô, phải chăng... người thực sự vẫn còn nhớ thương Kỳ Dương Vương?”

Thân người cô cô cứng đờ lại, từ từ chuyển động ánh mắt vô hồn, quay người sang, giấu mặt sau tay áo của ta, bật khóc.

Người ghen ngào, thoáng thốt nói “Là... là Tử Diễm. Tổ phụ và phụ thân con đều nói chàng yêu thích ta vì binh quyền nhà họ Tần, đoán chắc ngài muốn lôi kéo Tần gia vào trận chiến tranh giành quyền lực... Thế nhưng lúc ban đầu khi kết giao, rõ ràng là ta đã ngưỡng mộ phong thái của chàng... Lần đầu gặp mặt, chàng thậm chí còn chẳng biết ta là thân nữ nhi, đã kết thành huynh đệ cùng ta rồi...”

Năm đó, lần đầu tiên gặp mặt ngài ngoài thành, nàng mặc trên người bộ y phục nam nhân màu trắng, mỉm cười bước tới chỗ của ngài dưới những cánh hoa hạnh bay bay trong gió.

“Huynh đài, có thể mời ta uống một ly rượu được không?”

“Các hạ tên gì?”

“Ta họ Tần, trong nhà xếp thứ Tư.”

“Vậy các hạ có biết ta là ai không?”

Nàng bật cười rồi đáp “Mặc cho ngài là ai. Đối diện mỹ nhân, cảnh đẹp, chúng ta cùng uống say thì có sao chứ? Ong và bướm kết tình kiếp trước, rượu và hoa khiến đời ta vui.”

Người đàn ông với dung mạo tuấn lãng, ôn nhu này bị nói là mỹ nhân, không những chẳng tức giận, bật cười hiền hòa rồi rót đầy ly rượu cho nàng.

“Nào lại đây! Ong và bướm kết tình kiếp trước, rượu và hoa khiến đời ta vui.”

Quả nhiên là phải uống một trận đã đời, không say không về.

Nàng là tiểu thư nhỏ nhất trong nhà, đã được nuông chiều từ nhỏ, lại biết chút võ nghệ, trước nay tính tình ngang ngạnh, thích gì làm nấy, trước nay chưa từng nghĩ rằng mình lại yêu thích phong độ của một ai như vậy, lại còn uống rượu bình cảnh, thế nên cũng chẳng cần thiết phải so đo xem ngài là ai, mình là ai.

Kết nghĩa huynh đệ là chuyện nhỏ, thường xuyên trốn ra khỏi nhà tìm ngài uống rượu cũng là chuyện nhỏ. Mãi cho đến một hôm, nàng phát hiện ra mình chẳng thể kiềm chế được bước chân, lúc nào cũng chỉ muốn tìm đến ngài, nàng mới cảm thấy hoảng sợ.

Điều đáng sợ hơn chính là, nàng say đắm trong nụ cười nho nhã của ngài, tửu lượng tốt thế nào cũng không lại được. Thế là, cuối cùng có một lần, nàng thực sự đã say đến ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, nàng đã thay sang y phục của phụ nữ, và nằm trong phủ của Kỳ Dương Vương.

Còn ngài lúc này đang đứng bên cạnh cửa sổ, ánh nắng chiếu lên người, gương mặt tuấn tú trông vừa ảo não lại vừa vui vẻ, thần thái lúc này vô vùng đặc sắc.

Ngài dí tay lên trán nàng rồi nói “Không ngờ nàng dám giấu ta! Hại ta... ta sợ bị người đời cười chê có sở thích lạ thường, mỗi lần đều phải thay y phục rồi mới âm thầm đến gặp nàng, thì ra...”

Khuôn mặt nàng ửng đỏ, không thốt thành lời lại được ngài ôm vào lòng, trao nụ hôn nồng cháy, quyết không chịu buông.

Nàng then thùng, sợ hãi, nhưng trong lòng lại mừng rỡ, nằm lặng trong lòng ngài run rẩy tiếp nhận.

Nàng đã biết thân phận của ngài, cũng không hề sợ hãi liền đáp lại “Hòa Tĩnh Hầu, Tần Sơ Đồng, chính là phụ thân của ta. Ta sẽ về Tần phủ đợi chàng cưới ta.

Lúc đó, Hoàng đế Đại Nhuế không có con cháu, Kỳ Dương Vương là thân vương thân thiết, cũng có khả năng trở thành người kế thừa hoàng vị trong tương lai. Tuy rằng ngài đã có chính phi, thế nhưng ngôi vị trắc phi cũng không đến mức khiến Tần tiêu thư phải uất ức. Huống hồ, chỉ cần ngài yêu nàng, thương nàng, chính phi hay trắc phi đối với nàng cũng chẳng có gì khác biệt.

Nàng then thùng nói hết câu, mặt mũi đỏ bừng chạy ra ngoài, hoàn toàn không hề nhìn thấy khuôn mặt của Tư Đồ Tử Diễn đột nhiên biến sắc.

Nàng không hề biết rằng phụ thân của Tư Đồ Tử Diễm là Tư Đồ Hiệt, lúc còn trẻ từng muốn lấy biểu muội của Tần Sơ Đồng làm trắc phi, Tần gia nghe nói Tư Đồ Hiệt tính tình phong lưu, liền từ chối, rồi vội vã đem con gái gả cho một công hầu khác. Sau đó, con trai trưởng của Tần Sơ Đồng, cũng chính là huynh trưởng của nàng bị rơi vào vòng vây trùng trùng của quân Nhu Nhiên, Tư Đồ Hiệt vẫn còn mang hận, không ngờ lại mật lệnh cho đội binh mã đi ứng cứu kéo dài thời gian, để mặc cho con trai trưởng của Tần gia chết trận nơi sa trường...

Tần gia rõ ràng biết là do Tư Đồ Hiệt chỉ thị, nhưng chẳng có chứng cứ, huống hồ, Tư Đồ Hiệt lại là hoàng đệ ruột thịt của Hoàng đế Đại Nhuế lúc bây giờ, cho dù có mắc phải tội tày trời, cũng chẳng thể nào đánh đổ được, chỉ đành nghiêng răng chịu đựng. Mười năm sau, Tư Đồ Hiệt qua đời, con của ngài là Tư Đồ Tử Diễm tranh vị cùng Hạ Vương. Hạ Vương thế lực lớn nhưng tàn bạo, Kỳ Dương Vương Tư Đồ Tử Diễm khi còn trẻ rất được lòng mọi người nhưng thế lực lại kém hơn đôi chút. Tần gia nắm trọng binh trong tay, tự xưng là trung với hoàng thất, hoàn toàn đứng ngoài trận chiến tranh giành này, trước nay không hề bày tỏ quan điểm của mình. Thế nhưng, Tư Đồ Tử Diễm đã biết được, Tần gia không thể nào quên được mối hận thù năm xưa...

Vì muốn cưới Tần Tứ tiểu thư, vì muốn hòa giải thù oán với Tần gia, Tư Đồ Tử Diễm đã phí rất nhiều công sức, thậm chí còn bày tỏ sẽ giáng chính phi hiện nay xuống làm nhất phẩm phu nhân, nghênh đón Tần Tứ tiểu thư về làm chính phi, thế nhưng Tần gia vẫn một mực từ chối.

Đạo lý Tần gia rất rõ ràng và đơn giản: Những chuyện bất nghĩa hại người lợi mình, Tần gia quyết không làm. Ngoài ra còn nói riêng với vị hầu gia đến đề thân, Tư Đồ Tử Diễm đối xử với chính phi của mình như vậy, sau này nhất định cũng sẽ đối xử tệ bạc với Tần Tứ tiểu thư. Không ngờ họ lại hạ thấp, coi thường nhân phẩm của Tư Đồ Tử Diễm đến mức đó.

Tư Đồ Tử Diễn biết rõ chuyện này khó thành, âm thầm hẹn Tần Tứ tiểu thư mượn có tới Tấn An Tự dâng hương để gặp mặt, rồi nói rõ mọi tiền nhân hậu quả cho nàng nghe. Lúc đó hai người đã đắm chìm trong tình yêu, khó mà dứt được, huống hồ, cả hai đều đang trong độ tuổi nồng nôi, khi ôm nhau bật khóc chẳng thể nào kiềm chế được bản thân, sau cùng đã làm chuyện phu thê. Tư Đồ Tử Diễn đem miếng ngọc bội Long Phụng đeo bên người chặt thành hai mảnh, mỗi người giữ một miếng làm tín vật, lập lời thề, sau này sẽ không bao giờ phụ lòng nàng, chỉ cầu xin nàng đợi ngài thêm hai năm, đợi khi nào ngài đi được đến ngôi vị cao nhất, nắm được thiên hạ Đại Nhuế trong tay, lúc đó Tần gia không giao người cũng khó.

Hai người yêu nhau tha thiết, từ đó không bao giờ nhắc lại chuyện thành thân nữa, mà tìm cơ hội âm thầm ra ngoài gặp nhau. Tần Tứ tiểu thư đã mang thai được bốn, năm tháng chẳng thể nào giấu giếm được nữa. Lúc Tần Sơ Đồng phác giác, nổi cơn thịnh nộ, không ngờ lại đuổi cả Tư Đồ Tử Diễn đến xin tạ tội ra ngoài, sai sắc bát thuốc truy thai, vứt bỏ đứa bé trai mới năm tháng tuổi đi. Tần Tứ tiểu thư vì việc đó bị thương nặng, tổn thương nguyên khí, nằm bệnh mấy tháng liền, đợi đến khi lành lặn, kiệu hoa của phủ Cẩm Vương đã đến trước cửa.

Tần Sơ Đồng nhân lúc nàng còn ốm bệnh liên miên, liền đem nàng gả cho Cẩm Vương tính tình ôn nhu, lòng không chí lớn làm trắc phi. Nàng khóc lóc, tuyệt thực, sau cùng đổi lại được mưu kế thâm sâu của Tần Sơ Đồng và Hạ Vương.

Tình thế lúc đó giờ đã quá rõ ràng, nàng còn tiếp tục gây chuyện thêm nữa, Tần gia sẽ liên thủ cùng Hạ Vương đối phó với Kỳ Dương Vương. Nếu Hạ Vương đăng cơ, đừng nói là nàng không thể ở cùng với Kỳ Dương Vương, mà e là ngài chẳng thể bảo toàn được tính mạng.

Trong trận chiến tranh giành quyền lực ác liệt, kẻ thất bại chỉ có con đường duy nhất chính là tử lộ. Đến sau cùng nàng đành uất ức, kìm nén

bước chân vào kiệu hoa gả cho Cẩm Vương, đồng thời phái thị nữ tâm phúc chuyển một tấm khăn tay đích thân thêu tặng cho Kỳ Dương Vương.

Lúc nào cũng mong ngóng, nhớ thương, tất cả đều chẳng vượt qua nổi một chữ hận, một chữ quyền. Nàng viết trên chiếc khăn tay đó mấy chữ “Đợi chàng bay lên trời cao, nguyện nói lại tiền duyên.”

Nàng không cam nguyện, nàng tin rằng Tư Đồ Tử Diễm cũng không cam nguyện. Ngài nhất định có thể chiếm được ngôi vị, rồi tới đây đón nàng quay về. Chỉ cần trong lòng ngài còn có nàng, ngài nhất định sẽ không để tâm cướp nàng về từ tay thần tử.

Nàng mong đợi ngày đó biết bao, thế nhưng đến sau cùng vẫn chẳng thể nào đợi được. Phủ Cẩm Vương không thể tự do được như Tần phủ, tuy rằng tính tình Cẩm Vương ôn hòa, thế nhưng các thê thiếp bên cạnh ngài chẳng có ai là không thần thông quảng đại, ghê gớm, thậm chí là đánh đá. Nàng xuất thân hiền hách, tuy rằng không ai dám ăn hiếp, mắng chửi, thế nhưng tất cả những tâm phúc của nàng năm xưa đều bị Tần Sơ Đồng giữ lại Tần gia, những người theo nàng qua đây chẳng một ai chịu chuyển lời giùm nàng tới Tư Đồ Tử Diễm hết.

Sau đó rất lâu, nàng mới biết được thông tin về Kỳ Dương Vương qua những câu nói xía từ miệng chính phi Cẩm Vương, người luôn luôn nghi ngờ, đố kỵ với nàng. Vào ngày nàng thành hôn, Kỳ Dương Vương đã uống rượu say, thậm chí nằm bệnh nửa tháng không lên triều. Mọi người đều nói, Kỳ Dương Vương sau khi khỏi bệnh, không ngờ lại trở thành một người trầm lặng, ít nói, thủ đoạn công kích đối thủ càng lúc càng tàn độc.

Đến sau này, lúc phủ Cẩm Vương trên dưới vui vẻ, hân hoan tốt độ, nàng mới hiểu rằng, Kỳ Dương Vương đã thất bại, đã mất tích, đa phần là đã chết. Hạ Vương chiến thắng, sau đó rất nhanh cũng chết.

Người tiếp vị lại là Cẩm Vương, Tư Đồ Hoán người vốn dĩ không có khả năng đoạt vị nhất. Mãi cho tới khi dọn vào hoàng cung, nàng vẫn tưởng như mình đang nằm mơ. Lúc khoác lên mình y phục của Đức Phi, nhận sắc phong, đối mặt với số báu vật ban thưởng chất cao như núi, trái tim nàng đau đớn quặn thắt, không thể diễn tả thành lời.

Giấc mộng của người khác thành hiện thực, còn giấc mộng của nàng và Tư Đồ Tử Diễn đã tan theo mây khói. Cuộc sống của ngài từ đây chỉ có đúng hai màu đen trắng, còn nàng cũng chỉ là một cái xác không hồn đã mất đi tình yêu. Mất nhìn phụ thân, ca ca lần lượt thương bệnh qua đời, nàng bắt buộc phải gánh vác trọng trách bảo vệ, nâng đỡ con cháu Tần gia, tề đại làm một hình nhân khoác y phục lòng lấy vì Tần gia.

Nàng vốn đã xinh đẹp, Tần gia lại lập nhiều đại công, Tư Đồ Hoán đương nhiên cũng đối xử với nàng không tệ. Thế nhưng, trước sự sùng ái của Tư Đồ Hoán, nàng lễ độ mà lạnh nhạt, lại cộng thêm lần uống thuốc truy thai trước có tổn hại lớn đến sức khỏe, không thể nào sinh con được nữa, vậy nên Tư Đồ Hoán cũng dần dần đặt tâm tư sang người khác. Nàng xưa nay không bao giờ tranh sủng, hoàn toàn đứng ngoài cuộc tranh đấu, tuy rằng vẫn có một vài lời đồn không tốt, thế nhưng cũng chẳng có ai có ý đối phó với nàng, ngược lại khiến nàng trở thành phi tần tồn tại được lâu nhất trong hậu cung.

Ngày này qua tháng khác, năm này qua năm khác, hoa nở hoa tàn bao nhiêu năm, nàng không những mất đi vẻ hoạt bát trước kia, thậm chí cũng dần mất đi vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành trước đó. Tư Đồ Tử Diễn chiến bại thân vong, nàng cũng vì thế mà lòng dạ nguội lạnh, chỉ coi người đàn ông ôn nhu, si tình năm đó là một giấc mộng niên thiếu chẳng thể nào nắm bắt được. Mộng tỉnh rồi, nàng chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng vô bờ, nhưng lại bắt buộc phải tiếp tục sống.

Bao nhiêu lần, nửa đêm nằm mộng, nàng thường mơ về lần gặp mặt đầu tiên giữa hai người. Nàng thấy chàng với dung mạo xuất chúng, khí chất

thanh nhã và nụ cười dịu dàng, trong mơ màng, nàng vẫn cảm thấy trái tim loạn nhịp.

Thế là, nàng mỉm cười hân hoan bước về chỗ chàng “Huynh đài, có thể mời ta một ly rượu được không?”

Nàng phiêu diêu tự tại đưa ly về phía ngài “Ông và bướm kết tình kiếp trước, rượu và hoa khiến đời ta vui.”

Ngài lúc đầu kinh ngạc, tiếp đó vui mừng, rồi thành khỏ não, sau cùng mới bật cười thành tiếng “Ta cứ tưởng là bản thân có tật lạ đời, nha đầu nàng...”

Ngài nói “Tứ Nhi, ta sẽ cưới nàng...”

Cuối cùng đó vẫn chỉ là một giấc mộng. Nếu dừng mãi tại giấc mộng, không bao giờ tỉnh lại, nàng và ngài hạnh phúc và vui vẻ đến nhường nào. Hoa hạnh nở đầy sân không những rơi đầy lên y phục mà còn đắp kín cả trái tim.

Thế nhưng, mỗi lần giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya, tuyệt vọng lau khô nước mắt, nàng ôm vai đợi chờ trời sáng, đợi chờ cuộc đời đã không còn nỗi đau khổ không điềm dừng nữa.

“Đợi chàng bay lên trời cao, nguyện nối lại tiền duyên.”

Sau cùng ngài chẳng thể làm được lời dặn dò cuối cùng của nàng, thậm chí, chẳng để lại lời nào, lặng lẽ rời khỏi thế giới của nàng, rời khỏi thế giới của tất cả mọi người.

Nàng lại thấy mừng thay. Nàng mừng vì ngài đã chết, may mà ngài đã được giải thoát, ngày nay, người chịu nỗi đau khổ đáng sợ này chỉ có mỗi

mình nàng. Đến sau cùng, ngài vẫn hạnh phúc hơn nàng, may mắn hơn nàng.

Thế nhưng niềm vui đáng thương này sau cùng đã bị phá vỡ vào khoảnh khắc Thôi Dững tới. Thực ra Thôi Dững chỉ nói đúng một câu với nàng. Hắn nói “Tứ tiểu thư, Kỳ Dương Vương vì nửa miếng ngọc bội tín vật của người mà rơi vào cạm bẫy, sau đó ngài bị gãy chân, mù mắt, hủy dung, tranh đấu với bệnh tật hơn mười năm trời, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Thế nhưng đến tận lúc chết vẫn chỉ nhớ đến người, nhưng chẳng cách nào gặp lại người được.”

Nàng tưởng như chẳng thể nào thở được, hai mắt đen sầm, đoạt lấy bức thư còn chưa kịp bóc ra của Kỳ Dương Vương, bức thư đã tới muộn hơn mười năm trời.

Tuy rằng, ngay sau đó, có người xông vào bắt giữ Thôi Dững, lại đoạt mất bức thư của nàng, thế nhưng nàng vẫn có thể đọc được nội dung của bức thư ấy. Thực ra, bức thư chỉ có đúng một dòng chữ...

“Tử Diễm phụ nàng. Nếu còn kiếp sau, nàng có muốn nối tiếp tiền duyên không?”

“Chàng đã đáp lại ta.” Cô cô lặng người nhìn vào những cánh hoa rơi ngoài vườn, nghẹn ngào lên tiếng “Chàng đã tận lực rồi, tận lực muốn bay lên trời cao, nhưng sau cùng lại bị đẩy xuống địa ngục. Một thân một mình cô đơn, lạc lõng ở chốn địa ngục đó. Kiếp này vô duyên, kiếp sau... kiếp sau...”

Người kéo lấy y phục của ta, bật khóc không thành tiếng “Ta nên nói với chàng thế nào đây, ta nguyện lòng. Ta nguyện lòng. Kiếp sau, ta vẫn muốn nối tiếp tiền duyên với chàng, làm một đôi phu thê tầm thường, dù sống hay chết, mãi mãi không bao giờ chia xa.”

Ta bất giác cảm thấy cổ họng mình cũng nghẹn ngào, chẳng thể nào thốt thành tiếng khuyên người đừng vì mối tình xưa cũ mà hành hạ bản thân nữa, sau cùng đành dịu dàng nói “Cô cô, nếu ngài ấy trên trời có linh, tự nhiên sẽ nghe thấy và nhìn thấy. Người... cũng là vạn bất đắc dĩ...”

Lúc quen biết ngài, nói cho cùng vẫn ở độ tuổi thơ ngây, trong sáng, giống như những người bình thường như ta, kết giao bạn hữu thế nào cũng không hề ngần ngại, thế nhưng kết duyên với một người thế nào làm sao bản thân có thể biết trước được?

Ong và bướm kết tình kết trước, rượu và hoa khiến đời ta vui.

Nói ra thì dễ, thế nhưng trong thiên hạ này có mấy người thực sự đắm chìm trong thơ từ, lấy niềm vui từ gió trăng hoa tuyết? Lại có mấy người có thể đặt danh vọng và quyền lực sang một bên, cam tâm cả cuộc đời nghe theo sai khiến của người khác, để cho người phụ nữ mình yêu thương cũng chẳng thể sống thoải mái được?

Cô cô càng khóc càng dữ dội, cả thân người đều như run lên, nói mà gần như hét “Vãn Vãn, miếng ngọc bội tín vật năm đó... trước khi ta xuất giá khỏi Tàn phủ, đã bị phụ thân tịch thu mất...”

“Dạ?” Ta vỗ nhẹ vào lưng người, trong lòng thầm nghĩ, cả người cứng đờ lại. “Cô cô, người nói cái gì?”

Cô cô khóc không thành tiếng “Tử Diễm nhìn bề ngoài trông ôn nhã, dịu dàng, phong lưu, thực ra trong lòng có chí lớn, vô cùng cảnh giác. Nếu chỉ nhìn thấy nửa miếng ngọc bội của ta, tuyệt đối không bao giờ dễ dàng rơi vào thiên la địa võng. Người đưa tín vật chắc chắn là người của Tàn gia, hơn nữa còn cho người mô phỏng nét chữ của ta...”

Ta cứng họng, không biết nói gì, chỉ khẽ thốt lên “Không thể nào...”

Cô cô lại nói “Ngày nay chết không còn đôi chứng... thế nhưng ta thực sự nghi ngờ... nghi ngờ, Tần gia liên thủ với Hạ Vương âm toán Tử Diễn, lại tiêu diệt thế lực của Kỳ Dương Vương... Tuy rằng phụ thân của Tử Diễn đã chết từ lâu, thế nhưng nợ cha con trả, chuyện thường tình trên đời, bọn họ... chắc chắn là đã quyết tâm báo thù cho đại ca, đồng thời cũng muốn đoạn tuyệt mong muốn của ta... Văn Văn, là ta đã hại chết chàng.”

Nhìn thấy cô cô khóc lóc thảm thiết, ta thực sự lo lắng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của người, đành phải đưa lời khuyên giải “Cô cô, tổ phụ và phụ thân con xưa nay quang minh lỗi lạc, nhất định không làm việc như vậy đâu. Người đã bị ốm lâu ngày, nên mới đa nghi vậy thôi.”

Người nghe vậy liền ngược mắt lên, đôi mắt đen láy mà tràn đầy đau khổ “Sẽ không làm những việc như vậy sao? Bọn họ rõ ràng đã nói sẽ không tham gia vào trận tranh giành đế quyền này... thế nhưng trước khi Kỳ Dương Vương xảy ra chuyện, bọn họ đã định mối hôn sự giữa con với thế tử của Hạ Vương, Tư Đồ Lăng.”

Trái tim ta quặn thắt, không biết đáp lại thế nào.

Cô cô im lặng một lúc lâu, sau đó lại nói “Văn Văn, cô cô cầu xin con một việc.”

Ta liền đáp “Cô cô có chuyện gì xin cứ dặn dò, Văn Văn nhất định sẽ làm được.”

Cô cô liền nói “Ta muốn gặp Tử Diễn một lần.”

Ta lặng người rồi mỉm cười khốn khổ “Cô cô, Kỳ Dương Vương đã qua đời từ lâu rồi.”

Cô cô lắc đầu, nắm chặt vai ta đến mức đau đớn “Ta nhớ chàng da diết, chàng có lẽ cũng nhớ ta vô cùng. Cho dù sống chết thế nào, ta cũng muốn

gặp lại chàng, tận miệng nói với chàng rằng, ta nguyện lòng... nối tiếp tiền duyên cùng chàng.”

Ta ôm chặt lấy cô rồi từ từ lên tiếng “Được ạ, đợi khi nào sức khỏe người tốt hơn, con sẽ sắp xếp chuyện này.”

Rời khỏi cung Dao Hoa, cánh hoa bay bay như tuyết, đỏ cả mặt sân, lại càng khiến ta cảm thấy mùa xuân sắp tận. Ta đưa tay dụi vàng mắt ướt, từ từ bước ra, bỗng một tiểu thái giám chạy tới bên cạnh.

“Tần tướng quân, Thái tử Điện hạ có lời mời.”

Tư Đồ Vĩnh?

Ta cố gắng vực lại tinh thần, rồi nói “Người hãy dẫn đường đi.”

Không bao lâu sau, ta được đưa tới một đình nhỏ bên hồ Thiên Thu, Tư Đồ Vĩnh đang tựa vào lan can, lặng người nhìn lá sen xanh biếc trên mặt hồ. Thời tiết quá đẹp, trời xanh mây trắng in bóng trên mặt hồ, khiến ngược hồ càng thêm xán lạn và mềm mại, ánh nắng vàng lúc này tỏa chiếu rực rỡ trên bộ y phục màu tím của ngài.

Dáng đứng đỉnh đạc, phong thái tuấn lãng, nhưng lại tràn đầy nỗi sầu muộn, buồn bã.

Tư Đồ Vĩnh khi quay về cung, trước nay không hề vui vẻ.

“Thái tử Điện hạ.”

Ngài quay đầu lại, mỉm cười hân hoan “Vãn Vãn, nàng đến rồi.”

Còn chưa kịp hành lễ, ngài đã lên tiếng chào hỏi, hai chúng ta cùng ngồi bên chiếc bàn con trong đình, các thị nữ bê trà lên rồi lại lặng lẽ lui xuống.

Đây là vị trí khá vắng vẻ trong hoàng cung, phong cảnh thanh nhã, thế nhưng nếu ngồi trong đình, cho người hầu lui xuống, chỉ cần đứng ở con đường quanh hồ là có thể thấy mọi hành động cử chỉ của chúng ta, chỉ là không nghe thấy chúng ta nói những gì mà thôi. Ngài cố tình muốn cho người khác nhìn thấy cuộc gặp mặt của chúng ta, nhưng lại không muốn họ nghe được nội dung cuộc nói chuyện.

Ta liền hỏi “Thái tử triệu kiến, không biết là có gì dặn dò?”

Ngài đang nâng ly trà lên, nghe vậy liền đặt xuống, mặt mày khô sở nói “Vãn Vãn, lúc này không có người ngoài, liệu có thể dùng khách khí với ta được không?”

Ta mỉm cười đáp “Vĩnh, có chuyện gì thế?”

Ngài liền thở dài một tiếng “Thực ra cũng chẳng có chuyện gì cả. Hoàng hậu muốn bảo ta khuyên nàng từ bỏ hôn sự với Nam An Hầu, ít nhất thì nên kéo dài thời gian cử hành.”

“Hoàng hậu...” Ta bất giác lạnh sầm mặt lại “Nếu ta không được ngài cứu về, lúc này tuy rằng quân đội Tần gia vẫn còn, nhưng đoán chắc người của Tần gia đã bị Hoàng hậu diệt trừ hết cả. Thấy chưa diệt trừ được ta, lại muốn ngăn cản chuyện hôn nhân giữa ta với Tư Đồ Lăng hay sao? Hình như Hoàng hậu đã quên, chính Hoàng thượng cũng mong chúng ta nhanh chóng hoàn thành hôn sự.”

“Vậy còn bản thân nàng thì sao?”

“Cái gì?”

“Bản thân nàng cũng mong nhanh chóng cử hành hôn lễ này sao?”

Ngài nhìn ta bằng ánh mắt vô cùng chuyên chú.

Ta bất giác lẩn tránh ánh mắt của ngài rồi từ từ đáp “Vĩnh, ngài biết rõ ta mà. Ta không thể nào từ bỏ được trách nhiệm của mình, cũng không thể tránh khỏi hôn sự này. Huống hồ, người đàn ông tốt ở trên thế gian này nguyện lòng lấy ta và có thể lấy ta cũng chẳng có mấy người. Có thể ở cạnh bên Tư Đồ Lăng, ta coi như là may mắn, là ta đã với cao rồi.”

Thần sắc của ngài càng lúc càng cay đắng, lại mỉm cười nói “Nàng nói cũng đúng. Ta nguyện lấy nàng, dám lấy nàng, nhưng lại không thể lấy nàng. Trước kia là vậy, bây giờ vẫn cứ như vậy. Tư Đồ Lăng đúng là vớ được món hời, tự nhiên phải kéo nàng vào trong cuộc tranh giành giữa ta và hắn.”

Ngài uống trà, nhưng lại ngửa cổ cạn sạch như là rượu, sau đó lại nhắc bình trà lên rót đầy cho bản thân.

Ta cau mày lên tiếng “Vĩnh, ngài với ngài ấy cũng đâu phải là kẻ thù quyết phải sống chết, có cần thiết phải thành ra thế này?”

Ngài nhìn ta đầy tâm sự rồi mỉm cười lên tiếng “Vãn Vãn, ta còn có đường lui hay sao? Hắn cũng có đường lui chắc?”

“Ngài ấy chỉ muốn tự bảo vệ bản thân, không hề có ý định tranh quyền đoạt vị. Nếu ngài ấy có dã tâm này, ta cũng sẽ khuyên ngăn. Ngày nay tình thế không giống như mười bảy năm trước. Tiên hoàng không có con, cũng không lập người kế vị, cho nên mới gây ra chiến loạn tranh giành ngôi báu. Còn bây giờ, Đại Nhuế an định, phồn thịnh, ngài lại là hoàng tử danh chính ngôn thuận, cũng đã lên ngôi Thái tử lâu rồi. Nếu ngài ấy có ý đồ gì, thì đó là hành động soán ngôi đoạt vị, làm sao có thể thu phục nhân tâm?”

“Hiện nay hấn còn tự quyết được sao?” Tư Đồ Vĩnh nhếch mép cười nhạt, ánh mắt đột nhiên sắc bén “Từ trước đến nay hấn đều có chí lớn, quyết không phải hạng người chịu đứng dưới người ta. Dã tâm lộ rõ, thủ đoạn tàn độc, trong tay lại nắm trọng binh, công cao quá chủ. Nói cách khác, cho dù hấn thực sự không đếm xỉa đến giang sơn Đại Nhuế, phe cánh Hoàng hậu cũng quyết không chịu buông tha cho hấn.”

Ta cũng từng nghĩ tới lo lắng này của Tư Đồ Vĩnh, than dài rồi nói “Thế nhưng nếu ngài có thể làm chủ được mọi chuyện, chưa chắc đã không thể quan hệ hòa hợp cùng với Lăng.”

Ngài sầm mặt, quay sang nhìn mặt hồ xán lạn, mãi lúc sau mới nói “Nếu ra không lựa chọn hợp tác cùng Hoàng hậu, chỉ sợ Đại Nhuế từ lâu đã chẳng còn đất cho ta dung thân rồi. Ta cũng có thể từ bỏ hết mọi thứ hiện nay để đi phiêu bạt giang hồ, thế nhưng Đại Nhuế tuyệt đối không thể rơi vào tay của người ngoài, còn ta... sau khi rời khỏi triều đình, thậm chí còn chẳng có cơ hội được gặp nàng nữa, chứ đừng nói là có thể tĩnh tâm nói chuyện cùng nàng như hôm nay.”

Hơn nữa, vào lúc mà ta gặp nguy nan nhất, ngài cũng có được năng lực để trợ giúp ta. Vào lúc ta đau khổ nhất, ngài cũng có thể dùng thân phận của sư đệ và bạn tốt để an ủi ta, chăm sóc ta như hồi còn nhỏ.

Ta ngược mắt lên nhìn ngài rồi hạ giọng nói “Đích thực là có quá nhiều chuyện, chúng ta đều không thể tự làm chủ. Thế nhưng ta tin rằng, ngài ấy cũng giống như ta, đều chẳng thể quên được tình bằng hữu, tình đồng môn trước kia. Ta sẽ không đứng sang một bên nhìn Hoàng hậu Đoan Mộc gây bất lợi cho ngài ấy. Đồng thời, ta cũng không để cho ngài ấy làm hại đến ngài.”

“Nói như vậy thì, phụ hoàng ta cũng đã tính nhầm?”

“Hoàng thượng?” Ta nhớ đến những lời nói mong ngóng ta sớm thành thân của Tư Đồ Hoán, cười nhạt rồi nói “Hoàng thượng đương nhiên hy vọng ta sớm ngày thành thân để giao ra binh quyền. Thế nhưng Tần Cẩn thì còn nhỏ lại ít kinh nghiệm, chưa đủ sức để kế thừa gia nghiệp, ta đương nhiên cũng không cam nguyện để Tần gia sụp đổ trong tay mình.”

Tư Đồ Vĩnh cúi đầu, chán nản lên tiếng “Tướng mạnh khó điều.”

Ta biết rõ ngài ảo não vì thế lực của Tần gia và Nam An Hầu quá lớn, đến nỗi hoàng quyền cũng chẳng thể nào điều khiển được, nhưng cũng chỉ bình thản như không đáp lại “Hoàng thượng nhân từ, trong triều lang sói hoành hành, nếu không muốn bị người ta hãm hại cho tới độ không có đất chôn thây, tự nhiên là phải giơ nanh giơ vuốt ra tự bảo vệ chính mình.”

Ngài im lặng, mãi lâu sau mới nói “Hoàng hậu chỉ muốn diệt trừ Tư Đồ Lăng, hoàn toàn không có ác ý nào với Tần gia cả. Bởi vậy, nhiều năm nay, người luôn một mực kính trọng Tần Đức Phi, trước khi ta đi Nam Lương, đã từng nói nhất định phải cứu nàng cùng quay về, người cũng không hề phản đối hay dị nghị. Thực ra người còn mong có thể liên thủ cùng Tần gia để đối phó với Tư Đồ Lăng. Ít nhất thì, cũng hy vọng Tần gia có thể giữ thái độ như mọi khi, không bị kéo vào trong cuộc chiến tranh quyền đoạt vị.”

Ta bất giác cười nhạt “Vĩnh, ngài còn định nói thêm, Đức Phi bị người ta ám hại và chuyện Du Cảnh Minh vu khống Tiểu Cẩn đều không liên quan tới Hoàng hậu?”

Ngài chống trán than dài “Mọi người đều nói rằng chuyện Đức Phi là do Hoàng hậu âm toán, ngay cả Du Thừa tướng cũng cho rằng như vậy, nên mới tự mình ra chủ ý, muốn thị uy với Tần gia. Thế nhưng Hoàng hậu đích thực là sau khi nhận được tin tức mới phái người đi điều tra, bản thân cũng không ngờ lại có thể bắt được tại trận. Chỉ e... chuyện lần này có người

đang lợi dụng Hoàng hậu mà thôi. Văn Văn, có người muốn chọc tức nàng, để cho Tần gia và Hoàng hậu trở thành quan hệ đối địch.”

Ta gật đầu nói “Người truyền tin tức đến cho Hoàng hậu chính là Đình công công, tâm phúc của người. Đình công công và nữ thái y họ Kim đi lại rất thân thiết, còn nữ thái y họ Kim lại là hồng nhan tri kỉ của Thôi Dũng... Thế được gọi là không liên quan tới Hoàng hậu sao?”

Hoàng hậu muốn đối phó với Tần gia, mắt nhìn thấy kế hoạch của mình liên tục thất thủ, nhất định lo lắng sẽ biến lợn lành thành lợn què, tự nhiên lại biến Tần gia lớn mạnh trở thành kẻ địch, thế là liền bảo Tư Đồ Vĩnh tới đây thương thuyết. Nói cho cùng ngài vẫn còn quá trẻ, nên dễ dàng tin vào những lời nói này.

Tư Đồ Vĩnh nghe ta nói vậy, quả nhiên sắc mặt thay đổi “Ta... sẽ đi điều tra rõ.”

Ta gật đầu, lại chuyển sang chủ đề khác, nói được một lúc, thấy đã không còn sớm, liền cáo từ. Tư Đồ Vĩnh cũng không cố giữ, đưa ta ra khỏi đình nhỏ, đi tới con đường quanh hồ, lúc đang định từ biệt, ngài đột nhiên gọi tên ta “Văn Văn.”

Ta dừng bước, nhìn về phía ngài.

Ngài do dự, trầm ngâm một hồi lâu mới nói “Văn Văn, hãy lùi thời gian thành hôn lại đi.”

Ta còn chưa kịp trả lời, ngài đã nói tiếp “Không liên quan đến Hoàng hậu, cũng chẳng liên quan đến cuộc tranh giành hoàng vị này, là do bản thân ta... ta hy vọng nàng có thể lùi thời gian thành hôn lại.”

Ta than dài rồi nói “Tại sao ngài vẫn chẳng thể nghĩ thông suốt được chứ? Một người phụ nữ như ta, dưới ánh mắt của các phu tử cổ hủ chỉ có

thể là hoa tàn liễu nát, thương phong bại tục mà thôi, làm kẻ đi nâng giày cho ngài còn chẳng xứng. Người như ta có người chịu lấy là đã phải cảm tạ trời đất rồi, làm sao có thể trì hoãn mãi được?”

“Nàng không cần phải nói như vậy.” Ngài vội vã lên tiếng cắt ngang lời ta, hai mắt đỏ hồng nói “Sáu tuổi ta đã quen biết nàng, đến nay cũng gần mười sáu năm. Nàng là người như thế nào, nàng đã phải chịu đựng những gì, ta còn không biết sao?”

Ta nhếch miệng mỉm cười rồi nói “Ngài biết, còn ta đã quên rồi. Ta nhớ rằng ngài là Vĩnh sư đệ, còn ngài nhớ ta chính là Văn Văn sư tỷ, coi như... cũng đủ rồi.”

Sắc mặt của Tư Đồ Vĩnh càng lúc càng khó coi, thấy ta định đi lại nói thêm “Nếu ta không ngăn cản được nàng, lẽ nào một Thuần Vu Vọng, lại cộng thêm một Tương Tư, cũng không thể ngăn được nàng hay sao?”

Ta nhanh chóng quay đầu lại, đoán chắc sắc mặt đã biến đổi, ta nghiêng răng lên tiếng “Bọn họ... thì có liên quan gì đến ta?”

Ngài nghe thấy ta nói vậy, cả người lặng đi, tiếp đó lui về phía sau một bước, nhìn ta thất thần, mãi lúc sau mới mỉm cười đáp “Không liên quan... đương nhiên là không liên quan tới nàng rồi.”

Ta không thể nào diễn tả được cảm giác khó chịu dị thường trong lòng lúc này, chỉ biết mím môi bước thật nhanh rời khỏi.

Tư Đồ Vĩnh không hề đuổi theo, sau khi ta bước đi được vài bước, mới từ từ buông tiếng “Rồi cũng có ngày, ta không những bằng lòng lấy nàng, dám lấy nàng mà... còn có thể lấy được nàng.”

Ta giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục tiến lên phía trước, chỉ là lúc rẽ sang con đường khác, liếc mắt qua phía sau lưng. Mũi kiếm tiến sát gần,

ánh sáng lóe lên, hai hàng trúc ven đường bị chém ngang thân, rơi xuống mặt đất.

Lá trúc phát phơ trong gió che đi khuôn mặt tuần tú của ngài, nhưng chẳng thể nào che đi được sát khí bá đạo đột nhiên toát lên từ cơ thể ngài. Người thiếu niên ôn nhu, dịu dàng đó, không ngờ lại có lúc đáng sợ như vậy.

Bỗng ngài khiến ta nhớ đến Tư Đồ Tử Diễn đã từng có khả năng hô phong hoán vũ, vậy mà sau cùng lại chết thảm vì một chữ tình, trái tim ta vì thế mà không khỏi quặn thắt đau đớn.

Thảm kịch khi đó tuyệt đối không thể nào phát sinh thêm một lần nào nữa. Nếu đã định sẵn là vô duyên, vậy thì nên sớm chặt đứt suy nghĩ đó của ngài đi là tốt nhất.

Khi quay về đến phủ, ta liền nghe nói công chúa Thường Hy lại mắc y phục thường tới thăm. Nàng là công chúa, vốn ở trong cung cấm, không thông suốt tin tức trong ngoài, hoàn toàn không biết sau khi ta thoái triều đã ở lại gặp Đức Phi cô cô và Tư Đồ Vĩnh, nên đã phải đợi ta rất lâu, mãi cho tới tận lúc quá trưa, nàng mới chán nản quay về. Tàn Triệt sợ Hoàng hậu Đoan Mộc tìm kiếm, cũng không dám giữ nàng lại dùng cơm.

Thẩm Tiểu Phong liền đưa thứ nàng để lại cho ta xem, đó là một chiếc trâm vàng hình phượng hoàng, hai bên có gắn minh châu, quả nhiên là đồ vật của hoàng gia, vừa nhìn đã biết quý giá khác biệt.

Thẩm Tiểu Phong cũng có cảm tình với công chúa Thường Hy, nàng nói “Công chúa Thường Hy này trông thực sự là quốc sắc thiên hương, nhưng tính tình lại càng tốt hiếm thấy, ngay cả khi đối diện với kẻ dưới cũng mỉm cười dịu dàng. Tiểu thư Tương Tư vô lễ như vậy, người cũng rộng lượng bao hàm. Không thể nào hiểu nổi, nhân vật lợi hại, ghê gớm như Hoàng hậu Đoan Mộc làm sao có thể sinh ra được một người con gái như vậy chứ?”

Ta không khỏi kinh hãi “Công chúa đã gặp Tương Tư rồi sao?”

“Chính là vậy. Đoan chắc công chúa cũng không như người khác, lặng lẽ trốn ra ngoài, nên chúng thuộc hạ cũng không dám để người ngồi ngoài đại sảnh, liền đưa vào thư phòng ngồi chờ. Công chúa ngồi lâu sinh buồn chán, nên ra ngoài hoa viên ngắm cảnh, ai biết được tiểu thư Tương Tư chơi bên ngoài chán rồi quay về, vừa thấy người liền gọi là ‘tỷ tỷ xấu, tỷ tỷ xấu’. Thuộc hạ vội vã phải bảo người bé tiểu thư Tương Tư đi chỗ khác, vậy mà người vẫn cứ mỉm cười tươi tắn như trước. Thảo nào mọi người đều nói sau này người sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, thực sự có cốt cách, có nội hàm, tâm tính tốt.”

Ta trong lòng không khỏi thấp thỏm, lại nghĩ tới huynh trưởng của nàng ta là Tư Đồ Vĩnh cũng đã biết về thân phận của Tương Tư, đối với bọn họ mà nói, sự tồn tại của Tương Tư không phải là một bí mật. Tuy rằng Tương Tư là con nhà tông thất Nam Lương, thế nhưng là do Tư Đồ Vĩnh và ta mang về Đại Nhuế, nếu ta bị phát hiện, Tư Đồ Vĩnh đương nhiên cũng không thoát khỏi quan hệ.

Huống hồ, công chúa Thường Hy và ta cũng là chỗ quen thân, đối với Thuần Vu Vọng, hình như nàng cũng dành cho ngài một thứ tình cảm đặc biệt, chắc cũng không làm gì có hại với Tương Tư. Ta suy nghĩ như vậy, gửi lại bức thư tạ lỗi, tìm thêm mấy món đồ quý giá coi như làm quà đáp lễ.

Nàng ta không dám để cho Hoàng hậu Đoan Mộc biết được có đi lại cùng ta, vậy nên ta cũng không dám đề danh tính bên ngoài, chỉ viết một dòng chữ bí ẩn ‘Bên ngoài Túy Phương Viện’.

Ngày đó khi cả hai chúng ta còn bị giam lỏng ở phủ Chấn Vương, nhưng lại không cùng chỗ, nàng bị giam ở trong Túy Phương Viện, còn ta bị giữ bên ngoài Túy Phương Viện. Ta viết như vậy, chẳng những ẩn ý cho nàng

biết người hỏi lễ cho nàng là ai, đồng thời cũng nói cho nàng biết, cả hai chúng ta đã cùng nhau trải qua hoạn nạn, sống chết có nhau.

Sau lần gặp mặt ngày hôm ấy, ta không hề tới thăm Thuần Vu Vọng thêm lần nào nữa. Thế nhưng nghe nói bệnh tình của ngài càng lúc càng tốt hơn, ta cũng vì thế mà yên tâm, nhưng cũng cảm thấy càng lúc càng không nỡ rời xa Tương Tư khi mỗi ngày lúc ta vừa về phủ là cô bé lại quần chặt lấy ta. Nghĩ tới việc cô bé sắp sửa rời đi, ta chẳng còn tâm trạng nào quan tâm đến chuyện thành thân, giao hết cho Nhị ca Tàn Triệt lo liệu, còn bản thân chỉ ở cạnh bên Tương Tư, từ từ thu dọn những món đồ mà ta muốn Tương Tư mang theo khi quay về.

Cô bé vốn được ta bế từ Ly Sơn về đây, sau khi đến Bắc Đô, bản thân ta đã sai người làm thêm rất nhiều vật dụng, y phục, đồ chơi đa dạng, tuyệt đẹp cho Tương Tư: y phục đủ dùng cho cả bốn mùa, đồ chơi được mua về liên tục, còn cả đao, kiếm, cung, nỏ mà ta sai người làm riêng cho cô bé... Chỉ e là phải chất đầy cả xe ngựa mới đủ cho Tương Tư mang về.

Hôm nay, ta luyện xong vài bộ kiếm pháp, quay đầu sang nhìn thấy Tương Tư đang ngồi bên chiếc bàn được kê cạnh gốc cây lớn, chăm chú luyện chữ. Cô bé mở to đôi mắt đen láy nhìn về vị tiên sinh dạy học thân tình uất ức, trong tay không ngừng nghĩ ngoáy chiếc bút. Bộ dạng quay bút đó trông chẳng khác mấy bộ dạng ta khi múa kiếm.

Còn vị tiên sinh dạy học kia thì y phục lấm tấm đầy vết mực đen, thậm chí ngay cả khuôn mặt cũng đen sì. Thấy vị tiên sinh đó lườm Tương Tư, cô bé liền đồng dặc lên tiếng “Mẫu thân ta nói rồi, phận nữ nhi chỉ cần biết chữ để người khác không thể lừa gạt là đủ, ít đọc thơ văn thôi, đọc nhiều ngốc nghếch cả đời thì chẳng thể nào cứu chữa được.”

Ta bật ho vài tiếng, Tương Tư ngậm miệng lập tức, bật cười hỉ hả xông tới “Mẫu thân, con thấy coi cán bút này như bảo kiếm múa vài đường lại càng thú vị hơn.”

“Con đừng có quậy phá như vậy.”

Ta lau vết mực trên mặt Tương Tư, thế nhưng càng lau lại càng nhiều, khuôn mặt trắng trẻo mọi khi giờ đã đen nhèm. Ta đành quay sang dặn dò thị nữ “Mau đưa tiểu thư đi rửa mặt và tay rồi thay luôn y phục cho người.”

Tương Tư được thị nữ dắt vào phòng, trong tay vẫn cầm chặt chiếc bút múa may liên hồi, thậm chí còn đắc ý nói với thị nữ đó “Tỷ tỷ, tỷ xem có phải là ta rất lợi hại không? Mẫu thân đã nói, nữ nhi nên học nhiều bản lĩnh, sau này mới không bị người ta ăn hiếp...”

Thị nữ này bật cười thành tiếng, nhưng cũng chẳng dám phản bác lại, chỉ thận trọng kéo giãn khoảng cách với Tương Tư, không để cô bé làm bẩn y phục của mình.

Lúc ta cúi đầu xuống, chiếc áo màu vàng nhạt bên ngoài cũng đã có vài vết bàn tay nhỏ màu đen in trên đó, liền bật cười bất lực.

Lúc đang định quay về phòng thay y phục, bên ngoài liền truyền vào tiếng bước chân vội vã, là Thẩm Tiểu Phong dẫn theo một người vào trong, sắc mặt cực kì hoang mang.

Ta dừng bước lại, đi tới gần nàng ta hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Tiểu Phong vội bẩm báo “Thuộc hạ vừa nhận được tin tức, người của Bộ hình liên kết cùng một đội tinh binh của doanh trại Thần Vũ, đang tiến nhanh về phía Bắc thành. Xem tình hình lúc này... hình như bọn họ đang xông tới chỗ mà vị Chân Vương Điện hạ kia trú chân.”

Mặt ta bất giác biến sắc, cũng không kịp suy nghĩ cặn kẽ gì thêm, vội vã lên tiếng “Mau ra lệnh cho người của chúng ta, lập tức qua đó, xem liệu có thể cứu được ngài ấy hay không.”

Thừa Bình Đế của Nam Lương, Thuần Vu Thái và Vinh Vương Thuần Vu Hạo đều là những người tầm thường, háo thắng, cường đạo, giết chết sứ giả dẫn đầu đoàn cầu thân của Đại Nhuế, giam lỏng công chúa Thường Hy, lại nhiều lần khiêu khích ở vùng biên giới hai nước. Vài tháng gần đây, có thể nói quan hệ của hai nước Lương, Nhuế đã rơi vào tình hình đối địch. Nếu như Thuần Vu Vọng rơi vào tay hoàng thất Đại Nhuế, hai vị hoàng huynh, hoàng đệ ác độc tựa lang sói nhất định sẽ chẳng bận tâm đến sống chết của ngài, đoan chắc Thuần Vu Vọng khó tránh phải chịu nhục nhã, hành hạ về thể xác.

Tần gia lập nghiệp nhờ quân đội, quy định nghiêm khắc, mệnh lệnh hạ xuống, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã tập hợp được mười mấy vị cao thủ, nhanh chóng phi ngựa tới nơi Thuần Vu Vọng ẩn náu.

Hành động này tuy rằng thu hút sự chú ý của mọi người, thế nhưng tình hình lúc này gấp gáp, ta cũng chẳng lo lắng được nhiều. Huống hồ, nếu Bộ hình và doanh trại Thần Vũ đều đã nhận được tin tức, việc che giấu hành tung của Thuần Vu Vọng giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Phi ngựa thần tốc, chúng ta nhanh chóng đến được nơi trú thân của Thuần Vu Vọng. Cánh cửa màu đỏ cũ đang mở lớn, có mấy mảnh gỗ rơi bên thềm cửa, đưa mắt liếc qua là thấy được vết lõm để lại trên cửa khi dùng lực mạnh công kích vào.

Ta hoang mang nhảy xuống thân ngựa, lúc dắt người vào trong tra xét, chỉ thấy bên trong phòng mọi thứ loạn xạ, tấm bình phong sơn thủy đồ nghiêng dưới đất, vài tấm rèm rách nát buông xuống, mấy cánh cửa sổ vẫn còn đang rung động theo chuông gió.

Trong phòng trống không, thế nhưng không hề nhìn thấy dấu vết tranh đấu.

Lúc ta đang nghỉ hoặc định sang phòng bên cạnh tìm kiếm xem sao, đã nghe thấy Thẩm Tiểu Phong thét từ ngoài vào “Ai đây?”

Đột nhiên, trong cái sân nhỏ bé truyền vào tiếng đao kiếm, tiếng hô hoán, gào thét, sát khí bùng bùng tuôn ra.

Lúc ta vội vã ra khỏi phòng xem, thì chính là Dương Thị lang của Bộ hình mang theo vài chục cao thủ của doanh trại Thần Vũ xông vào đây từ hai phía, đang cầm binh khí bao vây lấy chúng ta.

Ta liền thét lớn “Các người lại làm gì thế? Định gây sự với Tần gia chúng ta sao?”

Dương Thị lang khẽ động dậy thân người, cười nhạt lên tiếng “Chúng ta phụng chỉ tới đây vây bắt gian tế Nam Lương, ai ngờ để lộ tin tức, nên bọn chúng đã chạy mất rồi. Thấy bọn chúng còn rất nhiều thứ đồ quan trọng chưa kịp mang đi, đoán chắc bọn chúng đi rất vội, bởi vì, chúng ta vừa phái người truy đuổi, lại vừa đợi chờ đồng đảng của bọn gian tế đến đây thu dọn hiện trường. Thật không ngờ, người tới đây lại chính là Tần tướng quân. Nghe nói trong phủ Tần tướng quân đang có chuyện vui, không biết bây giờ chạy tới đây làm gì?”

Ta bật cười nói “Bản tướng quân trước nay khát máu, từ xa đã cảm nhận được sát khí xung thiên, cho nên dẫn theo người tới đây xem sao. Thế nào? Bộ hình đang muốn đối địch với Tần phủ chúng ta sao? Trước đây là nghỉ ngơi Tần Cẩm nhà ta giết chết phạm nhân, lẽ nào hôm nay lại chuẩn bị phản tội Tần Văn ta thông địch phản quốc?”

Dương Thị lang liền nói “Tại hạ không dám! Chỉ là bên ngoài quả thật có lời đồn thổi, nói rằng công chúa Thường Hy bị giam lỏng tại Ung Đô, còn Tần tướng quân lại cùng Chân Vương Nam Lương đi du ngoạn cảnh đẹp, vậy nên thực sự là đáng nghi ngờ. Ngày nay, không ngờ lại phát hiện Tần

tướng quân tại đây, cho nên cũng phải làm phiền tướng quân cùng theo chúng hạ quan tới ngự tiền giải thích vài lời.”

Ta tức giận, quay đầu hỏi Thẩm Tiểu Phong “Bên ngoài thực sự có lời đồn thổi như vậy?”

Thẩm Tiểu Phong cười nhạt lên tiếng “Hôm nay Dương đại nhân đã nói như vậy, ngày mai nhất định bên ngoài sẽ có lời đồn thổi như vậy, chắc không khó khăn để dàn xếp.”

Dương Thị lang nhìn thấy sau lưng ta chỉ dẫn theo vài người, liền chấp tay sau lưng nói “May mà hôm nay ở trong chỗ này không có đồ vật được ngự ban, chúng hạ quan cũng chỉ phụng chỉ hành sự, xin mời Tàn tướng quân đi cùng bọn hạ quan. Chắc yêu cầu này không bị coi là tội đại bất kính chứ?”

Có lẽ, ngay từ lúc nhận được tin tức, ta đã rơi vào cái bẫy do bọn chúng đặt sẵn. Người mà bọn chúng muốn đối phó không phải là Thuần Vu Vọng mà chính là ta.

Phía sau truyền lại tiếng ngựa hí quen thuộc, bàn tay cầm chắc thanh kiếm của ta đột nhiên buông lỏng. Ta cười nhạt rồi nói “Ồ, thì ra hôm nay chỉ cần người nào đặt chân tới nơi này thì đều không thoát khỏi tình nghi thông địch phản quốc?”

Dương Thị lang liền nói “Tàn tướng quân cũng biết đó chỉ là tình nghi thôi mà. Đợi khi nào gặp Hoàng thượng, tất cả tự nhiên sẽ rõ ràng cả thôi.”

Lời nói của hắn vừa dứt, phía sau liền truyền vào giọng nói lạnh lùng của Tư Đồ Lăng “Bản hầu cũng tới, có phải là cũng định nói bản hầu có hiềm nghi thông địch phản quốc không?”

Sắc mặt của Dương Thị lang biến đổi nhanh chóng, bất giác khom lưng lại, bái kiến Tư Đồ Lãng. Tư Đồ Lãng vẫn mặc trên người bộ y phục đen tuyền, thân hình cao to chậm rãi tiến vào bên trong, ánh mắt từ từ đưa lướt qua khuôn mặt ta. Ngài lạnh lùng bước tới, cũng chẳng bảo bọn chúng đứng dậy, liền lên tiếng hỏi “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Dương Thị lang tiếp tục nghênh ngang đưa lời thách thức “Nam An Hầu sắp sửa thành thân cùng với tiểu thư nhà họ Tần, nếu ra mặt bảo vệ Tần tướng quân, âu cũng là lẽ thường tình.”

Lời nói này rõ ràng là muốn thách thức Tư Đồ Lãng, chỉ trích ngài đang cố tình bao che cho thân thích.

Tư Đồ Lãng cũng chẳng hề tức giận, chỉ bình thản lên tiếng “Hoàng thượng xưa nay thánh minh, bản hầu hiếm khi ra ngoài thành săn bắn cùng Tần tướng quân, đoán chắc cũng sẽ thông cảm, tuyệt đối không đến mức trách phạt chúng ta đánh cược trên đường đi đâu.”

Ngài liền quay đầu sang hỏi ta “Vãn Vãn, lần nay thì coi như là ngài đã thua rồi nhé? Ở con đường trước ta đã đoán ngay binh lính đang làm loạn con đường này chính là thuộc doanh trại Thần Vũ.”

Ta hiểu ý, gật đầu mỉm cười “Ta cũng chỉ vừa mới nhớ ra. Không ngờ bọn họ lại đem giấu ngựa đi, thế nhưng ở con đường phía trước đã lưu lại vết chân ngựa, nhất định là dấu hiệu trong quân. Ba doanh trại ngoài kinh thành, điều động người từ doanh trại Thần Sách nhất định phải hỏi ý của hầu gia, doanh trại Thần Cơ của Thái tử Điện hạ cũng rất ít khi vào thành, vậy thì người đến nơi này, đương nhiên là doanh trại Thần Vũ xưa nay luôn tung hoành khắp chốn kinh sư rồi. Không nên đánh cược cùng hầu gia mới phải, suýt chút nữa là mất luôn cả cái đầu này rồi.”

Ngài còn chẳng buồn nhìn Dương Thị lang vẫn đang quỳ dưới mặt đất thêm chút nào nữa, quay người bước ra khỏi cửa, bình thản lên tiếng “Đi

thôi, chúng ta đi săn nào.”

Ta vội vã đáp lời, nhanh chóng dẫn theo người đi theo ngài ra khỏi nơi này. Dương Thị lang giữ chức quan Nhị phẩm, nhất định là nhận được mật chỉ của ai đó mới dám nghênh ngang như vậy, dự định ỷ đông người để bắt ta. Thế nhưng Tư Đồ Lăng cũng mang theo mấy chục kị binh qua đây, đồng thời ai ai cũng là cao thủ, nếu khiến ngài nổi giận, thì cho dù chém chết viên Thị lang Nhị phẩm như hấn ngay tại chỗ, Hoàng thượng chưa chắc đã xử tội người cháu kiêu hãnh, mạnh mẽ này.

Suy nghĩ như vậy, ta mới hoảng hốt nhận ra rằng, thế lực hiện nay của Tư Đồ Lăng thực sự đã lớn mạnh đến mức không còn khống chế nổi nữa.

Phong vân tụ hội, mới thấy lòng xà múa

Lúc lên ngựa tiến lên trước mặt Tư Đồ Lăng, chỉ thấy ngài ngồi trên ngựa, lưng sau thẳng đứng, cũng chẳng quay sang nhìn ta lần nào, cứ thế phi thẳng ra ngoài thành.

Ngài đến kịp thời như vậy, trùng hợp như vậy, có lẽ chuyện Thuần Vu Vọng đang ở Bắc Đô chắc cũng chẳng thể nào giấu được ngài thêm nữa. Thậm chí, chỉ sợ là ngay cả chuyện ta nhờ thái y đến trị bệnh liệu thương cho người đàn ông đã từng làm ô nhục bản thân, ngài cũng đã biết.

Chỉ còn mười mấy ngày nữa, ngài đã trở thành phu quân danh chính ngôn thuận của ta, dù cho có lấy Tương Tư ra làm cái cớ thì cũng chẳng thể nào che giấu được bất an và lo lắng ở trong lòng.

Ta theo sát phía sau ngài, nhất thời không biết phải nói gì nữa, lại càng không dám hỏi ngài nhận được tin tức từ đâu mà lại vội vàng tới giải vây cho ta kịp thời như vậy.

Phi ngựa một mạch ra ngoại thành rất xa ngài mới dừng ngựa, quay đầu nhìn ta.

Đám tùy tùng đi theo biết điều, thấy ta đi theo sau ngài, liền đứng cách rất xa, lúc này đã lặng lẽ giảm tốc độ, để ta có thể tiến lại gần nói chuyện cùng ngài.

Ta vừa bắt gặp đôi mắt đen láy của ngài đã cảm thấy tự ti, khuôn mặt đỏ bừng bừng, khó khăn lắm mới mở miệng nói được vài từ “Ta xin lỗi.”

Ngài dường như khá kinh ngạc. Bản thân ta cũng cảm thấy ngạc nhiên. Ta xưa nay cứng rắn, là loại người dù có bị đầu rơi máu chảy cũng quyết không chịu khuất phục. Lúc này bản thân ta phải cảm thấy áy náy, tội lỗi thế nào, thì mới có thể thốt lên câu nói xin lỗi ấy được?

Ngài nhìn ta chăm chăm, mãi lâu sau mới nói “Hắn đang ở đâu?”

Người mà ngài hỏi đương nhiên là Thuần Vu Vọng.

“Ta không biết.”

Ta cảm thấy may mắn vì bản thân thực sự không biết tung tích của Thuần Vu Vọng lúc này. Về mặt của ngài tuy rằng vẫn bình thản như không, thế nhưng nếu Thuần Vu Vọng rơi vào tay Tư Đồ Lăng, có lẽ sẽ còn chết thê thảm hơn rơi vào tay triều đình Đại Nhuế gấp nhiều lần. Đây cũng là nguyên nhân ta rất thận trọng và hoảng loạn khi che giấu hành tung của Thuần Vu Vọng.

Ngài vẫn nhìn ta chăm chú bằng đôi mắt đen láy, tiếp tục hỏi thêm “Bình An Hầu tại sao lại biết tung tích của Thuần Vu Vọng?”

Ta chỉ biết tiếp tục trả lời “Ta không biết...”

Ngài lại im lặng một lúc rồi nhẹ buông từng từ “Có phải nàng đã... nói cho Tư Đồ Vĩnh biết?”

Ta kinh hãi rồi vội vàng lên tiếng “Không hề.”

Không nói cho ngài, ngược lại đi nói cho Tư Đồ Vĩnh, chẳng phải là ám chỉ quan hệ giữa ta với Tư Đồ Vĩnh còn thân mật hơn với ngài sao?

Tư Đồ Vĩnh lúc còn trẻ đã từng có tâm ý với ta, cả ngài và ta đều biết. Chỉ là ta với Tư Đồ Vĩnh xưa nay nói chuyện rất hợp, mà ngài cũng đã cưới Đoan Mộc Hoa Hy để giữ vững địa vị, nên cho dù họ Đoan Mộc và Tư Đồ Lãng trước sau vẫn luôn tranh giành đấu đá với nhau, thì quan hệ giữa ta với Tư Đồ Vĩnh vẫn rất gần gũi. Tuy rằng cả hai vẫn muốn tránh nghi kỵ, thế nhưng những lúc gặp mặt riêng tư vẫn đối xử với nhau như hồi còn học nghệ trên núi Tử Nha.

Chuyện này không giấu nổi Tư Đồ Lãng. Chỉ e là ngay cả Thái tử phi Đoan Mộc Hoa Hy cũng đã nắm rõ mọi chuyện.

Tư Đồ Lãng im lặng một hồi, mãi lâu sau mới hỏi tiếp “Nàng cũng không biết Thuần Vu Vọng hiện giờ đang ở đâu?”

Ta cứng đầu lên tiếng “Lúc này ta vừa nhận được tin tức liền cho người tới đó, khi tới nơi, bọn họ đã đi hết cả rồi.”

“Là ta đã thông báo trước đó.”

Ta nín thinh, ngược mắt lên nhìn vị hôn phu bình thản như không của mình.

Ngài vẫn cứ bình đạm như mọi ngày “Ta thực sự rất muốn chém hấn thành trăm ngàn mảnh nhỏ, đáng tiếc, lúc ta vừa nhận được tin tức thì đã không còn kịp nữa, chỉ đành thông báo cho hấn mau chạy trốn. Ta không thể để hấn rơi vào tay kẻ khác rồi làm liên lụy đến nàng được.”

Giọng ngài trầm lắng, nhưng lại chẳng khác nào đang tát thẳng vào mặt ta. Ta nhanh chóng cảm thấy toàn thân nóng bừng, còn lòng bàn tay lạnh giá thì toát đầy mồ hôi.

Nắm dây cương trong tay, ta bất lực đưa lời giải thích “Ta không thể để Tương Tư mất đi phụ vương.”

Tư Đồ Lăng khẽ ‘hừ’ một tiếng, mím chặt đôi môi, mãi lâu mới từ từ lên tiếng “Lúc đó, chúng ta đã chôn sống năm vạn hàng binh của Nhu Nhiên, không biết có biết bao nhiêu phụ mẫu Nhu Nhiên mất đi con cái, biết bao đứa trẻ Nhu Nhiên mất đi phụ thân, ta cũng chẳng hề thấy nàng mềm lòng chút nào. Tương Tư... chắc không phải là điều ngoại lệ.”

Ta không nói gì, trước mặt lại hiện lên bóng dáng bé nhỏ tựa vào người mình của Tương Tư.

Tư Đồ Lăng nhìn ta chăm chú, hạ thấp giọng xuống từ từ lên tiếng “Nếu nàng thích trẻ con, đợi khi nào chúng ta thành thân, một hai năm thôi, nhất định có thể sinh ra được một đứa trẻ của hai chúng ta. Chỉ là con của chúng ta... tuyệt đối không thể có tính tình như nàng được. Nàng là một chủ tướng xuất sắc, ưu tú, nhưng tuyệt đối không phải là...”

Ngài cau chặt đôi mày, khẽ than dài một tiếng, thúc ngựa tiến thêm về phía trước, vẫn không ngừng than ngắn thở dài “Vãn Vãn, ta cảm thấy rất mệt.”

Ta vội vã cho ngựa đuổi theo ngài, cũng hạ giọng nói “Đợi sau khi chúng ta thành thân, nếu ngài có thích tiểu thư hiền đức nhà đại quan nào thì cứ lấy về, cho đứng ngang hàng thê tử với ta cũng được. Ta thất trinh thất đức, đích thực... không phải là một người phụ nữ tốt, để cho ngài phải mệt mỏi vì ta rồi...”

Ánh mắt Tư Đồ Lăng đột nhiên trở nên sắc bén, lạnh giá, như thể đang rất tức giận, gằn giọng nói “Tiểu thư nhà khác có hiền đức hay không ta chẳng cần biết, thế nhưng nàng đích thực là đủ hiền đức rồi. Nếu thực sự suy nghĩ cho ta, nàng chỉ cần nhớ hai chữ hiền đức, là ta đã cảm thấy may mắn lắm rồi.”

Ta hồ thẹn không biết giấu mặt vào đâu, cũng chẳng nói thêm được gì. Từ trước đến nay ngài chưa từng trách cứ ta như vậy. Cho dù là ngày xưa, đi ra khỏi quân doanh của Nhu Nhiên, lúc trở về chỉ còn là một người thân tàn ma dại mang đầy bệnh tật, ngài cũng chỉ trút hết lửa hận lên đám giặc Nhu Nhiên, còn đối với ta lúc nào cũng dịu dàng, chu tất, luôn luôn nhẫn nại lặng lẽ ở bên cạnh ta trong suốt quãng đời khó khăn, gian khổ nhất đó...

Với tính cách cương liệt đó của mình, ngài chịu đựng bao dung ta đến mức đó đã là cực kì khó khăn. Chuyện của Thuần Vu Vọng không phải là ý ta muốn vậy, thế nhưng sau chuyện đó, ta vẫn luôn ra sức bảo vệ ngài ấy hiển nhiên là không công bằng với Tư Đồ Lăng. Ta có thể phớt lờ quan điểm trình liệt mà những phu tử hủ bại vẫn khắc chế những người phụ nữ khác, không hồi tiếc tự coi bản thân là một vũ khí đối địch lợi hại, thế nhưng ta không thể phớt lờ khi chuyện này đã ảnh hưởng đến tôn nghiêm của Tư Đồ Lăng.

Thế nhưng Tư Đồ Lăng cũng không hề tức giận quá lâu. Ngài bực bội nhìn ta chằm chằm một lúc, cơn giận trong ánh mắt dần biến mất. Một lúc sau, ngài lại dịu dàng lên tiếng “Từ nhỏ nàng đã không giống như những người phụ nữ khác... Ta nghĩ nàng đương nhiên cũng biết, ta đối xử với nàng cũng hoàn toàn khác biệt với những người phụ nữ khác. Ta hy vọng sau này có một ngày, nàng có thể giống như những người thê tử và mẫu thân khác, luôn luôn ở cạnh bên phu quân của mình, an hưởng thanh bình, nhàn hạ.”

Trong lòng trào dâng niềm chua xót, ta bất giác đưa tay lên, nhìn những vết chai hằn sâu trên bàn tay do binh đao để lại, cứ như thể nhìn thấy máu tươi của biết bao người đã chảy qua đó...

Ta ghen ngào lên tiếng “Hả, ta có thể sao?”

“Có thể.” Tư Đồ Lăng quay sang nhìn ta, ánh mắt tuấn lãng, kiên định đó tràn đầy sự dịu dàng và hơi ấm quen thuộc “Hãy tin ở ta, nàng nhất định có

thể.”

Ngài nắm lấy bàn tay ta, càng lúc càng siết chặt hơn.

“Ví như hôm nay, chúng ta chỉ nói là phải đi săn bắn, hoàn toàn không thêm bận tâm đến đám người phiền phức kia mà sáng khoái bỏ đi đây thôi?”

Con ngựa Tử Lệ của ta và con ngựa Ô Vân Đạp Tuyết của ngài đều là những thiên lý mã đã đi theo chúng ta vào sinh ra tử bao nhiêu năm nay, lại cực kì thông minh. Những lúc chủ nhân nói chuyện, bọn chúng thường tự biết chậm rãi bước đi. Còn hai chúng ta lúc này đang nắm chặt tay, tiến lên phía trước.

Cảm giác tay nắm tay để hơi ấm truyền qua lòng bàn tay thực sự khiến con người ta cảm thấy an lòng. Bỗng nhớ lại những tháng ngày khi còn ở trên núi Tử Nha, ngài sợ ta cô đơn, thường xuyên tới thăm viếng, sau đó một tay dắt theo ta, một tay dắt Tư Đồ Vĩnh, đi dạo sáng khoái trong cánh tượng non xanh nước biếc, thanh bình an định.

Âm thầm tính nhẩm, mười mấy năm thoáng qua như giấc mộng, ta không khỏi cảm thấy kinh hãi. Càng qua nhiều trắc trở, hoạn nạn, ta lại càng cảm thấy may mắn vì ngài vẫn luôn luôn ở cạnh bên mình.

Ta không thể không cảm ân, không thể không trân trọng. Cứ để ngài nắm tay dắt đi, con đường có dài và hiểm nguy đến độ nào, cho dù trước mặt là núi rừng, lúc này có trăm ngàn mãnh thú đang lăm le, trăm ngàn cung nỏ đang đe dọa, ta nghĩ mình có thể bình an quay về cũng chẳng phải việc gì khó khăn.

Trước mắt ta cũng chẳng thể bận tâm đến hướng đi của Thuần Vu Vọng. Từ nhỏ, ngài đã biết cách tự bảo vệ bản thân, tính tình thận trọng, cảnh giác, đoan chắc không hề khó khăn để trốn thoát khỏi sự truy tìm, đuổi bắt của

Bộ hình. Huống hồ ngài vốn dĩ chẳng liên quan đến ta, thậm chí còn là kẻ địch, ta hà tất phải lo lắng cho ngài chứ?

Chính vào lúc đi sang con đường khác, ta đột nhiên nhìn thấy đường cái quan bụi đất tung mù, một đoàn mười mấy con ngựa đang phi tới. Ta ngược mắt lên thấy người cầm đầu rất là quen mắt, suy ngẫm một hồi, ta liền lên tiếng gọi “Liều huynh.”

Người đó vội vã kéo dây cương, sắc mặt vẫn còn tràn đầy vẻ hoảng loạn, vội vã hành lễ với chúng ta rồi nói “Bái kiến Nam An Hầu, Tàn tướng quân.”

Tư Đồ Lãng cũng nhận ra hắn, liền buông tay ta ra, ngồi thẳng trên lưng ngựa rồi hỏi “Liều Tử Quân? Người không ở Đông cung hầu hạ Thái tử Điện hạ, chạy tới đây làm gì?”

Sắc mặt Liều Tử Quân đã an định lại rồi nhìn ra đám tùy tùng phía sau “Thái tử chuẩn bị đưa Thái tử phi đi du ngoạn vùng quanh đây, ra lệnh cho tại hạ đi trước dò xét xem có điều gì bất thường hay không.”

Tư Đồ Lãng gật đầu rồi nói “Phái nhiều người như vậy để ổn định chỗ ăn ở, du ngoạn, Thái tử đúng là tình sâu nghĩa nặng với Thái tử phi.”

Liều Tử Quân mỉm cười đáp “Thái tử với Thái tử phi đích thực là hòa hợp ân ái, vô cùng hạnh phúc.”

Tư Đồ Lãng lùi gọn sang một bên, giơ tay ra hiệu hắn dẫn người rời đi, rồi nhìn theo bóng hình những người đó rồi hỏi ta “Văn Văn, nàng có tin lời hắn nói hay không?”

Ta lắc đầu đáp “Không tin.”

Tur Đồ Lăng nhếch miệng mỉm cười rồi nói “Không tin phu thê Thái tử hòa hợp ân ái, vô cùng hạnh phúc?”

Ta bình thản cười đáp “Lăng, ngài hà tất phải hỏi ta chứ? Những người này toàn là cao thủ, ta không tin Liễu Tử Quân chỉ vì xác định tuyến đường Thái tử và Thái tử phi đi du ngoạn có thỏa đáng không mà lại đưa theo tất cả bọn họ theo. Bọn họ cuời nhanh đến mức ngựa toát đầy mồ hôi, trông vô cùng mệt mỏi, chắc chắn là đã đi một đoạn đường dài. Trên người Liễu Tử Quân vẫn còn dính mấy vết máu tươi, đa phần là vừa phải trải qua một trận thảm chiến. Chỉ là dưới chân thiên tử, là ai mà khiến Thái tử phải đại động can qua như vậy chứ?”

Tur Đồ Lăng trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng dặn dò tùy tùng phía sau “Mau đi điều tra xem bọn chúng vừa đi đâu về.”

Tùy tùng nhận lệnh đang định phi về phía trước, đột nhiên lại có người hét lên “Khói kìa, khói kìa, hình như chỗ nào đó đang bốc lửa.”

Khu rừng phía xa đang bốc từng cột khói, bay thẳng lên trời.

Trong lòng ta vô cùng lo lắng, cho ngựa quay đầu, nhanh chóng phi ngựa về phía đó. Tur Đồ Lăng cũng đưa theo tùy tùng theo sát phía sau.

Là một biệt viện không mấy nổi bật, nằm nép bên một góc rừng. Nếu không phải nơi này bốc cháy, người bình thường chắc chắn không để tâm nơi này có một biệt viện nhỏ như vậy.

Lúc chúng ta phi ngựa tới nơi, ngọn lửa đã bốc lớn, cả căn biệt viện đều chìm trong ngọn lửa phừng phừng. Ngoại trừ ngọn lửa đáng sợ, nơi này hoàn toàn chìm trong im lặng, không có bất cứ một ai còn sống. Trước căn biệt viện, bảy, tám xác người nằm la liệt, trên người chỉ mặc y phục của thương nhân bình thường, xem ra vừa bị người ta giết chết, máu tươi trên

mặt đất vẫn còn chưa khô. Lúc ta lật hai thi thể lên xem, sắc mặt nhanh chóng biến đổi.

Những người chết rõ ràng là thuộc hạ của Thuần Vu Vọng.

Tại sao bọn họ lại xuất hiện ở nơi này? Thuộc hạ của Tư Đồ Vĩnh vừa mới rời khỏi liệu có liên quan gì đến cái chết của mấy người này? Còn nữa... Thuần Vu Vọng đang ở đâu? Ta đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn vào ngọn lửa đang bốc lên ngùn ngụt, khuôn mặt nóng bừng vì ngọn lửa, nhưng cả sống lưng cứng sừng, lạnh giá.

Nếu không phải Tư Đồ Vĩnh để lại hai viên Tuyết Chi Đan, Thuần Vu Vọng trúng phải chiêu kiếm đó của ta chắc chắn sẽ chết. Nếu lúc đó Tư Đồ Vĩnh đã chịu ra tay cứu người, thì lúc này ngài ấy hoàn toàn không có lý do hãm hại Thuần Vu Vọng?

Tư Đồ Lăng lạnh lùng ra lệnh “Mau đi kiểm tra kỹ càng cho ta, xem có tên nào còn sống không.”

Nhớ lại đám người Liễu Tử Quân vội vã quay về, ta đã không mong rằng những thuộc hạ của Thuần Vu Vọng còn ai may mắn thoát khỏi kiếp nạn này. Đầu óc ta lúc này hỗn loạn lạ thường, chỉ còn biết lật từng thi thể đó lên xem, để xác định... xác định xem trong số những người chết đi không có Thuần Vu Vọng.

Ngài thân thủ cao minh, lại có những thuộc hạ tâm phúc hết lòng bảo vệ, chắc là... không bị người ta ám toán?

Thẩm Tiểu Phong dẫn người đi tìm kiếm khắp nơi, bất giác phát hiện được một thứ đồ, liền lặng lẽ giao lại cho ta. Đó chính là một thanh kiếm bị gãy, trên chuôi kiếm có kí hiệu của doanh trại. Đây chính là đồ vật thường dùng trong doanh trại Thần Sách, đại doanh phía Tây Nam.

Tư Đồ Lăng đứng từ xa cau chặt đôi mày nhìn về phía ta, tiếp đó bước lại gần, nhìn vào thanh kiếm gãy trong tay ta rồi nói “Hôm nay ta tới quá vội vã, chưa hề điều động nhân mã của danh trại Thần Sách.”

Ta gật đầu, miễn cưỡng mỉm cười “Lại là một kẻ sách giá họa bỉ ổi... nhà Đoan Mộc thực đúng là hiệp người quá đáng.”

“Thật sao?” Sắc mặt Tư Đồ Lăng lúc này vô cùng lạnh lùng, từ từ nói thêm “Nếu ta không xuất kích cùng nàng, rồi cùng gặp phải Liễu Tử Quân, rồi cùng tìm tới nơi này... Nàng liệu có cho rằng đây chỉ là kẻ giá họa hay không?”

Ta ngây lặng người đi. Ngài lạnh lùng nhìn thanh kiếm gãy đó, đôi mắt xưa nay bình tĩnh, trầm lắng giờ đây khó mà che giấu được nỗi căm hận, phần uất. Thấy ta cũng nhìn về phía mình, ngài mới từ từ hít một hơi thật sâu, chấp tay sau lưng rồi quay người rời khỏi.

Ta mơ màng nhìn vào ngọn lửa đáng sợ trước mặt, đột nhiên lại nhớ đến đôi mắt đen láy tràn đầy lửa hận của Tư Đồ Vĩnh vào ngày hôm ấy.

“Vãn Vãn, hãy lui ngày thành thân lại.”

“Cho dù ta không ngăn cản nàng, lẽ nào một Thuần Vu Vọng cùng một Tương Tư, cũng chẳng thể ngăn nổi nàng hay sao?”

“Rồi có một ngày, ta không chỉ nguyện lòng lấy nàng, dám lấy nàng mà còn... có thể lấy được nàng.”

Cả người ta hoàn toàn ớn lạnh. Tư Đồ Vĩnh... Người thiếu niên đã quen biết mười năm, người thiếu niên khí chất trong sáng, thuần khiết đó, không đến mức làm ra những chuyện này chứ?

Thế nhưng ngoại trừ ngài ra, còn ai lại biết được đoạn ân oán tư thù, ám muội khó phân giữa ta và Thuần Vu Vọng? Lại là ai biết được ta thực sự không hy vọng Thuần Vu Vọng chết?

Không sai, bản thân ta có hy vọng Thuần Vu Vọng mang Tương Tư đi, sống thật hạnh phúc, vui vẻ, sống ẩn cư trên núi Ly Sơn tràn đầy bóng mai hương thâm, tận hưởng thanh bình, yên ổn...

Ngọn lửa ngày càng nhỏ xuống khi qua trưa, sau đó dần tắt lụi. Xung quanh không hề tìm thấy thi thể của Thuần Vu Vọng, thế nhưng trong căn phòng kia lại có hai thi thể đã bị cháy đen, hoàn toàn không nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Đã từng đối diện với rất nhiều sinh tử, máu tanh, ta từ lâu đã quá quen với việc này. Thế nhưng khi đối diện với hai thi thể này, ta vẫn cảm thấy đầu óc quay cuồng, liếc mắt nhìn qua rồi nhanh chóng quay đi.

Không phải là Thuần Vu Vọng, nhất định không phải là Thuần Vu Vọng. Một công tử quý phái, thanh nhã, ôn nhu như ngài, cho dù chết đi, cũng không để cho bản thân trở nên thô thảm như vậy. Nơi này cây cỏ um tùm, rất dễ ẩn thân, ngài nhất định đã an toàn trốn thoát dưới sự bảo vệ trung thành, liều mạng của đám thuộc hạ tâm phúc.

Thế nhưng dù cho đã nghĩ như vậy, ta vẫn cứ cảm thấy trái tim quặn thắt đốn đau, vô cùng khó chịu, không lời nào tả được, ngay cả tay chân cũng chẳng còn chút sức lực.

Bởi vì không kịp quay về thành, đám tùy tùng vội vã vào trong rừng săn một vài con gà rừng thả hoang, nấu canh, nướng thịt, để chúng ta tạm thời ăn vào cho no bụng. Canh gà rừng mới săn, đương nhiên là rất ngon. Chỉ là lúc này tâm trạng ta rối bời, chẳng còn chút khẩu vị gì cả.

Tư Đồ Lãng ở cạnh ta ăn cho tới khi hết, lại đưa bình nước để ta uống vài hớp, sau đó mới nói “Nếu ta thực sự giết chết Thuần Vu Vọng, nàng có oán hận ta không?”

Ta vô cùng kinh ngạc, quay sang nhìn ngài, đôi mắt đỏ trẫm lẫm, chẳng thể biết được chủ nhân của nó đang buồn vui hay tức giận.

Ta liền nói “Đương nhiên là ... không rồi. Hắn là Chân Vương của Nam Lương... Sống hay chết thì có liên quan gì đến ta. Chỉ đáng tiếc cho Tương Tư mà thôi...”

Ngài gật đầu nói “Nàng nói cũng đúng, Tư Đồ Vĩnh đúng là đã tính nhầm một bước. Cho dù nàng cho rằng chính ta đã hạ thủ giết chết Thuần Vu Vọng, nàng cũng vẫn thành thân với ta theo đúng dự định đúng không?”

Ta khẽ há miệng, nghĩ tới Thuần Vu Vọng không biết lúc này sống chết ra sao, bất giác ôm lấy đôi vai, mới cảm nhận được đôi bàn tay trắng nhợt và không ngừng run rẩy. Tư Đồ Lãng im lặng nhìn về phía ta, ánh mắt sâu hoắm. Ngài đột nhiên giơ tay, kéo mạnh ta vào lòng mình rồi cúi đầu trao nụ hôn mãnh liệt.

Ta không hề đề phòng gì, cả thân người vẫn còn cứng đờ, ngài trao ta nụ hôn nồng thắm như thể muốn đoạt đi tất cả hơi thở của ta, muốn ta hòa thành một thể cùng ngài... Ta biết rõ cơn tức giận của ngài từ đâu mà tới, vừa vùng vẫy lại vừa lên tiếng “Lãng, đừng làm vậy... ta vẫn còn mặc y phục nam nhân đó.”

Lúc then thùng đưa hai mắt nhìn ra xung quanh, ta mới thấy đám tùy tùng đi theo hai ta, chẳng biết từ khi nào đã biến mất tung mất dạng.

Đôi bàn tay sần sùi chai sạn nhẹ vuốt qua mặt ta, đôi môi mềm mại khẽ thì thầm bên tai “Mặc cho nàng mặc y phục của nam nhân hay nữ nhân,

nàng đều là thê tử của ta. Ta chỉ tiếc rằng... tại sao nàng lúc nào cũng chẳng cho ta được ngắm bộ dạng xinh đẹp nhất của mình cơ chứ?”

Cơ thể ta vẫn cứ cứng đờ, hơi thở ấm nóng của ngài khiến ta căng thẳng tới mức không dám cử động, miễn cưỡng mỉm cười đáp “Chúng ta đã cùng bốn ba lần lộn trong phong ba bão táp, mưa máu tanh lòm bao nhiêu năm nay, ta làm gì còn bận tâm đến việc bản thân trông có xinh đẹp hay không? Huống hồ dáng vẻ xinh đẹp thi thoảng cũng là mối họa đáng sợ.”

Tư Đồ Lăng lại thở gấp hơn, thì thầm lên tiếng “Đúng vậy. Ta chỉ hận bản thân, không thể có bản lĩnh ngay từ lúc đầu, để giấu nàng đi thật kĩ. Nếu ta đủ mạnh mẽ, vào năm nàng cập kê, nàng đã trở thành thê tử của ta rồi.”

Giọng ngài mang theo biết bao đau đớn và căm hận, đôi mắt thâm sâu nhìn vào đồng tàn tích vẫn còn đang âm thầm bốc khói trước mắt. Đột nhiên ngài dùng sức ấn ta xuống mặt đất, dùng cơ thể nặng nề đè lên cả thân người ta.

Ta hoang mang đẩy ngài ra, nghẹn ngào lên tiếng “Lăng, đợi sau khi thành thân... có được không?”

“Chỉ còn mười ngày nữa... là thành thân rồi. Văn Văn, ta hoàn toàn không cảm thấy nàng là con người để tâm đến những quy tắc tục trần như vậy.”

“Thế nhưng chúng ta sẽ trở thành phu thê. Ngài và những người đàn ông khác không giống nhau.”

Ta vội vã định đẩy ngài ra, nên cũng không biết chọn lời. Tư Đồ Lăng liền buông ta ra, lặng lẽ ngắm nhìn, sau đó đứng dậy, từ từ lên tiếng “Văn Văn, nàng không cảm thấy lời nói của mình hoàn toàn trái lòng sao?”

Ta lại lặng người lần nữa. Lúc này ngài đã đứng dậy, quay người từ từ bước ra khỏi khu rừng. Thân hình ngài vẫn cứng cỏi, mạnh mẽ, ung dung, chậm rãi, có điều đôi tay chấp sau lưng nắm lại rất chặt.

Từ trước đến nay ta không phải là người phụ nữ tốt, những lúc cần thiết, ta không ngại dùng thân thể mình làm một thanh kiếm sắc bén đâm về phía kẻ địch, đương nhiên cũng chẳng coi trọng chuyện trinh tiết. Những ngày tháng sống trong quân doanh của giặc Nhu Nhiên, chúng không chỉ chà đạp lên tôn nghiêm của ta mà còn cả tôn nghiêm của ngài nữa. Ngài đứng bên cạnh ta, lấy danh nghĩa phu quân gánh vác thay ta quá nhiều, còn ta trước sau đều không chịu theo ngài, có phải ta đã quá lạnh lùng?

Ta lặng người đứng nơi đó một hồi, mắt nhìn theo thân hình mạnh mẽ của ngài dần dần xa khuất, vội vã chạy tới, ôm lấy ngài từ phía sau.

“Ta xin lỗi.” Ta áp mặt vào phần lưng ngài, cảm nhận được phần y phục mềm mại đó “Là ta đã sai rồi, là ta không vượt qua nổi chính bản thân mình. Trước nay ta vẫn luôn biết rằng, ngài chính là người đối xử với ta tốt nhất trên thế gian này. Mỗi lần ta cảm thấy chẳng còn đường lui nữa, ngài luôn luôn đứng cạnh bên ta.”

Ngài dừng bước lại, im lặng một hồi rồi quay lưng ôm chặt lấy ta, than dài một tiếng “Nàng có biết không? Ta thà rằng nàng mãi mãi không trưởng thành. Bộ dạng của nàng khi mười ba, mười bốn, thanh khiết như dòng nước suối... Đứng từ xa nhìn về phía nàng, trong lòng cảm thấy tĩnh tại vô cùng.”

Lòng ngực của ngài rắn rỏi mà vững chãi, đây chính là nơi ta vẫn luôn nguyện lòng tựa vào. Ta cay đắng lên tiếng “Ta cũng nguyện mãi mãi là một tiểu cô nương quê mùa không hiểu chuyện, sống cuộc sống đơn giản, bình dị trên núi, cả cuộc đời.”

“Nếu người Nhu Nhiên không tìm tới thôn nhỏ đó, nàng và A Tĩnh... chắc cũng sẽ có con rồi?”

“Ta... đã chẳng còn nhớ rõ hình dáng của chàng nữa rồi...” Ta mỉm cười rồi nói “Lăng, là ta có lỗi với ngài.”

“Nàng không hề có lỗi với ta. Mọi hôn sự giữa hai chúng ta chính là mong muốn hai nhà chúng ta liên thủ lại mà thôi, hoàn toàn không có quá nhiều điều phải suy nghĩ.” Ngài bình thản lên tiếng. “Là ta đã sai. Sau khi nàng trưởng thành, ta không nên cảm thấy trái tim hỗn loạn khi đứng từ xa nhìn nàng.”

Ta chẳng còn biết phải nói gì nữa, thẹn thùng ôm lấy thắt lưng của ngài, cúi đầu rồi nói “Lăng, xin lỗi ngài...”

Nếu không phải ta vẫn luôn muốn trốn tránh khỏi trách nhiệm nặng như hòn núi lớn đè trên vai kia, rời khỏi mọi hôn sự được trói buộc bởi quyền lực, ta cũng không ở lại thôn nhỏ trên núi đó, lại càng không bị rơi vào tay bọn giặc Nhu Nhiên.”

Sau khi thất thân, mất cả trái tim, lúc quay về, ta chỉ còn là một chiếc xác không hồn tràn đầy thương tật, ngài vẫn luôn im lặng, bao dung, ở cạnh bên ta, cho ta bờ vai và đôi tay vững chắc, để ta có thể bình yên liếm láp vết thương, phục hồi nguyên khí. Ta đã phụ lòng ngài quá nhiều.

Buổi chiều đương nhiên chúng ta không săn bắt gì. Tư Đồ Lăng lại triệu tập rất nhiều binh mã, truy tìm tung tích của Thuần Vu Vọng khắp nơi. Thế nhưng kết quả truy tìm sau cùng vẫn chẳng hề tìm được dấu vết đáng nghi nào cả.

Bọn họ chắc là đã bị người ta dẫn dụ trực tiếp đến chỗ này, sau đó rơi vào vòng vây, rồi bị bắt hết cả. Nhớ lại hai thi thể bị thiêu đốt không còn nhìn rõ mặt mũi, trái tim ta lại quặn thắt từng cơn.

Một Thuần Vu Vọng dung mạo tuấn tú, khí chất thanh nhã hơn người như vậy, lẽ nào thực sự đã chôn mình trong biển lửa, lặng lẽ biến thành tro bụi?

Tuy rằng ngoài miệng Tư Đồ Lăng không nói gì, thế nhưng trong lòng nhất định là căm hận Thuần Vu Vọng thấu xương, cho dù là tìm được, cũng chưa chắc đã chịu dễ dàng bỏ qua cho ngài. Nhìn thấy manh mối đã đứt, ngài cũng không tra xét thêm, dẫn ta đi vòng quanh khu rừng một vòng, rồi thu quân, quay về kinh thành.

Hai người chúng ta mỗi người một tâm sự riêng, ngài đưa ta về tận Tần phủ, cũng không vào trong, mà rời khỏi ngay lập tức. Ta chẳng còn chút tâm trạng nào, lặng lẽ bước vào trong, nghĩ lúc này vừa hay là lúc dùng bữa tối, đoán chắc Nhị ca, Nhị tẩu và đệ đệ Tần Cẩm nhất định đã đưa Tố Tố và Trương Tư ra phía sau dùng bữa. Ai ngờ lúc nhìn qua, bên trong không một bóng người.

Một thị nữ hầu hạ bên cạnh Tần Triệt vội vã tới bẩm báo “Tướng quân, Nhị công tử lệnh cho nô tỳ đợi tại nơi này, sau khi tướng quân quay về lập tức mời người đến thư phòng ở hậu viện.”

“Thư phòng hậu viện? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thư phòng hậu viện nằm gần kề với biệt viện ta ở, không giữ nhiều sách nhưng là nơi mà ta thường ngày hay xử lý việc công, không phải là người thân cận, tri kỉ, không được phép vào trong. Kể từ khi Trương Tư tới đây, mới có thêm một lão phu tử chỉ biết giảng những đạo lý cổ hủ qua lại hàng ngày.

“Hình như... có quý khách tới thăm. Nhị công tử còn đích thân vào trong nghênh tiếp, đã cả buổi chiều rồi.”

“Hả? Là vị khách nào thế?”

“Điều này thì... nô tỳ không biết.”

Ta nghi hoặc, vừa bước về phía thư phòng đó, lại vừa hỏi thăm về bảo bối yêu quý của ta “Còn Trương Tư đâu rồi?”

“Cũng ở trong thư phòng ạ.”

“Thư phòng?”

“Đúng vậy, tiểu thư vào trong đó cùng Nhị công tử, cũng cả một buổi chiều rồi.”

Trương Tư đã ở trong thư phòng cả một buổi chiều? Đến tận lúc này vẫn còn chưa ra ngoài? Vị quý khách đó...

Ta nín thở, quay đầu sang hỏi người thị nữ “Vị quý khách đó là do ai dẫn vào đây?”

Cửa vào Tàn phủ canh phòng nghiêm ngặt, những kẻ tầm thường, không phận sự chẳng thể nào bước chân vào nổi. Nếu có quý khách ghé thăm, cũng phải trình lên thiệp ghi danh tính, rồi viên quản sự sẽ vào thông báo và dẫn đường vào trong. Thị nữ thân cận của Tàn Triệt không thể nào không biết chủ nhân mình đang tiếp đãi ai cả.

Người thị nữ này đưa mắt nhìn ta, cũng cảm thấy do dự, sau đó lại ghé sát tai ta thì thầm “Hình như là tiểu thư Trương Tư bắt gặp trong khi đang thả diều tại phía Đông phủ, sau đó trực tiếp dẫn vào trong phủ qua cửa sau. Tiếp đó... mấy người đã nhìn thấy hình dáng của vị quý khách đều bị Nhị công tử hạ lệnh nhốt lại...”

Vị quý khách do Tương Tư dẫn vào... Ta nâng bước tiến nhanh đến hậu viện, liền thấy mấy thị vệ tâm phúc của Tần gia đang đứng phòng thủ tại mấy chỗ trọng yếu. Đến lúc lại gần, ta lại thấy Tần Cận đang đích thân đứng canh ngoài cửa, vẻ mặt cực kỳ bất an.

Thấy ta bước lại, đệ đệ vội vã chạy tới, thì thầm lên tiếng “Tỷ tỷ, cuối cùng tỷ đã về rồi.”

Bàn tay ta toát đầy mồ hôi, vội vã lên tiếng “Người tới đây là ai?”

Tần Cận vẫn còn chưa kịp trả lời, ta liền nghe thấy tiếng cười hân hoan, vui vẻ của Tương Tư truyền ra từ bên trong căn phòng “Phụ vương lại thắng rồi. Phụ vương lại thắng rồi.”

Ta hít một hơi thật sâu, tiến lên đẩy cánh cửa ra.

Ánh nến rơi xuống, chiếu lên người đang ngồi đối diện với Tần Triệt. Dung mạo tuấn tú, đôi mắt đen láy, cô quạnh, đang mỉm cười kéo Tương Tư đang đứng cạnh bên chiếc ghế vỗ tay hơn hờ.

Ngài vẫn gầy guộc, thế nhưng khí sắc tốt hơn trước nhiều, đến khi ngược mắt lên nhìn thấy ta, bàn tay nắm lấy cánh tay Tương Tư của ngài khựng lại, khóe miệng từ từ cong lên. Một nụ cười nhẹ nhàng, bình thản, thực sự không nhận ra nó ẩn chứa nỗi cay đắng hay là hân hoan.

Tần Triệt quay chiếc xe đẩy lại, nhìn ta đầy chán nản rồi than “Văn Văn, có quý khách ghé thăm.”

Thuần Vu Vọng nhìn ta chằm chằm rồi mỉm cười nhã nhặn “Chỉ là vị khách không mời mà tới?”

Tương Tư cũng chẳng sợ bị ngã, nhảy từ trên ghế xuống chạy ra kéo ta về phía phụ vương mình, rồi đắc ý lên tiếng “Mẫu thân, con đã nói là phụ

vương sẽ tới đón chúng ta về nhà mà. Người nhìn xem, nhìn xem, phụ vương đến rồi này, đến rồi này. Người còn lợi hại hơn cả Nhị cữu cữu, đánh cò thắng liên tục đây.”

Nhìn bàn cờ trên bàn, Tần Triệt mỉm cười khổ sở.

Nhị ca vô duyên vô cớ lại trở thành thân thích với hoàng tử địch quốc, trong lòng lo lắng, thấp thỏm, cờ nghệ dù có giỏi đến mấy cũng chẳng thể nào thi triển được.

Ta liền quay sang hỏi Trương Tư “Con đã đói hay chưa? Ta bảo tỷ tỷ Tiểu Phong dẫn con đi ăn thứ gì nhé?”

Trương Tư lắc đầu nói “Họ vừa bê điếm tâm vào, con đã ăn rồi, không đói nữa. Con muốn ở bên cạnh phụ vương.”

Muốn tách Trương Tư ra khỏi Thuần Vu Vọng để nói chuyện, thấy cô bé không chịu đi, đang lúc định lấy chuyện khác ra dụ dỗ cô bé, Thuần Vu Vọng đột nhiên lên tiếng “Ta không thích ăn đồ ngọt, thực sự cảm thấy hơi đói rồi.”

Ta đã dần bình tĩnh lại, nghe vậy cười nhạt đáp “Cảm thấy đói cũng là một sự may mắn. Hôm nay ta đã đến một nơi, nhìn thấy mấy người bị nướng chín, nên chẳng còn cơ hội để thấy đói nữa.”

Ánh mắt Thuần Vu Vọng ánh lên, cũng không hề phần nộ, chỉ cau mày nói “Bọn họ... đều chết rồi sao?”

Ta nhìn thấy y phục ngài sạch sẽ, cử chỉ an nhàn, hoàn toàn không giống với người vừa giao đấu kịch liệt, cũng chẳng hề thâm hiểm như bị kẻ thù truy đuổi, đột nhiên hiểu ra mọi chuyện “Ngài đã đoán từ trước ở đó có gài bẫy? Những người đó... là tử sĩ trung thành với ngài?”

Thuần Vu Vọng quay sang nhìn Tương Tư rồi dịu dàng lên tiếng “Không phải con nói, có thứ gì đẹp muốn tặng phụ vương sao?”

Tương Tư liền gật đầu như gà mổ thóc, dương dương đắc ý lên tiếng “Phụ vương mà nhìn thấy nhất định sẽ vui mừng.”

Thuần Vu Vọng liền mỉm cười rồi nói “Vậy con mau đi lấy tới đây cho ta xem nào.”

Tương Tư vâng lời, lúc chạy ra ngoài cửa, Thuần Vu Vọng lại nói thêm “Ta còn muốn kiểm tra việc học hành của con nữa. Con hãy viết một trang giấy mang đến cho phụ vương xem nhé.”

Tương Tư chu chiếc miệng bé xinh, lập tức thụt cổ lại, lén lút nhìn ta bằng ánh mắt cầu cứu. Ta biết rõ Thuần Vu Vọng đang muốn tách cô bé ra để nói chuyện nên đành cười bảo “Chỉ cần con chuyên tâm viết, chỉ cần thành tâm, thì cho dù viết không đẹp, phụ vương cũng sẽ không trách phạt con đâu.”

Tương Tư như thể trút được gánh nặng, lặng lẽ làm mặt xấu, mở cửa, kéo theo Tiểu Phong đang chờ sẵn bên ngoài nhanh chóng rời khỏi.

Tần Triệt nhìn ra bên ngoài cười nói “Chúng ta cũng không có đông người lắm, chốc nữa, chúng ta sẽ dùng vài món đậm bạc trong căn phòng kia nhé. Ta sẽ sai người chuẩn bị.”

Nhị ca đẩy xe lăn ra đến ngoài cửa, Tần Cẩm lập tức tiến lại, đẩy Nhị ca ra ngoài, rồi lặng lẽ đóng cửa lại.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người ta và Thuần Vu Vọng.

Ta cầm chiếc chup nền, ghé ngoáy trên ngọn lửa “Lúc ban ngày ta còn nghĩ, có lẽ cả đời này Tương Tư sẽ ở lại chỗ ta rồi. Xem ra, ta đã lo lắng

quá rồi. Ngài thông minh hơn ta nghĩ rất nhiều.”

Thuần Vu Vọng khẽ than dài một tiếng “Nếu như không cẩn thận một chút, ta còn có thể sống đến bây giờ sao?”

Ngài lấy một chiếc bình ngọc nhỏ từ trong người ra, đặt lên bàn cờ rồi nói “Nàng có biết cái này không?”

Ta cầm lên ngắm kĩ, lắc đầu nói “Hoa văn tinh tế, điêu khắc bất phàm, chất ngọc cũng đẹp. Chắc là đồ dùng trong gia đình phú quý nào đó. Có điều trên chiếc bình này không có bất cứ vết tích nào, chẳng thể biết thuộc về ai.”

Thuần Vu Vọng liền nói “Thế nhưng ta đã từng thấy một chiếc bình ngọc y như vậy. Ngày đó, khi nàng đâm ta một nhát kiếm, ta nghĩ rằng mình chết chắc, là Tư Đồ Vĩnh không tiếc mọi giá nhất quyết đưa nàng đi, đã để lại hai viên linh dược cứu mạng ta. Linh dược đó cũng được đựng trong chiếc bình ngọc y hệt như vậy.”

Trái tim ta chợt thất lại, khẽ lên tiếng nói “Chiếc bình ngọc của Tư Đồ Vĩnh, tại sao lại nằm trong tay ngài?”

Thuần Vu Vọng nói “Sáng sớm hôm nay có người vào trong biệt viện ta ở, để lại một tờ giấy, nhắc nhở chúng ta cường địch sắp tới, bảo chúng ta hãy nhanh chóng rời khỏi. Cho dù người đưa tờ giấy này tới là ai, ta cũng có thể đoán ra được nơi này đã không còn an toàn nữa. Đúng lúc đang định đưa người rời khỏi, lại có người đưa một bức mật hàm khác tới, nói trong thành sẽ cảnh giới nghiêm ngặt, bảo chúng ta nhanh chóng xuất thành, để tránh rơi vào tay kẻ địch, rồi liền lụy đến nàng. Trong bức thư có lưu lại một địa chỉ, bảo ta tạm thời tới đó lánh nạn, nói rằng trong ngày nàng sẽ tới đó liên hệ cùng ta. Người này không hề để lại danh tính, thế nhưng bức mật thư lại được đặt trong chiếc bình ngọc này.”

Ngài cầm chiếc bình ngọc trong tay, mỉm cười nói “Họ không tìm thấy người ở căn nhà đó, quả nhiên bắt đầu truy tìm ta toàn thành. May mà không ai dám tới phủ của tướng quân Chiêu Vũ lục soát.”

Người đầu tiên cảnh báo bọn họ phải rời khỏi có lẽ là do Tư Đồ Lăng phái tới. Còn người dụ Thuần Vu Vọng đến cái bẫy kia không còn ai khác ngoài Tư Đồ Vĩnh phái tới.

Ta liền hỏi “Tại sao ngài đoán ra được chỗ đó có gài bẫy?”

Ngài cúi đầu, phần tóc mái phía trước để lại bóng in trên khuôn mặt của ngài “Đã rất lâu rồi nàng không hề tới thăm ta một lần, chính là không muốn để cho kẻ đối địch trong triều nắm được thóp? Tư Đồ Vĩnh tuy rằng thân thiết với nàng, nhưng nói cho cùng vẫn là người bên Hoàng hậu Đoan Mộc, nàng đã làm những chuyện này, tại sao lại còn nói cho ngài ấy biết như thể chuyện không liên quan tới mình chứ?”

Ta gật đầu nói “Có đạo lý. Ngài tuy rằng không rời nơi đó nửa bước, nhưng lại nắm chắc những việc xảy ra trong triều đình Đại Nhuế như lòng bàn tay.”

Ngài bình thản cười nói “Có nhiều chuyện, ta không đi tranh giành, bởi vì ta không muốn tranh giành mà thôi. Thế nhưng nếu ta thực sự muốn làm, thì cũng chẳng ngu ngốc hơn bất cứ ai đâu.”

“Thật sao?” Ta nhướn mày rồi nói “Ta thấy ngài thật quá đổi ngu ngốc đó. Ngài chưa từng nghĩ tới việc, ta sẽ tự bảo vệ thân mình mà giao ngài ra sao?”

“Nàng sẽ không làm vậy.”

“Lúc này ta lo lắng cho Tương Tư, bây giờ ta chẳng cần phải né tránh cái gì hết. Tương Tư trước nay đều nghe lời ta nhất, nếu ngài biến mất, con bé

cũng sẽ tưởng rằng ngài lại vứt bỏ chúng ta thêm lần nữa.”

“Nàng không dám làm vậy.”

Ta hít một hơi thật sâu rồi tức giận quát “Ngài cho rằng ta không dám sao?”

Ánh mắt của Thuần Vu Vọng đột nhiên sắc bén, giọng nói cũng cao hơn bình thường “Đúng, ta luôn chắc chắn rằng nàng không dám làm. Ta cứ ý là nàng không dám đấy.”

Keng một tiếng, hàn khí lan tỏa, thanh bảo kiếm bên thắt lưng ngài đã được đập mạnh lên mặt bàn rồi nói “Nếu như nàng dám, ta sẽ đứng đợi tại đây, đợi đến khi nàng lại... nhất kiếm xuyên tâm ta thêm lần nữa.”

Ta chỉ cảm thấy một luồng nộ khí xông thẳng lên đầu, trợn mắt lườm ngài, hít một hơi thật sâu, thực sự muốn nhắc thanh bảo kiếm đó lên cho ngài nhất kiếm xuyên tâm thêm lần nữa.

Ngài chẳng hề phản ứng, ánh mắt cô quạnh cứ nhìn chăm chú về phía ta, chẳng khác nào một mũi kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào người ta. Những quân cờ đen trắng trên bàn bị ngài đập kiếm mạnh đến mức rơi xuống mặt đất, rồi nảy lên vài nhip, sau cùng lăn lung tung khắp các góc ngách.

Mãi lâu sau, ta mới nghiêng răng nói tiếp “Thuần Vu Vọng, nơi này không phải là Ly Sơn, ta khuyên ngài, nên khôn ngoan một chút, đừng có chọc giận ta nữa.”

Ngài lắc đầu rồi từ từ ngồi xuống, chậm rãi nói “Ta không muốn chọc giận nàng. Ta chỉ muốn để nàng nhìn thấy được trái tim mình rốt cuộc đang nghĩ những gì mà thôi.”

Ta bật cười lạnh lùng “Ngài có biết ta đang nghĩ gì không?”

“Biết chứ. Trong lòng nàng có ta, hoàn toàn không muốn ta xảy ra chuyện. Nàng đã quên mất quá khứ giữa chúng ta, thế nhưng chẳng thể quên được tình cảm của chúng ta. Nàng không chịu thừa nhận, thế nhưng nàng đích thực chính là Doanh Doanh đã đầu gối tay ấp, ân ái hạnh phúc suốt thời gian ba năm với ta.”

Ta nhảy dựng lên như thể vừa bị chọc kim vào người thét lớn “Ta không phải.”

“Là nàng.”

“Thuần Vu Vọng, ngài nghe rõ cho ta, ta đã suy nghĩ kỹ càng câu chuyện của ngài rất nhiều lần, thế nhưng ta đích thực chẳng có chút ấn tượng nào cả.”

“Đó là bởi vì nàng đã bị người ta phù phép.”

Ta thoáng nheo đôi mắt lại.

Ngài cũng đang thở hổn hển, sắc mặt lại trắng nhợt. Lạnh lùng nhìn về phía cánh cửa đóng kín trước mặt, chậm rãi lên tiếng “Có lẽ là Tư Đồ Vĩnh mà cũng có thể là Tư Đồ Lăng, hoặc chính người nhà họ Tần các nàng. Bọn họ có hàng vạn lý do không cho nàng được ở bên ta, bọn họ cũng có hàng vạn lý do để đưa nàng đi khỏi ta. Bọn họ đã giở thủ đoạn, khiến nàng nhớ lại quá khứ đáng quên lãng, nhưng lại quên đi tất cả mọi thứ đã xảy ra giữa chúng ta, bao gồm cả phu quân của nàng, con gái của nàng, cùng với gia đình của nàng.”

Ta lắc đầu, ngô nghê đáp “Không đâu, không đâu...”

“Nàng không nhớ lại, không có nghĩa là chuyện đó chưa từng xảy ra.” Ánh mắt ngài đột nhiên long lanh phát sáng “Năm đó, ta đã dùng thủ đoạn

bỉ ỏi để cắt đứt mối liên hệ giữa nàng với người thân của mình. Ngày nay, lại có người cũng dùng thủ đoạn bỉ ỏi tương tự để cắt đứt mối liên hệ giữa nàng với phu quân và con gái của mình. Tính ra, đây chính là báo ứng của ta. Thế nhưng ta không cam nguyện. Ta không cam nguyện để nàng cứ thế mà quên đi tất cả. Để rồi mọi thứ giống như là nàng đã thực sự chết rồi. Tần Văn, ta mong muốn nàng hãy tỉnh táo lựa chọn con đường sau này của bản thân, cho dù phải trả giá bằng việc bị nàng nhất kiếm xuyên tâm thêm lần nữa.”

Ngài rành rọt nói, kiên định, sắc bén, còn cơ thể ta không ngừng run lên, trong đầu hỗn loạn, có thứ gì đó bỗng vụt qua, nhưng lại chẳng thể nào nắm bắt. Tất cả mọi thứ dù nhỏ nhất nhất lúc này đều như biến thành lưỡi dao đâm cứa liên hồi trong tâm trí ta.

Ta cau chặt đôi mày, chống tay lên mặt bàn, bên tai đã truyền tới tiếng gọi của Thuần Vu Vọng “Tần Văn! Tần Văn!”

Thân người ta lạc vào vòng tay của ngài, ta cố gắng lấy túi đựng thuốc ra, cố gắng lấy một viên thuốc, còn chưa kịp cho vào miệng, đã bị rơi xuống đất.

Thuần Vu Vọng vội vã nhặt lên, đặt bên miệng ta rồi hỏi “Nàng phải uống vào sao?”

Trước mắt ta đã bắt đầu đen sầm lại, chẳng thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của ngài nữa, chỉ mơ màng gật đầu, há miệng nhận lấy, rồi lại đưa chiếc túi thuốc trên tay ra. Thuần Vu Vọng vội vàng lấy một viên nữa, đưa lên trước mắt nhìn cho kĩ rồi mới cho vào miệng ta.

Ta nhắm mắt lại, nắm chặt lấy thanh kiếm, nghỉ ngơi một lúc, mới dần dần định thần. Sắc mặt ta nhất định là rất xấu, thế nhưng sắc mặt của Thuần Vu Vọng lúc này lại càng tệ hại hơn, chẳng hề kém so với lần trước khi ngài bị trọng thương.

Ngài vẫn cứ ôm chặt lấy ta rồi bực bội lên tiếng “Nàng... nàng rốt cuộc bị làm sao thế? Từ khi nào bắt đầu bị căn bệnh này? Không mau trị khỏi, lại còn suốt ngày ra ngoài làm gì?”

Đến lúc này rồi, ta cũng chẳng cần thiết phải giấu ngài thêm nữa. Ta bèn mỉm cười khốn khổ rồi nói “Đã mấy năm rồi. Ngài xem mấy đại phu ở vùng thôn quê do ngài tìm về thậm chí còn chẳng phát hiện được điều gì bất thường mỗi khi chẩn mạch cho ta, vậy thì phải biết đây là chứng bệnh không dễ dàng trị khỏi.”

Ngài đang định hỏi thêm, bên ngoài liền vang lên tiếng gọi ngọt ngào, tình cảm của Tương Tư “Phụ vương, mẫu thân, con đã viết xong rồi ạ.”

Ta vực dậy tinh thần, mở mắt ra nhìn phía sau cánh tay Thuần Vu Vọng đang ôm lấy mình, Tương Tư đã đẩy cửa chạy vào, đưa những chữ mới luyện cho Thuần Vu Vọng xem.

Cô bé tựa vào người ta, then thùng đưa tay gỡ đầu rồi nói “Mẫu thân nói, viết như vậy cũng là khá rồi. Có điều... có điều...”

Có điều cô bé cũng biết gần đây bản thân không hề chú tâm luyện chữ, vậy nên viết chữ trông chẳng ra sao cả, làm sao có thể đạt được yêu cầu của phụ vương mình chứ.

Ta vỗ nhẹ lên cái đầu bé xinh nói “Là phận nữ nhi, không cần phải thi đỗ trạng nguyên, đọc nhiều sách để làm gì? Biết được vài chữ, không để cho người ta bắt nạt là được rồi.”

Lúc này Thuần Vu Vọng chẳng còn tâm tư nào nữa, nghe vậy cũng không so đo gì thêm, đặt tờ giấy xuống rồi nói “Cũng tạm... sau này phải chuyên tâm hơn nữa đấy.”

Tương Tư thấy Thuần Vu Vọng không trách mắng mình, liền cong miệng mỉm cười, đưa thứ được bọc trong khăn tay cho Thuần Vu Vọng rồi nói “Thế nhưng dạo này con đã vẽ đẹp hơn rất nhiều, phụ vương nhìn xem con tô màu có đẹp không?”

Thuần Vu Vọng mở chiếc khăn lấy đồ vật ở bên trong ra, chỉ nhìn qua đã lặng người. Ta liếc mắt qua, cũng không khỏi ngây thần. Không ngờ lại chính là ba con tò he bé nhỏ lần trước. Đã được tô màu, một nhà ba người trông rất hạnh phúc, an bình.

Tương Tư thậm chí còn cầm lấy con tò he đại biểu cho Thuần Vu Vọng, giơ cao trước mặt ngài rồi nói “Phụ thân nhìn xem này, mẫu thân con thông minh lắm nhé. Người chỉ cần nhìn ông chủ cửa hàng nặn hai con tò he mà đã có thể nặn ra được khuôn mặt của phụ vương rồi đó.”

Khuôn mặt ta đỏ ửng lên, vội vã quát “Ăn nói linh tinh, rõ ràng là do vị sư phụ đó nặn ra mà.”

Tương Tư kinh ngạc đáp lại “Đâu mà, vị sư phụ đó chỉ nặn phần mẫu thân thôi, khuôn mặt của phụ vương không phải do chính mẫu thân nặn sao? Lẽ nào lúc con ngủ, mẫu thân lại đi tìm vị sư phụ đó? Thế nhưng vị sư phụ đó chưa từng nhìn thấy hình dáng của phụ vương, làm sao có thể nặn ra được giống như vậy?”

Khuôn mặt ta càng lúc càng đỏ bừng trước một loạt các câu chất vấn của Tương Tư. Đúng lúc đang nghĩ xem phải phản bác lại thế nào, Thuần Vu Vọng vẫn nhìn chăm chăm vào con tò he đột nhiên mỉm cười, lấy con tò he đó từ tay Tương Tư, thận trọng cầm trong tay rồi nói “Ừm, Tương Tư ở cùng mẫu thân quả nhiên là có ích, bây giờ đã phối màu sắc rất đẹp. Đây chính là món quà đẹp nhất mà Tương Tư tặng cho phụ vương, phụ vương nhất định phải cất giữ cẩn thận.”

Tương Tư nghe vậy, lại càng thêm dương dương tự đắc, không ngừng nện với Thuần Vu Vọng, đương nhiên cũng không so đo thêm một cuộc ai là người nặn ra con tò he đó.

Phía kia liền truyền lại tiếng gọi của Thẩm Tiểu Phong “Tướng quân, Nhị công tử mời người cùng với quý khách sang dùng bữa.”

Ta đáp lại, nhìn Tương Tư lạnh nhạt đi trước dẫn đường, khẽ cất tiếng hỏi Thuần Vu Vọng “Chỗ của ta không tiện giữ ngài. Dùng xong bữa tối, xin ngài hãy dẫn theo Tương Tư đi đi.”

Ánh mắt Thuần Vu Vọng lóe lên, lại than dài “Nha đầu, nàng định dẫn ta vào đường chết sao? Lẽ nào nàng không biết phía trước đang có rất nhiều người truy tìm ta khắp cả Bắc Đô này sao?”

Ta cười nhạt “Ngài tương kế tựu kế, thủ đoạn vô cùng cao minh. Những thuộc hạ trung thành của ngài cũng đâu phải bỏ mạng một cách vô ích, đương nhiên là có người muốn dùng kế kim thiền thoát xác, cải trang thành bộ dạng của ngài giả vờ gặp nạn. Bây giờ ngài an toàn hơn bất cứ ai, chỉ e là vẫn còn một đồng tử sỹ tâm phúc đang chờ đợi bên ngoài, hết lòng bảo vệ mà thôi.”

Ngài tiến sát lại trước mặt ta rồi than “Có phải là nàng đã đánh giá ta quá cao rồi không? Nàng nhìn ta vẫn còn bệnh tật chưa lành, lại một mình vào phủ họ Tần của nàng. Tần Văn nàng chỉ cần hạ lệnh lập tức ta sẽ lâm vào hiểm cảnh. Nàng lúc nào mà không mong chém ta ngàn đao, để báo mối thù ta đã làm nhục nàng lúc trước?”

Ta tức giận nói “Ngài tưởng ta không dám sao?”

Ngài không lên tiếng, tiến lên trước gọi “Tương Tư, đi chậm thôi, đợi phụ vương đã.”

Tương Tư vốn đã chạy lên phía trước, nghe vậy vội vã quay mình, dắt tay Thuần Vu Vọng rồi nói “Con đi cùng phụ vương.”

Dứt lời, cô bé lại đưa một bàn tay bé nhỏ còn lại, nắm lấy bàn tay ta rồi vui vẻ, hứng khởi đi ra ngoài. Trong lòng ta trào dâng cảm giác vô cùng bức bối. Thế nhưng bàn tay của Tương Tư vừa mềm mại lại vừa bé xinh, nắm trong lòng bàn tay thực sự khiến người ta yêu thích, đến ta cũng chẳng nỡ buông bàn tay đó ra.

Lúc này Thuần Vu Vọng lại nói “Tương Tư, mẫu thân con đang lờm ta kìa.”

Tương Tư nghi hoặc quay sang nhìn ta “Mẫu thân, người vẫn còn giận phụ vương đến đón chúng ta quá muộn sao?”

Ta ngây lạng người đành đáp lại “Không hề.”

Đột nhiên lại phát hiện tình thế giữa ta và Thuần Vu Vọng đã hoàn toàn nghịch chuyển. Lúc còn trên Ly Sơn, Tương Tư chính là kim bài miễn chết và cũng là tấm khiên chống đỡ của ta. Còn ngày nay, Tương Tư lại trở thành kim bài miễn chết và tấm khiên chống đỡ của Thuần Vu Vọng. Cho dù trong lòng tức giận, ta cũng chẳng thể nào phát ra ngoài được.

Thuần Vu Vọng nhìn thấy bộ dạng này của ta, lại dịu dàng mỉm cười. Nhìn ngài bên ngoài bộ dạng điềm đạm, nho nhã, bình thản như không, trong bụng rõ ràng chứa đầy mưu ma chước quỷ, gian trá, xảo quyệt, không ngờ cũng có thể lừa gạt thế nhân, đổi về được thanh danh Hiền Vương phong nhã.

Đường khó đi, xa cách lòng đầy sầu muộn

Bữa tối cũng được coi là tinh tế, phong phú.

Tương Tư đã cách xa Thuần Vu Vọng gần hai tháng, hôm nay đoàn tụ, đương nhiên vô cùng hân hoan, từ sáng đến tối nói cười không thôi, nũng nịu liên hồi, Thuần Vu Vọng trước sau đều mỉm cười, chiều theo đúng ý ái nữ của mình. Ta cùng Tần Triệt, Tần Cẩn đương nhiên trong lòng có đầy tâm sự, nên thấy cực kỳ thiếu thoải mái, thế nhưng cũng chẳng dám để lộ trước mặt Tương Tư. Thay vào đó mọi người ai nấy vui vầy, náo nhiệt ngồi quanh bàn dùng bữa, nhìn thế nào trông cũng giống như người một nhà đoàn tụ bên nhau sau một khoảng thời gian xa cách.

Dùng bữa xong, Tần Triệt lặng lẽ hỏi ta: “Tiếp theo phải sắp xếp thế nào?”

Trong lòng ta đang rối bời, lại nhìn Tương Tư vui vẻ cực độ đành nói “Đề ngài ấy đưa Tương Tư đi.”

“Chuyện này... sao thỏa đáng chứ? Lúc này công thành chắc là đã đóng rồi.”

Ta phần nộ đáp “Người của ngài ấy nhất định đang phục sẵn ngoài phủ chúng ta, ngài ấy cũng chẳng phiền không có chỗ đi. Huống hồ bề ngoài trông ngài ấy trung hậu, bên trong gian trá, lại còn sợ bị người khác hãm hại hay sao?”

Tần Triệt gật đầu, đúng lúc đang định lên tiếng với thân phận của chủ nhà, Thuần Vu Vọng đang nói chuyện với Tương Tư đột nhiên sắc mặt biến đổi, đưa tay ấn lên ngực rồi ngã bệt xuống ghế.

Tương Tư kinh hoàng thét lên, suýt chút nữa là ngã nhào, vội vã xông lại gần phụ vương của mình liên tục gọi “Phụ vương, phụ vương bị làm sao thế?”

Thuần Vu Vọng tỏ ra yếu đuối, miễn cưỡng chống người dậy khẽ hên lên tiếng “Gần đây ta vẫn luôn phải uống thuốc, vốn dĩ đỡ lại nhiều rồi. Có điều hôm nay quá đổi mệt mỏi, lại không còn thuốc uống, nên cảm thấy lồng ngực bí bách. Bây giờ ngực thấy đau dữ dội.”

Ngài nhìn ra phía ngoài lại nói “Đáng tiếc thuốc của ta vẫn còn để lại nơi ở trước kia. Nghe nói trong đơn thuốc do Lục thái y kê có rất nhiều vị thuốc quý hiếm, không biết bây giờ phải đi đâu để tìm kịp những thứ này đây?”

Tương Tư vội vã kéo lấy tay áo ta “Mẫu thân, mẫu thân, người mau đi bốc thuốc cho phụ vương...”

Ta thực sự hoài nghi không biết có phải Thuần Vu Vọng đang cố ý giả vờ như vậy hay không, thế nhưng thấy đầu ngài vã đầy mồ hôi, khuôn mặt vốn dĩ đã gầy guộc giờ lại càng thêm nhợt nhạt, ngay cả đôi môi cũng trắng bệch, ta liền trở nên hoảng loạn, đưa tay gọi người vào.

“Mau dìu ngài ấy vào thư phòng nghỉ ngơi, đi tìm phương thuốc đó, rồi sắc thuốc cho ngài ấy dùng mau.”

Thẩm Tiểu Phong vội vã bước lại, cùng Tần Cẩn mỗi người một bên đỡ ngài rời khỏi. Tương Tư lo lắng, hoang mang đến mức nước mắt long lanh, cũng vội vã bước theo phía sau. Ta thấy mấy người họ rời đi, mới nhận ra bản thân đã dấn dò những gì, liền không khỏi chết lặng.

Tần Triệt đẩy xe lăn tới bên cạnh ta, cau mày lên tiếng “Văn Văn, muội giữ lại ngài ấy sao? Ngộ nhỡ Tư Đồ Lăng biết được, muội bảo ngài ấy phải nghĩ thế nào đây?”

Bảo Tư Đồ Lăng phải nghĩ thế nào? Có còn coi Tư Đồ Lăng ra gì nữa không? Ta như đang bị nhiễm bệnh, hần hển thở mãi không ra hơi, đầu đau như búa bổ. Ta vừa mới dùng thuốc xong, thế nhưng thuốc gần như vô hiệu.

Phương thuốc mà Lục thái y kê cho Thuần Vu Vọng đã từng đưa qua cho ta xem, những vị thuốc quý hiếm cũng đều tìm được trong phủ, bởi vậy, việc sắc thuốc diễn ra vô cùng thuận lợi. Đợi đến khi mang thuốc lên cho ngài dùng, ngài dường như đã đỡ hơn, chỉ là vẫn còn mệt mỏi, nằm nghỉ trên giường, nhắm hai mắt lại, giống như chẳng còn chút sức lực nào để đứng lên nữa. Cho dù ngài có đang giờ quý kế hay không, thì việc ở lại Tần phủ cũng đã được định đoạt.

Vừa mới quay lại vòng tay yêu thương của Thuần Vu Vọng, đột nhiên thấy phụ vương bị bệnh, Tương Tư chẳng dám quây phá, cứ bám riết lấy ta nói mãi không thôi. Không ngờ, cô bé đang tính toán xem lúc nào thì cả nhà có thể cùng quay về Ly Sơn. Khó khăn lắm mới dỗ được Tương Tư đi ngủ, ta bước vào thư phòng, thăm hỏi tình hình của Thuần Vu Vọng.

Thư phòng này là nơi mà ta ở nhiều nhất, thi thoảng buổi trưa buồn ngủ, liền nhắm mắt nghỉ ngơi ngay tại chỗ, bởi vậy trong này có kê một chiếc giường trúc.

Ngài cũng không giả bệnh nữa, khoác chiếc áo bên ngoài rồi nằm trên giường đọc sách.

Ta đưa lời châm chọc “Điện hạ đã tài cao hơn người, đọc đầy một bụng sách rồi, lẽ nào còn định thi trạng nguyên nữa hay sao?”

Ngài nghe ta nói liền ngồi dậy, đưa quyển sách trong tay về phía ta mỉm cười nói “Xem sách này, không thể thi đỗ trạng nguyên được, thế nhưng nói không chừng có thể làm được Đại tướng quân đó.”

Ta định thần nhìn lại, thì ra chính là một cuốn sách lược di ta viết khi nhàn rảnh, ta bực mình đoạt lấy rồi mắng “Nếu ngài là khách thì cũng nên giữ đúng lễ tắc của một vị khách. Ai cho phép ngài động linh tinh vào đồ vật của chủ nhà chứ?”

Ngài mỉm cười đáp “Hả? Nàng sắp xếp cho ta ở lại thư phòng, ta lại tưởng nàng muốn ta đọc thêm nhiều binh lược của nàng cơ đây.”

Ta bực bội lên tiếng “Ngài đã gây chuyện đủ chưa? Nếu đủ rồi, thì mau chóng đưa Tương Tư đi đi.”

“Còn nàng thì sao?”

“Cái gì?”

“Chúng ta cùng đi.”

“Dựa vào đâu?”

“Dựa vào việc chúng ta là một gia đình.”

“Không phải.”

“Phải. Tương Tư gọi ta là phụ vương, gọi nàng là mẫu thân, chúng ta sao lại không phải một gia đình chứ?”

Ngài mỉm cười chân thành, nhưng trông lại cực kỳ đáng ghét. Ta đang đau đầu, chẳng muốn tranh cãi thêm cùng ngài, kiên quyết nói “Ta sắp được

gả cho Tư Đồ Lãng rồi, ta với ngài ấy cùng đưa con sau này của chúng ta mới là một gia đình.”

Đồng tử trong mắt ngài thu nhỏ, rồi lại giãn ra, tiếp đó là nụ cười lạnh giá “Nói như vậy là, nàng không hề bận tâm đến ta và Tương Tư?”

Ta than dài một tiếng, nhần nại khuyên nhủ “Thuần Vu Vọng, ngài hãy quay về Nam Lương đi, vứt bỏ giấc mộng hảo huyền năm năm nay nữa, rồi tìm một mẫu thân tốt cho Tương Tư. Đây không phải là nơi để ngài ở lại, đừng vì một chuyện cũ không đầu không đuôi mà hại người hại mình, nói không chừng còn hại cả Tương Tư.”

“Nàng đã tin rồi sao?”

“Ta tin... cái gì?”

“Nàng tin nàng chính là Doanh Doanh, và nhận định rằng chúng ta đã chẳng thể nào quay lại như trước được nữa?”

Ánh mắt ngài lúc này bùng bùng rực lửa, khiến tâm trí ta thực sự hỗn loạn. Ta đau đầu đến mức đứng không vững, chống tay lên trán ngồi vào chiếc ghế gần đó, từ từ lên tiếng “Xin lỗi ngài, ta không hề tin. Ta chỉ tin vào những chuyện mà ta còn nhớ. Hơn nữa, ta tin rằng bất luận ta có phải Doanh Doanh hay không thì ta và ngài, đều chẳng thể ở bên nhau được.”

Hai nước đối địch, hôn ước của ta với Tư Đồ Lãng cũng được xây dựng trên lợi ích của cả hai gia tộc, nên càng vững chắc khó vỡ, làm sao ngài còn dám ôm huyễn tưởng đó chứ?

Một con người thông minh như Thuần Vu Vọng, nói đến mức này, nếu vẫn còn cố chấp không từ bỏ, vậy thì thực sự là không còn thuốc chữa.

May mà ngài chỉ nhìn ta chăm chú, trong ánh mắt cô quạnh dường như có đôi chút rung động, nhưng không hề tranh chấp tiếp cùng ta.

Mãi lâu sau, ngài mỉm cười dịu dàng, chậm rãi nhắm mắt rồi từ từ lên tiếng “Nàng chỉ tin vào những gì nàng vẫn còn nhớ... Được, vậy ta sẽ khiến nàng nhớ lại tất cả mọi thứ.”

Ta gật đầu đáp “Thuốc cho sáng mai, ta sẽ sai người sắc giúp ngài, thuốc trên đường đi, ta cũng sẽ sai người chuẩn bị đầy đủ, dùng xong bữa sáng mai, ngài hãy đưa Tương Tư quay về Nam Lương đi.”

Thuần Vu Vọng nghe vậy không đáp. Ta quay người đi ra ngoài, lúc định đóng cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng cười nhạt của ngài. Ngài nói “Văn Văn, ta sẽ không để nàng thành thân cùng Tư Đồ Lăng.”

Từng từ từng chữ thốt ra vô cùng đồng dục, cương quyết, không chút do dự. Lồng ngực ta chẳng khác gì bị ngài đập mạnh một cái lên, khó chịu lạ thường.

Mỗi hiểm họa đáng chết này, sáng mai bất luận thế nào ta cũng phải đẩy ngài đi bằng được. Nếu ngài không chịu, ta nhất định sẽ đánh ngất rồi nhét lên xe ngựa vút ngài ra xa khỏi biên giới Đại Nhuế.

Bầu trời đầy sao dường như tràn cả vào trong giấc mộng của ta, khiến ta chẳng thể nào ngủ ngon nổi. Sáng sớm vừa mới thức dậy, ánh nắng đã rọi sâu vào trong phòng, chói mắt, đầu ta vẫn đau đớn dữ dội, cả cơ thể mệt mỏi mà bất lực.

Thẩm Tiểu Phong thấy sắc mặt ta có phần kì lạ, từ sớm đã đi sắc một thang thuốc do đạo trưởng Vệ Huyền kê rồi đưa đến cho ta uống. Nàng ta chán nản lên tiếng “Không phải tối qua người đã uống hai viên thuốc rồi sao? Hơn nữa ngày nào cũng uống thuốc sắc hết, tại sao vẫn không khỏe chứ? Lẽ nào thực sự là dùng quá nhiều, nên mới làm mất tác dụng?”

Ta miễn cưỡng lên tiếng “Cần gì phải kì lạ chứ, cũng đâu thể chết người được?”

Nói ra cũng thật lạ, trong đêm ta đã mơ những gì, sau khi tỉnh lại đều quên cả, chỉ mơ mơ màng màng càng ngủ càng thấy buồn ngủ hơn. Tỉnh dậy, uống thuốc vào, miễn cưỡng ép bản thân đi luyện kiếm nửa canh giờ, toàn thân toát đầy mồ hôi, tinh thần cũng vì thế tỉnh táo hơn nhiều.

Lúc hỏi đến Tương Tư, quả nhiên cô bé đã chạy đến thư phòng bầu bạn cùng phụ vương của mình rồi. Ta rửa ráy mặt mũi, vẫn mặc nguyên bộ y phục luyện võ nhẹ nhàng tiến lại gần xem sao.

Từ xa ta đã nghe thấy tiếng cười vô ưu vô lo của Tương Tư, tinh thần đột nhiên theo đó mà cảm thấy dễ chịu, nhưng bỗng dưng cũng nhớ tới việc cô bé sắp theo Thuần Vu Vọng quay về Nam Lương mà phải rời xa ta, kể từ đây, trời Nam đất Bắc, có lẽ chẳng thể nào gặp lại nhau thêm nữa, tâm trạng lập tức trầm lắng.

Chậm rãi bước vào thư phòng, thấy bóng dáng một lớn một bé đang đứng bên cửa sổ ngắm gì đó. Cả hai vẫn giữ đúng thói quen ăn mặc như trước, đó là y phục màu trắng, trên tay cầm một ly trà giống hệt nhau.

Phụ thân thanh nhã, điềm đạm, nữ nhi ngây thơ, đáng yêu, tất cả hòa hợp tươi đẹp như một bức tranh ngày xuân tuyệt mỹ.

Thấy ta bước lại, Tương Tư liền đặt ly trà xuống rồi chạy lại kéo ta, bật cười hỉ hả “Mẫu thân, nhìn bức tranh mà phụ vương vừa mới vẽ xong này.”

Ta liền nói “Không cần xem nữa. Ai chẳng biết Chấn Vương Điện hạ văn võ song toàn, giỏi thơ giỏi họa chứ?”

Lúc nói câu này, ta đã bị Tương Tư kéo lại gần, khi nhìn kỹ thì ra đó là một bức tranh vẽ ta. Hiếm khi ngài lại có nhã hứng, không ngờ lại vẽ bộ dạng cải nam trang của ta, trông tuấn tú oai phong, có phần bất phàm.

Thuần Vu Vọng cười nói “Ta không biết nặn tò he, nhưng cũng biết vẽ vài đường, chỉ là nói cho cùng vẫn chẳng thể thần kỳ như con tò he mà nàng nặn.”

Ta không muốn nhìn thêm, quay người định đi, bình thần thốt lên “Điện hạ quá khiêm tốn rồi.”

Thuần Vu Vọng cũng không hề so đo, đi đến bên bàn lấy bình rót thêm vào ly trà của mình, mỉm cười nói tiếp “Lúc này ta thấy trong vườn có rất nhiều loại kì hoa dị thảo, cố tình chọn vào loại lá hoa có tác dụng cường vị bổ khí pha cùng trà xanh, mùi vị khá ngon, nàng thử nếm xem.”

Ta cũng biết hoa cỏ có thể pha cùng trà, thế nhưng hàng ngày cũng không mấy khi bận tâm, lại càng không biết trong vườn cũng có.

Lúc cầm ly trà lên, Thuần Vu Vọng mỉm cười nói “Tương Tư ở chỗ của nàng, lại càng khỏe mạnh, hoạt bát hơn trước. Không những chỉ giúp ngắt lá, lại còn đích thân đi rửa, nói là muốn ngâm cho mẫu thân uống.”

Tương Tư nghe thấy lời khen ngợi, cười títt mắt nói “Mẫu thân cũng khen con thông minh đó, con bắn cung cũng rất chuẩn...”

Thuần Vu Vọng khẽ tỏ vẻ ngạc nhiên, như thể không biết nên khóc hay nên cười... Ta lại bình thần như không thương thức ly trà do Tương Tư pha cho, quả nhiên là khác hẳn với nước trà hàng ngày vẫn uống, có điều tại sao mùi vị lại kì lạ đến thế?

Trà do Thuần Vu Vọng pha... chưa chắc đã an toàn. Ta do dự một hồi, liền đặt ly trà xuống, không uống thêm chút nào nữa.

Thuần Vu Vọng thấy vậy liền hỏi “Thế nào hả? Nàng không thích uống sao?”

Ta lại tỏ ra bình thản như không đáp “Cũng bình thường, chỉ là hơi nóng thôi.”

Tương Tư thấy ta không uống, liền tỏ ra thất vọng, nghe vậy lại đưa ly trà mà bản thân đã uống ra trước mặt ta “Mẫu thân uống trà của con này. Nước trà đã nguội, không còn nóng nữa đâu.”

Thấy ánh mắt mong chờ chan chứa tình cảm của Tương Tư, ta mỉm cười nhận lấy ly trà, nhưng nó vẫn có mùi vị quái dị như lúc nãy.

Xem ra là do ta không quen uống thứ trà kiểu này, nhất thời sinh nghi mà thôi. Thuần Vu Vọng có lẽ sẽ dùng quỷ kế gì với ta, thế nhưng tuyệt đối không bao giờ nỡ làm hại đến Tương Tư.

Đợi đến khi uống gần hết, nhìn Tương Tư đang chơi đùa trên đất, ta liền gọi cô bé lại rồi nói “Tương Tư, nhà cửu cửu còn có chút việc, mẫu thân nhất thời chưa thể rời đi được, đợi chốc nữa con và phụ vương quay về Ly Sơn trước, vài ngày nữa, mẫu thân sẽ tới đó cùng con, được không?”

“Hả?” Tương Tư kinh ngạc, trợn tròn đôi mắt tuyệt đẹp của mình “Tại sao con với phụ vương lại phải về trước? Con với phụ vương đợi mẫu thân làm xong việc rồi cùng quay về không được sao?”

Thuần Vu Vọng bê ly trà lên, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía ta.

Ta cười nhẹ nói “Phụ vương của con cũng rất bận rộn, lại còn dẫn theo con đi không nhanh, e là sẽ bị nhỡ việc. Tương Tư là đứa trẻ rất nghe lời, nhất định sẽ không làm nhỡ việc của phụ vương, đúng không? Mẫu thân

một mình cưỡi ngựa, lại chỉ đi muện hơn có vài ngày, có lẽ sẽ nhanh chóng đuổi kịp.”

Tương Tư rất khó xử, nhìn về phía ta rồi lại quay ra nhìn Thuần Vu Vọng, đoán chắc trong lòng không thích chút nào, nhưng lại sợ bị coi là đùa trẻ không vâng lời, nên không nói thêm gì, chỉ chu chiếc miệng ra đầy uất ức.

Thuần Vu Vọng bế Tương Tư lên, búng nhẹ ngón tay vào chiếc miệng chu ra đó rồi cười nói “Con làm sao thế hả? Đang giận mẩu thân sao?”

Tương Tư liền bật cười thành tiếng, tựa vào lồng ngực của phụ vương, nũng nịu lên tiếng “Con còn lâu mới giận. Con chỉ muốn được ở cùng với mẩu thân mà thôi.”

Thuần Vu Vọng mỉm cười dịu nhẹ “Tương Tư, con yên tâm, mẩu thân con không chạy được đâu. Đến sau cùng, mẩu thân con cũng phải ở cùng chúng ta thôi.”

Lúc nói chuyện với Tương Tư, ngài lại đưa ánh mắt nhìn về phía ta, ngữ điệu kiên quyết, cực kỳ tự tin.

Ta vốn đã lên hết kế hoạch, nếu ngài định vạch rõ lời nói dối của ta với Tương Tư, thì ta cũng sẽ tìm mọi cách để khiến ngài và Tương Tư hôn mê rồi đưa về Nam Lương. Có điều lúc này thấy ngài đã thay đổi chủ ý, giúp ta khuyên giải Tương Tư, nên ta cũng cảm thấy có phần kinh ngạc. Nghe thấy ẩn ý bên trong lời nói của ngài, ta mỉm cười nói “Điện hạ là thân vương của Nam Lương, nên những chuyện muốn làm ở Nam Lương, đương nhiên đều có thể đạt được.”

Hai chữ Nam Lương được ta nhấn mạnh, nhằm ra hiệu cho ngài biết rõ bản thân hiện nay đang ở trên phạm vi quốc gia nào, người mà ngài đang đối diện là ai. Ngài là Chấn Vương của Nam Lương, Đại Nhuế ở phương

Bắc đâu phải là nơi mà ngài muốn là có thể hô phong hoán vũ? Nụ cười trên môi Thuần Vu Vọng theo đó lạnh giá đi vài phần.

Lúc ta sai Thảm Tiểu Phong đưa Tương Tư đi xem thích mang những đồ gì về Ly Sơn, Thuần Vu Vọng đã thêm nước vào bình trà, ngồi bên bàn chậm rãi thưởng thức.

Ta cười nhạt nói “Nếu ngài còn thích thứ hoa cỏ nào trong khu vườn của ta, ngài hãy sai người đi hái rồi mang theo cũng được. Mùi vị này thực sự là kì quái, ta không hề thích chút nào.”

Thuần Vu Vọng không đáp, chỉ lặng lẽ uống tiếp thứ nước trà có mùi vị kì quái đó, mãi lâu sau mới nói “Ta chỉ là thân vương, lại còn là thân vương của Nam Lương, đích thực không đủ để khiến cho Tần gia nhà nàng phải nể nang, sợ hãi.”

Ta bình thản đáp “Cho dù ngài là Hoàng đế Nam Lương, thì cũng chẳng có liên quan gì đến Tần gia chúng ta cả.”

“Chỉ cần liên quan đến nàng là đủ rồi.”

“Cũng chẳng liên quan đến ta.”

Tần gia và quân đội Tần gia nói cho cùng đều là người Đại Nhuế, kẻ địch trước nay vẫn luôn là Nhu Nhiên, thế nhưng cũng chẳng hề có cảm tình với một Nam Lương nhiều lần khiêu khích ở vùng biên cương. Ta và Thuần Vu Vọng vốn dĩ không nên có bất cứ mối liên hệ nào cả. Ngài liếc mắt nhìn ta, thấy ta thản nhiên, khóe miệng lại nhếch lên mỉm cười “Cho dù ta có thể cho Tần gia nhà nàng địa vị càng tôn nghiêm, cao quý hơn ở Đại Nhuế, thì nàng chắc cũng chẳng thêm bận tâm đúng không?”

“Ta đương nhiên không dám thanh cao tới mức không để tâm mọi thứ, thế nhưng căn nguyên của Tần gia là ở Đại Nhuế.”

“Thế nhưng căn nguyên của nàng lại không phải ở Đại Nhuế.”

Ta rất muốn phủ nhận, nhưng khi nghĩ đến rất nhiều chứng cứ cho thấy bản thân ta chính là Doanh Doanh, ta đột nhiên cảm thấy vô cùng phiền não “Ta không muốn nghe ngài ăn nói hàm hồ.”

Càng nghe nhiều, ta lại càng cảm thấy nghi hoặc, chỉ sợ ta thực sự sẽ phát điên mất. Cho dù... cho dù sự thực chứng minh ta đích thực đã quên đi phần kí ức hạnh phúc có liên quan tới ngài, cho dù ta thực sự là Doanh Doanh của ngài, thì cũng có thể thay đổi được gì? Ta vẫn cứ là tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế, ta vẫn không thể nào phụ bạc tình ý mà Tư Đồ Lăng dành cho mình, ta vẫn phải liên hôn cùng với Nam An Hầu để bảo vệ địa vị của Tần gia...

Thế nhưng Thuần Vu Vọng lại nói “Vãn Vãn, từ trước tới nay ta chưa bao giờ biết ăn nói hàm hồ. Nếu trong lòng nàng có ta và Tương Tư, cầu xin nàng, hãy trì hoãn thời gian thành thân cùng Tư Đồ Lăng.”

“Tại sao chứ?”

“Nàng không muốn giữ lại cơ hội để chuyển đổi số phận hay sao?”

“Thay đổi số phận?” Ta lắc đầu nói “Không thể nào. Thuần Vu Vọng, thứ mà Tương Tư cần vẫn là một người mẫu thân hiền từ, thế nhưng người đó không phải là ta. Ngài đừng nằm mơ nữa.”

“Ta có phải đang nằm mơ hay không, sau này sẽ rõ. Thế nhưng ta không cho phép nàng được thành thân với Tư Đồ Lăng.”

“Không cho phép?” Ta cười nhạt rồi nói tiếp “Ngài dựa vào cái gì mà không cho phép? Ngài có thể ngăn cản được sao?”

Sắc mặt Thuần Vu Vọng đột nhiên trắng nhợt, nhưng vẫn từ tốn buông từng lời “Ta nhất định sẽ ngăn cản.”

Ta không khỏi than dài một tiếng “Điện ha, sức khỏe của ngài vẫn chưa hồi phục, ta khuyên ngài hãy tịnh dưỡng cơ thể cho tốt trước đã.”

Ngài lạnh mặt chìm trong im lặng. Ta không hề giữ hai người lại dùng bữa trưa, chỉ sai người chuẩn bị vài món mà Tương Tư thích, cho vào trong hộp rồi đưa lên xe ngựa, để cô bé ăn trên đường.

Thuần Vu Vọng nói cho cùng vẫn giữ được lí trí, cũng không cố chấp nhất định bắt ta phải theo ngài cùng quay về Ly Sơn, mà nghe theo sự sắp xếp của ta, lặng lẽ giả trang thành thương nhân, ngồi xe ngựa, đi ra khỏi thành.

Tương Tư lúc bắt đầu cũng chẳng quấy nhiễu, đợi đến khi vẫy tay từ biệt, lại bật khóc tu tu, ôm chặt lấy cánh tay ta, nũng nịu liên hồi, nước mắt ướt hết cả một mảng lớn trên tay áo của ta.

Thuần Vu Vọng lại im lặng một cách kì lạ, mãi cho tới lúc trước khi xe ngựa tiến đi, mới sai người đưa ra một hộp gấm, bế Tương Tư khỏi vòng tay ta, rồi cho xe ngựa khởi hành.

Thiếu đi một Tương Tư biết cười biết khóc biết quây phá, vòng tay ta đột nhiên trống rỗng, chỉ còn lại chiếc hộp gấm lạnh giá mà Thuần Vu Vọng đưa lại.

Ta lặng lẽ đi theo ra ngoài cửa, mãi cho tới khi chiếc xe ngựa hoàn toàn biến mất nơi phía cuối con đường, ta mới chán nản hồi phủ, mở chiếc hộp gấm ra xem.

Bên trong là một bức tranh đã được quét hồ, chính là bức tranh mẫu tử dưới hoa mai khi còn ở tại rừng mai Ly Sơn, Thuần Vu Vọng đã điểm thêm

vài nét lên tác phẩm quờ quạng của Tương Tư. Mẫu thân thanh mảnh mà bất kham, nữ nhi ngô nghê mà đáng yêu, bóng mai ẩn khuất sau lưng, đưa sắc khoe hương, bay ngợp cả trời. Cảnh vật lạnh giá lại hòa thành một thể với nhân vật sinh động tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp, hào sảng mà cũng thanh cao bất phàm.

Ta âu sầu một lúc lâu, vẫn cứ cuộn bức tranh lại rồi sai Thảm Tiểu Phong cất đi.

Có lẽ cả cuộc đời này, ta cũng sẽ chẳng bao giờ nhìn lại bức tranh này nữa, thế nhưng có lẽ cả cuộc đời này, đứa trẻ bé xinh, đáng yêu đó sẽ mãi mãi chẳng bao giờ biến mất khỏi trái tim ta.

Hôm nay ly biệt, có lẽ vĩnh viễn chẳng thể nào gặp lại, thế nhưng nếu ta trở thành phu nhân Nam An Hầu, hình như kết cục mãi mãi không gặp lại sẽ càng vững chắc. Ít nhất thì Tương Tư vẫn còn nuôi một tia hy vọng, bứt đi nỗi thương tâm.

Còn về Thuần Vu Vọng... Những chuyện đã từng xảy ra giữa hai chúng ta, thậm chí là những chuyện có thể đã xảy ra ở khoảng thời gian lâu hơn trước đó đều chỉ có thể coi như một giấc mộng mà thôi.

Tần Triệt quay sang nhẹ hỏi “Chuyện hôn sự thế nào đây?”

Ta mỉm cười khô sở đáp “Ta có thể đẩy lùi ngày thành thân lại được không?”

Tần Triệt lắc đầu, than “Ta thực sự chẳng có cách nào nói câu này cùng Nam An Hầu. Thế nhưng nếu muội tự mình đi nói, ta cũng không có ý kiến.”

Ta đương nhiên lại càng chẳng có cách nào để mở miệng với Tư Đồ Lăng. Lẽ nào bảo ta phải nói với ngài rằng, ta cảm thấy tâm trí rối bời vì

người đàn ông đã từng làm nhục mình có tên Thuần Vu Vọng, cho nên không muốn thành thân nữa?

Ta lại hỏi Tần Triệt “Nhị ca, khoảng thời gia từ khi muội mười lăm đến khi mười tám, có phải vẫn luôn ở trên núi Tử Nha học nghệ? Gần đây muội thường xuyên cảm thấy đau đầu, chuyện hồi đó hình như chẳng thể nào nhớ rõ.”

Tần Triệt chán nản lên tiếng “Tại sao tự nhiên muội lại hỏi câu này? Năm mười tám tuổi bởi vì muội bị bệnh nên mới được đón từ trên núi xuống để tịnh dưỡng, còn mười năm trước đó, không phải vẫn luôn ở bên cạnh Vô Lượng sư thái hay sao? Muội có quay về Bắc Đô lần nào đâu?”

“Muội còn nhớ phụ thân đã từng đích thân đến thăm muội mấy lần.”

“Đúng thế, người làm huynh như ta, chân chẳng bắt tiện, Tiểu Cẩn lại yếu đuối từ bé, cho nên đều là phụ thân đích thân lên thăm muội. Còn nhớ lúc muội mười lăm tuổi, bởi vì đã đến tuổi cập kê, phụ thân đặc biệt tới gặp muội, cùng muội đón xong sinh nhật mới quay về, nên đã ở lại trên núi Tử Nha hai tháng trời.”

“Là... là thật sao?”

“Đúng thế, Văn Văn, muội sao thế?”

“Muội...” Cô hống ta đặng chất, khó khăn nhếch miệng mỉm cười “Muội thật kì lạ, tại sao lại chẳng nhớ những chuyện xảy ra trước và sau năm muội mười lăm tuổi chứ? Muội... cũng không hề nhớ phụ thân đã từng ở trên núi cùng muội tận hai tháng trời.”

Tần Triệt lặng người, đột nhiên cầm lấy tay ta hỏi “Có phải muội cảm thấy không khỏe, nhất thời không nhớ lại được chuyện ngày xưa? Hay là, ta bảo đại phu đến chẩn trị cho muội xem sao nhé?”

“Chẩn trị?” Ta nhớ lại những năm qua không ngừng dùng thuốc, liên mím cười xua tay “Những đại phu bình thường e là chẳng thể tìm ra căn bệnh đâu. Có điều...”

Có điều với một danh y cao minh thần toán như đạo trưởng Vệ Huyền, còn chẩn trị cho ta nhiều năm như vậy, chắc là không thể nào không biết chuyện được?

Còn nữa... Nếu những lời Thuần Vu Vọng từng nói không phải là giả dối, ta vô duyên vô cớ biến mất ba năm, Tư Đồ Lăng và Tư Đồ Vĩnh cùng theo học nghề với ta trên núi Tử Nha làm sao lại không biết chuyện được chứ?

Vì sao từ trước đến nay ta chưa từng nghe thấy họ nhắc lại chuyện này, dù chỉ một từ? Vì ngày thành hôn sắp tới, gần đây ta thường hay cáo bệnh ở nhà, không hề lên điện diện kiến. Trước đây có Tương Tư ở cạnh bên, bình thường hay quây phá, ngay cả lúc luyện kiếm cũng chẳng thể an tâm được. Bây giờ cô bé đi rồi, ta mới chợt nhận ra, cả Tàn phủ rộng lớn này đột nhiên trở nên tĩnh lặng, buồn chán đến đáng sợ.

Chó mèo đều ngồi bên hè chán nản, gà vịt dưới bếp cũng lặng lẽ chờ bị giết thịt, từ trong phòng cho đến ngoài sân, từ hoa viên cho tới các hành lang, sân đình, nơi nào cũng trống trải, vắng lặng khiến người ta sợ hãi.

Ta thần thờ bồi hồi đi lại ở những nơi mà mọi khi Tương Tư vẫn hay chơi đùa, rồi lại bước vào phòng ngủ của Tương Tư, hai thị nữ đang dọn dẹp lại căn phòng, gom hết các tờ giấy bị Tương Tư vẽ bừa vào một góc, lại lấy một tấm vải định dọn hết những đồ không cần dùng trong này lại.

Ta vội vã lên tiếng “Dừng tay lại.”

Hai thị nữ này vội vã hành lễ, để ta lại gần lật xem những trang giấy, lại nhìn nghiên mực vẫn còn chưa khô, cả chiếc nỏ đã bị cô bé làm hỏng, chiếc

điều đã bị mất con bướm bướm nhỏ cùng chậu hoa khô héo... Cảm giác lúc này đau đớn chẳng khác nào bị ai đó chém vài đao mạnh vào người, nỗi đau đó thực sự khiến con người ta ứa lệ xót xa.

Mãi lâu sau, ta mới nói “Mau đặt lại những vật này về chỗ cũ, như lúc... cô bé vẫn còn ở trong phủ vậy. Đồ vật của Tương Tư không được phép làm mất thứ gì, không được phép...”

Ta cầm chiếc nỏ, chán nản xua tay, ra hiệu cho họ lui ra ngoài. Căn phòng lại trở nên yên tĩnh, cơn gió nhẹ thổi qua cửa không ngừng vi vu. Tính hành trình, bây giờ chắc họ đã đi được năm, sáu chục dặm đường rồi.

Chiếc nỏ mới làm cho Tương Tư không vừa tay cô bé, vậy mà mấy hôm nay ta không nghĩ tới việc làm cho cô bé một cái khác. Trên đường đi, nếu muốn chơi, chỉ sợ bắn chệch sẽ cảm thấy không vui.

Tuy rằng trời đã vào hạ, thế nhưng buổi tối ở phương Bắc vẫn hơi lạnh, nói không chừng còn có gió lớn, không biết Thuần Vu Vọng có nhớ mặc thêm y phục cho Tương Tư không?

Cô bé ban ngày nghịch ngợm, buổi đêm ngủ cũng không yên giấc, không những thường đạp tung chăn, mà còn mấy lần ngã lăn xuống giường. Nếu người bên cạnh không để tâm, chả biết có đắp thêm chăn cho cô bé. Ta lại quên khuấy mất không dặn dò.

Trong lúc rối bời, Thẩm Tiểu Phong lặng lẽ tiến vào hồi báo “Buổi trưa, thuộc hạ tới phủ Nam An Hầu lấy đồ, hầu gia không có trong phủ, nghe nói là xuất thành rồi.”

“Ngài ấy đương nhiên là có việc bận cần làm.” Ta đang thần thờ, quay đầu lại dặn dò “Mau đi tìm nguyên liệu thích hợp, làm một chiếc nỏ khác cho Tương Tư đi.”

Thẩm Tiểu Phong kinh ngạc nói “Tiểu thư Tương Tư đã quay về Nam Lương rồi mà.”

Về Nam Lương. Đúng thế. Nam Lương mới là quốc gia của cô bé, ở Nam Lương mới có gia đình của cô bé.

Ta hạ giọng nói “Chúng ta thế nào chẳng có cơ hội... gửi chút đồ sang cho cô bé.”

Thẩm Tiểu Phong nhìn ta đầy lo lắng, rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Buổi chiều lại có khách quý tới thăm, chính là Thái tử Tư Đồ Vĩnh và công chúa Thường Hy.

Đôi huynh muội tôn quý này không ngờ chỉ mặc y phục của thị vệ, cầm theo thiệp đề danh tính đến thông báo.

Lúc ta ra nghênh tiếp, sắc mặt Tư Đồ Vĩnh rất sầm sì. Thường Hy liếc nhìn ngài, che miệng mỉm cười nói “Ta đang ở bên chỗ Nhị ca, tiện đường tới đây thăm tỷ tỷ. Lúc nãy ngồi trên xe thấy bụng hơi đau, muốn đi lại dạo mát một lúc, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Ta đương nhiên cảm thấy không vui vì Tư Đồ Vĩnh phái người ám toán Thuần Vu Vọng lại còn định giá họa cho Tư Đồ Lăng, thế nhưng đối với ngài mà nói, hai người này đều là địch không phải bạn, cho nên ta cũng không nhắc lại, liền mời ngài vào trong đại đường, dâng trà khoản đãi, chỉ là lời nói hành động cũng trở nên lạnh nhạt hơn xưa.

Tư Đồ Vĩnh cực kỳ miễn cảm, ngồi xuống chưa hàn huyên được mấy câu đã nói “Vãn Vãn, ta không hề phái người đi giết Thuần Vu Vọng.”

Ta cúi đầu uống trà, bình thản như không lên tiếng “Thái tử, cho dù ngài giết chết Thuần Vu Vọng, hoặc là muốn giết Tư Đồ Lăng, ta cũng không hề

cảm thấy bất ngờ.”

Chỉ nghe thấy tiếng động lớn vang lên, lúc ngược mắt lên nhìn, không ngờ ly trà trong tay Tư Đồ Vĩnh đã bị bóp vỡ. Nước trà nóng rục chảy xuống, để lại một vết đỏ ửng trên tay của ngài.

Ta thất kinh, vội vã lại gần xem. Ngài nhìn ta chăm chăm, không ngờ lại đẩy ta ra rất xa, cảm hận lên tiếng “Ta biết trước là nàng sẽ nói như vậy. Nàng tin Tư Đồ Lăng, tin Thuần Vu Vọng, nhưng không chịu tin tưởng ta.”

Ta thấy ngài kích động như vậy, cũng cảm thấy bất ngờ, lại quay về chỗ cũ, ngồi xuống than thở “Được thôi, là ta đã quá đổi ngu xuẩn, không thể phân rõ nổi thị phi. Vậy thì, xin ngài hãy nói cho ta biết, rốt cuộc ta nên tin ai, không nên tin ai.”

Ngài cũng chẳng vội thu dọn đồng vụn vỡ cùng nước trà trên người, đôi mắt khép lại có phần run run, mãi một lúc sau mới nói “Ta đích thực muốn không chế Thuần Vu Vọng, cho nên hôm đó đã sai người mang chiếc bình ngọc đó đến làm tín vật, định dụ ngài ấy ra ngoài thành rồi bắt giữ. Thế nhưng có người giết chết người đưa tin của ta, cướp mất bình ngọc. Liều Tử Quân không biết người đưa thư đã bị giết, phụng lệnh ta chuẩn bị đi cướp Thuần Vu Vọng, tai mắt của chúng ta lại phát hiện nhóm người Thuần Vu Vọng đi theo hướng khác. Lúc vội vã đi theo phía sau, bọn họ đã bị dụ vào cạm bẫy rồi giết chết cả rồi. Liều Tử Quân cảm thấy tình hình không ổn, vội vã lui về thành thương nghị, trên đường đi bắt gặp nàng cùng Tư Đồ Lăng.”

“Ngài định dẫn dụ Thuần Vu Vọng ra ngoài thành rồi bắt giữ?” Ta cảm thấy nghi hoặc “Thế nhưng người đi bắt Thuần Vu Vọng chẳng phải do các ngài phái hay sao?”

“Điều này thì không giống nhau. Ta không muốn giết ngài ấy, cũng không muốn lợi dụng ngài ấy để trao đổi điều kiện cùng Nam Lương. Ta chỉ

hy vọng... không chế được ngài ấy, có thể ép nàng trì hoãn hôn sự sẽ cử hành vào mười ngày tới.”

Trái tim ta đột nhiên như thể ngừng đập. Ngài lại nhìn ta đầy lo lắng, ánh mắt rạo rực mà sáng chói, bộ dạng này chân thành đến quen thuộc. Ngài nói tiếp “Ta không thể ngờ lại bị hắn tương kế tựu kế đổ vạ lên đầu, thế nhưng bản thân hắn cũng không ngờ được Thuần Vu Vọng lại cơ trí, cảnh giác như vậy, tạo kế kim thiền thoát xác, sau đó lặng lẽ tới phủ nàng tránh nạn.”

Ngài đương nhiên đang ám chỉ Tư Đồ Lăng. Tư Đồ Lăng nhận định là Tư Đồ Vĩnh đang muốn giả họa cho mình, còn ngài cũng chỉ trích Tư Đồ Lăng muốn đổ vạ cho mình.

Ta thấy bàn tay ngài vẫn đang chảy máu, trong lòng cảm thấy xót xa lạ thường, chỉ đành than thở “Vĩnh, ngài quên rằng năm đó, khi còn ở trên núi Tử Nha, ba người chúng ta đã thân thiết với nhau đến nhường nào, đồng tâm nhất trí đến nhường nào sao?”

Ngài cười nhạt rồi nói “Ta không quên, thế nhưng đã không còn dám nhớ tới. Hắn của ngày nay đã chẳng còn là Lăng sư huynh của chúng ta vào năm đó nữa rồi. Hắn lợi hại và đáng sợ hơn sức tưởng tượng của nàng rất nhiều. Ta không muốn bản thân chết không chỗ chôn cất, cũng không muốn nàng trở thành kẻ tiếp tay cho hắn. Văn Văn, ta chỉ muốn dùng Thuần Vu Vọng để ngăn cản cuộc liên hôn giữa hai người mà thôi.”

“Thuần Vu Vọng... Thuần Vu Vọng có thể ngăn cản được cuộc liên hôn giữa hai nhà chúng ta sao?” Ta đột nhiên mất kiểm soát, chán nản lên tiếng “Ngài ấy đã giam cầm làm nhục ta, ta chỉ nể mặt Tương Tư nên mới giữ lại tính mạng cho ngài ấy mà thôi, ngài dựa vào đâu mà cho rằng, Thuần Vu Vọng có thể ngăn cản được hôn sự giữa chúng ta?”

Ngài nắm chặt tay, nghiến răng nói “Chỉ nể mặt Tương Tư sao? Thế nhưng ta lại cảm thấy, trên thế gian này, người duy nhất có thể khiến nàng

thay đổi chủ ý chính là ngài ấy.”

Ta buột miệng hỏi lại “Tại sao chứ? Bởi vì... mối liên hệ giữa ta với ngài ấy vào năm năm trước sao?”

Sắc mặt của Tư Đồ Vĩnh đột nhiên biến đổi, nhìn ta chằm chằm một lúc lâu mới nói “Năm năm trước hai người đã có liên hệ với nhau rồi sao? Tại sao ta lại không biết chuyện này?”

Ta nhanh chóng vặn hỏi “Lúc ta học nghệ trên núi Tử Nha, có phải đã từng mất tích ba năm trời? Tại sao có một số chuyện, ta hình như chẳng thể nào nhớ lại được nữa?”

Tư Đồ Vĩnh cứ như thể bị ai đánh một quyền, đứng bật dậy nói “Ăn nói hàm hồ. Lúc đó chúng ta cùng ở trên núi Tử Nha, ta làm sao lại không biết nếu nàng bị mất tích đến ba năm trời?”

Trước giờ ngài không phải là người giỏi che dấu, lời nói tuy là khẳng định, thế nhưng sắc mặt hoàn toàn có vấn đề. Ta càng lúc càng thêm nghi ngờ, tiếp tục truy vấn “Ngài có biết Thuần Vu Vọng từng có một người thể tử, trông giống y hệt như ta hay không?”

“Thiên hạ rộng lớn, người có dung mạo tương tự rất nhiều, tại sao nàng lại nghe theo lời nói linh tinh của một thân vương địch quốc?”

“Đúng thế, ngài ấy chỉ là một thân vương địch quốc. Thế nhưng tại sao ngài lại cho rằng một thân vương địch quốc lại có thể làm lung lay ý chí của ta, thậm chí lại còn khiến ta trì hoãn hôn sự?”

Thần thái của ngài càng lúc càng kì lạ, có điều tâm trạng đã không còn kích động như trước nữa. Ngài bình thần mỉm cười rồi nói “Ta từ nhỏ lớn lên cùng nàng, đương nhiên có thể nhìn thấu được tâm tư nàng... Hoặc có lẽ

ta đã quá tin tưởng vào cảm giác của bản thân, thế nhưng không chỉ một mình ta có suy nghĩ như vậy...”

“Thật sao? Thật sự... chỉ là như vậy sao?”

“Nếu không thì còn sao nữa? Nàng cho rằng... nàng có thể chạy tới Nam Lương làm phu thê với một thân vương địch quốc, lại còn sinh con dưỡng cái nữa sao?”

Ta khẽ mấp máy bờ môi, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi, không dám hỏi sâu thêm, chỉ lấy một chiếc khăn trong tay áo, đưa đến tay ngài.

Ngài băng lại phần tay bị chảy máu qua loa, im lặng một hồi rồi nói “Ta tuy rằng định lợi dụng Thuần Vu Vọng để ngăn cản nàng thành thân, thế nhưng không hề có lòng hãm hại ngài ấy. Nghe nói buổi trưa Tần phủ đã dùng xe ngựa chở một đứa bé gái rời đi, ta đoán ngài ấy cũng đã lên xe rồi chứ? Chẳng phải ta cũng để ngài ấy ra đi đây thôi.”

Ta gật đầu nói “Đã ở bên nhau bao nhiêu năm thế, đương nhiên vẫn có những người trong Tần phủ ta thân thiết với các ngài, cho nên cũng chẳng mong giấu diếm được ngài thêm nữa.”

Hậu viện canh phòng cẩn mật, lúc xe ngựa rời đi cũng sẽ để lộ sơ hở, Tư Đồ Vĩnh, Tư Đồ Lăng đoán rằng Thuần Vu Vọng đã rời khỏi Tần phủ cũng chẳng hề quái lạ. Chờ đã, Tư Đồ Vĩnh đã biết rồi, vậy thì Tư Đồ Lăng...

Thấy mặt ta biến sắc, Tư Đồ Vĩnh dường như đã nhận ra được tâm tư của ta, khẽ than dài “Tư Đồ Lăng đã xuất thành truy kích theo Thuần Vu Vọng. Nàng chắc đã hiểu rồi chứ? Người thực sự muốn giết chết Thuần Vu Vọng chính là Tư Đồ Lăng.”

Trái tim ta lúc này quặn thắt đau đớn. Lúc Thẩm Tiểu Phong vào báo với ta Tư Đồ Lăng xuất thành, ta đang tâm trí rối bời, không hề nghĩ tới khả

năng này.

Thuần Vu Vọng thân nơi nước khác, lại mang theo Tương Tư, bên cạnh chỉ có vài thị vệ tâm phúc, làm sao mà địch lại được đội cao thủ đông đúc của Tư Đồ Lăng?

Ta hít một hơi thật sâu, cầm theo bảo kiếm định xông ra phía ngoài, Tư Đồ Vĩnh liền kéo lấy tay ta “Đã không kịp nữa rồi.”

Ta phẩy tay ngài ra lạnh lùng nói “Ngài chọn lúc này mới tới đây, không chỉ vì muốn giải thích hiểu lầm với ta, lại càng muốn nói cho ta biết, phụ tử Thuần Vu Vọng có khả năng đã chết dưới lưỡi đao sắc nhọn của Tư Đồ Lăng?”

Khuôn mặt nhợt nhạt mà tuấn tú của Tư Đồ Vĩnh đột nhiên hiện lên nụ cười khôn khéo mà tiêu tụy “Vãn Vãn, phụ hoàng bệnh nặng, thời cục thay đổi, ta sẽ không để nàng lấy Tư Đồ Lăng đâu.”

Ta đột nhiên cảm thấy trái tim nguội lạnh, mỉm cười đáp “Vĩnh, ngài có còn là một Tư Đồ Vĩnh hiệp nghĩa hào sảng, nhân hậu nhiệt huyết, luôn luôn đối đãi với người khác bằng trái tim chân thành nữa không?”

Tư Đồ Vĩnh đột nhiên mỉm cười đáp “Ta cũng muốn biết lắm. Cả chặng đường cùng nàng và Tương Tư quay về Bắc Đô, ta nghĩ rằng mình vẫn là con người như vậy.”

Cho dù biết rằng đã không còn kịp nữa, thế nhưng ta chẳng thể nào ngồi im trong phủ đợi chờ tin dữ đến tai. Mang theo tâm mười thị vệ tâm phúc, ta liền đuổi theo hướng mà Thuần Vu Vọng rời khỏi.

Tư Đồ Vĩnh cũng không ngăn cản, đưa Thường Hy rời khỏi Tàn phủ. Tàn Triệt, Tàn Cẩn cũng biết qua loa tình hình, lúc tiễn ngài ra về, khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Lúc tìm theo dấu vết xe ngựa của Thuần Vu Vọng, trời đã sang canh ba.

Nói một cách chính xác thì đó chỉ là một cỗ xe ngựa đã bị đốt cháy.

Nơi này là con đường cắt ngang đường cái quan. Dưới ánh trăng mờ ảo, chúng ta có thể nhìn thấy rõ dấu vết giao đấu kịch liệt, trên cây cỏ và mặt đất để lại rất nhiều vết máu lớn, chỉ là không hề nhìn thấy một thi thể nào cả.

Bụi tro đọng lại trên cỗ xe ngựa đã lạnh giá, trong những mảnh vỡ hỗn loạn, ta vẫn có thể nhận ra đồ dùng thuộc về Thuần Vu Vọng và Tương Tư. Thế nhưng trong đồng tro tàn này lại không hề có hài cốt, thậm chí cũng chẳng hề thấy con ngựa kéo xe đâu.

Bên tai ta vang vọng liên tục, chỉ là mấy chữ ngắn ngủi mà Tư Đồ Vĩnh nói khi ngăn cản ta lại.

Đã không còn kịp nữa rồi... đã không còn kịp nữa rồi...

Buổi sáng bọn họ vẫn còn tản bộ, thưởng trà, ngắm tranh cùng ta, một người mặt mày tuấn tú, sắc nét hân hoan, thanh nhã thoát tục, một người ngô nghê đáng yêu, hoạt bát lanh lẹ. Vậy mà trong khoảng thời gian vài canh giờ, tất cả đã không còn kịp nữa sao?

Thẩm Tiểu Phong đi đến trước mặt ta, hạ giọng nói “Làm sao thế ạ? Xem tình hình, bọn họ đã bị bắt đi, hoặc là...”

Cả người ta lạnh giá, nhưng vẫn cố ép bản thân phải bình tĩnh. Tư Đồ Lăng biết ta rất bận tâm đến Tương Tư, ngài không muốn trở mặt với ta, chắc là sẽ không hành động lỗ mãng. Cho dù đã giết chết Thuần Vu Vọng, thì ngài cũng chẳng cần thiết phải lấy cả tính mạng của Tương Tư.

Ngay đến thi thể của đám thi vệ tâm phúc đi theo Thuần Vu Vọng cũng biến mất, điều này cũng dễ hiểu. Trong triều đấu đá kịch liệt, lúc này lại đang hỗn loạn, chỉ cần bất cẩn, sẽ dễ kẻ khác nắm được sơ hở của bản thân. Ngài không muốn để quá nhiều người biết được chuyện này, đương nhiên sẽ sai người âm thầm xử lý.

Thế nhưng ngài không thể nào lại đốt hết cả hành lý đồ dùng của Thuần Vu Vọng và Trương Tư được. Thuần Vu Vọng thân phận đặc biệt, địa vị tôn quý, những đồ vật dùng đương nhiên cũng là những thứ quý giá, cao sang và có lợi cho Đại Nhuế. Nếu ngài đã bắt Trương Tư đi, nếu không muốn phải phí nhiều tâm sức với cô bé, đương nhiên sẽ giữ lại vật dụng hàng ngày.

Ngài đốt xe ngựa đi... Tính cách của ngài cứng cỏi mà kiêu ngạo, nếu hành động thuận lợi, tuyệt đối không bao giờ tức giận như vậy.

Trái tim ta lúc này đột nhiên đập loạn, như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ngoài mặt vẫn giữ nét bình tĩnh, thản nhiên, lặng lẽ đưa lời dặn dò “Cứ hai người một tổ, đi tìm kĩ càng trong phạm vi mười dặm quanh đây, tìm tiểu thư Trương Tư cùng với... người đàn ông bên cạnh cô bé. Nếu phát hiện ra hành tung của họ, không được kinh động, lập tức quay về thông báo cho ta. Nếu... không có tin tức gì, sau khi trời sáng, tự động hồi phủ, cố gắng đừng để người khác nhìn thấy.”

Đám tùy tùng nhận lệnh rời đi, chỉ còn lại Thẩm Tiểu Phong căng thẳng lo lắng ở cạnh bên ta, mãi lúc sau mới hỏi “Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Ta ngược mắt lên nhìn sắc trời. Trời tối đen như mực, gió thổi nhẹ nhẹ, trăng sao tỏa sáng. Khu rừng rậm rạp phía trước bị che khuất trong bóng đêm, mịt mù hoang vắng.

Trong màn đêm thế này, đừng nói là ta chỉ mang theo có mười tùy tùng, cho dù là thiên binh vạn mã muốn tìm ra hai người đang núp trong bóng

đem đúng là hành động mò kim đáy bể. Thế nhưng lẽ nào lại cứ thế quay về?

Ta do dự một hồi, hạ giọng dặn dò “Chúng ta... hồi thành theo con đường khác.”

Nếu Thuần Vu Vọng không gặp nạn, đa phần ngài sẽ đưa Tương Tư xuất thành theo con đường khác. Chỉ giữ lại một vài tâm phúc trong chiếc xe ngựa này để che giấu tai mắt của kẻ thù mà thôi. Cũng giống như trước đó ngài đã cố tình để thuộc hạ rơi vào cái bẫy của kẻ địch, còn bản thân bình an vô sự thoát khỏi hiểm cảnh.

Thế nhưng có thể khiến bao người liều mạng hy sinh vì mình như vậy, ngài càng lúc càng khiến ta cảm thấy không đơn giản chút nào. Ngài và Tư Đồ Lăng, một người ôn nhu, một người lạnh lùng, thế nhưng cách hành sự của cả hai lại khiến ta chẳng thể nào đoán biết trước được.

Phán đoán Thuần Vu Vọng có khả năng đã làm đúng như vậy, ta liền dẫn theo Thảm Tiểu Phong vòng sang một con đường khác, từ từ quay về thành. Thế nhưng điều ta có thể nghĩ ra, Tư Đồ Lăng nhất định cũng có thể lường tới. Chỗ ta tìm kiếm, Tư Đồ Lăng nhất định đều đã cho người lục soát. Thuần Vu Vọng mang theo Tương Tư còn nhỏ tuổi, nhất định sẽ thận trọng che giấu hành tung, ta làm sao có thể tìm ra được bọn họ chứ?

Cứ đi về phía trước thêm nửa canh giờ, càng lúc càng cách xa chiếc xe ngựa bị thiêu thành tro bụi, và càng lúc càng tiến gần về Bắc Đô.

Ta biết rõ lúc này đã chẳng thể nào nghe ngóng được bất cứ tin tức gì, đang định dặn Thảm Tiểu Phong nhanh chóng phi ngựa quay về thành, đột nhiên ngược mắt lên nhìn, cảm giác chẳng thể nào thở thêm được nữa.

Trên một cành cây cao trước mặt có treo một cánh diều. Chỉ là một cánh diều giấy tầm thường, có thể mua được ở bất cứ nơi nào trong chợ. Tất cả

những người dân bình thường đều có thể mua được, hoặc tự mình làm ra, nhân lúc trời còn sáng thả diều chơi đùa, bất cẩn để diều mắc lên cành cao, không lấy xuống nữa, cho nên nó cứ bị treo mãi trên đó.

Con diều này nhìn thì như thể vô tình bị mắc trên cành cây cao, thế nhưng hình dạng của nó lại quá là quen mắt.

Hôm đó, ta cùng Tương Tư đi thả diều, khi thu diều lại, do bất cẩn đã làm mất con bướm bướm nhỏ phía sau, Tương Tư vì thế khóc quấy mãi không thôi. Ngày hôm sau, ta đã sai người ra chợ mua một con khác giống y hệt cho cô bé.

Buổi sáng hôm qua, lúc ta và Tư Đồ Lãng ở ngoại thành, Tương Tư cùng các thị nữ ra ngoài thả diều với hình dạng hai mẫu tử bướm bướm, sau đó bất ngờ gặp Thuần Vu Vọng, nên đưa ngài vào trong phủ...

Bây giờ, sau khi con bướm bướm lớn đang tung bay trong gió, con bướm bướm nhỏ phía sau cũng khẽ lay động, thật giống như hai mẫu tử đang chơi đùa trong gió, cả đường cười nói vui vẻ không ngừng...

Thẩm Tiểu Phong thấy ta dừng ngựa lại, đang cảm thấy kì lạ, cũng nhìn theo ánh mắt của ta, chợt la lên thất thanh “Đó... đó không phải là...”

Ngay cả Thẩm Tiểu Phong cũng đã nhận ra.

Ta liền nắm chặt dây cương, đưa mắt nhìn ra tứ phía, rồi cho ngựa xông vào đỉnh đồi trước mặt. Bên đó cây cối um tùm, là nơi ẩn náu tốt nhất. Chỉ là lúc này đang là đầu hạ, cây cỏ hoa lá có rất nhiều côn trùng, làn da trắng trẻo mẫn cảm của Tương Tư làm sao mà chịu được?

Tiến lên phía trước không lâu, cây cối càng thêm rậm rạp, chẳng thể nhìn thấy được con đường phía trước, ngựa cũng chẳng thể nào tiến thêm được nữa.

Trong lòng ta nóng như bị ngọn lửa lớn thiêu đốt, vội vã vút dây cương cho Thảm Tiểu Phong, dựa vào chút ánh trăng len lõi tiến vào trong rừng bắt đầu tìm kiếm. Thảm Tiểu Phong ở phía sau khẽ đưa lời nhắc nhở “Tướng quân, cẩn thận dưới chân đó.”

Ta đã mấy lần suýt bị vấp ngã bởi đồng đá dưới chân, trong lòng lo lắng, rút thanh Thừa Ảnh chém cành cây cả đoạn đường, liên tục tiến lên phía trước.

Phía trước đột nhiên lóe sáng, ta đã đi đến cuối khu rừng rậm rạp, trên đỉnh đồi có rất nhiều đất đá, ngoài ra chẳng thấy thêm bất cứ gì khác.

Ánh trăng mờ ảo, đất đá cũng vì thế nhuốm màu trắng bạc. Ta đột nhiên cảm thấy căng thẳng lạ thường, thứ cảm giác không an định này lạ lẫm mà cũng như quen thuộc. Có một tiếng thở dài thoát ỏn thoát hiện lướt qua cây cỏ hoa lá, như hư như thật. Ta hoang mang nhìn ngóang xung quanh, phát hiện một bóng người đang lặng lẽ, tĩnh tại đứng trên đỉnh đồi.

Áo trắng dài thướt, chất gấm cao sang, đây chính là y phục mà lúc rời đi Thuần Vu Vọng đã mặc. Thế nhưng trên bộ y phục trắng trẻo tinh khiết, không nhuốm bụi trần kia lúc này đã dính đầy những vết máu lớn, loang lổ... Thứ khiến cho người ta nhìn mà hoảng hốt, sợ hãi còn là thanh trường kiếm đỏ sậm vẫn còn chưa khô máu, đã cắm từ phía trước ra sau lưng ngài...

“Thuần Vu Vọng...”

Ta hô lên thất thanh, cứ như thể bản thân cũng bị người ta đâm kiếm xuyên qua người vậy, chập choạng chạy tới bên ngài.

Đừng tương tư, thời gian hạnh phúc còn mờ ảo

Gió thổi bên tai, trăng treo trên đầu, đột người nhiên có tiếng phụ nữ bật khóc trong hoang mang, sợ hãi.

Cảnh vật chuyển biến. Mặt trời lặn về phía Tây, ánh hoàng hôn ngập trời, nhuộm vàng cả núi đồi, cực kỳ rạng rỡ.

Nước thu lấp lánh, núi xuân bình đạm, một người phụ nữ khóc đến độ nước mắt, nước mũi đầm đìa, nhìn mà không xót thương.

Nàng chạy nhanh xuống con dốc phía dưới, xông về phía một người thiếu niên tuấn tú đang nằm dưới chân con dốc, lấy phần gấu tay áo màu hồng của mình lau máu tươi đang tuôn ra trên trán ngài.

“A Vọng, A Vọng. Vọng ca ca. Chàng mau tỉnh dậy đi, ta sẽ nghe lời chàng, chúng ta xuống núi luôn bây giờ... Vọng ca ca... Chàng đừng có dọa ta, ta không cho phép chàng dọa ta đâu.”

Trên gấu tay áo có thêu bông hoa bách hợp tinh khiết, lúc này dần chuyển sang màu đỏ sẫm, lan nhanh, dẫm cả phần gấu tay áp nàng...

“A Vọng! A Vọng!”

Ta xông về phía người bị kiếm đâm xuyên qua người, hoảng hốt ôm lấy ngài. Tay chân nhẹ bẫng, hoàn toàn không có cảm giác đã ôm được một thân người vào lòng. Lúc ngược mắt lên nhìn, hóa ra chỉ là một người giả

bện từ cổ, đang khoác bên ngoài y phục của Thuần Vu Vọng, thậm chí còn đội cả tóc giả, chỉ có thanh trường kiếm và vết máu là thật thôi.

Ta còn chưa kịp định thần, phía sau đã truyền tới tiếng hô kinh hoàng của Thẩm Tiêu Phong “Cẩn thận.”

Bên tai truyền tới tiếng gió, một người đàn ông khoác áo phiêu dật, tay áo phất phơ trong gió, bay ra từ phiến đá lớn gần đó, ôm chặt lấy ta.

Ngài liền nói “Văn Văn, ta không muốn dọa nàng. Ta chỉ sợ nàng sẽ gặp ác mộng, trong mộng thấy ta đã chết, sau đó lại khóc suốt cả một đêm. Ta sợ ta chết rồi, nàng cũng sẽ chết theo. Văn Văn, ta không dám chết.”

Ngài với khuôn mặt thanh tú, đôi mắt đen láy, chẳng khác nào một hồ nước xanh biếc, dịu dàng ôm trọn ta vào lòng. Trong lòng ta lúc nóng lúc lạnh, tốt cùng khó chịu, nhìn người đàn ông trước mặt, chết lặng người đi. Ta đã nói với ngài những lời như vậy lúc nào chứ?

Ta đã từng hoang mang ôm lấy ngài như vậy rồi vừa khóc vừa nói “Ta chỉ toàn nằm mơ, trong mơ thấy chàng chết, gọi thế nào cũng chẳng tỉnh lại được.”

Ta thấm nước mắt vào áo ngài, ôm lấy cổ ngài rồi nói “Nếu chàng chết đi, ta chỉ có thể chết theo chàng. Cảm giác này thậm chí còn khó chịu hơn là cái chết.”

Mùi đàn hương thanh đậm mà quen thuộc thoang thoảng trộn lẫn mùi hương thắm của hoa mai chẳng biết là toát ra từ người đàn ông này hay từ căn phòng gỗ của chúng ta và hoa mai bên ngoài phòng...

“Thuần Vu... Thuần Vu... Vọng?”

Ta như vừa ở trong mộng cảnh, trong đầu hiện lên những cảnh tượng hỗn loạn mà quen thuộc, đôi lúc lại trống rỗng, theo ý thức đưa tay ra, chạm lên khuôn mặt tuần tú, nhanh nhả dưới ánh trăng của ngài.

Đáy mắt ngài sáng chói, lệ quang long lạnh, nhưng bờ môi mềm mại nhếch lên, đưa tay vuốt nhẹ lên đôi má ta, nhẹ nhàng nói “Là ta, Văn Văn. Ta không sao đâu, đừng khóc nữa...”

Ta đã khóc sao? Ta đưa tay, muốn sờ lên khuôn mặt của mình, lại nắm được bàn tay của ngài. Ướt đầm một mảng lớn. Tất cả đều xuất phát từ khóe mắt ta.

Ngài mỉm cười, đột nhiên cúi đầu, trao ta nụ hôn say đắm. Ta hoảng loạn, lúc đang định đẩy ngài ra, liền chạm vào khuôn mặt ấm áp và khóe mắt ướt nhoẹt. Đôi mắt ướt lệ kèm theo tiếng nấc nghẹn phát ra từ cổ họng của ngài, khiến ta đột nhiên như bị tan chảy, thân thể cứng đờ phút chốc mềm mại lại, ngay cả trái tim cũng vì thế mà yếu đuối.

Vòng tay ngài vẫn cứ vững chãi mà quen thuộc... Ta chẳng thể phân rõ đây là cảm giác mê hoặc quen thuộc có được từ sau mấy tháng bị ép buộc ở cạnh bên ngài hay là bởi vì quá khứ xa xôi trước đó đang trôi dạt, điều khiển cả tâm trí của bản thân. Ta chỉ biết ôm chặt lấy ngài đang hôn ta đắm đuối, đầu óc lúc này hỗn loạn, cũng chỉ biết mơ mơ màng màng đáp lại nụ hôn của ngài. Đôi môi giao hòa, tất cả mọi vui buồn, sướng khổ, lưu luyến, yêu thương đều cuộn vào dữ dội...

Khóe mắt lại càng ướt hơn trước, lệ tràn mí mắt, trượt xuống hai bên má, lại được ngài thận trọng dùng tay hứng lại, lau khô. Ta khẽ buông lỏng tay ra, đôi môi ta run rẩy, nhìn vào đôi mắt dịu hiền của ngài, chẳng thốt lên nổi một từ. Đôi mắt ngài như biết cười, tạo thành một đường chỉ cong cong, rất giống với bộ dạng Trương Tư khi cười.

“Văn Văn.”

Ngài khẽ gọi, đôi chân ta nhẹ bẫng, ngài đã ôm qua thắt lưng bé bỏng ta lên.

Trong lòng ta biết chắc là không thỏa đáng, thế nhưng cảm thấy tay chân mình lúc này như bị điểm huyết, chẳng thể nào động đậy, cả thân người mềm oặt, dựa dẫm vào thân thể ngài.

Thế nhưng ta lại nghe tiếng ngài nói lớn “Cô nương Tiểu Phong , ta đưa tiểu thư nhà cô nương đi thăm Tương Tư, cô nương cũng đi theo nhé.”

Ta lúc này mới nhớ ra vẫn còn một người ngoài cuộc đang đứng tại đây, lúc vội vã quay lại, Thảm Tiểu Phong đã mất mũi gờ nghếch tựa vào lưng ngựa, đứng bên ngoài rùng. Đợi khi nghe Thuần Vu Vọng nói vậy, cả khuôn mặt nàng ta đỏ ửng, bộ dạng lúng túng không biết phải làm gì.

Đừng nói là Tiểu Phong mất mũi gờ nghếch mà ngay chính bản thân ta cũng không thể ngờ được ta lại có lúc mềm yếu tựa vào người khác như lúc này.

Vào lúc đang định đẩy cánh tay của ngài ra, ngài liền cúi đầu nhìn ta, khuôn mặt tràn đầy vẻ sầu muộn “Tương Tư bị sợ hãi, từ nãy đến giờ khóc quấy liên hồi.”

Ta đương nhiên là không an tâm Tương Tư, liền hạ giọng nói “Mau buông ta ra, ta có thể tự đi được.”

Ngài không đáp, chỉ cúi đầu, lại hôn nhẹ lên môi ta.

Đường núi trập trùng, cao thấp bất thường, cả thân người ta cũng theo đó mà lên lên xuống xuống, trong đầu là một khoảng hỗn loạn, rối như tơ vò. Những cảm giác vui vẻ và bi thương vụn vỡ chẳng biết từ đâu bùng lên, khiến ta cảm thấy nghi hoặc, đôi tay chẳng biết nên đặt nơi nào, đành nắm

chặt lấy phần y phục trước ngực ngài. Bầu trời lấp lánh đầy sao hiện lên trước mắt, lay động theo từng nhịp bước chân ngài.

Bắt đầu từ bao giờ, ngài cũng đã từng bế ta ta như vậy, lưng thưng, chậm rãi bước đi, bước đi... bước tới khu rừng hoa mai nở rộ cả khoảng trời, tràn ngập mùi hương ngọt ngào, dịu nhẹ... Rốt cuộc là từ lúc nào, ta đã chẳng thể nhớ lại được nữa... Ta chỉ có thể khẳng định, là ngài, là ngài, rõ ràng là ngài, đã từng khiến ta căng thẳng mà cũng an tâm tựa vào lồng ngực như vậy, rồi từ từ tiến về phía trước.

Trước mắt lại tối đen, ta thậm chí chẳng nhìn thấy cả ánh sao khi này nữa, chỉ có hương thơm thanh nhã của rừng cây lá vẫn lẫn khuất bên cánh mũi mà thôi. Được ngài bế trong vòng tay rắn chắc, sau đó nhẹ nhàng đặt vào một chỗ, hai tay ta theo ý thức sờ xuống, liền chạm vào một chiếc chăn mềm mại, êm ái.

Thần trí đột nhiên tỉnh táo, lúc ta định gắng gượng ngồi dậy, đã cảm giác thấy bàn tay ngài đang ấn nhẹ lên đôi vai mình, sức vừa phải không mạnh mà cũng chẳng yếu, vừa đủ khiến ta không thể nào thoát khỏi.

Tiếp đó, một viên minh châu được đặt trên bàn tay khác của ngài. Ngài đặt nó lên đỉnh căn lều, như thể mở ra bức màn đêm tối. Ánh sáng nhẹ nhàng đổ từ từ, lạng lẽ chiếu rọi một góc thiên địa nhỏ bé. Ta có thể nhìn thấy được đôi mây trầm lắng và đôi mắt sáng của ngài, lúc này trông ngài tuần tú, khí chất hơn mọi khi nhiều lần.

Ta vô duyên vô cớ cảm thấy khí huyết rạo rực, cả cơ thể cũng giống như bị thứ gì đó mê hoặc, chẳng tự khống chế nổi, chỉ còn biết tựa vào cơ thể ngài, thậm chí... cầu cứu.

Ta thậm chí còn cảm thấy, ta đã muốn làm như vậy từ rất lâu trước đó rồi. Thế nhưng trước giờ ta không phải là con người xốc nổi như vậy. Ở Ly Sơn chúng ta đã có cuộc sống chẳng khác gì phu thê lâu như vậy, ta bắt đặc

đã phải tiếp nhận ngài, đồng thời tiếp nhận cả niềm vui, cảm giác sáng khoái mà ngài mang lại cho mình, nhưng chưa bao giờ giống như lúc này, khát khao một người đàn ông từ tận đáy lòng.

Ta cố gắng thoát ra khỏi vòng tay của ngài, miễn cưỡng tìm lại bình tĩnh, hạ giọng hỏi “Tương Tư đâu rồi?”

Ngài nắm lấy bàn tay ta, đặt lên phần ngực của mình rồi đáp “Nơi này.”

Ta chết lặng người đi. Còn ngài lại đặt tay lên trái tim của ta, mỉm cười dịu nhẹ chẳng biết là thương cảm hay là an ủi. Ngài buồn bã lên tiếng “Đã năm năm rồi. Ta vẫn còn nhớ, còn nằng đã quên. Thực sự không công bằng, tương tư tại sao lại chỉ là chuyện của một mình ta?”

Ta kinh ngạc, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được nỗi đau khổ của ngài mà bản thân trước kia chưa từng chịu đựng.

“Thế nhưng ta... hoàn toàn không phải...”

Ta cố gắng muốn nói cho ngài và cả bản thân ta biết rằng, cái gì mới thực sự là chân tướng trong trí nhớ của mình thì bàn tay ngài đặt trên trái tim ta đột nhiên chuyển hướng, linh động mà tà ác, dùng lực ấn vào chỗ yếu đuối nhất, thấy ta khẽ rên một tiếng, ngài ôm lấy ta vào lòng, bàn tay hơi lạnh giá vội vã thâm nhập vào trong...

Ngọn lửa rạo rực mà ta luôn cố gắng nén xuống bằng được đột nhiên bị khiêu khích, trong khoảng khắc bốc cháy rùng rục. Cảm giác rạo rực đó khiến cho cả người ta ngất ngây, choáng váng, bất lực như thể say rượu mà lại như phiêu diêu trong gió, khẽ thốt lên một tiếng “A Vọng, đừng có như vậy.”

Động tác của ngài khựng lại, ngay sau đó, lại càng nhiệt tình hơn trước, đôi môi mềm mại cùng bàn tay tận hết khả năng để khiêu khích, chọc ghẹo.

Mê hoặc, quỵen rũ nhưng lại quyết không cho.

Ta không nhẫn nhịn được mà rên lên, cũng chẳng phân biệt ra rốt cuộc là vì ức chế hay đang tận hưởng, còn bản thân rốt cuộc ở trên thiên đường hay dưới địa ngục.

“Vãn Vãn, nàng có biết không?” Giọng nói dịu dàng của ngài khẽ vang vang bên tai, từng từ, quỵen rũ, khiến ta cảm thấy mê mẩn.

“Nàng là Doanh Doanh của ta, cũng là Vãn Vãn của ta.”

“Doanh Doanh, Vãn Vãn...”

Ta thì thâm lặp lại câu nói của ngài, lại nhìn vào tia sáng phát ra từ viên minh châu, say đắm lay động cơ thể đang nằm dưới cơ thể ngài, chẳng biết được bản thân đang nói những gì nữa.

Ngài cũng chẳng bận tâm, lặng thầm nằm xuống cạnh bên ta.

Ngài ôm lấy chiếc eo của ta, thì thầm lên tiếng “Vãn Vãn, bệnh tình của ta chưa hồi phục, nàng chắc phải tốn thêm chút sức lực.”

Ngon lửa rạo rực do ngài thôi bùng lên, giờ lại do đích thân ngài dập tắt. Ngài nghen ngào gọi tên, ôm ta sát vào người thật chặt, cứ như thể đang ôm lấy vật báu quý giá nhất cuộc đời mình.

Lúc này, tia sáng của viên minh châu trên đỉnh lều kia đã dần sầm xuống. Trời đã sáng rồi. Minh châu dù quý giá đến mấy thì cũng chẳng thể nào tranh sủng cùng nhật nguyệt.

Ta biết rằng bây giờ không phải là lúc lưu luyến chuyện phong hoa tuyết nguyệt, có quá nhiều người và sự việc cần phải lo lắng và chăm chút. Thế

nhưng ta thực sự đã bị cơ thể ‘bệnh tật’ của ngài dày vò đến độ chẳng còn chút sức lực nào nữa, chỉ biết lặng lẽ ngủ thiếp đi.

Trong mơ màng ta nghe thấy tiếng nói ngây ngô, ngọt ngào của Tương Tư, trái tim như đất cần nhận được nguồn nước suối tinh khiết, ta đột nhiên bừng tỉnh.

Ánh nắng đang chiếu chói chang lên căn lều dày dạn của một nhà nông, tạo ra màu vàng ấm áp. Tương Tư đang đứng bên ngoài nắng ấm mỉm cười hân hoan hỏi Thuần Vu Vọng “Mẫu thân thực sự đã đến tìm chúng ta. Người nhất định sẽ theo chúng ta quay về đúng không? Chúng ta vẫn sẽ ở trên Ly Sơn chứ? Vương phủ chẳng vui chút nào, hay là chúng ta cứ ở mãi trên Ly Sơn đi ạ. Con ngày nào cũng có thể đi tản bộ trong rừng mai cùng mẫu thân.”

Lúc ta khoác áo xuống giường, lại nhận thấy chiếc yếm mặc trong không biết đã bị vứt đi đằng nào sau buổi thân mật tối qua. Tay chân quờ quạng chỉnh trang lại y phục, lại nhìn thấy mái tóc dài buông xõa trên vai, thế nhưng ta tìm kiếm trên chăn dưới gối một hồi, chẳng thể nào tìm thấy chiếc trâm dài của mình nữa.

Rõ ràng ta nhớ tối qua khi ngài bế ta lên chiếc giường này, ngài mới rút chiếc trâm cài tóc của ta ra, để mái tóc dài buông xuống.

Lúc đẩy cửa ra ngoài, ánh nắng quá chói chang xuyên thẳng vào mắt, ta có phần choáng váng. Còn dưới chân dường như đã có thứ bé nhỏ, hoạt bát nào đó đang xông lại, nắm chặt lấy vạt áo của ta rồi gọi hai tiếng “Mẫu thân.”

Cúi xuống, ta đã thấy Tương Tư đang ngược khuôn mặt bé xinh lên nhìn mình, trông dễ thương vô cùng, nụ cười ngây thơ trong sáng. Ta mỉm cười hạnh phúc bế cô bé lên, cô bé lại càng thêm nũng nịu, ôm lấy cô ta nói

“Mẫu thân tốt nhất trên đời, mới nhanh vậy đã tìm được con với phụ vương...”

Ta âm thầm kêu khổ trong lòng. Bốn mắt nhìn nhau, ta đã phát hiện ra mình đang ở trong một nhà nông rất tầm thường, phòng tranh vách nứa, chiếc sân bình đạm, giản dị. Thẩm Tiểu Phong đang khom lưng chải lông cho ngựa, Thuần Vu Vọng vốn dĩ đang định nói gì đó với nàng ta, thấy ta bước ra ngoài, lại mỉm cười bước lại gần.

“Nàng đã tỉnh rồi?”

Ánh nắng chiếu lên khiến khuôn mặt ta nóng bừng, ta không dám nhìn thẳng vào ánh mắt sáng chói của ngài, đặt Tương Tư xuống rồi hỏi “Ngài có nhìn thấy chiếc trâm cài của ta không?”

Ngài cúi đầu tìm kiếm trong ống tay áo của mình, lấy ra một cây trâm, rồi đặt vào bàn tay ta.

Đây là một chiếc trâm bằng vàng phía đuôi làm bằng ngọc có hình bướm luyến hoa, thủ công tinh xảo, dáng hình tuyệt mỹ, cầm trên tay là biết do bậc thầy nổi tiếng làm ra, giá trị không nhỏ.

Ta mỉm cười khô sở nói “Ta muốn cây trâm trước đó của ta cơ.”

Ta mặc y phục nam nhân, lại dùng chiếc trâm tuyệt mỹ của phụ nữ, đi đường chẳng phải sẽ bị người ta cười nhạo hay sao?

Thuần Vu Vọng lại mỉm cười đáp “Bảo trâm tặng mỹ nhân, nó chẳng phải đã gặp đúng chủ nhân của mình rồi sao? Nàng cứ thử hỏi Tương Tư xem, nàng cài chiếc trâm trông hơ trông hoắc kia đẹp hay là cài chiếc trâm này đẹp?”

Tương Tư vỗ tay cười nói “Đương nhiên là cái chiếc trâm này đẹp rồi. Mẫu thân mặc y phục nữ nhân đẹp ời là đẹp. Người chính là vị mẫu thân xinh đẹp nhất thiên hạ này.”

Ta trợn mắt lườm đôi phụ tử trước mặt, cũng chẳng đi tìm chiếc trâm kia nữa, bước thêm vài bước ra ngoài, nói với Thẩm Tiểu Phong “Đã chải lông ngựa xong chưa? Lấp yên lên, chúng ta chuẩn bị quay về thôi.”

Sắc mặt Thẩm Tiểu Phong lộ rõ vẻ mừng rỡ, tiếp sau đó ta có thể cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn truyền ra từ phía sau lưng khiến toàn thân ta cứng lại.

Tương Tư có phần nghi hoặc, níu lấy vạt áo của phụ thân đưa lời hỏi “Phụ vương, mẫu thân muốn về đâu thế? Ly Sơn sao?”

Ánh mắt sắc nhọn kia không còn nữa, Thuần Vu Vọng bình thản như không, đưa lời đáp lại “Mẫu thân của con... đương nhiên là phải quay về Ly Sơn rồi.”

Nói xong, ngài đã bước đến trước mặt ta, vỗ lên vai ta rồi nói “Không cần phải vội vã vào lúc này, trước tiên chúng ta vào trong dùng bữa sáng đã.”

Ta vừa định từ chối, bàn tay ngài đã tăng lực, như muốn nghiền nát xương bả vai của ta. Ta đau đến mức nín thở, đang định đưa tay cầm thanh kiếm Thừa Ảnh, không ngờ Tương Tư đã chạy lại trước mặt, nắm lấy bàn tay ta rồi nói “Đi thôi, đi thôi, mẫu thân, chúng ta vào ăn cơm. Con đã đói từ lâu rồi, nhưng phụ vương nói phải đợi người dậy rồi cùng ăn...”

Ta cúi đầu, lặng lẽ bước vào phòng.

Phản vai đột nhiên được buông lỏng, bên tai vang lên giọng nói của Thuần Vu Vọng “Tiểu oan gia, lẽ nào tối qua nàng chỉ tìm vui vẻ từ ta thôi

sao? Hưởng thụ xong giờ định phải mông lạng lẽ bỏ đi, không nói một tiếng sao? Dưới trời đất này làm gì có chuyện dễ dàng như thế chứ?”

Ta tức giận vô cùng. Rốt cuộc là ai đã tìm vui vẻ từ ai chứ? Lần đầu tiên ta nghe thấy sau khi nam nữ hoan hợp, người chịu thiệt là đàn ông. Định đưa lời phản bác, nhưng ta đột nhiên lại nhận ra dưới chân lúc này là một tiểu Tương Tư hoàn toàn không biết chuyện người lớn. Ta đành nhẫn nhịn, để ngài vừa đẩy vừa kéo vào trong phòng.

Thức ăn ở chốn thôn quê đương nhiên chẳng thể nào so với trong phủ, thế nhưng ngoài cháo hoa, không ngờ còn có vài món ăn tinh tế khác, điều này càng khiến ta khăng định được, Thuần Vu Vọng tuy thân nơi địch quốc, thế nhưng vẫn có đủ sức mạnh tự bảo vệ bản thân.

Tương Tư luôn đáng yêu, gấp một miếng trứng rán lên cắn rồi đưa ra trước mặt ta “Mẫu thân ăn cái này này, mềm mại, con ăn thấy thơm ngon lắm.”

Thực ra món trứng này còn lâu mới thơm, ngon bằng Tương Tư. Chỉ hận ta không thể ngậm cô bé trong miệng để bảo vệ thận trọng, từ nay về sau, không phải chịu bất cứ phong ba bão táp nào nữa.

Sau khi ăn xong, ta thấy Thẩm Tiểu Phong thò đầu vào trong, biết rằng nàng ta đang mong chúng ta nhanh chóng rời đi. Ta cũng hiểu cứ tiếp tục đây dựa lằng nhằng với Thuần Vu Vọng ở đây tuyệt đối không phải là cách hay, nếu để cho người ta nắm được thóp, nói không chừng cả Tần gia sẽ bị liên lụy.

Đêm qua, ta đã mơ màng, đã buông thả, như vậy là đủ rồi. Ngài với Tương Tư đã bình an vô sự, chúng ta mỗi người vẫn nên tiến về con đường mà bản thân lựa chọn thì tốt hơn... Huống hồ, nhiều lúc, chúng ta cũng chẳng hề có chọn lựa khác.

Đang định tìm cơ hội thoát thân, Thuần Vu Vọng đột nhiên mỉm cười nói cùng Tương Tư “Tương Tư, tỷ tỷ Tiểu Phong muốn dắt con ra khu rừng phía sau để săn thỏ rừng, tỷ tỷ cũng đã đợi con lâu lắm rồi, con còn không ra ngoài với tỷ tỷ hay sao?”

Tương Tư lại tỏ ra khó xử “Thế nhưng con muốn ở bên cạnh mẫu thân.”

Thuần Vu Vọng lại nói “Tỷ tỷ Tiểu Phong đã đến tận đây tìm con, lại đợi con lâu như vậy, tại sao con lại thất lễ chứ? Mau đi đi, ta phải ở bên cạnh mẫu thân con trước đã.”

Tương Tư gật đầu buồn bã, ưỡn thẳng ngực như thể đang duy trì nghĩa lớn rồi nói cùng Thuần Vu Vọng “Vậy thì phụ vương ở bên mẫu thân đi, con ra ngoài một lúc rồi về.”

Ta mỉm cười nhìn cô bé, nhìn Thảm Tiểu Phong chán nản đưa Tương Tư ra ngoài, mới cau mày than thở “Ngài định như thế nào?”

Thuần Vu Vọng cũng cau mày nói “Ta cũng đang muốn hỏi nàng, nàng định thế nào hả?”

Ta do dự một hồi, cúi đầu nói “Ta đương nhiên... phải quay về Bắc Đô rồi.”

“Cho dù... nàng biết rằng nàng là Doanh Doanh, nàng cũng quyết bỏ rơi phu quân và con gái ruột thịt của mình chạy về Bắc Đô gả cho một người khác?”

Ta liền thốt lên “Ta không phải là Doanh Doanh.”

Ngài cười nhạt rồi hỏi “Thật sao?”

Ta nhìn vào khuôn mặt tuần tú mà quen thuộc của ngài, chẳng đáp lại được lời nào. Ban đầu chỉ là thi thoảng cảm thấy nghi hoặc, cũng cảm thấy vô lý, nên hết lần này đến lần khác, ta đã gạt suy nghĩ này ra khỏi đầu. Thế nhưng, sau khi gặp lại ngài, lời nói của ngài, cùng biểu hiện dị thường của Tư Đồ Vĩnh, và biết bao ảo giác càng lúc càng mãnh liệt tràn về cùng cảm giác chân thực của bản thân...

Mãi cho tới tối qua, khi nhìn thấy ‘thi thể’ ngài, nỗi niềm bi thương không thể kìm chế, trong lúc đầu óc rối bời, bị ngài khống chế suốt cả một đêm, tuy rằng vẫn cứ cảm thấy hỗn loạn, thế nhưng những mảnh kí ức chỉ thuộc riêng về Doanh Doanh đã càng lúc càng rõ ràng hơn, chân thực đến mức đó dường như chính là quá khứ của bản thân ta vậy...

Tất cả mọi thứ, đều như đã từng diễn ra trong cuộc đời ta trước kia. Ta lại muốn nói bản thân không phải là Doanh Doanh, nhưng gần như chính bản thân ta cũng chẳng thể thuyết phục nổi mình.

Lẽ nào người đàn ông bị tình yêu dày vò đúng năm năm trước này thực sự đã vì ta mà như vậy? Ngài thực sự đã từng là phu quân của ta? Cũng giống như... Tương Tư thực sự là con gái ruột thịt của ta? Ta lại bất giác cảm thấy mọi chuyện thật hoang đường.

Còn Thuần Vu Vọng thì vẫn cứ nhìn ta chăm chú, ra sức ép người, rõ ràng là ánh mắt đó như nhìn vào một người thô tử độc ác nhẫn tâm, bội tín bội nghĩa quyết từ bỏ phu quân cùng con gái để đi theo người khác.

Ta nhất thời cảm thấy bất lực, than dài một tiếng “Ta không nhớ rằng mình từng gả cho ngài. Huống hồ, ta thực sự là Doanh Doanh thì sao chứ? Ta vẫn là người đứng đầu Tàn gia, vinh nhục phú quý của mọi người trong Tàn thị đều nằm trên đôi vai ta, lẽ nào ngài bắt ta phải theo ngài về Nam Lương, để nhận phải tội danh diệt môn phản quốc? Đổi lại là ngài, ngài có chịu không?”

“Ta chịu.” Thuần Vu Vọng trả lời nhanh chóng và dứt khoát “Ta chỉ cần nàng và Tương Tư là đủ rồi, còn những người khác... ta chẳng thể lo được. Chẳng qua là vận mệnh mỗi người, số phận mỗi người mà thôi, nếu chúng ta buông tay, bọn họ tự nhiên lại có thể tìm được chỗ đứng cho bản thân cùng gia đình.”

Ta bất giác cười nhạt “Đó là bởi vì người trong gia đình ngài đều có bản lĩnh, giỏi giang, trong mắt chỉ có cường quyền và phú quý, chỉ có mưu toan và quỷ kế, hoàn toàn không hề nhìn thấy thân thích, tình nghĩa, thủ túc, tình thâm. Nếu ta có những người thân thích huynh đệ như ngài, ta cũng tình nguyện tránh thật xa chốn thị phi đáng sợ.”

“Thế nhưng tất cả mọi người trên dưới trong Tần gia của nàng, nếu không phải vì trong mắt cũng chỉ có cường quyền và phú quý, tại sao lại để cho một người phụ nữ yếu đuối như nàng xông pha trận mạc, gánh vác trọng trách? Thân thích, tình nghĩa, thủ túc, tình thâm của bọn họ đâu cả rồi? Nếu nàng không thể đem lại quyền lợi và danh vọng cho bọn họ, bọn họ liệu có coi nàng là người đứng đầu của Tần gia như hiện nay, hay lấy khuôn mặt tình thâm đó ra, thăm hỏi hời hợt, thậm trọng mà xa cách vậy không?”

“Nói vậy thì, ngài yêu thương Tương Tư như vật báu trên đời cũng có động cơ cả thôi? Ngài có khi thì đối tốt với ta, có khi lại giảng bầy tính kế, chẳng phải sao?”

Ngài lặng người, sau đó mỉm cười khốn khổ “Không sai, ta đã giảng bầy tính kế. Ta vẫn luôn mong rằng có thể lấy tim đổi tim, không biết đó có phải là ý nguyện đơn phương?”

“Xin lỗi ngài, ta không đổi được.”

“Có lẽ, chỉ do đem ra so sánh, cảm thấy không đáng để đổi mà thôi?”

Ta im lặng, sau đó lại nói “Nếu ngài đã nói vậy, thì ta cũng chẳng nói thêm làm gì.”

Khuôn mặt ngài đột nhiên đỏ bừng, mím chặt đôi môi, quay phắt mặt đi, mãi lúc sau, ngài mới hỏi “Bởi vì Tần gia nhà nàng hay là vì Tư Đồ Lăng?”

“Có gì khác biệt sao?”

“Có chứ. Nếu là vì Tần gia, ta có thể chờ. Tần Cảnh sắp sửa thành niên, nghe nói Tần Nhị phu nhân cũng đang mang thai, Tần gia không còn phải lo lắng sau này không có người kế tục, nàng chỉ cần chống chọi thêm vài ba năm nữa, thế nào cũng có ngày thoát thân khỏi đây. Thế nhưng nếu là vì Tư Đồ Lăng... ta sẽ cảm thấy không thể nào hiểu nổi.”

Ta miễn cưỡng lên tiếng “Có gì mà không thể hiểu nổi chứ? Tần gia và Nam An Hầu, hợp thì có lợi, phân thì thiệt thòi, ta và Tư Đồ Lăng ở bên nhau, chẳng phải là chuyện quá bình thường hay sao?”

Ánh mắt ngài đột nhiên trở nên sắc nhọn, bật cười lạnh lùng “Hợp thì có lợi, phân thì thiệt thòi... Ngoại trừ mấy điểm công danh, phú quý đó, nàng đã bao giờ nghĩ đến cái khác chưa?”

Đã nói đến mức này, nếu còn giả vờ không hiểu ý của ngài, có lẽ ta đã quá giả tạo. Ta liền cứng đầu lên tiếng “Thuần Vu Vọng, Nam Lương - Bắc Nhuế đã đối địch từ lâu, có nhiều chuyện sẽ khiến người ta hiểu lầm, ta thật sự không muốn nghĩ mà càng không dám nghĩ. Nếu Doanh Doanh của ngài đã không thể tìm về được nữa... chi bằng ngài hãy coi như nàng ta đã chết.”

Ngài hình như tức giận cực độ, nắm chặt lấy bàn tay ta, sầm giọng nói “Hiện ta đích thực muốn bóp chết nàng. Hoặc nếu nàng đã thực sự chết rồi, ta đã có thể thực sự bỏ cuộc. Ngày nay, nàng sống sờ sờ ngày trước mặt ta, lại còn ra sức chống đối, đấu khẩu với ta, nàng bảo ta làm sao coi nàng như đã chết rồi chứ?”

Ngài bóp bàn tay ta đau đớn, khiến ta thậm chí nghi ngờ phải chăng ngài lại định bẻ gãy tay ta như hồi còn ở Ly Sơn. Thế nhưng chỗ này đâu phải là Ly Sơn, cho dù trong tay ngài có bao nhiêu cao thủ hộ vệ, thì cũng đang ở trên biên giới Đại Nhuế, thực sự muốn động thủ, cho dù ta tạm thời chịu thiệt, muốn dẫn theo một đội binh mã đến đây giải cứu cũng không phải điều khó. Chỉ là bản thân ngài và cả Tương Tư thực sự chẳng thể nào thoát khỏi nơi này được nữa.

Ngài đoán chắc cũng tính ra được ta chẳng thể nào nhẫn tâm hạ thủ với Tương Tư, cho nên mới dám lần lượt làm bừa?

Ta mỉm cười khôn khéo “Thuần Vu Vọng, ngài tỉnh táo một chút, trước mắt hai nước đang đối địch, nếu ta theo ngài về Đại Lương, chắc chắn sẽ phạm phải đại tội, chẳng phải sẽ làm tổn hại tới trên dưới trăm tính mạng trong Tàn gia hay sao?”

Ngài vẫn cứ lạnh lùng lên tiếng “Tàn Văn, ta cũng hy vọng nàng có thể tỉnh táo đôi chút. Nàng cũng hiểu hiện nay hai nước đang ở trong tình trạng đối địch, nhưng không phải hoàn toàn không còn cơ hội hòa hảo lại, còn ta cũng không hề yêu cầu nàng phải vứt bỏ mọi thứ để theo ta quay về Đại Lương ngay. Ta chỉ hy vọng nàng có thể đẩy lùi ngày thành hôn cùng với Tư Đồ Lăng. Chỉ cần nàng chưa thành thân, tất cả mọi thứ đều không quá muộn...”

Mấy từ sau cùng được ngài kéo ra rất dài, như thể phát ra từ nội tâm giằng xé, đầy đau đớn, nhưng vẫn không che giấu được sự khao khát, chờ mong.

Bàn tay ta vẫn bị ngài bóp chặt, nhưng ngược lại không còn cảm thấy đau đớn như trước nữa. Lúc này ta chỉ cảm thấy hơi thở rất gấp của ngài như đang thiêu đốt làn da quanh tai ta. Ngài cảm thương mà than dài “Lúc

nghĩ tới chuyện của Tần gia, nàng có thể nghĩ cả cho bản thân mình, và nghĩ luôn cho phu quân của nàng được không?”

Bản thân ta, và phu quân của ta... Trái tim ta đập thành thịch, bất giác ngược lên nhìn vào đôi mắt của ngài.

Đôi mắt trắng trong như hồ nước đột nhiên như biến thành hũ xoáy, ẩn chứa biết bao đau đớn thê lương, hết lần này đến lần khác khắc chế mà chẳng thể giấu nổi ánh mắt ta.

Ngài thì thầm bên tai ta thanh âm dịu dàng mà tràn đầy mê hoặc “Vãn Vãn, hãy nghe lời ta, quay về từ chối hôn sự với Tư Đồ Lăng, nếu không ít nhất cũng phải... kéo dài tầm một hai năm.”

Lời thì thầm như vậy thực sự khiến ta chẳng thể nào chống đỡ, đành một mình đáp “Là Hoàng thượng... hạ chỉ thành thân... chẳng thay đổi nổi.”

“Thế nhưng người nàng yêu hoàn toàn không phải Tư Đồ Lăng.”

“Ngài ấy và ta là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, tình cảm xưa nay đều sâu đậm.”

“Tình cảm sâu đậm nhưng lại không phải là thân mật. Nếu nàng yêu hẳn, tại sao tới qua lại chủ động cầu hoan với ta?”

Ta kinh hãi, tiếp đó chẳng thể nào che giấu được thẹn thùng, phát mạnh tay ngài ra rồi bực bội lên tiếng “Ta chủ động cầu hoan với ngài khi nào chứ?”

Ngài cũng chẳng vội vã, lại nắm lấy vai ta thì thầm “Được thôi, là ta nói nhầm. Nàng đối với Tư Đồ Lăng đã từng chủ động như đối với ta hay chưa?”

Trước giờ ta chỉ biết cầm đao cưỡi ngựa lên trận giết địch, ngoại trừ năm đó gặp được A Tĩnh trong một thôn làng nhỏ, ta gần như chẳng có chút tình cảm nhi nữ bình thường nào cả. Còn Tư Đồ Lăng với ta... cũng rất ít khi đề cập đến chuyện này, chứ đừng nói là phong lưu quyến luyến cùng nhau trên giường.

Đúng lúc đang nghi hoặc, Thuần Vu Vọng đã tự đưa ra kết luận sau cùng “Tần Văn, người mà nàng yêu là ta, từ trước đến nay đều là ta. Nàng có thể bất trung với ta, thế nhưng ta hy vọng nàng có thể trung thành với con tim của bản thân mình.”

Tư Đồ Vĩnh từng nói, người duy nhất có thể lay động ý chí của ta đồng thời hủy hoại hôn ước giữa ta và Tư Đồ Lăng chính là Thuần Vu Vọng. Ta đã từng mỉm cười cho qua. Thì ra, ta đã sai rồi. Bọn họ dường như còn thấu hiểu bản thân ta thực sự mong muốn điều gì hơn chính bản thân ta.

Nhân lúc Trương Tư còn chưa quay về, Thuần Vu Vọng đã dắt ngựa lại tiễn ta đi, khoảnh khắc ấy ta dần dần nhận ra rằng, thì ra từ xưa đến nay, trong tiềm thức của mình ta vẫn luôn muốn kháng cự, từ chối mọi hôn sự cùng Tư Đồ Lăng. Chúng ta tình nghi sâu đậm, thế nhưng trước nay chưa từng thân mật luyện lưu như với Thuần Vu Vọng. Nguyên nhân đương nhiên là từ ta.

Có lẽ bởi vì hoài niệm A Tĩnh, có lẽ cũng vì những đau khổ đã chịu đựng tại quân doanh giặc Nhu Nhiên, ta gần như từ chối, gạt bỏ bất cứ mọi tiếp xúc thân mật nam nữ bình thường. Tư Đồ Lăng đã kéo một con người một lòng muốn chết như ta quay về, cùng ta trải qua những nỗi đau đớn thấu ruột gan đó, lại cùng ta sát cánh xông pha trận mạc, xưa nay luôn hết lòng yêu thương ta, nên cũng chẳng bao giờ ép buộc ta cả.

Ngày nay nghĩ lại, năm đó ta tự cho rằng bản thân rất thích A Tĩnh, nhưng nay khuôn mặt diện mạo của chàng cũng đã mờ ảo. Chỉ là lúc hồi tưởng lại những chuyện trong quá khứ, ta kinh hãi nhận ra, cảnh tượng ở

thôn làng nhỏ trên núi cùng với cảnh vật quanh Ly Sơn lại giống nhau đến vậy.

Bầu trời xanh trong, cao vút, núi đồi trập trùng tươi đẹp, thôn làng tĩnh lặng, yên ả, những con hồ trong vắt in lại cảnh vật xung quanh... Còn A Tĩnh thì dịu dàng, điềm đạm, không tranh giành với thế nhân...

Ta chỉ lơ mơ nhận thấy mình đã quá khao khát một cuộc sống như vậy, sau đó vào đúng thời điểm đã gặp được người thích hợp...

A Tĩnh và Thuần Vu Vọng hoàn toàn không giống nhau. Trên người Thuần Vu Vọng toát lên khí chất dung hòa giữa nét cao quý của bậc đế vương và sự bất phàm của một ẩn sĩ, lại cộng thêm khuôn mặt bầm sinh tuần tú, đương nhiên là xuất sắc hơn rất nhiều so với một A Tĩnh xuất thân vùng sơn cước nghèo khó.

Thế nhưng lúc A Tĩnh yêu ta, trong mắt chỉ có một mình ta, cũng giống như lúc Thuần Vu Vọng yêu Doanh Doanh, trong mắt ngài cũng chỉ có một mình Doanh Doanh mà thôi...

Đợi đã, tại sao ta biết được khi Thuần Vu Vọng yêu Doanh Doanh, trong mắt ngài chỉ có một mình Doanh Doanh thôi chứ?

Lại là thứ cảm giác hỗn loạn, choáng váng, Thuần Vu Vọng đã ngắt một bông hoa đại ven đường, đưa lên cài vào mái tóc ta, mỉm cười nói “Đã ngắt đủ hay chưa? Thế nào, sắp sửa phân ly rồi, nàng không nỡ rời xa ta sao?”

Khuôn mặt ta đỏ ửng lên, vội vả gỡ bông hoa đại kia xuống rồi tức giận gắt “Ai thèm nhìn ngài?”

Ta cài nam trang, sau đó đã tìm được chiếc trâm ngọc giống như của ngài cài lên mái tóc, rõ ràng là một nam nhân, lại cài hoa trên tóc, chẳng ra thể

thống gì cả.

Dần dần ra khỏi khu rừng đó, phía trước chính là một con đường nhỏ, lại nhìn về phía xa, đã là con đường cái quan rồi. Nơi ẩn thân mà Thuần Vu Vọng lựa chọn tuy rằng kín đáo, thế nhưng lại quá gần Bắc Đô, hoàn toàn không an toàn. Ngài hoàn toàn không hề nín giữ ta, vội vã đưa ta ra khỏi nơi đây, đoán chắc sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ta nhìn vào con đường bên ngoài khu rừng, cảm nhận được hơi thở của người đàn ông kia, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Thuần Vu Vọng vẫn luôn nhìn về phía ta, đột nhiên lại đưa tay ra, dịu dàng vuốt lên gương mặt ta. Cảm giác ấm áp lạ lẫm len lỏi trong tim.

Ta không nhìn về phía ngài nữa, dường như không dám nhìn ngài, càng không dám nhìn vào đôi mắt khiến ta càng lúc càng thêm mê muội.

Trong lòng ta vẫn luôn vang lên một giọng nói “Mặc kệ ngài, đừng lo nghĩ đến ngài. Ngài chỉ là một thân vương địch quốc, một kẻ thù đã từng làm nhục ta.”

Nhưng đồng thời, ta cũng nghe thấy một giọng nói khác “Đừng có phủ nhận nữa, mình chính là Doanh Doanh! Người đàn ông bên cạnh mình lúc này trước kia từng là phu quân hết lòng thương yêu mình tha thiết. Còn tiểu nha đầu bị dỗ đi chỗ khác kia chính là cốt nhục ruột thịt của mình...”

Đôi mắt lại ướt nhòa, bất giác ta đành phải nhìn sang hướng mình vừa đi tới. Hoàn toàn không hề thấy thân hình nhỏ bé xông lại quẩn lấy chân mình.

Lúc này nếu nhìn thấy Tương Tư, không biết cô bé sẽ khóc quấy đến mức nào để giữ chân ta, hoặc lại kéo phụ vương của mình cùng ta quay về Bắc Đô. Thực sự không nhìn thấy vẫn tốt hơn.

“Đừng khóc nữa...”

Thuần Vu Vọng đột nhiên lên tiếng, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên lau khô góc mắt ta, cảm giác ấm áp truyền tới từ ngón tay khiến ta tột cùng hoang mang.

Ta đã khóc sao? Ta vẫn tưởng bản thân lòng dạ sắt đá, cho dù đổ máu cũng quyết không bao giờ rơi lệ. Thế nhưng gần đây ta thường xuyên đau lòng, xót xa rồi rơi lệ buồn bã.

Sau đó, ta lại nghe thấy Thuần Vu Vọng than thở “Nàng đừng có ép ta. Ta không muốn nhìn thấy nàng rơi lệ, trong lòng chẳng nỡ rời xa, chỉ sợ sẽ lập tức đưa nàng quay về Nam Lương luôn đấy. Tàn gia nàng sau này gặp phúc hay họa đều chẳng liên quan tới ta, ta chỉ quan tâm mình nàng là được rồi.”

Ta vội vã quay mặt đi “Ai thèm khóc? Chỉ là có hạt bụi rơi vào mắt ta mà thôi.”

Giọng nói của ta thậm chí đã nắc nhen vì khóc “Đến lúc nào thì nàng mới bỏ cái tật cứng miệng chứ?”

Bộ dạng Thuần Vu Vọng lúc này vừa đáng tức lại vừa nực cười, thanh âm đột nhiên cũng nhen ngào.

“Ta biết nàng đã nhớ lại một số chuyện... Ít nhất thì, cũng nhớ ra chúng ta từng yêu thương lẫn nhau... ta đã đợi nàng năm năm rồi, nếu đã có được tin tức của nàng, thì cũng chẳng ngại chờ đợi thêm một thời gian nữa. Càng không bận tâm...”

Ngài than dài một tiếng, đôi môi mềm mại ấm áp đã ập tới, nhẹ nhàng trao ta nụ hôn. Ta bất giác động tình, cổ họng tắc nghẹn, hai tay đã vòng qua ôm lấy cổ ngài, nép sát vào người ngài.

Cây cối khẽ lay trong gió, dưới nền trời xanh ngọc, từng đám mây trắng trên trời tựa như những bông hoa.

Hơi thở hai người giao thoa, đôi khi lại xen lẫn những tiếng hỗn hển bên tai, trái tim lại phiêu diêu tự tại, dường như đang vi vu trên trời xanh, mây trắng.

Ngài thì thêm bên tai ta “Doanh Doanh, đừng gả cho người đàn ông khác. Hãy đợi ta.”

Ngài gọi ta là Doanh Doanh. Thế nhưng ta vẫn bất giác đáp lại một tiếng, thì thầm bên tai ngài “Ta sẽ đợi chàng.”

Ngài dường như cực kỳ vui sướng. Nụ cười hạnh phúc hiện lên trước mắt, khiến ta say đắm lạ thường. Ngài cuối cùng cũng phải buông ta ra dù rằng tột cùng lưu luyến, lúc tiễn ta lên ngựa, mặt trời đã lên cao.

Ta ngồi trên lưng ngựa, tay chân mềm mại, lúc đưa mắt nhìn về phía ngài, ngay cả bản thân cũng cảm nhận được nỗi luyến lưu chẳng thể diễn tả bằng lời.

Mới cách cuộc chia ly cùng ngài hôm qua trước phủ họ Tần có một ngày một đêm, ta không những chẳng kiềm chế được mà có tiếp xúc thân mật cùng ngài, đồng thời cũng thực sự bắt đầu tin rằng bản thân chính là Doanh Doanh, thậm chí còn có kế hoạch ở cạnh bên ngài lâu dài...

Ngài mặc y phục trắng tuyết, đứng dưới ánh nắng mặt trời, cả người trông như đang khoác lên một vầng sáng dịu dàng. Đích thực đủ khiến cho người ta choáng váng, mê mẩn. Thế nhưng lúc ta ngồi cao trên lưng ngựa, thì tâm trí đã hồi phục lại được ít nhiều.

Sau khi cầm tay, mắt lệ đầm nhòa, vào lúc chuẩn bị thúc ngựa chạy đi, ta đột nhiên lại thốt lên một câu phá vỡ không khí lúc này “Tối qua, rồi sáng nay chàng và Tương Tư đã bỏ thứ gì đó vào trong ly trà của ta đúng không?”.

Nụ cười trong sáng của ngài đột nhiên trở nên giảo hoạt “Đúng vậy.” Ngài nói “Có điều hoa Giải Ưu đó chỉ có tác dụng với mỗi Doanh Doanh mà thôi, bởi vì ta đã từng cho nàng dùng một lượng cỏ Vong Ưu lớn.”

Hoa Giải Ưu? Cỏ Vong Ưu? Đó là thứ gì chứ?

Ta đang định hỏi kĩ, ngài đột nhiên nói tiếp “Tối qua, ta còn lên nàng làm một chuyện nữa.”

Ta bất giác hỏi thêm “Là chuyện gì thế?”

Ngài mỉm cười, trông còn gian giảo hơn cả hồ li.

“Ta đã tặng cho Tư Đồ Lãng một tay nải, trong đó đựng chiếc yếm và trâm cài tóc của nàng.”

“Chàng...”

Ta kinh hãi, giơ tay quất chiếc roi ngựa lên người ngài. Ngài chẳng hề né tránh, lại đập mạnh một chưởng lên lưng ngựa.

Ngựa kinh hãi rú một tiếng, nhấc chân phi về phía trước. Ta còn ngồi chưa vững, chiếc roi tự nhiên mất chuẩn xác, chẳng chạm được đến mục tiêu.

Lúc phần nộ quay người lại lườm, ngài đã chấp tay sau lưng mỉm cười dịu nhẹ “Nếu như vậy hắn vẫn chịu lấy nàng, hôm khác ta sẽ tặng cho hắn một con rùa già trăm tuổi.”

Trước nay ta chưa từng nghĩ, một người đàn ông có nụ cười xuất trần, tuyệt đẹp như vậy cũng có lúc bật cười thô bỉ, vô sỉ đến thế.

Đáng tiếc con ngựa đã phi đi quá xa, đợi đến khi ta nắm dây cương, nhìn lại ngài đã biến mất rồi. Nơi mà ngài đứng trước đó, trống trải không một bóng hình, tất cả chỉ còn lại ánh nắng chói chang. Còn trên cành cây cao cao, vẫn treo một chiếc điều giấy. Con bướm bướm lớn cùng một con bướm bướm nhỏ, bay bay trong gió, vô cùng tự tại... Ta thậm chí dường như vẫn có thể nghe thấy tiếng cười khúc khích, vọng lại từ một nơi rất xa xôi, tiếng cười vui vẻ, hạnh phúc.

Trong lòng ta lúc này tràn đầy sầu muộn và bất lực không biết phải hành động thế nào, suốt dọc đường đi để ngựa tự phi, đến lúc quá mệt, mới tới được cổng thành Bắc Đô.

Còn Thẩm Tiểu Phong đã phi ngựa nhanh chóng đuổi kịp theo ta từ lâu rồi. Bình thường nàng ta lúc nào cũng oanh oanh liệt liệt, thế nhưng nói cho cùng vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, tối qua tận mắt chứng kiến ta thân mật cùng Thuần Vu Vọng, nên vẫn còn cảm thấy thẹn thùng.

Ta cũng chẳng hề tự tại, chỉ giả bộ không bận tâm, bất giác gắng hỏi “Tương Tư đã biết ta rời khỏi đó chưa?”

“Có lẽ?”

“Vị Chấn Vương đó đợi khi người đi rồi mới sai người gọi chúng ta về, tiểu thư Tương Tư hân hoan bước vào phòng. Thuộc hạ nghe nói người đi rồi, nên vội vã nhảy lên ngựa rời khỏi. Lúc ra khỏi cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc inh ỏi của tiểu thư Tương Tư. Tiểu thư cứ thét gọi ‘mẫu thân’ liên hồi, khóc lóc như thể trời đất sắp sụp xuống vậy...”

Sống mũi ta cay xè, vội mỉm cười nói “Đứa trẻ nào cũng vậy cả. Cô bé có phụ vương ở cạnh bên rồi, khóc quấy một lúc rồi sẽ thôi ngay.”

Thẩm Tiểu Phong gật đầu, im lặng một hồi, rồi thận trọng hỏi ta “Đại tiểu thư, tiếp theo người dự định làm thế nào?”

“Cái gì làm thế nào?”

“Người thị nữ lúc này cùng chăm sóc tiểu thư Tương Tư với thuộc hạ... có tên là Nhuyễn Ngọc, nói rằng người chính là thê tử của Vương gia bọn họ... nếu không có tiểu thư Tương Tư ở đây, suýt nữa thuộc hạ động thủ với nàng ta rồi. Thế nhưng nàng ta nói có đầu có đuôi, nghe cứ như là thật vậy.”

“Nàng ta... nói cái gì?”

“Nói rằng đại tiểu thư đã từng cùng Vương gia làm phu thê ba năm, tiểu thư Tương Tư chính là con gái ruột thịt do Đại tiểu thư sinh ra, là cốt nhục với người, một giọt máu đào hơn ao nước lã. Cho nên Đại tiểu thư, một Đại tướng quân có thể đi ra từ trong máu lửa chiến tranh mới có thể đối xử với tiểu thư Tương Tư tốt đến vậy. Còn nữa, nàng ta còn nói có người đã hạ thuốc hại Đại tiểu thư quên đi mọi ân ái trong ba năm đó...”

“Vậy người có tin không?”

“Thuộc hạ không tin...” Nàng ta liếc nhìn sắc mặt ta, lại nói “Thế nhưng... từ trước tới nay thuộc hạ chưa từng thấy Đại tiểu thư như vậy. Đại tiểu thư không chỉ là Đại tiểu thư của Tàn gia mà còn là... tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế chúng ta nữa...”

“Tướng quân Chiêu Vũ của Đại Nhuế...” Ta miễn cưỡng mỉm cười “Nhị tẩu... chắc sắp sinh rồi nhỉ?”

Thẩm Tiểu Phong giơ tay ra nhẩm đếm “Cũng đã được bảy tháng rưỡi rồi, chỉ còn hai tháng nữa thôi. Lúc đó chắc vẫn còn nóng, giữa trời nóng mà phải ở cữ, e là chẳng dễ chịu chút nào.”

Ta gật đầu nói “Có thể chuẩn bị nhiều băng tảng một chút, tìm một căn phòng mát mẻ để Nhị tẩu sinh con. Mong rằng.... là một nam đinh.”

“Đúng thế, tử tôn trực hệ của Tần gia chúng ta thực sự quá ít ỏi...”

Cuối cùng ta đã chuyển đổi chủ đề thành công, nên cũng thấy thoải mái hơn trước rất nhiều.

Kinh hải tĩnh mộng, khi trường hoàng hóa bích(*)

(*) Đây là câu thành ngữ Trung Quốc. Tương truyền đại phu của Lưu Văn Công, Đại thần Châu Kính Vương, ngậm oan mà chết, máu ngài chảy xuống biển biến thành bích ngọc. Sau này, mọi người dùng câu thành ngữ này để chỉ những người trung trinh cương trực.

Lúc quay về Tàn phủ, những người đi theo ta đêm hôm qua đều đã quay về cả rồi.

Viên trưởng sự vội đến nghênh tiếp, vừa sai người dắt ngựa đi, vừa mỉm cười lên tiếng “Cuối cùng tướng quân đã về rồi. Nhị công tử sai người đến hỏi rất nhiều lần. Nếu người còn chưa về, chắc là phải phái người đi tìm mất.”

Ta liền hỏi “Có chuyện gì gấp sao?”

Viên quản sự liền đáp “Cũng chẳng có việc gì gấp gáp. Chỉ là Nam An Hầu giờ tị qua đây, đã chờ người trong thư phòng từ rất lâu rồi.”

Ta nghe vậy không khỏi lặng người. Ta thừa nhận mình đã bị Thuần Vu Vọng mê hoặc, thực sự dự định thoái hôn, ít nhất cũng nghĩ cách đề trì hoãn ngày thành hôn, thế nhưng ta hoàn toàn không biết nên mở miệng nói với Tư Đồ Lăng thế nào.

Đặc biệt là sau khi nghe thấy Thuần Vu Vọng thừa nhận đã đưa những thứ đó đến cho Tư Đồ Lăng, ta thật không biết phải đối mặt với ngài thế nào cho phải.

Ngài đối xử với ta tốt không cần bàn, hết lần này đến lần khác cùng ta bước qua những thời khắc khó khăn nhất trong cuộc đời, vậy mà ta cũng hết lần này đến lần khác khiến ngài thất vọng.

Lần này, lại càng là một nỗi nhục nhã khôn cùng. Đừng nói một người đàn ông tôn quý kiêu ngạo như ngài, cho dù chỉ là một người đàn ông bình thường, bị người ta dẫm đạp lên tôn nghiêm, cũng đã tức đến trào máu.

Tần Triệt cũng đang đợi ta. Thấy ta về, Nhị ca thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi “Muội đã dùng bữa trưa chưa?”

Ta đang định đáp lại, Nhị ca đã đổi giọng nói “Trước tiên vào gặp Nam An Hạo đi đã. Ngài ấy có gì đó khác thường lắm. Lúc trưa dùng bữa, ngài ấy chẳng ăn miếng nào, chỉ uống hai bình rượu. Có phải muội lại làm gì khiến cho ngài ấy không vui rồi không? Văn Văn, không phải Nhị ca nói muội đâu, lúc bình thường dẫn binh sĩ đánh trận, đương nhiên phải cứng rắn một chút. Thế nhưng đối với đàn ông, thì muội vẫn nên mềm mỏng đôi chút thì tốt hơn. Đặc biệt là đối với người như Tư Đồ Lăng, chỉ một lòng một dạ dành tình cảm cho muội, nếu muội có được chút dịu dàng của con gái, tự nhiên sẽ biến sắt đá thành chỉ mềm. Chưa nói đến việc hai người đều vui vẻ, thoải mái, ngay cả người ở bên cạnh cũng không dám xem thường Tần gia chúng ta.”

Ta thậm chí còn chẳng dám đáp lại, đành cứng đầu đi vào bên trong.

Thẩm Tiểu Phong đang định theo ta vào, liền nghe thấy Tần Triệt gọi lại “Tiểu Phong, người lại đây.”

Thẩm Tiểu Phong vội vã đáp lời, rồi đi về phía Tần Triệt. Ta biết rõ Tần Triệt nhất định muốn hỏi Thẩm Tiểu Phong về chuyện tối qua, ta muốn ra hiệu cho nàng đừng nói, thế nhưng liệu trước chuyện này không giấu giếm được, huống hồ Thẩm Tiểu Phong đã theo hầu Tần Triệt từ khi còn nhỏ,

đương nhiên cũng có tâm tư riêng của nữ nhi, hoàn toàn chưa hề từ bỏ tình cảm vì Tần Triệt đã thành thân. Cho dù ta có ngăn cản, chỉ sợ nàng ta cũng không chịu giấu giếm Tần Triệt.

Dù cho ta tránh né thế nào, cũng chẳng thể tránh nổi nhát đao thần cơ diệu toán của người đàn ông mà tối qua đã ân ái quần quýt chém tới. Nhát đao đó đã chặt vào giữa ta và Tư Đồ Lãng.

Trong thư phòng im lặng như tờ, hoàn toàn không hề căng thẳng như ta vẫn tưởng tượng. Ta thậm chí còn hoài nghi rằng Tư Đồ Lãng phải chăng đã chờ lâu quá mất hết nhẫn nại mà lặng lẽ bỏ đi.

Thấp thỏm bước vào phòng, ta nhanh chóng nhìn thấy Tư Đồ Lãng.

Ngài đang im lặng ngồi trên chiếc ghế mà ta vẫn thường ngồi khi xử lý công vụ, lặng người nhìn vào một bức tranh.

“Lãng...”

Ta bất an lên tiếng gọi, từ từ bước lại gần, mới thấy ngài ngược mắt lên, bình thản nhìn về phía mình.

Ta liếc nhìn bức tranh trong tay ngài, xấu hổ tới mức đỏ bừng cả mặt. Bức tranh đó chính là bức mà hôm trước Thuần Vu Vọng đã để lại cho ta.

Bức tranh của Tương Tư lại thêm vài nét bút điều luyện của Thuần Vu Vọng. Trong bóng mai đỏ rực, người phụ nữ mặc y phục bình thường, mái tóc buông xõa bờ vai, ánh mắt dịu hiền, đang dắt tay Tương Tư từ từ bước tới...

Cổ họng ta khô khốc, nhất thời không biết nên giải thích thế nào. Có lẽ, cũng chẳng biết phải giải thích từ đâu.

Lúc vẽ bức tranh này, ta vẫn còn tự biện giải cho bản thân, tất cả đều là bị người ta bức ép. Thế nhưng kể từ sau đêm hôm qua, ta đích thực đã phản bội Tư Đồ Lăng. Từ cơ thể đến con tim.

“Xin lỗi ngài.”

Ta ngờ nghệch lên tiếng, rồi định lấy bức tranh từ tay của ngài lại.

Ngài bình thản như không đặt bức tranh lên mặt bàn, từ từ cuộn lại rồi chậm rãi lên tiếng “Nàng đã quay về rồi?”

Mồ hôi đầm đìa, ta chỉ biết nhẹ đáp “Nghe nói ngài đã tới đây từ sớm?”

Nhìn sắc mặt của ngài, không ngờ còn bình tĩnh, hòa hảo hơn so với bình thường mấy phần, chỉ là trong lúc nói chuyện, phảng phất mùi rượu, có thể thấy những điều Tần Triệt nói hoàn toàn không sai, ngài đích thực đã uống nhiều rượu.

Thu lại bức tranh, ngài lại lấy một chiếc bình ngọc đặt trên bàn, sau đó lên tiếng “Đơn dược mà mọi khi nàng vẫn thường dùng, ta đã luyện xong rồi. Tuy rằng đạo này tần suất phát tác nhiều, nhưng bản thân nàng cũng nên tự điều tiết đi. Dùng nhiều quá, không hề có lợi cho bản thân.”

Lẽ nào ngài tới đây chỉ vì đưa thuốc cho ta? Hoặc có lẽ, thứ đồ mà Thuần Vu Vọng đưa tặng còn chưa tới tay ngài?

Cầm chiếc bình ngọc lên xem, chỉ thấy trong đó đựng đầy thuốc, tỏa ra mùi hương quen thuộc. Sớm biết luyện số thuốc này không dễ dàng, ta gần đây thường xuyên phải dùng thuốc sắc, không ngờ ngài đã nhanh chóng đi tìm các nguyên liệu phối thuốc, chuẩn bị đâu vào đấy rồi giao tận tay cho ta.

“Cảm ơn ngài.”

Ta cúi đầu, nắm chiếc bình ngọc trong tay không biết nên nói gì mới phải.

Ngài lại đứng dậy, bình thần mỉm cười nói “Ta hoàn toàn không biết, giữa hai chúng ta đã bắt đầu trở nên khách khí như vậy đây.”

Ngài cầm bức tranh rồi nói “Ta cũng nghĩ, nếu ta muốn lấy bức tranh này từ nàng, chắc là cũng không cần phải nói lời cảm ơn với nàng chứ?”

Ta lặng người, miễn cưỡng mỉm cười lên tiếng “Bức tranh này... thực ra rất bình thường, ngài lấy nó để làm gì chứ?”

“Rất bình thường...” Ngài nhẹ nhàng nhắc lại “Thực sự rất bình thường sao? Thế nhưng ta lại cảm thấy, đối với người trong bức tranh này cùng người vẽ nên bức tranh này, nó hoàn toàn không hề tầm thường chút nào.”

“Không hề tầm thường sao?” Ta hỏi “Lúc ban đầu, ta cảm thấy bọn họ rất tầm thường, thế nhưng gần đây càng lúc càng kì lạ, tại sao ta thường cảm thấy bọn họ chính là những người rất thân thiết với ta?”

Đôi mắt ngài sầm lại, cười nhạt rồi lạnh lùng đáp “Thân thiết? Còn thân thiết hơn cả nàng và ta sao?”

Ta cúi đầu nói “Chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, đương nhiên là thân thiết rồi. Thế nhưng tại sao với những con người đáng lẽ là hoàn toàn xa lạ, ta lại có cảm giác thân thiết lạ thường như vậy? Lẽ nào, ta cũng từng có lúc quên lãng đi những người thân thiết nhất của mình?”

“Nàng? Quên lãng?” Bàn tay ngài siết chặt lại, khiến bức tranh nhàu nát “Tại sao ta lại cảm thấy chính là nàng đã lãng quên đi hôn ước cùng với... tình cảm đã có giữa chúng ta?”

“Không phải...”

Ta theo ý thức định đưa lời giải thích, thế nhưng liền nhanh chóng khựng lại.

Cho dù ta với Thuần Vu Vọng đã từng có cuộc sống phu thê ân ái hạnh phúc bên nhau hay không, thì ngài mới chính là phu quân đã được định ước với ta từ nhỏ. Ba năm trong quá khứ, khi muốn được ẩn cư nơi hoang sơn cùng A Tĩnh, nổi dậy và phải trải qua trong quân doanh giặc Nhu Nhiên, lại còn cả những ân ái mặn nồng cùng Thuần Vu Vọng vào đêm qua... Tất cả những hành động này đều là nỗi nhục nhã và phản bội ta mang lại cho ngài.

Thấy ánh mắt vốn dĩ bình thản của ngài càng lúc càng thêm sắc bén, chẳng khác nào một chiếc đinh đang chĩa mũi nhọn về phía mình, ta càng lúc càng cảm thấy khó chịu, buột miệng thốt lên “Trước tiên chúng ta đừng thành thân nữa. Có lẽ... ngài nên nghĩ tới việc lấy một tiểu thư khuê nữ có đức, có trình, có sắc, có tài của nhà khác về làm thê tử.”

Ngài lập tức vút bức tranh kia xuống bàn, đứng dậy, nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, sát khí đáng sợ nhanh chóng bùng lên, khiến ta gần như chẳng thể nào hít thở.

Ngài lạnh lùng nói tiếp “Nàng bảo Thuần Vu Vọng đưa những thứ này đến cho ta, chính là vì muốn đạt được mục đích này sao?”

Kể từ khi nghe nói Thuần Vu Vọng sử dụng thủ đoạn vô sỉ này, ta liền biết mình sẽ phải đối diện với cảnh ngộ đáng sợ như thế nào. Dù ta có mặt dày mày dạn, không có liêm sỉ đến mức nào, nghe ngài nói vậy đương nhiên là cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mãi lâu sau, ta mới bình tĩnh lại được, nhìn thẳng vào ánh mắt ngài rồi nói “Chuyện này là lỗi của ta, là ta đã có lỗi với ngài. Thế nhưng ta chưa từng cho rằng mình là một người dễ dàng động tình như vậy, ta chỉ muốn làm rõ có phải bản thân đã thực sự đánh mất một phần kí ức có liên quan tới

ngài ấy hay không. Lãng, ta có phải thực sự đã từng sống ở Nam Lương trong thời gian ba năm?”

Tư Đồ Lãng lạnh lùng đáp “Ta trước nay chưa từng nghe nói nàng ở Nam Lương ba năm. Ta chỉ biết năm nay nàng đã ở Nam Lương ba, bốn tháng trời, khi quay về thì đã thay đổi. Nàng có thể tìm ra được lí do hợp lí hơn giải thích cho việc thay lòng đổi dạ này không?”

Ta im lặng không nói gì. Ngài vẫn luôn bao dung, yêu thương ta nhất mực, ta từng nghĩ ngài sẽ là người bạn đời tốt nhất cuộc đời này của mình, thế nhưng ta thực sự chưa từng thay lòng đổi dạ.

Ta đã quen có ngài, dựa dẫm vào ngài, tình cảm dành cho ngài cực kỳ sâu đậm, lại cùng nhau trải qua quá nhiều khảo nghiệm, ta vẫn luôn cho rằng tình cảm giữa chúng ta bình đạm mà vững chắc, sẽ có thể vượt qua mọi phong ba bão tố, cùng nhau đối mặt với sự hưng vong thành bại của Tần gia tại Đại Nhuế.

Thế nhưng kể từ sau khi gặp Thuần Vu Vọng, tất cả mọi thứ đều nhanh chóng thay đổi.

Kể từ khi cả hai đều cận kề với cái chết, mỗi người đều cho rằng nỗi niềm căm hận đã có thể biến thành thanh kiếm sắc nhọn, vậy mà khi quay đầu lại, mới phát hiện mũi kiếm kia phết đầy mật ngọt. Đau không chịu được mà cũng ngọt đến lịm lòng. Thì ra tình cảm nam nữ thực sự chính là mãnh liệt, tràn trề, khi nó ập đến thì chẳng thể nào che chắn được. Chỉ trong một đêm, ta đã hoàn toàn bị đánh bại.

Tư Đồ Lãng lại nói “Nếu ta kiên quyết phải thành thân vào mười ngày sau, nàng sẽ làm thế nào?”

Ta liền đáp “Người ngài lấy là Tần Đại tiểu thư, thế nhưng Tần Tam công tử vẫn sẽ ở lại Tần gia. Hơn nữa... Lãng, ta không cho rằng ngài sẽ ép

buộc ta. Cho dù không thành thân, Tần gia vẫn cứ đứng về phía Nam An Hầu, ta vẫn luôn coi ngài giống như huynh trưởng.”

Khuôn mặt bình thản như mọi khi của Tư Đồ Lăng đột nhiên đỏ rực lên, ánh mắt càng lúc càng đáng sợ, cười nhạt rồi nói “Nàng dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ không ép nàng, chính là vì ta vẫn luôn đối xử tốt với nàng hay sao?”

Ta dịu dàng đáp “Ta nhỏ hơn Lăng sư huynh vài tuổi, ngài tự nhiên sẽ đối xử tốt với ta, tự nhiên sẽ phải chăm sóc ta nhiều hơn.”

Ngài im lặng, chăm chú nhìn về phía ta, một lúc sau mới vội vã quay người bước nhanh khỏi cửa, lạnh lùng vút lại một câu.

“Về phủ ta sẽ sai người mang hôn thư và mọi thứ quy hoàn. Nàng hãy tự lo lấy thân.”

Kéo cánh cửa ra, bên ngoài chính là Tần Triệt với khuôn mặt tột cùng kinh ngạc.

Tư Đồ Lăng lạnh lùng liếc nhìn Nhị ca rồi lại nói thêm “Nàng cũng không cần phải coi ta như huynh trưởng, Nhị ca ruột thịt của nàng vẫn còn ở đây.”

Ngài phát áo, rời đi không hề quay đầu nhìn lại.

Năm đó, chúng ta cùng học nghệ trên núi Tử Nha, ta thậm chí còn nghịch ngợm hơn cả Tư Đồ Vĩnh, mỗi lần gây họa đều liên lụy đến bản thân và mọi người. Tư Đồ Vĩnh tuổi còn nhỏ, luôn luôn cùng ta đi gây họa, thậm chí thường bị sư phụ, sư bá xử phạt cùng nhau. Chỉ có mỗi Tư Đồ Lăng là tuổi nhỏ sớm trưởng thành, mọi việc đều xử lý thỏa đáng, con người lại thông minh hiếu học, rất được các trưởng bối yêu quý, thế nên thi thoảng bị ta hoặc Tư Đồ Vĩnh liên lụy, cũng được phạt nhẹ hơn đôi chút.

Thế nên, mỗi lần bọn ta bị phạt lên động trên núi tự sám hối, lúc ta cùng Tư Đồ Vĩnh mới bảy, tám tuổi vừa đói vừa lạnh, đều chỉ biết dài cổ chờ đợi Tư Đồ Lãng tới tìm rồi cứu giúp bản thân mà thôi.

Ngài thường nghĩ ra cách mua chuộc được mấy vị sư huynh canh giữ, lặng lẽ vào thăm chúng ta, đưa cho chúng ta những chiếc màn thầu, những bát cơm nóng hôi, lại cởi chiếc áo bào bên ngoài của mình xuống, bọc kín chúng ta lại, ôm vào lòng để giữ ấm cho chúng ta, lúc nào cũng bảo vệ chúng ta cho tới tận trời sáng, khi thấy có người tới đón chúng ta xuống núi, ngài mới rời khỏi.

Số lần bị phạt càng nhiều, ngài cũng trở nên thông minh hơn, ngay khi phát hiện chúng ta gây họa, thường cố gắng thu dọn tàn cục trước khi sư phụ, sư bá phát hiện ra lỗi lầm của chúng ta. Một người trầm tĩnh, đoan chính như vậy vì muốn bảo vệ chúng ta, sau đó cũng đã bắt đầu biết nói dối trước mặt trưởng bối mà không hề thay đổi sắc mặt.

Ta thi thoảng cũng hỏi ngài rằng “Lãng sư huynh, tại sao lại đối xử với ta tốt như vậy chứ?”

Còn ngài chỉ dịu dàng xoa nhẹ lên chiếc khăn cuộn đầu ta rồi mỉm cười nói “Ta lớn hơn muội mấy tuổi liền, đương nhiên sẽ đối xử tốt với muội, cũng đương nhiên phải chăm sóc muội nhiều hơn.”

Tư Đồ Vĩnh lại bật cười hỉ hả nói “Lãng sư huynh, đệ còn nhỏ hơn Văn Văn mấy tuổi, có phải huynh sẽ đối xử với đệ tốt hơn nữa không?”

Tư Đồ Lãng liếc qua Tư Đồ Vĩnh, lạnh lùng hum một tiếng, chấp tay sau lưng rồi nói “Đệ đúng là một đứa nhóc nghịch ngợm không hiểu chuyện, nhìn bộ dạng của đệ mà xem, đúng là kẻ thiếu quân giáo.”

Tư Đồ Vĩnh liền ôm đầu kêu than “Ây da, ta thực sự là chẳng có ai yêu quý cả. Cha không yêu, mẹ không quản, ngay cả sư huynh cũng muốn đánh ta, còn ai khổ mệnh hơn ta chứ?”

Tư Đồ Lăng liền kéo Tư Đồ Vĩnh lại, mỉm cười cốc lên đầu ngài rồi nói “Ai bảo đệ nghịch ngợm vậy chứ, từ sáng đến tối chỉ biết gây họa, liên lụy Văn Văn bao lần rồi.”

Tư Đồ Vĩnh nhăn nhó mặt mày “Rõ ràng là Văn Văn liên lụy đệ mà.”

Ta nghe vậy liền véo tai Tư Đồ Vĩnh, Tư Đồ Lăng thì kéo bên tai còn lại, vừa bật cười lớn tiếng, cả ba lại quây phá suốt cả buổi.

Tiếng cười như vẫn còn vang vọng bên tai, vậy mà gió mưa đã âm âm kéo tới. Bởi vì Tư Đồ Vĩnh liên thủ cùng Hoàng hậu Đoan Mộc, càng lúc lại càng tạo ra mối hiềm khích lớn với Tư Đồ Lăng, người đang nắm trọng binh trong tay, bọn họ từ lâu đã chẳng còn được thứ tình cảm chân thành thân thiết như thủ túc năm xưa.

Từ nhỏ ta đã biết tương lai mình sẽ được gả cho Tư Đồ Lăng, lúc nhỏ cũng chẳng hề bận tâm lắm, đến khi quay về Bắc Đô mới dần dần phát hiện ra hôn ước này mang ý nghĩa lớn lao thế nào. Ngài vẫn luôn đối xử với ta rất tốt, thế nhưng ta lại có thể nhìn rõ được người thiếu niên ngô nghê với võ nghệ xuất quần năm xưa rốt cuộc xuất sắc đến độ nào, thân thiết đến độ nào, lại càng thêm phần kính trọng ngài hơn. Chỉ là một khi ngài đối xử với ta quá đối thân thiết, ta thường cảm thấy bất an, thậm chí âm thầm kháng cự, chối từ.

Điều khiến ta càng cảm thấy khó chịu hơn chính là nỗi kì vọng chấn hưng Tàn gia mà phụ thân dành cho mình. Ta bắt buộc phải vào quân đội nơi coi mạng người như cỏ rác, làm một tiểu tướng bị ràng buộc nghiêm ngặt trước các quân quy, bắt buộc phải từ bỏ cuộc sống vô ưu vô lo, thoải mái tự do trước kia, kể từ nay, chỉ biết sống theo quân pháp, quân quy, bắt

cứ hành động lời nói nào cũng phải thận trọng, không được sai sót hay đùa cợt.

Khi hai sự kháng cự đó giao thoa, ta bắt buộc phải trở thành đào binh của Tần gia, ảo tưởng có thể làm một người phụ nữ thôn quê bình phàm. Đáng tiếc, thôn làng bị hủy diệt, A Tĩnh đã chết, giấc mộng tươi đẹp của ta nhanh chóng biến thành cơn ác mộng đáng sợ...

Than dài một tiếng, Tần Triệt đã để xe lăn đến trước mặt ta, phần nộ quát lên “Vãn Vãn, muội có biết mình vừa nói gì, làm những gì hay không?”

Thẩm Tiểu Phong đứng phía sau Nhị ca không ngừng đánh mắt ra hiệu cho ta, để ta đừng có chọc giận Tần Triệt. Ngải nhất định đã nghe Thẩm Tiểu Phong kể lại chuyện đêm qua, đoán chắc sẽ xảy ra chuyện, nên mới đến bên ngoài cửa, nghe hết từ đầu đến cuối đoạn hội thoại giữa ta và Tư Đồ Lăng.

Ta ngồi xuống chiếc ghế gần đó, đưa tay chống trán rồi than “Muội đích thực... không biết bản thân vừa nói gì, làm những gì nữa.”

Tần Triệt liền nắm chiếc ly trà mà Tư Đồ Lăng uống thừa trên bàn, giao tay hất thẳng vào mặt ta rồi hỏi “Vậy muội đã tỉnh táo hay chưa?”

Nước trà đã nguội từ lâu, chẳng nghĩ thấy được hương trà nữa, chỉ còn vị đắng loáng thoáng, sặc thẳng vào mũi, ngấm vào đầu lưỡi.

Ta đưa tay gạt nước trà đọng trên mặt, cũng chẳng bận tâm phần y phục đã ướt đầm nước trà, hạ giọng nói tiếp “Muội rất tỉnh táo, thế nhưng, Nhị ca, tại sao muội lại cảm thấy, bên trong cơ thể vẫn còn một cá thể khác, cũng mơ mơ hồ hồ như là... muội khi còn bé.”

Tần Triệt nheo mắt, nói “Muội không thể mơ hồ. Tần gia chúng ta chẳng thể nào mơ hồ cho được.”

Ta đột nhiên nhớ đến lời nói của Thuần Vu Vọng, bật cười khốn khổ hỏi “Nhị tẩu đã sinh chưa? Tiểu Cẩn... một vài năm nay cũng đã bắt đầu có bản lĩnh rồi. Đợi lần sau xuất chinh, muội sẽ đưa đệ ấy theo, bây giờ là lúc để đệ ấy kiến công lập nghiệp.”

Tần Triệt lập tức hiểu thấu ý định của ta, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, cau chặt đôi mày và nói “Tuổi tác của muội còn trẻ, lẽ nào đã muốn rút lui rồi sao? Với tuổi tác kinh nghiệm cùng tình trạng sức khỏe của Tiểu Cẩn, muội cho rằng có thể gánh vác được cả Tần gia này không?”

Ta liền hỏi vặn “Lúc ban đầu, khi muội vừa quay về từ núi Tử Nha, có mấy người cho rằng muội có thể gánh vác được Tần gia? Rèn luyện nhiều, trải nghiệm nhiều, cạo sát nhiều, lại được các võ tướng trung thành, đáng tin cậy trợ giúp, vạch ra kế hoạch, làm sao lại không thể gánh vác được chứ?”

Tần Triệt than dài “Muội cho rằng với sức khỏe của Tiểu Cẩn có thể chịu đựng được bao nhiêu cạo sát, chinh chiến?”

Cho nên, ta chính là người phải gánh vác Tần gia hay sao? Ngay cả chuyện hôn nhân đại sự của ta cũng bị đẩy vào, cả đời đều phải khổ sở chống đỡ hay sao?

Ta vẫn luôn cho rằng, ta làm như vậy là điều đương nhiên. Thế nhưng ta không biết rằng, có một người đàn ông tên là Thuần Vu Vọng, đã tương tư năm năm, đau lòng năm năm, khổ sở năm năm, tất cả chỉ vì người ái thiếp đã lặn lẽ rời bỏ. Lại còn có một tiểu nha đầu có tên Trương Tư, lặn lẽ mong chờ mẫu thân quay về. Khó khăn lắm cô bé mới chờ được mẫu thân, nhưng lại lần nữa phải đối mặt với nỗi đau đón mất đi mẫu thân ngay trong lúc vui vẻ vì có được gia đình đoàn viên.

Ta có trách nhiệm của mình, ta cần phải gánh vác Tần gia, ta chịu đựng gian khổ, vất vả là điều đương nhiên, thế nhưng dựa vào cái gì mà bắt họ

cũng phải chờ đợi ta không điếm dừng, đau khổ vì ta không bờ bến?

Ta nhẹ nhàng nói với Tần Triệt “Hãy để Tiểu Cẩn vừa điều dưỡng sức khỏe, vừa ở cạnh bên muội học hỏi kinh nghiệm. Muội sẽ chống chọi cho tới khi đệ ấy có đủ năng lực thống lĩnh quân đội Tần gia.”

Tần Triệt nhìn về phía ta đầy lo lắng, nghi hoặc lên tiếng “Vãn Vãn... rốt cuộc muội bị sao vậy?”

“Muội chẳng sao cả.” Ta lắc đầu, đưa mắt nhìn Thẩm Tiểu Phong với khuôn mặt thấp thỏm lo lắng phía sau Nhị ca, lại hỏi “Nhị ca, huynh đã từng yêu thích ai chưa?”

Tần Triệt lặng người, ánh mắt khẽ chuyển đi, như thể đang nhìn về phía Thẩm Tiểu Phong, nhưng đến sau cùng cũng chẳng quay hắt lại, chỉ bình thản nói “Ta đương nhiên là yêu thích Nhị tẩu của muội rồi, nàng là thê tử của ta mà.”

Ta mỉm cười nói “Ừm, yêu thích một người, điều quan trọng nhất chính là đừng có làm lỡ giờ hạnh phúc của người ấy. Ta cũng không muốn làm hỏng cuộc đời của người khác.”

Ta không thể để Thuần Vu Vọng khổ sở chờ mong, lại càng không thể bắt Tư Đồ Lăng phải tốn công trông đợi. Có lẽ đây chính là kết cục tốt nhất.

Tần Triệt cau chặt đôi mày, từ từ đẩy xe lăn ra phía sau, không ngờ lại nói một câu giống y hệt Tư Đồ Lăng “Vãn Vãn, muội hãy tự lo lấy thân.”

Thẩm Tiểu Phong nhìn Nhị ca đầy lo lắng, do dự một hồi, cuối cùng cũng theo ngài rời khỏi. Thị nữ một khi đã trưởng thành thì cũng không giữ lại nổi. Đáng tiếc không phải ta muốn gả là có thể gả đi được.

Trên danh nghĩa Thẩm Tiểu Phong là thị nữ, thế nhưng đã ở trong Tần phủ lâu năm như vậy, chẳng khác nào người thân của Tần gia. Năm đó lúc còn hầu cận Tần Triệt, tình ý ẩn chứa trong ánh mắt của Thẩm Tiểu Phong cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Thế nhưng Tần Triệt không hề động lòng, vẫn cứ phái Thẩm Tiểu Phong sang chỗ ta, sau đó lấy một Nhị phu nhân xuất thân cơ hàn.

Thi thoảng Nhị phu nhân cũng nhìn chăm chú vào Thẩm Tiểu Phong với ánh mắt chứa đầy hờn ghen và bi thương của người phụ nữ. Còn Thẩm Tiểu Phong cũng lặng lẽ nhìn lại Nhị tâu, ánh mắt cũng có hờn ghen và bi thương như vậy.

Thi thoảng, Tần Triệt sau khi uống rượu xong lại nói với ta rằng “Tiểu Phong xuất thân từ thư hương môn đệ, sau này có thể nhận nàng ấy làm nghĩa muội, rồi chọn một mối hôn sự thật tốt cho Tiểu Phong. Tiểu Phong đi theo muội cũng đã lập được một vài công trạng, đến lúc đó hãy thỉnh chỉ phong thưởng, xem ra cả đời vinh hoa phú quý cũng không phải là việc khó khăn.”

Đôi lúc, Tần Triệt lại sờ lên đôi chân hoàn toàn không thể nào cử động của mình, than thở náo nức “Gả cho một phu quân như ta, có lẽ ngay cả Nhị tâu của muội cũng cảm thấy uất ức. Nếu trước đó ta đón nhận tình cảm của nàng, nói không chừng, sau này chính nàng cũng cảm thấy tiếc nuối.”

Nhị ca đã dùng chữ ‘cũng’. Vậy người phụ nữ mà trước kia Nhị ca không nỡ làm lẽ giờ là ai chứ?

Thực ra Nhị ca dung mạo tuấn tú, tấm lòng bao dung, thông minh cơ trí, cho dù hai chân tàn phế thì cũng đã sao? Nhị ca vẫn cứ khiến cho biết bao thiếu nữ phải nhìn mình bằng ánh mắt ngưỡng mộ, tình cảm.

Chỉ là người thông minh đến mấy, khi gặp phải chữ ‘tình’ cũng mấy ai được tỉnh táo? Còn ta đương nhiên cũng không tránh khỏi mơ hồ. Ta không

những từ chối Tư Đồ Lãng, thậm chí ngay chính thứ đồ mà bản thân đề đầu cũng chẳng thể nào tìm thấy.

Mở bức tranh vừa bị Tư Đồ Lãng vò nát ra, lúc cất nó vào giá sách, ta đột nhiên phát hiện bức tranh mà buổi sáng hôm trước Thuần Vu Vọng vẽ cho ta dường như đã biến mất.

Ta nhớ rõ ràng ngài không hề mang nó theo, sau khi ngài rời đi, ta còn đích thân cuộn nó vào, đặt trên mặt bàn mà. Có lẽ nào bức tranh này cũng đã bị Tư Đồ Lãng nhìn thấy, nhất thời phần nộ xé tan rồi? Thế nhưng trong căn phòng này, ta chẳng hề tìm thấy bất cứ mảnh giấy vụn nào cả...

Ngày hôm sau, phủ Nam An Hầu sai người mang sang một bức thư, lúc mở ra đọc, bên trong chính là hôn thư và giao kết thoả thuận hôn sự của ta và Tư Đồ Lãng do phụ thân ta và Hạ Vương viết, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì khác. Còn ta chẳng những cần thoái hoàn lại hôn thư và giao kết mà còn phải trả lại hết lễ vật làm tin năm đó.

Ta làm sao biết được năm đó nhà họ đã đưa những thứ gì sang làm tín vật, ngay cả hôn thư là do Tần Triệt giữ. Lúc hỏi Tần Triệt, Nhị ca liền nói rằng không biết đã để những thứ này ở chiếc hòm nào, đợi khi nào rảnh rồi mới lật ra tìm được.

Mấy ngày gần đây Nhị ca đều chú tâm chuẩn bị hôn sự cho ta, nếu đã huỷ bỏ thì chẳng phải sẽ rảnh rồi sao? Ta biết Nhị ca vô cùng bất mãn khi ta quyết định huỷ bỏ hôn sự này, nên cũng để mặc Nhị ca không nói thêm gì nữa.

Nghĩ đến trước đó, phủ Nam An Hầu rầm rộ hân hoan chuẩn bị hôn lễ, trong lòng ta cảm thấy tội cùng bất an, đặc biệt sai người đi nghe ngóng tình hình bên Tư Đồ Lãng.

Sau khi trả lại hôn thư, ngài liền nhập cung điện thánh, chắc chắn là muốn trình bày rõ chuyện này, rồi dẫn người xuất thành.

Không ngờ ngài nói rằng tình hình biên giới Nhuế Lương gần đây bất an, giặc Nhu Nhiên lại bắt đầu khiêu khích, ngài không còn tâm trạng thành lập gia thất, xin thánh chỉ đi tuần tra tình hình biên phòng. Nơi ngài đến chính là biên giới Nhuế Lương.

Có lẽ ta cũng nên quay về quân doanh của quân đội Tần gia, trước tiên phải thao diễn binh mã, để chuẩn bị ứng chiến với bọn giặc Nhu Nhiên.

Hai người một Nam một Bắc như vậy, chia cách rất xa, có lẽ cả hai chúng ta đều có thể bình tĩnh trở lại. Ta cũng mong ngài nhanh chóng có thể gặp được một người phụ nữ mà đôi bên cùng có tình cảm sâu sắc với nhau.

Hôm nay, đúng lúc đang dẫn đo liệu có nên đi thỉnh chỉ không, thì trong cung truyền tới chiếu thư của Hoàng Đế, nói rằng Tần Đức Phi bệnh nặng, đang thoi thóp hấp hối, sai ta vào cung gặp người lần cuối.

Tin tức vừa truyền tới, trên dưới Tần gia đều vô cùng hỗn loạn, tiếng khóc ỉ ôi vang lên khắp chốn.

Ta vừa cảm thấy bi thương, lại vừa tốt cùng kinh ngạc. Từ khi quay về, cô cô đích thực ốm bệnh liên miên, thế nhưng lần trước người còn kể cho ta mối tình giữa người và Tư Đồ Tử Diễm, tuy rằng bệnh tình có tái phát, thế nhưng đã đỡ hơn nhiều. Người còn định đích thân xuất cung để tới viếng tế Kỳ Dương Vương, đoán chắc người phải giữ gìn sức khỏe, làm sao đột nhiên bệnh tình lại nghiêm trọng như vậy?

Thế nhưng, người đến truyền chỉ lại chính là đại thái giám Lý Quảng Đức, thân tín của Hoàng Đế Đại Nhuế, chuyện tày đình như vậy, tuyệt đối không thể nào nhầm lẫn được.

Ta vội vã thay đổi y phục, đi theo Lý Quảng Đức ra khỏi phủ. Lúc ngồi lên trên ngựa, ta liền đưa lời hỏi han căn kẽ “Lý công công, cô cô ta bệnh nặng là tin tức từ lúc nào? Mấy hôm trước người vẫn còn thưởng cho ta vài món đồ, tại sao đột nhiên lại thành như vậy chứ?”

Lý Quảng Đức liền đáp “Đúng vậy thừa tướng quân, nghe nói hai hôm trước người vẫn còn dạo chơi trong ngự hoa viên, thưởng hoa cơ, thế mà đột nhiên bệnh tình lại trở nặng. Có lẽ do hôm đó ra ngoài thưởng hoa bị trúng gió, cảm lạnh, cơ thể người bệnh tật lâu ngày yếu đuối, nhất thời không thể nào chống chọi lại được.”

Nghe Lý công công nói cũng có mấy phần đạo lý. Chỉ là nếu đã bị nhiễm lạnh từ hai ngày trước, đáng lẽ bệnh tình phải trở nặng từ hôm qua. Hiện nay người cũng đâu còn bị giam lỏng, tại sao cung nữ hầu hạ bên cạnh không hề truyền tin về?

Trong lòng ta ngơ ngẩn, lần quát roi cho ngựa phi thật nhanh. Lý Quảng Đức đang ngồi trên chiếc kiệu bốn người khiêng, vừa thôi thúc kiệu phu nhanh chóng đuổi theo, lại vừa thét lớn “Tần tướng quân, hãy đi chậm một chút, đi chậm một chút, đi chậm một chút... Tiểu tử tông, người hãy đợi lão nô với.”

Lúc ta phi ngựa tới hoàng cung, Lý Quảng Đức đương nhiên là còn chưa tới kịp, thế nhưng đã có thái giám khác đứng nghênh đón sẵn, lên tiếng chào hỏi “Tần tướng quân đã tới rồi, Đức phi nương nương ở tẩm cung vẫn không ngừng gọi tên húy của tướng quân đó.”

Ta không kịp suy nghĩ quá nhiều, liền xuống ngựa, nhanh chóng bước vào bên trong. Lúc này vẫn là thời tiết đầu hạ, dương liễu thướt tha rủ xuống, các loài hoa như mẫu đơn đều đang nở rộ, cả đường hương thơm ngào ngạt. Ta đi rất nhanh, sau lưng đầm đầy mồ hôi, thứ hương thơm mãnh liệt như vậy ngược lại khiến ta cảm thấy không thoải mái. Lại thêm một đoạn nữa, ta đột nhiên cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Ta liền đi chậm lại rồi còn gọi tên tiểu thái giám dẫn đường “Đây không phải đường dẫn tới cung Dao Hoa mà.”

Tiểu thái giám liền đáp “Hiện nay Đức Phi nương nương không còn ở cung Dao Hoa nữa.”

“Vậy người đang ở nơi nào?”

Tiểu thái giám liếc nhìn phía trước rồi nói “Đức Phi nương nương đột nhiên bị tái phát bệnh cũ khi sang nói chuyện cùng Dương thái phi, lúc đó thái phi liền cho truyền gọi thái y. Thái y nói bệnh tình của Đức Phi nương nương quá nguy cấp, không tiện di chuyển, cho nên, tạm thời người vẫn đang ở bên tấm cung của Dương thái phi.”

Dương thái phi là phi tử của tiên đế, địa vị tuy rằng cao quý, thế nhưng chỗ ở lại hẻo lánh, cách rất xa điện Vũ Anh, cung Vị Ương, cung Dao Hoa... Nhìn kỹ lại con đường đang đi, đích thực là đang dẫn tới tấm cung mà Dương thái phi đang ở.

Thế nhưng lúc này Lý Quảng Đức rõ ràng nói rằng, cô cô hai ngày trước đã bị trúng gió ở ngự hoa viên, lúc quay về cung Dao Hoa mới bị phát bệnh, tại sao giờ lại biến thành lúc sang nói chuyện với Dương thái phi, bệnh tình đột phát?

Ta biết rõ không thoả đáng, liền dừng bước lên tiếng “Hiện nay Hoàng thượng đang ở điện Vũ Anh đúng không? Vừa hay ta cũng nhận được quân tình gấp từ phía biên quan, đang muốn tới bẩm cáo cùng Hoàng thượng. Quân tình lớn hơn trời, ta vẫn nên tới gặp Hoàng thượng trước.”

Tiểu thái giám vội vã ngăn lại “Vậy thì cũng không hề vội trong một lúc.... Đức Phi nương nương sắp sửa không qua nổi rồi.”

Ta chẳng buồn bận tâm, liền quay đầu đi theo đường tắt về phía điện Vũ Anh. Tiểu thái giám vội vã gọi gấp từ phía sau “Tần tướng quân. Tần tướng quân. Không xong rồi, Tần tướng quân đã bỏ chạy.”

Lời nói của hắn rõ ràng không phải muốn gọi ta lại, mà đang thông báo cho một ai đó. Nhất định là có người đã nghĩ ra kế hoạch lần này để ám toán ta, đồng thời đa phần là giấu giếm Hoàng Đế Đại Nhuế, Tư Đồ Hoán mà hành sự.

Phía ngoài cửa bán nguyệt phía trước, chính là cung điện mà chúng phi tần của Hoàng Đế Đại Nhuế đang ở, thấp thoáng thấy bóng cung nữ đi lại. Ta đang đoán xem những người đó chắc hẳn không dám hành sự tại đây, bên ngoài tường đã truyền lại tiếng bước chân tạp loạn kèm theo tiếng áo giáp vang lên.

Ta vội vã dừng bước, nắm chắc thanh kiếm bên thắt lưng. Một đội binh mã ăn mặc chỉnh tề xông vào nhanh chóng, chặn ngay trước mặt ta.

Ta lạnh lùng liếc nhìn, rồi nói cùng tên dẫn đầu “Đây là quy định từ lúc nào đây, người của doanh trại Thần Vũ cũng có thể nhập hoàng cung sao?”

Người dẫn đầu chính là tướng quân Thần Vũ đáng lẽ đang cầm quân đóng trại ở đại doanh phía Đông Nam thành, đây cũng là tâm phúc của Doan Mộc Thanh Thành. Và người có thể tự do ra vào hoàng cung, vốn dĩ chỉ có ngự lâm quân do đích thân Hoàng Đế Đại Nhuế thống lĩnh mà thôi.

Cho dù là ngự lâm quân, nếu không có chiếu dụ, cũng chỉ có thể tuần thị ở bên ngoài hoàng thành, không có chuyện gì không được vào cung, huống hồ là người của doanh trại Thần Vũ?

Ta lại càng khẳng định được có người mượn danh nghĩa của Hoàng Đế Đại Nhuế Tư Đồ Hoán hành sự, thế nhưng tâm phúc của ngài là thái giám

Lý Quảng Đức lại tham dự vào vụ này, còn người của doanh trại Thần Vũ cũng nhập cung, đây dường như đang ám chỉ điều gì đó...

Phong hiệu của tướng quân Thần Vũ và tướng quân Chiêu Vũ chỉ khác nhau có một chữ, nhưng địa vị và thực quyền lại cách nhau xa tắp, hàng ngày nhìn thấy ta, hắn chỉ còn biết cúi đầu hành lễ. Lúc này nghe ta trách hỏi, cũng do dự một hồi, sau đó mới hỏi “Tần tướng quân, mặt tướng chỉ đang phụng mệnh hành sự, xin mời tướng quân theo mặt tướng đi một chuyến.”

Ta cười nhạt nói “Ăn bổng lộc của vua phải làm việc trung thành với vua. Người dám tuân theo mệnh lệnh của họ Đao Mộc, chẳng thêm đặt Hoàng thượng trong mắt hay sao? Dẫn binh nhập hoàng cung, rốt cuộc là định gây tội phạm thượng gì?”

Tướng quân Thần Vũ trán đầy mồ hôi, nhưng vẫn nói “Tần tướng quân tự mình đã làm chuyện khi quân phản quốc, sao còn trách ta bất nghĩa?”

“Nếu ta thực sự khi quân phản quốc, một đạo chỉ ý của thánh thượng, Tần Văn ta sẽ đích thân thúc thủ chịu trói, cần gì phải dùng nhiều binh lính như vậy, lại còn làm chuyện đại nghịch bất đạo, giả truyền thánh chỉ, dụ ta nhập cung?”

Tướng quân Thần Vũ chưa kịp trả lời, phía sau lưng ta đã truyền lại giọng nói của một người đàn ông trung niên “Đừng có nghe theo lời nói hàm hồ của tên loạn thần tặc tử này, Trương Lâm còn không mau bắt hắn lại?”

Quay đầu lại, ta đã thấy huynh trưởng của Hoàng hậu Đao Mộc, Bình An Hầu Đao Mộc Thanh Thành dẫn theo thị vệ nhanh chóng xông tới, định chặt đứt đường lui của ta.

Ta liền lớn tiếng hét “Đoan Mộc Thanh Thành, Tần gia là tướng môn nhiều đời, cả tộc trung liệt, ngài dám hãm hại trung lương, mưu đồ bất chính? Ta muốn đích thân diện thánh vạch tội của ngài.”

Đoan Mộc Thanh Thành lạnh lùng bật cười nói “Tần Văn, người cho rằng người vẫn còn cơ hội đó sao?”

Hắn giơ tay lên “Tần Văn cầu kết Nam Lương, bán rẻ Đại Nhuê, chứng cứ đã đầy đủ, hãy bắt hắn lại cho ta.”

Bọn chúng đã chuẩn bị từ trước, ta vội vàng xuất hành, thậm chí còn bỏ lại đám tùy tùng ở phía sau, lúc này một thân một mình, biết trước hôm nay khó tránh được kiếp nạn, giải thích nhiều như vậy, chẳng qua mong rằng xung quanh có cung nhân âm thầm theo dõi có thể nhanh chóng truyền tin tức ra ngoài, để gọi cứu binh tới.

Người của doanh trại Thần Vũ đã vây chặt lấy ta, lại có cả những cao thủ đi theo cạnh bên Đoan Mộc Thanh Thành mang theo vũ khí sắc nhọn tiến tới...

Luận mưu lược, luận võ nghệ, ta tuyệt đối không kém cỏi bất cứ kẻ nào có mặt tại đây. Thế nhưng một người khó chống chọi lại đám đông, huống hồ xung quanh ta lúc này có đến mấy chục cao thủ. Ánh sáng của thanh kiếm Thừa Ảnh sầm xuống, nhanh chóng bị nhấn chìm trong vô số các ánh đao ánh kiếm chói lóa xung quanh.

Phía sau trúng đao, phần vai trúng kiếm, bàn tay trúng kích. Kiếm Thừa Ảnh đã bị rơi xuống, đầu ta lại bị tấn công mãnh liệt, trước mắt nhanh chóng tối đen.

Vào lúc thần trí sắp sửa mất đi, ta đột nhiên hiểu rằng tại sao bọn họ dám quyết đoán hạ thủ trước ta như vậy. Tần gia thoái hôn, Tư Đồ Lăng lại đang rời khỏi kinh thành, muốn cứu vẫn cũng không kịp. Cho dù ngài còn đang

ở Bắc Đô, sau khi thoái hôn, vẫn còn tức giận nên chưa chắc đã ứng cứu. Trước kia ngài yêu thương, bảo vệ ta bao nhiêu thì bây giờ lại càng căm hận, tức giận bấy nhiêu. Ngày cả ngài cũng không chịu cứu ta, thì còn ai có thể cứu ta được nữa?

Và cả... Tần gia nữa. Điều may mắn duy nhất chính là Trương Tư đã bình an rời khỏi đây rồi...

Phần đầu đột nhiên lạnh giá, lúc vết thương nhói đau bùng tỉnh, ta khẽ rên lên một tiếng, đã cảm thấy tay chân bị trói chặt lại, không thể nào động đậy được nữa.

Miễn cưỡng mở mắt ra, ta thấy Du Cánh Minh mặc bộ y phục oai phong lẫm liệt đang ngồi trước mặt. Bên cạnh hắn có rất nhiều nha sai, tất cả đều là những tên đàn ông tráng kiện, khoẻ mạnh.

Đưa mắt nhìn ra xung quanh, ta thấy có rất nhiều hình cụ, bức tường ẩm ướt bẩn thỉu, mặt đất vẫn còn loang lổ vết máu, hơi thối bốc mùi.

Mái tóc của ta xõa xượi từ bao giờ không biết, khi xô nước lạnh dội lên đầu, ta thấy tỉnh táo hơn nhiều, nhưng cả người ướt sũng, nước nhỏ tong tỏng không ngừng. Khi nước lướt qua vết thương, liền biến thành màu đỏ tươi, thấm bản vào y phục, từ từ tạo thành những mảng nước màu đỏ loang lổ dưới chân.

Ta than dài rồi nói “Làm phiền Du Thừa tướng đích thân tới phòng tra tấn bẩn thỉu thế này, thật sự đã làm vấy bẩn tấm thân ngàn vàng của ngài rồi”

Du Cánh Minh mỉm cười nói “Tần tướng quân quả nhiên không phải người tầm thường. Thật không ngờ một phường nữ lưu mà cũng có thể được phong hầu bá tướng, bước vào triều đình. Có thể thấy được Hoàng

thượng trước kia đã khoan dung đến độ nào mới cho phép chuyện nghịch đảo càn khôn này diễn ra. Lẽ nào Đại Nhuế chúng ta thực sự không còn người nữa rồi sao?”

Ta bật cười đáp “Nếu Đại Nhuế có người, làm sao lại để cho loại người như Du Thừa tướng được ngồi lên địa vị của một Thừa tướng chứ? Nếu Đại Nhuế thực sự có người, làm sao lại để cho đường đường một vị tướng gia xuất hiện trong mật thất, khảo hình một nữ lưu chứ?”

Du Cánh Minh không hề tức giận, liền gõ lên mặt bàn “Tần Văn, đến tận lúc này rồi, người còn định xảo biện hay sao?”

Ta ngẩng đầu, hất đám tóc ướt sũng nước sang một bên, nói “Tần Văn tuy rằng chỉ là phò mã nữ lưu, nhưng cũng là một võ tướng, miệng mồm dù có xảo biện đến đâu cũng chẳng thể sánh bằng Du Thừa tướng.”

Trong triều đình không ai không biết Du Cánh Minh khoa khảo nửa đời không trúng, sau này do quen Đao Mộc Thanh Thành, liền đến làm môn khách, sau cùng dựa vào ba tác lược mà được Đao Mộc Thanh Thành yêu thích, không những trở thành đương khoa trạng nguyên mà sau đó còn gặp được nhiều nâng đỡ, càng lúc càng cao lên, cho tới tận chức Thừa tướng.

Đáng tiếc hắn xuất thân hàn hàn, tuy rằng dựa vào nhà Đao Mộc leo lên được địa vị cao, những con cháu tông thất, công hầu thế gia trong triều đình, ngoài mặt còn khá khách khí, sau lưng có mấy người thực sự kính trọng hắn đâu?

Ta đưa lời châm trích thẳng thắn, sắc mặt hắn bắt đầu khó coi, đập mạnh tay xuống bàn quát “Tần Văn, người cho rằng hiện nay người vẫn còn là Đại tướng quân Chiêu Vũ oai danh hiển hách của Đại Nhuế hay sao? Người đã cấu kết tư tình cùng Chân Vương Nam Lương, mưu hại công chúa, lại còn âm thầm liên hệ cùng Binh bộ Thượng thư của Nam Lương, báo sai quân tình với Nhu Nhiên, khiến cho quân đội Đại Nhuế phải di chuyển về

phía Bắc, cố tình tạo thời cơ cho Nam Lương tấn công biên giới. Con người người nham hiểm độc ác, dụng tâm gian trá, đã phụ tâm tình mà thánh thượng đã dành cho Tần gia nhiều đời.”

Ta cười đáp “Định vu oan giá họa, thì ngài có gì phải nề hà? Nếu ta thực sự có tội, xin hãy đưa ra thánh chỉ do đích thân thánh thượng ngự bút đề ra. Nếu thánh thượng muốn Tần Văn này chết, Tần Văn sẽ không từ.”

Hoàng Đế Đại Nhuế Tư Đồ Hoán là một người luôn niệm tình xưa nghĩa cũ, hành sự nhân từ mềm mỏng, cho dù trong lòng hoài nghi, cũng quyết không bao giờ đối xử bạc bẽo với Tần gia như vậy. Nhà Đoan Mộc dám hành động ngang nhiên, ta nghi ngờ trong hoàng cung đã xảy ra đại sự. Tư Đồ Hoán nếu vẫn còn không chế đại cục, nhất định sẽ không để cho sự việc này xảy ra.

Du Cánh Minh lại cười nhạt nói “Chứng cứ vững chắc, cho dù Hoàng thượng nhất thời không có thời gian rảnh để xử lý người, người cũng đừng hòng trốn tội. Bản Thừa tướng khuyên người hãy biết điều đôi chút, nhanh chóng khai hết các hành vi thông địch mại quốc của người khi câu kết với Nam Lương, để tránh khỏi nỗi đau xác thịt.”

Ta nhắm mắt nói “Trước giờ ta đều ở phương Bắc chống giặc Nhu Nhiên, mùa đông năm ngoái mới tới Nam Lương lần đầu, ngoài việc bị giam lỏng hơn ba tháng trời, sau đó được Thái tử Điện hạ giải cứu, đã bao giờ câu kết cùng Nam Lương chứ? Nếu ngài không tin, cứ việc đi hỏi Thái tử Điện hạ.”

Tuy rằng chẳng thấy ánh sáng mặt trời, ta đoán chắc mình đã bị hôn mê một thời gian khá dài, Tư Đồ Vĩnh nhất định đã biết việc ta bị bắt giữ. Một Thái tử Điện hạ lúc nào cũng chịu sự kìm kẹp, không chế của Hoàng hậu Đoan Mộc như ngài, hơn nữa còn liên quan tới tính mạng, địa vị của bản thân, cho dù muốn tới giải cứu, e là cũng lực bất tòng tâm. Thế nhưng nếu Du Cánh Minh tìm ngài đòi chứng cứ, ngài chắc chắn sẽ đứng ra bảo vệ ta.

Đường nhiên, Du Cánh Minh một lòng muốn định ta đại tội diệt môn, tuyệt đối không bao giờ làm chuyện tự bê đá đập chân mình.

Hắn cười nhạt nói “Cần gì phải hỏi Thái tử Điện hạ. Hiện nay, ta đã có chứng cứ xác thực do đích thân công chúa Thường Hy cung cấp, người khi còn ở Nam Lương đã câu kết tư tình cùng Chấn Vương Thuần Vu Vong, kẻ hầu người hạ trên dưới phủ Chấn Vương không ai không biết. Còn vị tiểu quận chúa trong phủ Chấn vương kia gọi người là mẫu thân... Hôm trước trong Tàn phủ có xuất hiện một cô bé gái, cũng gọi người là mẫu thân, công chúa Thường Hy vừa nhìn là nhận ra, đó chính là nghiệt chủng của Chấn Vương. Tàn Văn, người hãy khai mau, có chuyện này không?”

Công chúa Thường Hy...

Ta mỉm cười khôn khéo “Ta đích thực rất có duyên với cô bé gái đó, nên đã cướp cô bé về đây. Nếu ta bị kết tội vì đã từng tiếp xúc cùng Chấn Vương, vậy thì công chúa Thường Hy cũng từng như vậy, không biết nên xét công chúa tội gì?”

“To gan. Người dám hủy hoại thanh danh của công chúa sao?”

Ta bật cười lớn tiếng “Thanh danh? Công chúa dám nhấn bước vào vòng xoáy tội ác đáng sợ này, lại còn dám nói đến hai từ thanh danh? Du Thừa tướng, hôm nay ngài ngồi trong mật thất này, liệu có còn thanh danh hay không?”

Hắn ‘hum’ một tiếng, đưa tay ra trước ngực nói “Ta thân là Thừa tướng đương triều, đương nhiên là tận trung báo quốc, diệt trừ nghịch tặc mãi quốc, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi...”

Cổ họng ta khó chịu, nhanh chóng nôn một ngụm máu tươi.

Hắn lập tức biến sắc, phần nộ quát lớn “Người còn định chối tội? Hiện nay đã có lời chứng cùng vật chứng từ công chúa Thường Hy, xem người còn xảo biện được không?”

Hắn liền giơ tay ra hiệu, có người liền bê một chiếc khay tới, bên trong có đựng một bức tranh và một cây trâm dài. Bức tranh mở ra chính là bức tranh bị mất trong thư phòng của ta hôm trước.

Còn nhớ lúc đó Thuần Vu Vọng chỉ vẽ đúng chân dung của ta, không hề đề tên tuổi, bởi vậy ta cũng không hề sợ hãi, tiện tay để luôn trên mặt bàn thư phòng. Hôm đó không thấy, ta chỉ đoán là do Tư Đồ Lăng nhất thời phần nộ xé tan, thì ra chính là công chúa Thường Hy nhân lúc ta nói chuyện cùng Tư Đồ Vĩnh đã âm thầm trộm mất rồi lặng lẽ ám toán.

Thế nhưng nhìn kỹ, trên bức tranh đó đã có thêm vài câu từ.

Du Cánh Minh chỉ vào mấy câu từ đó rồi nói “Hai câu từ ‘Khói ám liễu mịt mù, mái tóc huyền buông xoã. Dù cả đời phiêu bạt, nay nguyện vui cùng người.’ Chính là do người đề đúng không? Còn hai câu từ ‘Đôi phi thúy long lanh, đôi uyên ương quần quít. Uyển chuyển không đạt được, quay lại giường quân vương.’ Là do Chấn Vương đề đúng không? Nét bút của người ta không nói thêm, có quá nhiều người đã từng nhìn thấy. Chấn Vương tài năng xuất chúng, cầm kì thi hoạ món nào cũng giỏi, nên cũng có mấy bức tự đã lưu truyền sang nước Nhuế. Dem ra so sánh, đích thực là lời đề của hai người các người không có gì sai sót.

Nhìn xem các người đều là những kẻ xuất thân cao quý, không ngờ một người đề tiện bỉ ổi, thông dịch mãi quốc, một kẻ tham lam mỹ sắc, còn dám tự xưng là quân vương. Xem ra Chấn Vương này cũng không phải là kẻ an phận, nên mới liên thủ với người, một Nam một Bắc ý đồ chiếm lĩnh giang sơn Nam Lương, rồi người cũng nghĩ cách hai tay dâng Đại Nhuế cho hắn luôn, đúng không?”

Ta nghe vậy không khỏi than dài “Du Thừa tướng, ngài nhất định phải đi nghe ngóng, Tần Văn ta xưa nay chỉ đọc binh thư, không đọc thơ văn. Cho người đi mô phỏng nét chữ của ta đã đành, hà tất phải làm mấy câu từ như vậy, khiến cho những người hiểu thấu con người ta, đều biết rõ đây là một kế vu oan giá họa trung thần.”

Du Cánh Minh mỉm cười nói “Đáng tiếc, bản Thừa Tướng xưa nay nghe nói Tần Văn tướng quân giỏi văn giỏi võ, tài trí hơn người, hoàn toàn khác xa so với những kẻ võ phu tầm thường, một hai câu thơ câu từ đoán chắc cũng không hề khó khăn với tướng quân.”

Hắn lại cầm chiếc trâm ngọc lên rồi nói “Chiếc trâm này đã được tìm thấy khi vào tra xét Tần gia, dưới đuôi trâm có khắc hoa văn đặc biệt, là dấu tích của hoàng thất Nam Lương. Có người nhận ra đây chính là chiếc trâm ngọc mà Hiếu Văn Đế Nam Lương đã tặng cho các hoàng tử vào sinh nhật lần thứ năm mươi của mình. Ngày nay chiếc trâm ngọc này của Chân Vương, tại sao lại lưu lạc tới tận Đại Nhuế chứ?”

Chiếc trâm ngọc đó là do hôm trước khi không có trâm dùng, ta tiện tay lấy của Thuần Vu Vọng, thật không ngờ nó lại có lai lịch như vậy.

Khi ta liếc về phía chiếc trâm ngọc đó, liền đoán ngay được Tần gia đã xảy ra chuyện, nghe hắn nói vậy, lại càng khẳng định Tần gia nhất định đã bị người ta lục soát, lúc này Nhị ca, Nhị tẩu cùng đệ đệ, các cháu đoán chắc cũng đang bị giam giữ trong lao tù giống ta.

Tổ đã tan tác, sao còn trứng lành? Đây cũng là điều nằm trong dự liệu. Nếu ta bị lật đổ hoàn toàn, chỉ e toàn thể gia tộc Tần gia cũng phải gánh họa sát thân.

Uổng biết nhau, trái tim bỗng nhớ hoa sen

Biên cương phía Bắc tuy rằng có mười lăm vạn quân đội dũng mãnh của Tần gia chúng ta, thứ nhất là nước xa không cứu được lửa gần, thứ hai, quân long vô đầu, các tướng mỗi người một chủ trương, nhà Đoan Mộc tuy rằng không dám khiêu khích, nhưng đưa lệnh xuống, họ nhất thời cũng không dám hành động.

Đợi đến khi họ Tần bị diệt toàn môn, nhà Đoan Mộc có rất nhiều cơ hội từ từ đối phó với mười lăm vạn đại quân hỗn loạn như rắn mất đầu, tha hồ gây áp lực, dùng lợi lộc mê hoặc, phân hóa, cùng lắm thì lại mở rộng cửa lớn trước giặc Nhu Nhiên, kiểu gì cũng có thể tiêu trừ bớt thế lực và tầm ảnh hưởng của quân đội Tần gia, rồi dần dần chiếm lợi thế...

Trong lòng ta vô cùng lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn cứ bình thản như không, điềm đạm lên tiếng “Cho dù ta và Thuần Vu Vọng thi thoảng có trao đổi qua lại, cho dù ta đã từng có tư tình với Thuần Vu Vọng, thì sao có thể chứng minh ta thông địch mãi quốc? Ta đã cắt đất hiến thành hay là lãnh binh nhập nước địch chứ?”

Du Cánh Minh liền nói “Việc này thì cần người phải tự mình khai nhận. Nam An Hầu tuổi trẻ tài cao, trí dũng song toàn, lại đã đính hôn ước với người từ nhỏ, nếu người không hề có giao ước thỏa thuận bản thủ gì, thì sao lại chịu thoái hôn với Nam An Hầu, rồi làm những chuyện thông gian cùng vị Chân Vương đó chứ?”

Câu nói của hắn thực sự là khó nghe, thế nhưng nghĩ cho thật kỹ, ta và Thuần Vu Vọng đích thực là danh bất chính ngôn bất thuận. Ta có thể tự

nhận bản thân phóng túng, không coi tam tông tứ đức, tam trình cửu liệt là gì, thế nhưng trong mắt người khác lại trở thành một con người dâm dăng, lẳng lơ.

Ta từ từ đáp. “Tần gia chúng ta đời đời trung liệt, không ai không biết, cho dù Tần Văn ta vô đức vô năng, cũng không dám phụ lại hồng ân của Hoàng Đế, làm ra những chuyện thông địch mãi quốc. Ta khuyên Du Thừa tướng đừng có lãng phí thời gian với Tần Văn ta nữa, thực sự căm ghét ta thì cứ một đao chém chết cho nhanh chuyện.”

Sắc mặt Du Cánh Minh tái đi rồi quát “Bản Thừa Tướng đã nhiều lần đưa lời khuyên nhủ, tại sao ngươi vẫn ngoan cố cứng đầu?”

Ta nhắm mắt lại không thêm bận tâm đến hấn nữa.

Tên mưu sỹ đứng phía sau lưng hấn lúc này đã lên tiếng “Tướng gia nhân từ, thế nhưng đối với những tên cứng đầu cứng cổ như vậy không dùng đại hình chỉ e ả sẽ chẳng chịu khai nhận.”

Du Cánh Minh liền nói “Vậy thì... ta đành phải cho ả được toại nguyện. Chỉ là Tần tướng quân đã lẫn lộn trên sa trường nhiều năm, e là chẳng hề bận tâm đến những hình phạt tầm thường.”

Tên mưu sỹ kia liền cười nói “Nghe nói hình bộ mới tạo ra được thứ hình cụ mới rất thú vị, tuyệt đối không gây thương tổn đến tính mạng Tần tướng quân, nhưng cũng đủ để khuất phục Tần tướng quân.”

Không bao lâu sau, ta liền thấy bọn sai dịch bê một lò than cháy rực rỡ, bên trong có đặt một thanh sắt dài. Ta tưởng đó là mấy thanh sắt để in dấu trên người, khi tên sai dịch nhắc lên mới thấy, một hình cụ trông như chiếc chùy, hơn nữa còn không hề bằng phẳng, trên đó có rất nhiều đầu sắt nhọn đã bị lửa nung cháy đỏ.

Du Cánh Minh liền hỏi “Đây là hình cụ gì vậy?”

Viên mưu sỹ liền nói “Thứ hình cụ này có cái tên rất đẹp, gọi là hoa hạnh trong mưa xuân. Đặt hình cụ này lên da thịt sẽ để lại những chấm đỏ, vừa hay phù hợp với một nhân vật phong lưu tuấn mỹ như Tần tướng quân đây.”

Du Cánh Minh gật đầu đắc ý, mỉm cười hỏi ta “Nhìn Tần tướng quân tuy rằng đã lăn lộn trên đại mạc gió cát mấy năm trời, thế nhưng làn da vẫn rất nõn nà, nếu để lại đầy những vết sẹo đó trên người, chỉ e sau khi chết đi sẽ chẳng thể nào đẹp nổi.”

Ta bật cười nói “Ngay cả lúc còn sống còn chẳng bận tâm đến đẹp xấu, huống hồ là khi đã nhắm mắt xuôi tay? Ngay cả Du Thừa tướng với bộ dạng như vậy mà còn dám sống trên đời, gặp gỡ mọi người thì ta còn sợ cái gì nào?”

Về đắc ý trên khuôn mặt của Du Cánh Minh chẳng giữ được bao lâu, liền quát lớn “Con tiện nhân, ngươi muốn chết đúng không?”

Ta cười nhạt, cũng chẳng nói gì thêm nữa. Những gì cần đến rồi sẽ đến, muốn tránh cũng chẳng thể tránh nổi. Còn về việc hấn có thể khiến ta chết hay không, chỉ e hấn chẳng thể nào quyết định.

Du Cánh Minh phát tay áo “Dùng hình! Xem ả ta còn cứng miệng được đến lúc nào.”

Khi tấm áo khoác ngoài bị xé ra, tên sai dịch do dự một hồi, đến sau cùng cũng không dám xé rách phần y phục trong của ta.

Một tên sai dịch khác cầm thanh sắt nung trong chậu lửa, giơ tới trước mắt ta, kinh hãi một hồi rồi mới vội vã quay mặt đi, ấn thứ hình cụ được gọi là ‘hoa hạnh trong mưa xuân’ kia lên trước ngực ta.

Phần y phục mỏng manh bên trong đã bị hơi nóng xuyên qua, mùi hương thoang thoảng từ y phục dần bị khóa lấp bởi thứ mùi do thịt đốt cháy quen thuộc. Con đau đớn kịch liệt, thấu tim. Ta khẽ rên một tiếng, có điều đã bị ản khuất khi tiếng xích sắt tay chân vang lên.

Thứ hình cụ này áp trên da thịt mãi mà chẳng rời đi, trước mắt ta đã tối sầm, cơn đau liên tục dồn dập khiến đầu óc cũng choáng váng, bên tai vang lên lời nói đầy tính huyễn hoặc của Du Cánh Minh “Nói đi, ngươi đã giao ước với Thuần Vu Vọng như thế nào, định bán đứng giang sơn Đại Nhuế chúng ta ra sao?”

Ta nghiêng rặng, nói rõ từng từ từng chữ “Ta chỉ biết Du Cánh Minh ngươi đã vì lợi ích riêng tư hãm hại trung lương, dự định bán đứng giang sơn Đại Nhuế chúng ta.”

Hình cụ lập tức đã dịch chuyển, mang theo cả da thịt máu xương của ta, sau đó lại đặt vào chậu than đỏ rực kia, tiếng da thịt bị thiêu cháy vang lên tanh tách một hồi rồi mới yên tĩnh lại.

Đầu đinh trên thanh sắt đã biến thành màu đen, khi đặt trên phần đùi của ta, ta thậm chí còn chẳng thèm rên rỉ, tay chân chỉ vùng vẫy theo bản năng, tất cả thần kinh đều đang tập trung lại một chỗ, lặng lẽ vô thanh chống cự, kháng cự lại nỗi đau đớn kịch liệt.

Trong phòng tra khảo, khắp nơi đều là mùi máu thịt bị thiêu đốt cùng mùi khói khét khó chịu... Ta nghiêng chặt hàm răng, chỉ coi như không hề nghe thấy những lời ép cung càng lúc càng nặng nề, đánh thép, lạnh lùng chịu đựng từng cơn đau truyền tới.

Sau đó, khi cuối cùng chẳng thể nào chịu đựng thêm được nữa, toàn bộ thần kinh tập trung cao độ đột nhiên như thể đứt quãng, ta liền bất tỉnh nhân sự...

Ta lần nữa tỉnh lại khi bị dội nước lạnh, toàn thân đau đớn như bị dao cắt, đôi mắt lâu lắm mới có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật.

Trong nước lạnh này nhất định có pha thêm rất nhiều muối, khi dội lên người khiến ta đau đớn đến run rẩy. Thế nhưng ta vẫn cứ lạnh lùng nhìn về phía Du Cánh Minh, nụ cười trên khuôn mặt hắc đường như đã cứng đờ lại. Tên mưu sỹ đứng sau hắc cũng đã ngậm miệng, bất an thu tay trong áo, rồi nhìn về phía Du Cánh Minh.

Mãi lâu sau, Du Cánh Minh bình thần như không quay người đi rồi hỏi “Tần tướng quân của chúng ta là người đã trải qua nhiều sự việc, chút hình phạt này dường như chẳng hề nhằm nhò. Người còn thứ nào thú vị, mới mẻ hơn không? Mau lôi ra thử xem?”

Viên mưu sỹ liền hạ giọng nói “Còn một thứ nhả nhận hơn, có tên hồng mai mặt tuyết...”

Du Cánh Minh liền trợn mắt nhìn về phía ta rồi thét “Tần Văn, bản Thừa tướng hỏi người thêm lần nữa, rốt cuộc người có khai nhận hay không?”

Ta cười nhạt rồi từ từ lên tiếng “Không khai thì người định làm gì? Du Cánh Minh, tốt nhất là người hãy giết chết ta luôn, đừng để ta có cơ hội lật thân. Ta đã mấy lần quay lại từ địa ngục, ngay bản thân ta cũng không biết được bản thân mình rốt cuộc là người hay quỷ, cho nên hoàn toàn không bận tâm chết thêm một lần nữa, xuống địa ngục thêm một lần nữa. Thế nhưng, Tần Văn ta cũng xin lập lời thề tại đây, nếu ta có thể sống mà ra khỏi nơi này, nhất định sẽ khiến cho cả nhà các người từ mẹ già cho tới con cháu người đều lần lượt xuống địa ngục, từng người, từng người một.”

Du Cánh Minh nhìn thẳng vào mắt ta một hồi, dường như có phần sợ hãi, lập tức quay đầu sang nói với viên mưu sỹ của mình “Người đã từng thấy ai hung hãn ác liệt như vậy chưa? Thực sự giống như một hòn đá kê hố xí, vừa thối vừa cứng.”

“Đúng như vậy, thực đúng là lòng dạ rắn rết, tâm địa ác độc...” Viên mưu sỹ cười nhạt, cố gắng lái theo khẩu khí của Du Cánh Minh, có điều giọng nói lại yếu đuối đi vài phần.

Có lẽ cảm thấy biểu hiện của bản thân lúc này quá mức hạ tiện, đê hèn, Du Cánh Minh ngồi thẳng người dậy quát lớn “Đâu chỉ là lòng dạ rắn rết, tâm địa ác độc, ả hoàn toàn là một ác ma, yêu nghiệt. Chôn sống năm vạn hàng binh tay không tấc sắt, đây có còn là chuyện do con người làm không? Tàn Văn, tất cả mọi thứ ngươi phải chịu đựng ngày hôm nay đều là báo ứng, là báo ứng, là những gì ngươi đáng nhận được. Ngươi muốn kêu oan, thì đến tìm Diêm Vương ấy. Để xem lúc đó năm vạn oan hồn chết nơi đất khách quê người đó có tha cho ngươi không?”

Ta không nghĩ như vậy, liền bật cười ha hả nói “Ta đã biết từ lâu rằng trọn đời trọn kiếp này ta sẽ phải sống trong địa ngục A Tỳ(*). Thế nhưng Du Thừa tướng an tâm, ta không hề cô đơn. Ta nhất định sẽ lôi từng người đang ở trong căn mật thất hôm nay cùng ta xuống địa ngục A Tỳ, đời đời kiếp kiếp không bao giờ được luân hồi chuyển kiếp.”

() Địa ngục A Tỳ là chỉ địa ngục đau khổ nhất, trong đó tội nhân bị hành hạ liên tục. Địa ngục là tám loại, loại khổ nhất gọi là ngục A Tỳ. A Tỳ nghĩa là không ngừng nghỉ, không gián đoạn. Có sách dịch địa ngục A Tỳ là Địa ngục vô gián. Không được hiểu nhầm địa ngục là cõi sống dưới đất, ngục từ dưới đất. Địa ngục chỉ có nghĩa là cõi sống khổ hơn cõi người rất nhiều, khổ hơn cả cõi sống của súc vật nữa.*

Căn mật thất nồng nặc đầy mùi máu tanh lúc này vang vọng tiếng cười khoái trá của ta, vô cùng đáng sợ, thực sự như chốn âm ti địa ngục vậy. Đám sai dịch hoảng hốt, sợ hãi, quay sang nhìn nhau. Mặt Du Cánh Minh biến sắc, vội vã xua tay “Dừng hình, dừng hình. Ta muốn xem xem, là xương cốt người cứng hay là hình cụ của Bộ hình chúng ta cứng?”

Đám sai dịch không dám chậm trễ, liền nâng hai chân ta lên, cởi giày tất ra, lấy chiếc đinh sắt dài một thốn, xuyên mạnh vào gót chân, rồi dùng búa...gõ mạnh vào đó.

Ta nghe rõ ràng tiếng xương bị đinh xuyên vào, không chịu đựng nổi thét lớn, nhưng rất ngắn ngủi, sau đó nhanh chóng bất tỉnh nhân sự. Nhưng ta cũng nhanh chóng tỉnh lại, bởi vì gót chân còn lại cũng bị cắm dính vào đau đớn.

Một tờ giấy trắng lớn nhanh chóng được đặt trước mặt ta, Du Cánh Minh đứng dậy, nụ cười thô thiển, chấp tay sau lưng nói “Nếu là tên tội phạm khác, ta cũng chẳng muốn làm lãng phí một tờ giấy tốt vậy đâu. Thế nhưng Tần tướng quân vẽ hoa mai, dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải cất giữ, trân trọng. Sau này nhà ai có quý, treo lên tường nói không chừng có thể tránh tà. Cái này được gọi là lấy độc trị độc, lấy ác khắc ác, đúng không?”

Toàn thân ta đầy rẫy vết thương, từ lâu đã đau đớn đến mức không đứng dậy nổi, mà đứng rồi thì cũng chẳng vững, gần như ngồi tuột xuống đất. Còn đám sai dịch đã tiến lên phía trước, xóc ta dậy, đạp lên hai chân bắt ta phải đi trên tờ giấy trắng đó.

Đầu đinh được làm theo hình hoa mai sáu cánh, hai chân bước đi, máu tươi chảy xuống, ta kêu rên đau đớn không ngừng, quả nhiên đã tạo được rất nhiều đóa hoa mai.

Mấy tên thị vệ cường tráng của Du Cánh Minh lúc này chột tới, giơ tay thương ta vài cái bạt tai rồi thét “Tiện nhân, không phải ngươi rất hung dữ sao? Định giả chết hả? Xem ngươi còn dữ được nữa không?”

Đám sai dịch lại được ra hiệu, liền lấy hình cụ hình chùy được nung nóng nện mạnh vào phần lưng của ta...

Sau khi rên thét thảm liệt, quay lại nhìn, ta đã chẳng còn nhìn thấy đám sai dịch như hóa thân của lũ quỷ dữ, chỉ thấy những bông hoa mai đỏ thắm trên tấm giấy lớn, đột nhiên lan nhanh, nở rộ, lấp lánh trước mắt...

Rừng mai, sắc xuân rạng rỡ, mai đỏ như lửa. Sắc đỏ thắm thiết, không ngừng rơi lên bàn tay ngọc ngà thon thả tinh khiết. Đôi môi đỏ thắm, mềm mại chu lên, thổi những cánh hoa mai trong lòng bàn tay khiến chúng lay động, dịu dàng múa lượn trong không trung thái hân hoan, hạnh phúc.

Cánh mai đỏ thắm càng lúc càng đẹp tươi, bàn tay năm ngón mềm mại, múa may theo nhịp, hoa rơi người múa tạo thành bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Người đàn ông áo trắng ngồi giữa rừng mai, thưởng rượu, xem sách, ngắm hoa, quan sát mỹ nhân. Nụ cười dịu dàng như say, đôi mắt đen láy tinh khiết, ánh lên cả bầu trời xanh trong chẳng khác nào một viên minh châu quý giá.

Người thiếu nữ tay hứng cánh hoa đột nhiên bật cười nghịch ngợm, tung hết cánh hoa lên đầu người đàn ông áo trắng. Người đàn ông áo trắng chẳng hề né tránh, nở nụ cười đắm say, tuyệt đẹp, khẽ lắc một nhịp, cánh hoa vương đầy khuôn mặt và y phục ngài tung bay. Ngài mỉm cười rồi từ từ ngân nga:

Nệm xanh cỏ mịn khắp bờ đê

Quang đăng yển bay thong thả về.

Hoa mọc bên đường xinh tựa gấm

Một cảnh ngả ngả gió Đông sang.

Thiếu nữ trợn to đôi mắt xinh đẹp, linh động hiểu kì gặng hỏi “Chàng phát ngáy gì thế? Ở đây làm gì có một cánh ngã ngả gió Đông sang, hay hai cánh ngã ngả gió Tây về chứ? Chỉ vài ngày nữa, chúng ta đi hái quả mai đầu tiên về thì còn chấp nhận được.”

Người đàn ông áo trắng ôm bụng cười lớn, đặt cuốn sách sang một bên ôm thiếu nữ vào lòng, hôn lên má nàng rồi nói “Nha đầu, nàng mới chính là một cánh ngã ngả gió Đông của ta.”

Thiếu nữ then thùng lên tiếng, đưa tay ôm lấy cổ ngài, hôn nhẹ lên đôi môi ngài, trao nụ hôn say đắm rồi hỉ hả cười nói “Sai rồi, Vọng ca ca mới là một cánh ngã ngả gió Đông của ta. Cả cuộc đời này chàng có muốn trốn cũng chẳng trốn được, có biết không?”

Người đàn ông áo trắng gật đầu, đầu môi men dần trên phần cổ trắng trẻo của nàng, thì thầm lên tiếng “Ta không trốn, ta đương nhiên là không trốn rồi. Tại sao ta lại phải trốn chứ? Cả cuộc đời ở nơi này, ngắm hoa mai, ở bên nàng, ở cùng những đứa con của chúng ta... thì ta chính là người vui vẻ, hạnh phúc nhất trong thiên hạ này. Cuộc đời này, có được nàng, ta coi như đã không uổng phí một kiếp người.”

Thiếu nữ khẽ thở, vừa nắm lấy vạt áo của người đàn ông áo trắng vừa lên tiếng “Cả cuộc đời ở lại nơi này sao? Nói ra thì cũng cô đơn quá. Vọng ca ca, rảnh rồi thì chúng ta ra ngoài chơi nhé. Bên ngoài hình như rất là náo nhiệt, có rất nhiều chuyện thú vị.”

Người đàn ông áo trắng than dài “Làm gì có nhiều chuyện thú vị chứ? Lòng người hiểm ác, thế sự khôn lường, làm sao mà được an nhàn tự tại, phong cảnh tuyệt đẹp như chỗ chúng ta?”

Thiếu nữ nghe vậy, liền há miệng cắn lên vai người đàn ông một miếng rồi nói “Chàng từ sáng tới tối đều dỗ ta lên đỉnh đồi ngồi ngắm trời ngắm đất, ra khỏi cửa thì giấu giếm ta kĩ càng như thể quân trộm cướp vậy. Ta cứ

thích ra ngoài chơi, ta cứ thích trải nghiệm xem thế nào được gọi là lòng người hiểm ác, thế sự khôn lường?”

Người đàn ông áo trắng khẽ kêu rồi mỉm cười khổ sở “Ngồi ngắm trời ngắm đất thì có gì không tốt chứ? Người ngoài chế giễu thế nào là việc của họ, trong lòng mãi nguyện, cuộc sống tốt lành mới là điều quan trọng nhất đối với chúng ta. Ay da...”

Bàn tay trắng trẻo linh hoạt nắm vào chỗ nào đó, khẽ dùng lực, đương nhiên là không vui chút nào.

Người đàn ông áo trắng đau đớn, nhìn thiếu nữ kia bằng ánh mắt phần nộ, lập tức thay đổi ngữ khí “Không sai, chúng ta cũng nên ra ngoài ngắm cảnh xem sao. Đợi Tương Tư lớn hơn đôi chút, đợi khi nào nàng sinh thêm một tiểu đệ đệ cho con bé, chúng ta có cả con trai con gái, lúc đó, mang cả hai đứa đi theo, đi khắp trời Nam đất Bắc, ngắm hết mọi cảnh đẹp trên đời...”

“Đi khắp trời Nam đất Bắc, ngắm hết mọi cảnh đẹp trên đời...”

Người thiếu nữ vừa thốt lên vui vẻ vừa nhìn về phía xa xăm bằng đôi mắt sáng rực, nhưng lại bị người đàn ông kể bên kéo lại, đột nhiên phát ra những tiếng rên khẽ khàng mà khoái lạc, đôi má đột nhiên nhuộm màu đỏ ửng thẹn thùng, lập tức ôm lấy người phu quân dịu dàng mà cũng mạnh mẽ của mình...

Ánh mắt hiền dịu, sắc xuân ngập trời, ánh mai đỏ rực kéo dài đến tận đường chân trời, không ngừng bay lượn trong không trung như yến oanh...

Ngủ say nghe tiếng chim ca

Phá vỡ mộng đẹp, không chốn tìm.

Ta đã nghe thấy câu thơ này từ lúc nào chứ?

Lại lần nữa tỉnh lại dưới làn nước lạnh giá, một con người trước nay chưa từng đọc thơ văn đột nhiên chợt nghĩ đến câu thơ này trong đầu.

Cảm giác mùa xuân dịu dàng vẫn tràn ngập trong tim, lúc tỉnh lại nhìn, vừa hay thấy mình đang nằm dưới mặt đất đầy vết máu loang lổ bản thiêu. Móng tay siết chặt lên sàn đã nứt ra, máu không ngừng tuôn xuống, từ từ tiếp màu cho vũng máu đen đặc dưới chân.

Người thiếu nữ năm đó rắc hoa lên người phu quân mình, đôi bàn tay trắng trẻo, mềm mại, đẹp như bạch ngọc, trông đáng yêu như vậy, thế mà bây giờ đã tàn tạ, bản thiêu đến mức này rồi.

Bàn tay đầy vết máu loang, có của bản thân, cũng có của người khác, có điều ta đã chẳng thể nào phân định nổi nữa. Tám giấy vẽ đầy những bông mai bằng máu đã không thấy đâu. Ta nghe thấy tiếng bản thân đang khẽ bật ho, không ngừng nôn ra máu. Tên sai dịch phía sau tóm lấy tóc rồi kéo lê ta trên mặt đất, vút vào góc tường, trói chặt, để lại một vệt máu dài trên mặt đất.

Phía trước truyền lại giọng tra vấn của Du Cánh Minh “Tần Văn, người khai hay là không khai?”

Ta mỉm cười ghen ngào lên tiếng “Du Cánh Minh vì món lợi riêng hãm hại trung lương, người bảo ta phải khai cái gì?”

Phía trước im lặng một hồi, sau đó là tiếng đập bàn liên hồi.

Lão bí phu kia lại quát lớn “Tiếp tục.”

Tiếp tục...Vậy thì đành tiếp tục thôi! Nếu ta không chết, vậy thì sẽ có cơ hội báo mối huyết hải thâm thù này.

Nỗi khổ đau ngoài da thịt làm sao có thể sánh với nỗi đau khổ cắn hận khắc cốt ghi tâm năm ấy, cho dù cắn hận vẫn cứ phải mỉm cười đối mặt với quân thù? Chỉ cần có một cơ hội sống sót, ta nhất định sẽ không để bản thân chết đi dễ dàng.

Bọn chúng đã dùng các thể loại hình phạt cổ quái, man rợ suốt ba ngày liền. Mỗi ngày đều dùng tay vào lúc ta sắp sửa tắt hơi, sau đó lại lôi ta về phòng giam nghỉ ngơi, thậm chí còn thưởng cho một vài bát thuốc để bồi bổ lại sức khỏe, để ta có thể tịnh dưỡng, chuẩn bị đủ sức gánh chịu những nỗi đau dày vò, tra tấn dã man của ngày hôm sau.

Ta có thể khẳng định, nhà Đoan Mộc hiện nay vẫn còn chưa nắm chắc được hoàn toàn cục thế Đại Nhuế. Cho dù không vì bản thân ta, Tư Đồ Lăng cũng không để chúng dễ dàng đạt được mục đích.

Hoàng Đế Đại Nhuệ Tư Đồ Hoán không biết hiện nay đang ở trong tình thế ra sao. Thế nhưng từ việc bọn chúng dùng trăm phương ngàn kế để moi khẩu cung của ta có thể thấy, nếu ta không thừa nhận, bọn chúng tạm thời cũng chưa dám đẩy ta vào chỗ chết.

Ngay cả việc dùng hình tra tấn ta cũng được khống chế ở mức vừa phải, dù cho nỗi đau đón về da thịt có lớn đến mức nào, khiến con người ta quặn ruột quặn gan thế nào, nhưng đều không trí mạng, cũng không hề thương tổn đến gân cốt.

Ngày thứ ba, sau khi thả ta xuống, ta đã bắt đầu phát sốt.

Cố gắng khiến cơ thể hạ nhiệt độ bằng cách tiếp xúc với mặt đất bản thủ lạnh giá kia, ta chỉ nghe thấy tiếng Du Cánh Minh bình thản lên tiếng “Còn hình phạt nào có thể dùng nữa?”

Viên mưu sỹ lúc này đã chẳng thể nào đáp lại, một viên sai dịch gần đó đành lên tiếng “Nếu muốn tàn nhẫn đau đớn hơn những hình phạt trước đó thì chỉ còn lăng trì mà thôi.”

“Lăng trì... Hầy, đợi khi nào ả ta nhận tội, để Hoàng Thượng đích thân hạ chỉ trừng trị thì thích hợp hơn? Mau nghĩ đi, có còn chủ ý nào khác? Ngài mai... tiếp tục! Ta không tin rằng không làm được, hum!”

Giọng nói của hắn nghe cứng rắn mà tàn độc, nhưng ta cũng cảm nhận chút nhu nhược và do dự trong đó. Nói cho cùng hắn vẫn còn quá nhiều việc cấm kị, trước khi định tội, hắn không dám khiến ta chết. Còn ta đương nhiên cũng không muốn chết.

Sau khi bị vớt vào trong phòng giam, có người vào đút thuốc cho ta, ta cố gắng chống người dậy một hơi uống sạch, có người vào cho ăn cháo, ta cũng nhắm mắt nuốt từng miếng từng miếng một.

Đám ngục tốt ngục nhiên nói chuyện với nhau “Đây rốt cuộc có còn là người nữa hay không? Hơn nữa... lại còn là... phụ nữ?”

“Suýt...” Một viên ngục tốt khác đáp lại “Nghe nói người này chính là Tàn Văn.”

“Tàn Văn? Chính là tướng quân Chiêu Vũ, Tàn Văn? Người... người là phụ nữ?”

“Đúng như thế... Huynh mau nhìn thân thể đó đi, bị dày vò đến mức này, mà ngực ra ngực, hông ra hông, nhìn thôi đã thấy sượng mắt, lại còn khuôn mặt đó nữa... Này, huynh có nhìn kĩ hay không? Thực sự là vô cùng xinh đẹp. Chẳng trách mà Nam An Hầu tâm tâm niệm niệm chỉ muốn lấy Tàn Đại tiểu thư, ngay cả Thái tử cũng có tình ý với người, thì ra đều bị mắc bệnh tương tư vì người.”

“Hum, huynh đừng có suy nghĩ linh tinh, nghe nói Thái tử đã hồi cung, không biết về sau thế nào... Chúng ta vẫn nên giữ cái đầu trên cổ mình cho vững cái đã.”

“Ừm, cũng đúng, cũng đúng. Một lệnh đưa xuống đã lấy đi tính mạng của năm vạn người, hum, quả nhiên là không bình thường... Nếu có thể ngủ cùng người một đêm, có chết cũng cam lòng...”

Ta nằm bất động trên đám cỏ khô ẩm mốc, để dưỡng sức, trong lòng âm thầm nguyên rủa. Những kẻ chết vì đã ngủ với ta một đêm có quá nhiều, còn về việc cam lòng hay không chỉ có trời mới biết được.

Thế nhưng bọn họ còn nói những gì chứ? Thái tử hồi cung? Nói vậy nghĩa là, mấy hôm nay khi ta bị nhục hình hành hạ, Tư Đồ Vĩnh hoàn toàn không có trong hoàng cung?

Vốn dĩ cho rằng, bản thân ngài địa vị chưa vững, nếu vì muốn bảo vệ tính mạng và địa vị có thể cố tình coi như câm điếc trước cảnh ngộ của ta, cũng là điều có thể tha thứ được. Có điều nghĩ lại mối thâm tình của chúng ta khi còn bé, ít nhiều ta cũng cảm thấy không cam lòng.

Nếu đổi lại vị trí, nếu ta không thể cứu được ngài, nhất định sẽ đâm một nhát kiếm lấy đi tính mạng, để tránh ngài phải chịu đựng nỗi khổ sở da thịt thêm nữa.

Ta ở trong ngục, tin tức không thông, ngài lại có rất nhiều tai mắt, ngày nay ngài đã quay về, không thể nào không biết được chuyện của ta, thế nhưng không hiểu liệu có thể mạo hiểm trở mặt với Hoàng hậu Đoan Mộc mà tham gia vào chuyện của ta hay không.

Còn về Tư Đồ Lăng... Ta thoái hôn vì đã dành tình yêu cho người khác, chẳng khác nào đã tát mạnh vào mặt ngài. Với sự kiêu hãnh của mình, e là ta chết đi mới có thể gột rửa hết nỗi nhục nhã, căm hận trong lòng ngài.

Thế nhưng lẽ nào ngài thực sự sẽ từ bỏ sự trợ lực từ Tần gia sao? Thiếu đi sự ủng hộ của mười lăm vạn quân đội Tần gia, một khi để cho họ Đoàn Mộc đắc thế, e là cuộc sống của ngài cũng chẳng tốt lành gì.

Suy ngẫm một hồi, nói cho cùng ta vẫn chưa rút ra được kết luận sau cùng. Còn nỗi đau đớn mệt mỏi lại liên tiếp tràn tới, đầu óc ta càng lúc càng hỗn loạn, chẳng thể nào chống chọi thêm nữa, dù có biết bao chuyện cần nghĩ, cũng đành gác sang một bên, tiếp tục chìm vào giấc mộng.

Ta loáng thoáng nghe thấy có ai đó đang gọi tên mình, ta tưởng mình vẫn còn trong mộng. Thế nhưng vết thương đau đớn khiến ta bất giác rên lên, nhanh chóng tỉnh lại.

“Văn Văn, Văn Văn!”

Tiếng gọi càng lúc càng cấp thiết, mang theo cả tiếng nấc nghẹn, thương xót. Ta mở mắt ra mới phát hiện căn phòng giam tối đen như mực đã treo thêm hai chiếc đèn lồng, chiếu thẳng lên khuôn mặt tuần tú tràn đầy lo lắng cùng đôi mắt đen láy đầm lệ của người đàn ông đang ôm lấy mình.

“Vĩnh... ngài đã lớn thế rồi mà còn khóc sao?”

Ta khẽ rên một tiếng, cúi đầu định lấy tay áo lau lệ cho ngài. Thế nhưng ta không có tay áo. Không những không có tay áo mà ngay cả y phục cũng đã rách nát thảm liệt, chiếc áo yếm bị đốt cháy lỗ chỗ không biết đã rơi ở nơi nào, chỗ kín đáo nhất của người phụ nữ cũng đã lộ ra khỏi y phục không chút thẹn thùng, chẳng trách mà đám ngục tốt kia lại nảy sinh ý đồ xấu xa với một người phụ nữ thân hình đầy vết sẹo như ta.

Phần cánh tay hở ra bên ngoài đương nhiên cũng đầy vết thương, nào là vết bỏng, vết cào, lại còn bị dày vò hết lần này đến lần khác, rồi bị xích sắt cọ vào trở nên sưng phù và tím đen. Vào tiết trời mùa hè nóng bức thế này,

có rất nhiều vết thương đã bắt đầu mưng mủ. Do dự một hồi, ta đành dùng tay lau qua góc mắt của ngài.

Tư Đồ Vĩnh dường như vô cùng mãn nguyện, tự mình lau đi nước mắt, miễn cưỡng mỉm cười, rồi nghẹn ngào lên tiếng “Thấy nàng nằm bất động, gọi bao nhiêu câu mà chẳng hề đáp lại, ta còn tưởng ta đến quá muộn. Văn Văn, nàng phải chịu khổ rồi.”

Ba ngày này, ngay chính bản thân ta cũng chẳng còn nhớ đã bị hành hạ, dày vò bao nhiêu lần nữa, không biết đã chịu bao nhiêu hình phạt, chảy bao nhiêu máu, thế nhưng ta chưa hề rơi lệ một lần nào. Vậy mà khi nghe thấy lời này của ngài, trái tim ta chua xót, nước mắt đã long lanh.

Đến sau cùng, ta bình thản như không đáp “Cũng chẳng có gì, ta đã rèn luyện trong đao guom, lửa đốt nhiều năm, coi như là vừa mới tham gia một trận chiến ác liệt. Có điều, ta chẳng thể nào ngờ được, lần này địch thủ bày ra mai phục không phải là giặc Nhu Nhiên hay người Nam Lương mà lại chính là người Đại Nhuế chúng ta.”

“Là ta không tốt, không ngờ ta đã trúng kế diệu hồ ly sơn của bọn họ, một lòng muốn hành động trước Tư Đồ Lăng, không ngờ người bọn họ muốn đối phó thực sự lại là nàng.”

Ngài thân trọng bế bổng ta lên, kiểm tra vết thương, càng lúc càng thêm kinh hãi, càng lúc lại càng thêm đau lòng.

Ngài thì thầm nói “Trời đất ơi, bọn chúng... rốt cuộc đã dùng những hình phạt gì với nàng thế này?”

Ta thì thầm đáp “Vĩnh, ngài hỏi sai rồi. Ngài phải hỏi là, còn có hình phạt nào không gây nguy hiểm tính mạng mà bọn chúng chưa dùng cho ta?”

Ngài im lặng không nói, chỉ ôm ta chặt hơn, áp má sát vào mặt ta rồi hôn nhẹ lên vầng trán của ta.

Ta bất an, quay đầu “Thái tử, đừng làm như vậy... người ta rất bản...”

“Văn Văn, ngày còn bé ta bị người ta đánh đập dồn vào góc tường, nàng cũng chẳng hề chê ta bản. Hai chúng ta cùng nhau lên động ở núi Tử Nha úp mặt sát hổi, vừa lạnh vừa đói, ngồi trong sơn động lạnh giá bản thiêu, cả hai chúng ta ôm chặt lấy nhau để truyền nhiệt, cũng chưa hề chê nhau bản thiêu. Có điều lúc đó, lúc đó...”

Lúc đó, Tư Đồ Lăng thường hay lén lút chạy tới, đưa cho chúng ta thức ăn nóng hổi, lại khoác y phục ấm áp của mình lên người chúng ta, sau đó giang rộng đôi tay, ôm chặt chúng ta vào lòng. Sơn động lạnh giá ẩm ướt trên núi đó, ngày nay mỗi lần nhớ lại, đều đem lại cảm giác ấm áp và hạnh phúc cho chúng ta. Ấm áp đến mức hiện nay hổi tưởng lại, trong lòng lại cảm thấy chua xót lạ thường, nước mắt không kìm được từ từ tuôn khỏi bờ mi.

Tư Đồ Vĩnh nhẹ nhàng đưa tay vuốt nhẹ qua mí mắt, lau khô hàng lệ rồi thận trọng ôm ta chặt hơn. Cánh tay của ngài vẫn cứ chắc nịch như hổi niên thiếu.

Chỉ nghe thấy ngài hàm hồ thì thầm bên tai “Hổi đó... là do ta đã quá ích kỉ. Nàng... nàng đáng lẽ có thể sống một cách vui vẻ, hạnh phúc, vô ưu vô lo... là ta... là ta...”

Trong lòng ta đột nhiên trào dâng niềm nghi hoặc mạnh mẽ nắm chặt lấy vạt áo ngài, vooiin lên tiếng hỏi “Hổi đó... là lúc nào chứ? Có phải năm năm trước không?”

Ngài không đáp, chỉ ôm ta vào lòng chặt hơn, hơi thở hỗn hển mang theo hơi nước hắt vào vành tai ta. Nước mắt cứ thế tuôn trào lăn qua má rồi chảy

xuống cỏ.

Ta đột nhiên cảm thấy chán nản, than thở “Ba năm đó, đã từng tồn tại hay không, thực sự cũng chẳng quan trọng nữa, chẳng qua chỉ là một giấc mộng mà thôi. Mộng tỉnh rồi, ta vẫn phải đi trên con đường mình cần đi.”

Ngài lại nghen ngào lên tiếng “Trên thế gian này, có người nào mà không sống trong giấc mộng chứ? Thế nhưng mộng cũng có tốt có xấu. Cuộc đời của chúng ta ẩn chứa quá nhiều con ác mộng, thì thoảng gặp được vài giấc mộng đẹp, tại sao lại không thản nhiên mà bước tiếp? Cả đời ở trong giấc mộng đó không tốt hơn sao?”

Ta hoảng hốt, thì thào lên tiếng “Giấc mộng đẹp đó, ta đã từng thực sự gặp được sao?”

Ngài không đáp, cúi đầu nhìn ta một hồi, đột nhiên quay đầu hỏi vọng ra bên ngoài “Đã chuẩn bị xong nước nóng chưa?”

Bên ngoài truyền vào giọng nói của Liễu Tử Quân “Đã được bê tới rồi. Thái tử, bây giờ bê vào trong đó sao?”

“Mau đưa vào đây.”

Có người liền bê một chậu nước nóng lớn vào trong, Liễu Tử Quân không biết lấy đâu ra một chiếc giường trúc khá cũ, lặng lẽ nói “Đặt lên đây tắm rửa sẽ thoải mái hơn... Có muốn ta giúp đỡ không?”

Tư Đồ Vĩnh vội vã dùng y phục của mình che đi phần cơ thể của ta rồi nói “Không cần, không cần. Ngươi mau lui ra. Mau xem xem nữ thái y đã đến hay chưa?”

Đợi khi Liễu Tử Quân ra ngoài, ngài mới nhẹ nhàng đặt ta lên chiếc giường trúc, cởi hết phần y phục đã hoàn toàn không che hết được cơ thể ra,

vội vả lấy chiếc áo khoác ngoài của mình rồi đắp lên người ta, lại kéo chiếc đèn lại gần, xắn tay áo lên, định rửa sạch thân thể cho ta.

Ta bất giác đỏ mặt, nhắm mắt lại rồi nói “Thái tử, ta không dám. Nếu thực sự muốn giúp ta, thì hãy tìm một người phụ nữ tới đây giúp đỡ là được rồi.”

Khuôn mặt ngài cũng khẽ ửng đỏ rồi cười nói “Sao thế, Văn Văn cũng thấy then thùng xấu hổ sao?”

Ta nghe vậy cảm thấy không tự tại “Cũng chẳng phải là then thùng hay xấu hổ. Nếu luận về bổn phận của phụ nữ, ta có bị chìm xuống đáy hồ cả trăm lần cũng chẳng oan ức. Thế nhưng có một vài việc không được như ta mong muốn, ta cũng chẳng muốn tự gây phiền não cho bản thân.”

Chiếc khăn tay ấm nóng nhẹ lướt trên làn da, ngài khẽ kháng lên tiếng “Những ai muốn nghĩ nhiều thì cứ mặc kệ họ đi, cần gì phải tự gây phiền phức cho bản thân. Dù thế nào đi nữa thì nàng vẫn luôn là Tàn Văn năm đó, thường hay nghịch ngợm gây họa khắp nơi cùng ta.”

Ta cũng chẳng buồn nhớ lại bộ dạng của Tàn Văn năm đó, thường hay nghịch ngợm gây họa khắp nơi cùng với ngài như thế nào, lặng lẽ cảm nhận chiếc khăn ấm nóng lau qua vết thương tạo nên cảm giác đau đớn nhưng cũng rất dễ chịu.

Ngón tay ngài chạm vào da thịt, nhẹ nhàng như một người thân thiết đang chăm sóc người huynh đệ tỷ muội của mình, ấm áp mà hòa nhã, nhưng bất giác cũng có đôi chút cảm giác ám muội.

Sau khi cảm giác then thùng ban đầu qua đi, ta cũng bắt đầu cảm thấy bình thản. Ngài lau xong chỗ nào lại kéo y phục xuống, cố gắng để da thịt ta ít lộ trước mắt mình nhất có thể.

Mỗi lần chạm vào vết thương lớn, ngài lại thì thầm hỏi ta “Nàng có đau không?”

Ta chỉ đành đáp lại “Không đau.”

“Chỗ này không đau sao?”

“Không đau.”

“Còn chỗ này thì sao?”

“Cũng không đau nữa. Ngài cứ an tâm.”

Sau cùng, ngài rửa đến phần gót chân, ánh mắt đột nhiên trợn trừng lên, nhưng không còn hỏi ra có đau hay không nữa.

Ta tự mình than thở “Phần gót chân hơi đau. Nếu ngài có thể giúp ta nhổ hai chiếc đinh đó ra, có lẽ sẽ không còn đau đớn nữa.”

Ngài liếc nhìn ta, sắc mặt trắng nhợt, ngay cả giọng nói cũng run run “Được, nhổ ra rồi, thì...thì sẽ không đau nữa.”

Ngài lấy một miếng vải khô cuộn chặt phần đùi đầy rẫy vết thương của ta lại, cố gắng tìm chọn một chỗ không có vết thương nắm vào, ôm chân ta trong tay, rửa hết chỗ bẩn, sau đó thận trọng đưa ngón tay sờ vào phần gót chân bị sưng phù, mãi chẳng thấy thêm động tĩnh gì.

Ta liền nói “Ngài đang gãi ngứa cho ta sao?”

Ngài liền thả ta ra, đột nhiên đứng bật dậy rồi nói “Ta... không dám.”

Ta nghe vậy không khỏi chết lặng người.

Tư Đồ Vĩnh đã bước ra ngoài, gọi Liễu Tử Quân vào. Còn phía sau Liễu Tử Quân lúc này có thêm một viên ngực tốt gày còm, bộ dạng rất tuấn tú, đợi đến khi người này lên tiếng, ta mới biết đây chính là nữ thái y do Tư Đồ Vĩnh truyền tới.

Sau khi kiểm tra kĩ lưỡng, người này lên tiếng “Phần đinh đã găm sau vào thịt, đâm cả vào xương. Ta chỉ có thể lấy dao rạch phần gót chân của tướng quân ra, rồi dùng chiếc kim sắt kéo mạnh ra thì mới được. Tốt nhất... là một lần nhổ ra luôn, nếu không sẽ đau đớn vô cùng.”

Ta mỉm cười rồi nói “Không sao đâu, ta không sợ đau.”

Vị nữ thái y này liền nhìn ta, rồi lấy con dao nhọn ra, nhẹ nhàng lên tiếng “Liều đại nhân, xin hãy ấn chặt chân của tướng quân lại.”

Liều Tử Quân mỉm cười, nhưng không hề động đậy, là Tư Đồ Vĩnh đích thân lại gần, nhẹ nhàng nắm lấy bàn chân của ta.

Nói cho cùng thì vị nữ thái y này đã lo lắng quá, phần gót chân của ta sưng vù mất hết tri giác, chỉ cảm thấy hơi lạnh, lúc máu tươi phun ra, ngược lại khiến ta cảm thấy dễ chịu hơn trước. Thế nhưng lúc nhổ chiếc đinh ra, đích thực là đau đớn đến mức đứt ruột đứt gan. Người động thủ đương nhiên là Liễu Tử Quân.

Đích thực là chỉ một lần rút ra, nhưng chiếc đinh rút ra như thể lôi cả thịt lẫn xương của ta theo cùng, đau đớn đến độ toàn thân ta run lên bần bật, khẽ rên một tiếng, ngồi thụp xuống bất lực.

Tư Đồ Vĩnh nắm lấy bàn chân trái, nhìn ta đầy lo lắng. Đợi đến khi ta ngồi thẳng dậy, lập tức tiến lên phía trước, ôm chặt ta vào lòng rồi nhẹ nhàng đưa lời an ủi “Văn Văn, đã không sao rồi, thực sự không sao nữa rồi.”

Bờ vai ngài rắn chắc mà vững chãi, giọng nói lại run rẩy, sắc mặt trắng nhợt một cách đáng sợ, cứ như thể người vừa bị nhổ đinh ra khỏi gót chân là ngài chứ không phải là ta.

Vị nữ thái y kia vội vã lại gần cầm máu cho ta. Khuôn mặt của Liễu Tử Quân dính đầy vết máu, thần sắc vô cùng cổ quái, thận trọng lên tiếng “Vẫn còn một chiếc, có nên tiếp tục không?”

Tư Đồ Vĩnh phần nộ quát lớn “Đương nhiên là tiếp tục rồi. Để lại chiếc đinh trong gót chân khiến nàng thành tàn tật đấy.”

Liễu Tử Quân không nói thêm nhiều, ra hiệu nữ thái y rạch nốt chân còn lại, rồi cầm kim sắt, rút mạnh ra. Ta khẽ rên lên, thở hắt một tiếng, nắm chặt lấy cánh tay Tư Đồ Vĩnh, cuối cùng đã đau đón đến độ mất hết tri giác.

Đợi đến khi hít thở bình thường, ta đã nằm duỗi người ra, đầu óc choáng váng, tựa vào lồng ngực của ngài không nói lên lời. Nữ thái y liệu thương cho ta xong, im lặng bước sang một bên.

Ta mãi lâu sau mới đỡ hơn, từ từ ngồi xuống, mới phát giác ra chiếc khăn tay và phần y phục che chắn cơ thể mình đã rơi xuống, bản thân lúc này gần như lỏa lồ nằm trong lòng ngài. Chả trách Liễu Tử Quân lại hoang mang như vậy, nhanh chóng bước ra ngoài.

Tuy rằng nói toàn thân ta đầy rẫy những vết thương chẳng chịt xấu xí chỉ khiến cho người ta nhìn vào mà buồn nôn, thế nhưng nói cho cùng nam nữ khác biệt, ôm ấp như vậy, thực sự khiến người ta lúng túng.

Vội vã nhất y phục của ngài lên che lại cơ thể, Tư Đồ Vĩnh lại lặng người nhìn ta, đột nhiên cũng đứng dậy, vội vã ra ngoài, quay mặt vào bức tường rồi nói với nữ thái y kia “Còn...còn không vào trị thương tiếp cho nàng ấy?”

Vị nữ thái y này nhận lệnh, vội vã xách theo hộp đựng thuốc, xử lý vết thương, nặn ra máu đông, rồi bôi thuốc cao lên đó.

Tư Đồ Vĩnh chấp tay sau lưng, bất an đi lại, đoán chắc cũng tự cảm thấy không khí có phần quái dị, miễn cưỡng mỉm cười “Thực ra... hồi nhỏ lúc nàng tắm suối nước nóng ở sau núi, ta thường đến nhìn trộm... Lúc đó chẳng hiểu biết gì cả, chỉ muốn xem rốt cuộc nàng khác biệt ta như thế nào, tại sao lại không thể cùng ở trong một phòng với ta và Lăng sư huynh. Ai ngờ để cho Lăng sư huynh nhìn thấy, liền lôi ta về đánh cho một trận nên thân, sau này không bao giờ dám làm vậy nữa.”

Ta nghe ngài nói vậy không khỏi chết lặng người. Lúc học nghệ, ở phía sau chỗ chúng ta ở đích thực có một suối nước nóng, mỗi khi tắm rửa, đều có các vị sư tử, sư muội đứng trên bờ canh giữ. Bởi vì nơi đó ít người đi lại, mỗi khi luyện võ mồ hôi đầm đìa, thi thoảng ta lại một mình chạy đến tắm rửa, thật không ngờ lại còn có chuyện như vậy xảy ra.

Tư Đồ Vĩnh nói xong, bản thân ngài cũng lặng người.

Sau đó ngài dậm chân, tự mình lầm bầm than thở “Ta nói ra chuyện này làm gì chứ?”

Ngài nói rồi, phất mạnh ống tay áo rồi bước ra khỏi phòng giam. Dưới ánh đèn le lói, ta vẫn có thể nhìn thấy đôi tai đỏ lừng của ngài.

Ta vốn định hỏi rõ Tư Đồ Vĩnh về tình hình trong triều cùng Tần gia hiện nay. Nếu đã bị tra xét, chỉ cần mọi người bình an, ta cũng cảm thấy an tâm hơn chút.

Còn nữa...

Ngài đã quay về đây rồi, vậy còn Tư Đồ Lăng thì sao? Nhiều năm như vậy, tình nghĩa sâu đậm là thế, lại còn mối liên quan lợi ích mật thiết, lẽ nào

ngài lại im lặng ngồi đó nhìn Tần gia diệt vong?

Thế nhưng, Tư Đồ Vĩnh bỏ đi quá nhanh, cơ thể ta thì lỏa lồ, đương nhiên không thể mời ngài vào để hỏi thăm. Ta định để đắp xong thuốc lại hỏi ngài, thế nhưng vết thương lớn nhỏ trên người quá nhiều, đợi đến khi xử lí xong cũng mất rất nhiều thời gian.

Nữ thái y đó hỏi ta “Thứ thuốc này không phải do nô tì điều chế, mà là do danh y ở chỗ Thái tử điện hạ điều chế, khi bôi lên vết thương sẽ hơi đau. Thế nhưng, nghe nói hiệu quả rất tốt, sau này cũng không để lại sẹo quá rõ.”

“Ừm.”

“Liễu đại nhân đã dặn dò, cố gắng đừng để lại sẹo. Có điều những vết bỏng rất dễ để lại sẹo, trước mắt chỉ có thể dùng thứ thuốc tốt nhất để trị xem sao, đợi khi hoàn toàn bình phục lại dùng thêm các thứ thuốc khác điều trị rồi tính sau.”

“Ừm.” Ta đoán vị nữ thái y được phái tới đây nhất định có điểm hơn người, đương nhiên không muốn làm khó, nên liền đáp lại “Cho dù để lại sẹo cũng không sao cả... Đẹp hay xấu, cũng có gì khác biệt đâu?”

Nữ thái y này thuần thực mở một vết thương ra rồi nói “Đương nhiên là có khác biệt rồi. Cô nương nghĩ thử xem xưa nay những hồng nhan họa thủy khuynh quốc khuynh thành có mấy người không phải phường quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn? Thế nhưng người đời cũng thường coi trọng người cao quý, không coi trọng sắc mạo bên ngoài. Có điều cô nương nhìn những thư sinh yếu đuối sau này làm đại quan, cho dù thực sự không bỏ bê người thô tử tào khang từ thuở hàn vi, có mấy người không lạng lẽ hoặc hân hoan lấy thêm mấy người xinh đẹp về làm thiếp?”

Ngừng lại đôi chút, nữ thái y lại nói thêm “Thế nhưng, phụ nữ lại rất nhiều kẻ si tình. Cho nên mới có câu, ‘phụ nữ đa tình đàn ông bạc, tự cô đến nay biết bao người’.”

Nàng ấy không ngừng tay chút nào, dường như đang cố gắng phân tán sự chú ý của ta. Thế nhưng trong lời nói của nàng, ta có thể nhận ra được nỗi bi thương, đau khổ.

Trái tim ta khẽ rung động, đột nhiên nhớ đến một chuyện, bởi vì không biết được thân phận vị nữ thái y này, cũng không thể hỏi rõ, đành dụi dàng lên tiếng “Vẫn còn chưa hỏi quý tính của vị đại tỷ này, xin hỏi?”

“Không dám. nô tỳ họ Quế, người ta thường gọi là cô Quế, năm nay ba lăm tuổi, Thái tử đã sắp xếp cho nô tỳ đến đây chăm sóc Tần cô nương hàng ngày. Nếu cô nương không chê bai, cũng có thể gọi nô tỳ một tiếng cô Quế.”

Nếu tính tuổi tác, vừa hay trùng hợp với vị nữ thái y họ Kim đã tự vẫn tại viện thái y sau khi Thôi Dũng xông vào cung.

Ta âm thầm suy đoán trong lòng, nhưng lại cảm thấy buồn ngủ, mỗi một, chẳng thể nào bận tâm đến cô Quế vẫn còn đang xử lý vết thương cho mình, từ từ chìm vào giấc ngủ. Từng đao, từng đao cứa lên vết thương, vậy mà ta chẳng hề cảm nhận được.

Khi tỉnh lại, toàn thân ta đều cảm thấy êm ái, ấm áp. Đưa mắt nhìn kỹ xung quanh, tuy ta vẫn còn ở trong phòng giam thấy mặt trời, thế nhưng đã được đặt trên một chiếc giường trúc, thay y phục sạch sẽ, đắp trên người một chiếc chăn mềm mại, phía dưới trải một lớp đệm. Các vết thương vẫn còn tiết ra dịch thể, hòa cùng với thuốc cao khiến phần y phục kia bị bẩn, nhưng ta cũng chẳng bận tâm.

Cô Quế vẫn mặc y phục của ngục tốt, ngồi bên góc tường nghỉ ngơi. Thấy ta ngồi dậy, cô Quế liền mỉm cười hỏi “Cô nương đã thấy đỡ hơn chưa?”

Ta lau khô mồ hôi trên trán “Toát mồ hôi toàn thân, nên cũng cảm thấy dễ chịu hơn rồi.”

Cô Quế bước đến trước mặt, gõ vài tiếng vào thanh chấn song của cửa sổ nhỏ trong phòng giam, liền có người mở cửa bước vào, bê một bát thuốc cùng một khay thức ăn. Cô Quế đưa thuốc đến cho ta uống, lại lấy thức ăn gấp từng miếng cho ta ăn.

Ta liền hỏi “Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

Cô Quế theo bản năng nhìn ra bên ngoài. Trong ngục không ngày đêm, cửa sổ nhỏ bé trong hành lang tối đen, đương nhiên là cũng chẳng nhìn thấy gì cả.

“Thái tử đã rời khỏi lúc nào vậy?”

“Cũng... là khi trời gần sáng. Lúc đó, cô nương cũng vừa được bồi thuốc xong. Liễu đại nhân đã thúc mấy lần liền, ngài ấy nhất định muốn thu dọn chiếc giường trúc trước, đích thân bế bổng cô nương lên, đắp chăn rồi nhìn cô nương một hồi lâu mới rời khỏi. Bộ dạng đó trông lưu luyến vô cùng.”

Ta liền than thở “Vậy mà ta hoàn toàn không biết.”

Cô Quế mỉm cười nói “Đã bao lâu rồi cô nương chưa được giấc ngủ ngon? Đích thực lúc đó người đã ngủ rất say. Lần đầu tiên ta gặp được người bị hành hạ đến mức đó mà vẫn còn có thể ngủ say như vậy, cứ như thể bản thân mình không hề bị gì vậy.”

Ta liền nói “Nếu bị thương nặng, vết thương nhiễm trùng, cắt đi tự nhiên không còn thấy đau, không tin cô cứ thử xem.”

Cô Quế vội vã xoa tay rồi nói “Cái này... ta không cần phải thử đâu ? Ta tuy rằng trị bệnh giúp người, thế nhưng từ nhỏ lại rất sợ đau.”

Ta mỉm cười lên tiếng “Ta lúc nhỏ cũng rất sợ đau. Nhớ lúc còn sáu, bảy tuổi, mẫu thân dạy ta nữ công gia chánh, ta bị kim đâm vào tay, bật khóc một hồi lâu.”

“Hả, cô nương cũng biết nữ công gia chánh?”

“Không biết.”

Ta bình thản đáp lại. Ta đã từng cầm kim khâu thùa. Lúc phụ thân quay về thấy mặt mũi ta đầm lệ, lập tức lên tiếng “Con gái của Tàn gia chúng ta còn sợ lớn lên không tìm được phu quân tốt hay sao? Không biết khâu thùa thì đã sao, quan trọng nhất là học cách đối nhân xử thế, hiểu được tùy cơ ứng biến, tốt nhất cũng nên học thêm chút võ nghệ, không để cho người ta bắt nạt thì tốt hơn.”

Chính bởi vì ta không học khâu thùa, nên mới có thời gian rảnh rỗi luyện đao, luyện kiếm, để rồi không đường hối hận, đi lên con đường mà bản thân ta cả đời cũng chẳng quay đầu lại được.

Than nhân tình, còn bạc béo hơn cả tình xuân

Đồ ăn được đưa tới cũng không mấy tinh tế, có điều là vừa miệng. Xem ra Tư Đồ Vĩnh đã lợi dụng địa vị tôn quý của mình để cưỡng ép đám người tại hình bộ này nên ta mới có thể được đối xử như vậy.

Hôm nay cho tới tận sau buổi trưa, ta vẫn chẳng thấy bọn người Du Cánh Minh đến thăm vấn, đoán chắc đã bị Tư Đồ Vĩnh ngăn chặn.

Ngài ra sức bảo vệ như vậy thực sự khiến ta cảm kích, thế nhưng địa vị của ngài vẫn chưa vững vàng, lại còn quá đổi trẻ tuổi, vì ta mà trở mặt với họ Đoan Mộc, cũng chẳng hiểu sẽ gặp hậu quả gì.

Nếu ngài có thể liên thủ cùng Tư Đồ Lăng, hoặc là trực tiếp thuyết phục Hoàng Đế Đại Nhuế hạ chiếu thả người thì ta và Tần gia coi như đã được giải cứu.

Tần gia bị tịch thu nhà cửa, tài sản ruộng đất, tất cả đều là chuyện nhỏ. Chỉ cần thoát khỏi nhà lao, có cơ hội điều động binh mã, thì sẽ chẳng sợ hãi bất cứ ai nữa.

Ta bị giam giữ nhiều ngày, thể lực suy giảm, toàn thân đau đớn, càng cần phải điều dưỡng, nhanh chóng hồi phục lại sức khỏe, thì mới có thể ứng phó được với thế cục biến đổi như hiện nay.

Bởi vì ngón tay từng chịu nhục hình, nên tất cả đều sưng vù chẳng thể nào dùng sức được, may mà có cô Quế đốt từng miếng cho ta ăn. Thấy ta ăn

hết cả bát cơm đầy, lại uống rất nhiều nước canh, cô Quế không khỏi tỏ rõ vẻ khâm phục.

Mấy ngày tiếp theo, mọi chuyện vẫn cứ sóng yên biển lặng như cũ. Người thăm vẫn không tới, Thái tử cũng chẳng hề xuất hiện.

Cô Quế mỗi ngày vẫn ra ngoài nói chuyện với người ta vài ba lần, nhưng rất nhanh sau đó đã quay lại. Mấy món ăn mang tới sau đó thường xuất hiện những món mà ta ăn nhiều hơn so với các món khác, nào là đưa vào các loại vị thuốc khác nhau, nào là mang vào một vài bộ y phục sạch sẽ để thay. Có những vết thương nhỏ mà lại sâu, không thể nào băng bó được, máu cùng thuốc cao thường xuyên khiến y phục bị bẩn, thậm chí còn dính chặt vào vết thương. Ta tuy rằng không mấy bận tâm, thế nhưng cô Quế đều cố gắng hết sức mỗi ngày thay y phục cho ta hai lần.

Hôm nay ta đưa tay ra hiệu đã no, cô Quế mới lấy vài món ăn rồi ngồi xuống mặt đất ăn, sau đó mỉm cười nói "Ta mười lăm tuổi đã theo sư phụ vào vương phủ hầu hạ, đến nay cũng được hai mươi năm rồi, những người cứng rắn, mạnh mẽ như cô nương đừng nói là phụ nữ, ngay cả đàn ông cũng chưa gặp được mấy người."

Ta nhắm mắt lại tịnh dưỡng, từ từ đáp lại "Nếu cô cứ ra vào địa ngục hết lần này đến lần khác, vậy mà vẫn không chết, vậy thì cũng sẽ như ta thôi. Thực ra... chẳng qua đó chỉ là chút máu thịt cùng lắm thì là... chết."

Cô Quế liền đáp "Ta đã từng giúp bạn bè trị thương cho một người đàn ông bị bỏng, vết thương đó mới gọi là thảm. Vết thương của cô nương tuy rằng nhiều, thế nhưng cũng không có những khoảng da thịt bị bỏng lớn, còn có thể hồi phục lại được. Người đó đã chịu khổ sở, dày vò suốt mười mấy năm, sau cùng vẫn chẳng thể nào chiến thắng nổi."

Cô Quế rõ ràng đang muốn ám chỉ chuyện năm ấy, ta cũng dần dần cảm nhận được con người này dịu dàng, thuần lương, thậm chí rất có ý đức, nên

mới cất tiếng nói "Cô cô và nữ thái y họ Kim đã ồm chết kia có quan hệ như thế nào ?"

Cô Quế liền mỉm cười, cũng chẳng còn tâm trạng ăn uống thêm nữa, liền đặt đôi đũa lên miệng bát rồi nói "Kim Châu là sư tỷ của ta. Tỷ ấy... hoàn toàn không chết vì ốm bệnh."

Ta gật đầu nói "Nghe nói người trong lòng của vị đó Thôi Dững đã bị người ta sát hại, cho nên tự vẫn vì tình ?"

"Cũng... không phải tự vẫn vì tình. Tỷ ấy gần như vẫn luôn hồi hận vì bản thân đã gián tiếp hại chết Thôi Dững."

Ta không hiểu cô Quế đang muốn nói điều này là muốn đỡ cho sư tỷ của mình hay là Tư Đồ Vĩnh nhưng lúc này nằm trong ngục tối, cũng chẳng có chuyện gì làm, ta liền nói "Xin rửa tai lắng nghe."

Theo lời cô Quế kể, Kim Châu Kim thái y và cô Quế là đồng môn, năm đó khi Kỳ Dương Vương còn đang ở thời thịnh thế, bọn họ đều theo sư phụ ở lại phủ Kỳ Dương Vương để giúp việc. Kim Châu đã quen biết Thôi Dững từ lúc đó, chỉ là khi ấy Thôi Dững là người được Kỳ Dương Vương trọng dụng, nắm giữ chức quan hộ vệ Tứ phẩm, còn Kim Châu lại chỉ là một người giúp việc thuốc thang bé nhỏ, thấp hèn, bị người ta khinh miệt, xuất thân lại càng thấp hèn, nghe nói là con gái riêng của một kĩ nữ. Hai người tuy rằng tình đầu ý hợp, thế nhưng sau khi Kỳ Dương Vương Tư Đồ Tử Diễn biết chuyện, một lòng muốn tìm một mối hôn sự tốt hơn cho thị vệ thân tín của mình, chỉ sợ Thôi Dững lấy một người phụ nữ như vậy làm thê tử sẽ bị người ta cười nhạo, liền khuyên Thôi Dững chỉ nạp Kim Châu làm tiểu thiếp, và chọn người khác làm thê tử.

Thôi Dững lại rất nghĩa khí, quyết không để cho Kim Châu phải chịu uất ức, tuy rằng không dám làm trái lệnh của Kỳ Dương Vương, thế nhưng mãi mà không chịu lấy người nào khác. Thôi Dững thâm nghĩ thời gian lâu dần,

Kỳ Dương Vương thấu hiểu được tâm tư của mình, tự nhiên cũng làm chủ thay cho bản thân, đến lúc đó sẽ dùng kiểu tám người rước Kim Châu về nhà làm Thôi phu nhân.

Sau đó Kỳ Dương Vương bị người ta ám toán, thất bại hoàn toàn, giấc mộng phu thê suốt đời cùng hưởng phú quý hạnh phúc của Thôi Dũng cũng tan thành mây khói, sau cùng chỉ biết ôm mãi lòng trung thành bất khuất, tiếp tục cùng một số các thị vệ thân tín bảo vệ Kỳ Dương Vương đã thân bại danh liệt, không còn lại bất cứ thứ gì. Lúc này, sư phụ của Kim Châu đã qua đời, hai tỷ muội bọn họ chăm chỉ học nghệ, y thuật cũng không tệ, thế là Thôi Dũng liền âm thầm gọi họ đến trị thương cho Kỳ Dương Vương.

Lúc này, Kỳ Dương Vương mới hiểu được tâm địa cao quý càng quan trọng hơn nhiều so với địa vị cao quý, nhưng cũng chẳng thể tác thành cho hai người được nữa.

Sau đó Cẩm Vương tiếp vị, cô Quế cũng cảm thấy Kỳ Dương Vương chẳng thể nào lật lại được cục thế, đồng thời thương thế càng khó chữa trị khỏi hẳn, chỉ sợ sau này sẽ liên lụy tới bản thân, mượn cớ tổ mẫu qua đời, vội vàng rời khỏi Bắc Đô, quay về quê nhà, tìm một người đàn ông hiền lành chất phác, sau đó thành lập gia thất.

Năm năm sau, phu quân cô Quế bất hạnh qua đời, cũng chẳng để lại mụn con nào cả, vậy là nhà chồng không tiếp nhận cô Quế nữa, nên cô đành quay lại Bắc Đô để tiếp tục nghề cũ.

Cô Quế không hề liên hệ lại cùng Kỳ Dương Vương, thế nhưng vẫn luôn qua lại cùng với sư tỷ.

Lúc này Kim Châu đã được vào trong viện thái y, trở thành một nữ thái y ở trong hậu cung. Các phi tần hoặc các cung nữ mắc phải những bệnh không muốn để lộ ra ngoài, thường hay gọi các nữ thái y tới, đồng thời cũng chẳng phải né tránh, cấm kị nhiều như khi tuyên thái y. Chính bởi vậy

các nữ thái y thường ra vào hậu cung nhiều hơn, thậm chí một số thái giám cũng dần dần thân quen với các nữ thái y.

Thái giám họ Đinh đích thực là ở cung Vị Ương, bởi vì Kim Châu dung mạo xinh đẹp, lần nào gặp cũng đưa lời chọc ghẹo, Kim Châu cũng chẳng né tránh. Thế nhưng Kim Châu cũng từng nói với cô Quế rằng bản thân chỉ muốn mượn chuyện này để nắm rõ động tĩnh trong cung, đặc biệt là các thông tin từ cung Dao Hoa.

Cung Dao Hoa là nơi ở của Tàn Đức Phi, tất cả người hầu kẻ hạ trong đó đều là tâm phúc của Tàn gia, quy định nghiêm ngặt, Kim Châu trước sau chẳng thể nào vào trong được.

Thế nhưng, Kỳ Dương Vương muốn biết Tàn Tứ tiêu thư trong lòng của ngài đang sống như thế nào, vậy nên Kim Châu chỉ có thể nghe ngóng tin tức từ chỗ của thái giám họ Đinh. Hoàng hậu Đoan Mộc không phải nhân vật tầm thường, ít nhất vẫn có thể cái cấm một vài cung nữ, thái giám làm việc nặng nhọc vào trong cung Dao Hoa. Thái giám họ Đinh vừa hay lại là người quản lý những chuyện này, bởi vậy Kim Châu mới giả bộ là một người phụ nữ nhiều chuyện tầm thường, coi thái giám họ Đinh như là tri kỷ không có chuyện gì không nói với nhau, khiến cho tên thái giám này dần dần mất đi cảnh giác, một lòng muốn mỹ nhân được vui vẻ, nên đã thường xuyên nói lại tin tức truyền về từ chỗ Tàn Đức Phi cho Kim Châu nghe.

Sau khi Kỳ Dương Vương chết đi, Thôi Dũng quyết định phải mang bức thư do ngài để lại giao cho Tàn Đức Phi, kết thúc những ân oán tình thù này rồi đưa Kim Châu rời khỏi Bắc Đô, tìm một nơi an bình, hẻo lánh sống nốt cuộc đời còn lại.

Cô Quế hoàn toàn không biết cuối cùng Kim Châu đã tìm đến ai. Lúc nghe được tin tức, Kim Châu âm thầm tới đó thì Thôi Dũng đã bị bắt vào đại lao Bộ hình.

Kim Châu lúc này vô cùng tiều tụy, khóc không thành tiếng. Sợ liên lụy tới sư muội, Kim Châu cũng chẳng nói rõ ràng "Ta đã bị trúng kế của người ta, nên hại chàng rồi. Ta chỉ có thể nói chủ nhân của người đó có quan hệ thân thiết với tướng quân Chiêu Vũ, chẳng thể ngờ lại nữ vì một Kỳ Dương Vương đã chết đi hãm hại Đức Phi nương nương."

Kim Châu lại than thêm "Nếu A Dũng và Tần Đức Phi nương nương xảy ra chuyện, ta dù có chết đi cũng chẳng còn mặt mũi gặp Kỳ Dương Vương nữa."

Cô Quế là một người nhát gan, cũng chẳng dám hỏi thêm, nói vài câu an ủi rồi lặng lẽ rời khỏi.

Không lâu sau, Thôi Dũng bị hại trong lao tù, tiếp đó lại truyền tới tin tức Kim Châu tự vẫn vì tình.

Hậu sự của Kim Châu là do hai tiểu đồ đệ của bà thu xếp dưới sự giúp đỡ của thái giám họ Đinh. Nghe nói thái giám họ Đinh đã chi rất nhiều ngân lượng, lại đích thân sắp xếp mọi chuyện, sau đó còn tìm cơ hội xuất cung khóc lóc thảm thương trước nấm mộ của Kim Châu.

Cô Quế liền quay sang hỏi ta "Cô nương xin hãy nghĩ xem, nếu thái giám họ Đinh bán rẻ tử ty ấy, tự nhiên sẽ phải né tránh tiếp xúc, làm sao lại còn ngang nhiên xuất hiện, chẳng phải sẽ càng khiến người ta nghi ngờ hay sao?"

Ta im lặng một hồi rồi hỏi "Cô Quế, cô nói mình là một người nhát gan, vậy cô cô đang nói những lời này chẳng phải chính là tự gây rắc rối cho bản thân sao? Huống hồ mấy ngày hôm nay cô cô đều ở trong căn ngục này, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lôi vào một cuộc đấu đá đáng sợ trong triều để rồi mất mạng. Thái tử đã ban cho cô cô rất nhiều thứ quý giá đúng không?"

Sắc mặt cô Quế nhợt đi, nhưng nhanh chóng đáp lại "Cứu hai mạng người nhà ta lại cho thêm ba ngàn lạng bạc, cho dù có mất cả tính mạng này, coi như cũng đáng."

"Hà?"

"Năm ngoái tẩu tẩu của ta qua đời, cháu trai cháu gái của ta chẳng còn chỗ nương tựa, liền tới Bắc Đô nương nhờ vào ta, ai ngờ lại gặp phải người xấu, đánh cháu trai ta đến gần chết, lại bán cháu gái mới mười bốn tuổi của ta vào thanh lâu."

"Thái tử điện hạ vì cô cô mà đích thân hỏi những chuyện nhỏ nhặt này sao?"

"Chuyện đó thì không, cô nương... có phải cô nương đã quá đa nghi không?" Cô Quế nhìn ta đầy thận trọng rồi mới nói tiếp "Lúc đó, liền có một người nghĩa hiệp ra đã cứu cháu trai ta, lại tìm người đến chữa trị vết thương, cháu trai ta cầu xin mấy lần, bọn họ lại nghĩ cách cướp cháu gái của ta ra ngoài. Tính đến nay cũng đã nửa năm rồi, lúc đó đoán chắc ngài cũng chẳng hề nghĩ tới việc sẽ dùng tới ta đâu? Mấy hôm trước, người cứu chúng ta đã dẫn ta tới gặp Thái tử, lúc này ta mới biết những người đó là thuộc hạ của Thái tử Điện hạ."

Ta lập tức nghĩ tới mấy nhân vật dị thường quen thân với Tư Đồ Vĩnh như Bát Bảo và Lão Thất, đoán chắc chuyện này là do họ ra tay cứu giúp.

Cô Quế lại tiếp tục nói thêm "Ta nhận lời giúp đỡ, một vì muốn báo đáp công ơn, hai là đích thực cũng vì ba ngàn lạng bạc đó. Mấy nữ thái y như chúng ta chẳng thể mở y quán chữa trị cho người bệnh như những đại phu thông thường, ở trong thôn làng hiện nay, dù y thuật có cao minh tới đâu cũng khó mà kiếm cơm được, ngoài ra cũng bị người ta khinh thường. Ta không hề có mụn con nào, cũng chỉ mong có thể dẫn theo cháu trai, cháu gái nhanh chóng sống hết nửa đời còn lại. Ngày nay hai đứa trẻ đó đã cầm

theo một ngàn năm trăm lạng bạc tạm ứng quay về quê cũ trước rồi, nếu ta có thể sống mà ra khỏi nơi này, đương nhiên là sẽ quay về đó dưỡng lão. Còn nếu ta chết đi, đoán chắc Thái tử cũng chẳng hề xử bạc với bọn chúng. Nghe Liễu đại nhân nói cô nương nảy sinh nghi ngờ kể từ chuyện Tàn Đức Phi nương nương bị người ta hãm hại, ta đích thực cố tình muốn nói rõ ràng chuyện này, không muốn để Kim Châu và Thôi Dững chết một cách mơ hồ, oan ức."

Nếu như suy tính thật kỹ, ta và nhà Đoan Mộc trước kia hoàn toàn không hề nảy sinh mâu thuẫn trực diện. Bởi vì Tư Đồ Vĩnh, cho dù Tư Đồ Lăng và Hoàng hậu Đoan Mộc đấu đá, ghét nhau như nước với lửa, Tàn gia xưa nay vẫn luôn giữ thái độ im lặng. Chuyện Thôi Dững xông vào cung gấp, khiến cho Đức Phi cùng Tàn gia gặp nạn, rồi thực sự cuốn Tàn gia vào vòng xoáy đấu đá tranh giành đáng sợ để rồi sau đó trở thành kẻ địch của nhau.

Bộ dạng của cô Quế lúc này chẳng giống như nói dối, thế nhưng nếu nói Tư Đồ Lăng đã hãm hại Tàn Đức Phi để dẫn tới hại cả gia tộc họ Tàn, ta thực sự không thể nào tin được. Huống hồ, lúc đó, hôn ước giữa ta với ngài vẫn còn, tình cảm cũng tốt, ngài hại Tàn gia chẳng phải tự chặt đứt tay chân của mình sao ?

Nhất thời ta cũng chưa phân biệt được ai đúng ai sai, đưa mắt nhìn vào bốn bức tường giam giữ, ta mỉm cười khổ sở rồi nói "Những người chết một cách mơ hồ, oan ức nhiều lắm. Bọn họ không phải người đầu tiên, lại càng không phải kẻ sau cùng. Có lẽ... ta cũng sẽ chết đi một cách mơ hồ và oan ức tại nơi này mà thôi."

Cô Quế vội vã nói "Không thể nào, nô tỳ vừa nhìn đã nhận ra, Thái tử đối với cô nương là thật lòng thật dạ, cô nương đối với ngài mà nói quan trọng tới mức nào, làm sao ngài nỡ để cô nương xảy ra chuyện chứ ? Thái tử sắp xếp cho ta vào đây, hồi đầu cũng đã nói, ngày nào mà cô nương ra khỏi đây, thì cũng là ngày ta hoàn thành giao ước, có thể quay về quê đoàn tụ cùng gia đình."

Ra khỏi đây? Biến thành xác chết bị người ta lôi ra ngoài vứt đi cũng có thể coi là ra khỏi đây.

Ta không muốn khiến cô Quế sợ hãi, chỉ nói "Cô Quế, cô cho rằng Thái tử có bản lĩnh tới đâu ?"

"Bản lĩnh của Thái tử ? Thái tử đương nhiên là có bản lĩnh lớn rồi. Một khi thiên tử qua đời, thì Thái tử Điện hạ sẽ là người đăng cơ tiếp vị."

"Ngài ấy... chắc cũng sẽ trở thành Hoàng Đế, cũng sẽ đăng cơ, chỉ là..."

Đột nhiên đất trời quay cuồng, đầu óc choáng váng, ta đau đớn đến độ rên lên một tiếng, đưa tay ôm chặt lấy đầu.

Cô Quế vội vã ôm lấy ta, liên miêng đưa lời hỏi "Làm sao thế? Cô nương làm sao thế?"

Mồ hôi toàn thân ta túa ra như mưa. Vết thương chi chít trên người đã chẳng còn cảm thấy đau nữa, phần đầu đau đớn như thể bị ngàn mũi kim đâm, khiến ta cảm thấy quay cuồng đáng sợ.

Bệnh cũ tái phát. Có lẽ bệnh cũ đã phải tái phát từ lâu rồi. Ba ngày liên tiếp bị tra tấn dã man, cơ thể toàn là vết thương, đau đớn vô cùng, mỗi lần mất đi tri giác trong đau đớn, lại bị gọi tỉnh bằng một xô nước lạnh. Ta lúc đó thực sự chẳng thể nào biết được bản thân đau đớn là vì bệnh cũ hay do những hình phạt khủng khiếp kia nữa ?

Ta hít thở một hơi, cố gắng bình ổn lại tâm trạng "Mau đi nói với Liễu Tử Quân, lấy túi... túi của ta vào. Trong đó... có thuốc..."

Đối thủ tại Đại Nhuế còn độc ác hơn cả người mà ta cho rằng là đối thủ của ta tại địch quốc. Ít nhất lúc đó Thuận Vu Vọng chẳng hề thu đi ngọc bội

của ta, còn họ Đoan Mộc đã thu đi hết mọi thứ trong người bao gồm cả ngọc bội, khăn tay, thậm chí cả dây buộc thắt lưng, cứ như thể sợ để lại thứ gì có lợi cho bản thân ta vậy.

Cô Quế nghe vậy lập tức đi tìm người chuyển lời sau đó quay lại, ta đã đau đớn cuộn tròn người lại, hơi thở càng lúc càng yếu, lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Lúc cảm nhận được mấy huyết đạo trên người đau đớn, trước mặt ta lại hiện lên ảo giác. Những ảo giác đứt đoạn, không liên mạch. Trước đây thường là những con người không rõ dung mạo, Thuần Vu Vọng trẻ tuổi, ta lúc trẻ tuổi, ánh mắt, chiếc mũi đột nhiên đều trở nên rõ ràng, nhưng đều là những hình ảnh không hoạt động, lướt qua trước mắt mà thôi. Tất cả mọi cảm xúc vui, buồn, phẫn nộ, oán giận, đều có hết cả.

Lúc chán nản mở mắt ra nhìn, cô Quế đang chậm rãi cầm mấy chiếc kim bạc châm vào mấy huyết trên phần đầu ta. Phần đầu vẫn cảm thấy đau đớn, ngay cả hơi thở cũng yếu đi, mồm miệng đều rất khô rát, nóng rực.

Cô Quế liền hỏi "Cô nương cảm thấy sao rồi?"

Ta chỉ có thể thốt lên "Nước..."

Cô Quế vội vã bê một ly trà đặt bên môi ta, ta chẳng cần biết nóng lạnh thế nào, một hơi cạn sạch, rồi nhắm mắt từ từ dưỡng thần.

Cô Quế thấy ta nằm trên giường hít thở, cơ thể run rẩy giờ đã bình ổn lại, mới rút mấy cây kim bạc kia ra, từ từ ấn vào mấy huyết đạo khác của ta.

Tuy rằng chưa hề dùng thứ thuốc nào, thế nhưng sau khi được cô Quế điều trị, không ngờ trái tim ta đã tĩnh lặng lại nhiều, dần dần cũng hồi phục lại.

Cô Quế lúc này mới hỏi "Cô nương đã bị bệnh này từ khi nào thế? Bệnh đến mạnh mẽ, triệu chứng xem ra vô cùng nguy hiểm."

Ta mệt mỏi đáp "Cô cô hành y hai mươi năm, lẽ nào cũng không nhìn ra được đây là bệnh gì sao?"

Cô Quế liền nói "Nhìn từ mạch tượng, có lẽ do tâm nhược sinh hỏa, khí tri thiếu huyết mà nên. Nếu phân tích theo y lí, đa phần là do ưu tư quá mà tổn thương tì, gan nóng sinh bệnh, tất cả đều do cô nương đã quá đổi lao tâm lao lực."

Những gì cô Quế nói vừa hay trùng khớp với những lời phán của đạo trưởng Vệ Huyền hôm trước.

Ta than dài rồi nói "Ta gần như không hề ngưng dùng thuốc an thần, mọi khi hầu như đều bình thường, thế nhưng triệu chứng không hề giảm nhẹ, ngược lại càng lúc càng thêm trầm trọng."

Cô Quế cười nhạt "Thuốc an thần trị ngọn chứ không trị gốc. Huống hồ một thuốc chứa tới ba phần độc, sử dụng nó càng lâu thì hiệu quả càng giảm, chỉ e độc tính sẽ thâm nhập vào tì phế, sớm muộn gì cũng gây tổn hại đến tính mạng."

Lời này cả Tư Đồ Lăng và đạo trưởng Vệ Huyền đều đã nói rất nhiều lần, ngay cả Tư Đồ Vĩnh cũng đã nhắc nhở ta không ít.

Ta mỉm cười khốn khổ rồi đáp "Thế nhưng ta cũng chẳng thể không dùng thuốc được, phải không? Lúc bình thường thì cũng đành, những lúc chinh chiến trên sa trường hoặc giả diện thánh trên kim điện, để xảy ra bất cứ sai sót gì không phải sớm muộn sẽ tổn hại đến tính mạng của ta mà sẽ lập tức lấy đi tính mạng luôn đấy."

Cô Quế liền nói "Thế nhưng cô nương có biết, dùng thứ thuốc này trường kì mà triệu chứng càng lúc càng nghiêm trọng, rất có khả năng bởi vì thứ thuốc này trị gốc không trị ngọn, chẳng thể nào trị đúng chỗ cần hay không?"

Chẳng thể nào trị đúng chỗ cần? Ta đang định hỏi tỉ mỉ hơn, lại nghe thấy tiếng dây xích bên ngoài truyền vào, cánh cửa phòng giam nặng nề đẩy ra, người vào là Liễu Tử Quân.

Trong tay hắn đang cầm chiếc túi đựng thuốc của ta, sắc mặt vô cùng căng thẳng, thấy ta đã không sao, mới thở phào nhẹ nhõm rồi mỉm cười nói "Xem ra y thuật của cô Quế quả thật là danh bất hư truyền, không hề dùng thuốc mà cô nương vẫn cứ tốt lành như thường."

Đưa chiếc túi đến tay ta, hắn lại nói tiếp "Thái tử cũng biết chắc người không thể nào tách rời khỏi thứ này, cho nên vừa mới quay về nghĩ cách lấy lại. May mà mấy thứ này chẳng có ai nhòm ngó cả."

Ta nhận lấy, liền bảo cô Quế mở ra, lấy con Ngọc Tỳ Hưu ở trong ra, đang định bảo cô cho ta dùng một viên, Liễu Tử Quân liền nói "Thái tử thực sự không hề muốn đưa tới. Ngài nói rằng Nam An Hầu cho người dùng thứ thuốc này nói không chừng là muốn hãm hại người."

"Muốn hãm hại ta? Thái tử đã nói câu đó sao?"

Cả người Liễu Tử Quân khựng lại, nhanh chóng xua tay rồi nói "Được rồi, là do ta đã nói. Thế nhưng vì người muốn lấy Tư Đồ Lăng mà Thái tử sắp sẵn mưu toan tới bạc đầu rồi."

Ta liền than thở "Bây giờ đã thoát hôn rồi, chẳng phải thỏa đúng nguyện ước của ngài ấy hay sao? Trong lòng cảm thấy vui vẻ, số tóc trắng đó đã biến thành màu đen chưa?"

Liễu Tử Quân chán nản đáp "Tần Đại tiểu thư, người cứ từ từ mà tìm kiếm nguồn vui từ người sư đệ đáng thương đó của người đi."

Hắn nói cứ như thế ta luôn thích ức hiếp người yếu đuối vậy. Chỉ là ta với Tư Đồ Lăng đã kết giao bao năm, cho dù không trở thành phu thê, cho dù ngài nảy lòng oán hận với Tần gia, quyết khoanh tay bàng quan trước mối họa diệt môn của Tần gia, ta cũng không muốn để người ta có tình đồ oan cho ngài được.

Từ nhỏ đến lớn, kể từ những ngày tháng niên thiếu vô ưu vô lo cho tới quãng đời trắc trở với bao tai họa không lường, là ngài đã luôn ở bên cạnh ta, toàn lực giúp đỡ, vực ta đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã. Nói cho cùng là ta, chính ta đã có lỗi với ngài, nói cho cùng, chính là ta đã phụ ngài quá nhiều.

Liễu Tử Quân đưa thuốc xong, nhìn kỹ càng sắc mặt của ta, sau đó quay người định đi.

Ta vội vã gọi hắn lại "Liễu đại nhân, xin dừng bước."

Liễu Tử Quân khựng người rồi hỏi "Tần tướng quân còn lời gì dặn dò?"

Ta trầm ngâm một hồi rồi hỏi "Hoàng thượng hiện nay sao rồi ?"

Liễu Tử Quân khẽ tỏ ra kinh ngạc, giơ một ngón tay cái về phía ta rồi nói "Người thật là thông minh."

Hắn đi lại gần ta rồi thì thầm lên tiếng "E là không tốt lắm, thế nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo. Chuyện của Tần gia, Du Thừa tướng phụng lệnh Hoàng hậu Đoan Mộc hành sự, ban đầu hành động giấu Hoàng thượng. Đợi khi Thái tử vội vã quay về, mới bầm rõ ràng chuyện này. Thế nhưng đám người của Hoàng hậu Đoan Mộc lại thao thao bất tuyệt, đưa ra các chứng cứ vững chắc, trong lòng Hoàng thượng cũng do dự bất quyết. Sau cùng

Thái tử mạo hiểm xin chỉ, chuyện này mới đành gác sang một bên chờ giải quyết sau. Trước mắt Thái tử và Thái tử phi đều đang ở bên cạnh hầu hạ Hoàng thượng đang lâm bệnh, chuyện của Tần gia cũng đành phải kéo dài vậy thôi."

Quả nhiên là đúng như những gì ta đã dự đoán. Cuối cùng hắc đế đã nhắc tới Thái tử phi, càng có thể thấy được Thái tử vì muốn bảo vệ ta mà tiêu tốn mất bao tâm tư. Hoàng hậu Đao Mộc đương nhiên vô cùng phần nộ trước hành động bảo vệ Tần gia rõ rệt đó của Tư Đồ Vĩnh, nếu có cơ hội, nói không chừng sẽ quay đầu lại cáo trạng với Tư Đồ Hoán, không những Tần gia không bảo vệ được mà còn liên lụy tới cả Thái tử.

Thế nhưng Thái tử và Thái tử phi sớm tối bên nhau, đương nhiên cũng khiến cho Hoàng hậu Đao Mộc phải e dè. Cốt nhục liên tâm, Hoàng hậu Đao Mộc lại càng yêu thương Đao Mộc Hoa Hy từ nhỏ đã không được lớn lên cạnh mình hơn gấp bội, đương nhiên cũng sẽ trân trọng cơ hội được nghe nàng ta gọi mình là mẫu hậu thông qua việc liên hôn với Thái tử Tư Đồ Vĩnh. Nể mặt Đao Mộc Hoa Hy, có nhiều chuyện, dù phần nộ, tức giận tới đâu, Hoàng hậu cũng chẳng thể nào trút ra được.

Ta lại hỏi "Những người khác trong Tần gia hiện nay ra sao rồi?"

"Cũng đều bị nhốt trong đại lao Bộ hình, có điều không bị quản chế nghiêm ngặt như người."

"Thế có bị dùng hình không?"

"Nghe nói Nhị công tử và Tần Cần đều phải chịu chút uất ức."

Tất cả đều là những việc nằm trong dự liệu, ta bất giác thấy phần nộ "Hai người họ, một người hai chân tàn tật, một người ốm yếu từ nhỏ, tất cả đều chưa từng rời khỏi Bắc Đô, tại sao còn dùng hình với họ chứ?"

Liễu Tử Quân nhìn ta thật lâu rồi nói "Người vẫn chỉ là một nữ nhi, lại có công với Đại Nhuế, thương tật trên người rất nhiều, không phải bọn chúng vẫn cứ dùng hình hay sao? Chỉ cần xảy ra chút sai sót, đừng nói là vinh hoa phú quý, ngay cả tính mạng toàn gia cũng khó lòng giữ được, ai mà dám mềm lòng trước kẻ đối địch chứ?"

"Ta là kẻ đối địch của Thái tử hay sao?"

Liễu Tử Quân do dự một hồi, không ngờ lại đáp "Thực sự là... đúng."

Ta chẳng biết nói gì thêm, chỉ than "Thực đúng là làm khổ cho ngài ấy, cũng làm khổ cho các ngài rồi."

Liễu Tử Quân gật đầu như một lễ đương nhiên, sau đó lại nói thêm "Thái tử cũng đã tận hết sức mình. Hiện nay hai vị công tử nhà họ Tần đều được đại phu tận tình chăm sóc, các gia quyến trong nhà đều được nhốt chung một chỗ, có thể chăm sóc lẫn nhau."

Ta đột nhiên nhớ tới phu nhân của Tần Triệt, vội vã lên tiếng "Đặc biệt là nhị tâu của ta, chỉ còn một, hai tháng nữa là sinh con rồi, vậy xin nhờ... Liễu đại nhân chú tâm nhiều hơn đôi chút."

Liễu Tử Quân nghe thấy lời nhờ vả thành khẩn của ta, chán nản than một tiếng dài thượt rồi nói "Tướng quân xin cứ an tâm. Chỉ cần Thái tử chúng ta một ngày còn ở đây, ngài ấy nhất định không để người phải chịu bất cứ uất ức gì. Những điều mà người bận tâm tới, ngài ấy tự nhiên cũng đã dự liệu từ lâu rồi."

"Vậy hãy thay ta chuyển lời cảm ơn tới ngài ấy. Cũng xin Liễu đại nhân an tâm, chỉ cần Tần Văn này có thể sống mà bước ra khỏi chỗ này, nhất định sẽ không phụ tấm tình cảm mà Thái tử đã dành cho ta."

"Người đã phụ rồi..."

Ta chết lặng người đi. Liễu Tử Quân buột miệng nói ra, cũng cảm thấy hối hận, những vẫn nói "Đương nhiên cũng chẳng thể trách người được. Là do ngài ấy đã có Thái tử phi trước, còn người thoát hôn cũng quá đổi muộn màng."

Ta nghe vậy không khỏi lúng túng. Im lặng một hồi, ta chẳng nhẫn nhịn được liền hỏi "Vậy ngài có nghe được động tĩnh gì từ chỗ Tư Đồ Lăng hay không?"

Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công(*). Tư Đồ Hoán lâm bệnh nặng, Thái tử không nắm được thực quyền, người sau cùng mà Hoàng hậu Đao Mộc muốn đối phó chính là ngài. Trong ánh mắt người ngoài, Tần gia chính là cánh tay đắc lực nhất của ngài. Ngài không thể nào bàng quan trước những hành động này của Hoàng hậu Đao Mộc.

() Câu này hàm nghĩa, Hạng Trang múa kiếm tại bữa tiệc Hồng Môn, tuân lệnh Hạng Vũ đoạt tính mạng của Lưu Bang, tức Bái Công. Sau người Trung Quốc dùng câu này để ám chỉ lời nói và hành động hoàn toàn khác nhau.*

Thế nhưng Liễu Tử Quân lại nói "Ngài ấy đã thỉnh chỉ đi tuần, tự nhiên cũng sẽ phải tuần tra biên thùý đầy đủ. Cũng giống như khi tướng quân bị giảm lỏng tại Nam Lương, có người cam tâm tình nguyện làm kẻ ngốc xuất đầu lộ diện lo liệu mọi việc cho ngài ấy. Hạng người thông minh như thế thường chỉ vui vẻ, lạnh lùng, bàng quan trước mọi việc, làm ngư ông đắc lợi mà thôi."

Nhắc đến Tư Đồ Lăng, hai mắt của Liễu Tử Quân tràn đầy ý đối địch, đương nhiên là cũng không muốn nói chuyện thêm nữa.

Hắn không phải là Tư Đồ Vĩnh, ta cũng chẳng thể nào bắt hắn phải hoài niệm những điểm tốt đẹp của Tư Đồ Lăng trước kia. Ta cũng chẳng thể nào chỉ trích những lỗi lầm của Hoàng hậu Đao Mộc, hỏi thẳng hắn rằng

Hoàng hậu Đoan Mộc có khi nào để cho người khác làm ngư ông đắc lợi hay không.

Những chuyện xảy ra trong tương lai, đương nhiên sẽ chứng minh rõ ràng tất cả mọi suy nghĩ của ta hoặc hấn sai lầm, hồ đồ đến độ nào, hoặc giả là kẻ tiên đoán trước được mọi việc.

Nhìn theo bóng dáng Liễu Tử Quân rời đi, ta lại lặng người suy ngẫm một hồi lâu, mới nhớ ra chuyện trước đó cô Quế đã nhắc với ta.

Ta liền hỏi cô Quế "Cô Quế, cô nói rằng thuốc mà ta dùng trị ngọn không trị gốc, vậy cô có biết, cái gì mới là gốc bệnh của ta không?"

Cô Quế liền đáp "Gốc bệnh của cô nương thì cần phải hỏi bản thân cô nương. Là nguyên do nào đã khiến cho loại thuốc an thần tốt như vậy mất đi công hiệu? Mỗi lần cô nương phát bệnh đều đang suy nghĩ, lo lắng những việc gì?"

Ta mỉm cười khỏn khỏ đáp "Ta cũng đâu muốn suy nghĩ, lo lắng nhiều chuyện? Chỉ là đôi lúc, bất giác trong đầu lại xuất hiện những ảo giác kì quái."

Cô Quế nghe thấy câu nói của ta, liền lấy một viên thuốc an thần đưa lên mũi ngửi, sau đó lại nghiền ra thành bột mịn, xem xét kĩ lưỡng.

Ta liền hỏi "Thứ thuốc này có vấn đề gì không? Lẽ nào thực sự có độc?"

Nếu cô Quế nói có độc, vừa hay trùng lặp với những lời mà Liễu Tử Quân vừa nói, rằng Tư Đồ Lăng cho ta dùng thuốc vì rắp tâm muốn hãm hại ta. Có điều, ta cũng không loại trừ khả năng cô Quế đã nhận được ám hiệu của ai khác, cố tình muốn chia rẽ mối quan hệ giữa ta và Tư Đồ Lăng.

Thế nhưng cô nghiên ngẫm một hồi, đáp lại ta như sau "Làm gì có độc chứ? Thứ thuốc này nhất định là do bậc cao thủ luyện ra, tinh tế, tuyệt vời, cực kì vừa phải, đã giảm được tính thuốc xuống mức thấp nhất, nếu là bản thân ta điều chế, cũng tuyệt đối chẳng thể nào làm được đến mức này. Huống hồ tất cả những nguyên liệu phối thuốc đều là thứ tốt nhất, không phải là người đại phú đại quý, chẳng tiếc tiền bạc truy tìm, tuyệt đối chẳng thể nào luyện ra nổi."

Ta thở phào nhẹ nhõm, giãn đôi mày, nói "Ta cũng biết là như vậy. Dưới trời đất này, ai cũng có khả năng hãm hại ta, duy chỉ mỗi mình ngài ấy là không thể nào ra tay với ta được."

Ta nói một câu chẳng đầu chẳng cuối, thế nhưng cô Quế lại là người thông minh, lập tức đã hiểu ngay nguồn cơn, liền đáp "Nếu cô nương đã tin tưởng vào ngài ấy như vậy, tại sao lại còn hủy hôn?"

Ta đưa lời than thở "Ta tin tưởng vào người kết giao sinh tử của mình, thế nhưng chưa chắc nhất định phải lấy người kết giao sinh tử đó chứ? Ta cũng tin tưởng vào Thái tử và các thuộc hạ tướng lĩnh dưới trướng, ta có mấy tấm thân để gả cho bao nhiêu người như vậy?"

Cô Quế cười đáp "Thái tử đã có thê tử, còn những người khác, luận về tài năng, gia thế, làm gì có ai sánh ngang với Nam An Hầu anh tuấn, thần võ, phú quý tài năng?"

Ta mỉm cười khổ sở "Đích thực... là không thể sánh ngang được. Ta vốn dĩ cũng tưởng rằng..."

Hồi tưởng lại việc bản thân chỉ trong một đêm đã thay đổi ý định, ngay chính ta cũng cảm thấy mọi chuyện thực sự là hoang đường. Thế nhưng trong lúc khổ sở, hỗn loạn, ta vẫn không hề cảm thấy hối hận.

Vốn dĩ định sau khi sắp xếp, giao phó lại mọi việc trong Tần gia, ta sẽ quay lại Nam Lương để đoàn tụ cùng phụ tử Thuần Vu Vọng, tìm giấc mộng mà dù suy nghĩ đến điên đầu ta cũng chẳng thể nhớ lại. Vậy mà lúc này ta lại đang bị rơi vào hiểm cảnh, thực sự khiến ta càng lúc càng khó lòng thực hiện được nguyện ước ban đầu của bản thân.

Có lẽ, ta trước giờ chẳng thể nào trốn tránh trách nhiệm với Tần gia, ta không nên có ước vọng xa xỉ như vậy. Ta đột nhiên nghĩ sang chuyện khác liền hỏi "Cô Quế, con người có khả năng quên đi những chuyện trước kia không? Chính là kiểu... quên đi triệt để, hoàn toàn không hề nhớ tới những chuyện dĩ vãng đã từng xảy ra trong cuộc đời mình ấy?"

Cô Quế mỉm cười đáp "Việc đó đương nhiên là có khả năng. Đừng nói là phần đầu bị tổn thương có khả năng khiến con người ta quên đi chuyện trước kia, cho dù là người thông thường một khi sốt cao quá lâu, cũng có khả năng trở thành một kẻ ngốc nghếch."

Cô Quế chỉ vào đầu mình rồi lại nói thêm "Chỗ này của con người thực ra chính là chỗ yếu mềm nhất. Đối với người hành y mà nói, đó cũng chính là chỗ phức tạp nhất. Nếu bởi vì máu ngưng tụ lại làm tắc nghẽn một vài mạch máu nhỏ sẽ khiến con người ta trở nên ngốc nghếch hoặc là mất trí, thì chỉ có thể dùng các phương pháp khiến số máu này dần tan ra, còn nếu những bộ phận khác trong đầu bị tổn thương, vậy thì thuốc thang nào cũng là vô dụng."

Nghe cô Quế nói vậy, ta liền biết ngay cô Quế là người biết rõ về việc này, liền hỏi "Vậy thì, liệu có thể nào chỉ quên đi những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian ba năm thôi? Còn những khoảng thời gian trước và sau đó thì vẫn bình thường, chỉ đúng ba năm, ba năm tất cả đều chẳng thể nào nhớ lại được... Cũng giống như là sau một đêm dài tỉnh dậy, cuộc sống của bản thân đột nhiên lại thiếu đi ba năm, mà ngay cả bản thân mình cũng hoàn toàn không cảm nhận được. Còn người đã ở cùng với nàng ta ba năm

trời... người đó cũng vì nàng ta đã quên đi tất cả mà trái tim tan vỡ, hồn phách chia rời..."

Cô Quế lặng người, sau đó hiểu kì lên tiếng "Nếu quên đi hết tất cả mọi việc trước kia thì còn được, làm sao lại chỉ quên đi mỗi ba năm chứ? Nếu nói chỉ quên duy nhất chuyện liên quan tới người nào đấy thì ta trước nay lại càng chưa từng gặp, nhưng đã nghe tiên sư kể lại một lần. Có một sỹ tử vội vã vào kinh dự thi, thế mà một đi mười tám năm trời không quay lại. Người thiê tử vẫn luôn ở nhà chờ đợi, hiểu thuận hết lòng cho tới khi bố mẹ chồng qua đời, lại dùng nghề kim chỉ may vá mà sống qua ngày, không quản ngại vất vả nuôi lớn hai đứa con một trai một gái, đích thân đưa đứa con trai vào kinh dự thi. Ai ngờ, người này lại nhìn thấy phu quân của mình năm xưa hiện đang là chàng rể của một vị quan lớn, không ngờ đã nhẫn tâm vứt bỏ vợ con để cầu mong công danh phú quý cho bản thân. Người này phần nộ, oán hận vô cùng, liền đâm đầu vào con sư tử đá trước cửa nhà phu quân hiện nay, máu chảy lênh láng. Mọi người đều nói là không cứu chữa được, đứa con liền đưa mẫu thân về điều trị, sau cùng cũng khỏi lại. Chỉ là sau khi tỉnh lại, người này không hề nhớ lại chuyện trùng phùng cùng phu quân trước kia, sau đó, ngay cả khi đối diện cũng chẳng hề nhận ra người đó. Người này nhận định rằng phu quân của mình đã chết bệnh từ mười tám năm trước. Đến khi người con trai đỗ đạt cao sang, người này cũng an phận làm thái phu nhân, vui vẻ sống nốt nửa đời còn lại."

Ta chán nản lên tiếng "Lại còn có chuyện như vậy sao? Vậy nhìn từ góc độ y lý thì việc này phải giải thích thế nào?"

"Nếu nhìn từ góc độ y lý bình thường, điều đó hoàn toàn không thể nào xảy ra được. Thế nhưng nhìn từ góc độ tâm lý của người phụ nữ, thì hoàn toàn có thể giải thích được."

"Vậy cô cô giải thích thế nào?"

"Con người vốn dĩ luôn có bản năng cứu rỗi bản thân tránh xa khỏi những đau khổ, những chuyện khiến cho bản thân cay đắng, lúng túng, đại đa số là không muốn người khác nhắc tới, thậm chí ngay cả bản thân cũng cố gắng quên đi sạch sẽ. Người phụ nữ đó đã chịu kích thích quá mạnh, gần như chẳng thể nào sống được nữa, nên đã khởi phát bản năng cầu sinh vốn có trong mình, khiến cho người đó quên lãng hoàn toàn những chuyện dĩ vãng khiến bản thân khổ sở, đón đau, để bản thân có thể sống vui vẻ, hạnh phúc."

Lời nói này hoàn toàn có lí. Ta thực sự chỉ mong rằng có thể quên hết sạch mọi chuyện liên quan tới cái chết của A Tĩnh cùng mấy tháng trong quân doanh giặc Nhu Nhiên, thi thoảng nhớ lại, cũng cố gắng bắt ép bản thân đừng suy nghĩ quá nhiều. Thời gian lâu dần, những chuyện quá khứ bi thảm, nhục nhã đó dường như đã thực sự trở nên mơ hồ.

Ta không thể gạt bỏ đi đoạn kí ức liên quan tới người khác trong quá khứ, thế nhưng ta có thể thông qua việc chôn sống năm vạn hàng binh để mài mòn đôi chút kí ức nhục nhã, đau đớn đó.

Cô Quế nhìn ngắm cận kề sắc mặt của ta, đột nhiên lại hỏi "Cô nương đang nghi ngờ bản thân đã thiếu khoảng thời gian ba năm trong cuộc đời?"

Ta mỉm cười khổ sở nói "Chắc là... có khả năng này. Hiện nay suy nghĩ kĩ càng, ta đích thực có khoảng kí ức ba năm vô cùng mơ hồ, không thể nào nhớ lại một chuyện cụ thể. Nếu nói trí nhớ ta kém, thì chắc cũng chẳng thể kém đến độ đó. Có nhiều chuyện nhỏ nhặt hồi bé, ta lại nhớ như in vậy."

Cô Quế liền nói "Phải chăng khoảng thời gian ba năm đó chứa đựng những kí ức không vui vẻ? Bởi vì người không muốn nhớ lại, sau đó lại xảy ra chuyện gì đó, nên mới giống như người phụ nữ kia, quên tất cả mọi thứ liên quan đến ba năm đó?"

Ta than dài rồi nói "Ba năm thời gian đó, nếu thực sự đã từng tồn tại, vậy thì có thể nói là cực kì ít những chuyện không vui. Chỉ e là... cuộc sống đó còn hạnh phúc, khoái lạc hơn cả thần tiên trên trời nữa."

Cô Quế lặng người, trầm ngâm một hồi rồi nói "Lúc này cô nương vừa nói, mình không hề suy nghĩ, lo lắng gì nhiều, chỉ có thường xuyên bất giác nhìn thấy những ảo giác kì lạ? Vậy rốt cuộc đó là những ảo giác không hề tồn tại hay là có liên quan đến khoảng thời gian ba năm bị mất đó?"

"Ta cũng không biết." Ta mỉm cười đau đớn "Lúc ban đầu ta cho rằng đó chỉ là những ảo giác chẳng hề liên quan đến bản thân, thế nhưng hiện nay... càng lúc ta càng cảm thấy những chuyện đó dường như đã từng xảy ra trong cuộc đời của ta, chỉ là ta đã... hoàn toàn quên lãng."

Ta lại hỏi thêm "Trong thiên hạ hiện nay có ai từng mắc chứng bệnh này không?"

Cô Quế liền trả lời "Ta là người hiểu biết ít, chưa hề nghe nói."

Bỗng cô Quế lại nói thêm "Thế nhưng nếu đoạn kí ức đó thực sự đã xảy ra trong cuộc đời của cô nương, hơn nữa bản thân cô nương lại nhận định rằng nó vô cùng hạnh phúc, có lẽ ta có thể giúp cô nương nhớ lại."

Ta bất giác cảm thấy phấn chấn, ngồi bật dậy đưa lời hỏi "Có thể khiến ta nhớ lại sao? Cần loại thuốc như thế nào?"

"Nếu chỉ bởi vì điều ngoài ý muốn mà đánh mất trí nhớ, ta có thể dùng tâm thuật thôi miên người, đồng thời điều khiển thần trí của người trong giấc mộng, dẫn dắt người tìm lại những chuyện đã xảy ra đó trong khoảng sâu kí ức. Chỉ cần có thể dần dần xâu chuỗi nó lại, tìm ra được điểm thắt nút khiến người mất đi khoảng kí ức đó, thì cũng là lúc người có thể hồi phục lại kí ức."

"Tâm thuật sao? Đó cũng được coi là một kiểu y thuật hả?"

Ta cau chặt đôi mày, cảm thấy cái tên này không giống như phương pháp điều trị chính đạo cho mấy.

Cô Quế bình thản đáp "Đó không phải là y thuật mà là thuật phù thủy. Từ xưa đến nay y thuật và thuật phù thủy không hề phân chia ranh giới, đặc biệt là nữ đại phu, đa phần đều dùng những thủ thuật bàng môn tà đạo như vậy."

Ta nhìn cô Quế mặc trên người bộ y phục ngực tốt, mà vẫn toát nên bộ dạng thanh tú, than dài một tiếng "Tại sao ta nghe mà thấy hơi sợ hãi?"

Cô Quế mỉm cười nói "Cô nương tuy là nữ lưu nhưng lại oai phong hơn người, khí chất bất thường, nếu là loại tà thuật gây ảnh hưởng đến tướng quân, e rằng người thi pháp cũng chẳng được lợi lộc gì."

"Hả, tà thuật cũng sợ kẻ ác sao?"

"Cô nương nói đùa sao, cô nương đâu phải là kẻ ác? Chỉ là mấy thứ thuật phù thủy này chỉ là những thứ bàng môn tà đạo gây ảnh hưởng tới tâm trí của người ta, với người bình thường thì còn có tác dụng, thế nhưng đối với một người ý chí kiên cường, quả quyết, vững chắc như cô nương, thực sự là có phần yếu thế. Cho dù là ta sử dụng thuật phù thủy, nếu bản thân cô nương không chịu, nhất định cũng chẳng có chút hiệu quả gì."

Ta trầm ngâm một hồi, chưa dám đồng ý ngay tức thì, chỉ bình thản lên tiếng "Thực ra cô Quế có thứ tuyệt học thế này, đoán chắc muốn kiếm vài ngàn lạng bạc cũng chẳng hề khó khăn."

Cô Quế mỉm cười đáp "Nếu muốn phát tài bằng thứ này, thì ta đã phát tài từ lâu rồi. Chỉ có điều lúc dùng thuật phù thủy mà bị phản tác dụng, thì coi như ta có vận kiếm tiền mà chẳng còn mạng hưởng tiền thôi."

Ngưng lại đôi lúc, cô Quế lại nói "Có điều nói cho cùng, thuật phù thủy cũng có hại cho sức khỏe. Nếu không phải căn bệnh của cô nương có liên quan đến chuyện đó, ta cũng chẳng đề nghị cô nương mạo hiểm dùng thử thuật phù thủy. Nếu thực sự như những gì cô nương đã nói, ba năm thời gian toàn những chuyện hạnh phúc vui vẻ đã đành, nếu trong đó lại có những chuyện bất ngờ ngoài ý muốn gây kích thích cho người, chẳng những không thể hồi phục lại đoạn kí ức đó mà đối với bản thân cũng lợi bất cập hại. Ngày nay cô nương đang mang bệnh trong người, cũng không tiện sử dụng thuật phù thủy này, chỉ đành đợi khi nào cô nương khỏe hẳn lại rồi tính tiếp."

Ta cảm thấy khá thấp thỏm, nghe vậy liền gật đầu nói "Vậy thì cứ để một vài ngày nữa rồi nói tiếp."

Nằm lại lên giường, ta đưa tay thôi vào những ngón tay bị thương đang ngứa ngáy kết sẹo, đột nhiên nhớ lại thứ trà hoa mà buổi sáng hôm đó Thuần Vu Vọng đã cho ta dùng tại Tần phủ, vội vã lên tiếng hỏi "Cô Quế đã từng nghe đến hai vị cỏ thuốc có tên là cỏ Vong Ưu và hoa Giải Ưu chưa?"

Cô Quế trầm ngâm một hồi rồi trả lời "Thực sự có hai vị thuốc đó sao? Ta vốn từng nghe nói, thế nhưng chưa từng nhìn thấy."

"Vậy chúng có tác dụng thế nào vậy?"

"Nghe nói dùng cỏ Vong Ưu có thể quên đi mọi ưu phiền. Thế nhưng thiên hạ này làm gì có loại cỏ thuốc nào có thể khiến con người ta quên đi mọi ưu phiền? Thực sự đó là một vị thuốc kì quái khiến con người quên đi tất cả mọi kí ức, để tất cả mọi thứ bắt đầu lại. Theo truyền thuyết dược tính của thứ thuốc này chỉ có mỗi hoa Giải Ưu mới hóa giải được. Thế nhưng hoa Giải Ưu lại sinh trưởng tại Nam Cương, xưa nay ta chỉ nghe thấy tên, chưa từng thấy dạng, cũng chẳng biết dược tính của nó ra sao. Lẽ nào cô nương đã từng dùng cỏ Vong Ưu?"

"Hình như là vậy..."

"Thế nhưng sau khi dùng cỏ Vong Ưu, đáng lẽ ra phải quên đi hết mọi chuyện trong quá khứ, vậy mà cô nương lại chỉ mất đi có ba năm kí ức thôi sao?"

"Đúng vậy. Ta dường như nhớ được hết những chuyện nên quên nhưng lại quên đi những chuyện cần phải nhớ..."

"Phải chăng cô nương đã giải trừ được tính của cỏ Vong Ưu. Sau đó lại xảy ra một chuyện gì khác, mới khiến cho cô nương mất đi kí ức trong ba năm đó?"

"Không đâu, ta có lẽ... trước nay chưa từng dùng thứ hoa Giải Ưu. Thứ hoa này... hình như có tác dụng cho việc hồi phục lại kí ức của ta."

Nếu hoa Giải Ưu khó tìm như vậy, thứ trà hoa Giải Ưu sáng hôm đó ta uống, nhất định là do Thuần Vu Vọng đã mang từ Nam Lương tới. Ngày hôm đó ta không hề uống nhiều, thế nhưng không lâu sau, thực sự đã có tác dụng.

Tình mê ý loạn sau khi đau đớn bị thương cực độ, nếu đó chỉ là những ảo giác do người khác truyền vào, thì tại sao lúc phân li đột nhiên trong lòng ta lại nảy sinh nhiều quyến luyến và thương cảm như vậy...

Tất cả mọi thứ đều đến quá đột ngột, dường như chỉ có thể dùng được tính tuyệt diệu của hoa Giải Ưu giải thích mà thôi. Ta càng thấy lòng rối như tơ vò, cô Quế cũng không dám hỏi thêm, thế nhưng mọi đầu mỗi lúc này khiến cô Quế vô cùng nghi hoặc, cau chặt đôi mày ngẫm nghĩ.

Phải hơn nửa tháng sau đó, cuộc sống của ta an lành đến kì lạ.

Ta vẫn cứ bị nhốt trong lao tù, không được tự do, thế nhưng chẳng còn bất cứ ai tới tra khảo, thẩm vấn. Các bữa ăn vẫn được mang tới đều đặn, đều được cô Quế kiểm tra trước, sau đó ta mới dùng. Cũng không thể coi là phong phú, thế nhưng vẫn luôn hợp với khẩu vị của ta.

Các vết thương lớn nhỏ trên người ta đã dần hồi phục, chỉ là những vết thương đó lên da non, ngứa ngáy khó chịu vô cùng, lại cộng thêm thời tiết nóng nực tháng năm, trong lao tù lại càng thêm bí bách. Cô Quế đề nghị mang bồn tắm gỗ vào, cứ vài ngày lại có nước nóng, để ta ngâm mình trong nước thuốc nóng rực, nói rằng không những có thể rửa sạch làn da mà còn có khả năng ngăn ngừa việc để lại sẹo sau này.

Ta thực sự chẳng mấy quan tâm đến việc xấu đẹp, thế nhưng nhân lúc này nghỉ ngơi tịnh dưỡng cũng là chuyện tốt.

Tư Đồ Vĩnh và Liễu Tử Quân vẫn rất cẩn thận, sợ bị người khác nắm được điểm yếu, chẳng hề xuất hiện trong đại lao Bộ hình thêm lần nào. Cô Quế nghe ngóng tin tức, Hoàng Đế Đại Nhuế vẫn còn nằm bệnh liệt giường, Thái tử, Thái tử phi cả ngày hầu hạ Hoàng Đế trong điện Vũ Anh. Tư Đồ Lăng vẫn không có chút tin tức, dường như vẫn chưa hề hồi kinh. Các thị vệ, nô bộc của Tần gia vẫn bị giam giữ tại Tần phủ, chẳng thể nào liên hệ được với bên ngoài. Còn người của Tần gia tất cả đều bị nhốt trong đại lao Bộ hình.

Nghe nói thương thế của Tần Triệt, Tần Cẩm đều đã hồi phục, cô Quế lại tìm cơ hội đích thân đi bắt mạch cho Nhị tẩu, nói rằng thai khí vẫn an lành, vậy nên ta cũng thở phào nhẹ nhõm, chẳng còn cảm thấy sợ hãi như trước nữa.

Lúc này quá đổi tĩnh lặng, tĩnh lặng đến độ khiến ta sợ hãi. Và quả là ta đã ngửi thấy mùi sợ hãi, hoảng hốt bộc phát trước khi cơn phong ba bão táp lớn ập tới.

Ta hoàn toàn không thể nào lường trước được, trong trận bão táp ở tương lai đó, Tần gia, Thái tử và Tư Đồ Lăng sẽ đóng vai trò như thế nào, và gặp phải vận mệnh ra sao.

Tần gia bất cứ lúc nào cũng phải đối mặt với mối họa diệt môn, Thái tử và Tư Đồ Lăng cũng đang gặp phải nguy cơ trùng trùng. Chẳng ai có thể nói cứng được, trong cơn phong ba bão tố, hai người đó liệu có ra tay lật đổ con thuyền của đối phương.

Mười bảy năm trước, khi mọi người đều đoán chắc rằng Đế vị sẽ do Hạ Vương hoặc Kỳ Dương Vương kế thừa, thì bọn họ người chết kẻ tàn phế, tất cả đều bất ngờ trước Cẩm Vương đăng cơ làm Đế một cách thuận lợi.

Ngày nay, Thái tử danh chính ngôn thuận, nhưng lại chẳng nắm thực quyền trong tay, Tư Đồ Lăng có thể coi là con cháu ngoại hệ nhưng lại nắm binh mã nhiều nhất tại Đại Nhuế. Họ Đoan Mộc chưa chắc đã quên đi mối thù diệt Tây Lược Quốc của mình năm xưa, cho dù có lòng nâng đỡ Thái tử, sau này cũng sẽ nghĩ cách không giao ra binh quyền. Hoàng Đế Đại Nhuế Tư Đồ Hoán tuy rằng vẫn có hai người đệ đệ tại thế, Tứ hoàng tử Tư Đồ Kiện tuy rằng ngu ngơ ngốc nghếch, thế nhưng nói cho cùng cũng là con trai ruột thịt của tiên hoàng...

Giặc Nhu Nhiên vẫn đang khiêu khích, đúng lúc Hoàng Đế Đại Nhuế bệnh nặng, chẳng ai dám điều động binh mã của quân đội Tần gia đang canh giữ ở biên giới phía Bắc đi, mười lăm vạn quân sỹ dừng mãi tựa hồ đó vẫn cứ đứng vững trong phong ba bão táp.

Chỉ là bọn họ chẳng thể nào liên hệ cùng ta, nhất định sẽ như quần long không đầu, cho dù nghe Tần gia xảy ra chuyện, cũng chẳng dám hành động hồ đồ. Tất cả mọi người đều đang chờ đợi một cơ hội.

Sống hay chết, bay lên hay rơi xuống, ta đã hoàn toàn không thể nào không chế được cục thế hiện nay, chỉ mong Thái tử Tư Đồ Vĩnh có thể

chống chọi đến cùng, đến ngày có thể đăng cơ thành Hoàng Đế, cũng có đủ năng lực để bảo vệ Tần gia.

Cũng không hiểu hiện nay Thuần Vu Vọng có nghe ngóng được tình trạng của ta chưa? Thế nhưng cho dù ngài nghe được thì đã sao chứ? Ngài chỉ là một thân vương nước khác, dù cho tai mắt thông thiên cũng chỉ có thể ở trong phạm vi đất nước của mình, làm sao có thể quản chuyện trong triều đình Đại Nhuế?

May mắn là Tương Tư đã rời khỏi nơi này trước khi mọi tai nạn ập tới, may mắn mà phụ tử hai người vẫn có thể hạnh phúc bên nhau. Cho dù là không có mẫu thân, không còn thê tử, cùng lắm là, bọn họ lại quay trở về cuộc sống an bình, lặng lẽ như trước kia.

Mỗi khi suy nghĩ tới đây, ta lại cảm thấy đôi chút an ủi, liền nhếch miệng mỉm cười hân hoan, thế nhưng còn chưa kịp cười thành tiếng, khoang mắt đã lại ướt nhòa. Phụ tử hai người thực sự là ma tinh trong cuộc đời ta. Dù cách xa ta đến cả ngàn, vạn dặm vẫn có thể khiến ta sống không an lành.

Tìm tiền thân, sương khói tỏa ngợp cửu trùng thành

Hôm nay sau khi tắm rửa xong, ta xỏ giày thử đi vài bước, chỉ cảm thấy phần chân vẫn đau đớn vô cùng, cho dù là đi lại chậm chạp, vẫn cứ tập tễnh chứ chẳng được nhanh nhẹn như trước kia.

Cô Quế đỡ ta ngồi xuống, chải đầu cho ta rồi mỉm cười nói "Tục ngữ có câu, thương động gân cốt phải trăm ngày. Phần xương gót chân của cô nương đã bị chiếc đinh gây tổn thương, nếu không có tiên đơn của Thái Thượng Lão Quân thì làm sao có thể khỏi nhanh như mong muốn được?"

Ta liền hỏi "Sau này ta vẫn có thể cưỡi ngựa cầm thương, chinh chiến sa trường được chứ?"

Cô Quế liền nói "Có gì mà không thể? Yên tâm đi, chỉ cần điều dưỡng ba tháng nữa, đảm bảo cô nương có thể đi lại như bay giống như trước kia."

Ta nghe vậy lập tức mỉm cười.

Cô Quế lại sàu muện nói "Ngược lại căn bệnh kia của cô nương mới khiến người ta sàu muện. Cứ tiếp tục thế này, không biết phải làm thế nào mới tốt đây?"

Khoảng thời gian này căn bệnh đó đã phát tác hai, ba lần rồi, ta nghe lời khuyên của cô Quế, cố gắng không dùng những viên thuốc an thần khiến chất độc tích tụ lại trong người, chỉ để cô cô dùng kim bạc châm cứu giảm

bớt đau đớn, đồng thời dùng cách xoa bóp để điều chỉnh lại, hiệu quả tuy rằng hơi chậm, thế nhưng cũng có thể vượt qua được.

Thế nhưng, nếu đang ở nơi sa trường, lúc lâm trận giết địch, gặp đúng lúc bệnh phát, làm gì có thời gian chờ ta từ từ hồi phục như vậy chứ? Vậy nên trước khi lâm trận, ta vẫn dùng thuốc trước để dự phòng thì hay hơn.

Nói cho cùng đây cũng được coi là một căn bệnh trí mạng. Nói không chừng ta chẳng thể nào da ngựa bọc thây, không thể chết bởi thù địch chuốc họa mà lại chết một cách lặng lẽ vì bệnh tật.

Ta đưa tay sờ qua mái tóc đã được cô Quế chải kỹ, cũng chẳng cần phải dùng lược, lấy một chiếc châm, cuộn gọn mái tóc ra phía sau rồi nói "Vậy thì hôm nay chúng ta hãy thử dùng tâm thuật của cô cô đi."

Cô Quế đặt chiếc lược xuống, do dự một hồi rồi nói "Thực ra ta cũng muốn thử xem tâm thuật có thể trị được bệnh này hay không. Chỉ là sau đó nghĩ đến căn bệnh của cô nương thực sự khác biệt người thường, đột nhiên lại cảm thấy không mấy tự tin, bởi vậy sau này không dám đề cập thêm nữa."

Ta cười nói "Đang nằm trong lao tù đẳng nào thì cũng rảnh rồi chẳng có việc gì làm, thôi thì cứ có bệnh thì vái tứ phương, ta nghĩ chắc cũng chẳng có điều gì bất lợi cả."

Cô Quế vẫn còn thấy bất an "Nếu cô nương đã từng có những trải nghiệm đáng sợ, đột nhiên nhớ lại bằng biện pháp sử dụng tâm thuật, ta lo đối với cô nương sẽ là lợi bất cập hại."

Đã cùng sống bên nhau khá lâu, ta đã nhìn ra được cô Quế đích thực là một người phụ nữ lương thiện không có quá nhiều tâm cơ, nên cũng đã gỡ bỏ được chút ít lòng nghi kỵ, liền cười nói "Không ngại đâu. Nửa đời ta, thứ khác chưa từng trải qua, chứ đã từng bước tới địa ngục vài ba lần rồi, vậy

nên thực sự cũng muốn xem thử, còn có chuyện gì đáng sợ hơn những gì mà ta đã từng trải qua không."

Cô Quế trầm ngâm một hồi rồi nói "Vậy thì ngày mai chúng ta hãy thử nhé. Chốc nữa, ta sẽ kê đơn thuốc bảo hộ sắc theo, mai mang vào, khi tất cả đã chuẩn bị xong, nếu có điều gì bất ngờ, cũng có thể dùng thứ thuốc đó để gọi hồn về chỗ cũ."

Không ngờ cô Quế lại dùng cụm từ ‘gọi hồn về chỗ’.

Trên thế gian này lẽ nào thực sự có chuyện đáng sợ hơn khi rơi vào quân doanh của giặc Nhu Nhiên cả ngày cả đêm phải chịu sự dày vò của người khác?

Còn về nỗi đau đớn thể xác, lại không cần phải nhắc tới thêm nữa. Trong thiên hạ này, lẽ nào vẫn còn nỗi đau đớn có thể khiến ta sợ hãi?

Ngày hôm sau ta mới biết rằng, thì ra bản thân đã quá đổi sai lầm. Trên thế gian, nỗi đau đớn có thể dày vò con người ta nhất hoàn toàn không phải đến từ thể xác mà đến từ tâm linh. Nỗi đau đớn, tuyệt vọng và bất lực từ thẳm sâu trong nội tâm bản thân không còn thuốc cứu, không thể mong chờ.

Phương pháp tâm thuật này rất đơn giản, đơn giản đến mức ta chưa từng nghĩ tới. Thì ra tâm trí của một con người lại có thể dễ dàng giao phó hoàn toàn cho một người khác.

Cô Quế khoanh chân ngồi mặt đối mặt với ta, đôi mắt màu nâu nhạt nhìn chăm chú vào đôi mắt của ta, trông càng dịu dàng mà thân thiện hơn bình thường.

Giọng cô cô lại càng dịu dàng hơn, nhẹ nhàng mà thoải mái, không ngừng đọc từng lần, từng lần "Cô nương, xin hãy thả lỏng, thả lỏng bản thân. Cô nương là Tàn Văn, Tàn Văn. Có nhớ hay không? Cô nương là con

cháu tướng môn ở Đại Nhuế, con gái của Tần Kinh Thọ... Chinh chiến sa trường, giết địch vô số..."

Đôi mắt của cô Quế dường như biến thành một vòng xoáy, càng lúc càng sâu hoắm, càng lúc càng đen thẳm. Vào lúc màu đen đó chiếm trọn khoảng mắt, đột nhiên mọi thứ lại sáng bừng lên, sáng bừng như thể một hồ nước xanh biếc, lại giống như một chiếc gương đồng, trong suốt, chiếu rọi hình ảnh của bản thân ta.

Thân mặc giáp chiến, áo bào màu đen, mắt lạnh như sao, vẻ mặt vô cảm, lại mang theo sát khí đáng sợ, cứ như thể mang theo hàn khí băng giá có nghịch gió sắc nhọn, có thể biến tất cả mọi người thành mảnh vụn nhanh chóng.

Đây chính là ta của hiện nay, chứ không phải là quá khứ mà ta đang mong muốn tìm kiếm. Trong lúc mơ màng, thời gian dường như quay ngược lại.

Ta quay về khoảng thời gian trước khi vào ngục, thoát hôn với Tư Đồ Lăng tại thư phòng, lại quay về cái đêm say một hồi tìm kiếm căng thẳng đến mức gần như phát điên, Thuần Vu Vọng nhếch miệng để lộ nụ cười giả hoạt "Hoa Giải Ưu chỉ có tác dụng với Doanh Doanh mà thôi, bởi vì ta đã từng cho nàng dùng một lượng lớn cỏ Vong Ưu."

Trái tim ta đột nhiên thắt lại, cứ như trong khoảnh khắc đó đã biết được điều ta muốn tìm kiếm là thứ gì vậy.

Ánh sáng trước mắt đột nhiên trắng xóa, chói chang. Ta tưởng rằng chẳng còn chuyện nào có thể đau đớn, thảm thiết hơn là khi phải ở trong quân doanh của giặc Nhu Nhiên, thế nhưng khi ánh sáng đó vụt qua, nét mặt bị thương mà trong sáng của A Tĩnh khi chết, ngược lại khiến cho hình dáng của chàng trong lòng ta trở nên rõ rệt hơn trước.

Trước khi đó, ta vẫn còn là một tiểu tướng trẻ tuổi, khuôn mặt vẫn còn mang nét ngây ngô, được phụ thân và Tư Đồ Lăng cưng chiều cho nên cũng ngang ngược và bướng bỉnh.

Tư Đồ Vĩnh sau này có mối quan hệ rạn nứt với Tư Đồ Lăng lúc đó cũng thường xuyên tới doanh trại thăm ta. Ta đột nhiên phát hiện Tư Đồ Vĩnh trước khi quyết định hồi kinh thành thân đã đến quân doanh gặp ta một lần.

Ngài lén giấu Tư Đồ Lăng kéo ta lên đỉnh đồi đã được nhuộm đỏ bởi ánh hoàng hôn, muốn ta ở bên cạnh ngài một lúc.

Ta chán nản ngậm chiếc lá trong miệng nằm xuống thêm cỏ, lại đưa tay múa may thanh kiếm Thừa Ảnh trong tay, còn ngài thì cầm một chiếc lá thổi một khúc nhạc gì đó, sau liền bị ta lườm cho một trận.

Ngài chẳng hề để tâm đến sự chê bai của ta, vẫn cố chấp dùng chiếc lá thổi hết khúc này sang khúc khác, sau đó khi màn đêm dần buông, ngài mỉm cười, nói với ta rằng “Vãn Vãn, ta phải hồi kinh rồi.”

Ta nghe vậy liền nói “Lần sau lúc ngài tới tìm ta, nhớ mang thêm nhiều món ngon tới. Nhìn xem ngài keo kiệt biết bao, mỗi lần đến chỉ mang có mỗi một tí đồ, để bọn họ cướp lấy, ta chỉ còn phân nửa.”

Ngài lại bật cười ha hả, ánh mặt trời cuối cùng trong ngày ánh lên trong đôi mắt đen láy của ngài, lấp lánh, tuyệt đẹp.

Tư Đồ Vĩnh lại nói “Thôi bỏ đi, ta nên mua cả một tiệm bán đồ ăn tặng nàng mới phải.”

Ta ngậm chiếc lá trong miệng, hàm hồ thốt lại một câu “Ta chẳng thèm, nếu ta cần thứ đó, Lăng sư huynh chắc chắn sẵn sàng tặng ta mười cái.”

Ngài cúi đầu, mãi lâu mới nói "Ta đích thực vẫn luôn không hiểu nàng muốn thứ gì. Có lẽ thứ nàng muốn, ta mãi mãi chẳng thể nào cho được."

Ta hiểu kì hỏi "Ta cần thứ gì mà ngài lại không thể cho được? Cho dù ngài không cho được, lẽ nào Lăng sư huynh cũng chẳng thể cho được hay sao?"

Ngài chợt bật cười một tiếng nhưng không trả lời lại ta, chỉ tự lẩm bẩm "Ta đã không biết được trước kia làm vậy là đúng hay sai, cũng chẳng hiểu được, tương lai làm vậy là sai hay đúng. Thế nhưng ta cũng nên làm một điều gì đó chứ?"

Nói xong, ngài liền cúi đầu lững thững đi xuống dưới. Người thiếu niên nhỏ hơn ta hai tuổi, thế nhưng lúc đó đã cao hơn ta cả một cái đầu, thân hình vạm vỡ, to cao, thế nhưng trong màn đêm đen tối, thân hình đó cô đơn, mờ ảo, từ từ chìm khuất vào bóng đêm.

Ta mơ màng nhìn theo hình dáng rời đi của ngài, đột nhiên mỉm cười nói "Tên tiểu tử này, tại sao lúc nào cũng ăn nói hàm hồ vậy chứ, bộ dạng cứ như thể chất chứa trăm nỗi muộn phiền? Phải chăng lớn lên cũng đã bắt đầu biết yêu, muốn thành thân rồi?"

Thì ra sau đó ngài thực sự đã quay về kinh, thực sự thành thân, kể từ đó không thể nào tùy tiện xuất kinh tới tìm ta, hoặc giả dùng lá thổi mấy khúc nhạc cho ta nghe rồi ở bên ta lặng lẽ ngắm nhìn mặt trời xuống núi nữa.

Ta không hiểu trong số kí ức mà tâm thuật kia đem về tại sao khoảng thời gian này lại rõ ràng đến vậy.

Khoảng thời gian vừa mới rời khỏi núi Tử Nha, tuy rằng cũng cần phải chinh chiến sa trường, đối mặt với gươm đao giáo mác, máu thịt tanh nóng, thế nhưng mỗi lần đều dựa vào thân thủ cao cường, cũng chẳng hề đặt chuyện giết chóc trong lòng, lại được phụ thân cùng Tư Đồ Lăng hết lòng

bao bọc, chăm sóc, cho nên ta vẫn có thể coi là an nhàn vô ưu. Khoảng thời gian đó, cũng trôi qua một cách êm đềm mà nhanh chóng.

Tiếp đó là một khoảng trống rỗng.

Màu trắng khiến người ta nhanh chóng cảm thấy như bị dòng nước lạnh giá cuốn ngược về địa ngục.

Màu trắng trong tâm trí ta trước kia đều an nhàn mà vô định, giống như những áng mây trắng treo lửng lờ trôi qua trên bầu trời xanh biếc. Thuần Vu Vọng luôn yêu thích màu sắc đơn giản, sạch sẽ, kể từ sau khi Tương Tư theo ta về Bắc Đô, bởi vì quen với hình dáng cô bé trước kia, nên ta vẫn để cô bé ăn mặc màu trắng tinh khiết mà đáng yêu đó.

Trước giờ, ta chưa từng nghĩ rằng màu trắng lại đáng sợ như vậy, nỗi hoảng sợ khiến trái tim muốn vỡ nát ngay lập tức.

Hoặc có lẽ, không chỉ là trái tim, ngay cả bản thân ta cũng sắp bị màu trắng đáng sợ đó nuốt trôi, cảm giác không nổi sự tồn tại của bản thân.

Trong không gian cực kì chật hẹp, bé nhỏ đó, tất cả đều là màu trắng, chỉ có màu trắng mà thôi, trước sau đập vào mắt chỉ là màu trắng kinh hoàng đó. Ta muốn vùng vẫy, muốn gào thét, muốn lăn lộn, ta muốn làm một chút gì đó, xông ra khỏi không gian màu trắng lặng lẽ mà đáng sợ này.

Thế nhưng tay chân ta chẳng thể nào động đậy được, cổ họng ta hoàn toàn bị tắc nghẹn, thậm chí đôi tai ta, cũng chẳng nghe thấy chút âm thanh nào cả.

Thân thể lúc này dường như không còn là của bản thân ta nữa, có lẽ, ta hoàn toàn không còn thân thể, thậm chí còn chẳng bằng được một hình nộm.

Ta mở to mắt, hi vọng có thể nhìn thấy chút sắc màu khác biệt, nghe thấy chút âm thanh dù nhỏ bé, cảm nhận chút lạnh giá khi gió lướt qua khóm má. Thế nhưng tất cả đều không có.

Ta giống như một cành cây, một hòn đá, một bức tranh, lạnh lẽo bị lãng quên tại một không gian nhỏ bé kín bưng ở một nơi chân trời góc bể.

Thế nhưng rõ ràng ta vẫn còn đang hít thở, ta đối mặt với thế giới chật hẹp trắng tuyết này một cách tỉnh táo dị thường, hy vọng có thể phát ra được chút âm thanh nào đó, chứng tỏ rằng thế giới này không im lìm mà đáng sợ đến vậy.

Những chuyện dĩ vãng vui vẻ, tiếng cười hân hoan vui vẻ trong rừng mai, cảm giác dịu dàng tình tứ khi tay nắm tay, bắt đầu còn rõ ràng giờ dần chuyển sang mơ hồ, mờ ảo.

Từ thấp thỏm bất an, chuyển thành hoảng sợ cực độ, rồi sang điên cuồng, hãi hùng... Ta hét gào lớn tiếng, ta bật khóc đốn đau, ta giống như một con cá bị mắc cạn trên bờ cát, ta giống như một con chim bị nhốt trong lồng, dùng hết mọi sức lực của bản thân, vùng vẫy, vùng vẫy, lại vùng vẫy... Cho dù lúc này có người đưa kiếm đâm xuyên qua trái tim, ta cũng mỉm cười đầy hào sảng, dùng nỗi đau đốn cực độ đó để chứng minh sự tồn tại của bản thân.

Thế nhưng ta chẳng thể nào thay đổi được.

Không có tiếng động.

Không có sắc màu.

Không có tri giác.

Thậm chí...không có cả ta.

Màu trắng chết chóc xung quanh như đang nhìn ta, coi ta là một trò cười. Tiếp đó, lại nhìn ta tốn mọi công sức, tâm cơ, dùng hết mọi sức lực trong người, gào thét trong vô thanh, vùng vẫy trong nước mắt dạt dào, ở trong một không gian chật hẹp dần dần bước tới cực độ điên cuồng, sụp đổ...

Thì ra, ta thực sự chỉ là một cành cây, một hòn đá, hoặc giả một bức tranh.

Ta không biết nói, không thể cử động, không nghe được cũng chẳng biết đau.

Thế nhưng ta lại có tư tưởng, có nghi hoặc...

Vậy ta rốt cuộc là thứ gì?

Ta rốt cuộc là thứ gì trên cuộc đời này?

Ai có thể nói cho ta biết, ta rốt cuộc là một cành cây, một hòn đá hay là một bức tranh?

Cành cây thì phải có màu xanh, là hòn đá thì phải có hoa văn, là bức tranh thì phải có đường nét uốn lượn...

Sau cùng, ta chỉ nhìn chăm chăm vào màu trắng đáng sợ trước mặt, ý chí còn lại duy nhất trong đầu chính là tự hỏi bản thân hết lần này đến lần khác, ta rốt cuộc là thứ gì...

Không biết bao nhiêu lâu sau, bùn đất bắn tứ tung, tiếng người âm ỉ, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi hoàn toàn.

Ngài nhanh chóng xông lại phía ta, gào thét lớn tiếng "Vãn Vãn..."

Ta mơ hồ suy nghĩ, Văn Văn là cái gì? Ta lại là cái gì...

"Cô nương, cô nương, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi."

Tiếng động từ không thành có, từ xa đến gần, tiếp theo đó là nỗi đau truyền tới từ tám huyết đạo trên người. Thế nhưng trên thế giới này hoàn toàn không có ta, tại sao ta lại cảm thấy đau đớn thế chứ ?

Ta nghi hoặc không hiểu nổi, ngây ngô nhìn vào người phụ nữ yếu đuối trước mặt đang hoảng hốt dùng kim bạc châm vào tám huyết đạo trên cơ thể ta, rồi lớn tiếng gọi tên.

Thân thể cứng đờ, dường như chẳng còn chút tri giác, thế nhưng cảm giác đau đớn trên da thịt đã đánh thức ta tỉnh lại từ những tê dại, ngờ nghệch. Trước nay ta chưa từng cảm thấy cảm giác đau đớn trên da thịt lại kì diệu tới vậy.

Ta gần như than dài một tiếng đầy sảng khoái, lật người ngã xuống khỏi giường trúc, ngồi trên mặt đất, mấy cây kim bạc lại càng đâm sâu vào da thịt hơn. Người phụ nữ kia đang thét lên kinh hoàng, vội vã xông lại.

Ta ngồi thẳng, mãi nguyện nhìn bốn bức tường có màu sắc khác biệt, cửa sổ cùng giường trúc, bật cười đầy sung sướng, đây người phụ nữ đang lại gần rút kim ra khỏi người mình, đứng dậy xông ra trước cửa, nhìn ra bên ngoài qua khung cửa sổ bé nhỏ kia.

Người phụ nữ đó chập choạng lại gần rồi nói "Cô nương, cô nương, người vừa bị mê lạc tâm linh. Đừng có cử động linh tinh."

Ta nhìn người phụ nữ với sắc mặt trắng nhợt, đang nghiêng răng rút kim ra, cảm giác đau đớn truyền tới ngược lại khiến ta cảm thấy dễ chịu hơn chút, mỉm cười hân hoan nhìn máu tươi ngấm trên chiếc kim khi kéo ra khỏi da thịt của mình, ta cảm thấy màu đỏ hồng của máu thật là đáng yêu.

Người phụ nữ này rút liền mạch năm, sáu chiếc kim bạc bị cắm sâu vào người, mới ngược khuôn mặt mướt mát mồ hôi lên thận trọng hỏi "Cô nương, ta đỡ cô nương lại bên kia ngồi rồi uống thuốc nhé?"

"Ngồi? Uống thuốc?" Ta không ngờ cũng có thể nói chuyện, lại còn có thể mỉm cười hân hoan hỏi người phụ nữ này "Ta uống thuốc? Ta là cái gì? Tại sao ta lại phải uống thuốc?"

Người phụ nữ liền nhìn ta bằng ánh mắt quái dị mà kinh hoàng. Có lẽ nụ cười của cảnh cây hoặc hòn đá thực sự rất đáng sợ. Ta để mặc cho người phụ nữ này kéo mình tới ngồi xuống chiếc giường, uống hết cả bát thuốc đã nguôi. Vị đắng đó thực sự khiến ta lưu luyến. Ta mãi nguyện uống hết trong một lần, hiều kì nhìn ngắm không gian đột nhiên biến đổi.

Người phụ nữ đó lại nói "Cô nương, người đừng có cử động linh tinh, ta sẽ châm cứu cho người thêm một lúc nữa."

Ta chẳng hề bận tâm nhanh chóng đáp lại, thấy người này cầm chiếc kim bạc về phía mình, không ngờ lại cảm thấy sáng khoái. Thì ra ta đã có thể cảm nhận được đau đớn, thế nhưng vị đắng chát lại khiến con người ta thoải mái, dễ chịu đến mức này.

Một kim nhập huyết, cảm giác đau nhói tâm can, đồng thời cũng như có một bàn tay đang đập mạnh xuống. Sau khi cảm giác choáng váng qua đi, trong lòng ta lúc sáng lúc tối, dường như đã nắm chặt được cái gì đó.

Ta lại hỏi "Ta là cái gì?"

Người phụ nữ liền đáp "Cô nương, người là Tàn Văn, là tướng quân Chiêu Vũ chịu oan nhập ngục, Tàn Văn."

Tàn Văn...

Cái tên này nghe thật là quen tai.

Ta suy nghĩ một hồi rồi lại hỏi tiếp "Vậy còn người thì sao? Người là ai chứ?"

"Ta là nữ thái y được người ta gọi là cô Quế, ta... ta thật là tắc trách quá, không nên mạo hiểm trị bệnh cho cô nương. Cô nương mau chóng tỉnh lại, nếu có chuyện gì xảy ra, ta làm gì còn mặt mũi đi gặp Thái tử? Tàn gia phải làm sao đây?"

Tàn gia...

Ánh sáng chói lóa hiện lên trước mắt, ta đột nhiên tỉnh táo, chỉ cảm thấy cổ họng tanh lờm, nhanh chóng nôn ra một ngụm máu lớn.

“Cô nương.”

Cô Quế vội vã rút chiếc châm bạc ra rồi đỡ lấy ta.

Ngụm máu lớn đó như thể đã rút đi mọi tinh lực trong ta, khiến ta ngồi thượt xuống giường trúc, toàn thân run lẩy bẩy.

Cô Quế đứng cạnh bên không ngừng cất tiếng gọi “Cô nương, cô nương, người cảm thấy sao rồi?”

Ta định thần, rồi khẽ khàng lên tiếng “Cô Quế, ta không sao cả.”

Cô Quế thở phào một tiếng, không ngờ cũng ngồi thượt xuống mặt đất, chấp hai tay lại “Cảm ơn trời đất, a di đà phật.”

Ta có biết bao nhiêu điều nghi hoặc trong lòng muốn hỏi, thế nhưng dường như thứ tâm thuật đưa ta vào không gian như thực như mơ vừa nãy

đã khiến ta tâm tàn lực kiệt, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy thiếu hơi, đành phải nhắm mắt dưỡng thần.

Xung quanh đen tối mà tĩnh lặng. Bên ngoài truyền vào tiếng bước chân của đám ngục tốt đi tuần, lại có tiếng kêu oan, rên rỉ đầy đau đớn, tất cả đều truyền vào đôi tai ta.

Cô Quế phải một lúc sau mới lại gần, nhưng cũng biết ta quá mệt mỏi, không hỏi chuyện ta thêm, chậm rãi ấn lên vài huyệt đạo trên đầu cho ta.

Ta nhớ rất kĩ càng, mỗi lần ta phát bệnh, cô Quế đều ấn vào những huyệt vị này, mục đích chính là để tâm thần ổn định, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ an lành.

Trong mơ màng, mê man, ta đột nhiên nhớ tới, trong lúc bản thân rơi vào ảo giác không gian màu trắng đáng sợ, ta lại không biết nhắm mắt vào cầu mong an bình, cũng chẳng hiểu cách dùng giấc ngủ để điều chỉnh lại tâm trạng. Có điều, nói cho cùng đó cũng là ảo giác, đương nhiên là ta chẳng thể nào không chế được...

Ngủ một hồi lâu, cô Quế liền đỡ ta dậy dùng thuốc. Ta lạnh đến run rẩy toàn thân, cuồn người trong mơ hồ nhưng vẫn miễn cưỡng lên tiếng “Không sao cả, ngủ một giấc là sẽ khỏe lại thôi.”

Cô Quế liền nói “Cô nương, người đang bị sốt.”

Ta tự đưa tay lên sờ trán, quả nhiên là nóng một cách đáng sợ. Cô Quế nói bản thân ta tâm chí kiên cường không sợ tâm thuật, đúng thực là đã đánh giá ta quá cao. Bị người ta dày vò, hành hạ thành mức nào bản thân ta cũng chưa từng phát sốt, vậy mà mới dùng tâm thuật của cô Quế có chút ít đã khiến ta suýt nữa quên đi bản thân là ai rồi.

Uống thuốc xong, ta lại tiếp tục vùi đầu ngủ tiếp, cô Quế lấy chiếc chăn đắp kín để ta toát mồ hôi, cho nên ta cũng không còn thấy lạnh như trước nữa.

Khi tỉnh lại lần nữa, toàn thân ta toát hết mồ hôi, cũng đã hạ sốt, nhưng cả người vẫn cứ mệt mỏi vô cùng.

Cô Quế đang ngồi trên mặt đất ôm đầu gối ngủ gục, thấy ta vừa có chút động tĩnh, cô cô lập tức tỉnh dậy, vội vã đưa nước tới trước mặt ta, lại nhìn ra bên ngoài rồi nói “Lúc này chỉ e ta không tìm được người ra ngoài lấy nước trà com canh nóng sốt cho cô nướng nữa rồi. Có chút cháo trắng cùng mấy món ăn thanh đạm từ buổi tối, hay là cô nướng dùng tạm xem sao? May mà trời nóng, chỉ cần thức ăn không hỏng, nguội rồi cũng không sao hết.”

Ta uống chút nước định thần, quả nhiên cảm thấy bụng đói dữ dội, liền nói “Bây giờ đã là canh mấy rồi?”

“E là đã sắp canh tư.”

Canh tư?

Ta nhớ lúc dùng tâm thuật là sau khi dùng xong bữa sáng, ta đã mơ mơ màng màng suốt mười mấy canh giờ liền. Ta cũng không dám ngủ thêm nữa, liền bảo cô Quế mang cháo nguội cùng mấy món ăn thanh đạm lại rồi chậm rãi dùng bữa.

Ta vừa ăn nhưng tinh thần vẫn cứ thoáng hoảng hốt, bất giác lại thấy bản thân rơi vào không gian trắng xóa đó, không thể nói năng, không thể cử động, vô tri vô giác.

Ăn xong, cô Quế lại tới chắn mạch cho ta, còn bản thân ta ngồi tựa vào vách tường, im lặng một hồi, thấy cô cô cau chặt đôi mày buông cổ tay ta

ra, liền hỏi “Cô Quế, tại sao ta lại như vậy?”

Cô Quế hoảng hốt lên tiếng “Thực ra, ta vẫn luôn muốn hỏi cô nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến cho cô nương hoảng sợ và kinh hoàng tới mức đó. Với những trải nghiệm trong quá khứ của mình, trên thế gian này có lẽ sẽ chẳng còn mấy chuyện có thể khiến cho cô nương phải hoảng hốt như vậy.”

Ta mỉm cười khốn khổ đáp “Đúng thế. Thân là võ tướng, nếu gặp khi chiến đấu trên sa trường, ta đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đầu rơi máu chảy, cho dù bị người ta giết chết cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm. Nỗi bi ai của sinh ly tử biệt, nỗi nhục nhã khi đại bại bị bắt làm tù binh, sự ghê gớm, đáng sợ của các trận tra tấn, nhục hình, ta đều đã trải qua cả rồi. Có điều ta không thể nào biết được, trên đời này vẫn còn thứ khiến người ta muốn sống không được, muốn chết chẳng xong, có thể khiến con người đi đến bờ vực điên loạn... May mà đó chỉ là ảo giác. Cô Quế, tâm thuật của cô nhất định không được sử dụng thường xuyên phải không? Hôm qua khi thi pháp có phải đã dùng sai một bước nào đó?”

Cô Quế vội vã lắc đầu “Ta hoàn toàn không hề dùng sai gì cả. Những gì tâm thuật mang đến thì chỉ có một mình cô nương nhìn thấy mà thôi. Cô nương vốn nói rằng, đã mất đi ba năm kí ức, đó chắc là những ngày tháng vui vẻ, hạnh phúc, cho nên ta mới an tâm thi pháp. Ai ngờ cô nương lại bị những kí ức đó kích thích đến mức suýt chút nữa là đánh mất bản tính.”

Ta thực sự không dám tin vào tai mình, sau đó lên tiếng “Đó chính là... kí ức của ta? Thực sự là chuyện đã từng xảy ra trong cuộc đời ta?”

Cô Quế liền nói “Thứ thuật pháp này tuy rằng hơi bàng môn tà đạo, thế nhưng hoàn toàn không hề khiến con người sản sinh ảo giác, chỉ là nhân lúc con người đang ngủ, tâm tình lắng đọng, thuận thế dẫn dụ chủ nhân nhìn rõ bản tính của mình mà thôi. Cũng giống như biển cả sông hồ thông thường vậy, mỗi khi gió nổi sóng dâng, bùn đất cuộn trào, chẳng thể nhìn thấy đáy.

Lúc đó thứ thuật pháp này cũng giống như khiến gió ngừng thổi, bụi cát lắng xuống, dần dần sóng yên bể lặng, đợi đến khi mọi thứ từ từ chìm xuống, những cảnh tượng tưởng chừng như không thể nào nhìn thấy lại dần rõ nét hơn, những chuyện dĩ vãng tưởng rằng bản thân đã quên lại từ từ xuất hiện.”

Ta bất lực chống trán, cau mày nói “Cho dù là xuất hiện trước mắt, cũng có những kỉ niệm dày vò con người ta, có thứ là vui vẻ, hạnh phúc, tại sao ta lại chỉ nhớ những chuyện chịu khổ sở, đau đớn chứ?”

“Cô nương vẫn còn chưa biết, có những chuyện ẩn tượng sâu sắc, sẽ giống như những hòn đá lớn dưới mặt hồ, có những chuyện ẩn tượng lò mờ lại giống như lục bình trên mặt nước. Phía sau những phiến đá lớn đó chắc chắn cũng có những sợi lục bình. Tâm thuật của ta cũng giống như một con cá du ngoạn trong nước, từ từ hạ xuống dưới mặt nước, ai mà biết được vừa xuống đã gặp phải phiến đá lớn đó, cho nên đã choáng váng vội vã quay đầu, làm sao còn dám bình tĩnh nhìn ngắm những sợi lục bình ẩn sâu trong phiến đá đó nữa?”

“Những gì diễn ra trong lúc đó, người thi pháp không thể nào nhìn thấy được sao?”

Cô Quế liền đáp “Nước biển đã sâu, thế nhưng lòng người lại càng sâu hơn. Ta chỉ là một kẻ hành y bé nhỏ, học nghệ còn nông cạn, làm sao mà hiểu được thuật đọc tâm, làm sao có thể nhìn thấy lòng người? Chỉ là vừa nghe mạch đập xem có bình ổn hay không, lại vừa để ý sắc mặt của người đó, quyết định liệu có nên tiếp tục hay không. Sắc mặt của cô nương vốn dĩ luôn ôn hòa, ta coi như là bình an vô sự, nên mới tiếp tục thi pháp. Ai ngờ đột nhiên khuôn mặt lại biến sắc, ngay cả nhịp tim cũng dần dần chậm lại. Ta biết rằng có chuyện không ổn, vội vã dừng tay, không ngờ khi tỉnh lại cô nương đã bị mê hoặc tâm can, một lúc lâu sau vẫn không thấy tỉnh lại.”

Cô Quế lại nói “Ta cũng thực sợ hãi vô cùng. Nếu cô nương gặp chuyện gì không ổn, ta chắc cũng chẳng cần sống tiếp nữa.”

Ta im lặng suy ngẫm một hồi, vẫn cứ cảm thấy không hiểu nổi lúc đó rốt cuộc ta đã trải qua chuyện gì, thế là liền đem kể từng trạng thái, tâm trạng, sự việc mà ta đã trải qua khi đó kể lại cho cô Quế nghe, rồi nói “Cô Quế, nếu không phải ảo giác, cô cô có thể nghĩ ra được, dưới trời đất này có nơi quỷ quái nào lại lạng lẽ biến con người ta thành kẻ vô tri vô giác?”

Cô Quế lắng nghe rất cẩn kẽ, trầm ngâm một hồi “Sau cùng cô nương có nhìn thấy bụi đất bay loạn hay không? Vậy thì có phải có lúc nào đó cô nương đã từng bị trọng thương, bị người ta chôn sống xuống đất như là thi thể? Sau đó lại có người đến đào lên, cứu cô nương ra khỏi. Cảnh tượng ở trong quan tài, đương nhiên là đáng sợ vô cùng, ấn tượng cực kì sâu sắc.”

Ta mỉm cười khổ sở rồi nói “Cô cô đã thấy quan tài nhà ai bên trong lại là một màu trắng tuyết chưa? Huống hồ lại bị chôn sống, ta cũng chẳng đến mức không cử động được tay chân, từ từ đợi chết trong hòm quan tài bí bách đó. Quan tài một khi bị chôn xuống đất, nhất định sẽ không thông khí, người sống đều có thể biến thành kẻ chết, nói chi là người đang bị trọng thương? Nếu chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, vậy thì cũng không đến mức khiến ta nhẫn nhịn đến sau cùng đã suy sụp tới độ hoàn toàn mất đi lý trí.”

Cô Quế hiển nhiên cũng không thể hiểu thấu, suy ngẫm một hồi rồi lại hỏi tiếp “Cô nương nói, trước lúc bị ta gọi dậy đã nhìn thấy khuôn mặt của ai đó?”

“Đúng thế.”

“Là ai vậy?”

Sau khi thần trí tỉnh táo lại, hình dạng của người đó đã hoàn toàn mơ hồ rồi.

Thế nhưng lúc cô Quế hỏi lại, ta lại đột nhiên thốt lên “Là Lãng, Tư Đồ Lãng.”

Cô Quế lặng người rồi mỉm cười nói “Nếu đã biết là ai, vậy thì không phải quá dễ dàng sao? Sau này nếu có cơ hội, cô nương hỏi rõ xem lúc đó đã xảy ra chuyện gì là được.”

Ta đưa tay sờ lên phần thái dương đau nhức “Nếu chúng ta tiếp tục dùng tâm thuật khi này, liệu ta có thể nhớ lại được toàn bộ tiền nhân hậu quả của sự việc không?”

Cô Quế than dài một tiếng “Bà cố của ta ơi, ta cũng chẳng dám thử thêm nữa mà cô còn dám sao? Giữa đường dừng lại mà cô nương đã thần trí hỗn loạn rồi, nếu tiếp tục tiến hành thì không lường được hậu quả ra sao. Nhìn bộ dạng của cô nương hôm qua, ta thực sự lo cô nương sẽ hóa điên mất.”

Ta nhớ lại tình hình điên cuồng ở mức hoàn toàn không thể khống chế trong ngày hôm qua, thực sự cũng thấy kinh hoàng. Nếu có người nói với ta rằng, có một ngày nào đó ta phải sống trong cảnh như vậy, ta nhất định sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Có điều, cảm giác điên cuồng đó hình như cũng chẳng có gì là không tốt, không còn nỗi âu lo danh lợi, mệt mỏi quốc gia đại sự, thoải mái tự tại, chẳng có nhớ nhung, ngay cả máu tươi mà trông cũng tươi đẹp, cát tường là vậy, có lẽ sẽ sống vui hơn bình thường rất nhiều. Thế nhưng đó có còn là ta nữa không?

Ta than dài một tiếng, đầu càng lúc càng thêm đau đớn, ngay cả cơ thể cũng mềm nhũn ra, vô cùng mệt mỏi.

Cô Quế nhìn vào cửa ngực đầy lo lắng “Cô nương cố gắng nhẫn nhịn thêm đôi chút, tâm thuật thực sự khiến con người ta kiệt sức, với cô nương chẳng khác nào chịu thêm một trận dày vò hành xác. Hôm qua ta đã khai hai đơn thuốc mới đưa ra ngoài, một đơn nhằm giảm sốt an thần, bởi vì căn bệnh cũng tầm thường, nên chắc cũng nhanh chóng tìm đủ vị thuốc. Còn đơn thuốc còn lại chính là bồi bổ nguyên khí, e là phải mất thời gian mới tìm được, họ nói rằng sáng sớm nay sẽ cố gắng sắc xong rồi mang tới đây. Đợi đến khi trời sáng, ta lại đi giục thêm, uống thức thuốc đó vào sẽ hồi phục nhanh hơn.”

Ta ngược lại mỉm cười đưa lời an ủi “Ta bình thường cũng hay như vậy, nghỉ ngơi một vài ngày sẽ không sao, cô cô không cần phải lo lắng.”

Thấy ta đã trấn tĩnh lại, cô Quế mới an tâm phần nào, nằm trên đám cỏ ở một góc, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chuyện này có cùng đạo lý, mỗi khi chinh chiến trên sa trường, biết rõ rằng trước mắt là vực thẳm, chủ tướng cũng không được để lộ bất cứ biểu hiện hoảng loạn nào, nếu không lòng quân hỗn loạn, chưa đánh đã thua.

Ta đã ngủ quá nhiều, nếu còn ngủ thêm, chỉ sợ càng lúc cơ thể càng yếu, vậy nên ta liền ngồi thẳng dậy rót ly trà nguội từ từ nhâm nhi.

Nghỉ ngơi một lúc lâu vẫn cảm thấy tâm trạng hỗn loạn, sức lực cạn kiệt, chỉ ngồi dậy thôi mà cũng cảm thấy mệt mỏi. Bản thân ta lúc này không hề bị thương gì hết, vậy mà thực sự lại như vừa bị trọng thương, hoàn toàn suy nhược như đang trong cơn đại bệnh.

Thế nhưng thứ thuốc mà cô Quế nói mãi chẳng được đưa tới. Sau khi dùng xong bữa sáng, cô Quế đi hỏi mấy lần liền, câu trả lời vẫn là chưa được đưa tới, vậy nên bản thân ta vì thế cũng thấy chán chường “Tuy mấy bị thuốc đó không hề tầm thường, thế nhưng nếu tận tâm đi tìm cũng chẳng hề khó, với thực lực của Thái tử, còn sợ không tìm được hay sao?”

Ta cũng cảm thấy bất an “Đồ ăn của chúng ta mỗi ngày do ai chuẩn bị?”

Cô Quế liền nói “Là một đầu lĩnh đám ngục tốt tại đây chuẩn bị, thê tử của hãn nậu ăn khá ngon, người huynh đệ lại làm việc tại phủ Thái tử, được ban thưởng hậu hĩnh, cho nên cũng rất tận tâm.” Ta gật đầu nói “Đúng thế, bọn họ không có liên hệ trực tiếp với phủ Thái tử, trong phủ Thái tử nếu xảy ra chuyện gì, bọn họ không thể nào lập tức biết ngay được.”

Cô Quế lặng người rồi vội vàng nói “Cô nương nói vậy là sao? Lẽ nào... lẽ nào phủ Thái tử đã xảy ra chuyện?”

Ta mỉm cười rồi nói “Có lẽ là do ta đã quá đa nghi. Cứ thử đợi thêm nửa ngày nữa xem sao, nếu phát hiện điều gì bất thường, cô cô hãy bảo người của Thái tử lập tức đưa ra khỏi Bộ hình, nhanh chóng chạy khỏi Bắc Đô, tìm người nhà của mình mà đoàn tụ. Số ngân lượng Thái tử còn thiếu cô cô, tạm thời đừng đi lấy nữa, nếu ngài ấy vẫn còn là Thái tử, có lẽ Tần Văn ta sẽ quang minh chính đại bước ra khỏi nhà lao Bộ hình, đến khi đó tuyệt đối không để cho cô cô phải chịu thiệt.”

Cô Quế liền nói “Cô nương nói đùa sao. Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, ta còn dám cả gan đi lấy ngân lượng? Thế nhưng ta là người hành y, không thể trị khỏi cho cô nương đã là vô năng, ngược lại còn khiến cô bị bệnh, thực đúng là mất mặt vô cùng.”

Ta mỉm cười nói “Thái tử xưa nay là người rất biết cách nhìn người, đích thực đã đưa đến cho ta một người hành y tốt nhất Bắc Đô rồi.”

Hai khóm má của cô Quế ửng hồng lên, vội vã xua tay “Không dám, không dám...”

Mãi lúc lâu sau, cô Quế lại do dự đưa lời hỏi ta “Thực sự... sẽ xảy ra chuyện gì sao? Cho dù căn bệnh của Hoàng thượng đã vô cùng nghiêm

trọng, chẳng phải Thái tử sẽ đăng cơ lên ngôi vị cao nhất? Thái tử và cô nương thân thiết như vậy, cũng nên tận sức giúp cô nương thoát khỏi chốn lao tù này mới phải.”

Ta trầm ngâm một hồi rồi đáp “Người trèo cao thì sẽ ngã đau. Nếu đã hưởng quyền thế và phú quý sánh ngang thiên hạ, vậy thì cũng khó tránh những mối tai nạn khủng khiếp, tất cả đều là việc muốn tránh mà chẳng được.”

Tư Đồ Vĩnh nghĩa hiệp hào sảng, có mắt nhìn người tài, cũng biết trọng dụng hiền thần, đáng tiếc ngài có quá ít cơ hội để dùng người. Ngài là Thái tử, chẳng thể không tranh giành. Cuộc tranh giành quyền lực trong triều, từng ngày từng ngày đã mài mòn đi tính tình ban đầu của ngài, cũng từng ngày từng ngày mài mòn đi tính cách ban đầu của ta... Mãi cho tới khi chúng ta đều đã thay đổi hoàn toàn, trở nên cực kỳ xa lạ. Thế nhưng chỉ ít, giờ ngài vẫn còn đối đãi thật lòng với ta, toàn tâm toàn sức bảo vệ ta. Như vậy là đủ rồi.

Cô Quế nhẹ chớp mắt, cũng chẳng biết có hiểu hay không. Xem ra thứ học vấn này còn phức tạp, thậm chí hơn rất nhiều so với y thuật mà cô Quế đã học trước kia. May mà thứ học vấn này cực đoan, kẻ ngoài cuộc hoàn toàn không cần phải học, còn người trong cuộc muốn sống lâu, không học không được.

Bữa trưa vẫn được mang tới đúng giờ, ta dùng một viên thuốc an thần, triệu chứng hoa mày chóng mặt toàn thân đau nhức vẫn chưa biến mất, có điều uống chút canh đã thấy đỡ hơn. Còn thứ thuốc mà cô Quế cần vẫn chưa được mang tới. Không những không được mang tới ngay cả lúc cô Quế dùng mật ngữ hỏi ra bên ngoài, thậm chí còn chẳng được ai đáp lại. Cuối cùng cũng có người gõ vào song cửa, thế nhưng không phải là đưa thuốc mà gọi cô Quế ra ngoài hỏi chuyện.

Ta âm thầm tính toán thời gian, lúc này là thời điểm đám ngục tốt thay ca ăn cơm. Nếu bộ hình lúc này vẫn còn nằm trong tầm không chế của Thái tử, tin tức của ngài nhanh chóng, nhân phạm của họ không cần phải nhân lúc hỗn loạn thế này để truyền lời.

Cô Quế được chuyển lời nhanh chóng ra ngoài, thấy vậy ta vội vã gọi lại rồi nói “Người đó nếu nói với cô rằng chỗ Thái tử không nhận được tin tức, vậy thì hãy lập tức cầu xin hắn đưa cô rời khỏi nơi này, không cần phải quay lại đây nữa.”

Cô Quế lặng người “Chắc không nghiêm trọng vậy đâu.”

Ta miễn cưỡng bước tới trước mặt cô Quế rồi khẽ khàng nói “Cô cô hãy nói cùng người đó rằng đây là lời dặn dò của ta, hắn nhất định sẽ giúp đỡ, Thái tử biết được cũng sẽ không trách tội. Cô cô đang mặc y phục của ngục tốt, nhân lúc họ đang thay ca lại có người dẫn, lần ra khỏi đây không hề khó khăn.”

Ta nói rất thận trọng, còn cô Quế bỗng trở nên căng thẳng, bàn tay lạnh giá nắm chặt lấy ta rồi vội nói “Vậy còn cô nương thì sao? Cô nương vẫn đang bị bệnh mà.”

Ta mỉm cười, đáp “Vết thương cũng đã hồi phục lại rồi, có đồ ăn đồ uống từ từ tịnh dưỡng, còn lo không khỏe lại sao? Còn về những căn bệnh khác, hoàn toàn không đáng sợ, cô cô không phải lo lắng. Nếu tất cả là do ta đã suy nghĩ quá nhiều, bên ngoài vẫn bình an vô sự, Thái tử có thể đưa cô cô vào đây một lần, thì cũng có thể đưa vào lần thứ hai. Cô cô hãy lo cho tính mạng của bản thân trước, quay về quê nhà đoàn tụ, an hưởng tuổi già.”

Nhìn vào cánh cửa ngục mở ra, ta vội vã vỗ nhẹ lên bàn tay của cô Quế rồi đẩy ra ngoài. Bên ngoài truyền vào tiếng thì thầm, ta liền thấy cô Quế khẽ cất tiếng nói “Cô nương, ta đi đây. Cô nương...người hãy bảo trọng.”

Ta bình thản như không đáp lại “Cô cô đi đi, chúc thượng lộ bình an.”

Ta dường như còn nghe được tiếng sụt sịt của cô Quế, sau đó dần dần tan đi trong tiếng bước chân hỗn tạp. Xung quanh nhanh chóng tĩnh lặng lại, chỉ còn nghe thấy tiếng hơi thở của ta vang lên trong không khí ẩm ướt mà nóng bức tại nơi này.

Cô Quế ngoài lạnh trong ấm, ra đi nhanh nhẹn như vậy, không hề có chút do dự, lại càng khiến ta thêm khảng định, Tư Đồ Vĩnh đã xảy ra chuyện.

Cơn bão táp ập ủ bấy lâu cuối cùng đã bùng phát.

Vừa tới giờ Thân, cửa ngục bị đẩy ra, ta liền thấy một đội binh mã mặc giáp chỉnh tề mang theo đao kiếm hùng hổ xông vào. Người cầm đầu thân hình vạm vỡ, hai mắt hữu thần, chính là Mẫn thị lang, kẻ đã xông vào Tần phủ bắt người hôm trước, kết quả bị ta dẫn dụ vào Trung Liệt Đường định ra tội danh đại bất kính. Nghe nói hắn đã bị cách chức từ lâu, ngày nay lại mặc y phục của quan Tam phẩm, hiển nhiên là đã được phục hồi chức vụ.

Họ Đoan Mộc vẫn đang nắm đại quyền trong tay, Tư Đồ Vĩnh đã xảy ra chuyện...

Trái tim ta thắt chặt lại, Mẫn thị lang đã đưa mắt nhìn phòng giam một lượt rồi cười nhạt nói “Quả nhiên là nhà họ Tần có tai mắt thông thiên. Xin hỏi người tới đây là để tịn^h dưỡng nghỉ ngơi hay sao?”

Hắn hất tay lên rồi quát “Xích ả lại rồi dẫn đi.”

Từ lâu đã có người xông lại, đeo dây xích nặng trĩu lên tay chân ta rồi lôi ra ngoài.

Ta biết rõ chẳng thể nào thoát nổi, cũng không hề vùng vẫy, chập choạng bước đi vài bước, chỉ cảm thấy hai chân đã từng bị thương, lúc này đau đớn

vô cùng, đầu óc quay cuồng, cơ thể suy nhược, không ngờ mấy tên sai dịch dẫn đường đã đẩy ta ngã xuống mặt đất.

Tên sai dịch dừng bước chân lại, định kéo ta đứng dậy, Mẫn thị lang liền lên trước, đạp mạnh vào phần eo của ta, đẩy cơ thể ta hoàn toàn nằm bệt xuống đất. Ta đau đớn, run rẩy nghiến chặt hàm răng không hề rên rỉ một tiếng.

Mẫn thị lang cũng chẳng dừng lại, vừa đạp ta lại vừa quát lớn “Để xem ngươi còn ngông cuồng được không? Để xem ngươi còn xác xược được không? Để xem ngươi có còn khoe khoang Tần gia các ngươi toàn môn trung liệt hay không? Người hãy nghe rõ lão đây nói, toàn bộ Tần gia các ngươi sẽ thân bại danh liệt vào ngày hôm nay. Lão đây không những có thể đánh đập, sỉ nhục ngươi, còn có thể đào xới mộ tổ tông nhà ngươi, xem ngươi có thể làm được gì?”

Sức lực của kẻ học võ đương nhiên là vượt xa so với tên Lê Hoàn không biết võ công ở Nam Lương. Ta vốn dĩ đã suy nhược, giờ chịu thêm mấy cước này thực sự chẳng thể nào chịu đựng thêm nữa, cổ họng tanh lòn, lại nôn một ngụm máu tươi, trước mắt mờ hồ, chẳng còn nhìn rõ gì nữa.

Lúc này Mẫn thị lang mới dừng lại, cười nhạt rồi nói “Hừm, ta còn tưởng ngươi lợi hại lắm cơ, thì ra cũng chỉ là một đứa tầm thường. Có bản lĩnh thì tiếp tục ngông cuồng nữa đi. Tên tình nhân của ngươi tại sao lại không tới cứu ngươi? Người chẳng phải đã mê hoặc Thái tử đến mức thần trí điên đảo hay sao? Tại sao không tiếp tục dùng thủ đoạn mê hoặc hồ ly của mình đến Phù Vọng Trai mà mê hoặc ngài ấy tiếp đi? Thực sự không thể nào hiểu nổi tại sao lại có người đàn ông ngu ngốc đê tiện như vậy, ngày ngươi chết, ta nhất định sẽ tặng ngươi một bộ y phục nữ nhân để ngươi dùng.”

Ta ở trong ngục tối đương nhiên trên người vẫn mặc trang phục nam nhân, thế nhưng y phục mùa hè mong manh, hôm nay bị hắt đạp cho lăn

lộn trên mặt đất, nếu có tâm cơ, đương nhiên là đã nhận ra điều bất ổn. Thế nhưng người này thậm chí còn chẳng biết được ta là nam hay nữ, có thể thấy chỉ là phường bỉ phu tầm thường.

Thế nhưng bỉ phu cũng có cái lợi của bỉ phu, nhẫn nại chịu đựng cơn đau đón này, ta đã có thể nghe được tin tức của Thái tử thông qua những câu mắng nhiếc.

Phù Vọng Trai.

Cung điện hẻo lánh nằm ở phía Đông Bắc hoàng cung, vì nhiều lần truyền ra tin tức ma quỷ, cho nên nơi đây đã bị niêm phong, được coi là một lãnh cung không người sinh sống, bình thường cũng hiếm gặp người qua lại. Vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này, đương nhiên Tư Đồ Vĩnh không thể nào chạy tới Phù Vọng Trai để bắt ma dẹp quỷ. Nhất định là ngài đã làm việc gì đó, khiến Hoàng hậu Đoan Mộc trở mặt, nên hiện nay đã bị giam lỏng tại nơi đó.

Ta vừa suy ngẫm vừa để mặc người ta lôi đi trên mặt đất, tới tận phòng khảo tra. Ủng của bọn sai dịch vốn đã dính nhiều bùn đất, lúc bước đi lại càng khiến bụi đất tung trời, bay đến ngang mũi, khiến ta ho sặc sụa.

Bị ném mạnh xuống mặt đất, đầu óc ta choáng váng, hai mắt tối sầm không nhìn thấy gì nữa, nhưng vẫn nghe rõ tiếng cười của Du Cánh Minh truyền tới “Tần tướng quân, một tháng không gặp, ta vẫn tưởng rằng sẽ gặp lại một Đại tướng quân oai phong lẫm liệt của trước kia, tại sao trông vẫn thô thảm đến mức này? Xem ra Thái tử hoàn toàn không chăm sóc chu toàn như chúng ta vẫn tưởng.”

Ta định thần, cuối cùng đã nhìn rõ được bộ dạng của Du Cánh Minh. Dưới ánh nến chập chờn, người này tai to mặt lớn, mặt đỏ bừng bừng, càng nhìn càng thấy đáng ghét.

Ta cũng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nhìn hấn đầy khinh bỉ rồi lạnh lùng quay đầu đi, nằm trên mặt đất điều chỉnh lại hơi thở đang nồng nặc đầy mùi máu tươi.

Du Cánh Minh cũng chẳng hề tức giận, vẫn mỉm cười tí mắt “Nếu ta hỏi ngươi có phản quốc hay không, chắc chắn là ngươi sẽ không thừa nhận?”

Ta ho vài tiếng, cuối cùng đã có thể nhìn hấn bằng ánh mắt bình thản “Nếu ngài đã biết rồi thì còn phí lời làm gì?”

Du Cánh Minh cười nói “Nếu ta hỏi ngươi, có phải Thái tử đã động lòng trước những lời nói xảo biện của ngươi, lại niệm tình bạn bè trước kia, làm ra những chuyện phát binh cầu kết cùng Nam Lương, ngươi lại càng không nhận đúng không?”

Ta cố gắng kìm nén cơn ho sặc sụa, ngược mắt lên nhìn Du Cánh Minh rồi khẽ hỏn hển, không nói thêm nữa câu.

Bọn họ cố tình hãm hại Tần gia, đây là chuyện nằm trong dự liệu, thế nhưng muốn đẩy cả tội danh này lên đầu Thái tử, để rồi chuyển hoàng vị sang cho người khác, vậy thì ít nhất bọn họ cũng phải suy nghĩ đến Đoan Mộc Hoa Hy chứ?

Tư Đồ Vĩnh xưa nay đối xử với nàng ta vô cùng dịu dàng, trước đó cả hai lại cùng ở bên cạnh chăm sóc Hoàng Đế Đại Nhuế đang nằm bệnh liệt giường, có thể thấy tình cảm phu thê hai người vô cùng sâu đậm. Nếu không phải Tư Đồ Vĩnh thực sự làm ra những việc khiến Đoan Mộc Hoa Hy không thể nào chịu đựng được, Hoàng hậu Đoan Mộc tuyệt đối không nhẫn tâm hủy hoại ngài, sau đó hủy hoại luôn cả hạnh phúc chung thân của ái nữ.

Điều đó có nghĩa là, có lẽ ngài đã từng có liên hệ với bên phía Nam Lương, dự định mượn binh mã Nam Lương để làm chuyện gì đó.

Nếu chỉ vì hoàng vị, Hoàng hậu Đoan Mộc với ngài đều đồng dạ đồng lòng. Vậy thì, hành động này chỉ có thể là vì ta mà thôi. Thực sự không biết phải nói gì với tên gốc gác này nữa.

Ta lắc đầu than dài, Du Cánh Minh lại cười nói “Được thôi, bản Thừa tướng cũng chẳng mong muốn người hào sảng thừa nhận điều gì. Chỉ là người vẫn cứ phải chịu đựng những hình phạt khắc nghiệt như trước. Đương nhiên, Tàn tướng quân của chúng ta cũng chẳng thêm bận tâm đúng không?”

Hắn trầm ngâm một hồi lại than thở “Tướng quân xưa nay là người cứng đầu, những hình phạt tầm thường e sẽ là sự bất kính với ngài. Nào mọi người, mau đưa thanh kệp tới đây.”

Ta nghe vậy liền ngược mắt lên nhìn thứ hình cụ mà bọn chúng đưa tới, trong lòng lạnh giá như băng. Một tháng trước, lúc chịu những hình phạt này, bọn họ rõ ràng vẫn còn chút căm kị, dùng mọi hình phạt có thể dày vò con người ta thế nhưng không hề đoạt đi tính mạng. Thế nhưng, thứ hình phạt bằng thanh kệp này vô cùng tàn bạo, có nhiều kẻ chịu hình phạt này xong, lập tức chết ngay trong phòng tra tấn. Còn hình cụ trước mặt lại càng lớn mà mới hơn so với những cái bình thường, một khi đã bị dùng hình, chỉ e là không chết cũng tàn phế, đừng mong có thể lành lặn mà ra khỏi nơi này.

Lúc này ta đã chẳng thể nào lui bước được, bọn sai nha ác tựa sói lang đã lại gần, tóm lấy hai chân của ta rồi đưa vào thanh kệp, dụng sức...

Nỗi đau đón kịch liệt không ngừng truyền đi khắp nơi, như những chiếc kim nhọn chọc thẳng vào thần kinh của ta. Ta nín hơi thở cố gắng nhẫn nhịn, toàn thân đầm đìa mồ hôi, sau cùng vẫn chẳng thể chịu đựng nổi, đau đón thét lên tiếng kêu rên thảm thiết.

Trong tiếng thét oai phong của mấy tên sai dịch thi hành hình phạt, tiếng xương cốt gãy lìa vang ròn bên tai, nỗi đau đớn lúc này chẳng khác nào kiếm đâm xuyên tim, vào giây phút ấy, có cảm giác như trái tim ta đã ngừng đập. Ta chẳng rên được tiếng nào, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Nỗi căm hận ngút trời, nghiêng rặng thăm chịu đựng

Lúc tỉnh lại vì bị dội nước lạnh, bên tai ta truyền tới những giọng nói quen thuộc đang không ngừng gọi tên mình.

“Văn Văn! Văn Văn! Tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi.”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ làm sao thế?”

Ta cố gắng hết sức mở mắt ra, nỗ lực dùng ánh mắt mơ màng của mình nhìn quanh, cuối cùng đã nhìn rõ được hai khuôn mặt trước mặt mình lúc này. Tất cả đều có nét thanh tú tương đồng với ta, nhưng lại vậy đầy vết máu. Nhị ca Tàn Triệt, đệ đệ Tàn Cẩn, hai người đàn ông cuối cùng của Tàn gia chúng ta. Không những trên mày vậy đầy vết máu mà ngay cả phần thất lưng cũng đầm đầy máu tươi, hiển nhiên là họ vừa mới chịu đòn roi xong.

Hai người họ, một người hai chân tàn tật, một người ốm bệnh từ nhỏ, làm sao mà chịu đựng được những nhục hình này? Ta miễn cưỡng vực lại tinh thần, nhìn họ mỉm cười bình thản, ra hiệu ta chẳng sao hết.

Tàn Triệt và Tàn Cẩn vẫn cứ nhìn ta, ánh mắt lại đưa xuống chân ta, rõ ràng là vừa kinh hãi, vừa đau đớn, lại vừa phẫn nộ. Chân phải lúc này khiến ta đau đớn run rẩy, hoàn toàn không thể nào động đậy được nữa. Ta miễn cưỡng chống người, nhìn vào phần chân lúc này đã biến thành hình dạng quái dị, nắm chặt bàn tay rồi mỉm cười nói “Ta không sao hết.”

Du Cánh Minh cười nói: “Một người phụ nữ như người còn không sao cả, xem ra các huynh đệ của người lại càng bản lĩnh hơn rồi!”

Hắn đập mạnh lên mặt bàn rồi quát “Tiếp tục, dùng thanh kệp.”

Bọn sai dịch đứng hai bên xông tới, lại dùng thanh kệp khi nảy tra tấn ta, tra vào người của Tàn Triệt và Tàn Cẩn.

Trái tim ta thất lại, thét lớn một tiếng “Dừng tay lại.”

Ánh mắt của Du Cánh Minh phát lên thứ ánh sáng dị thường, đưa tay vuốt râu rồi mỉm cười nói “Sao thế, Tàn tướng quân định khai nhận sao?”

Tàn Triệt đột nhiên lớn tiếng nói “Vãn Vãn, nếu muội thừa nhận, ta sẽ đập đầu vào tường chết ngay tại đây.”

Ta đã nắm bắt được vẻ đặc ý trong mắt của Du Cánh Minh, biết rõ trùng kếp, liền bật cười thành tiếng “Ta chỉ định nói với Du Thừa tướng rằng, Tàn Vãn ta tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo đã nổi danh bao lâu nay, đừng có dùng mấy trò này với ta. Tàn Triệt, Tàn Cẩn, nếu hai người không chịu đựng nổi, thì hãy tìm cơ hội đập đầu vào tường, chết ngay tại nơi này. Nếu ta có thể sống mà bước ra khỏi đây, nhất định sẽ mời cao tăng về siêu độ cho hai người.”

Tàn Triệt mỉm cười, không nói gì thêm. Tàn Cẩn lúc ban đầu cảm thấy nghi hoặc, lúc sau nhìn thấy ánh mắt của Tàn Triệt, cũng nắm chặt bàn tay cúi đầu im lặng.

Tuổi tác của Tàn Cẩn nhỏ nhất, sức khỏe không tốt, cần được ca ca và tỷ tỷ chăm sóc, kinh nghiệm lại không đủ, nhất thời chưa nhận ra được ý đồ của Du Cánh Minh, nhưng cũng có tính khí cứng rắn của người xuất thân từ tướng môn. Đợi đến khi bắt đầu hình phạt, lúc đầu cũng thét lên đau đớn,

sau cùng lại nghiêng răng chịu đựng, cho dù đau đến mặt đỏ tía tai, gân xanh nổi rõ, nhiều lắm chỉ khẽ rên vài tiếng, chứ không hề khóc lóc xin tha.

Còn Tần Triệt từ đầu chí cuối không hề phát ra một chút âm thanh gì, cứ như thể hình cụ này đang dùng trên người khác vậy.

Viên mưu sỹ phía sau Du Cánh Minh nghi hoặc lên tiếng “Phải chăng tên què kia đã chẳng còn chút tri giác ở nửa thân dưới, nên không còn thấy đau?”

Du Cánh Minh nheo mắt rồi quát lớn “Mau tăng lực, tăng thêm lực cho ta. Ta không tin là Tần gia các người kẻ nào cũng là xương đồng tim sắt, rắn mày rắn mặt.”

Hai chân của Tần Triệt tuy tàn tật thế nhưng chưa từng mất đi tri giác? Trước nay Nhị ca tuần tú trắng trẻo, lúc này chịu mọi khổ sở, sắc mặt càng lúc càng trắng bợt như tờ giấy, vàng trán túa đầy mồ hôi, chỉ nhắm mắt lại chịu đựng đau đớn.

Còn Tần Cẩn đã không thể nào chịu nổi, hôn mê bất tỉnh hai lần liền, sau khi tỉnh lại vì nước lạnh, toàn thân run rẩy, nhưng lại càng thêm cứng rắn, kiên cường, mở miệng mắng chửi Du lão tặc đến trăm, ngàn lần. Mắng nhiều đến mức đầu óc hấn điên lên, đưa mắt ra hiệu với Mẫn Thị lang bên cạnh, thế là con chó săn này liền đạp cho Tần Cẩn mấy phát, miệng nôn đầy máu, chẳng thể nào mắng thêm được nữa.

Tần Triệt chỉ khẽ cất tiếng gọi “Tiểu Cẩn...”

Sau đó Nhị ca im lặng quay sang nhìn ta, ánh mắt đã bắt đầu tỏ ra tuyệt vọng. Trái tim ta đau như đao cắt, từ lâu đã cảm thấy mọi chuyện không nằm trong tầm khống chế.

Trước đó, Du Cánh Minh xử lý Tần gia, ít nhiều vẫn còn cảm kị, ít ra thì không dám lấy tính mạng người Tần gia. Ngày nay, đã không còn gì ngăn cấm nữa, hẳn có lẽ sẽ hành hạ chúng ta cho tới khi chết mới thôi.

Thế nhưng nếu thừa nhận tội danh thông địch phản quốc, cũng vẫn là đại tội chu di cửu tộc, đừng nói là mấy người chúng ta không thoát được cái chết mà ngay cả các thuộc hạ, thân thích của Tần gia đều chịu liên lụy, nặng thì giết chết, nhẹ thì lưu đày...

Mắt nhìn đê đê ruột của mình bị hành hạ đến bất tỉnh nhân sự, bị dội nước lạnh cho tỉnh dậy, ta cảm thấy đau đớn tột cùng.

Nhận tội hay không cũng vậy, người đứng sau âm mưu này muốn giết thì vẫn cứ giết, hoàn toàn không phải vì chúng ta quyết không nhận tội mà không nâng đầu đao lên được.

Đúng lúc đang do dự, một ngục tốt đi từ bên ngoài vào, thì thầm bẩm báo điều gì cùng Du Cánh Minh, sau đó thì hắn liền ngửa đầu cười lớn.

Hắn vừa cười vừa nói với chúng ta “Chúc mừng các vị, Tần gia có tin vui rồi. Tần Triệt, quý phu nhân đang đẻ con, liệu có cần mời các vị qua đó xem sao không?”

Thời còn trẻ Tần Triệt gặp phải điều bất hạnh, trái tim kiên cường hơn người bình thường. Cũng bị dùng hình như vậy, Tần Cản đã ngắt đi mấy lần rồi, vậy mà Nhị ca vẫn gắng gượng không rên lấy nửa câu. Nhưng khi nghe thấy câu này, ánh mắt đã dần nheo lại.

Nhị ca trợn mắt nhìn về phía Du Cánh Minh rồi nói “Du Cánh Minh, theo luật lệ Đại Nhuế, thai phụ không phải chịu hình phạt. Cho dù đã phán định tội, thì cũng đợi khi sinh xong thì mới phải chịu hình.”

Du Cánh Minh cười lớn “Cho nên, bản Thừa tướng nhìn thấy bụng của ả ta cũng không còn nhỏ nữa, nên đã tặng cho một liều thuốc thúc đẻ ả ta nhanh chóng sinh con, để cả gia đình các người được toại nguyện, đoàn viên.”

Tần Triệt đã cắn chảy cả máu môi, không còn vẻ bình thản như mọi khi nữa, phần nộ quá lớn “Du Cánh Minh, thai phụ, trẻ nhỏ người cũng không tha cho, uống cho người đọc sách thánh hiền.”

Du Cánh Minh lắc đầu nói “Chả trách mà Tần gia các người thảm bại đến mức này. Một gia đình tướng môn như vậy, lại còn đòi đọc sách thánh hiền, chẳng phải tự tìm cái chết sao? Thôi bỏ đi, bản Thừa tướng cũng chẳng thêm chấp nhất với người, đồng thời cũng cho các người đến nhìn huyết mạch sau cùng của Tần gia.”

Nói xong, hắn liền phát tay, bọn nha dịch đứng gần đã lôi ba người chúng ta đi một cách thô bạo ra khỏi phòng tra tấn, đi dọc theo hành lang rồi bậc thềm, mãi cho tới khi vào một căn phòng giam chẳng biết nằm ở hướng nào nữa.

Hai chân bắt lực bị lôi kéo trên mặt đất, phần xương khê kêu lên, ta đau đến suýt chút nữa lại ngất lịm đi. Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Nhị tẩu, cơ thể ta đã bị ném mạnh xuống mặt đất, mãi lâu mà vẫn chẳng thể ngẩng đầu lên.

Tần Cẩn đã hôn mê bất tỉnh từ lâu, đang bị người ta dội nước lạnh thúc tỉnh dậy. Mẫn Thị lang thậm chí vẫn còn đang mắng nhiếc liên hồi “Thế mà còn tự xưng là đời sau cùng tướng môn gì đó, toàn là lũ hư danh. Chả trách mà người đứng đầu Tần gia lại là một phụ nữ, đàn ông lại còn yếu đuối, ẻo lả hơn cả phụ nữ, mới chịu có chút hình phạt đã ngất lên ngất xuống không biết bao lần. Người còn vô dụng hơn cả lũ phụ nữ.”

Cuối cùng hắn cũng đã biết được ta là một phụ nữ, nhưng không hiểu hắn đối xử như vậy với phụ nữ và đàn ông tàn tật thì anh hùng với ai chứ?

Tần Triệt trước sau vẫn tỉnh táo, ánh mắt còn sáng trong hơn bình thường rất nhiều, lúc này đang nhìn vào trong buồng giam tối tăm bên trong, nghe ngóng mọi động tĩnh phát ra.

Cánh cửa bị mở ra, chẳng nhìn rõ được thân hình của Nhị tẩu chỉ nghe thấy tẩu tẩu thét lên vô cùng thảm thiết, tiếp đó là tiếng lằm bằm bất mãn của bà đỡ.

Một phòng giam tạm thời được sử dụng như phòng sinh đẻ, Du Cánh Minh đương nhiên là không vào bên trong, nhưng vẫn thét lên hỏi bà đỡ “Làm sao thế?”

Bà đỡ lén lút nhìn thấy bộ dạng thê thảm của chúng ta liền hỏi “Vẫn đang sinh tiếp. Đây là lần đầu sinh nở, lại dùng thuốc thúc cho nên không thuận lợi được.”

Du Cánh Minh bật cười nói “Vậy thì có khả năng là đẻ khó rồi, càng có khả năng là một xác hai mạng đúng không? Ha ha, người phải biết rằng, thứ nghiệt chủng đó là cốt nhục duy nhất của Tần gia bọn họ đấy.”

Bà đỡ không dám ngược mắt lên, thận trọng đáp “Đúng... đúng là khó đẻ, đa phần là một xác hai mạng...”

Du Cánh Minh liền nhìn về phía ta và Tần Triệt “Theo luật lệ của Đại Nhuế, thai phụ đẻ khó mà chết, chẳng thể oán trách ai được đúng không?”

Sắc mặt Tần Triệt trắng nhợt ra, không nói câu nào. Ta nghe thấy tiếng của Nhị tẩu đã cảm thấy bất lực, nghiêng răng lên tiếng “Du Thừa tướng, Tần gia nhận thua. Người muốn ta nhận tội gì, ta... sẽ nhận.”

Du Cánh Minh chấp tay sau lưng bật cười lớn tiếng “Ồ, người nhận rồi sao?”

Ta liền nói “Hãy để cho bà đỡ đỡ đỡ cho Nhị tẩu của ta, chỉ cần Du Thừa tướng giữ lại tính mạng cho hai mẫu tử bọn họ, ta sẽ nhận... nhận tất cả mọi tội trạng.”

Du Cánh Minh liền đánh mắt ra hiệu cho bà đỡ, bà đỡ nhận được mệnh lệnh, vội vã quay vào buồng giam.

Chẳng bao lâu sau, lại nghe thấy tiếng truyền ra, nhưng là bà đỡ đang hạ giọng khuyên nhủ Nhị tẩu cứ an tâm sinh con, lại còn có mấy người phụ nữ đưa nước nóng, kéo và vải khô vào trong.

Gần như cùng lúc, có chiếc đèn lồng được treo cao trong buồng giam, giấy bút được đưa tới, mưu sỹ của Du Cánh Minh đích thân chấp bút ghi lại khẩu cung.

Du Cánh Minh lên tiếng “Được thôi, bây giờ hãy nói cho chúng ta nghe, Tần Văn tướng quân đỉnh đỉnh đại danh đã vì mối lợi của bản thân mà lăng loàn thông địch mãi quốc như thế nào đi...”

Mặc cho hắn nói ta dâm loạn, lăng loàn, tham lam phú quý đến độ nào, ta cũng chẳng buồn chớp mắt, cứ để cho chúng tha hồ phát huy tư duy của bản thân. Đến sau cùng ngay cả cung biến tại Nam Lương, công chúa bị giam lỏng cũng đều là nhờ phúc của ta, là do ta đã phải lòng Chân Vương tuổi trẻ anh tuấn, không tiếc mãi quốc cầu vinh, dùng trăm phương ngàn kế mê hoặc ngài, lại còn bắt giữ công chúa ở lại nước Lương một khoảng thời gian dài, để có thể ân ái sống cạnh bên ngài.

Chẳng qua cũng chỉ nói ta là một dâm phụ, tiểu nhân, đại tặc mãi quốc mà thôi, dù có xấu xa đến mức nào cũng chẳng thể hơn được nữa. Ta thậm chí còn cảm thấy may mắn, Tư Đồ Vĩnh có lẽ vẫn bảo toàn được tính mạng.

Bọn họ muốn ta thừa nhận là Tư Đồ Vĩnh cố chấp cứu ta nên mới phá hoại giấc mộng duyên ương của ta, lại cứu công chúa quay về Đại Nhuế để giữ thể diện. Sau đó ngài còn gửi thư xin cứu viện từ Nam Lương cũng chỉ vì tuổi trẻ manh động, lại không thể cưỡng lại được thủ đoạn mê hoặc đáng sợ của ta...

Bọn họ không hề muốn Tư Đồ Vĩnh chết.

Tần Triệt đã không còn nhìn thể tử của mình, chỉ nhìn về phía ta đầy đau đớn, đôi môi nhợt nhạt đã bị huỳnh ầy cắn cho biến dạng.

Tần Cản nằm trên mặt đất, nhưng vẫn im lặng, nước mắt không ngừng chảy ra khỏi hốc mắt.

Bản chép cung hoàn tất, tên mưu sỹ kia liền cầm tờ giấy đó tới trước mặt, bắt ta điểm chỉ. Ta cũng chẳng thèm nhìn, bình thản lên tiếng “Nếu như mẫu tử bọn họ bình an, ta lập tức sẽ điểm chỉ.”

Nói xong, ta liền nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh truyền từ bên trong ra, mềm mại, mạnh khỏe khiến đôi mắt ta nóng lên, ướt át. Tần Triệt miễn cưỡng chống người dậy, khẽ ho vài tiếng rồi nhìn vào bên trong.

Một lúc sau, đã thấy bà đỡ bế theo đứa trẻ nhỏ ra ngoài rồi nói “Xin chúc mừng, chúc mừng, mẫu tử bình an. Là một bé trai, trông xinh xắn, bắt phàm.”

Đứa trẻ được đưa đến trước mặt chúng ta, quả nhiên là một bé trai, đang nằm trong một chiếc áo rách còn dính vết máu cứa quây tay chân. Làn da thằng bé đỏ au, bật khóc liên hồi, mắt mũi đều nhắm nheo, nhưng vẫn hiện lộ một khuôn mặt xinh xắn, tuần tú.

Cổ họng Tần Triệt khẽ phát ra tiếng nghẹn ngào, đưa tay ra vừa định chạm vào làn da non nớt đó, bỗng tụt lùi bên cạnh Du Cánh Minh đã đoạt lấy đứa bé rồi nói với ta “Nhân phạm vẫn còn chưa điểm chỉ.”

Đây chính là đứa trẻ đời tiếp theo của Tần gia chúng ta, có lẽ cũng là cốt nhục duy nhất còn sót lại chẳng?

Cổ họng ta tắc nghẹn, nhưng vẫn quay sang nói cùng Du Cánh Minh “Xin Du Thừa tướng hãy lập một lời thề.”

Du Cánh Minh cau chặt đôi mày, đang định phát nộ, lại cố gắng nhẫn nhịn rồi quát “Lập lời thề gì?”

Ta liền nói “Tội trạng mà ta phạm phải, huynh trưởng và đệ đệ của ta đều không hay biết. Cho dù bọn họ có bị liên lụy mà giết chết, vậy thì đứa bé vừa mới chào đời này chắc cũng không đến mức phải chết chứ? Ta mong Du Thừa tướng có thể lập lời thề, đảm bảo giữ lại mạng sống cho thằng bé, như vậy thì ta sẽ điểm chỉ ngay.”

Bọn Mẫn Thị lang đứng phía sau hẩn mặt mày bất mãn, vô cùng tức giận, Du Cánh Minh suy nghĩ một hồi, chưa hề bộc phát liền nói “Được thôi, bản Thừa tướng xin lập lời thề, nhất định sẽ giữ lại tính mạng cho đứa trẻ này. Nếu không Tần gia các người sẽ hấp sống hết cả gia tộc họ Du chúng ta, được không?”

Ta đưa mắt nhìn sang Tần Triệt. Nhị ca cũng đang nhìn ta, sau đó từ từ cúi đầu. Thần thái vô cùng đau khổ, thế nhưng bởi vì đứa trẻ vừa chào đời mà ánh mắt của Nhị ca không còn tuyệt vọng như trước nữa.

“Tỷ tỷ...”

Tần Cẩm vẫn bất lực nằm trên mặt đất, gọi ta bằng thanh âm khàn khàn rồi bật khóc. Cho dù cơ hội để đứa trẻ này có thể lớn lên thành người là rất

nhỏ, ta cũng không thể nào bỏ qua được.

“Du Thừa tướng, xin hãy nhớ lời thề hôm nay.”

Ta nói xong, liền nhắc bút lên kí nhận vào bản chép cung. Viên mưu sỹ trình lại cho Du Cánh Minh xem. Hắn cầm trong tay, đọc kĩ lại một lượt, bật cười đầy mãn nguyện, sau đó lui về phía sau vài bước, hét lớn “Còn chờ đợi cái gì nữa?”

Tên tùy tùng đang bế đứa bé đó liền tóm lấy đôi chân của đứa trẻ, đập mạnh một phát...

Máu tươi tung tóe, tiếng khóc vang lên rồi lại ngừng.

Một vài giọt máu rơi trên khuôn mặt, bàn tay và cả khoe miệng của ta.

Mồm miệng khô rát, ta cảm thấy vô cùng hãi hùng.

Tất cả đều chìm lắng trong im lặng, tiếp đó là tiếng kêu thất ruột thất gan của Nhị tẩu “Con ta...đứa con của ta...”

Nhị tẩu vừa mặc lại y phục, đầu tóc còn rũ rượi đã xông ra ngoài, đáng tiếc chân còn mang xích sắt nên bị ngã xuống đất, đầu đập mạnh vào thềm cửa.

Tần Triệt vô thức sờ vào cốt nhục rơi xuống gần chỗ mình, nhìn thê tử, há miệng định hét nhưng sau cùng vẫn chẳng hề phát ra tiếng.

Nhị tẩu toàn thân run rẩy chống người dậy, nhìn chúng ta đầy tuyệt vọng, lại nhìn vào vết máu tung tóe đầy sàn, đột nhiên hét gào một tiếng sau đó đập mạnh đầu vào vách tường.

Tiếng động lớn vang lên, cơ thể của Nhị tẩu từ từ ngã xuống đất men theo vách tường, máu trên trán của Nhị tẩu tuôn trào như suối nguồn, trông như một đóa mẫu đơn đang thì nở rộ, tuyệt sắc mà đáng sợ.

“Phu... phu nhân...”

Tần Triệt cuối cùng đã thét thành tiếng, nhưng cơ thể lại mềm nhũn, rồi bất tỉnh nhân sự. Nhị ca hai chân tàn phế, có thể dựa vào ý chí kiên cường hơn người chịu mọi hành hạ thể xác, nhưng làm sao có thể chịu đựng khi thấy thê tử cùng con thơ chết thảm ngay trước mặt mình, thậm chí còn chẳng để lại xác thân?

Nhị ca chẳng thể làm được gì. Ta cũng chẳng thể làm được gì. Mắt nhắm nhắm nhìn tất cả mọi thứ diễn ra ngay trước mặt mình.

Tiểu Cẩn đột nhiên thét một tiếng, cũng chẳng biết lấy đâu ra sức lực, ngồi bật dậy, dùng cơ thể đâm mạnh vào người Du Cánh Minh.

Mấy tên sai dịch bên cạnh không ngờ được một thiếu niên ốm yếu bệnh tật đã bị hành hạ đến mức bán sống bán chết lại có sức lực lớn như vậy, nhất thời cũng lạng người, không kịp ngăn cản.

Còn ta định ngăn cản, nhưng đã chẳng kịp nữa.

Mẫn Thị lang ở cạnh bên Du Cánh Minh liền xông ra, giơ chân đạp mạnh vào lồng ngực khiến cả người Tần Cẩn bay lên, đập mạnh vào tường, rồi rơi xuống đất như một bao cát.

Ta thét lớn tiếng đầy đờn đau “Tiểu Cẩn.”

Tần Cẩn không đáp lại, nằm bất động tại chỗ, chẳng biết còn sống hay đã chết. Ta kéo theo đôi chân gần như tàn phế, để lại một vệt máu dài trên đất,

lê từng tí từng tí một, thăm thiết gọi tên đệ đệ của mình “Tiểu Cẩn, Tiểu Cẩn, mau trả lời tử tử.”

Bàn tay run rẩy còn chưa kịp động vào bả vai của Tiểu Cẩn, đã bị người ta dẫm mạnh lên.

Mẫn Thị lang dẫm lên bàn tay ta rồi bước qua đầu ta hỏi “Tướng gia, bây giờ xử lý bọn chúng thế nào?”

Du Cánh Minh liền nói “Giữ lại mạng sống cho chúng thêm vài ngày nữa, đợi ta thỉnh chỉ Hoàng hậu nương nương rồi tính tiếp.”

Thế là có người đến túm vào mái tóc dài rũ rượi của ta kéo đi.

Ta đã không còn cảm nhận được nỗi đau đón truyền từ da đầu, nắm chặt lấy bàn tay mất đi tri giác, nỗ lực quay mặt lại, nhìn Du Cánh Minh bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hắn đang cười rồi nói cùng Mẫn Thị lang “Lời thề của bản Thừa tướng đích thực là rất độc địa, thế nhưng triều đình chúng ta đã phế bỏ hình phạt hấp người rồi. Huống hồ, Tần gia bọn chúng đã chết hết cả, làm gì còn ai đến hấp ta nữa? Ha ha ha...”

Ta nhìn vào nụ cười kinh tởm của hắn, cũng chẳng kiềm chế nổi, bật cười thậm chí còn lớn tiếng hơn cả hắn.

Người của Tần gia xưa nay cứng rắn, lạnh lùng. Giết sạch hết người sống, lẽ nào hắn không sợ người chết đi hóa thành ma quỷ hay sao? Huống hồ, ta còn chưa chết. Cũng chưa chắc sẽ chết!

Lúc bị lôi vào trong phòng giam, phần bụng của ta đau đớn đến mức toàn thân run rẩy, mãi lâu sau vẫn chẳng thể hít thở bình thường.

Thế nhưng ta cũng chẳng dám chậm chạp, dùng tay kéo cơ thể lê đến bên tường, xé phần y phục đã nát bươm khi chân bị kẹp, tìm lại sổ thuốc trị thương mà cô Quế để lại, rắc lên phần vết thương bằng bàn tay run rẩy, lại lấy dây buộc lưng cuốn lại, rồi lại tìm mấy viên thuốc trong người ra uống.

Thế nhưng da thịt bên ngoài bị tổn hại vì thanh kẹp chỉ là chuyện nhỏ, gân cốt bị tổn thương rồi, muốn lành lặn lại cực kì khó. Phần xương bên chân phải đã bị kẹp gãy nếu không nghĩ cách cố định lại, e là chiếc chân này sẽ bị tàn phế mất.

Cô Quế đã rời khỏi đây, may mà những thứ mang vào ngục đều không hề khoa trương quá, cho nên vẫn chưa có người đến dọn đi. Bọn người Du Cánh Minh cần chính là khẩu cung của ta và tính mạng của mọi người trong Tần gia, sau đó là bóp nghẹt vào cổ của mười lăm vạn quân đội Tần gia, khiến họ muốn vào kinh cứu người cũng đành bất chính ngôn bất thuận, đồng thời trở thành quân long mất đầu. Còn về Thái tử Điện hạ đã từng âm thầm chăm sóc ta như thế nào cùng với tình hình của ta ở trong ngục lao lúc này chẳng còn nằm trong tầm quan tâm của chúng nữa.

Ta với lấy bình trà, lắc qua thấy vẫn còn nửa bình, liền ngẩng cổ uống vài hớp, phần còn lại dội lên đầu và tay, để rửa sạch máu bẩn, rồi bò lên giường trúc, lấy một chiếc áo trong che lên hai chân, lại lấy chiếc trâm xuống, lấy lược chải hết những bụi bẩn còn dính trên mái tóc, vuốt sang một bên.

Một lúc sau, có người liền nhét một bát cơm vào rồi lên tiếng “Ăn cơm đi, ăn cơm đi.”

Ta hắng giọng rồi dịu dàng nói “Vị đại ca này, có thể phiền đưa giúp thức ăn vào trong này được không? Ta chẳng thể đi được.”

Thế là liền nghe thấy tên đàn ông đó khẽ chửi mấy câu rồi lên tiếng “Mặc cho người trước kia có là công tử, tiểu thư thiên kim, vạn kim thế

nào, đến chỗ chúng ta mà còn định làm chủ nhân sai tới sai lui sao?”

Ta liền than dài “Nếu đã gặp nạn, làm sao còn dám ngông cuồng như thế nữa? Nghĩ ra, ta cũng chẳng còn sống được mấy ngày, chỉ mong đại ca có thể trọng nghĩa tương trợ, tiếc thương lấy thân ta vài phần.”

Bên ngoài, tên đàn ông kia khựng lại, tiếp đó tiếng dây xích tháo cửa vang lên, cửa phòng giam đã được mở ra, tên ngục tốt đi tới, khom lưng nhặt bát cơm đó lên, nghênh ngang bước vào trong, đập mạnh chiếc bát lên mặt giường của ta, rồi ngạc nhiên lên tiếng “Hả, trong này cũng được dọn dẹp gọn gàng đấy.”

Lại cúi xuống nhìn ta, hẩn lập tức lạng người đi, thở hắt ra một hơi.

Người này chính là tên ngục tốt đã giám sát ta lúc ban đầu. Kể từ khi Tư Đồ Vĩnh điều người qua đây, bọn chúng liền bị đẩy đi rất xa, không hề biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đợi đến hôm nay, Tư Đồ Vĩnh thất thế, người được điều tới đã mang theo cô Quế biến mất hoàn toàn, bọn chúng đã quay về.

Ta liền bê bát lên, ngẩng cổ nhìn tên ngục tốt này rồi mỉm cười, dịu dàng nói “Vẫn nói một thỉnh cầu nữa mong đại ca giúp đỡ.”

Vị trí mà ta ngồi, vừa hay chọn đúng chỗ mà chút ánh sáng ít ỏi trong buồng giam có thể chiếu lên khuôn mặt của ta. Thành thật mà nói, lúc này ta ăn mặc phong phanh, bộ dạng gầy yếu, tiều tụy, thế nhưng nhiều ngày nay không thấy mặt trời, cho nên làn da cũng đã trắng ra nhiều. Doanh Doanh năm đó chỉ mặc y phục nhà chùa đơn giản vậy mà có thể khiến cho đường đường Chấn Vương Nam Lương phải say đắm đến độ điên đảo, vừa gặp đã động lòng, gặp lại thì trao hết tình cảm, huống hồ chỉ đây chỉ là một tên ngục tốt thấp hèn toàn gặp những phường thô lỗ, tầm thường?

Quả nhiên, hắn khẽ nuốt nước miếng, liền ngồi xuống cạnh bên ta, nhìn ta một hồi rồi nói “Nàng cứ nói đi, có chuyện gì? Nếu lưu lạc đến nơi này thì toàn là những trọng phạm chờ xử tử, đổi lại là người khác, nhàn rồi không đem nàng ra chơi đùa như một con chó đã là khách khí lắm rồi. Gặp được ta, cũng coi như là phúc phận của nàng đó.”

Hắn nói rồi, lại đưa bàn tay thô ráp, dơ bẩn của mình sờ lên khóm má của ta, vuốt đi vuốt lại đầy lưu luyến.

Ta quay mặt tránh đi, cắn đôi đũa gạt số cơm nặng mùi vào miệng, nụ cười khuôn mặt vẫn không thay đổi, vẫn dụi dằm lên tiếng “Đại ca, chân của ta bị gãy rồi, chẳng dám cầu xin gì cả, liệu có thể xin đại ca tìm giúp hai thanh gỗ lớn cố định lại phần chân cho ta được không?”

Ta cầm đôi đũa rồi tả cho hắn nghe “Có lẽ chỉ cần dài thế này, to như thế này là được.”

Hắn gật đầu rồi nói “Cái này thì dễ. Chỉ là... cô nương, nàng định cảm ơn ta thế nào?”

Hắn vừa nói lại vừa rúc khuôn mặt đen lòm, béo phì của mình lại gần, gần như sắp sửa chạm vào khóm má của ta.

Ta nín chặt hơi thở, để không phải ngửi mùi khiến người khác buồn nôn từ người của hắn rồi cúi đầu né tránh nói “Nếu ta có thể ra khỏi được nơi này, đương nhiên sau này sẽ cảm ơn hậu ta.”

Hắn liền hum một tiếng đầy khinh miệt.

Ta mỉm cười rồi nói “Cho dù chẳng thể nào ra được, đợi khi ta khỏe lại, nhất định cũng không quên đền đáp đại ca đâu.”

Lúc này hắn mới mãn nguyện, đứng dậy rồi nói “Ta sẽ tìm cho nàng, nàng đừng có quên đây...”

Hắn mỉm cười đầy thâm tà, tiện tay nhéo mạnh lên người ta rồi mới bước nhanh ra ngoài, đóng chặt cửa phòng giam lại.

Phòng giam lại tối sầm trở lại. Bên góc tường vẫn còn để lại chiếc đèn dầu, thế nhưng ta chẳng còn sức lực bò qua đó mà châm lên nữa.

Cho dù là còn chút sức lực, ta cũng phải tiết kiệm sức lực để dùng vào lúc cần thiết. Dựa vào chút ánh sáng truyền qua khung cửa sổ bé tẹo bên ngoài, lại nhìn vào mái tóc đang buông xõa của bản thân, ta tựa người vào tường, chẳng khác nào một nữ quỷ bước ra từ địa ngục. Ta thậm chí còn nghe thấy tiếng cười đáng sợ mà kinh hoàng của quỷ nữ!

Tiếng động đó không ngừng vang vọng trong phòng giam trống rỗng, vô cùng chói tai, ngay bản thân ta cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng. Đó thực sự là tiếng cười của ta?

Ta liền nhếch miệng mỉm cười, bê bát cơm lên, nhắm mắt lại, nhanh chóng nuốt hết, chẳng để tâm trong bát có biết bao là đất cát lẫn vào, không ngừng cào rách cổ họng. Tiếp tục sống, ta nhất định phải tiếp tục sống.

Nhị tẩu và cháu trai đã chết, Nhị ca bị hành hạ bán sống bán chết, đệ đệ chẳng biết còn sống hay không. Đại tẩu cùng Tần Tổ Tổ bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện, cùng với mười lăm vạn tướng sỹ có khả năng bị người ta chia cắt, giết chết...

Ta nhất định phải tiếp tục sống. Không tiếc bất cứ giá nào. Lúc tên ngục tốt vừa đen vừa béo kia quay lại thu bát, quả nhiên đã mang theo mấy thanh gươm mà ta cần.

Lúc này ta đang ôm lấy đôi chân đau đơn rên rỉ liên tục, thấy hần bước vào liền che mặt than “Đa tạ đại ca, nếu có thể khỏe lại, ta nhất định sẽ đền đáp ân này.”

Viên ngực tốt do dự một hồi, sau cùng vẫn không nhân lúc ta bật khóc đau đớn làm ra những chuyện đòi bại, lại cùng giúp ta châm chiếc đèn dầu ở góc tường, vỗ lên vai an ủi rồi mới ra ngoài.

Đợi khi bên ngoài không còn tiếng động gì nữa, ta mới thôi than khóc, lập tức ngồi dậy dịch chuyển chân trái ra, trong nỗi đau đớn tột độ, dựa vào cảm giác, ta miễn cưỡng chỉnh gọn lại phần xương cốt, sau đó dùng thanh gỗ cố định lại, đau đớn đến mức toàn thân co giật, chẳng thể nào chống chọi thêm nữa, ngã người lên giường nằm thiếp đi.

Không biết ngủ trong bao lâu, khi nghe thấy tiếng động, cả người mệt mỏi cực độ, miễn cưỡng định mở mắt, ngồi dậy liền nghe thấy tiếng động vang lên, hai tay bị nắm chặt, phần xích ghì mạnh lên cổ tay hơn trước.

Do quá kinh hoàng, ta đã chẳng còn cảm thấy buồn ngủ thêm nữa. Nhanh chóng mở mắt ra, dưới ánh đèn dầu chập chờn, khuôn mặt vừa đen vừa béo của tên ngực tốt kia lại càng xấu xí.

Hần lặng người đi trước ánh mắt của ta, đưa tay lau mồ hôi rồi nói với tên ngực tốt cao gầy đứng bên cạnh “Người phụ nữ này vô cùng tà môn, ánh mắt đó thực sự khiến cho trái tim người ta sợ hãi mà run rẩy, chẳng khác nào chiếc đinh tẩm độc, chạm vào ai là người ấy chết.”

Tên ngực tốt cao gầy kia đã cởi dây lưng của mình ra rồi nói “Chẳng cần bận tâm, hiếm khi có thứ hàng tốt thế này, nhân lúc canh ba nửa đêm, người thì xin nghỉ phép, kẻ thì đi chôn thây, để cho huynh đệ chúng ta hưởng thụ một lúc đã.”

Ta vội vã thu lại ánh mắt lạnh lùng, vừa vung vẩy vừa nói “Nếu đại ca chịu tận lực giúp sức, đợi khi sức khỏe ta tốt hơn, không cần hai vị phải nhắc, nhất định ta sẽ báo đáp hậu hĩnh. Thế nhưng bộ dạng của ta lúc này, thực sự không thể nào chịu nổi, cầu mong hai vị đại ca thương hoa tiếc ngọc đôi chút.”

Tên ngục tốt đen béo kia hình như không dám nhìn lên khuôn mặt của ta, đột nhiên tóm lấy tấm vải vụn dưới mặt đất, bịt mắt ta lại, còn nhét cả vào miệng ta rồi lẩm bẩm lên tiếng “Ta nói này cô nương, đừng có trách đại ca nhẫn tâm, không biết thương hoa tiếc ngọc. Nàng nói xem nàng phạm tội gì chứ? Chúng ta đã âm thầm đi nghe ngóng cả rồi, tẩu tẩu, cháu trai của nàng bị người ta giết chết tại chỗ mà nàng không hề rơi nước mắt, nàng vẫn còn một ca ca với một đệ đệ nữa đúng không? Ta vừa đi hỏi được tin tức, đoán chắc là không xong rồi, chỉ e là chẳng thể nào cầm cự đến sáng mai... Cho dù có thể cầm cự được thì đã sao chứ? Nhiều lắm cũng chỉ một, hai ngày nữa, là tất cả đều phải lên đường rồi. Hừm, với thân hình, sắc đẹp của nàng, đặt trước mắt rồi mà còn để mất thì cả đời đại ca ta đều là sống uổng.”

Hắn đã cởi dây đai lưng của ta xuống, lại không biết bàn tay của ai đã kéo phục của ta ra, rồi lại bàn tay thô ráp của ai lại đang nắn bóp da thịt của ta, hơi thở thô lỗ của ai đang thổi phẫn phật lên khuôn mặt ta...

Ta cảm thấy buồn nôn vô cùng, nhưng miệng đã bị miếng vải rách ngấm đầy máu tanh bịt lại, muốn nôn cũng chẳng được.

Đột nhiên trong lòng ta trào lên cảm giác hoảng sợ như thể bị vút trở lại quân doanh Nhu Nhiên. Thế nhưng dù cho có hoang mang đến mấy, đây cũng không phải giấc mộng.

Dường như đây là điều đã được định sẵn khi ta chào đời, mỗi lần ta chuẩn bị có chút ảo tưởng hạnh phúc và vui vẻ cho tương lai, thường hay bị người ta đẩy vỡ hoàn toàn, sau đó bị đẩy vào bùn nhơ, để mặc người ta ra sức giẫm đạp.

Hàng ngày ta cao ngạo bao nhiêu thì lúc này sẽ càng bị giẫm đạp thể thảm bấy nhiêu. Ta chẳng thể nào tự quyết được. Ta cũng đã nỗ lực lắm rồi, thể nhưng những gì đạt được, chỉ là nỗi uất hận bắt buộc phải kìm nén, nỗi nhục nhã dù gột rửa thể nào cũng chẳng thể sạch nỗi.

Đã chẳng còn thương tâm được hơn nữa, cũng chẳng còn sức vùng vẫy, ta để mặc cho hai tên súc sinh bản thủ kia ra sức vầy vò cơ thể mình, cố gắng đuổi hai chân ra để giảm bớt cảm giác đau đớn rồi nghiêng răng chịu đựng.

Hai tên ngục tốt này coi ta như một món hàng để bày tỏ nghĩa khí huynh đệ.

“Đại ca, huynh làm trước đi.”

“Ha ha, lần trước đệ đã nhường ta trước rồi, lần này đệ cứ làm trước đi.”

“Hay là, cùng nhau?”

“Cùng nhau? Chỉ sợ người phụ nữ này không chịu đựng nỗi, huynh nhìn bên chân đó vẫn còn đang chảy máu kia.”

“Chịu được hay không thì đã sao chứ? Cho dù là chết ngay tại đây, e là cũng chẳng ai thêm bận tâm.”

“Vậy thì... cùng nhau thôi.”

Hai người bật cười đầy thâm đả, đưa bàn tay thô kệch sờ mó cơ thể ta. Chạm đến vết thương khiến ta đau đớn đến độ run rẩy toàn thân.

Thể nhưng nỗi nhục nhã đã dự liệu từ trước vẫn chưa ập tới. Còn chưa hết run rẩy, ta đã nghe thấy hai tên kia cùng lúc rên lên một tiếng, sau đó

ngã vật xuống mặt đất, tiếp đó ngửi thấy mùi máu tanh nồng bốc lên.

Sau đó, ta mới nghe thấy tiếng đao kiếm nhập vò, một khí thế quen thuộc nào đó lạnh lẽ truyền ra sự lạnh lùng và bá đạo riêng có của chủ nhân. Mãi một lúc lâu, một tấm y phục lạnh giá trùm kín lên cơ thể ta, một bàn tay ấm áp tháo phần xích đang cùm chặt lấy đôi tay của ta.

Bàn tay người này rất vững chắc, hơi lạnh giá, có chút chai sần, nhưng được chăm sóc tốt nên cũng không đem lại cảm giác thô ráp. Đôi tay ta cuối cùng đã được giải thoát, bắt lực buông thông xuống. Khi xích sắt rơi xuống mặt đất tạo nên tiếng động chói tai. Người này lui lại một bước, cách ta khá xa.

Lại một lúc sau, y phục khề bay bay, có lẽ ngài đã quay người... định bỏ đi.

Ta chợt cảm thấy căng thẳng, vội vã chống người dậy, nắm lấy vạt áo của ngài rồi giữ chặt. Ngài vùng vẫy nhưng không quá mạnh. Ta định thản lại, đưa tay tìm kiếm đai lưng của ngài, cởi phần nút ngọc ra, vứt xuống mặt đất, lại cởi phần y phục của ngài, dùng bàn tay run rẩy sờ lên phần cơ thể rắn chắc, vạm vỡ đó. Ngài khề thở hắt ra, cơ thể mềm nhũn, từ từ ngồi xuống chiếc giường trúc, lấy tấm vải rách nhét trong miệng ta ra.

Ta thút thít vài tiếng, ôm chặt lấy phần bụng của ngài, hốc mắt đã cay nồng, nóng rực. Ta chỉ cảm thấy uất ức, chỉ muốn được ngài ôm chặt vào lòng như hồi còn nhỏ bật khóc một trận đã đời. Thế nhưng lúc này, ta đã hoảng sợ đến mức chẳng dám bật khóc lớn tiếng, chỉ biết ôm chặt lấy ngài, không dám buông tay.

Ngài cúi đầu xuống, trao ta nụ hôn, hành động vẫn cứ vững vàng như mọi khi, chỉ là đầu lưỡi cả hai đều đắng chát, truyền cho nhau nỗi khốn khổ của mình.

Ta mềm dịu thuận theo ý ngài, cố gắng phớt lờ đi cảm giác đau đớn truyền từ đôi chân, chăm chú đáp lại, mang theo chút ý cầu cạnh, lấy lòng của người yếu thế. Tần gia đã chẳng còn đường lui cũng chẳng còn đường đi nữa rồi. Nếu ngài nhẫn tâm khoanh tay bỏ mặc, họa diệt môn kia sắp rơi xuống toàn gia rồi. Ta không dám để ngài ra đi. Ngoại trừ bản thân ta, ngoại trừ thân thể đã sắp tan nát thành từng mảnh, ta đã chẳng còn biết phải dùng gì để giữ ngài lại được nữa.

Một người đàn ông khác đã mang tới cho ta giấc mộng liên quan tới tình yêu và hạnh phúc, thế nhưng ta chẳng dám mơ mộng thêm nữa. Trong địa ngục chẳng hề có tình yêu. Tất cả những gì ở trong này chỉ là nỗi hành hạ thể xác đáng sợ, nỗi nhục nhã chẳng thể nào gột sạch, thậm chí còn chẳng giữ lại được thân xác.

Ta ra sức mê hoặc, lấy lòng ngài, như bất cứ người phụ nữ trong thâm cung này muốn người trong lòng mình hồi tâm chuyển ý, hay như bất cứ người phụ nữ phong trần nào muốn lấy lòng khách làng chơi để đạt được nhiều tiền bạc hơn.

Hơi thở của ngài đã không còn bình ổn, đến sau cùng không chịu được nữa, liền nằm ngả xuống giường trúc, thận trọng đặt đôi chân thương tật của ta sang một bên, từ từ hạ người xuống.

Thân thể lại vô cùng cứng nhắc, chỉ không thể nào nhiệt tình như chiếc lưỡi, dễ dàng để ta khống chế, khi ngài thâm nhập vào cơ thể, nỗi đau đớn đó cho thấy ngài đã muốn chiếm lĩnh ta lâu lắm rồi.

Ta nỗ lực thả lỏng cơ thể, ra sức tiếp nhận ngài, thế nhưng cơ thể vẫn chẳng chịu khống chế, chỉ muốn đẩy thứ không thuộc về bản thân kia ra khỏi cơ thể mình. Ta muốn tiến sát lại ngài nhưng lại không nguyện lòng.

Còn người đàn ông trước mặt lúc này đã chẳng còn là một thiếu niên mới lớn không hiểu nhân tình, ngài hoàn toàn biết được ý nghĩa của từng hành

động, cho dù nhỏ nhất đến mức nào.

“Tần Văn.”

Ngài khẽ rên lên, vô cùng thảm liệt, nhưng cũng rất nghiêm nghị. Ngay đúng lúc này, đôi chân bị trọng thương đã được nhấc lên, ngài đã thâm nhập sâu vào trong cơ thể ta.

Đau đớn đến mức không thể nào chịu nổi. Ta khẽ thét lên, chẳng thể nào chịu đựng thêm nữa, nước mắt tuôn trào như suối nguồn, thấm ướt cả tấm vải đang bịt đôi mắt lại.

Trước tiên là ấm nóng, tiếp theo là lạnh giá, mãi cho tới khi trôi xuống má rồi thấm dẫm mái tóc đen, nhưng ta vẫn chẳng dám bật thành tiếng, ta nghĩ rằng chịu đựng hành động thẳng thừng đó của ngài.

Từ trước đến nay ngài đối xử với ta vô cùng tốt, coi ta như châu như ngọc. Còn ta trước nay cũng vô cùng tin tưởng, ỷ lại vào ngài. Thế nhưng kể từ sau khi Thuần Vu Vọng xuất hiện, ta đã chẳng thể nào nhìn thấu được ngài nữa.

Sau khi hủy hôn, ngài bình tĩnh rời khỏi, ta từng cảm nhận được nỗi thương tâm và oán hận của ngài. Ta ích kỷ không muốn suy nghĩ quá nhiều, luôn cho rằng ngài cương nghị, kiên cường, chỉ cần ta đối đãi với ngài như trước, thì tất cả mọi thứ đều trở lại như cũ. Thế nhưng thời gian càng lâu, ta mới càng nhận ra rằng, thì ra ta hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc ngài đã đau lòng và oán hận đến đâu.

Nếu không oán hận đến cực điểm, đau lòng hết mức, ngài thà tự chặt đứt hai cánh tay mình cũng không bao giờ khoanh tay đứng nhìn Tần gia diệt vong, lạnh lùng nhìn ta phải chịu hậu quả thê thảm như thế nào khi quyết ý rời khỏi ngài.

Thế nhưng lẽ nào ngài không biết, cho dù đã thoái hôn, ngài vẫn cứ là vị sư huynh mà ta kính trọng nhất, y lại nhất, là một người chí cốt xứng đáng để giao phó sự sống chết, là một tri giao có thể chia sẻ mọi điều bi thương, sầu khổ bên nhau... Có lẽ ngài đều biết tất cả, chỉ có điều, đây không phải là thứ mà ngài cần có. Vậy thì, ta sẽ cho ngài tất cả những gì mà ngài cần, liệu còn kịp hay không?

Động tác của ngài cuồng bạo mà hung hãn, mỗi lần đều vô cùng mãnh liệt, mỗi lần đều như muốn nghiền nát cả lực phủ ngũ tạng của ta vậy, giống như thể hoàn toàn không hề bận tâm đến thương thế trầm trọng của ta lúc này. Dục vọng nguyên thủy nhất trong cơ thể đã bị đánh thức, sau đó ta bị nhấn chìm vào trong nỗi đau đớn kịch liệt hết lần này đến lần khác.

Ta vừa chịu đựng lại vừa bật khóc thất thanh. Cho dù bị kẻ thù hành hạ đến mức nào, ta chẳng hề rơi lấy một giọt lệ. Cho dù khi này thực sự bị hai tên tiểu nhân bỉ ổi kia chiếm đoạt, ta cũng sẽ nuốt hận nhẫn nhục, đợi thời cơ trả thù báo oán. Thế nhưng ngài...

Cho dù ngài một kiếm đâm chết ta, ta cũng không bao giờ căm hận ngài, thế nhưng nhất định chẳng thể kiềm chế nỗi cảm giác đau lòng, lệ rơi.

Bị dày vò cho tới khi ý thức mơ hồ, ta đột nhiên nhớ đến con búp bê vải bị phụ thân vặn đứt hết tay chân ngày xưa.

Lúc đó, ta mới chỉ là đứa bé gái tầm sáu, bảy tuổi, mẫu thân ốm bệnh âm thầm làm con búp bê vải cho ta, nói rằng sẽ tặng ta vào dịp năm mới. Còn phụ thân lại nói, nếu ta luyện kiếm pháp giỏi hơn thì mới thưởng cho ta con búp bê này.

Kiểm của ta đích thực đã luyện rất tốt, khi năm mới tới, con búp bê vải mẫu thân đích thân làm cũng đã xong. Ta vốn tưởng rằng ta nhất định sẽ có được con búp bê vải mà mình mong chờ bấy lâu, thế nhưng phụ thân lại cho

rằng ta đã làm. Bồn phận của ta chính là dùng để trị quốc tề gia bình thiên hạ, chứ không phải vùi chúi vào mấy thứ đồ vớ vẩn này.

Thế là, con búp bê vải đó đã bị kiếm chặt đứt thành hai mảnh, vứt vào một góc xa, kể từ đó chẳng còn chút duyên phận nào với ta nữa. Sau đó thì thoảng ta lại lén lút lấy một hai con búp bê vải từ chỗ khác giấu đi, thế nhưng mỗi khi bị phát hiện, những con búp bê đó đều bị chặt thành nhiều mảnh.

Tại sao những điều tốt đẹp mà ta luôn mơ tưởng đều hết lần này đến lần khác bị hủy hoại bởi người mà ta coi trọng nhất, tín nhiệm nhất, rồi tan biến ngay trước mặt ta.

“Lăng...”

Lúc ngài đang tận hưởng sung sướng nhất, ta cuối cùng chẳng thể nào chống chọi được nữa, bật khóc thành tiếng, sau đó thở hắt ra, hai mắt đen sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, tấm vải bịt trước mắt đã được gỡ ra, chỉ là đôi mắt vẫn cay xè một cách đáng sợ, không biết trong mê man đã chảy bao nhiêu nước mắt rồi. Có lẽ do đã khóc quá nhiều, cho nên lúc này nó khô rát, nhức nhối như vậy. Nhưng chỗ đau đớn hơn vẫn là đôi chân bị thương.

Tư Đồ Lăng đang ngồi bên giường trúc, trên người đã mặc lại y phục đen tuyền chỉnh tề, cơ thể ta cũng đã được bọc kín. Ngài đang đặt chân ta trong bàn tay của mình, thận trọng rửa sạch những vết thương đang chảy máu, rồi xé y phục của mình băng bó lại cho ta.

Nhìn thấy ta tỉnh lại, ngài bình thân nhìn ta rồi nói “Nàng đã dự liệu trước ta sẽ tới sao?”

Ta nhìn vào khuôn mặt bình thản như không của ngài, ghen ngào lên tiếng “Ngay từ ngày đầu tiên bị nhốt vào đây, ta đã tin chắc rằng ngài sẽ tới.”

Đúng vậy, ta vẫn luôn chờ đợi ngài.

Lúc đầu Tư Đồ Vĩnh không chế được cục thế, có lẽ ngài còn có thể chờ đợi, nhẫn nại. Đợi đến khi Tư Đồ Vĩnh bị giam lỏng, trong triều nhất định đã xảy ra biến cố cực lớn, họ Doan Mộc lại bắt đầu phò trợ một người mới lên tiếp vị, mà nhiều khả năng chính là đệ đệ của Tư Đồ Hoán, cũng có thể là cháu trai của Tư Đồ Hoán, thế nhưng tuyệt đối không thể nào là Tư Đồ Lăng.

Tư Đồ Lăng tâm cao khí ngạo, thậm chí còn chẳng coi Tư Đồ Vĩnh ra gì. Muốn ngài quý gồi xưng thần trước những con cháu khác trong tôn thất họ Tư Đồ, là điều tuyệt đối không thể.

Bởi vậy, ta cố gắng nhẫn nại, đợi ngài hành động. Thế nhưng ngài lại khẽ quay mặt đi, đánh mặt lại đầy lạnh lùng rồi từ từ lên tiếng “Nàng đã đoán lầm rồi. Ta cảm thấy nàng chết đi thì tốt hơn.”

“Bởi vì ta đã thoái hôn?”

“Bởi vì nàng đã phụ bạc.”

Ngài đáp lại rất nhanh, cũng chẳng nghe ra bất cứ ý trách móc nào, chỉ là bàn tay càng nắm chặt lấy đầu gối của ta.

Ngài từ từ lên tiếng “Tần Văn, ta là người, không phải gỗ đá, ta cũng biết đau lòng, ta cũng có lúc thất vọng.”

Ta chẳng biết đáp lại thế nào, cúi đầu nhìn ngài bình tĩnh xử lý vết thương của ta, im lặng một hồi lâu, ta mới khẽ khàng lên tiếng “Vậy cục thế

trong triều hiện nay ra sao rồi?”

Tur Đồ Lăng lấy một tấm vải sạch sẽ, cuốn nhiều vòng quanh thanh gươm, trả lời nhanh gọn “Tur Đồ Vĩnh đã qua lại thư tín cùng Nam Lương, nhờ Thuần Vu Vọng phát binh phía Nam để phân tán binh lực của Đao Mộc Thanh Thành, đồng thời khuyên nhủ đám người Tần Triết dẫn theo quân đội Tần gia bí mật từ biên cương phía Bắc hồi kinh cứu người, dự định liên hợp cùng với quân đội Tần gia để không chế Bắc Đô. Sau khi thất bại, Hoàng thượng quá đỗi tức giận đã băng hà vào hôm trước, Thái tử cũng bị Hoàng hậu Đao Mộc giam lỏng. Hiện nay, họ Đao Mộc không cho phát tang, nguy tạo di chiếu định lấy Tư hoàng tử Tur Đồ Kiện làm Hoàng Đế.”

Tur Đồ Kiện! Chính là Tur Đồ Kiện đã bị người khác ám hại trở thành kẻ ngu dại đó sao?

Ta gật đầu rồi đáp “Bọn họ không cần một người tiếp vị văn võ toàn tài, chỉ cần một tên bù nhìn ngoan ngoãn nghe lời mà thôi. Nếu Tur Đồ Kiện đăng cơ, kể từ nay trở đi, việc triều chính dù to lớn hay nhỏ nhất cũng đều do họ Đao Mộc quyết định cả. Cho dù một ngày nào đó đổi quốc hiệu của Đại Nhuế thành Tây Lương cũng chẳng phải chuyện gì quái lạ.”

Tur Đồ Lăng quay sang nhìn ta rồi nói “Nàng cứ tỏ ra ngốc nghếch đôi chút, ngốc nghếch giống như là lúc này, bị người khác ức hiếp cũng chỉ biết ôm lấy ta mà khóc, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn. Lúc ban đầu không nên dạy cho nàng học tính cách cương liệt, cứng nhắc như vậy, mới nhanh thế đã quay lại giờ tính cách đó với ta rồi.”

Ta lặng người, một lúc lâu sau mới nói tiếp “Lăng, tương giao gần hai mươi năm nay, ta là người thế nào, chắc ngài cũng hiểu rõ. Ta... từ trước đến nay đều không muốn phụ bạc ngài.”

Tur Đồ Lăng liền lên tiếng “Nàng đã phụ ta rồi, vậy mà còn nói là không muốn phụ? Chỉ có điều lâm vào tình cảnh này, không phải là không muốn

phụ mà là không dám phụ đúng không?”

Ta nắm chặt tay áo của ngài rồi cúi đầu nói “Đúng, là ta đã sai. Từ nhỏ ngài đã đối xử với ta tốt, cho dù ta có làm sai thế nào, ngài vẫn cứ đối xử với ta tốt. Cho nên, ta tưởng rằng, cho dù lần này ta lại phạm sai lầm, ngài vẫn sẽ tha thứ cho ta, vẫn cứ đối xử tốt với ta như trước đây.”

Ngài đang cuốn băng cho ta, nghe thấy vậy liền dừng lại, sau đó chậm rãi buộc nút thắt, nhẹ nhàng đặt chân ta sang một bên rồi mới ngược mắt nhìn ta.

Ta miễn cưỡng mỉm cười nói “Cho dù ta vô tình vô nghĩa, khiến ngài căm hận thấu xương, ít nhiều gì ngài cũng nên niệm tình nghĩa bao năm nay giữa Tần gia và phủ Nam An Hầu chứ?”

Hạ Vương sớm qua đời, ngài còn trẻ tuổi đã nhập triều làm quan, tuy rằng vẫn được các thuộc hạ thân tín của phụ vương trước kia âm thầm chăm sóc, thế nhưng nếu không có được sự trợ giúp của Tần gia, lúc đó đang được đương kim Hoàng Đế Đại Nhuế tín nhiệm, tuyệt đối không thể nào nhanh chóng bồi dưỡng thế lực thân tín cho bản thân mình như ngày hôm nay.

Ngài không đáp, chỉ chăm chú nhìn ta bằng đôi mắt tối đen như đêm, mãi lúc sau, mới khẽ than một tiếng, kéo ta vào lòng rồi ôm chặt.

Hơi thở của ngài bỗng gấp gáp, lồng ngực phập phồng, từ từ thì thầm bên tai ta “Hãy viết một bức thư cho ta, ta muốn có quyền dùng mười vạn quân đội Tần gia đã bị Tư Đồ Vĩnh điều động vào kinh sư.”

Ta lặng người đi rồi nói “Chỉ giữ lại năm vạn binh mã ở biên cương phía Bắc, một khi bọn Nhu Nhiên đưa quân xâm lược, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Thực ra quân đội Tần gia không nên bị cuốn vào cuộc tranh giành lần này.”

Ngài bình thân lên tiếng “Vậy nàng có viết hay không?”

Ngũ diệu tuy rằng bình thân, nhưng lại khiến cho trái tim ta lạnh giá, lập tức đáp “Viết.”

Ngài mỉm cười, buông lỏng ta ra, đưa mắt nhìn xung quanh không có giấy bút, liền lấy một chiếc áo cũ của ta, trải lên đùi làm giấy rồi nói “Nàng hãy viết trên chỗ này đi. Bọn họ đã biết được cảnh ngộ của nàng lúc này, nên viết một bức huyết thư thì càng tốt.”

Ta gật đầu, lấy cây trâm bạc bên gối, đang định cắt tay để viết, ngài đột nhiên nắm lấy bàn tay ta, nắm chặt lấy chiếc trâm, đưa qua cánh tay của mình, máu tươi nhanh chóng túa ra.

Ngài mỉm cười nói “Nhìn bộ dạng của nàng lúc này đi, còn bao nhiêu máu tươi mà dùng nữa? Hãy dùng máu của ta mà viết.”

Máu của ngài vẫn còn nóng rực, ta cũng chẳng hề ngần ngại đưa tay thấm vào, vội vã viết vài chữ trên tấm áo cũ đó, rồi giao cho Tư Đồ Lăng, cho dù trong lòng cảm thấy hoảng sợ.

Ta viết rất nhanh gọn, chỉ sai khiến họ nghe theo mệnh lệnh của Nam An Hầu nhanh chóng đi cứu người.

Phong ba dâng trào, gió cao điều pháp phối

Tư Đồ Lăng nhanh chóng lấy chiếc khăn tay cuốn quanh chỗ bị thương, nhận lấy bức huyết thư, đọc lại kĩ càng rồi nói “Chữ ‘Vãn’ ở cuối thư có chút kì lạ.”

Ta gật đầu rồi nói “Để phòng người khác giả mạo nét chữ của ta âm thầm điều động binh mã, ta đã giao ước trước với mấy tướng lĩnh chủ chốt, chữ ‘Vãn’ kí tên sau cùng, bộ ‘Nhật’ trong đó sẽ được viết theo hình dạng hoa mai.”

Tư Đồ lăng than dài rồi nói “Tần gia binh hùng tướng mạnh, có thể một địch mười, ai cũng muốn làm chủ, thế nhưng nói cho cùng họ cũng chỉ nghe lệnh của Tần gia. Đoán chắc người Tần gia đã phải tốn rất nhiều tâm tư vào chuyện này nhỉ?”

Ta liền đáp “Đây cũng là đạo lý tự bảo vệ mình. Thế nhưng hiện nay, chỉ sợ là có rất nhiều người cũng vì lí do này mà muốn lấy hết mạng của người thuộc Tần gia?”

Tư Đồ Lăng liền nói “Tần gia xưa nay đều không chế rất tốt cục thế, lao khổ công cao nhưng không bao giờ để đến mức công cao vượt chủ, binh hùng tướng mạnh nhưng không đủ để hùng bá thiên hạ, nếu trong triều không có nhiều cuộc tranh giành quyền lực, có lẽ đạo lý này còn kéo dài mãi. Đáng tiếc là...”

“Đáng tiếc là lúc này đã trở thành con dao hai lưỡi.” Ta cay đắng nói tiếp “Họ Đoan Mộc không tiếp nạp được quân đội Tần gia, đoán chắc cũng dự

định dùng khẩu cung ta thừa nhận thông địch mãi quốc cùng thủ cấp của ta để phá hủy lòng quân?”

Tư Đồ Lãng liền nói “Đúng vậy. Tư Đồ Vĩnh đã bị bắt, quân đội Tần gia đã bắt đầu lao nhao, hỗn loạn, lại thêm khẩu cung thừa nhận thông địch mãi quốc của Tần gia, cho dù có hoài nghi thật giả, nhưng do đang quần long mất đầu cho nên cũng chẳng dám manh động, rất có khả năng sẽ đành đứng đó mà nhìn gian kế của họ Đoan Mộc đắc thắng, sau đó đành để cho kẻ thù phân tán, hủy diệt mà thôi.”

Ta lau vết máu trên đầu ngón tay, miễn cưỡng mỉm cười rồi nói “Thế nhưng Nam An Hầu của chúng ta còn đây, đoán chắc không thể để cho họ Đoan Mộc đắc thủ chứ?”

Tư Đồ Lãng gấp gọn chiếc áo cũ lại, nụ cười lạnh băng từ từ nói tiếp “Đương nhiên là không rồi. Ta và Tần gia đã kề vai sát cánh nhiều năm, đám quân đội Tần gia nhà nàng chưa chắc đã chịu nghe theo hiệu lệnh của ta, nhưng so với họ Đoan Mộc, nhất định lại càng tin lời ta nói hơn. Đợi đến khi người của Tần gia chết sạch, ta chỉ cần chứng minh người nhà nàng đã bị bức cung, hoặc là ăn trộm thi thể của mọi người về để họ kiểm nghiệm vết tích chịu hình. Đến lúc đó, họ Đoan Mộc càng nói Tần gia ác liệt tới đâu thì đám hán tử hùng hực sôi máu kia lại càng tức giận, phần nộ bấy nhiêu, muốn dụ bọn họ báo mối huyết hải thâm thù cho Tần gia, đoán chắc là dễ dàng vô cùng. Đợi khi bọn họ đã tiêu diệt họ Đoan Mộc, nợ máu trả bằng máu, ta đã có thể đứng vững trong triều, lại là người thân cận nhất với Tần gia. Đến lúc đó, bọn họ không nơi nương tựa, chẳng cần ta phải lên tiếng, tự nhiên sẽ chịu nghe lệnh ta mà thôi.”

Ta lặng người nghe những lời phân tích lạnh tanh của ngài, chỉ cảm thấy tay chân lạnh giá, bất giác bật cười thành tiếng “Nếu người Tần gia chết càng thê thảm đối với ngài càng có lợi, vậy thì chỉ cần lặng lẽ đợi ở ngoài thành là được rồi, hà tất phải đến lấy huyết thư của ta làm gì?”

Tư Đồ Lãng nhét chiếc áo cũ vào trong người, bình thản mỉm cười “Đúng là như thế, ta đã nói rằng nàng chết đi thì càng tốt hơn. Ta đã từ bỏ rồi, nàng cũng không cần phải lo lắng xem nên bỏ lại Tần gia như thế nào để có thể đến bên Chân Vương sống hạnh phúc vui vẻ nữa, như thế chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?”

Câu nói của ngài khiến cho ta vừa tức giận lại vừa đau lòng “Vậy ngài hà tất phải nhập kinh, tại sao lại càng chạy tới nơi bản thủ thế này? Nếu Hoàng thượng vẫn còn chưa được hạ táng, hiện nay Bắc Đô chắc vẫn còn nằm trong sự khống chế của họ Đao Mộc, đúng không? Nguy hiểm như vậy, ngài không sợ để lộ hành tung rồi bị người ta giết chết sao? Như vậy chẳng phải sẽ uổng hết mọi công sức trước đó hả?”

Tư Đồ Lãng gật đầu “Nàng nói rất có lý, ta cũng cảm thấy làm vậy quá nguy hiểm. Thế nhưng không biết tại sao, ta an toàn, nhàn nhã ở ngoài thành lại ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ muốn vào thành gặp nàng một lần, chỉ muốn nhìn nàng một lần... Cứ nghĩ tới việc nàng đã bị nhốt trong này một tháng, dù thế nào cũng chẳng xinh đẹp được, ta nhìn qua nhất định sẽ càng thêm quyết tâm bỏ cuộc, hối hận trước kia bản thân đã có mắt không trông, không cần phải đặt người phụ nữ tầm thường hoàn toàn không yêu thương ta ở trong trái tim nữa.”

Ngài nâng chiếc cằm của ta lên, để ta nhìn thẳng vào đôi mắt ngài rồi than “Nàng đích thực đã mê đắm vô cùng, dung mạo tầm thường. Thế nhưng nàng có thể nói cho ta biết, tại sao ta vẫn cứ bị nàng kéo lại chẳng thể nào đi nổi được không?”

Ngài trước nay rất ít nói, những lúc dùng đao kiếm để nói chuyện chỉ sợ còn nhiều hơn những lúc dùng ngôn ngữ nói chuyện. Thế nhưng lúc này lời nói của ngài sắc bén, hoàn toàn không thua kém gì mũi đao mũi kiếm.

Ta không biết phải đáp lại thế nào. Ta níu kéo ngài lại vốn dĩ vì có dụng tâm khác, hoan hợp cùng ngài ngay trong phòng giam đương nhiên là vì cố

ý muốn lấy lòng ngài, dùng thủ đoạn hạ tiện mà người ta căm ghét nhất, khinh bỉ nhất, dù nói thế nào cũng chỉ là tự chuốc nhục vào thân.

Ngài đợi một hồi, không chờ được lời đáp, đôi mắt nheo lại càng lúc càng lạnh lùng, nhưng lại thả ta ra, quay người đi rồi bình thản lên tiếng “Ta vẫn còn nhớ, sau khi ta đưa hôn thư và lễ vật trả lại, nàng vẫn còn chưa mang hôn thư của nàng sang trả lại.”

“Là... chưa hề đem trả lại.”

“Vậy thì, hôn ước của chúng ta vẫn còn hiệu lực chứ?”

“Còn... còn hiệu lực...”

Tư Đồ Lăng mỉm cười lạnh lùng rồi nói “Nói to lên đi, ta vẫn chưa nghe thấy.”

Ta chẳng còn mặt mũi gì, nước mắt đầm đìa, nhưng bất đắc dĩ phải quay mặt đi, lớn tiếng nói “Hôn ước... còn hiệu lực. Nếu Tần gia được cứu, ta đương nhiên sẽ gả cho hầu gia, hầu hạ hầu gia cả cuộc đời này.”

Ngài im lặng, nắm chặt bàn tay rồi nhìn về phía ta “Đây coi như là cuộc giao dịch giữa chúng ta...”

Ta ghen ngào lên tiếng “Ừm, là giao dịch...”

Thân hình ngài khựng lại, câu nói khi nãy của ngài tuy rằng lạnh lùng, bình tĩnh, thế nhưng thực chất mang tính chất vặn hỏi, còn ta thì đã khẳng định lời nói của ngài. Không mang tình cảm, đây chỉ là giao dịch mà thôi. Ngài chẳng quay mặt lại nhìn ta thêm lần nào nữa, thân người thẳng đứng, từ từ mạnh mẽ bước ra ngoài.

Ngực tôi quay trở lại không khí yên tĩnh như trước, chỉ còn lại tiếng hàm răng ta khẽ đập vào nhau vì toàn thân run rẩy.

Một lúc sau, lại có hai tên ngực tốt bịt mặt lặng lẽ bước vào, cầm theo hai manh chiếu rách nhanh chóng cuộn chặt hai thi thể bị kiếm cắt ngang cổ họng, rồi nhẹ nhàng bê ra ngoài. Ngoại trừ mặt đất loang lổ đầy máu, chẳng hề nhìn ra bất cứ điều gì dị thường.

Ngài cứ như thể chưa từng xuất hiện tại đây, ta dường như chưa từng mê hoặc níu kéo ngài một cách hạ tiện, lại càng chưa từng chính miệng thừa nhận mối hôn sự mà trước đó ta một mực phủ quyết, ti tiện cầu xin ngài để hai chúng ta được quay lại như xưa.

Ngài hoàn toàn không hề động vào ta, ta lại cảm thấy như bị ai đó tát cho không biết bao nhiêu bạt tai, cả mặt nóng rực, trong lòng nhục nhã, đau khổ, thậm chí chẳng còn dũng khí để nhớ lại hình dạng của những người thân đã đặt nhiều mong đợi ở ta nữa.

Cho dù ta có thể thống lĩnh được quân đội Tần gia san bằng thành Bắc Đô, có thể trảm quyết hết sạch dư đảng của họ Đaoan Mộc dưới kiếm của mình, ta cũng chẳng thể nào ngược cổ lên trước mặt ngài kể từ sau buổi đêm nhục nhã hôm nay nữa.

Là bản thân ta đã đích thân đặt hết toàn bộ tôn nghiêm dưới chân ngài, sau đó quỳ trước mặt ngài, thỉnh cầu ngài giơ cao chân rồi giẫm nó nát vụn thành từng mảnh. Là ta tự chuốc nhục vào thân, ta chẳng oán trách ngài được, thậm chí cũng chẳng có tư cách oán trách bất cứ một ai khác.

Ta rút cây trâm còn dính máu tươi của ngài ra, nhắm chuẩn vào phần tim của mình, khẽ chọc. Xuyên vào phần thịt, máu tươi bắt đầu túa ra từ từ chảy xuống. Chỉ là lạnh giá tê dại chứ không còn cảm giác đau đớn nữa. Thậm chí cứ tiếp tục đâm xuống thế này, xuyên qua trái tim, cũng không cảm

thấy đau đớn, đồng thời sẽ nhanh chóng chẳng còn cảm nhận được bất cứ cảm giác đau đớn nào khác nữa.

Nơi mà ta sắp tới, tuy rằng không có mùi hương trầm thanh tịnh tựa hoa mai của người đó, cũng chẳng có nụ cười ngô ngây đáng yêu của đứa trẻ ấy, thế nhưng lại có vòng tay thơm ngát và ánh mắt dịu dàng của mẫu thân. Thế nhưng ta còn gánh trên vai biết bao tính mạng, biết bao thù hận và biết bao trách nhiệm... Ta thậm chí cũng chẳng có tư cách chết đi.

Chiếc trâm rơi nhẹ xuống mặt đất, ta vùi mặt vào hai bàn tay khóc không thành tiếng. Qua đêm nay, e là ta cũng chẳng có cơ hội mà khóc nữa. Ta sắp tới, chỉ cần một bàn tay cứng như sắt cùng một trái tim bằng đá.

Ngày hôm sau, trong ngục vẫn rất yên tĩnh. Ta đã nhận tội, nên chẳng còn ai tới đây thăm vấn ta nữa, nhưng nhất thời lại không thấy ai tới ban chết cho ta. Xem ra chỗ mấy người Tần Triệt, Tần Cẩn cũng vậy. Ta chỉ mong rằng thương thế của bọn họ có thể chống chọi được cho tới khi Tư Đồ Lăng dẫn quân tới cứu, cũng không uổng ta đã bán rẻ bản thân một cách nhục nhã và thiếu tôn nghiêm như vậy.

Hai viên ngục tốt bị chết mà cũng chẳng thấy ai đứng ra truy cứu. Tư Đồ Lăng trước kia đã từng cho tai mắt lẫn vào trong Bộ hình, xem ra một tháng trời ta vào ngục, ngài đã âm thầm mua chuộc rất nhiều mẩu chốt cho nên mới có thể giết chết hai tên ngục tốt trong lúc tình thế căng thẳng thế này mà vẫn có thể ra vào nhà ngục bình thản như không.

Hàng ngày hai bữa cơm đạm bạc vẫn được đưa tới cho ta bình thường.

Bữa ăn buổi sáng, đến sau cùng, dưới đáy bát có mấy dòng chữ, không biết là do ai viết, thế nhưng muốn báo với ta rằng, đã âm thầm cho Tần Triệt và Tần Cẩn dùng thuốc, Tần Triệt tạm thời không sao cả, thế nhưng thương thế của Tần Cẩn rất nghiêm trọng, vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Bữa ăn buổi tối, phía trên là lớp cơm sần sùi, thô ráp, bên dưới lại là thịt Đông Ba thơm phức cùng với số lượng cơm rất nhiều mà ngon. Ta muốn nhanh chóng hồi phục thể lực, đương nhiên cũng không từ chối.

Phía dưới đáy bát lại có một tờ giấy nhỏ, lúc đọc xong toàn thân ta run rẩy, nhưng lại bê bát cơm lên, ăn hết sạch cả phần cơm thô ráp cùng với tờ giấy đó.

Trước mắt ta, chính là hình bóng gầy guộc, khổ sở của Đại tẩu đã thủ tiết nuôi con cho Đại ca mười mấy năm nay. Đại tẩu đã chết, sáng nay, người được cuộn trong một manh chiếu rách vứt vào hố hạ táng chung.

Vào lúc hai tên ngục tốt kia định làm nhục ta, cũng có những tên ngục tốt khác đề ý đến Tần Tổ Tổ, đưa cháu gái dịu dàng xinh đẹp hơn ta. Đại tẩu đã liều tính mạng bảo vệ con gái yêu, bị tên ngục tốt đó đâm một đao xuyên bụng, vậy mà Đại tẩu vẫn dùng dây xích trên cổ tay thắt cổ tên ngục tốt kia đến chết, sau đó mới ôm hận mà chết đi.

Sáng sớm nay lúc thay ca, mọi người mới phát hiện trong phòng lao đó có hai người bị chết, còn tiểu thư Tần gia ở cùng hai xác chết này cả buổi đêm, giờ đã hóa điên hóa dại.

Người chết, kẻ phát điên, người lại trọng thương... Nghe tiếng bước chân cùng lời bàn tán của đám ngục tốt tuần tra bên ngoài, ta khẽ mỉm cười. Ta một kẻ đáng chết nhất, đáng phát điên nhất thì lại không chết, không điên...

Đến đêm, lại có người ném một thanh đoản đao nhỏ bé mà sắc bén vào phòng giam. Ta lặng lẽ nhận lấy, giấu vào trong tay áo, sau đó trợn to đôi mắt trong bóng đêm, lặng lẽ chờ đợi mọi thứ sắp sửa ập tới.

Trước tiên là tiếng động nghe như tiếng gió thổi qua cành cây, không ngừng kêu rít, sau đó trở thành luồng gió mạnh mẽ như bão táp, bổ nhào

xuống đầu, như tiếng ma quỷ khóc gào.

Sau canh ba, tiếng chém giết, gào thét không ngừng vang lên trong ngục, có người đang thét lớn “Cửa thành bị phá rồi! Cửa thành bị phá rồi. Quân phản loạn đã xông vào thành rồi.”

Cánh cửa phòng giam đột nhiên bị đẩy ra, một tên võ tướng mặt mũi thân người đầy vết máu dẫn theo người xông vào, tóm chặt lấy ta lôi dậy rồi thét lớn “Tránh ra, tránh ra. Cái bọn chó đẻ đó dám tạo phản, xem lão đây sẽ đâm chết chủ nhân của các ngươi ngay tại trận thế nào.”

Là Mẫn Thị lang. Một quan văn vậy mà không ngờ lúc này cũng đã khoác áo giáp xông trận, xem ra cục diện bên ngoài vô cùng căng thẳng.

Trận chiến này của họ Đoan Mộc, hiển nhiên là chẳng thể nào chiếm được lợi thế, nên mới chạy tới đây tóm lấy ta làm con tin, dự định lôi ta ra ngoài thị uy cùng với mười vạn quân đội Tần gia trong thành.

Ta chẳng nói chẳng rằng, giả vờ mê man bất lực, để mặc cho Mẫn Thị lang kéo ta xềnh xệch ra khỏi phòng giam.

Ta đã nhìn thấy sao trời, một ngôi, hai ngôi, tất cả đều đỏ rực như máu. Đây chính là thứ màu sắc quái dị nhất mà ta trước nay chưa từng nhìn thấy. Thật không ngờ ta vẫn còn có thể nhìn thấy bầu trời bằng hình thức này. Ta nắm chặt thanh đoản đao trong tay áo, lặng lẽ chờ đợi thời cơ.

Bên ngoài vô cùng hỗn loạn, huyên náo, chỗ gần chỗ xa đều có ánh lửa ngút trời, nhuộm đỏ cả kinh thành Bắc Đô.

Tiếng gào thét thảm thiết, tiếng bước chân hỗn loạn nhanh chóng truyền tới bên tai, Mẫn Thị lang tóm chặt lấy ta, thét lớn “Ai đó, mau đứng lại.”

Binh mã công phá thành chắc hẳn không thể nhanh chóng xông vào Bộ hình như vậy, huống hồ nếu Tư Đồ Lãng hoặc quân đội Tần gia xông vào, đâu phải hẳn có thể ra lệnh dừng lại là được, đáng lẽ phải lấy ta ra làm khiên chắn uy hiếp từ lâu rồi mới phát.

Tìm được một góc độ để lặng lẽ nhìn qua, ta thấy có khoảng bốn năm chục người cầm đao kiếm xông tới, mặc y phục bình thường của bách tính. Quả nhiên không phải là người quan gia, lại còn bịt kín mặt, tay cầm binh khí sắc nhọn mà chỉ quan gia mới có, người nào cũng là bậc cao thủ lợi hại.

Lúc thấy Mẫn Thị lang quát lên, đám người đó cũng chẳng bận tâm, xông thẳng vào đại lao. Có người còn lên tiếng quát “Mặc kệ bọn quan chó, chúng ta vào trong tìm người quan trọng hơn.”

Mẫn Thị lang lặng người, có lẽ do đã nhậm chức ở Bộ hình lâu ngày mà sinh ra kiêu ngạo, rõ ràng biết được bên ngoài hỗn loạn lắm rồi, vậy mà lúc này vẫn không chịu cho phép những người đó xông loạn vào lao ngục. Hắn cầm đao thét lớn “Bọn tiểu tặc từ đâu tới, lại dám nhân lúc này xông vào đánh cướp, các ngươi không muốn sống nữa sao?”

Ta nghe giọng nói đó khá quen tai, vô cùng vui mừng, nhân lúc Mẫn Thị lang đang chuyển sự chú ý sang đám người kia, liền lấy thanh đoản đao xuất thủ như điện, đâm thẳng vào lồng ngực của hắn... ngay ở vị trí trái tim.

Không biết thanh đoản đao này được luyện cho sắc bén đến độ nào, vô cùng đáng sợ, xuyên thủng lồng ngực của hắn dễ dàng như là đâm vào đậu phụ.

Hắn há hốc miệng, nhìn ta mà chẳng dám tin vào mắt mình, nhắc thanh đao định chém về phía ta, thế nhưng bị thương ở chỗ hiểm, cho nên tay chẳng còn chút sức lực, cả người nhanh chóng ngã xuống đất.

Ta nhìn chuẩn hướng hấn ngã xuống, mượn thế đẩy mạnh hấn, đồng thời quay người, đoạt lấy thanh đao trong tay của Mẫn Thị lang rồi thét lớn “Bát Bảo, Lão Thất.”

Đám người chẳng thềm bận tâm đến xung quanh ra sức chét giết để mở ra con đường máu kia lập tức quay đầu lại phía này, đồng thời có người dừng bước khẽ gọi “Thất ca, hãy nhìn người đó...”

Đám thân binh tùy tùng của Mẫn Thị lang thấy biến, ai nấy đều kinh hãi, đã có vài tên xông lại định động thủ với ta. Ta cố chịu đựng cơn đau đòn truyền từ hai chân lên, giơ đao chém thẳng vào phần thắt lưng của một người trong đó, ánh đao lóe lên mang theo máu tươi, lại tiếp tục chém vào phần bụng của tên khác, nhanh như chớp giật.

Bọn người khác còn chưa kịp phản ứng, ta đã thét lớn “Mười vạn quân đội Tần gia chúng ta đã bao vây hoàng thành, lúc đang xông nhanh về Bộ hình, các người ai muốn chết chung cùng tên họ Mẫn này?”

Lão Thất nghe thấy giọng nói của ta mừng rỡ gọi lớn “Là Tần tướng quân.”

Đám thân binh đi theo Mẫn Thị lang nghe thấy ta nói vậy liền tỏ ra do dự, còn đám người Lão Thất đã đem theo thủ hạ nhanh chóng chạy tới, lập tức bảo vệ ta trong lúc bọn người kia còn chân chừ, do dự.

Ta cười nói “Nếu muốn giữ lại mạng sống, hãy rút hết binh khí, cởi quan phục rồi nhanh chóng trốn về nhà. Dù cho không nghĩ cho bản thân thì cũng nên suy nghĩ cho phụ mẫu thê tử của các người. Còn dám ngang ngược chống lại, hãy nghĩ xem thủ đoạn xưa nay của Tần Văn ta và Nam An Hầu đi.”

Hai chân ta bị trọng thương, hoàn toàn không thể động đậy được, thân hình lại càng gầy guộc hơn so với đàn ông bình thường, thế nhưng giọng

nói ta lạnh lùng, đánh thép, cực kỳ đáng sợ. Nếu bọn họ đã nghe đến chuyện năm xưa ta lạnh lùng chôn sống năm vạn hàng binh Nhu Nhiên, thì có thể hiểu được lúc này ta hoàn toàn không phải đang buông những lời dọa dẫm tầm thường.

Đám thân binh kia không dám lại gần, đứng đó một lúc bỗng nghe thấy có ai đó hét lớn “Quân đội Tần gia đánh tới rồi, mau chạy thôi.”

Những tên khác hoảng sợ, nhảy dựng cả lên, vút hết binh khí, quay đầu bỏ chạy.

Bát Bảo cùng Lão Thất... cũng chính là người dân thường kết giao cùng Tư Đồ Vĩnh mà ta đã gặp trong quán rượu ngoài đường lớn khi mới quay về kinh sư, lúc này đã lại gần đỡ lấy ta.

Lúc này đầu ta vã đầy mồ hôi, nhưng vẫn xua tay nói “Chân ta đã bị gãy, chẳng thể nào đi nổi, hãy tìm cho ta một chiếc kiệu để ta ngồi.”

Bát Bảo đồng ý, vội vã sai người đi tìm, ta lại nói tiếp “Bát Ca, Nhị ca ta Tần Triệt cùng đệ đệ Tần Cẩn và cháu gái Tần Tô Tô vẫn còn ở bên trong, phiền huynh hãy phái người tóm lấy tên ngục tốt giúp ta tìm bọn họ ra ngoài, nhanh chóng tìm người trị liệu.”

Bát Bảo vội vã đáp lời, vừa thúc người đi làm vừa nói “Chúng ta ít người, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện, hãy để tiểu nhân đưa tướng quân ra ngoài trước.”

Ta đoán được bọn họ tới đây cứu mình, nhất định là nghe theo lời dặn dò của Tư Đồ Vĩnh, vội vã hỏi “Vậy còn Thái tử đâu? Hiện ngài ấy đang ở đâu?”

Bát Bảo và Lão Thất quay sang nhìn nhau, vô cùng buồn bã. Lão Thất cười nói “Thái tử đã bị Hoàng hậu Đoan Mộc nhốt vào nơi nào trong hoàng

cung chẳng biết, chúng ta rất muốn vào cứu người, thế nhưng hoàng cung quá lớn, phòng thủ lại nghiêm ngặt, thực sự không biết phải đi cứu thế nào. Khó khăn lắm mới tìm được tâm phúc của Thái tử để thương nghị, Thái tử lại bảo người truyền lời ra ngoài, nói mấy hôm nữa, kinh thành nhất định sẽ xảy ra biến loạn, bảo chúng ta nhân cơ hội tới Bộ hình cứu tướng quân. Ngài nói không cần lo cho ngài, chỉ cần bảo vệ được người thì coi như đã bảo vệ được ngài ấy vậy.”

Trái tim bao ngày nay đã bị luyện rèn thành băng giá của ta giờ phút lại nóng rực mà cay đắng. Ta ngược mắt lên nhìn Lão Thất lạnh lùng nói “Ngài ấy thực sự nói như vậy sao?”

Lão Thất đáp “Nếu không nói như vậy, tại sao chúng ta lại chịu bỏ mặc ngài không lo? Ngài ấy còn nói cuộc đời ngài ấy trắc trở, khổ sở, chỉ may mắn vì có thể gặp được tướng quân, lại còn được cùng tướng quân trải qua cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc trên núi Tử Nha. Nếu có thể cứu được tướng quân, thì phò trợ tướng quân giống như phò trợ ngài ấy trước kia. Tiểu nhân nghe mà giống như lời phó thác trước khi lâm chung, vô cùng... vô cùng không lạnh.”

Một khi thất thế, trong tay ngài lại chẳng có thực quyền, với địa vị quân chủ của ngài, bất luận ai thắng ai thua trong trận tranh giành quyền lực lần này, bất luận tiếp sau người làm Hoàng Đế là ai thì cũng đều tuyệt đối không tha mạng cho ngài. Vị hoàng tử trẻ tuổi văn võ toàn tài, hào sảng tùy tính...

Ta suy nghĩ một hồi liền đưa ra quyết định. Nắm lấy thanh đao trong tay, ta miễn cưỡng đứng dậy, hai chân đau đớn thấu xương, khiến ta gần như chẳng còn chút sức lực nào nữa, cau chặt đôi mày rồi nói “Đã tìm được kiệu hay chưa?”

Bát Bảo vội đỡ lấy ta “Nơi này thực sự không tiện lưu lại lâu. Tiểu nhân xin mạo phạm, bệ tướng quân rời khỏi nơi này trước được không?”

Ta lạnh lùng lên tiếng “Nhiều người mạo phạm ta đã chết rồi, ta cũng chẳng ngại thêm ngài đâu.”

Bát Bảo kinh hãi, quay sang nhìn Lão Thất, hình như bắt đầu lộ vẻ phần nộ.

Lúc này đã có người vội vã xông từ trong đại lao ra, người công, kẻ bề ba người thân của ta ra ngoài, vội vã hồi báo lại “Tiểu thư không nghiêm trọng lắm, Tàn Nhị công tử bị thương rất nặng, cần phải tìm người chữa trị lập tức.”

Ta liền hỏi “Vậy còn Tàn Cẩn đâu?”

Mấy người này quay sang nhìn nhau, có người bế một người đến trước mặt ta rồi nói “Tàn Tứ công tử e là không ổn nữa rồi.”

Tám áo phủ trên mặt rơi xuống, để lộ ra khuôn mặt trắng nhợt vẫn còn chút ngô nghê, trẻ tuổi của Tàn Cẩn. Ta đưa tay ra sờ, lạnh giá, cứng đờ, không ngờ đệ đệ đã chết từ lâu.

Trước mắt ta lập tức hiện lên tất cả mọi cử chỉ hành động, nét mặt thái độ của Tiểu Cẩn từ nhỏ tới lớn. Có mừng rỡ, có phần nộ, có kinh hãi, có bi thương, có cười vui, có khóc lóc, có vẻ kiên cường nhẫn nhịn cơn đau cơn bệnh, có vẻ lễ phép, yêu thương ca ca, tỷ tỷ... Tất cả đều hiện lên, không thiếu gì cả. Nỗi đau đớn như đao cắt truyền đi khắp mọi góc ngách trong cơ thể ta.

Nhặt tám áo cũ đó lên, ta lại che lên khuôn mặt của tiểu đệ mình, bình thản như không lên tiếng “Hãy đưa ra ngoài trước, rồi tìm cỗ quan tài đặt đệ ấy vào trong.”

Bọn Bát Bảo đều tỏ ra không hiểu, tuy là miễn cưỡng nhưng vẫn làm theo đúng lời ta dặn. Cùng lúc này, chiếc kiệu mà ta chờ đã tới. Ta liền bảo Bát Bảo đưa ta lên kiệu, giương cao thanh đao lên đầu nói “Đi mau, nhanh chóng tiến về nơi có nhiều quan binh nhất.”

Lão Thất vội nói “Tướng quân, thương thế của ngài không nhẹ, phải nhanh chóng tìm nơi điều trị, không cần phải tỏ anh hùng vào những lúc thế này.”

Ta liền đáp “Thất ca đã lo lắng quá rồi. Nếu hôm nay binh bại, cho dù huynh có trốn đến chân trời góc bể, cũng chẳng thể tìm được đường sống, có cần thiết phải lo lắng đến thương thế hay không? Nếu Thất ca sợ hãi, vậy có thể bỏ đi một mình, ta sẽ chờ đợi ở đây, tin chắc rằng sẽ có những dũng sỹ không sợ chết điếu ta lên trận.”

Bát Bảo, Lão Thất đều nhìn ta bằng ánh mắt sợ hãi một lúc lâu, sau đó sai người nhắc kiệu lên, rồi vội vã tiến lên phía trước.

Những con người kì lạ ở chốn thôn quê lòng ôm chí lớn này, thân phận càng thấp hèn thì lại càng tự phụ, ngạo khí ngút trời, không để cho bất cứ ai coi thường mình cả. Bị ta đưa lời kích động, lập tức húng chí xông thẳng về phía trận tiền.

Ta ngồi trên kiệu, đưa mắt nhìn ra tứ phía, đang ngồi ở chỗ cao, nên tầm nhìn cũng được mở rộng, dựa vào nhiều năm kinh nghiệm chinh chiến, ta đã phân biệt được phân hướng từ lâu, lúc này liền lập tức chỉ đạo họ hành động.

Đi không được bao xa, ta đã thấy cờ xí quen thuộc cùng với những bóng người đang mở con đường máu về phía này.

Ta liền lên tiếng hét lớn “Thạch Mẫn.”

Tướng lĩnh cầm đầu nghe thấy tiếng gọi của ta liền nhìn về phía này, vội vã đưa người tiến lại, cầm ngọn đuốc chiếu về phía ta, lập tức bái kiến “Mặt tướng tham kiến tướng quân. Mặt tướng đang chuẩn bị tới Bộ hình nghênh tiếp tướng quân...”

Ta cắt ngang lời nói của Thạch Mãn rồi nói “Mau truyền lệnh của ta, tất cả binh sỹ của quân đội Tần gia lập tức tập hợp ở Tây Hoa Môn.”

Thạch Mãn liền nói “Nam An Hầu bảo chúng thuộc hạ đi cứu tướng quân, rồi lập tức tập hợp cùng ngài, trợ giúp ngài đối phó doanh trại Thần Vũ, Thần Cơ cùng các đội binh mã đang dồn tới đây để trợ lực cho Đoàn Mộc Thanh Thành.”

Ta trợn mắt nhìn hắn rồi nói đồng dục từng từ “Thạch Mãn nghe lệnh, lập tức truyền hiệu lệnh của ta, tất cả binh sỹ phải tập trung về Tây Hoa Môn.”

Thạch Mãn lúc này đã hiểu được ta đang truyền đạt quân lệnh, vội vã lên tiếng đáp “Mặt tướng tuân lệnh.”

Đại kỳ màu vàng của quân đội Tần gia lập tức được giương lên giữa ánh lửa rực rỡ, truyền lệnh đi rất nhanh, cả một tuyến đường đều hô vang quân lệnh của ta “Tướng quân Chiêu Vũ có lệnh, tất cả tướng sỹ đều tập hợp về Tây Hoa Môn. Tướng quân Chiêu Vũ có lệnh, tất cả tướng sỹ đều tập hợp về Tây Hoa Môn.”

Ta đưa tay vuốt gọn mấy lọn tóc lòa xòa trước trán, nhận lấy tấm áo choàng màu đen từ tay Thạch Mãn, khoác lên để che đi bộ y phục rách rưới trên người lúc này, lại cầm một thanh trường kiếm trên tay, nói với đám người Bát Bảo “Các vị còn đợi gì nữa? Mau đến Tây Hoa Môn, Thạch Mãn, hãy đi trước dẫn đường. Kẻ nào chặn đường, chém chết không tha.”

“Mặt tướng tuân lệnh.”

Thạch Mãn lớn tiếng nhận lệnh, lại giơ cao thanh đao của mình trên tay, hét lớn “Các tướng sỹ nghe lệnh, tướng quân Chiêu Vũ có lệnh, tiến tới Tây Hoa Môn. Kẻ nào chặn đường, chém chết không tha.”

Mấy trăm người nhất tề tuân lệnh, nhanh chóng tiến về Tây Hoa Môn. Nhìn thấy bọn người Lão Thất, Bát Bảo còn do dự, ta liền hỏi “Thất Ca, Bát ca, các vị còn đợi cái gì nữa?”

Lão Thất liền nói “Tướng quân đã có thuộc hạ hộ vệ, đâu còn cần đến chúng ta làm gì nữa?”

Ta khựng người, mỉm cười rồi nói “Thất ca, các huynh không muốn cứu Thái tử nữa sao?”

Lão Thất và Bát Bảo quay sang nhìn nhau, ánh mắt bừng sáng, vẻ mặt cực kỳ vui mừng. Bát Bảo liền đẩy người đi ra, đón chiếc đu, lớn tiếng hét “Các huynh đệ, chúng ta xông trận thôi. Xông vào hình bộ rồi, giờ xông thêm một lần nữa vào hoàng cung.”

Đám tiêu dân ăn mặc hỗn tạp nhất tề ứng lệnh, đi theo chiếc đu tiến lên phía trước, tinh thần phấn chấn, cực kỳ hiên ngang.

Tư Đồ Vĩnh nếu không phải là Thái tử, với thân thủ và tính cách của mình, nhất định sẽ trở thành thủ lĩnh của một bang phái nào đó trên giang hồ, dẫn theo thuộc hạ huynh đệ đi uống rượu, nhắm thịt, hành hiệp trượng nghĩa, cười nhạt nhìn đời... Có lẽ ngài sẽ có cuộc sống tựa bậc thần tiên trên trời. Đáng tiếc, ngài lại không có vận mệnh đó, cũng giống như bản thân ta, vừa sinh ra đã bị định sẵn không thể nào tận hưởng bình an và nhàn nhã.

Tại Tây Hoa Môn, khí thế hùng hồn. Tên đầu lĩnh ngự lâm quân đang thủ thành đứng trên cao hét xuống “Hoàng thượng có chỉ, Nam An Hầu Tư Đồ Lăng, tướng quân Chiêu Vũ Tàn Văn, dám khi quân phạm thượng, mưu

đồ tạo phản, tội không thể tha. Những kẻ đi theo nếu biết sai sửa lỗi, quay lại tương trợ triều đình bình ổn phản loạn, nhất định sẽ được phong quan, cả nhà vinh hiển.”

Tây Hoa Môn chính là cung môn có ít binh sỹ phòng thủ nhất tại phía Tây hoàng cung, lại cách điện Vũ Anh của Hoàng Đế, cung Vị Ương của Hoàng hậu khá xa, nhưng lại khá gần với Phù Vọng Trai, nơi Thái tử đang bị giam lỏng lúc này. Giờ Tư Đồ Lăng và đại đội binh mã của họ Đoan Mộc đều đang giao đấu kịch liệt tại Bắc Đô, tạm thời không thể nào chi viện cho hoàng cung được. Vậy nên đội binh mã của ta là đội quân đầu tiên tiến đến hoàng cung.

Ta quay đầu lại nhìn kỹ binh mã của quân đội Tần gia đang dần dần tiến về phía này, thế nhưng vẫn còn chưa đủ, vũ khí công thành vẫn chưa được vận chuyển tới, liền lên tiếng nói “Đại nhân nếu đã tự xưng là chỉ ý của Hoàng thượng, vậy xin hỏi đại nhân, thánh chỉ ở đâu? Hoàng thượng ở đâu? Nếu Hoàng thượng đích thân chiếu dụ Tần Văn ta là kẻ có tội, Tần Văn đương nhiên sẽ thúc thủ chịu trói, chấp nhận tội danh, đầu hàng lập tức.”

Viên tướng lĩnh này cười nhạt rồi nói “Hoàng thượng lúc này sức khỏe không tốt, đâu phải người muốn gặp là có thể gặp được? Huống hồ người chỉ là một phản tướng đã thông địch mãi quốc, có xứng để gặp Hoàng thượng hay không?”

Ta liền cười lớn “Hoàng thượng xưa nay đều khen ngợi Tần gia chúng ta là toàn môn trung liệt, đã bao giờ nói rằng ta là kẻ thông địch mãi quốc? Xã tắc hiện đang nguy ngập, Hoàng thượng đã không lộ diện có phải đã bị Hoàng hậu Đoan Mộc hãm hại? Mụ yêu hậu này mê hoặc Ngô hoàng, tàn hại trung lương, giam lỏng Thái tử, bà ta có dụng ý gì?”

Trong đám đông có người đột nhiên hét lớn “Hoàng hậu Đoan Mộc cấu kết cùng Dư Thừa tướng gian xảo, thích sát Quân vương, giam cầm Thái tử, ý đồ chiếm lĩnh giang sơn Đại Nhuế, lập lại Tây Lương, biến sông núi

vạn dặm, trăm vạn con dân của Đại Nhuế chúng ta phải trở thành kẻ đứng dưới chân lũ man di.”

Người này giọng nói rõ ràng, vang vọng, cố tình che giấu giọng nói vốn dĩ của nữ nhi, nhưng vẫn mạnh mẽ, có sức thuyết phục, vang vọng bên tai, lập tức gây được hiệu ứng đối với tất cả mọi người, ngay cả các binh sỹ thủ thành cũng bắt đầu tỏ ra hoảng loạn.

Ta đã nghe ra được đây là giọng nói của Thẩm Tiểu Phong, thầm tán thưởng mưu trí, hành động vừa xong của nàng, thuận thế nói thêm “Hoàng thượng gặp nạn, Thái tử vẫn còn, đường đường là giang sơn Đại Nhuế, làm sao lại để rơi vào tay bọn man di Tây Lương? Đường đường là thần tử của Đại Nhuế, tại sao lại dám xưng thần tử trước bọn man di? Tàn gia ta nhiều đời trung lương, xin lập luận lời thề ngay trước mặt các tướng sỹ, nhất định phải diệt trừ yêu hâu, diệt trừ Dur Thường tướng, trợ lực để Thái tử chúng ta đăng cơ, giữ vững giang sơn Đại Nhuế.”

“Diệt trừ yêu hâu, diệt trừ Dur Thừa tướng, trợ giúp Thái tử Điện hạ đăng cơ, giữ vững giang sơn Đại Nhuế.”

“Diệt trừ yêu hâu, diệt trừ Dur Thừa tướng, trợ giúp Thái tử Điện hạ đăng cơ, giữ vững giang sơn Đại Nhuế.”

“Diệt trừ yêu hâu, diệt trừ Dur Thừa tướng, trợ giúp Thái tử Điện hạ đăng cơ, giữ vững giang sơn Đại Nhuế.”

Tiếng thét vang trời, khí thế hào hùng, vọng lại khắp nơi, chẳng khác nào tiếng sấm giữa trời quang.

Trời đất lay động, gió bão bắt đầu nổi lên. Nhìn cảnh tượng này, ai nấy đều biết trời đất sắp xoay vần rồi. Ta liền ra lệnh cho thuộc hạ cùng các tướng sỹ trong quân đội Tàn gia, lập tức có tiểu binh giơ cờ cao cờ lớn, xoay ba lần từ trái qua phải.

Các tướng sỹ đứng tại nơi này lập tức im lặng, chỉ còn đúng một chữ ‘Tần’ trên lá cờ đỏ rực vẫn đang bay phấp phật trong gió, như thể đang nhỏ máu tươi vậy.

Ta từ từ rút kiếm, giờ cao. Hàn khí phát ra, tỏa đầy sát khí, rồi chỉ thẳng vào lầu thành, từ từ buông tiếng “Công phá hoàng cung, chém đầu yêu hâu, báo thù cho Ngô hoàng.”

Vạn người đáp lại, ngay lập tức tạo lên sát khí ngút trời.

Ta thản nhiên ngồi trên chiếc đu, nhìn đám mưa tên bay từ trên lầu thành xuống, vội vã được một đội người dùng khiên sắt chặn lại. Thi thoảng có một vài mũi tên bay đến tước mặt, ta cũng chẳng thèm né tránh, cầm kiếm nhẹ nhàng chém sang một bên, sắc mặt không hề thay đổi, coi mọi nguy cơ đều nhẹ như mây trôi.

Tuy rằng là đội binh mã triệu tới gấp gáp thế nhưng vẫn cứ điều luyện, vô cùng kỉ luật. Không cần ta phải hô hiệu lệnh, trận thế vẫn cứ được mở ra, dưới sự bảo vệ của đội khiên, thang dây đã được móc lên, những mũi tên lửa cũng được bắn lên nhiều vô số kể...

Xung quanh truyền lại tiếng kêu thảm thiết. Liên tục có người rơi từ trên lầu thành và tường thành xuống, chẳng khác nào những chướng ngại vật đáng sợ.

Còn người bên dưới hoàn toàn không do dự dẫm đạp lên thi thể của kẻ địch hoặc đồng đội, tiếp tục xông lên, trèo lên nấc thang.

Trên trời đã chẳng còn thấy một vì sao nào nữa cả, chỉ toàn là ánh lửa cháy rực cả một góc trời, khói lửa đen ngòm, đột nhiên khiến lầu thành đỏ son tuyệt đẹp nguy nga biến thành một ngôi tự xấu xí, đen sì.

Mùi máu tanh nồng, cùng mùi khét lẹt khi da thịt của con người bị thiêu cháy quyện vào nhau, đáng sợ, khủng khiếp. Tất cả mọi người đều hưng phấn liều mạng chiến đấu, dùng đao thương rạch lên cơ thể của người khác để mở ra thế giới cho bản thân. Còn về việc thế giới này là thiên đường hay địa ngục, hoàn toàn không ai biết được, cũng chẳng ai có thể nhìn thấu. Và đối với Diêm Vương mà nói, chốn địa ngục đen tối và tử vong đó lại chính là thiên đường của bọn họ.

Bên cạnh ta truyền lại tiếng than thở vừa kinh hãi vừa vui mừng của Lão Thất “Thì ra, đây chính là quân đội Tần gia.”

Bàn tay trắng nhợt của ta nắm chặt trường kiếm, từ từ lên tiếng “Huynh sợ rồi sao?”

Lão Thất lặng người, vội vàng “Không sợ. Ta vốn cho rằng, đám huynh đệ chúng ta đã là hung hãn nhất rồi, thật không ngờ vẫn còn hàng ngàn hàn vạn người vẫn cứ hiên ngang không sợ chết thế này.”

Ta bình thản đáp “Bởi vì khi lên chiến trường thực sự, người càng sợ chết thì lại càng chết nhanh.”

Quân đội Tần gia thường bồn ba trong cái nắng nóng đáng sợ của đại mạc, đối với những viên ngự lâm quân cả ngày ăn chơi phè phỡn ở Bắc Đô, hung bạo cùng bách tính, kết quả quá rõ, ta hoàn toàn không lo lắng về trận chiến này. Huống hồ, quân đội Tần gia càng lúc càng nhiều, ý đông hiệp ít, cho nên lại càng thêm lợi thế. Ta chỉ lo rằng thành trì hoàng cung kiên cố, nhất thời không thể công phá nổi.

Bên trong và ngoài cung, tình hình bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi. Đang lúc âm thầm lo lắng, trên thành đột nhiên truyền xuống tiếng thét lớn, thì ra chính là đám binh sỹ phòng thủ thành vốn chuyên tâm đối phó với

chúng ta quay đầu lại trong nhìn, liền vội vã chạy xuống phía dưới xem động tĩnh. Các cỗ máy phòng thủ được lập trên lầu thành lúc này đột nhiên bốc cháy ngùn ngụt, xông tận trời cao.

Trong cung đã có người động thủ. Tư Đồ Vĩnh tuy rằng bị giam lỏng, thế nhưng nói cho cùng ngài cũng không phải kẻ vô dụng. Nếu ngài có thể âm thầm truyền tin ra ngoài cho bọn người Lão Thất và Bát Bảo, vậy thì trong cung nhất định vẫn còn bố trí tai mắt, chỉ là đang tìm kiếm thời cơ để thoát thân mà thôi. Lúc này nhất định là người của ngài đã quan sát thấy có người tới ứng cứu, đang làm loạn trong cung, giúp đỡ chúng ta thâm nhập vào hoàng cung.

Tư Đồ Vĩnh vẫn bị cô lập trong cung không người chi viện, Hoàng hậu Đoan Mộc chắc chắn nể tình ái nữ của mình, tạm thời chưa đẩy ngài vào chỗ chết. Thế nhưng một khi sự việc nguy cấp, tức giận làm liều, rất có khả năng sẽ đoạt mất tính mạng của ngài.

Ta chỉ e ngài sẽ xảy ra chuyện, liền bảo Bát Bảo nâng kiệu lên, xông thẳng về phía trước. Lúc này, Thẩm Tiểu Phong đã tìm được cơ hội đứng cạnh bên ta, thấy ta mãi không xuống khỏi địu, tuy rằng biết ta vẫn còn cầm cự được, nhưng cũng hiểu thương thế của ta nhất định không nhẹ nên vội vàng đưa lời khuyên ngăn “Tướng quân, bảo trọng bản thân vẫn quan trọng hơn.”

Hai chân ta lúc này thực sự là đau đớn vô cùng, thế nhưng nỗi đau đớn ở nơi khác cùng với nỗi căm hận ngút trời lại chẳng khác nào một thứ cỏ độc, khiến ta chỉ muốn nhảy ngay khỏi địu, tự tay cầm kiếm giết địch... giết cho đến khi đã tay thì thôi.

Ta đẩy Thẩm Tiểu Phong sang một bên nghiêm trọng nói “Kẻ nào tấn công vào thành, có thưởng. Ngự lâm quân còn kẻ nào kháng cự, ta bẩm báo lên Tân Đế, ngay cả phụ mẫu thê tử đều không thoát khỏi cái chết.”

Từ Thái tử đến Tân Đế, cách xưng hô này khiến bọn lính ngự lâm lập tức do dự, chần chừ. Thế nhưng nếu Thái tử được cứu, chẳng phải ngài sẽ danh chính ngôn thuận trở thành người kế vị hay sao?

Ngự lâm quân xưa nay đều nghe theo mệnh lệnh của Hoàng Đế Đại Nhuế, nếu Hoàng Đế băng hà, tự nhiên sẽ phải nghe lệnh của Tư Đồ Vĩnh.

Những người này còn đang do dự, binh sỹ Tần gia đã xông được lên thành, tiến lên phía trước, bắt đầu giao đấu kịch liệt cùng kẻ địch. Ngự lâm quân không thể ngăn cản được, các tướng sỹ càng lúc càng xông lên lâu thành nhiều hơn, Tần gia nhanh chóng chiếm thế thượng phong.

Một lúc sau, ba cánh cửa lớn tại Tây Hoa Môn từ từ mở ra, đám đông tướng sỹ kiệu ta nhanh chóng tiến vào hoàng cung.

Mất đi điểm phòng thủ, đám ngự lâm quân chẳng thể nào chống chọi nổi nữa, đột nhiên hỗn loạn như tạp dân, vứt hết binh khí, mạnh ai nấy chạy.

Ta vội vã sai người chia ra canh phòng ở các con đường trọng yếu, không chế thị vệ bốn cửa hoàng thành cùng với các cung điện trọng yếu, bảo vệ cung điện của Tư Đồ Hoán cùng Tần Đức Phi, bắt giữ Hoàng hậu Doan Mộc cùng dư đảng, đồng thời lệnh cho Tần Triết, trọng tướng tâm phúc vừa đích thân tới điện Vũ Anh triệu thái giám Lý Quảng Đức tới.

Thẩm Tiểu Phong hoàn toàn không dám tin vào mệnh lệnh của ta, lặng lẽ đưa lời hỏi “Thực sự... bắt giữ Hoàng hậu sao?”

Ta liền ra lệnh cho bọn người Bát Bảo đưa ta nhanh chóng đi về Phù Vọng Trai, rồi cười nhạt nói “Bắt giữ mẹ ta thì đã sao chứ? Ta còn muốn giết chết mẹ nữa cơ.”

Nhìn thấy Thẩm Tiểu Phong bất an đi theo sau, ta lại nói “Người không cần phải đi theo ta nữa, mang theo một đội binh mã đưa Nhị ca đến nơi an

toàn rồi triệu người trị thương đi.”

Sắc mặt Thẩm Tiểu Phong trắng nhợt, liền hỏi “Nhị công tử sao rồi? Ngài ấy... ngài ấy không sao chứ?”

Nhớ đến Tần gia nay đã tan nát, trái tim ta tột cùng trốn tránh, trả lời gọn ghẽ “Trọng thương. Cho dù thế nào đi nữa, người cũng phải bảo vệ Nhị ca, tuyệt đối không thể để Nhị ca xảy ra chuyện.”

Thẩm Tiểu Phong sắc mặt trắng nhợt, run rẩy đáp lời “Được.”

Lão Thất nghe vậy liền bảo thuộc hạ biết nơi dừng chân của Tần Triệt đi theo chỉ đường cho Thẩm Tiểu Phong. Bọn họ nói cho cùng vẫn xuất thân từ bình dân, hiện nay toàn thành hỗn loạn, muốn tìm một đại phu tốt cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Và ta tuyệt đối không thể nào mất nốt người Nhị ca này nữa.

Còn chưa tới Phù Vọng Trai, ta đã nghe thấy tiếng quát mắng truyền lại, thì ra tướng sỹ tiến tới đó trước vẫn đang chiến đấu cùng đám quân lính canh giữ trước Phù Vọng Trai.

Cửa trai mở ra, Tư Đồ Vĩnh lập tức thoát thân, ngài đang mặc một bộ y phục màu trắng bình thường, chấp tay sau lưng, đứng trên bậc thềm, bộ dạng lạnh lùng mà gầy guộc, thể nhưng khí sắc vẫn tốt. Còn hai viên tiểu thái giám đang đứng phía sau ngài, đoán chắc là đi theo hầu hạ, lúc này đang run rẩy sợ hãi.

Đám lính canh thấy lại có thêm cứu binh, trong lúc tức giận liền đưa kiếm về phía Tư Đồ Vĩnh, định bắt giữ ngài làm con tin để trốn thoát. Tư Đồ Vĩnh lạnh lùng liếc mắt qua, đợi khi mũi kiếm lại gần, mới né người sang một bên. Sau đó, ngài đưa cánh tay ra, khẽ lắc cổ tay, đưa một chiêu cực kỳ cao thâm, tay không đoạt lấy trường kiếm của tên lính kia, rồi ra tay như điện, thuận thực đâm thanh kiếm đó xuyên ngực của tên kia.

Nhiều năm nay, vị Đông cung Thái tử như ngài đã cố tình che giấu thân thủ, trước mặt mọi người luôn tỏ ra tôn quý, nho nhã, tính cách ôn tồn, ít khi cãi cọ, mắng nhiếc những người xung quanh. Không ngờ ngài đã khiến rất nhiều người quên mất ngài thực sự cũng đã được dạy dỗ võ nghệ như chúng ta nhiều năm, thân thủ thậm chí bất phàm. Đám thị vệ này định ám toán ngài như thể một công tử mạng quý tay trái gà không chặt, nên đương nhiên là tự tìm đường chết.

Tư Đồ Vĩnh nhìn tên lính kia ngã xuống, chán nản than dài một tiếng, ngược mắt lên thấy ta, sắc mặt lúc đó được ánh bình minh âm áp buổi sáng chiếu đến lấp lánh, ngay cả đôi mắt cũng long lanh, sáng rực, vút bảo kiếm sang một bên rồi nhanh chóng bước lại phía ta.

Bọn người Bát Bảo vội vã đặt địu xuống, nhất tề hành lễ “Thái tử Điện hạ.”

Tư Đồ Vĩnh cong miệng mỉm cười “Không cần đa lễ. Ta... thực sự cảm ơn các vị. Cuối cùng... nàng đã có thể bình an ra khỏi nơi đó rồi.”

Câu nói sau cùng, ngài đang muốn nói cùng ta. Trái tim ta chua xót, cúi đầu lên tiếng “Ân tình của Thái tử, Tần Văn có chết cũng không dám quên.”

Tư Đồ Vĩnh khẽ than dài “Giữa chúng ta lại phải dùng mấy lời khách khí vậy sao? Ta cũng không dám nghĩ rằng, nàng lại... dám đánh tận vào hoàng cung để cứu ta thế này.”

Có lẽ nhìn thấy ta ngồi mãi trên chiếc địu không thể động đậy, ngài sinh nghi, đưa mắt nhìn kĩ, thấy phần y phục thấm đẫm máu tươi, sắc mặt lập tức biến đổi, thất thanh gào lên “Chân nàng làm sao thế?”

Ta khẽ đáp “Chân ta không sao cả, Thái tử hay lo cho giang sơn của mình trước đi, và cả...”

Ta nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tử, trẻ trung của ngài. Ngài sờ lên cổ mình, cười khỏ rồi hỏi “Phụ hoàng băng hà rồi sao?”

Ta mỉm cười đáp “Cho nên, đã đến lúc Tân Đế đăng cơ rồi.”

Ánh mắt ngài sáng lóa, nhìn ta nói “Vệ tình hình trước mắt thế nào?”

Ta liền đáp “Hoàng cung chắc đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của chúng ta, chỉ là bên ngoài Nam An Hầu vẫn đang giao đấu ác liệt cùng họ Đoan Mộc. Sau khi Thái tử bị giam lỏng, doanh trại Thần Cơ và ngự lâm quân đều chịu sự điều động của họ Đoan Mộc, lúc này đã bị lôi vào trận tranh giành, chỉ e... cả thành Bắc Đô đều đang chìm trong biển máu.”

Bát Bảo liền nói “Bọn họ còn định đánh đấm, tranh giành gì nữa? Hiện nay Thái tử đang ở ngay trước mặt, danh phận đã có từ trước, thiên hạ này đều của Thái tử, binh mã đều phải do Thái tử điều động chứ?”

Lão Thất trợn mắt lườm rồi khẽ lên tiếng “Đừng ăn nói linh tinh, những chuyện này chúng ta nào hiểu rõ, vẫn cứ để Thái tử ra quyết định thôi.”

Tư Đồ Vĩnh không hề đáp lại, ngược mắt lên nhìn bầu trời đầy những cột khói đen nghi ngút, khẽ lên tiếng “Máu chảy thành sông, ta có thể ngăn cản được không?”

Ta liền đáp “Uy danh của Đế gia vẫn còn, nếu ngài muốn ngăn cản, đương nhiên sẽ làm được.”

Tư Đồ Vĩnh khẽ nheo mắt lại, rồi từ từ lên tiếng “Vậy thì, phải thử xem sao.”

Dứt lời ta quay sang dặn dò binh sỹ “Tướng quân Tần Triết đâu rồi? Đã tìm được Lý công công chưa?”

Còn chưa nói hết câu, lúc này đã có người truyền báo “Đức phi nương nương giá đáo.”

Ta ngồi trên kiệu, vội vã cúi người hành lễ “Xin chào cô cô.”

Tư Đồ Vĩnh đã lên trước nghênh đón “Nương nương vẫn luôn ôm yếu bệnh tật, tại sao không ở trong tẩm cung nghỉ ngơi?”

Cô cô cũng đang ngồi trên một chiếc kiệu, do Tần Triết đích thân hộ tống tới, người đi theo bên cạnh chính là đại thái giám Lý Quảng Đức vẫn luôn hầu cận Hoàng thượng Tư Đồ Hoán bao năm nay.

Lý Quảng Đức sắc mặt bàng hoàng, từ xa thấy ta và Tư Đồ Vĩnh đã quỳ rạp xuống, không dám đứng dậy “Đã hỗn loạn đến mức này rồi, ta làm sao có thể giả vờ mắt mù tai điếc.” Cô cô đứng dậy, vịn vào tay của Tư Đồ Vĩnh xuống khỏi chiếc kiệu, miễn cưỡng mỉm cười “Cuối cùng Thái tử đã bình an vô sự, như vậy thì tốt, như vậy thì tốt.”

Sắc mặt của người nhợt nhạt mà tiêu tụy, lại càng gầy guộc hơn trước kia, y phục mặc trên người rộng thùng thình. Người ở trong cung chắc cũng chẳng thoải mái gì, cho dù được Tư Đồ Vĩnh âm thầm chăm sóc, nhưng chắc cũng phải chịu nhiều gian khổ. Đến lúc Tư Đồ Vĩnh xảy ra chuyện, chỉ e là người cũng chịu không ít uất ức.

Quay đầu sang nhìn ta, người bước lại nắm lấy bàn tay ta, nhìn ngẫm một hồi rồi hỏi “Vãn Vãn, con... vẫn có thể cầm cự được chứ?”

Ta mỉm cười đáp “Cô cô yên tâm, chỉ cần còn một hơi thở, con tuyệt đối không ngã xuống trước kẻ địch.”

Người gật đầu rồi quay sang nói cùng Lý Quảng Đức “Lý công công, bản cung hiểu, trước kia người dụ Tần tướng quân vào cái bẫy ở trong cung cũng vì bị ép buộc. Vậy tiếp theo, người biết mình nên làm gì rồi chứ?”

“Nương nường an tâm, nô tài đã hiểu, nô tài đã hiểu.” Lý Quảng Đức vội vã đáp lại, rồi bê một chiếc khay tới, lớn tiếng hô “Nô tài vì muốn chuộc tội trước kia, đã chuẩn bị hết mọi y phục Hoàng Đế cho Thái tử, xin Thái tử lập tức thay y phục, bọn nô tài xin đứng ngoài chờ đợi.”

Tư Đồ Vĩnh quay sang nhìn ta, qua ánh mắt, chúng ta đã nắm chắc được mấy phần ý định của đối phương.

Người không nghĩ, sơn hà lệ hãn vô tận

Ngoài An Đức Môn, tình hình vẫn đang vô cùng kịch liệt.

Từ trong thành ra ngoài thành, ngoại trừ một phân binh lực nghe được hiệu lệnh tiến tới Tây Hoa Môn tấn công vào hoàng cung, phần còn lại của quân đội Tần gia vẫn cứ bị cuốn vào trận hỗn chiến kịch liệt.

Giữ lại năm ngàn binh mã giữ hoàng cung, ta tập hợp số binh mã còn lại hộ tống Tư Đồ Vĩnh, các thái giám trong cung, thị vệ cùng với đám Đại thần túc trực trong Văn Hoa các tiến vào thành lâu ở An Đức Môn.

Chiêng trống vang lên, nhạc tấu âm vang, đoàn người múa kiếm, tất cả đều đầy đủ cả, tất cả đều ăn mặc chỉnh tề, sang trọng, không khí trang nghiêm, hiện rõ được nét oai dũng, tôn quý riêng có ở hoàng gia, cả cung điện sang trọng lấp lánh. Gần như đồng thời, quân sỹ Tần gia đã tận tay cầm hết cờ xí lên lầu thành, quân dung chỉnh tề, áo giáp gọn gàng, kiếm giương oai hùng. Khí thế ngút trời, im lặng mà oai nghiêm.

Thế nào được gọi là thiên gia, có lẽ cũng chỉ đến mức này mà thôi. Huống hồ, người thiếu niên mặc long bào kia, đầu đội mũ rồng, thân hình đỉnh đặc, tuần tú oai phong, cầm kiếm đứng dưới ánh mặt trời rạng rỡ, cứ như thể toàn thân đang tỏa ra vàng hào quang lấp lánh, trông lại càng quý, cao sang, khí chất phi phàm, mà cũng oai nghiêm không dễ phạm thượng.

Cho dù bên dưới vẫn đang chiến đấu hung hãn, thế nhưng lúc này đều đã từ từ chậm lại. Thậm chí có người nhìn việc mà hành xử, hoặc có lẽ những

binh sỹ ở doanh trại Thần Cơ dưới quyền Tư Đồ Vĩnh trước kia đã bị họ Đoan Mộc ép buộc phải về dưới trướng của chúng, lúc này nhận ra Tư Đồ Vĩnh long bào uy nghiêm đứng trên thành, lập tức lạng lẽ dừng tay lại.

Hoàng Đế mặc long bào ra tận nơi này, bên cạnh còn có đội cung kỹ tấu nhạc đi theo, lúc này huyền não vô cùng, ai cũng đoán được, hoàng thành đổi chủ, cục thế đã định. Chiêng reo trống đánh dừng lại, tiếng chém giết, thăm sát cũng dần dần tắt hẳn.

Lý Quảng Đức lên trước, phát ống tay áo, đứng từ trên cao nhìn xuống, giọng nói réo rắt vang vọng trời mây, truyền đi rất xa “Theo di chỉ của Hoàng Đế, chiếu viết Thái tử tiếp nhận Đế vị, Nam An Hầu Tư Đồ Lăng, Bình An Hầu Đoan Mộc Thanh Thành phù chính. Các thần tử cần phải tận tâm hiệp lực, trợ giúp Tân Đế, để Đại Nhuế ngày một thịnh vượng, không phụ kì vọng của trẫm.”

Lời này vừa phát ra, tiếng tranh đấu bên dưới ngưng lại, có kẻ kinh ngạc, có người bi thương, có người bàng hoàng, có người mừng thầm, tóm lại là mỗi người một tâm trạng.

Đại đa số mọi người, hạ binh khí, quay sang nhìn nhau, vừa tìm chủ tướng của mình, lại vừa mơ màng không biết nên làm thế nào cho phải.

Tư Đồ Lăng dẫn binh, mượn cớ là họ Đoan Mộc mưu hại Tiên Đế, giam lỏng Thái tử, hãm hại trung thần, ý đồ bất chính. Còn họ Đoan Mộc thì chưa cho phát tang, chỉ nói Hoàng Đế bệnh nặng, tất cả đều hành sự theo ý chỉ, chỉ trích Tư Đồ Lăng mưu đồ oán vị.

Không ai không biết Lý Quảng Đức chính là tâm phúc lâu năm của Tư Đồ Lăng, nếu hắn đã tuyên chỉ xưng là thi hành theo di chỉ của Hoàng Đế, vậy thì cũng chứng minh rằng Hoàng Đế Đại Nhuế đã băng hà, họ Đoan Mộc hành sự theo chỉ là điều dối trá, đại nghịch bất đạo, đương nhiên cũng

chứng minh được rằng Tư Đồ Lăng dẫn quân vào thành là hoàn toàn chính đáng.

Đứng trên chỗ cao, Tư Đồ Vĩnh chấp tay sau lưng, đưa mắt nhìn xuống bên dưới, từ từ lên tiếng “Đoan Mộc Thanh Thành muốn độc chiếm đại quyền, giấu giếm chuyện tiên hoàng băng hà, giam lỏng trăm trong chốn thâm cung, khiến trăm trở thành kẻ bất hiếu, khiến thiên hạ sinh linh đồ thán, tội không thể tha, trăm lập quyết. Các thần tử, tướng sỹ, đa phần là không biết sự tình, trăm không truy cứu chuyện cũ, mong rằng sau này có thể tận trung báo quốc, đừng để bọn gian thần huyễn hoặc thêm nữa.”

Ta đã thay bộ y phục võ tướng màu tím chỉ vàng oai nghiêm, ra hiệu cho đám Đại thần, tướng sỹ đứng phía sau, tất cả đều nhất tề hành lễ hô vang “Hoàng thượng thánh minh.”

Phía dưới thành vang lên tiếng động, đa phần đều là các tướng sỹ thuộc doanh trại Thần Cơ trước kia của Tư Đồ Vĩnh, vừa thấy Tư Đồ Vĩnh xưng Đế, thế là lần lượt quỳ xuống, tiếp tục theo hầu chủ cũ.

Tư Đồ Vĩnh tiếp tục nói thêm “Tướng quân Chiêu Vũ Tàn Văn trung thành vì nước, giúp trăm diệt trừ phản loạn, công trạng to lớn, phong thành Chiêu Hầu nhất đẳng, ban danh Đại tướng quân. Các tướng khác là Tàn Triệt, Tàn Triệt, Tàn Cẩn, Ôn Lương Thiệu... đều có công dẫn binh cứu giá, tất cả đều được phong là tướng quân Nhị phẩm, các tướng sỹ còn lại luận công ban thưởng sau. Tất cả binh sỹ đều sẽ có thưởng hết.”

Ta miễn cưỡng bảo người đỡ xuống kiệu, cùng bọn người Tàn Triệt quỳ bái dưới đất, lớn tiếng hô vang “Thần Tàn Văn, thay mặt toàn quân lĩnh chỉ tạ ân. Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Dưới thành lại vang lên tiếng động lớn, chính là quân đội Tàn gia do Ôn Lương Thiệu cầm đầu dưới thành quỳ xuống tạ ân thánh thượng.

Tư Đồ Vĩnh cúi đầu nhìn ta, ân cần lên tiếng “Tần tướng quân bị gian thần hãm hại, thân mang trọng thương, mau mau đứng dậy, không cần đa lễ.”

Ta cố nhẫn nhịn đau đớn, đồng dục đáp lại từng chữ một “Thiên ân lớn hơn trời biển, Tần Văn nào dám vô lễ?”

Tư Đồ Vĩnh nhìn ta rồi khẽ lên tiếng “Tất cả đều bình thân đi.”

Lúc này ta mới cùng mọi người đứng dậy, rồi để cho đám hộ vệ đỡ ngồi vào kiệu. Lúc này ta đã đau đớn đến mức hoa mày chóng mặt, mãi một lúc sau vẫn chẳng thể nào nhìn thấy gì, nghe thấy gì nữa. Ta cũng chẳng biết Tư Đồ Vĩnh nói thêm gì sau đó, không khí xung quanh đột nhiên trở nên căng thẳng.

Vội vã mở mắt ra, ta nghe thấy Tần Triết đứng phía sau lo lắng thì thầm nói với ta “Nam An Hầu đang tới đây rồi.”

Ta trước tiên thấy bàn tay nắm chặt ản trong ống tay của Tư Đồ Vĩnh vì quá căng thẳng, lúc sau ngược đầu lên nhìn, thấy Tư Đồ Lăng đang từ từ bước tới. Ngài mặc bộ chiến bào đen huyền, sau lưng quân lính cõng xỉ, ngồi trên con ngựa Ô Vân Đạp Tuyết, đang chậm rãi phi lại.

Chiến sự lúc này đang tạm ngừng, những nơi ngài đi qua, cho dù là thuộc hạ của ngài, của Tần gia, của nhà Đoan Mộc, hay là của Tân Đế, ai nấy đều im lặng nhường đường, để ngài thẳng tiến về phía trước, đi xuyên qua chiến trường đầy thi thể và máu người, tiến đến phía dưới lầu thành.

Ngài ngồi trên ngựa, bước đi vững chãi, thần sắc bình tĩnh, lạnh lùng, như thể ngài đang thư thái thưởng ngoạn phong cảnh hai bên đường, giữa ánh mặt trời tuyệt đẹp.

Bộ huyền giáp đáng lẽ phải khiến ngài chìm trong biển người bao la, vậy mà lúc này thông dong dưới ánh mặt trời trông nổi bật lạ thường, lại còn thu hút sự chú ý của mọi người. Vào lúc này, ngài hoàn toàn không hề yếu thế trước một Tư Đồ Vĩnh đang khoác long bào đứng trên lầu thành kia chút nào.

Ngài đi đến dưới thành, đứng trước đám đông, ngẩng đầu nhìn lên, trước tiên là nhìn ta, rồi mới lặng lẽ nhìn sang Tư Đồ Vĩnh.

Hơi thở của Tư Đồ Vĩnh dần trở nên nặng nề, chăm chú nhìn về phía ngài, sau đó nhếch miệng, từ từ lên tiếng “Trẫm được Nam An Hầu phò chính, nhất định an bang định quốc, như hổ thêm cánh. Nay gia phong Nam An Hầu Tư Đồ Lăng trở thành Định Vương, ban thêm chức Thái phó, châu báu ngọc ngà. Mong rằng huynh trưởng Định Vương có thể niệm tình thiên hạ chúng sinh mà trợ giúp trẫm cai trị Đại Nhuế ngày một hưng thịnh, giúp cho con dân chúng ta an cư lạc nghiệp.”

Trọng ân ban xuống, vừa lấy tình huynh trưởng lại thêm đại nghĩa chúng sinh, chỉ mấy câu nói thôi Tư Đồ Vĩnh đã âm thầm tỏ ra sự khiêm nhường và ý nương nhờ Tư Đồ Lăng, nhưng vẫn không hề đánh mất phẩm giá của bậc quân vương.

Thế nhưng, Tư Đồ Lăng chỉ im lặng ngồi mãi trên ngựa, chẳng hề tiếp chỉ, cũng không hề trả lời.

Ta cảm thấy gần như chẳng thể nào thở nổi. Nếu ta còn ở trong ngục, quân đội Tần gia vẫn còn nằm dưới tầm kiểm soát của ngài, rất nhiều binh mã của họ Đaoan Mộc đã bị quân Nam Lương cầm chân, khó lòng mà chống lại đội quân hùng mạnh của hai nhà hợp lại, nên chắc chắn sẽ thảm hại ở Bắc Đô. Tư Đồ Vĩnh bị giam lỏng trong thâm cung, không người cứu giúp, Tư Đồ Lăng có thể dùng vô số phương pháp để khiến ngài chết không chỗ chôn chôn. Với danh vọng và địa vị của mình, người mặc long bào vàng

chối đứng trên cao ngạo ngễ trước đám đông lúc này vốn dĩ phải là ngài, Tư Đồ Lăng mới đứng.

Cho dù là lúc này, nếu ngài quyết chí đánh cược một lần, ta cũng không hiểu được liệu mình có đủ dũng khí hạ lệnh cho quân đội Tần gia đối nghịch với ngài hay không. Còn quân đội Tần gia trước tiên phụng mệnh tuân theo lệnh ngài, nếu lúc này khởi động chiến tranh không biết sẽ ảnh hưởng thế nào đến sỹ khí của mọi người.

Tất cả ngậy mắt nhìn nhau, Tư Đồ Vĩnh tuyên bố đăng cơ ngôi vị Hoàng Đế Đại Nhuế từ thân phận Thái tử Điện hạ, được mọi người bái kiến, tuy rằng chưa chính thức tiến hành đăng cơ, thế nhưng cũng được coi là danh chính ngôn thuận. Thế nhưng lúc này ngoại trừ cung thành, đại bộ phận Bắc Đô vẫn còn nằm dưới sự khống chế của Tư Đồ Lăng. Họ Doan Mộc đã mất đi ưu thế phụng mệnh thiên tử ra lệnh cho các chư hầu, lòng quân dao động, chẳng đủ tạo thành mối nguy hiểm. Nếu ngài quyết ý tiếp tục tranh vị, tuy rằng sẽ tạo nhiều lời dị nghị, thế nhưng có thể nắm được ít nhất bảy phần thắng.

Tư Đồ Lăng lại liếc sang nhìn ta. Bốn mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy cảm giác sâu thẳm, chẳng thể đoán biết được tâm trạng ngài lúc này, có điều ta không hề nhận ra bất cứ cảm giác oán thán, căm hận.

Trong lòng ta đặc biệt căng thẳng, tựa vào chiếc địu khẽ nghiêng người, định đứng dậy ra hiệu cho ngài, chỉ là động tới vết thương trên đùi, đau đớn vô cùng, ta bắt giác rên lên vài tiếng.

Khẽ cau mày, Tư Đồ Lăng đột nhiên lên tiếng “Ta có việc muốn luận bàn.”

Ta nghe vậy không khỏi lặng người. Ngài không hề xưng thần, cũng chẳng hề dùng kính ngữ, hơn nữa lại đứng hai từ ‘luận bàn’ chứ không phải là ‘khởi tấu’ như các thần tử khác tâu cùng Hoàng Đế.

Tư Đồ Vĩnh khẽ nhượng đôi mày đáp “Mời Định Vương nói.”

Tư Đồ Lãng khẽ khom người, cúi đầu nói “Ngày đó được Đại Hành Hoàng Đế ban hôn, vốn định là thành thân cùng tiểu thư Tần gia vào ngày mười tám tháng tư. Ai ngờ, Tần gia bị gian thần ám hại, cả nhà bị nhập ngục, chỉ còn mỗi Tần Đại tiểu thư ở bên ngoài, trốn đến chỗ ta. Lãng ta lo lắng tiểu thư khổ sở, đơn côi, không nơi nương tựa, bị người khác ức hiếp, nên đã thuận theo ý chỉ, thành lễ cùng nàng trong quân theo đúng ngày giờ. Ngày nay, Tần gia đã được giải oan, tiểu thư Tần gia cũng chính là thê tử chính thức của ta, phải chăng cũng nên được gia phong luôn thể?”

Tư Đồ Vĩnh lặng người, quay đầu sang nhìn ta, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Ngài đương nhiên hiểu rõ trên thế giới này hoàn toàn không có tiểu thư Tần gia bỏ trốn nào hết, lại càng không thể có chuyện đã thành lễ ngay trong quân rồi. Một khi đã nói trước mặt đám đông, vậy thì cũng chẳng cần bất cứ nghi thức nào khác, ta đã trở thành thê tử chính thức của ngài, không còn khả năng vặn hỏi nào khác.

Thế nhưng ta cần gì phải vặn hỏi lại chuyện này làm gì chứ? Vào lúc ta vút hết liêm sỉ, tôn nghiêm dâng hiến bản thân cho ngài, tất cả giấc mộng tươi đẹp trước đây đều trở thành một trò cười giễu cợt. Là ta đã tự nguyện hạ mình dưới đế giày của ngài, cầu xin được quay lại như xưa, lẽ nào ta còn mặt mũi đi tranh chấp, phản đối, hối hận?

Ngài vốn dĩ chính là phu quân của ta, vậy mà ta đã khiến ngài phải thất vọng và đau lòng hết lần này đến lần khác. Lần này, ta lại làm hỏng chuyện tốt của ngài. Đây có lẽ chính là cái giá mà ta phải trả vì sự điên cuồng, ngông nghênh trước kia cùng sự phản bội tình cảm của bản thân. Đi đi lại lại, sau cùng vẫn cứ phải quay về điểm ban đầu.

Ta mỉm cười nói cùng Tư Đồ Vĩnh “Định Vương vốn là bậc anh hùng cái thế, tài đức song toàn, vì thân vô cùng khâm phục. Tiểu muội có thể được

nâng khăn sửa túi cùng ngài cũng chính là may mắn cho Tần gia, vinh hạnh của tiểu muội. Vì thần hôm khác sẽ đưa của hồi môn sang, dạy dỗ tiểu muội thay đổi cá tính ngông cuồng trước kia, hầu hạ Định Vương tử tế, từ nay trở đi, trợ giúp phu quân, nuôi dạy con cái, cả đời... an phận.”

Trên thành, dưới thành, hai ánh mắt chiếu tới như điện quang, như thể muốn nhìn xuyên qua cả cơ thể ta vậy. Ta ngồi lặng trên chiếc địu, giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt, trong lòng đột nhiên cảm thấy tĩnh lặng lạ thường. So với việc Tần gia bị diệt, các thuộc hạ bị phân tán, giết chóc, kết quả này bị thương nhưng khá là mỹ mãn.

Mãi lâu sau, Tư Đồ Vĩnh mới nghẹn ngào lên tiếng “Nếu đã như vậy... chuẩn tấu. Sắc phong phu nhân Tần thị thành Định Vương phi, ban cho kim ấn, ngoài ra còn ban thêm ba ngàn lạng vàng để làm của hồi môn.”

Khóe miệng Tư Đồ Lăng thoáng nhếch lên để lộ nụ cười cay đắng, sau đó nhảy xuống khỏi ngựa, tháo kiếm đặt sang một bên, quỳ xuống mặt đất, sầm giọng lên tiếng “Thần Tư Đồ Lăng, lĩnh chỉ tạ ân.”

Đợi khi ngài quỳ xuống, tất cả các thân binh đi sau ngài cùng với những tướng sỹ chỉ nghe theo lệnh ngài cũng đột ngột quỳ xuống.

Tiếp đó, tất cả những binh mã trước đó chỉ chịu nghe theo lệnh của họ Đoan Mộc giờ cũng chẳng chống cự được thêm nữa, lần lượt quỳ rạp hết cả.

Một lúc sau, khoảng đất bên dưới thành phủ một màu đen tuyền của áo giáp, tất cả đều là các binh sỹ quỳ xuống phục mệnh trước Tân Đế của Đại Nhuế. Trong đó bao gồm tướng sỹ của họ Đoan Mộc, lúc này dưới thành chẳng còn bất cứ một kẻ nào dám đứng nữa cả.

Ánh mặt trời nóng rực, chiếu vào mắt, khiến cho người ta muốn ứa lệ. Đoan Mộc Thanh Thành vẫn chưa bị bắt giữ, thế nhưng khi người đàn ông

mặc chiến bào đen tuyền cao ngạo lạnh lùng kia chịu quỳ gối xưng thần, tất cả mọi thứ đều đã định thành cục thế.

Tur Đồ Vĩnh cũng chẳng hề bình tĩnh được, mãi một lúc sau mới nhẹ nhàng đáp “Định Vương bình thân. Các tướng sỹ bình thân.”

Còn Tur Đồ Lăng lại gần như không hề nghe thấy, tám lưng thẳng tắp mọi khi vẫn cứ khom xuống, cúi rạp dưới mặt đất lạnh giá, mái tóc đen tuyền chạm cả vào bùn đất. Mãi cho tới khi các tùy tùng tới đỡ, ngài mới đứng dậy, đưa mắt nhìn lên lầu thành. Ngài nhìn về phía ta sắc mặt trắng nhợt, còn ánh mắt lại đen tuyền. Thấy ta cũng đang nhìn mình, không ngờ ngài lại nhếch miệng lên nở nụ cười dịu nhẹ. Nụ cười đó mang cả chút chế giễu.

Tuy rằng không nói một lời nào, nhưng ta lại nghe rất rõ ngài đang nói chuyện cùng mình. Ngài nói “Tần Văn, lần này nàng đã mãn nguyện hay chưa?”

Ta chỉ cảm thấy khuôn mặt mình lúc này chắc cũng trắng nhợt, nhìn vào đôi mắt của ngài mà như thể mất tất cả hồn phách.

Xuống khỏi lầu thành, quay về hoàng cung, tất cả mọi chuyện đều vô cùng hỗn loạn.

Nghi lễ hạ táng Tiên Đế, nghi lễ đăng cơ của Tân Đế, tất cả đều là đại sự mà mọi người chuẩn bị tiến hành. Đại đa số các thuộc hạ đi theo họ Doan Mộc đều quy thuận triều đình, Tur Đồ Lăng cũng chẳng bận tâm, để mặc cho đám người Ôn Lương Thiệu trợ giúp đám thuộc hạ do Tur Đồ Vĩnh phái tới để thu xếp mọi chuyện. Thống lĩnh ngự lâm quân lúc này đã chẳng còn lựa chọn nào khác, tự nguyện tháo bỏ áo giáp giao lại binh khí, quỳ gối thỉnh tội cùng Tân Đế. Tur Đồ Vĩnh tính tình ôn hòa, độ lượng, vẫn ra lệnh bọn họ bảo vệ hoàng thành cẩn thận, phòng trừ loạn đảng làm bừa.

Họ Đoan Mộc bị đại đa số thuộc hạ phản bội, giờ hoàn toàn thất thế. Đoan Mộc Thanh Thành chẳng thềm bận tâm đến người thân thích, tự mình mang theo thân tín chạy trốn khỏi Bắc Đô.

Đoán chắc đám thuộc hạ của Tư Đồ Lăng cũng chẳng phải những kẻ hiền lành, đương nhiên sẽ truy đuổi đến cùng. Ta hỏi rõ thì biết được đám quan văn như Du Cánh Minh đều rút đầu trốn trong nhà, không hề trốn chạy. Ta chẳng thềm bận tâm bọn Đoan Mộc Thanh Thành, truyền lệnh cho tướng lĩnh dưới trướng dẫn theo binh mã đi bao vây quanh phủ Bình An Hầu và Du Thừa tướng, không để bất cứ ai chạy thoát dù chỉ là một con chó, con mèo, đợi triều đình ổn định hơn chút sẽ từ từ xử lí.

Món nợ còn thiếu, kiểu gì cũng phải tính đủ. Cho dù là món nợ máu hay là món nợ tình. Có nội thị đưa canh sâm cùng chút điểm tâm tới, nói rằng do Tân Đế bận rộn, muốn Chiêu Hầu giữ gìn sức khỏe, ăn uống một chút, tĩnh dưỡng lại tinh thần rồi hãy xử lý chính vụ.

Ngài biết rằng ta bị thương, tuy rằng không biết rõ thương thế của ta nặng đến mức nào, thế nhưng nhìn sắc mặt ta rất kém, nhất định đoán ra, ta đói bụng mà mệt mỏi vô cùng nên mới bận rộn kĩ càng như vậy. Nhưng ngài lại không biết rằng, thứ mà ta cần nhất bây giờ chính là đại phu.

Mệt mỏi suốt mấy canh giờ liền, đầu óc, trí não căng như dây đàn, lúc nào cũng căng thẳng đến bên bờ vực giữa sự sống và cái chết, nên cũng có thể quên đi vài phần đau đớn. Lúc này mọi chuyện đã bình ổn, ta chẳng thể nào chịu đựng nỗi đau đớn thêm nữa, làm sao mà nuốt trôi thức ăn?

Thấy mấy nội thị đứng một bên do dự, ta đang định bảo hần đi tìm thái y, bên ngoài liền truyền báo “Định Vương Điện hạ giá đáo.”

Lời còn chưa dứt, thân hình thoáng hiện, Tư Đồ Lăng oai nghiêm bước thẳng vào phòng. Các tướng sỹ, thân binh cùng nội thị mang thức ăn tới lúc này ở trong phòng vội vã quỳ xuống hành lễ trước ngài.

Ngài cũng chẳng thềm bận tâm, nhìn quanh căn phòng bằng đôi mắt đen láy, sắc bén, rồi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ta, cau chặt đôi mày hỏi “Nàng sao rồi, đau đớn lắm sao?”

Ta vốn dĩ cảm thấy áy náy với ngài, nghe vậy liền cúi đầu, miễn cưỡng mỉm cười đáp “Cũng không có gì, hơi đau một chút, đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Ngài bước tới trước mặt ta, nhìn vào đôi chân ta, đôi mày càng lúc càng nhíu chặt lại, rồi quay sang đưa lời dặn dò “Các người đều lui xuống cả đi.”

Ai cũng biết ngài quyền cao chức trọng, ngày nay đã là thân vương mới được tấn phong, trong tay nắm giữ trọng binh, ngay cả Tân Đế còn phải hành sự theo sắc mặt của ngài, thế nên nào có người nào dám từ chối? Ngay chính tướng sỹ của ta còn nhìn chúng ta bằng ánh mắt ám muội, rồi lặng lẽ lui xuống.

Ta cúi đầu nhìn chân mình, mới nhận ra đôi ủng đang đi lúc này đã ướt đầm đầy máu tươi, y phục màu tím cũng đang loang lổ cả khoảng lớn, chỉ có điều nó mang màu đậm nên nếu không lưu tâm sẽ chẳng nhìn ra. Tư Đồ Lăng lật y phục của ta lên, nhìn một hồi rồi gọi một tiếng “Định Vương phi.”

Mãi lâu sau ta mới định thần, thì ra ngài đang gọi ta. Ba chữ đó vang lên khiến cho sống lưng ta gai gai, không thoải mái, thế nhưng cũng chẳng còn mặt mũi nào phản kháng, miễn cưỡng mỉm cười rồi đáp “Định Vương gia có gì dặn dò?”

Ngài nhìn ta chăm chú, đột nhiên đưa bàn tay hơi lạnh vuốt ve lên khóm má nóng bừng của ta bình thản nói “Nếu ta thực sự có gì dặn dò, nàng có thể nghe theo? Nếu ta bảo nàng lúc này nên quay về phủ điều trị, dưỡng thương, đừng có dày vò bản thân để rồi trở thành người què, vậy nàng có chịu nghe theo?”

Lời nói vừa dứt, ngài đã thận trọng bế bổng ta từ bên bàn nghị sự lên rồi đi về chiếc giường trúc phía sau.

Ngài lại nói thêm “Ta đã cảm thấy hối hận vì không để nàng chết trong đại lao rồi.”

“Thật sao?”

“Thế nhưng nếu nàng chết đi, có lẽ ta lại càng hối hận hơn.”

Ngài than dài một tiếng, nhẹ nhàng đặt ta lên giường, cởi y phục bên dưới, xem kĩ phần chân cho ta.

Lao lực, đau đớn bao lâu, vết thương vẫn cứ tiếp tục chảy máu, ướt đầm cả phần vải mà ngài băng bó cho ta vào đêm hôm trước, ngay cả thanh gỗ cố định lại xương chân cũng đã lệch sang một bên.

Ta thấy gương mặt ngài lạnh như băng, liền mỉm cười nói “Nếu ta chết, quân đội Tần gia tự nhiên sẽ hướng lòng về ngài. Ngài muốn làm gì đều có thể thoải mái mà làm, không cần phải kiêng nể điều gì nữa.”

Ngài khẽ hum một tiếng “Nếu nàng chết vào lúc này, đối với ta vô cùng bất lợi.”

Ta mỉm cười hỏi “Tại sao lại bất lợi? Tần Đế vẫn chưa chính thức đăng vị, căn cơ lại không vững chắc, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện bất ngờ, dẫn đến mất mạng. Luận về địa vị, danh vọng, thực lực, thì thiên hạ này... còn có thể thuộc về ai nữa chứ?”

Ngài thuần thục cởi y phục phía trên của ta xuống, vừa kiểm tra thương thế lại vừa trả lời “Nàng cũng biết được thiên hạ này chưa vững chắc, dư đảng của họ Đao Mộc còn biết bao tên đang lặn lẽ chờ thời, nếu các

người chết đi, thiên hạ này sẽ thuộc về ai còn chưa dám chắc, thế nhưng ta chắc chắn sẽ mang tội danh hãm hại trọng thần, mưu đoạt hoàng vị.”

Ngài lùi lại vài bước, ném tấm vải ngấm đầy máu tươi sang một bên “Ta không muốn mang tiếng xấu thiên cổ. Huống hồ, bộ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng. Có lẽ ta nên cảm thấy may mắn, ta vẫn còn có thể giữ lại được tính mạng của bản thân.”

Ai là bộ ngựa? Ai là ve sâu? Còn ai lại là chim sẻ?

Ta vẫn còn chưa kịp nghĩ thông, ngài đã kéo chiếc áo khoác bên ngoài của ta xuống, để vết thương lộ ra ngoài, đứng dậy nói vọng ra ngoài “Vệ Huyền đạo trưởng, xin mời vào.”

Vệ Huyền tuân mệnh đi vào, đặt thùng đựng thuốc sang một bên rồi hành lễ cùng ta “Bần đạo bái kiến Định Vương phi.”

Ta khá là kinh ngạc. Trước kia cho dù ta thường tới phủ Nam An Hầu, những thuộc hạ thân tín biết rõ sự tình bên cạnh ngài, chỉ cần nhìn thấy ta trong trang phục nam nhân, ai nấy đều cung cung kính kính gọi một tiếng ‘Tàn tướng quân’, tuyệt đối không dám xưng hô ta là tiểu thư Tàn gia. Ngày nay vẫn còn ở trong hoàng cung, tai mắt quá nhiều, vậy mà vị đạo trưởng này lại xưng hô với ta như vậy...

Trong lòng thầm nghĩ, cũng đoán biết được Tư Đồ Lăng sợ ta chỉ đồng ý hôn sự trước mặt đám đông là qua loa cho xong chuyện, nên cố ý bảo đạo trưởng Vệ Huyền xưng hô như vậy. Thứ nhất là để dò thám, thứ hai cũng vì muốn ép ta phải nhận biết rõ sự thực, tiếp nhận thân phận đột nhiên rơi xuống này. Ta biết rõ ngài đã có lòng nghi kị, đành lên tiếng “Đạo trưởng không cần phải đa lễ.”

Đạo trưởng Vệ Huyền tạ ơn rồi mới đứng lên trị thương cho ta. Tư Đồ Lăng lặng lẽ ngồi bên cạnh ta, nắm chặt lấy bàn tay, im lặng nhìn đạo

trưởng xem xét các vết thương.

Ta liền nói “Lăng, bên ngoài chiến loạn vẫn chưa được bình ổn, ngài không cần lo lắng cho ta đâu, quốc sự quan trọng hơn.”

Tư Đồ Lăng đưa mắt nhìn về phía điện Vũ Anh, rồi nói “Ta đã bảo mấy thuộc hạ đứng bên ngoài cung đợi chỉ, văn võ bá quan cũng liên tục vào trong triều khấu kiến Tân Đế. Những việc còn lại đều là những chuyện vụn vặt, nếu ngài ấy không thể tự mình lo liệu được, vậy thì chẳng phải đã uổng phí tâm ý mà nài dành cho ngài ấy hay sao?”

‘Ngài ấy’ mà ngài vừa nói đương nhiên nhằm ám chỉ Tư Đồ Vĩnh. Từng câu từng chữ ngài vẫn dùng ngữ khí bình tĩnh, lạnh lùng, thế nhưng âm cuối khẽ kéo cao lên, tỏ rõ vẻ chế giễu cả ta lẫn chính bản thân mình.

Ta im lặng, sau đó than dài một tiếng “Lăng, ngài ấy vốn dĩ là Đông cung Thái tử. Nếu không phải vì ta, ngài ấy cũng chẳng chịu uất ức như vậy mà thuận lợi bước lên ngôi báu, đăng cơ tiếp vị từ lâu rồi.”

“Thuận lợi bước lên ngôi báu?” Tư Đồ Lăng đột nhiên cười nhạt. “Có mà thuận lợi trở thành bù nhìn của họ Đoan Mộc, gương mặt ra nhìn nàng cùng người thân nhà nàng bị hại chết, nhìn bọn Đoan Mộc Thanh Thành thanh trừ trung lương, sau đó lại nhìn bọn chúng đổi quốc hiệu và quốc tính của Đại Nhuế chẳng?”

Ta liền ngẩng mặt lên nhìn ngài rồi mỉm cười nói “Thế nhưng trong triều vẫn còn có ngài, chắc chắn không thể nào để Đại Nhuế đi vào cảnh ngộ như vậy, đúng không nào?”

Ngài chán nản quay mặt đi, chẳng thèm để tâm đến câu nói của ta. Từ nhỏ ngài vốn ít nói, sau khi quay về kinh lại càng thêm kiệm lời, ngoài mặt lạnh băng, không thể hiện cảm xúc thực sự bên trong. Có điều ngài vẫn luôn đối xử với ta rất tốt, khiến ta vẫn luôn cảm thấy con người ngài ngoài lạnh

trong nóng, nói cho cùng vẫn là một người tình cảm trọng tình trọng nghĩa, đáng để ý lại. Ta thoái hôn làm ngài tổn thương sâu sắc, vậy mà ngài chưa từng thực sự làm điều gì bất lợi cho ta. Mãi cho tới khi ngài liên tục bức ép ta ở trong ngục đêm ấy, ta mới hiểu được rằng ngài đã phải nhẫn nhịn và oán hận đến mức độ nào. Ngày hôm nay, ta một mình một ý, nhất quyết đưa Tư Đồ Vĩnh lên ngôi Đế vương, cũng chẳng biết đã khiến ngài phật lòng đến mức nào nữa.

Trong lòng ta thấp thỏm lo lắng, cũng không dám nói gì thêm, lặng lẽ buông tay ngài ra, yên tĩnh để đạo trưởng Vệ Huyền xử lý vết thương cho mình. Phần xương bị gãy đã được cố định lại, đôi chân lại tốt cùng đau đớn.

Ta đau đến mức toàn thân run rẩy, nhưng vẫn nghiến răng ngậm miệng nhẫn nhịn, không ngờ thân người bị kéo mạnh, ngã vào lồng ngực rắn chắc còn chưa kịp cởi áo giáp xuống của ngài.

Ngài khề khàng lên tiếng “Ta dạy nàng kiên cường, dạy nàng nhẫn nhịn, là để nàng phải biết kiên cường, nhẫn nhịn và bạo tàn với kẻ địch và đối thủ. Tại sao lúc nào nàng cũng đối xử với ta như vậy?”

Câu nói này nghe vô cùng mềm mại, dịu dàng. Ta đau xót ghen ngào đáp lại “Ta đâu có.”

Ngài lại càng thêm đáng cay, than dài hỏi “Không có sao?”

Ta nhìn vào ánh mắt của ngài, thành thật hồi đáp “Thật là không có. Ta đối với ngài, với Vĩnh, trước sau đều giống như hồi vẫn cùng nhau học nghệ trên núi Tử Nha. Lãng, ngài hiểu mà.”

Tuy rằng đêm đó trong ngục, ngài đã ép buộc ta, thế nhưng chỉ bởi vì ngài đã quá đau lòng trước sự phản bội của ta mà làm vậy. Tuy rằng việc đầu tiên sau khi ta xuất ngục chính là trợ giúp Tư Đồ Vĩnh đăng cơ, thế nhưng ngài nên biết rằng, ta làm thế chỉ vì muốn giữ lại tính mạng cho Tư

Đồ Vinh. Nếu người ở tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc là ngài, ta cũng sẽ không tiếc mọi giá mà trợ giúp ngài như vậy.

Cách một lớp áo giáo dày nặng, lạnh giá, lồng ngực và đôi vai của ngài trở nên cứng đờ và xa lạ. Ngài nhìn ta, ánh mắt sâu thẳm như một vòng xoáy, không ngờ cũng ẩn chứa sự thấp thỏm và ưu phiền y như ta mỗi lần đối diện cùng ngài.

Ta nắm chặt bàn tay ngài rồi từ từ lên tiếng “Năm ngoái hồi kinh, ta đi ngang qua núi Tử Nha, tiện đường ghé thăm sư môn bá kiến sư phụ cùng sư bá Vô Trần. Sư bá Vô Trần lúc tiễn ta xuống núi có nói với ta rằng, nếu ba người chúng ta đồng tâm hiệp lực, đưa mắt nhìn trong triều đình Đại Nhuế, chẳng ai có thể địch nổi.”

Ngài khẽ nheo mắt, không hề nói gì. Lúc này, chỉ nghe thấy đạo trưởng Vệ Huyền nói “Vương gia, bản đạo có một câu không biết có nên nói hay không?”

Tư Đồ Lăng nhìn vết thương của ta đã được băng bó kỹ lưỡng “Mời nói.”

Đạo trưởng Vệ Huyền liền nói “Vương gia đã xin phong hiệu cho Vương phi, nên gọi là Vương phi què mới đúng.”

Tư Đồ Lăng cau chặt đôi mày “Sao thế, vết thương rất nặng sao?”

Đạo trưởng Vệ Huyền liền đáp “Có lẽ bọn chúng đã dùng chiếc kẹp đặc chế để tra tấn, vậy nên vết thương rất đáng sợ. Một khi đã dùng hình, không chết cũng tàn tật. Vương phi võ nghệ siêu quần, gân cốt đương nhiên là rắn chắc hơn người thường, nếu như kịp thời trị liệu, điều dưỡng, cũng không có vấn đề gì đáng sợ. Chỉ là sau khi bị thương nặng, người đã vận động quá kịch liệt, thương thế càng lúc càng nghiêm trọng, một phần xương cốt đã bắt đầu hoại tử. Xin thứ cho bản đạo nói thẳng, thương thế của Vương phi

quá nặng, đã chẳng thể nào hồi phục lại hoàn toàn. Gọi là Vương phi què, cũng không phải là lời nói bông đùa, trêu chọc.”

Ta cũng tự biết vết thương của mình vô cùng trầm trọng, nghe đạo trưởng nói vậy cũng không bất ngờ cho lắm, chỉ cất lời hỏi “Vậy ta còn có thể cưỡi ngựa được không?”

Chỉ cần còn cưỡi được ngựa, thì vẫn có thể cầm quân chinh chiến, còn những chuyện khác, ta cũng chẳng bận tâm. Lúc này Tần gia đã gần như tan nát, người chết thảm, kẻ trọng thương, ta có thể giữ lại tính mạng, để Tần gia không sụp đổ hoàn toàn đã được coi là may mắn lắm rồi.

Đạo trưởng Vệ Huyền liền đáp “Nếu từ hôm nay trở đi nằm im trên giường tịnh dưỡng, vậy thì có lẽ còn cưỡi ngựa được.”

Ta nghi ngờ không biết lời nói này của ngài có phải sự thật hay không, đang lúc cau mày định nói thì đạo trưởng lại nói “Bần đạo vẫn còn một chuyện muốn hỏi Vương phi.”

“Là chuyện gì?”

“Gần đây có phải Vương phi đã dùng thứ thuốc đáng sợ kích thích tâm thần đúng không? Nghe mạch tượng của Vương phi, không chỉ vì ưu tư quá độ, mà còn có hiện tượng tâm lực cạn kiệt. Xem ra nhiều ngày nay nhất định Vương phi vẫn luôn cảm thấy tâm tư hoảng hốt, hoa mày chóng mặt, nảy sinh ảo giác, mệt mỏi, bất lực.”

Ta chợt nhớ lại tâm thuật của cô Quế, lại nhớ đến khuôn mặt căng thẳng mà kinh hãi của Tư Đồ Lăng mà ta nhìn thấy lúc sau cùng khi tâm thuật kết thúc, ta iền nắm chặt bàn tay của Tư Đồ Lăng, tựa vào lồng ngực của ngài, lặng người một lúc lâu rồi mới nói “Hoàn toàn không phải dùng thuốc. Chỉ là ta đã suy nghĩ, lo lắng quá nhiều, thường gặp ác mộng, tinh thần lẫn thể chất đều bị suy sụp.”

Đạo trưởng Vệ Huyền trầm ngâm nói “Chuyện này cũng có khả năng... thế nhưng bản đạo nhất định phải nhắc nhở Vương phi, nếu cứ tiếp tục suy nghĩ quá nhiều như vậy, sớm muộn gì cũng như ngọn đèn cạn dầu, còn trẻ đã chết...”

“Im miệng.”

Tư Đồ Lăng đột nhiên thét lớn, cắt đứt câu nói của đạo trưởng Vệ Huyền. Ta không khỏi kinh ngạc, ngược mắt lên nhìn, sắc mặt ngài lúc này đã đen sầm lại.

Ngài tức giận trợn mắt lườm về phía đạo trưởng Vệ Huyền, lại quay sang nhìn ta “Ta lập tức đưa nàng hồi phủ, nàng hãy an tâm điều dưỡng, không cần phải lo lắng chuyện triều chính nữa. Bản thân nàng lúc này vừa nói, trong triều đình còn có ta, Đại Nhuế không thể rơi vào cảnh ngộ đáng sợ được.”

Trái tim ta thắt chặt, đang định lên tiếng, ngài đã nói thêm “Ta biết nàng đang nghĩ gì. Nàng yên tâm, ta sẽ tận sức tận lực phò trợ Tư Đồ Vĩnh, được chưa? Ta sẽ điều hết trọng binh trong Bắc Đô đi, giao lại các cửa kinh thành cho quân đội Tần gia của nàng nắm giữ, còn việc canh phòng, tuần tra xung quanh cung thành thì do Tân Đế tự sắp xếp, ta tuyệt đối không can dự.”

Ngài nhìn ta chăm chú, ánh mắt nóng rực, sâu thẳm mà cũng chân tình “Ta chỉ có một yêu cầu duy nhất, chính là xin nàng hãy lập tức hồi phủ... Đến phủ đệ của ta, nằm im dưỡng thương. Nếu nàng có chuyện gì, hoặc muốn biết động tĩnh trong triều thì có thể sắp xếp thân tín của nàng ra vào phủ của ta tự do, bẩm báo tình hình bất cứ lúc nào, ta tuyệt đối không ngăn cản.”

Ngài nói vậy, chẳng khác nào giao lại hết quyền khống chế Bắc Đô này ra, đoạn tuyệt khả năng dùng vũ lực đoạt quyền của bản thân, mục đích

chính là muốn ta an tâm dưỡng bệnh.

Ta bất lực, lặng người nhìn ngài, rồi nghẹn ngào lên tiếng “Ngài không sợ... vụ giao dịch này bản thân lại bị thiệt thòi quá sao?”

Ngài đứng bật dậy, nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng “Ta vốn đã thiệt thòi quá rồi, chỉ còn lại tính mạng này, nàng có cần nữa không?”

Ta nghe vậy lập tức im lặng. Ngài đẩy cửa sổ, nhìn về phía điện Vũ Anh, bình ổn tâm trạng rồi nhìn về phía đám cung nữ và bá quan đi lại trước điện Vũ Anh “Nếu nàng không trực tiếp xông vào cung phò trợ Tư Đồ Vĩnh, mà đi tìm gặp ta trước, nhân lúc ta không phòng bị mà lấy luôn tính mạng của ta, rồi mới quay về bảo vệ Tư Đồ Vĩnh, chẳng phải sẽ càng gọn gàng hơn sao? Đến lúc đó sẽ chẳng còn ta làm chướng ngại vật cho nàng, nàng có thể lặng lẽ tới Nam Lương làm Chấn Vương phi, hoặc lặng lẽ với Chấn Vương tới Bắc Đô này tầm hoan, sung sướng. Tư Đồ Vĩnh trước nay vừa yêu lại vừa kính nàng, lúc nào cũng thuận theo ý nàng, nhất định sẽ không có ý kiến gì cả, lại càng không nhẫn tâm, độc ác như ta, thừa cơ mà ức hiếp, làm nhục nàng.”

Ta chẳng thể ngờ ngài lại nghĩ về ta như vậy, cũng chẳng bận tâm đến đôi chân đang đau đớn, đứng bật người dậy đi về phía ngài rồi nói “Ta làm sao có thể nghĩ tới việc hại ngài? Tại sao ngài lại nghi ngờ ta như vậy? Đổi lại là ngài, ngài có hại ta không? Ngài có vì ta đã cản đường ngài mà lấy mạng ta không?”

“Ta đã từng nghĩ tới. Thậm chí lúc ở trong ngục, ta đã từng nói... ta suýt chút nữa là có thể hạ quyết tâm đó.” Ngài quay đầu lại, đứng ngược với ánh sáng, khuôn mặt tối sầm “Còn nàng, cũng chưa chắc đã không làm được. Phụ vương của ta... đã bị người thân tín nhất ám toán ngay trước khi đăng cơ. Thành bại đã định, tính mạng chẳng thể nào giữ nổi, trở thành trò cười của đối thủ, chuyện gièm pha, bàn luận của thế nhân...”

Trước giờ ta chưa từng nghe thấy Tư Đồ Lăng nói chuyện bằng giọng nói bi thương như vậy nên nhất thời lặng người. Còn ngài thì khoanh tay, cúi đầu bước ra khỏi căn phòng. Thân hình gầy guộc, cô đơn quạnh quẽ, trông buồn bã, bi thương. Ta đột nhiên hiểu rõ câu mà ngài nói ngay sau khi bước vào có nghĩa là gì.

Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau. Ngài đích thực có mưu đồ soán vị, cũng đã có đủ thực lực để chiếm lấy giang sơn Đại Nhuế. Thế nhưng chính con chim sẻ là ta đã làm hỏng kế hoạch của ngài, cũng giống như Hạ Vương, phụ thân của ngài năm xưa đã bị chính nội thị tâm phúc của mình phản bội mà thất bại nhanh chóng, triệt để đến vậy...

Ta đã chẳng còn bất cứ cái cớ nào để thoái thác tâm lòng mà ngài dành cho mình. Chấn hưng Tần gia, báo mối huyết hải thâm thù hay bảo toàn tính mạng của người thân gia đình, tất cả đều phải đợi khỏe lại mới có thể làm được.

Trước khi chuẩn bị đứng lên, ta liền sai nội thị quay về đáp lại Tư Đồ Vĩnh, lại lệnh cho Tần Triết đi sắp xếp, rút hết binh mã của chúng ta ra khỏi cung đình, chỉ ra ngoại thành cùng Tứ môn hoàng cung để trợ giúp ngự lâm quân tuần tra.

Tuy rằng nói quân đội Tần gia kỉ luật nghiêm ngặt, thế nhưng trong cung đình là nơi ở của các phi tần, nếu không có ý chỉ, ngay cả ngự lâm quân cũng không được phép ra vào, chỉ e sẽ gây ra chuyện không hay. Lúc này trong cung đã dần ổn định, đám binh mã của Tần gia còn không rút lui, không những thể hiện ta đang khoa trương thanh thế mà cũng khiến cho đám người trong cung thấp thỏm lo lắng, đoán chắc Tư Đồ Vĩnh cũng chẳng vui vẻ gì.

Người ngoài thì không sao, thế nhưng cứ nhớ lại Hoàng hậu Đoan Mộc cùng Đoan Mộc Thanh Thành đã đứng sau lưng Du Cánh Minh gây ra mọi ác nghiệt là ta lại thấy căm hận thấu xương. Vậy nên ta âm thầm dặn dò Tần

Triết trước khi xuất cung, trước tiên phải xử lí cho xong Hoàng hậu Đoan Mộc “Rượu độc cũng được, dải khăn trắng cũng được, tóm lại là để cho mụ ta chết toàn thân. Hơn nữa còn phải nói với bên ngoài là mụ ta quá hổ thẹn trước tội lỗi đã gây ra mà tự vẫn.”

Tần Triết tuân lệnh, lập tức dẫn người đi làm, nhưng lại nhanh chóng quay lại bẩm báo.

“Hoàng hậu Đoan Mộc cùng công chúa Thường Hy đã được đón về cung Dao Hoa rồi.”

Ta kinh hãi nói “Cung Dao Hoa? Cô cô ta?”

Tần Triết lập tức bẩm báo “Trong ngoài cung Vị Ương đã bị trọng binh vây hãm từ lâu, chỉ có điều Đức Phi nương nương đích thân tới, nói rằng muốn mời hai người họ đến hỏi chuyện, cho nên đám binh sĩ không dám ngăn cản.”

“Cô cô ta bị điên rồi hay sao?”

“Chỉ sợ là Đức Phi nương nương đã bị người ta lừa gạt.” Tần Triết khê khàng lên tiếng “Nghe nói nhiều ngày nay Tần gia gặp nạn, Thái tử phi vẫn thường tới cung Dao Hoa thỉnh an, âm thầm chăm sóc Đức Phi rất chu đáo, tận tình. Sau đó Thái tử bị giam lỏng, Thái tử phi cầu xin Hoàng hậu không thành, liền bị đưa vào cung Dao Hoa bầu bạn cùng Đức Phi nương nương. Có lẽ do nể tình Thái tử phi, nên Hoàng hậu Đoan Mộc hoàn toàn không hề động thủ với Đức Phi nương nương. Lúc này trong cung xảy ra biến cố, Thái tử phi nhất định đã liệu được Hoàng hậu Đoan Mộc sẽ xảy ra chuyện, cho nên cầu xin Đức phi nương nương đón bọn họ về cung Dao Hoa trước.”

“Thế nhưng cô cô làm sao biết được, Tần gia chúng ta đã bị bọn người Hoàng hậu Đoan Mộc hãm hại đến mức nhà tan cửa nát.”

Tần Triết than dài nói “Đúng là như vậy. Thế nhưng bọn mặt tướng thực sự không dám vì chuyện này mà kinh động tới Đức Phi nương nương.”

Ta tức giận, ngồi trên giường mà lòng nóng rực, muốn đích thân tới cung Dao Hoa để xử lý hai tiện nhân kia, lại lo lắng sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe vốn đã yếu của cô.

Vốn dĩ cô sức khỏe đã yếu, nếu lại biết thêm nhà họ Tần tan nát, bất hạnh, cháu trai, cháu dâu của mình chết trong thê thảm, nhục nhã, e là không thể nào cầm cự được. Ta cũng không thể nào vì muốn báo thù cho tâu tâu và đệ đệ rồi phải mất luôn cả cô cô của mình nữa.

Đang nghiên răng chịu đựng, bên ngoài liền truyền báo, Tư Đồ Vĩnh đích thân tới thăm ta.

Trong cung đang chuẩn bị nghi lễ phát tang cho Đại Hành Hoàng Đế, ngài mặc trên người bộ áo tang, vội vã bước vào phòng, nhìn ta một hồi “Là ta quá sơ ý, sắc mặt nàng đã kém đến độ này, thế mà lại không gọi thái y tới chẩn trị cho nàng trước.”

Ta miễn cưỡng mỉm cười “Hoàng thượng vừa mới thoát hiểm, hoàn toàn không biết những chuyện mà thân cùng cả nhà phải chịu trong ngục, hơn nữa còn bận việc chính vụ, đương nhiên là không thể để ý hết được. Hoàng thượng, xin thứ cho thân không thể kể vai sát cánh cùng ngài vào những lúc quan trọng thế này, thân thực sự chẳng thể nào cầm cự thêm được nữa, đành quay về phủ Định Vương tịnh dưỡng một thời gian thôi.”

Tư Đồ Vĩnh liền nói “Ta đã truyền lệnh trả lại tư phủ cho Tần gia, phóng thích tất cả người trong Tần gia, hơn nữa còn cho người tới quét dọn gọn gàng.”

Quét dọn phủ đệ?

Tra xét, niêm phong phủ đệ lớn đến mức này, tất cả đều vì muốn tìm ra tội chứng, đoán chắc là cả phủ đã bị làm loạn hết cả lên rồi. Các bộ trong triều đều đang trong tình thế hỗn loạn đổi mới thay cũ, lúc này chẳng ai dám động đến Tần gia, nên ta đoán việc dọn dẹp trả lại về trước kia cho phủ họ Tần không phải dễ dàng.

Huống hồ, trước kia vẫn còn một Tần Cảnh đi đi lại lại trong phủ đệ, khiến cho huynh tâu, tỷ tỷ nói cười vui vẻ, lại thêm một Nhị phu nhân với chiếc bụng càng lúc càng lớn đem lại niềm vui cùng sức sống mới cho Tần gia. Ngày nay, bắt ta một mình quay về đối diện với phủ đệ rộng lớn, trống trải đó sao?

Ánh mắt ta cay xè, lắc đầu nói “Chỉ e nhất thời vẫn chưa có ai vào ở được. Huống hồ... nếu đã chẳng còn người thân, nơi đó... có còn được coi là nhà của ta nữa không?”

Tư Đồ Vĩnh bất giác cũng lộ vẻ mặt đau khổ, rồi nghẹn ngào lên tiếng “Ta hoàn toàn không biết... ta mới bị giam lỏng có vài ngày, ta không biết bọn họ lại nhanh chóng hạ độc thủ như vậy. Ta nghe nói Tư Đồ Lăng đã đích thân dẫn theo đạo trưởng Vệ Huyền tới đây, đoán chắc thương thế của nàng rất nặng.”

Ngài đưa tay lau khô nước mắt cho ta rồi nghẹn ngào nói tiếp “Nếu đã không tiện động đây, trước tiên nàng hãy ở lại trong cung tịnh dưỡng một thời gian. Gọi thái gia vào chăm sóc ngày đêm cũng được.”

Ta né tránh bàn tay của ngài rồi mỉm cười nói “Ta đã lấy thân phận của Chiêu Hầu nhập cung, vậy chính là ngoại thân, làm sao có thể ở lại trong hoàng cung được? Huống hồ, một ngày quân đội Tần gia còn chưa rút ra khỏi hoàng cung, ta còn ở lại nơi này, thì người khác muốn ta chết, chẳng phải càng dễ dàng sao?”

Sắc mặt Tư Đồ Vĩnh khẽ thay đổi, cau mày nói “Phụ hoàng ta đích thực là bị bệnh mà qua đời, chứ không phải do Hoàng hậu mưu hại. Ngay cả chuyện của nhà nàng cũng là do Đao Mộc Thanh Thành cùng với Du Cánh Minh tự ý làm chủ, người ở trong thâm cung, hoàn toàn không thấu hiểu. Lúc này đã cầu xin Đức Phi nương nương đưa Hoàng hậu và Thường Hy đi rồi, đây chính là chủ ý của ta. Văn Văn, người đã không còn ngoại tộc trợ lực nữa, cũng chẳng thể nào làm hại được ai cả, hãy... hãy để cho người sống cho tới khi chết bệnh đi được không.”

“Ha ha...” Ta bật cười thành tiếng, nhìn ngài chăm chú rồi nói “Đại tẩu ta chưa đầy mười sáu đã gả vào Tần gia, mười tám tuổi đã là góa phụ, nuôi dưỡng đứa con gái ruột thịt, khổ sở vượt qua mười lăm năm trời, xin hỏi Hoàng thượng, Đại tẩu đã từng làm hại đến người khác hay chưa? Thế nhưng có ai để cho người ta sống đến khi chết bệnh không?”

Ngài lặng người nhìn ta rồi đưa lời than thở “Ta cũng biết... ta cũng biết nàng tuyệt đối không chịu tha thứ cho người...”

Ngài đúng là người thấu hiểu con người ta nhất, hiểu được ta trước nay không thiếu nợ người khác, cũng không cho phép bất cứ ai được thiếu nợ mình, rõ ràng nghe ta nói cả nhà gần như đều bị hãm hại, ngài liền vội vã chuyển Hoàng hậu Đao Mộc đi chỗ khác. Cũng thật là đáng khen cho ngài, đã liệu được việc ta không dám làm kinh động để rồi gây hại cho Đức Phi nương nương.

Ta nhẫn nhịn đến mức đau đớn, quay mặt đi chỗ khác “Hoàng thượng còn chưa chính thức đăng cơ, còn nhiều việc phải chuẩn bị, mong rằng ngài hãy lo lắng đến Đại Nhũ, lấy quốc sự làm trọng, đừng có lo lắng đến việc nhà của vi thần.”

Ngài biết ta có ý đuổi khéo, chán nản đứng dậy, lúc định rời đi, lại quay người hỏi “Nếu không vì ta, nàng có đồng ý làm Định Vương phi hay không?”

“Có.”

“Tại sao chứ?”

“Từ nhỏ ta đã đính hôn cùng ngài ấy, Hoàng thượng còn không biết hay sao?”

Tư Đồ Vĩnh liền bật cười thành tiếng “Vãn Vãn, nàng cho rằng ta vẫn còn là đứa nhóc sáu, bảy tuổi năm xưa, nàng nói gì thì sẽ tin hay sao? Nếu không phải nàng cố chấp đòi thoái hôn, Tư Đồ Lăng làm sao có thể lạnh lùng bàng quan để cho Tần gia rơi vào tình trạng hôm nay chứ? Người nàng yêu thích từ trước đến nay không phải là ta... thế nhưng cũng chưa bao giờ là ngài ấy.”

Ta mím chặt đôi môi, ánh mắt hoảng hốt, đột nhiên lại nhìn thấy thân hình với y phục trắng tuyết. Điềm đạm, tinh khiết, cao quý, như một giấc mộng tươi đẹp, hiếm thấy. Sao băng vụt qua, đẹp mà ngắn ngủi, chỉ trong khoảnh khắc, chẳng còn để lại chút vết tích. Giống như từ trước đến nay nó chưa bao giờ thuộc về ta vậy.

Tư Đồ Vĩnh khề khàng lên tiếng “Thực ra ta đã tỉnh ngộ sớm hơn hẳn đôi chút. Hoặc có lẽ, là hẳn đã chìm đắm sâu hơn ta. Vì muốn giữ được nàng, hẳn đã... không từ thủ đoạn. Thế nhưng nàng thà lấy một thôn phu nơi hoang dã, cũng không chịu gả cho hẳn. Nàng đối với ta, đối với hẳn, thực ra cũng tương tự mà thôi. Chẳng qua là thứ tình cảm thân thiết như thủ túc ruột thịt, chứ không hề liên quan tới chuyện tình cảm nam nữ. Thế nhưng hôm nay, nàng vì giữ hoàng vị cho ta, vì muốn tránh một trận ác chiến khuynh đảo thiên hạ mà chấp nhận lại mối hôn sự này...”

“Hoàng thượng đã nhầm rồi.” Ta nhanh chóng ngắt lời ngài “Ta từ lâu đã đồng ý mối hôn sự này rồi, cũng đích thực... đã thành lễ cùng ngài. Chính ở trong... phòng giam tại Bộ hình.”

Ngài nheo mắt nhìn về phía ta. Hai mắt ta nhắm lệ, nhưng vẫn mỉm cười lên tiếng “Người thân lần lượt chết thảm trước mắt ta, quân đội Tần gia trở thành của ai thì cũng như quân cờ bị lợi dụng, ta thực sự chết không nhắm mắt. Ta muốn báo mối huyết hải thâm thù này, chấn hưng lại Tần gia, thậm chí không tiếc mọi giá. Huống hồ, trong thiên hạ này còn có ai xuất sắc hơn Tư Đồ Lăng mà cũng thích hợp với ta hơn nữa?”

Ánh mắt ngài cũng bắt đầu nhắm lệ, đột nhiên lớn tiếng nói “Có, Thuần Vu...”

Ta thực sự không thể ngờ, đến một ngày, tên của người ấy lại được thốt ra từ miệng của Tư Đồ Vĩnh, thế nên vội vã ngắt lời “Không có. Đó chỉ là một giấc mộng của ta, một giấc mộng suýt chút nữa đã khiến Tần gia bị hủy diệt.”

Ngài không nói gì, quay mặt đi, cả người dường như run rẩy. Ta nói xong câu này, trong lòng đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cúi đầu mỉm cười rồi nói “Đúng là như vậy, nếu không phải gặp được giấc mộng đó, làm gì có ai nắm được điểm yếu của ta, làm sao lại khiến mọi chuyện thành ra thế này? Thiên hạ này cũng chỉ có mỗi mình ngài ấy đối xử với ta tốt nhất, thích hợp với ta nhất vậy mà lại bị ta chọc giận và sỉ nhục.”

Tư Đồ Vĩnh không nói thêm gì, cất bước rời khỏi căn phòng.

Ta thấy ngài sắp sửa bước ra bên ngoài liền gọi ngài lại “Hoàng thượng hiểu rõ con người ta mà. Con người ta tâm địa hẹp hòi, có thù ắt báo. Trước nay Hoàng thượng luôn chiều theo ý và giúp đỡ ta, đoán chắc lần này, cũng sẽ không ngăn cản ta chứ?”

Tư Đồ Vĩnh khựng lại, sau đó lại tiếp tục tiến lên phía trước. Bước chân lúc này có phần chập choạng.

Hoa trong gương, tình này đành để trôi theo nước

Buổi chiều ta đã chuyển vào trong phủ Nam An Hầu...do Tư Đồ Lãng vừa được thăng quan tiến chức, cho nên nơi này giờ được gọi là phủ Định Vương.

Nơi ta ở là một căn phòng lớn mới xây ở phía Đông Nam, nơi trước kia được chuẩn bị cho đêm động phòng. Bởi vì sau đó không thể thành thân, nên tất cả đồ vật trang hoàng đều đã bị cất đi. Lúc này tới đây, ta lại thấy nơi này trông gọn gàng mà nho nhã, tất cả những đồ vật dùng trong phòng đều là thượng phẩm, nhưng lại không hề toát lên vẻ hào nhoáng trần tục, ngược lại khí thế oai nghiêm lặng lẽ âm thầm phát ra.

Nói cho cùng đây là căn phòng do Tư Đồ Lãng đích thân trang trí, ngay cả từng chiếc bàn chiếc ghế đều mang khí chất tương tự ngài.

Lúc ta chuyển vào đây sống, đã có hai thị nữ thiết thân vốn hầu phụng ta bên phủ họ Tần đợi sẵn.

Hỏi kĩ tình hình trong phủ lúc này, một thị nữ đáp “Ngày hôm đó, khi tướng quân bị dụ vào hoàng cung, chẳng bao lâu thì người của doanh trại Thần Vũ vây chặt phủ đệ của chúng ta, nói rằng tướng quân thông địch mại quốc, phụng chỉ bắt giữ và niêm phong phủ họ Tần. Tất cả người trên kẻ dưới trong phủ chúng ta không ai phục cả, Tứ công tử còn cầm kiếm định xông ra ngoài quyết chiến, thế nhưng Nhị công tử nói rằng không được động thủ, chúng ta cứ lĩnh chỉ, lặng lẽ chờ đợi triều đình điều tra ngọn ngành, kĩ lưỡng. Thế là tất cả đều bị bắt giữ, trước tiên là đưa đến Bộ hình,

sau đó hỏi ra là kẻ dưới đều bị nhốt vào phủ Bắc Đô, cho đến tận sáng hôm nay, chính tướng lĩnh của quân đội Tần gia chúng ta đã cầm theo thủ dụ của Định Vương tới phóng thích mọi người, rồi hộ tống về phủ họ Tần.”

Ta liền hỏi “Tình hình trong phủ hiện nay sao rồi?”

Thị nữ này liền cúi đầu đáp “Còn thể nào nữa chứ? Đã bị lục tung tóe lên rồi, tất cả những đồ vật đáng tiền đều đã bị thu mất, lại niêm phong lâu như vậy, đang là giữa mùa hè, các sân vườn đều mọc đầy cỏ dại... Có điều các tướng lĩnh đưa chúng nô tì về bảo rằng tướng quân đã không sao, lại còn được thăng quan nữa, phủ họ Tần chúng ta nhất định sẽ vinh quang hơn trước. Đúng lúc đang thu dọn phòng cho tướng quân, Cận công công ở phủ bên này liền tìm chúng nô tì sang hầu hạ tướng quân.”

Vinh quang... Ta mỉm cười thâm trầm, bảo bọn họ mở hết tất cả các cửa ra, cho ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng, để phần đá lát dưới đất sáng chói lên.

Thị nữ nọ liền nói “Tướng quân, trời bây giờ nóng lắm, vẫn lên đóng cửa sổ phía Nam lại.”

“Nóng lắm sao?” Ta tựa vào gối, bình thản mỉm cười rồi nói “Tại sao ta vẫn cảm thấy lạnh như vậy chứ? Lạnh đến mức...”

Ta khẽ run rẩy toàn thân. Gần như tất cả máu huyết, gân cốt trong người đều đang đông cứng lại, hàn khí xâm nhập khắp nơi, từ trong người phát ra, ngay cả vết thương cũng chả còn thấy đau nữa.

Lúc này Cận Đại Hữu đích thân tới bẩm báo “Nô tài đã nói cùng mấy người Ôn tướng quân cùng Tần tướng quân, bảo họ chọn một vài cao thủ vào ở trong phủ Định Vương, giúp đỡ các thị vệ trong vương phủ bảo vệ Vương phi. Có bất cứ chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng có thể vào phủ bẩm báo cùng Vương phi.”

Phủ Định Vương chỉ e chính là nơi tập trung nhiều cao thủ nhất, phủ đệ phòng thủ cẩn mật nhất trong kinh thành, nào có cần Tần gia phái người tới trợ thủ? Chẳng qua Tư Đồ Lăng sợ ta sinh lòng nghi ngờ, không chịu an tâm ở lại phủ này điều dưỡng nên để mặc cho ta cài cắm tâm phúc vào vương phủ, ngoài ra có thể tự do liên lạc, sai khiến bộ hạ với bên ngoài, mà không cần phải thông báo với người trong phủ Định Vương.

Ta lại hỏi thêm “Nhị ca của ta cùng Tổ Tổ hiện nay đang được sắp xếp ở nơi nào?”

Cận Đại Hữu liền đáp “Tần Nhị công tử cùng tiểu thư Tổ Tổ kể từ sau khi ra khỏi đại lao, chẳng bao lâu đã được cô nương Tiểu Phong đón đi, chuyển về phủ của Lục thái y chẩn trị. Tiểu thư Tổ Tổ đã không sao rồi, chỉ là thần trí vẫn chưa được tỉnh táo cho lắm, thậm chí còn chẳng nhận ra được cô nương Tiểu Phong. Lục thái y nói là chỉ vì chịu kinh hãi quá độ, uống vài thang thuốc điều dưỡng lại tinh thần, từ từ sẽ bình tĩnh lại và nhanh chóng hồi phục. Thương thế của Tần Nhị công tử rất nghiêm trọng, tạm thời chưa thể cử động, Lục thái y vẫn đang tận sức chữa trị.”

Tính ra Tần gia chúng ta tuy rằng toàn những người cô quả bệnh tật, thế nhưng cũng là một gia đình hòa thuận vui vẻ, vừa chớp mắt giờ chỉ còn lại một vị huynh trưởng đang bài hoại giữa sự sống và cái chết cùng một đứa cháu gái bị bức thành điên loạn...

Ta chậm rãi lên tiếng “Mau đi tìm đại phu tốt nhất, nhất định phải chữa khỏi cho hai người họ.”

Cận Đại Hữu liền nói “Nô tài hỏi rồi. Vương gia cũng rất lo lắng, đã phái đạo trưởng Vệ Huyền mang theo những đại phu tốt nhất sang đó cả rồi.”

Ta gật đầu, tầm ngăm một hồi lại nói “Ở chỗ Hoàng Thượng có viên đan được tên là Tuyết Chi Đan, rất có hiệu quả.”

Cận Đại Hữu do dự một hồi, sau cùng lên tiếng “Hoàng thượng đã phái mấy đại phu trước kia vốn ở Đông Cung sang, chắc cũng mang theo thứ thuốc đó? Lúc này trong phủ đệ của Lục thái y, chỉ e là toàn đại phu là đại phu thôi, Nhị công tử nhất định sẽ được cứu sống. Vương phi không cần phải lo lắng quá, cứ an tâm tịnh dưỡng cho phục hồi sức khỏe lại là được rồi.”

Ban đầu ta cũng chỉ đoán, sau khi Tư Đồ Vĩnh nghe được tin này, nhất định sẽ vội vã đưa người tới cứu chữa Tần Triệt. Ngài không muốn mỗi thâm thù đại hận của ta với nhà Đoàn Mộc càng lúc càng sâu.

Trước nay ngài vẫn luôn là người nhân hậu, hiệp nghĩa. Hoàng hậu Đoàn Mộc tuy rằng đã giam lỏng ngài, thế nhưng ít nhất bản thân muội ta không hề có ý giết hại, huống hồ Thái tử phi Đoàn Mộc Hoa Hy lại là người hiền hậu, đoan trang, xưa nay quan hệ phu thê với ngài rất tốt. Cho dù là vì Đoàn Mộc Hoa Hy, thì ngài cũng không thể nào giương mắt nhìn ta lấy đi tính mạng của Hoàng hậu Đoàn Mộc.

Ta âm thầm suy nghĩ, chỉ cảm thấy lồng ngực càng lúc càng đau, liền nói “Nếu chỗ đó chật chội quá, trước tiên cứ đón Tổ Tổ sang bên này. Có người nhà thân thuộc có lẽ con bé sẽ dễ dàng tỉnh táo hơn. Lại sai người đi hỏi Tần Triệt, ta ra lệnh cho hắn đi tìm di thể của Đại tẩu, Nhị tẩu của ta, đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?”

Cận Đại Hữu tuân mệnh rồi lui ra, ta cũng chẳng thể nhẫn nhịn thêm nữa, uống bát thuốc do thị nữ mang vào rồi nằm xuống giường chìm sâu vào giấc ngủ.

Không biết ngủ được bao lâu, lúc mơ màng ta chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, đưa tay chống trán, đôi mày nhăn chặt lại, nhưng chẳng buồn mở mắt ra nhìn. Bỗng có bàn tay ấm áp ấn vào các huyệt đạo của ta trên đầu

một cách chậm rãi, tận tình. Nhịp độ ấn huyết nhẹ nhàng vừa phải, dễ chịu, thoải mái, mang theo cảm giác ấm áp, tình cảm, khiến ta thấy đỡ hơn nhiều.

Lúc ta mở mắt ra nhìn, Tư Đồ Lăng liền dịu dàng cất tiếng “Nàng sao rồi, còn cảm thấy khó chịu không?”

Hồi bé tính ta nghịch ngợm, lại còn hiếu thắng, thế nhưng sức khỏe vẫn yếu ớt hơn mấy cậu bé trai bình thường, mỗi lần luyện tập nhiều tới độ gân cốt rã rời, liền kéo theo thân thể nặng nề ngồi thượt cạnh bên ngài, ngã đầu vào vai rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Ngài vẫn luôn để ta tựa vào ngủ thiếp đi như không có chuyện gì xảy ra, thì thoảng ta ngủ một giấc nửa ngày trời. Đợi đến lúc tỉnh lại, ngài vẫn nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng, ấm áp, sau đó dùng tay ấn vào các huyệt vị trên đầu giúp ta hồi phục thể lực.

Ta than dài một tiếng rồi khẽ khàng nói “Ta không sao, chỉ buồn ngủ mà thôi.”

Ngài nắm lấy tay ta, cau chặt đôi mày “Giữa trời nắng nóng thế này, bàn tay nàng sao lạnh thế?”

Ta ngáp dài, lắc đầu nói “Không sao đâu.”

Ngài kéo ta vào lòng, đặt bàn tay ấm áp lên mu bàn tay ta, từ từ truyền nội lực sang. Máu huyết đã lạnh đến mức gần như đông cứng lại từ từ khuấy động bởi thứ nội lực quen thuộc, dần dần chạy tới tứ chi bát mạch, cuộn cuộn như suối nguồn.

Võ nghệ của ngài và Tư Đồ Vĩnh đều cùng một nguồn gốc với ta, hơn nữa nội lực của ngài lại vô cùng tinh thuần. Được sự trợ lực của ngài, phần chân khí đã bị hủy hoại đến bảy tám phần sau nhiều lần hoạn nạn của ta cuối cùng đã được ngài từ từ khởi động trở lại.

Mãi lâu sau, ngài đỡ ta nằm xuống, bản thân cũng cời y phục rồi nằm xuống cạnh bên ta. Ta cảm thấy có phần bất an, nhẹ nhàng lên tiếng “Ngài không phải vẫn còn công vụ cần xử lý hay sao?”

Ngài nhắm mắt, bình thản đáp “Vẫn còn nửa canh giờ nữa, ta sẽ vào cung tham dự lễ phát tang. Gần ba ngày nay ta chưa được nhắm mắt chút nào, khó khăn lắm mới có chút thời gian quay về, nàng cũng không cho phép ta được nghỉ ngơi sao?”

Ta kinh ngạc, quay đầu sang nhìn về phía đồng hồ cát bên giường, mới nhận ra lúc này trời đã qua giờ tí. Mệt mỏi quá độ, không ngờ ta lại ngủ lâu đến vậy.

Có thị nữ nhẹ nhàng bước tới đưa theo thuốc cùng thức ăn đã được hâm nóng lại. Quay đầu sang nhìn Tư Đồ Lãng, ngài đang quay người vào phía trong, hơi thở đều đặn. Ta cũng chẳng tiện xuống giường dùng bữa, sợ gây ra tiếng động, lỡ giấc ngủ của ngài.

Ra hiệu cho thị nữ mang thức ăn xuống, đưa tay bê lấy bát thuốc, đang định uống hết bát thuốc rồi nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi, ta đột nhiên nghe thấy tiếng Tư Đồ Lãng bình thản cất tiếng “Thứ thuốc này cần uống khi bụng no mới tốt được.”

Ta nhìn về phía ngài “Ngài còn muốn ngủ thêm đôi chút không?”

Ngài vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nhưng lại quay người ra, đưa tay vòng qua eo ta nói “Nếu nàng cứ làm những việc khiến ta phải lo lắng thì ta chẳng thể nào ngủ nổi.”

Ta im lặng, lại sai người bê một bát cháo trắng tới, nhanh chóng ăn hết rồi uống thuốc. Lúc nhìn lại phía ngài, vẫn thấy ngài giữ nguyên dáng vẻ khi nãy, ôm lấy eo ta mà chẳng động đậy.

Ta liền chống tay vào chiếc gối, đang định từ từ nằm xuống, tay ngài đột nhiên lại ôm chặt hơn trước. Ngài nói “Vừa mới ăn xong đừng có nằm, nàng cứ ngồi đó nghỉ một lúc đi.”

Ta bị ngài ôm chặt lên chẳng được mà xuống chẳng xong, cũng chẳng dám đẩy ra, liền than “Vương gia, ta thấy ngài thực sự là không hề muốn nghỉ ngơi chút nào.”

Ngài nhẹ cười rồi ngồi dậy, giang rộng cánh tay ôm ta vào lòng, thì thầm lên tiếng “Muốn chứ. Chỉ là chẳng thể nào ngủ được mà thôi.”

Thị nữ lặng lẽ thu dọn bát đĩa rồi lui ra ngoài. Cả người ta cứng đờ lại, còn hơi run rẩy, hai chân không động đậy được đã đành, đôi tay chẳng biết ôm lại hay né tránh, cứ đờ tại chỗ chẳng biết nên đặt vào đâu.

Ngài đã nắm lấy bàn tay ta rồi đặt ra phía sau lưng của mình, sau đó lại than thở bên tai ta “Vãn Vãn, tại sao khi trưởng thành, nàng ngược lại càng không thể thân thiết với ta như khi còn bé nữa?”

Hồi còn bé... Hồi đó, ta chẳng hiểu biết gì, nên cũng chẳng hề tránh né. Bị người nhà đưa đến một hoang sơn thăm cốc ít người qua lại, những lúc vô vị hoặc cao hứng lại ức hiếp, bắt nạt Vĩnh sư đệ, những lúc mệt mỏi uất ức thì liên lụy Lăng sư huynh phải khổ sở cùng, vậy mà cuộc sống khi ấy vui vẻ, sáng khoái lạ thường.

Lúc ta nắm vạt áo ngài, ngài thường ôm lấy ta, dùng giọng nói trầm ồm của mình để an ủi ta. Ta cũng thường nũng nịu trong vòng tay của ngài, trước giờ chưa từng cảm thấy có gì không thỏa đáng. Có lúc, Tư Đồ Vĩnh rất không vui, đứng một bên chu miệng, ngài cũng chẳng hề tức giận, lại đưa tay ôm cả Tư Đồ Vĩnh vào lòng “Vĩnh sư đệ, Vãn Vãn là con gái, cho nên phải yêu thương nhiều hơn người khác một chút...”

Một người Đại sư huynh đã giang cánh tay rộng lớn của mình ôm các sự đệ, sự muội của mình vào lòng, yêu thương, chiều chuộng chúng ta là thế... Ta từ từ ôm chặt lấy thắt lưng ngài rồi cay đắng lên tiếng “Ta cũng hy vọng... chúng ta có thể vĩnh viễn sống ở khoảng thời gian đó. Ngài, ta và cả Vĩnh sư đệ nữa.”

Cánh tay ngài càng lúc càng ôm chặt hơn, sau đó từ từ thì thầm bên tai ta “Ta hứa với nàng, ta sẽ không động thủ với Tư Đồ Vĩnh trước.”

Ta lặng người, ngược mắt lên nhìn ngài.

Ngài mỉm cười, đôi môi hơi lạnh nhẹ nhàng điểm lên vầng trán ta “Ta sẽ giữ lại quyền lực đủ để bảo vệ bản thân cùng người thân, thế nhưng tuyệt đối không tranh đoạt hoàng vị của ngài ấy. Nàng muốn toại nguyện cho ngài ấy, vậy thì... ta cũng sẽ toại nguyện cho ngài ấy...”

Ngài đỡ ta nằm xuống, còn bản thân thì thức dậy. Phía này đã có thị nữ lặng lẽ bước tới, bê tới thứ y phục dành riêng cho tang lễ, vội vã hầu ngài mặc vào rồi đưa ngài ra ngoài cửa.

Đã nhìn quen bộ dạng của ngài trong y phục màu sẫm uy nghiêm, đột nhiên lúc này biến thành bộ đồ thô gai sáng màu, ta cảm thấy trông ngài có vẻ nhã nhặn hơn nhiều, không còn vẻ sát khí, lạnh lùng như thường ngày nữa.

Ta đã ngủ một lúc lâu, cũng chẳng ngủ thêm được nữa, dẫn đo một lúc, ta liền khoác áo ngồi dậy, gọi thị nữ vào, hỏi “Tối hôm qua có ai tới tìm ta không?”

Thị nữ liền đáp “Có ạ. Các tướng trong quân cùng với một số bạn bè kết giao trước kia tới đây thăm hỏi bệnh tình, bởi vì Vương phi đang ngủ, cho nên nô tì không dám kinh động. Cận tổng quản đã dặn dò, những người thăm bệnh đều để lại thiệp lưu danh, đưa lời từ chối khéo léo, nếu người

của Tần phủ hoặc các tướng trong quân đội Tần gia có việc gấp cần gấp thì viết nội dung vào thư rồi chuyển lại khi Vương phi tỉnh dậy.”

Ta gật đầu, vừa nhận lấy đám thiệp lưu danh cùng với mấy bức thư mà bọn họ đưa tới, vừa đưa lời hỏi “Các người đều là nha đầu của ta, tối qua vẫn còn gọi là tướng quân, tại sao hôm nay đã thay đổi xưng hô rồi?”

Hai người thị nữ này liền quay sang nhìn nhau rồi vội vã quỳ xuống đưa lời bẩm báo “Xin tướng quân thứ tội. Là do Cận tổng quản nói, tướng quân tuy rằng nổi danh thiên hạ với danh xưng tướng quân Chiêu Vũ, ngày nay lại là Đại công thần phò trợ Tân Đế đăng cơ, nếu ở bên ngoài hay tại Tần phủ, mặc y phục nam nhân, mọi người đều phải hành lễ bái kiến công hầu, điều này là đương nhiên. Thế nhưng hiện nay, ngay tại trận tiền, Định Vương gia đã xin phong hiệu Vương phi cho người, đủ để thấy rằng Vương phi quan trọng với Vương gia thế nào. Vậy nên, nếu ở trong vương phủ cũng không để mọi người xưng hô là Vương phi, thì e là Định Vương gia sẽ chẳng vui. Vậy nên, ngài ra lệnh cho chúng nô tì gọi người là Vương phi thì tốt hơn.”

Ta lặng người, cũng chẳng biết bản thân còn đang kiên trì điều gì nữa. Vương phi, ta đích thực đã là Vương phi rồi. Tuy rằng chưa từng tổ chức dù chỉ là một hôn lễ đơn giản nhất, thế nhưng ta đã thực sự trở thành Vương phi của ngài rồi. Là bản thân vứt bỏ hết tôn nghiêm rồi dâng hiến bản thân cho ngài, quỳ gối cầu xin ngài hãy thừa nhận mối hôn sự...

Ta làm gì còn tư cách để phủ nhận thân phận Vương phi này thêm nữa, huống hồ thân phận Vương phi này là do đích thân Tân Đế ban cho ngay trước mặt tất cả mọi người.

Đột nhiên ta thấy đau lòng, nhẹ nhàng lên tiếng “Ừm, vậy thì cứ gọi là Vương phi đi. Định vương phi... hầy, ta vốn dĩ là Định Vương phi...”

“Dạ thưa Vương phi.”

Các thiệp lưu danh cùng mật hàm rơi tuột xuống thành giường vải tung tóe xuống mặt đất “Vương phi...”

Một thị nữ vội vã lại gần, thấp thỏm đặt lại chiếc khay, do dự không biết có nên trình cho ta nữa hay không.

Ta định thân, nói “Mau báo tên của những người dâng thiệp lưu danh, rồi cất đi. Mật hàm thì bóc ra cho ta, ta phải xem từng bức một.”

Người thị nữ này vội vã đáp, rồi một người biết chữ, liền đọc từng cái tên trên thiệp lưu danh cho ta nghe. Một người còn lại phụ trách bóc mật hàm rồi xếp gọn bức mật hàm bên trong lại.

Ta nghe từng cái tên quen thuộc mà lại xa lạ, thần trí có phần hoảng hốt.

Lúc Tần gia gặp nạn, không hề nghe thấy có bao nhiêu Đại thần dám dâng trình tấu sớ xin cho ta, ít nhất là giữ lại chút huyết mạch sau cùng cho Tần gia... Thông địch mãi quốc là tội danh to lớn nhường nào, chỉ e tránh được càng xa càng tốt.

Thế nhưng ngày nay, khi Tần gia trợ giúp Tân Đế đăng cơ, lại liên hôn cùng Định Vương nắm thực quyền trong tay, bất luận là cơn sóng gió đến từ phương nào, đoán chắc Tần gia cũng chẳng thể nào sụp đổ, đương nhiên bọn chúng phải bỏ ra nhiều tâm sức để lấy lòng.

Đọc qua một lượt, ta thấy chẳng qua cũng chỉ là những lời than thở, tự trách trước kia không nên nghe theo lời sàm tấu của gian thần, hoặc là đưa ra các y sư và các loại thuốc quý đến biếu. Gió thổi chiều nào xoay chiều đấy, tất cả mọi người đều vậy cả mà thôi.

Tần gian nhiều đời hiển hách, địa vị vững chắc, oai danh vang dội, thế nhưng mục đích là vì cái gì chứ? Là vì lời ngợi khen, nịnh hót hay sợ hãi

kính nể của những tên triều thần vô dụng, hay là vì những tiểu dân thấp cổ bé họng không hiểu mọi chuyện chính sự, sau đó mù mờ nghe theo lệnh ban của triều đình rằng Tần gia thông địch mãi quốc, lập tức phỉ nhổ vào một thế gia danh tướng nhiều đời hy sinh vì đất nước?

Tất cả mọi danh, lợi chẳng qua đều chỉ là vật kèm theo của quyền thế. Thiên cổ thị phi tâm, nhất tịnh nhược tiểu thoại(*).

() Đây là một câu trong bài nguyên khúc nổi tiếng của Bạch Phác có tên **Khánh Đông Nguyên**. Nghĩa là: những người nhìn thấu công danh trong đời, mới hiểu được nỗi cô đơn, bi thương ẩn chứa đằng sau các bậc anh hùng mà chẳng thể thốt thành lời.*

Vừa chớp mắt đã trở thành hoa trong gương, trăng trong nước, thế sự lưu chuyển, đời người như giấc mộng.

Ta chẳng còn nghe thấy thị nữ đứng gần đọc tên những ai, lại đọc từng bức mật hàm cầm trong tay mình, vậy mà chẳng thể nào nhớ được mấy chữ. Toàn là đang cho tâm phúc thâm nhập vào một phủ quan lớn nào? Ai được nhận công cao lại được lĩnh thưởng? Tên nghịch tặc nào âm thầm trợ giúp Đoan Mộc Thành trốn thoát...

Cuối cùng ta nắm chặt những bức mật hàm đó rồi nói “Những thứ này sáng mai chuyển sang cho Định Vương, bảo ngài xử lý. Rồi nói với Tần Triết, ngày mai nhất định phải để ta nhìn thấy di thể của hai vị tẩu tẩu của ta. Đừng nói với ta rằng nơi chôn cất quá hỗn loạn nhất thời chưa tìm ra được, hãy đưa cả những thị nữ trước kia hầu hạ tẩu tẩu sang đó, xem kĩ từng thi thể một. Phí công sức vào những chuyện không quan trọng, định đợi thêm mấy ngày nữa, khi thi thể hoàn toàn thối rữa mới đi tìm đúng không?”

Bình thường ở nhà, ta chỉ quan tâm vào mấy chuyện quân vụ quốc sự, rất ít khi hỏi thăm cuộc sống của các tẩu tẩu. Đặc biệt là Đại tẩu, chỉ thấy cuộc

sống của người chu toàn, đầy đủ, được mọi người yêu thương, kính trọng nên ta cũng không quan tâm thêm nữa.

Một người phụ nữ sớm thành quả phụ, một người lại được gả cho Tần Triệt đã bị tàn phế, Tần gia thực sự đã thiếu nợ các tâu ấy quá nhiều, thế nhưng sau cùng các tâu lại vì Tần gia mà chết không an thân. Ta rất hối hận vì trước kia đã không đối xử với các tâu tâu tốt hơn. Hiện nay, điều duy nhất mà ta có thể làm chính là đón các tâu về nhà, để bọn họ được nhập thổ bình an...

Ta nằm lại xuống giường, các thị nữ vừa thu dọn xong đồng tấu chương, vừa bẩm báo “Còn một việc nữa, nô tì muốn bẩm báo cùng Vương phi.”

“Có chuyện gì?”

“Có lẽ đã nghe thấy lời dặn dò của Vương phi, tối muộn hôm qua, Vương gia quay về đưa theo cả tiểu thư Tố Tố. Tiểu thư Tố Tố đã không sao cả, chỉ là rất sợ gặp người lạ, ngay cả đám nô tì lại gần, người cũng không nhận ra, lúc nào cũng thét gào trong hãi hùng. May mà tiểu thư vẫn còn nhận ra Vương gia, lúc nào cũng chỉ trốn sau lưng Vương gia. Hôm nay ngài đã sắp xếp cho tiểu thư Tố Tố ở lại Thiên Hương Các, Vương gia nói rằng đợi khi nào tiểu thư khỏe hơn đôi chút mới đưa tới bầu bạn với Vương phi.”

Ta gật đầu rồi nói “Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi. Mỗi ngày, sau khi đại phu chẩn mạch cho ta xong thì hãy dẫn sang để điều trị cho Tố Tố. Con nha đầu đó rất nhát gan, lúc xưa đáng lẽ phải dạy cho nó một chút võ nghệ để phòng thân, nếu vậy cũng không đến mức...”

Ta chẳng nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ than dài.

Người thị nữ này lau nước mắt nói “Tiểu thư Tố Tố trước giờ chưa bước chân ra khỏi cửa, Đại phu nhân vô cùng yêu thương người, vậy nên chưa

từng khổ bao giờ.”

Chỉ cần Tần gia còn, sau này nhất định có thể tìm cho Tổ Tổ một phu quân nhiệt tình, tốt bụng, biết yêu thương thể tử, cho dù không biết võ nghệ cũng được. Thế nhưng trong thiên hạ, thì ra chẳng ai có thể đảm bảo cho con cháu cả đời vô ưu vô lo. Nhà Đế vương không thể, Tần gia lại càng không thể.

Theo thể chế, phát tang cho Đại Hành Hoàng Đế, ba ngày trước bách quan cùng các mệnh phụ đều phải mặc y phục để tang, khóc quỳ trước linh cữu ba lần một ngày, sau đó đổi thành mỗi lần hai ngày. Các Vương gia cùng bách quan đều phải trai giới hai bảy ngày, mặc tang phục hai bảy ngày, quân dân bách tính cũng phải mặc y phục màu trắng mười ba ngày, kinh sư cấm giết mổ trong vòng bảy ngày, cấm tấu nhạc trong vòng ba tháng, tất cả các miếu tự phải gõ chuông ba vạn lần trong vòng một trăm ngày, các quan không được thực hiện cưới gả, thứ dân trong vòng một tháng không được thành thân.

Vào ngày Tân Đế đăng cơ, đổi triều phục đại diện, tấu chuông gõ trống, nhưng không tấu nhạc, văn võ bá quan đều thay đổi triều phục, đợi đến khi lễ đăng cơ hoàn thành, lại thay về y phục bình thường, tiếp tục thực hiện nghi thức tang lễ.

Đợi đến khi cho linh cữu nhập lăng, mọi chuyện hoàn tất, nghi thức tang lễ kéo dài đúng một trăm ngày.

Ta cáo bệnh, cho nên không phải tham dự vào những nghi lễ phát tang. Tư Đồ Lăng đã là thân vương, lại là tông thân, chẳng thể nào trốn tránh được. Đã bao ngày đêm phải bồn ba mệt mỏi, lại còn phải lao tâm khổ tứ về việc quân việc nước, mỗi lần quay về vương phủ, ngài đều rất vội vã sau đó lại phải đi. Thi thoảng mới có thời gian nằm xuống, còn chưa kịp chớp mắt đã có người trình việc quân yếu, bắt buộc dĩ phải rời khỏi.

Ta thấy vậy than dài “Vương gia, ngài có mệt không vậy?”

Ngài khoác bộ y phục màu trắng, mỉm cười, dịu dàng đáp “Không mệt”

Ta nghe vậy chẳng nói thêm gì nữa. Lại thấy ngài bước tới, hôn lên trán ta rồi nói “Có nàng lo lắng, chăm sóc, ta đâu dám nói mệt chứ?”

Ta lập tức lặng người. Còn ngài đã rời môi, đặt một nụ hôn lên môi ra. Cảm nhận được đôi môi ướt át của ngài, đôi môi ta khẽ run rẩy, vội vàng quay mặt đi “Ngài mau đi đi, nếu để chậm trễ, mấy lão thần ở Đài ngự sử lại dị nghị, cần nhẫn.”

Ngài mỉm cười, đưa tay cuốt nhẹ lên má ta, lúc này mới quay người bước đi một cách chậm rãi.

Ngài đương nhiên không hề coi trọng mấy lão thần chỉ giỏi khoa môi múa mép đưa lời dị nghị. Thế nhưng, ngài đích thực đã tuân thủ theo đúng lời hứa của mình, thực sự không còn chống đối Tư Đồ Vĩnh nữa.

Từ lúc phát tang cho tới khi đăng cơ, rồi đến việc điều chỉnh, thay đổi Đại thần ở các bộ, ngài gần như không hề tham gia đề nghị kiến, chỉ lạnh lùng đứng bên để mặc Tư Đồ Vĩnh sắp xếp.

Chỉ có một lần, có Đại thần thượng tấu, nói rằng Thừa tướng Du Cánh Minh hãm hại trung lương, mưu đồ bất chính đáng phải hạ ngục trị tội. Binh mã của Chiêu Hầu đã bao vây nhiều ngày, nhưng không hề trừng phạt, một lời không hợp lý, hay là khiến cho lê dân bách tính sống quanh đó không được an lành. Tư Đồ Vĩnh còn chưa trả lời, Tư Đồ Lăng đã lên trước nói “Nghe Vương phi ta nói, Hoàng thượng từng đồng ý với Chiêu Hầu, Tàn gia gần như toàn môn đã ngậm oan mà chết, nhất định phải giao hung thủ cho Chiêu Hầu xử lý. Bởi vậy, Chiêu Hầu mới cho binh mã vây quanh phủ họ Du, đợi sau khi Chiêu Hầu bình phục sức khỏe, đích thân tới đó báo thù rửa hận. Không biết lời nói của Vương phi có phải là sự thật?”

Tư Đồ Vĩnh im lặng một hồi mới đáp “Không sai, trăm đã hứa với Chiêu Hầu như vậy.”

Thế là chẳng ai còn dám dị nghị về chuyện này nữa. Người nhà họ Đoan Mộc đa phần đã chết hoặc bị thương trong chiến loạn, trong phủ chỉ còn sót lại một vài người không quan trọng, sau cùng đều được thả đi. Thế nhưng phủ họ Du vẫn luôn bị bao vây chặt chẽ, mỗi ngày chỉ đưa vào một số thức ăn đạm bạc để đảm bảo mạng sống cho tất cả người trên kẻ dưới trong phủ.

Lúc này, gần như ai nấy đều hiểu biết rõ rằng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Du Cánh Minh một cách dễ dàng.

Di thể của Đại tẩu và Nhị tẩu đã được tìm thấy vào ngày hôm sau. Hôm nay thời tiết đặc biệt nóng bức, thi thể của Nhị tẩu đã bắt đầu thối rữa, điều khiến người ta đau lòng nhất chính là Đại tẩu vì muốn bảo vệ con gái yêu mà bị đâm chết, lúc người của hình bộ vớt vào hồ chôn chung, phát hiện phía xa có đội binh mã lớn xông tới, sợ hãi quá nên tiện tay vớt lên miệng hồ chôn, vì thế lúc này thi thể đã bị chó hoang, chim đại rìa cho máu thịt bầy nhầy. Sau cùng may nhờ mấy thị nữ thiết thân của người nhận biết chủ nhân nhờ một chiếc bùa bình an mắc trên ngón chân.

Nghe nói, năm đó, khi chiến đấu cùng giặc Nhu Nhiên, vì bị thương nên đại ca ở lại một thị trấn nhỏ dưỡng thương, rồi quen biết Đại tẩu, trong lòng nảy sinh tình cảm. Lúc đó trong người không có vật gì quý giá, nên đã đem tấm bùa bình an mà mẫu thân lên chùa xin cho tặng cho Đại tẩu làm tin. Sau đó, hai người thành thân, rồi sau đó, đại ca tử trận, Đại tẩu đã giữ gìn tấm bùa bình an đó suốt mười lăm năm, để rồi vì bảo vệ cốt nhục duy nhất giữa hai người mà chết thảm trong lao tù. Còn đứa cháu trai đã bị Mẫn Thị lang ném chết trong ngực của ta đã bị vớt đi như một vật rác rưởi ngay hôm đó, chẳng thể nào tìm lại được dù chỉ là một mẫu xương nhỏ.

Ta nghe hồi báo lại, tức giận vô cùng, ra lệnh tìm ra bằng được thi thể của tên ngục tốt đã ức hiếp Tổ Tổ, giết hại Đại tẩu ngày hôm đó, cùng với thi thể của tên Mẫn Thị lang vẫn được giữ lại từ ngày hôm đó, vớt ra bãi tha ma ngoại thành, quất một trăm roi, sau đó tán tro tán cốt ngay trước mặt người nhà của bọn chúng.

Nghe nói người nhà của Mẫn Thị lang lúc đó đã phát điên tại chỗ, có người huynh đệ còn y mình có chút võ nghệ xông lên định đoạt lại thi thể, lập tức bị đâm chết. Lúc này khi nghe hồi báo, ta chỉ bình thản nói một câu “Nếu đã đại tội mưu phản, chu di cửu tộc cũng chẳng có gì quá đáng, huống hồ là người nhà? Đáng lý là phải đồng tội.”

Truy cứu đến tam tộc, nam nhân thì bị trảm quyết hoặc lưu đầy, nữ nhân thì tất cả đều bán vào lầu xanh. Nhà của hai tên này tất cả đều phải chịu tội, nhưng vẫn chưa thể nào giải được nỗi hận thù ngập trong trái tim ta lúc này.

Lời này vừa truyền ra ngoài, ai nấy đều nói Chiêu Hưu độc ác, hành sự quá đồi vô nhân đạo. Ta nghe những lời bàn luận này, cũng chẳng hề bận tâm, chỉ lo cho bệnh tình của Tần Triệt, chẳng biết đến khi nào Nhị ca mới bình phục được.

Nhị ca từ nhỏ đã ôn hòa nhân hậu, tài trí hơn người, thế nhưng thời thiếu niên bị ốm bệnh thành tàn phế, bao nhiêu hoài bão đều chẳng thể nào thực hiện, chỉ đành lặng lẽ ở nhà thu xếp chu tất trong ngoài Tần gia, để ta không phải lo lắng cho gia đình. Thảm Tiểu Phong từ nhỏ đã đi theo hầu hạ Nhị ca, lại xuất thân từ gia đình thanh bạch, vốn dĩ là một đôi trai tài gái sắc, vô cùng thích hợp, xứng đôi, thế nhưng Nhị ca lại luôn cho rằng bản thân bất toại, không thể để nhờ nhàng cho Thảm Tiểu Phong nên tặng nàng cho ta để hầu hạ, giúp đỡ ta trong quân doanh, còn bản thân lại lấy Nhị tẩu xuất thân nghèo khổ.

Nhị tẩu tướng mạo bình thường, có điều được dạy dỗ gia giáo, tính tình ôn hậu, luôn biết cách chăm sóc, chiều ý phu quân, cũng khá khỏe mạnh.

Vốn dĩ thâm nghĩ cơ thể Tần Triệt yếu, chưa chắc đã có thể tiếp tục đường con cái nối dõi, ai ngờ, Nhị tâu được gả vào Tần gia chưa đến hai năm, đã sinh ra một bé gái, sau đó lại yếu mệnh qua đời, năm ngoái lại tiếp tục mang thai. Mắt nhìn Tần gia sắp có người thừa kế hương hỏa, Tần Triệt vui ra mặt, không muốn tranh giành quyền lực trong triều, không ngờ Nhị ca lại phải tận mắt chứng kiến thê tử cùng con thơ chết tức tưởi ngay trước mặt mà không làm được gì...

Lục thái y cùng các đại phu khác không ngừng bàn luận và đưa ra kết luận, thương thế của Nhị ca tuy rằng rất nặng, nhưng không đến mức trí mạng, chỉ là trải qua quá nhiều chuyện thương tâm, đau đớn quá độ, ngũ tạng tổn hại, cho nên sốt cao mãi không hạ. Lúc các danh y chuẩn trị, Nhị ca mới miễn cưỡng hạ sốt, chỉ là sức khỏe hoàn toàn đã suy sụp, cả ngày thần trí hoảng hốt, nằm liệt trên giường bệnh, chẳng buồn nói năng chứ đừng nói đến việc giúp chấn hưng Tần gia, lo việc trong phủ nữa.

Ta nghe nói tính mạng của Nhị ca không còn nguy hiểm liền thở phào nhẹ nhõm, muốn đón Nhị ca về phủ Định Vương cùng điều dưỡng, để tránh nhìn thấy Tần phủ trống trải, cô quạnh mà càng đau lòng, bi thương. Thế nhưng Nhị ca lại không chịu, im lặng mà kiên quyết chuyển về phủ họ Tần.

Ta chẳng còn cách nào khác, đành bảo Thẩm Tiểu Phong đi theo về đó để tiện chăm sóc. May mà lúc này tất cả người hầu đều đã quay về Tần gia, toàn bộ đều là nô bộc trung thành của Tần gia, chỉ cần chủ nhân không sao, vẫn cứ lo liệu mọi chuyện như xưa, lại có Thẩm Tiểu Phong âm thầm sắp xếp, cho nên Tần phủ nhanh chóng hồi phục lại tình trạng như ban đầu.

Ta vừa là Định Vương phi lại vừa là Chiêu Hầu, ngay Tần Triệt cũng nhiều lần được tấn phong gia thưởng sau khi Tư Đồ Vĩnh đăng cơ, ngoài ra còn hoàn trả lại hết gia sản Tần gia bị tịch thu trước đó. Vậy nên Tần gia càng lúc càng thịnh vượng, chẳng cần phải lo lắng quá nhiều. Thẩm Tiểu Phong thậm chí sợ rằng các đồ trang trí trong phủ cũ quá khiến Tần Triệt thấy không vui, nên đã tìm mấy nhà buôn bán thương lượng, tới bậm báo

cùng ta, thay đổi lại đồ đạc trong các căn phòng, chuyển thêm nhiều loại kì hoa dị thảo về để thưởng thức.

Ta để mặc cho Thẩm Tiểu Phong lo liệu, đợi khi vết thương ở chân đỡ hơn, ta liền sai người dùng địu đưa về phủ thăm viếng, quả nhiên là đã thay đổi hơn trước, trông càng sang trọng, tuyệt đẹp, khí chất bất phàm hơn trước. Đáng tiếc, ngắm nhìn một hồi lâu, chỉ thấy khắp nơi là những người hầu kẻ hạ nghiêm mặt lạnh lẽ, chẳng thấy bất cứ người nhà họ Tần nào vui vẻ tiến lại gần nghênh đón... Đột nhiên ta cảm thấy cô đơn, lạc lõng lạ thường, vạn vật đều trở nên vô nghĩa.

Tâm trạng của Tần Triệt vô cùng chán nản, thấy ta cũng chẳng tỏ ra hân hoan, vui vẻ mấy.

Nhị ca chỉ nói “Nghe nói đôi chân của muội có khả năng sẽ bị di chứng?”

Ta chống nạng ngồi xuống bên giường Nhị ca rồi mỉm cười đáp “Nhị ca nghe ai ăn nói hàm hồ thế, chỉ là động đến gân cốt, nhất thời chưa thể khỏi ngay được. Muội đã hỏi mấy vị danh y rồi, ai cũng nói phải đợi vài ba tháng nữa, là có thể cưỡi ngựa hồi cung, lên trận giết giặc như mọi khi.”

Ta lại nói tình hình biên quan hiện nay cho Nhị ca nghe “Nhị ca nói xem chuyện này có nực cười không, giặc Nhu Nhiên nghe nói triều đình Đại Nhuế xảy ra chiến loạn, lại bắt đầu gây hấn ở biên quan, do thám động tĩnh của chúng ra. Muội chỉ giữ lại có hai vạn binh mã trợ giúp thủ thành, còn tất cả số binh mã còn lại đều đã được điều động về biên cương phía Bắc, vừa hay lần này phải đánh cho bọn chúng thất bại một trận lớn. Hoàng thượng nói muội thân mang trọng bệnh mà vẫn không quên quốc sự, lại sắp xếp chu đáo, cho nên lại phong thưởng.”

“Phong thưởng...” Tần Triệt than dài rồi nói “Đích thực là rất tốt. Chỉ có điều ta cứ nhắm mắt lại là nhìn thấy hình dáng chết thảm của Tiểu Cẩn cùng

đứa trẻ đó, thế là lại thấy hoảng hốt, tất cả mọi thứ đều trở nên trống rỗng, trống rỗng hết thảy..”

Nhị ca lại cau chặt đôi mày, nghiêm mặt nhắm mắt không nói thêm gì. Thâm Tiểu Phong vội gần lại chăm sóc, hai khoang mắt long lanh đầy nước.

Ta thấy Nhị ca ngủ rồi mới rồi mới từ từ chống nạng ra ngoài, nhìn cảnh vật mùa thu khiến người ta sâu muợn trước mặt, đột nhiên lại thấy nhớ Tương Tư vô cùng.

Nếu Tương Tư ở đây, cô bé nhất định sẽ dùng giọng nói mang đậm khẩu âm của đất Giang Nam thì thâm to nhỏ, nói mãi chẳng có điểm ngừng. Cô bé chắc đã cao hơn đôi chút, thế nhưng chắc vẫn cứ đáng yêu, ngô nghê, xinh đẹp, tươi tắn, vừa thấy là chạy lại, sà vào vòng tay ta...

Thế nhưng ta thực không dám nhớ đến Tương Tư. Dường như chỉ vừa chạm vào nụ cười của Tương Tư trong kí ức, trái tim ta lại đau đớn như bị dao đâm, không ngừng nhỏ máu và thao thức đêm ngày.

Cô bé và Thuần Vu Vọng, cả cuộc đời này ta... Có lẽ chẳng thể nào gặp lại được nữa rồi!

Thế nhưng không gặp lại có lẽ tốt hơn, mới nhớ nhưng mà đã đau khổ đêm ngày, nếu tận mắt nhìn thấy, lại không thể nhận nhau, nhìn vào đôi mắt ngây thơ, vô tội to tròn của Tương Tư, ta sẽ còn cảm thấy xót xa đến độ nào nữa?

Thâm Tiểu Phong lặng lẽ ra ngoài cùng ta, cả đoạn đường không ngừng đưa tay lau nước mắt.

Ta cúi đầu nói “Cũng chẳng còn cách nào khác, tâm bệnh thì vẫn phải có tâm dược”

Thẩm Tiểu Phong liền đáp “Người đã chết cả rồi, rốt cuộc thuộc hạ phải đi đâu về đâu để tìm tâm được đây?”

Ta từ từ quay đầu lại nhìn tiểu giai nhân với dung mạo xuất chúng rồi nói “Người chết đã chết rồi, không thể nào tìm lại được, thế nhưng nói cho cùng, vẫn còn tâm được sống đây?”

Thẩm Tiểu Phong ừ ừ cạc cạc, mơ màng há miệng.

Ta mỉm cười nói “Đừng có giả vờ ngây ngô trước ta. Tâm tư của Nhị ca, ta đều có thể nhận ra, lẽ nào ngươi lại không nhận ra được? Nếu thời gian gần đây không phải là người đang chăm sóc tận tình, chỉ e là Nhị ca chẳng thể nào tỉnh lại. Tiểu Phong, hãy cho Nhị ca một gia đình mới. Nếu có thể, có con cái, trong lòng có thêm hy vọng, tự nhiên sẽ vực tinh thần dậy được thôi.”

Thẩm Tiểu Phong đột nhiên từ khuôn mặt cho tới phần cổ đỏ ửng cả lên. Thế nhưng nói cho cùng nàng cũng không phải là người phụ nữ bình thường, một lúc sau, bình tĩnh đáp lại “Đại tiểu thư, ngài ấy là công tử gia của Tần gia, còn thuộc hạ là cái gì chứ? Huống hồ, Nhị phu nhân cùng tiểu công tử vừa mới chết thảm, làm sao đã bắt ngài ấy nghĩ đến chuyện này được?”

Ta nắm tay nàng dịu dàng nói “Nhị ca không nghĩ thì ngươi nghĩ về chuyện này đi. Nếu đợi Nhị ca nghĩ tới việc này, e là cả cuộc đời ngươi đừng có mong ngóng gì hết. Đợi sức khỏe của Nhị ca đỡ hơn đôi chút, ngươi hãy tìm thời cơ để gao nấu thành com, với tính cách của mình, còn sợ Nhị ca không chịu trách nhiệm sao? Nếu có được mụn con cái, Tần gia có người kế tục, Nhị ca còn dám không vực tinh thần dậy nữa không?”

Thẩm Tiểu Phong nghiêm mặt rồi quay đi, sau đó mới nói “Thuộc hạ muốn bàn bạc chuyện nghiêm chỉnh với Đại tiểu thư, thế mà người lại toàn nói những chuyện như vậy.”

Ta mỉm cười khỏn khỏ đáp “Đích thực đó không phải là cách làm chính đáng cho lắm, thế nhưng cũng đâu phải là những lời không nghiêm túc? Người cũng hiểu tính cách của Nhị ca ta, nếu không làm vậy, thì sao có thể thay đổi được suy nghĩ cố chấp của huynh ấy? Ta là muội muội, cũng chẳng tiện đứng ra làm chủ cho Nhị ca được. Thế nhưng người vẫn có thể coi là người của ta, nếu người vì chuyện này mà xảy ra vấn đề gì, ta vẫn có thể làm chủ cho người được.”

Thẩm Tiểu Phong nghe vậy im lặng không nói thêm gì.

Ta chán nản than dài một tiếng, đang định chống nạng rời khỏi, Thẩm Tiểu Phong đột nhiên gọi ta lại “Đại tiểu thư, vẫn còn một chuyện, không biết rằng Đại tiểu thư đã biết hay chưa?”

Ta quay đầu rồi hỏi “Chuyện gì thế?”

“Trong lúc Tần phủ bị niêm phong, các tùy tùng trong phủ chỉ bận tâm đến công tử và phu nhân, thuộc hạ có chút võ nghệ nên trốn đi được, không hề bị bắt đi.”

Ta gật đầu rồi nói “Trước giờ người đều rất nhanh trí, ngày hôm đó, thấy người nhanh chóng có mặt tại Tây Hoa Môn là ta đã đoán được người đã thoát thân từ lâu rồi.”

Thẩm Tiểu Phong liền nói “Sau khi thoát thân, thuộc hạ ở lại Bắc Đô một ngày, muốn vào Bộ hình thăm mọi người, suýt chút nữa bị người ta phát giác, thậm nghĩ bản thân thế cô lực yếu, nên đã tìm ngựa tốt, tiến về phía Nam tìm Định Vương cầu cứu.”

Ta đưa tay nắm chắc vào chiếc nạng gỗ được khắc hoa văn tinh xảo rồi khề khàng lên tiếng “Ngài ấy đương nhiên là không chịu rồi.”

Thẩm Tiểu Phong nhìn ta đầy kinh ngạc, mãi một lúc sau mới nói “Đại tiểu thư, theo lý mà nói hai người giờ đã trở thành phu thê, thuộc hạ không nên nhiều chuyện. Thế nhưng lúc Định Vương tuyệt tình, thực sự... vô cùng đáng sợ. Ta cũng biết rằng ngài thực sự nổi giận vì chuyện Đại tiểu thư thoái hôn, thế nhưng ngay sau khi lão tướng quân qua đời, Tần gia xưa nay vẫn có mối quan hệ khăng khít với ngài ấy. Đại tiểu thư lại có mối tình cảm sâu sắc với ngài bao nhiêu năm, thậm chí lúc thoái hôn cũng có nói nguyện coi ngài như là huynh trưởng, tại sao ngài có thể lạnh lùng bàng quan đến vậy chứ?”

“Lúc đó, ngài đang đóng quân tại huyện An, có đến tám vạn tinh binh trực tiếp nghe hiệu lệnh của ngài, mượn cớ lương thảo chưa tới nên không hành động. Nam Lương bài bố trọng binh ở vùng biên cương, khiến cho Đoan Mộc Thanh Thành bất đắc dĩ phải điều binh ứng phó. Lúc này Bắc Đô lực yếu thế mỏng, nếu ngài chịu ra mặt bảo vệ Tần gia, lại có quân đội Tần gia ở phía Bắc ủng hộ, thì cho dù triều đình đã hoàn toàn bị họ Đoan Mộc khống chế cũng chẳng dám làm gì Tần gia chúng ta. Thế nhưng lúc thuộc hạ gặp mặt cầu xin ngài ấy, ngài né tránh không chịu gặp. Còn nhớ thời trước có Ngũ Tử Tư vì muốn báo mối thù diệt môn mà mượn quân đánh vào nước Sở, Thân công đã quỳ khóc trước điện nước Tần bảy ngày bảy đêm xin cứu binh, nước Tần sau cùng cảm động, đã xuất binh giúp ông cứu Sở. Thuộc hạ không dám so bì với Thân công, thế nhưng cũng nhận được đại ân của Tần gia, cũng đã quỳ khóc trên quân doanh suốt mười ngày mười đêm. Mỗi ngày ngài ấy đều đi ra đi vào quân doanh, mặc cho thuộc hạ van xin thế nào, ngài ấy đều phẩy tay bỏ đi.”

“Sau đó, mấy tùy tùng đi theo ngài ấy cảm thương cho thuộc hạ, đã lặng lẽ nói với thuộc hạ rằng, hầu gia của bọn chúng vô cùng cảm hận Đại tiểu thư, cho dù nhìn thấy Tần gia bị chu di toàn môn, cũng quyết không chịu ra tay giúp đỡ. Lại nói Thái tử đang nghĩ mọi cách giải cứu Tần gia, khuyên thuộc hạ quay về cầu xin Thái tử. Thuộc hạ nghe nói Đại tiểu thư tạm thời bình an trong ngục, lại quay về kinh sư đi tìm Thái tử, mới biết được Thái tử vì muốn bảo vệ Tần gia, quả nhiên đã tốn mọi tâm sức, nhưng vì thế cô

lực mỏng, cho nên vẫn chưa thể đạt được thành công như mong đợi. Mấy tướng quân Tần Triết, Ôn Lương Thiệu lại đóng quân ở tận biên cương phía Bắc, tuy rằng muốn cứu người, nhưng cũng không dám nghe lệnh của người khác, sau cùng chính bản thân thuộc hạ tới đó khuyên nhủ, mới chịu xuất binh.”

Thẩm Tiểu Phong nhìn ta chăm chú rồi tiếp tục nói thêm “Đích thực là Thái tử đã bí mật liên hệ cùng Chân Vương Nam Lương, bảo ngài ấy điều quân đến biên giới, giữ chân binh mã của họ Đao Mộc, lại để cho mười vạn quân đội Tần gia tiến vào kinh sư, tất cả chỉ vì muốn ép họ Đao Mộc thả người. Thế nhưng đến sau cùng thuộc hạ vẫn không hiểu nổi, tại sao sau đó Thái tử lại bị thất bại, mười vạn quân đội Tần gia do ngài điều động về đột nhiên quay đầu chỉ nghe lệnh của Định Vương? Định Vương vốn ban đầu nói rằng không chịu ra tay trợ giúp, tại sao vào lúc quan trọng đó lại xuất hiện tại kinh sư với số lượng binh mã lớn?”

Ta đã liệu trước người mà Tư Đồ Vĩnh âm thầm liên hệ chính là Thuần Vu Vọng, thế nhưng trước sau không hề hỏi kỹ. Thế sự khôn lường, nhớ lại những ngày tháng bên Thuần Vu Vọng, cứ như thể đã là kiếp trước, dường như tất cả mơ ước, những mong mỏi hạnh phúc bên nhau ngày hôm đó đã tan thành tro bụi trong cuộc chiến loạn đáng sợ hôm đó.

Ta thất thần đáp “Ngài ấy đương nhiên sẽ ra tay thôi. Ngài đã kiên nhẫn chờ đợi Thái tử bại vong, điều ban đầu ngài ấy muốn không phải là ta mà là giang sơn Đại Nhuế.”

Thẩm Tiểu Phong kinh hãi rồi đưa mắt nhìn ra tứ phía.

Ta khẽ than dài rồi nói “Ngài ấy có lẽ... cũng chẳng sợ người ta nghe thấy những lời này. Ngay chính bản thân Hoàng thượng cũng đã biết rõ mọi chuyện? May mà hiện nay... tất cả vẫn tốt. Nếu hôm xảy ra cung biến, ngài ấy có chấp ý định ban đầu, mấy người trong họ Đao Mộc cùng Thái tử e là

đã chết không chỗ chôn thây, cho dù là quân đội Tần gia, có lẽ cũng đã bị tổn thất đến bảy tám phần.”

Khuôn mặt Thẩm Tiểu Phong trắng nhợt, hoang mang lên tiếng “Phải chăng... Đại tiểu thư đã vì muốn để Bắc Đô khỏi cảnh sinh linh đồ thán nên mới đồng ý gả cho Định Vương?”

Ta mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai nàng rồi nói “Người đã coi thường ngài quá, hay đang coi trọng ta quá? Ta làm vậy chỉ vì muốn bảo toàn bản thân, bảo toàn Tần gia, còn ngài cũng vẫn phải bận tâm đến danh dự của mình cả khi còn sống và sau khi đã chết. Huống hồ, mười vạn binh mã tinh nhuệ của Đại Nhuế, chẳng ai muốn gây tổn hại đến ai cả. Một khi đã gây ra trận hỗn chiến, phía trước có Nam Lương đang rình rập bắt mỗi, phía sau lại có bọn Nhu Nhiên mong đợi xâm nhập, cho dù ngồi vững lên ngài vàng, cũng chưa chắc đã giữ vững được giang sơn.”

Ta lại than dài nói thêm “Hợp lại cũng có lợi, phân ra gặp hại, ta và ngài mới chính là một đôi trời sinh, chẳng ai nỡ rời xa nhau.”

Thẩm Tiểu Phong liền nói “Trước đây người cũng từng nói vậy, bây giờ cũng lại nói vậy, thế sao lúc đó tại sao lại cố chấp đòi thoái hôn, để cho người ta nắm được thời cơ, gây ra một tai họa đáng sợ như thế chứ?”

Ta lại cười, hốc mắt long lanh đầm lệ “Lúc đó đương nhiên là ta đã sai rồi. Ta không nên vì một chữ ‘tình’ hư vô phiêu dạt đó mà mê mẩn tâm thần.”

Thẩm Tiểu Phong nhìn ta đầy nghi hoặc, thần sắc tỏ ra mơ màng, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng “Vậy còn bây giờ thì sao, người càng không muốn vì một chữ ‘tình’ nữa?”

Ta bình thản đáp “Không muốn nữa. Những người như chúng ta, người thân của chúng ta, thực sự chẳng thể nào mơ ước xa vời như vậy được. Hiện

nay... chẳng phải rất tốt sao? Thái tử trở thành Hoàng thượng, ngài làm quyền thần đức cao vọng trọng, Tần gia oai danh vang dội, người người kính nể.”

Thẩm Tiểu Phong im lặng một hồi lâu rồi đột nhiên nói “Thuộc hạ cảm thấy Định Vương quả thực là lợi hại.”

“Ngài ấy có khi nào không lợi hại chứ?”

“Tướng quân Chiêu Vũ ngang dọc sa trường, thủ đoạn độc ác, nham hiểm, là con người đáng sợ đến mức nào chứ? Thế mà hiện nay, Định Vương lại có thể khiến tướng quân bỏ đi mọi gai góc, triệt tận mọi thủ đoạn quét sạch mọi khí thế, cam tâm tình nguyện làm một phu nhân ở sau lưng của Định Vương, trợ giúp Định Vương đứng vững trong triều đình Đại Nhuế.”

Ta nheo mắt lại rồi lạnh lùng nói “Là ai dạy ngươi nói những lời này?”

Thẩm Tiểu Phong liền nói “Lời này còn phải đợi người khác dạy sao? Vị đang nằm trong phòng bảo ta phải nhìn ra được thế lực của Tần gia, hôm nay nghe cách nói chuyện của Đại tiểu thư, đương nhiên cũng biết là tính tình đã thay đổi chẳng còn chút ngang ngạnh khi xưa nữa. Thế nhưng có thể xin hỏi Chiêu Hầu đại nhân vừa được tấn phong, đã bao lâu không hỏi thăm đến chuyện triều chính của Đại Nhuế rồi?”

Nàng đúng là một người trung thành, ngoài việc chăm sóc Tần Triệt, vẫn còn lưu tâm đến những chuyện này.

Ta khoác áo lên người, cũng chẳng so đo lời nói vô lễ của nàng khi nãy, nghiêng đầu sang hỏi “Thân bằng cố hữu cùng rất nhiều thuộc hạ của Tần gia đều được phong thưởng sau khi Tần Đế đăng cơ?”

Thẩm Tiểu Phong lặng người rồi nói “Điều đó thì đương nhiên. Định Vương vì muốn khiến Đại tiểu thư vui vẻ, nếu ai có cơ hội tiên cử, đương nhiên thường hay đặt những người thân cận với Tần gia lên đầu. Hoàng thượng niệm tình ý với Đại tiểu thư bao năm, cũng luôn phong thưởng hậu hĩnh. Người ngoài nhìn vào, Tần gia hiện nay lại càng oai phong, thịnh vượng hơn so với trước kia, đang được thế như điều gặp gió.”

Ta nhếch miệng mỉm cười “Nhiều lúc, vô vi cũng là một bản lĩnh, người không cần quá lo lắng.”

“Vô vi cũng là một bản lĩnh...” Thẩm Tiểu Phong do dự một hồi rồi lại nói thêm “Thế nhưng Đại tiểu thư... cũng nên quản lý mọi chuyện đi chứ. Chuyện khác không nói, hiện nay trong linh đường vẫn còn bốn cỗ quan tài. Nhị công tử lại ốm bệnh, chẳng có ai chủ trì tang lễ, khiến cho mấy người Tứ công tử mãi mà vẫn chưa được nhập thổ an lành.”

“Nhập thổ an lành?” Ta sờ lên vết thương ở chân rồi từ từ lên tiếng “Đại vết thương ở chân ta khỏi, tự nhiên sẽ để cho bọn họ nhập thổ an lành...”

“Chân của Đại tiểu thư...”

“Nếu không tịnh dưỡng tử tế, có lẽ cả đời này sẽ chẳng thể nào cưỡi ngựa được nữa.” Ta ngẩng mặt nhìn nàng, mỉm cười rồi nói “Hãy nói với Hoàng thượng, xin ngài cứ an tâm, ta vẫn cứ là một Tần Văn quyết liệt, lạnh lùng trước kia, trước nay chưa từng thay đổi.”

Thẩm Tiểu Phong đột nhiên hoang mang, đã lui về sau mấy bước rồi quỳ trước mặt khấu đầu với ta rồi đưa lời thỉnh tội “Tiểu Phong đáng chết.”

Ta mỉm cười nói “Mau đứng dậy đi. Cái gì mà đáng chết với không chứ? Ngài ấy giờ đã là chủ của thiên hạ, cũng là chủ nhân của Tần Văn ta. Làm một chút việc cho ngài cũng là chuyện nên làm.”

Đợi đến khi nàng đứng dậy, ta đã nắm tay nàng, chống nạng, đứng vững, lại gọi người khiêng kiệu để quay về vương phủ.

Ta dưỡng thương tại phủ Định Vương, ẩn cư thanh tịnh, không gặp người khác, Tư Đồ Vĩnh lo lắng bất an, đương nhiên sẽ sai người đi nghe ngóng tin tức của ta. Thảm Tiểu Phong nếu đã sinh lòng nghi kị trước Tư Đồ Lăng, lại cảm ân vì khi Tần gia gặp nạn, Tư Đồ Vĩnh xả thân tương cứu, thay ngài thăm dò tâm ý của ta, cũng là việc có thể dự liệu trước được.

Thế nhưng, ta thực sự vẫn là một Tần Vãn chỉ một lòng muốn chấn hưng Tần gia, thủ đoạn độc ác, lạnh lùng đó sao? Ngay chính bản thân ta cũng hoàn toàn mơ hồ.

Đứng tựa lan can, ngắm đường Đông Tây Nam Bắc

Quay về phủ Định Vương, vẫn như mọi khi có mấy bức mật hàm do các tâm phúc đưa tới, được đặt trên đầu giường còn chưa bị bóc ra, nhưng vì đã được đưa tới từ mấy ngày trước nên giờ đã chắt thành một đồng.

Nhớ lại Thảm Tiều Phong chỉ trích ta không quản việc chính vụ, ta liền bóc mấy bức mật hàm ra, đa phần là những chuyện vụn vặt trong triều, ai thăng chức, ai giáng chức, ai tiến ai lui, ta thậm chí chẳng buồn xem lí do nữa. Đoán chắc những người đứng bên phía Tần gia cùng Định Vương đều chẳng phải chịu thiệt thòi, còn các Đại thần trước kia thuộc phe Đoan Mộc giờ đứng về phía Tân Đế, có người giữ lại có người được làm tốt thí, hoặc giả ngoài thăng chức, thực chất là giáng chức, không thì nhận có vụn vặt điều đi thật xa. Tư Đồ Lăng tuy rằng không cố ý chống đối Tư Đồ Vĩnh, thế nhưng vẫn phải cài cắm một vài tâm phúc của mình vào những nơi trọng yếu, Tư Đồ Vĩnh khó tránh được cảnh chịu sự kìm kẹp của ngài, xem ra cũng vô cùng mệt mỏi.

Cuộc sống căng thẳng của ngài hiện nay thực sự nghĩ thôi đã thấy đuối sức, cũng chẳng hiểu nổi một con người tùy tính, hào sảng như Tư Đồ Vĩnh làm thế nào để thích ứng với bảo tọa cửu ngũ chí tôn nhìn bề ngoài thì cao cao tại thượng nhưng thực chất là gai góc găm đầy xung quanh đó.

Nếu vậy thì chẳng ra sa trường hào sảng tung đao múa kiếm, chém giết tận sức tận lực còn thoải mái hơn.

Ta cuối cùng đã đọc hết tất cả những bức mật hàm được đưa tới, khẽ lên tiếng “Hãy thu dọn đi. Mau đi nói chuyện với mấy người Tàn Triết, nếu có việc gấp, hãy trực tiếp vào đây bẩm báo. Điều quan trọng nhất chính là để tâm đến tình hình của lũ giặc Nhu Nhiên. Nghe nói năm nay Nhu Nhiên gặp đại hạn, rất nhiều sông ngòi khô cạn, nguồn nước hao hụt, người Nhu Nhiên vụ mùa không tốt, nhiều khả năng sẽ xuống phía Nam cướp lương thực. Nếu có tin tức gì, phải lập tức hồi báo cho ta.”

Thị nữ tuân lệnh, vội vã thu dọn ra ngoài, bên ngoài lại có người đang dẫn đạo trưởng Vệ Huyền vào chần mạch.

Ta đưa tay chống trán, nhìn đạo trưởng cúi đầu chần mạch, mỉm cười nói “Đạo trưởng, mạch tượng của ta hôm nay cũng có thể coi là bình ổn rồi chứ? Bình tâm tịnh dưỡng, nghỉ ngơi nhiều ngày nay, liệu ta có còn như ngọn đèn cạn dầu, sớm ngày chết yểu nữa không?”

Đạo trưởng Vệ Huyền trầm ngâm một hồi rồi đáp “Đương nhiên là đã tốt hơn trước rất nhiều rồi. Chỉ có điều... Vương phi thực sự đã bình tâm tịnh dưỡng nghỉ ngơi rồi sao? Tại sao bản đạo lại cảm thấy tâm trạng của người càng sàu muộn hơn trước, khí huyết trì trệ?”

Ta lặng người, nhếch miệng cười đáp “Cả ngày ra chỉ ở nhà ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, hay là ý ngài muốn nói, bệnh của ta chẳng thể nào khỏi được?”

Đạo trưởng liền nói “Nghỉ ngơi hằng ngày đương nhiên là vẫn phải lưu tâm, thế nhưng điều quan trọng nhất là phải để lòng được thoải mái, gạt bỏ ưu phiền, suy nghĩ.”

Ta xua tay ra hiệu đạo trưởng lui xuống rồi than dài “Ta nào có suy nghĩ, ưu phiền điều gì chứ? Ngay cả mấy chuyện trong quân tất cả đều đã giao cho Vương gia xử lý thay rồi, như vậy vẫn chưa được coi là gạt bỏ lo lắng sao?”

Lúc sau lại có người về truyền lại lời nói của Tư Đồ Lăng, nói rằng đêm nay có việc, e là sẽ về rất muộn, bảo ta không cần đợi ngài, sớm dùng bữa tối rồi đi ngủ sớm.

Ta nghe vậy trong lòng đột nhiên cảm thấy thoải mái lạ thường, đến tối một mình dùng bữa, rồi bảo người dưới hâm rượu ấm một mình nhâm nhi.

Ta vẫn còn nhớ, trước khi mỗi lần dẫn binh tác chiến, ta thường cùng các tướng sỹ, ngồi trên mặt tuyết uống rượu giữ ấm, xưng huynh gọi đệ, sau đó bàn luận chuyện chinh chiến giết chóc. Cứ nghĩ đến khoảng thời gian đó là ta lại cảm thấy sáng khoái vô cùng,

Trong lúc ngà ngà men say, có bóng hình bộ y phục màu trắng tinh khiết như tuyết khẽ lướt qua cánh tay, bên mũi phảng phất mùi hương thơm của hoa mai.

Đột nhiên trái tim ta mềm nhũn, ta đưa tay nắm chặt lấy chiếc bóng đó rồi dịu dàng mỉm cười nói “Vọng, A Vọng, chàng đã quay về rồi sao?”

Thân hình của người này cứng sững lại. Tiếp đó, khuôn mặt ta bỗng nhiên lạnh giá, nước trên mặt từ từ chảy xuống. Ta định thần lại, mới thấy Tư Đồ Lăng đang đặt mạnh ly trà trống rỗng lên mặt bàn, quay đầu lại, chăm chú nhìn ta “Ngài hãy nhìn rõ xem ta là ai?”

Ta nhớ rõ được khi nãy mình đang gọi tên của ai, ta muốn cười nhưng chẳng thể nào cười nổi, liền thẹn thùng lên tiếng “Lăng, là ngài...”

Bình thường, ngài thích mặc y phục màu sẫm, thế nhưng trong một trăm ngày kể từ khi phát tang Đại Hành Hoàng Đế, quan dân đều phải mặc y phục màu trắng. Hôm nay ngài mặc một bộ y phục màu trắng, trông tuấn tú oai phong, nho nhã, trầm tĩnh.

Ngài bình thản lên tiếng “Không phải là ta thì còn là ai nữa?”

Ta gật đầu nói “Đương nhiên là ngài rồi. Ngài đã dùng bữa tối chưa? Ta gọi người chuẩn bị một mâm cho ngài nhé?”

Ta đưa tay định vơ lấy chiếc nạng, nhưng không hề lấy được. Khi cúi đầu nhìn xuống, thì ra, nó đã đổ xuống đất từ khi nào.

Ta định khom người nhặt lên, thân người đột nhiên nhẹ bẫng, ngài đã bế bổng ta lên rồi nhẹ nhàng đặt xuống giường.

“Ta đã dùng bữa tối ở trong cung rồi. Chúng ta ngủ thôi.”

Ta khe đáp lại một tiếng, nhắm mắt đi ngủ, bên cạnh vang lên tiếng động, chẳng bao lâu cũng thấy ngài cởi y phục ngoài rồi nằm xuống bên cạnh.

Ta đã quen nằm cùng giường với ngài hàng đêm, cũng giống như mỗi ngày, ngài đều xoa bóp phần chân cho ta, truyền chút nội lực, chỉ là theo tiềm thức, ta vẫn cứ nhích người vào trong né tránh, để ngài có đủ chỗ thật rộng rãi, ngủ cho ngon giấc. Thế nhưng ngài chưa ngủ ngay, ôm chặt lấy ta, nhẹ nhàng kéo về phía mình, đôi môi nhanh chóng ghé sát tới.

Ta há miệng định nói, nhưng lại để ngài thừa cơ tiến tới, tất cả những lời nói còn chưa kịp thốt lên cùng với hơi thở đều bị ngài chiếm trọn, khóa lấp.

Cảm nhận được phần y phục trong bị kéo ra, ta đột nhiên cảm thấy hoảng loạn, ra sức vùng vẫy. Ngài cũng buông lỏng cơ thể ra đôi chút, nhìn ta bằng đôi mắt đen láy, tĩnh lại, rồi từ từ lên tiếng “Vãn Vãn, chúng ta đã là phu thê rồi.”

Trái tim ta khẽ run rẩy, ghen ngào mỉm cười “Lãng sư huynh, ta vẫn còn đang bị thương tật đó.”

Ngài đưa tay vuốt nhẹ lên phần da thịt trên đùi ta, mỉm cười rồi đáp “Ừm, lúc đó còn có thể chịu đựng được, bây giờ đã tịnh dưỡng hai tháng rồi, lẽ nào lại không được?”

Câu này làm ta lập tức khiến ta nhớ lại đêm đó khi còn ở trong phòng giam của Bộ hình... Ta y phục rách rưới bẩn thỉu, nhưng vẫn kiên quyết níu chặt lấy y phục của ngài, tận tay hiến dâng cơ thể của mình, chỉ sợ ngài quay đầu bỏ đi... Ta nhanh chóng từ bỏ việc vùng vẫy, đôi môi run rẩy lặng lẽ chịu đựng nụ hôn của ngài, cùng đôi tay vuốt ve dịu dàng đến khó tin.

Phía trên người có sức nặng đè xuống, cảm nhận được ngài đang xâm nhập sâu vào trong cơ thể, ta nắm chặt lấy y phục bên dưới, trước mắt là một khoảng mờ màng.

Ngài cúi đầu, thận trọng hôn lên góc mắt hoen nhèm nước của ta, dịu dàng nói “Văn Văn, nàng đừng làm vậy. Chúng ta đã là phu thê rồi.”

Ta mím chặt đôi môi, cố gắng nhếch miệng để lộ ra một nụ cười rồi ghen ngào đáp “Đúng vậy, ta biết rồi, chúng ta đã là phu thê. Ngài đã không chỉ là sư huynh của ta nữa.”

Ngài liền đáp “Sư huynh muội không thể ở bên nhau trọn đời, nhưng phu thê lại có thể. Văn Văn, hãy tin Lăng sư huynh, nhất định ta có thể bảo vệ nàng thật tốt, trọn đời trọn kiếp.”

Ta nước mắt chan chứa, gật đầu mỉm cười đáp “Vâng, nếu trên thế gian này ngay cả Lăng sư huynh mà còn không thể tin được vậy thì ta còn có thể tin ai khác nữa?”

Ta ôm lấy thắt lưng của ngài, cố gắng điều chỉnh bản thân để có thể tiếp nhận ngài một cách thoải mái nhất. Hoa văn trên vải màn ở đỉnh giường rung động như làn nước, còn ta cũng giống như một con thuyền thả trôi trên đó, chấp chới trước phong ba bão táp, hoàn toàn không thể tự làm chủ được.

Ta chỉ cần cảm nhận sự kinh hoàng, hoảng sợ, hà tất phải bận tâm xem người đẩy thuyền là ai? Thế nhưng nước mắt vẫn cứ chảy mãi không thôi. Tại sao lại là Tư Đồ Lăng? Tại sao lại là Lăng sư huynh của ta? Ta thà rằng đó là một người xa lạ. Thời thế điên loạn, mỗi người có một mong muốn riêng. Một khi thế trời biến động, sinh tử li hợp, cũng là chuyện thường tình, và chẳng để lại dấu vết quá sâu sắc trong sinh mệnh của mỗi người.

Thế nhưng ngài là Tư Đồ Lăng. Ta và ngài, cuối cùng đã thân mật đến mức không thể nào hơn được nữa. Thứ tình cảm thuần chất nhất, tươi đẹp nhất mà trước kia vẫn giữ gìn trân trọng giờ đã vỡ tan thành từng mảnh. Có lẽ, nó đã vỡ tan thành từng mảnh từ lâu lắm rồi.

Vào lúc ta mơ tưởng có thể cùng một người khác cao chạy xa bay, vào lúc ngài nhẫn tâm đoạn mất tất cả đường lui của ta, vào lúc ta nhục nhã gào hai tay dâng hiến cơ thể của mình như một công cụ trao đổi... Tất cả đều đã vỡ tan thành từng mảnh.

Mãi lâu sau, cuối cùng mọi thứ đã tĩnh lặng lại. Tư Đồ Lăng vuốt ve khuôn mặt của ta, từ đôi mắt đầm lệ cho tới đôi môi khô khốc. Sau cùng, ngay cả đôi mắt cũng đã khô cạn. Ngài khoác áo nhộm dấy, rót một ly trà ấm rồi đỡ ta ngồi dậy cho uống.

Ta uống vài ngụm trà ấm, sau đó cười nói “Ta không khát nữa. Sáng sớm ngày mai ngài còn phải vào cung, đi ngủ sớm đi.”

Ngài gạt đầu, đặt ly trà sang một bên, ôm ta nằm ngủ rồi thì thầm nói “Nàng cũng cần phải tịnh dưỡng cho thật khỏe mạnh, đừng để ta phải phiền lòng.”

“Ta biết rồi.”

“Đạo trưởng Vệ Huyền đã nói mạch tượng của nàng không ổn, nếu cứ tiếp tục thế này, chẳng cầm cự nổi vài năm đâu.”

“Lão đạo đó toàn ăn nói hồ đồ, làm gì đến mức nghiêm trọng như vậy? Lần trước ngài ấy còn nói đôi chân của ta sẽ tàn phế, bây giờ chẳng phải đang từ từ hồi phục lại sao?”

Ngài nghe vậy, liền từ từ đưa tay sờ lên vết thương đã bắt đầu liền sẹo ở chân ta, mãi một lúc sau mới nói “Xương cốt bây giờ trông không đẹp cho lắm. Tình dưỡng thêm một thời gian nữa, chắc là sẽ không ảnh hưởng tới việc cưỡi ngựa đối địch. Nói theo cách bình thường... nếu đi chậm đôi chút, chắc là sẽ không nhận ra đâu.”

Ta cười nói “Vậy thì thực sự trở thành Vương phi thọt rồi, chẳng qua là biểu hiện không quá đổi nghiêm trọng mà thôi.”

Ngài đưa mũi ngửi phần cổ của ta rồi thì thầm “Cho dù chân nàng có nghiêm trọng tới mức không thể đi lại được nữa cũng không sao, ta không chê đâu.”

“Nhưng ta bận tâm.” Ta nhìn vào tấm rèm trước mặt, nắm lấy bàn tay to lớn của ngài, loáng thoáng cảm nhận được sự khoan dung và yêu chiều mà ngài dành cho ta từ khi còn bé, rồi chậm rãi lên tiếng “Ta đã chán ghét bản thân mình từ lâu lắm rồi.”

Ngài không nói gì thêm nữa, chỉ ôm chặt ta vào lòng, than dài bên tai ta “VãnVãn, ta hiểu.”

Hai mắt ta lại ướt nhòa. Cho dù tình cảm ta dành cho ngài không phải tình yêu nam nữ, nhưng chẳng hề ảnh hưởng tới việc chúng ta hiểu rõ lẫn nhau. Đặc biệt là ngài còn vô cùng thấu hiểu con người ta.

Yêu hay không yêu cũng đành, ngài đã thành công bắt ép ta phải đổi mặt và chấp nhận mối hôn sự giữa chúng ta.

Ta khẽ ho vài tiếng, hắng giọng rồi hỏi ngài “Là ai đã bán rẻ Tư Đồ Vĩnh?”

“Cái gì?”

“Ngài ấy phái người sang Nam Lương liên hệ với Thuần Vu Vọng, mong Thuần Vu Vọng phát binh cầm chân một lượng binh mã của họ Đaoan Mộc, là ai đã truyền tin tức này đến tai Hoàng hậu Đaoan Mộc?”

Không biết câu hỏi này khiến ngài kinh ngạc hay người được nhắc đến trong câu hỏi khiến ngài mất vui, mà cơ thể ngài cứng đờ lại, cau chặt đôi mày nhìn ta chằm chằm.

Ta cười nói “Ngài đương nhiên sẽ không lừa gạt ta.”

Lúc này ngài mới mỉm cười nói “Đúng vậy, là do ta âm thầm bày kế. Trước kia họ Đaoan Mộc chuyên quyền, Tư Đồ Vĩnh sau khi tiếp vị nhất định sẽ trở thành bù nhìn mặc cho bọn chúng thao túng, ta làm sao cam tâm tình nguyện để chúng làm vậy được? Nếu có cơ hội phân tán, tiêu diệt thế lực của người Tây Lương, ta nhất định sẽ không bỏ qua.”

Ta gật đầu nói “Huống hồ, lại có thể một mũi tên trúng ba đích. Tiêu diệt được họ Đaoan Mộc, Tư Đồ Vĩnh không có người ủng hộ, cũng chẳng thể nào tiếp vụ được. Còn người phụ tình hại ngài phải đau lòng như ta cũng bị trừ khử, đỡ phải chướng mắt.”

Ngài dường như có phần bất an, im lặng một hồi mới nói “Ta không hề nghĩ rằng sau khi Tư Đồ Vĩnh bị giam lỏng, bọn họ lại ra tay độc ác với Tần gia như vậy. Ta vốn nghĩ rằng bọn chúng sẽ nể mặt mười vạn đại binh Tần gia đang sắp quay về kinh thành, mà không dám làm gì mọi người. Sau đó,

nghe nói mọi người xảy ra chuyện, ta lập tức bí mật nhập thành. Ta đích thực rất muốn bóp chết nàng, có điều... ta lại càng muốn cứu nàng hơn.”

Ta bình thản lên tiếng “Thật sao?”

“Ta biết nàng oán trách ta vì ta đã thừa cơ ức hiếp nàng ở trong ngục tối.” Ngài từ từ đưa bàn tay của mình lướt nhẹ trên sống lưng của ta, mỉm cười rồi lại nói “Thực ra ta đã lên kế hoạch cứu nàng từ trước, chỉ là muốn dọa nàng một lần, giảm bớt tính cách ngang ngạnh của nàng đi. Nàng đừng có tưởng thật.”

Ta nhắm mắt lại rồi thì thầm nói “Ta không tưởng thật.”

Bàn tay của ngài rõ ràng rất ấm áp, thế nhưng khi lướt nhẹ trên da thịt lại khiến cho sống lưng của ta ớn lạnh, nổi đầy gai ốc.

Đột nhiên ta lại nhớ đến câu nói của Thuần Vu Vọng.

Ngài nói “Nếu bẻ gãy ý chí của nàng mà có thể giữ nàng lại bên cạnh, ta nhất định sẽ làm.”

Bẻ gãy ý chí, gạt bỏ ngạo khí, giẫm dưới chân mình, ép đối phương vĩnh viễn không thể nào ngẩng đầu lên được, vĩnh viễn chẳng còn dũng khí nói không với mình nữa. Thật không ngờ, trên thế gian thực sự có người có thể làm như vậy.

Vừa mới chớp mắt mà đã sắp tới trung thu rồi. Triều đình vẫn cứ sóng yên bể lặng, biên cương phía Bắc cũng im lặng không hề thấy người Nhu Nhiên có động tĩnh gì, ngay cả phần biên giới phía Nam giáp với Đại Lương cũng quá mức thái bình, nghe nói gần đây, triều đình thường tiếp các sứ giả sang nghị hòa.

Trong phủ Định Vương đương nhiên là vẫn bình lặng như mọi khi. Mẫu thân của Tư Đồ Lãng, Hạ Vương phi đã qua đời từ năm năm trước, hiện nay chỉ có thêm ta, nữ chủ nhân mới không hề lo chuyện trong phủ bao giờ, chỉ lặng lẽ tịnh dưỡng sức khỏe, rảnh rỗi thì tìm Tổ Tổ nói chuyện.

Tổ Tổ do quá hoảng sợ, lúc mới quay về nhìn thấy ai cũng né tránh, chỉ duy nhất không sợ Tư Đồ Lãng.

Tính ra, ngài chính là ân nhân cứu mạng của Tổ Tổ, cho nên sau khi tinh thần hồi phục lại đôi chút, Tổ Tổ đã tán thưởng ngài như một đại anh hùng, không hề che giấu sự ngưỡng mộ và khâm phục.

Tổ Tổ tuổi trẻ đơn thuần, không hề biết rằng những đại anh hùng oai phong lẫm liệt đa phần đều là công thành danh toại sau khi đã giẫm lên thi thể và máu tươi của rất nhiều người.

Ngày hôm nay, Tư Đồ Lãng thoái triều quay về, ta tính tang lễ của tiên Đế cũng đã kết thúc, trung thu nhất định sẽ có yến tiệc, liền hỏi “Lãng, bữa tiệc ngày mai, ngài lưu ý xem có quan chức trẻ tuổi nào có phẩm vị, tướng mạo thích hợp với Tổ Tổ nhà mình hay không nhé!”

Tư Đồ Lãng coi quan phục, mỉm cười nói “Nha đầu đó vẫn còn nhỏ quá, nàng nữ đế Tổ Tổ lấy chồng sớm vậy sao? Hay cứ giữ Tổ Tổ lại vài năm bầu bạn cùng nàng lại hay.”

Ta liền nói “Sao lại chỉ giữ vài năm. Ta muốn một người chấp nhận ở rể Tàn gia chúng ta, không những Tổ Tổ có thể ở mãi tại Tàn gia, mà còn có thể giữ lại chút huyết mạch cho Đại ca ta nữa.”

Tư Đồ Lãng trầm ngâm một hồi rồi nói “Việc này cũng không hề khó, với địa vị của Tàn gia hiện nay, chỉ cần đưa lời, còn sợ đám thanh niên tài mạo song toàn đó không tới xếp hàng xin hôn hay sao?”

Ta lắc đầu nói “Ta không cần những thanh niên tài mạo song toàn trong đầu ngoài mắt đều chỉ coi trọng công danh tiền bạc. Chỉ cần là người có nhân phẩm tốt, tính tình hiền hòa, lại thật thật dạ với Tổ Tổ nhà chúng ta, cho dù chỉ là con nhà bình thường, dân dã cũng chẳng sao hết.”

Ngài nheo mắt lại nhìn ta rồi nói “Chính là...những thiếu niên giống như A Tĩnh năm xưa hả?”

Ta bắt giác sầm mặt, chống nạng định đi vào phòng. Tư Đồ Lăng tỏ ra hối hận, vội vã tiến lại, giang tay ôm lấy ta rồi dịu dàng nói “Ta đã nói sai rồi, nàng đừng tức giận.”

Ta đành nén nhịn cơn giận, quay người nói “Cũng chẳng có gì cả... Thực ra Tổ Tổ chỉ cần tìm được một người đồng tâm, sống hạnh phúc với nhau đến đầu bạc răng long là ta có thể an tâm rồi.”

Ngài vuốt ve khuôn mặt ta nói “Việc này thực ra cũng không khó, có ta và nàng chăm sóc, còn sợ phu quân không đối xử với Tổ Tổ hay sao?”

Ta liền nói “Nếu Tổ Tổ chỉ có một thân một mình, người đó vẫn có thể coi con bé như châu như ngọc, đó mới gọi là thật lòng thật dạ. Đáng tiếc rằng, người như vậy nói cho cùng vẫn là hiếm thấy.”

Tư Đồ Lăng khẽ cất tiếng “Nếu nàng chỉ còn một thân một mình, ta vẫn cứ coi nàng như châu như ngọc.”

Thân người ta khẽ run lên, ngài cúi đầu xuống, trao ta nụ hôn. Ta nhắm mắt lại, ôm lấy cổ ngài hồi đáp.

Ngài bế bồng ta đi về phía giường, rồi thì thầm bên tai “Vãn Vãn ta có phải là người đồng tâm sống hạnh phúc bên nàng cho tới khi đầu bạc răng long không?”

Ta nhắm mắt tựa vào ngực ngài đáp lại “Ta không biết.”

“Không biết sao?”

“Có thể chết ngoài sa trường, có thể chết bệnh tại Bắc Đô, ta có lẽ chẳng thể nào sống được tới ngày đầu bạc răng long đó. Chẳng gì kết đồng tâm, pháo hoa nhanh tan biến... Lãng sư huynh, nếu ngài muốn sống hạnh phúc tới đầu bạc răng long, thì nên tìm một người phụ nữ khác, có lẽ sẽ thỏa đáng hơn.”

Cánh tay ngài siết chặt lại, rồi khẽ quát “Im miệng.”

Dường như câu nói của ta đã khiến ngài tụt hứng, ngài liền đặt ta xuống giường, không hề làm gì thêm nữa, chỉ trầm ngâm một hồi rồi nói “Nếu nàng định chọn phu quân cho Tố Tố, vậy ngày mai hãy cùng ta vào dự yến tiệc trong cung.”

Ta sờ lên đôi chân của mình, cau chặt đôi mày.

Ngài liền nói “Đây cũng là tâm ý của Hoàng thượng. Chắc ngài ấy muốn gặp nàng.”

“Hoàng thượng... có việc?”

“Có lẽ, là sợ ta hại nàng hay sao ấy?”

Ta nắm lấy thanh kiếm Thừa Ảnh được treo trên đầu giường, vuốt ve chiếc dây đeo thêu hình Lạp Mai, rồi mỉm cười nói “Trong lòng Hoàng thượng, ta chắc không yếu ớt đến mức độ đó đâu?”

Kể từ sau khi ta chuyển vào phủ Định Vương dưỡng thương, chỉ triệu kiến mấy tướng quân cùng thị vệ tâm phúc, chưa từng lộ diện trước mặt đám đông. Đám phu quân nhà quan vô cùng hiếu kỳ trước Định Vương phi

ngay sau khi nhận phong hiệu vẫn luôn xưng bệnh chưa lộ diện. Ngay cả đám Đại thần cũng đều nghi ngờ không biết rốt cuộc Chiêu Hầu đã bị thương đến mức độ nào mà Tần phủ đóng cửa liên tục, không gặp bất cứ người nào. Còn những người biết rõ nội tình, đương nhiên cũng chẳng dám công khai sự việc. Còn về việc, bọn họ âm thầm bàn luận ra sao, ta cũng chẳng buồn bận tâm.

Chôn sống năm vạn hàng binh, vì tư tình với thân vương Nam Lương mà thông địch mãi quốc, liên hôn cùng Định Vương nhưng lại phò trợ Thái tử đăng cơ, biết bao nhiêu chuyện như vậy, đã đủ để họ biến ta thành một yêu tinh hoặc thần tiên. Nếu để tâm nhiều như vậy, từ nay về sau ta có lẽ không cần phải ra vào qua cửa lớn nữa.

Thế nhưng ta đóng cửa không ra ngoài, thực sự đã quá lâu, khó tránh việc Tư Đồ Vĩnh nảy sinh nghi ngờ.

Đang lúc trầm ngâm suy nghĩ, Tư Đồ Lăng liền nói “Có thể cũng muốn hỏi nàng chuyện sắc phong Hoàng hậu nữa.”

“Sắc phong Hoàng hậu?” Ta bất giác cười nhạt “Đoạn Mộc Thanh Thành mưu đồ phản nghịch, ngài ấy còn định sắc phong con gái của nhà Đoan Mộc thành Hoàng hậu sao?”

Tư Đồ Lăng liền nói “Ngài ấy và Thái tử phi xưa nay hòa hợp, lại cùng chung hoạn nạn, chỉ e là thực sự có mong muốn này. Hoàng hậu Đoan Mộc tuy rằng đã bị đẩy đến cung Trường Đông, thế nhưng chưa phế bỏ ngoại hiệu, đồ dùng sinh hoạt, ăn uống hàng ngày vẫn đầy đủ, ngay cả người canh giữ bên ngoài cũng là tâm phúc của Hoàng thượng.”

Ta nắm chặt kiếm Thừa Ảnh trong tay rồi than dài một tiếng “Có lẽ đang đề phòng ta sẽ hạ thủ. Nếu đã biết họ Đoan Mộc chính là cái gai trong mắt ta, tại sao còn hỏi ta về chuyện sắc phong Hoàng hậu chứ?”

Tư Đồ Lăng lại nói “Nàng căm ghét họ Đoạn Mộc, thế nhưng lại thân thiết với ngài ấy như ruột thịt một nhà, Đoạn Mộc Hoa Hy lại từng bảo vệ Đức Phi, với địa vị cao cao tại thượng của ngài ấy hiện nay, chịu hạ mình cầu xin nàng, nàng có thể từ chối được không?”

Ta trầm suy nghĩ, bất giác lại vuốt lên chiếc dây đeo kiếm rồi hạ giọng nói “Vậy thì, ngày mai, ta sẽ không vào dự yến tiệc nữa, mà đến phủ Du Thừa tướng một chuyến.”

“Vậy nàng cứ liệu mà làm.”

Tư Đồ Lăng đưa tay đón lấy thanh Thừa Ảnh trong tay ta, nhìn vào sợi dây đeo kiếm rồi nói “Ta nhớ kể từ khi tìm được thanh kiếm này trong cung thì đã được đeo sợi dây này, màu sắc đã cũ rồi, tại sao nàng vẫn dùng?”

Trái tim ta quặn thắt.

Dây đeo kiếm này là Thuần Vu Vọng đích thân tháo từ thanh kiếm của mình xuống, đeo vào thanh Thừa Ảnh cho ta lên đường tới Ly Sơn năm ngoái. Ngay bản thân ta cũng không thể hiểu là vì sao, chỉ cảm thấy hoa văn của chiếc dây này trông rất thuận mắt, dùng nó suốt nửa năm trời, ta vẫn chưa hề thay đổi. Cho dù là giặt sạch, cũng không nhờ người khác làm.

Thế nhưng, ta nhớ rằng chưa hề nhắc đến lai lịch của sợi dây đeo kiếm này với bất cứ ai khác, còn ta lại là người yêu kiếm thường hay cầm bảo kiếm trong tay không để người khác cầm tới, thực sự không hiểu tại sao ngài lại chú ý tới điểm này.

Lúc này, ta chỉ bình thản nói “Ta rất thích kiểu dáng này, cho nên không muốn thay.”

Tư Đồ Lăng gật đầu, từ từ tháo dây đeo kiếm ra rồi nói “Quá cũ rồi, không hợp với thân phận của nàng. Nếu nàng thích, hôm nào bảo người giỏi

thêu thùa làm lại một cái khác tương tự. Cái này...”

Ngài quay sang gọi thị nữ rồi nói “Người đâu, mau xé sợi dây đeo này đi.”

Trái tim ta quặn thắt, không hề do dự lên tiếng ngăn lại “Không được xé.”

Thị nữ nhận lấy sợi dây, tỏ ra cực kỳ hoang mang. Ánh mắt của Tư Đồ Lăng đột nhiên sầm lại, sắc bén nhìn chăm chăm về phía ta. Ngài cũng chẳng hề quay đầu lại, lạnh lùng đưa lời dặn dò “Lập tức xé tan. Nếu không bản vương sẽ chặt đứt đôi tay của ngươi.”

Thị nữ này kinh hãi, vội vã liếc về phía ta, rồi cầm dây đeo kiểm tra ngoài.

Ta đưa tay ra, định ngăn cản, bắt gặp ánh mắt của Tư Đồ Lăng, đôi môi khẽ động, chẳng nói được lời nào. Ngài lạnh lùng nói “Nếu muốn giữ lại, nàng hãy cho ta một lý do để giữ lại nó.”

Ta nhìn ngài chăm chăm, không ngờ lại cảm nhận được nỗi hoang mang và... sợ hãi trong lòng mình. Trước mặt ngài ta vốn dĩ đã đánh mất hết mọi tôn nghiêm và kiêu ngạo của bản thân rồi. Từ trước đến nay ra vẫn luôn kính trọng ngài, nhưng lại phụ lòng ngài, thiếu nợ ngài, vào lúc gặp hoạn nạn, ta vẫn ích kỷ dựa dẫm vào ngài, thậm chí bội phản ngài...

Nói cho cùng ta cũng đã lựa chọn để bản thân mềm yếu đi, để cho ngài bảo vệ, tránh để những lúc nảy sinh mâu thuẫn, ngài lại thọc vào vết sẹo trong lòng, khiến ta chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Thế nhưng bảo vệ quá lâu, dần dần ta sẽ chui ra khỏi lớp bảo vệ của bản thân, chẳng thể nào chịu đựng được thêm chút phong ba bão táp nào nữa. Cố gắng hết sức muốn thở hắt hết những phiền muộn trong lòng ra ngoài, ta

suy ngẫm một hồi lâu, mới có thể hạ giọng nói vài chữ “Thứ đó... là đồ vật của ta...”

Lời chưa dứt, cả thân người đã bị ngài kéo về phía trước, dùng nụ hôn chặn miệng ta lại. Tấm rèm trước mặt lắc lư, phát phơ rồi trở nên mơ hồ. Cố gắng chớp mắt liên hồi, nhưng chỉ rõ ràng trong giây lát, sau đó càng thêm hỗn loạn.

Đau khổ xen lẫn vui sướng, ta dần mất đi những cảm giác khác. Ta để mặc cho vị sư huynh tôn kính bấy lâu nay dùng danh nghĩa phu quân xâm chiếm cơ thể, hai tay nắm chặt lấy y phục, cố gắng để những uất ức và nước mắt chảy ngược vào trong.

Thị nữ này vốn là thị nữ theo hầu cận mà ta mang từ Tần phủ sang, thế nhưng nghe lời ngài ra lệnh, cũng chỉ đành kính hãi bước đi. Ta vốn dĩ đường đường một Chiếu Hầu, vậy mà chẳng giữ lại nổi bất cứ đồ vật nào ta muốn giữ. Vì muốn bảo vệ Tần gia, bảo vệ bản thân, ta đã nhẫn nhục cầu sinh đến mức độ này, rốt cuộc có đáng hay không?

Ngày hôm sau, đúng tiết trung thu, ngày rằm tháng tám.

Những vị quan khác đều mặc y phục chỉnh tề, đẹp đẽ, vội vào hoàng cung dự yến tiệc, còn một đội binh mã của Tần gia lại cầm đao kiếm oai nghiêm bê theo bốn cỗ quan tài, hùng hồn tiến về phủ đệ của Du Thừa tướng.

Ta ngồi trên chiếc kiệu được giăng rèm kín đáo, lạnh lùng nhìn những người đi đường nhìn về phía mình bằng ánh mắt hiếu kì mà kính hãi, rồi hỏi Thẩm Tiểu Phong đang đi bên cạnh ta “Đã chuẩn bị hết cả chưa?”

Thẩm Tiểu Phong liền đáp “Thuộc hạ đã chuẩn bị đầy đủ hết cả rồi. Có điều lúc thuộc hạ nói với Nhị công tử, ngài nói Đại Nhuế chúng ta chưa hề thiết lập hình phạt như vậy”

Ta liền dựa người vào sau ghế, từ từ lên tiếng “Nếu chưa có thì sẽ bắt đầu có từ chỗ chúng ta.”

Thẩm Tiểu Phong há miệng, sau cùng chẳng dám nói thêm gì nữa. Ta nghi hoặc trong lòng nàng ấy vẫn cứ nghiêng về phía Tư Đồ Vĩnh, không muốn ta gây ra chuyện vào dịp lễ lớn như yến tiệc trong cung, khiến cho Tư Đồ Vĩnh phải khó xử. Ta nhìn vào những cỗ quan tài trước mặt rồi từ từ lên tiếng “Huống hồ, đây chính là kết quả mà Du Thừa tướng đã tự mình lựa chọn trước kia, chẳng thể nào mà trách cứ ai được.”

Thẩm Tiểu Phong bắt đầu cảm thấy nghi hoặc. Còn trong mắt ta lúc này chính là cảnh máu tươi be bét sau khi ta kí nhận khẩu cung. Một đứa bé sơ sinh bé nhỏ, khuôn mặt còn bé tí, đỏ hỏn, mềm mại mà tốt đẹp như vậy lại bị người ta xé hai bên đùi...

Ta khề khàng lên tiếng “Tiểu Phong, ngươi có tin không, trên thế gian này thực sự có những chuyện luân hồi báo ứng? Vận mệnh đã định sẵn tên Du Cánh Minh đó sẽ không được chết tử tế, bàn tay ta đã nhuộm đầy máu tươi, có lẽ cũng chẳng thể nào được kết quả an lành.”

Thẩm Tiểu Phong liền đưa lời khuyên ngăn “Tướng quân đã suy nghĩ quá nhiều rồi đó. Cầm quân đánh trận đích thực là người mang sát khí nặng nề, thế nhưng tất cả cũng là vì bảo vệ gia đình, đất nước, để tránh bách tính phải gặp nhiều nạn kiếp hơn thôi. Nếu tướng quân cảm thấy bất an, từ giờ chúng ta ít gây ra sát nghiệp là được. Chẳng phải nhà Phật vẫn có câu, buông hạ đầu đao, lập địa thành phật sao? Gia đình chúng ta cũng đã xây dựng rất nhiều miếu tự, tất cả những người chết đi đều được siêu độ, để tích phúc đức cho người còn sống, chẳng biết được còn bao nhiêu thù oán chẳng thể hóa giải được nữa? Nghe nói, trước kia tướng quân quay về Bắc Đô, thường hay tới miếu tự bái phật, năm nay thậm chí người còn chưa tới thắp hương ở Ninh Thọ tự lấy một lần.”

Ta liền cười rồi hỏi nàng “Lần trước nghe người nhắc đến diễn cố Ngũ Tử Tư báo thù, Thân công sang khóc lóc cầu xin triều đình nước Tần, vậy người có biết được trước đó lúc Thân công đến khuyên Ngũ Tử Tư từ bỏ oán thù, Ngũ Tử Tư đã trả lời thế nào không?”

Thẩm Tiểu Quân lặng người, mãi lúc sau mới nói “Ta đã ở tuổi xế chiều, thế nhưng trong lúc chạy nạn, Ngũ Tử Tư ta đã gặp được người bạn tốt là Thân Bao Tư. Lúc này gặp lại nhau mà cảm thấy cảm xúc đan xen, đã cách xa lí tưởng, mục tiêu của ta quá xa rồi.”

Ta gật đầu nói “Nha đầu giỏi quá, nói cho cùng cũng đã được Nhị ca ta dạy dỗ đàng hoàng, quả nhiên học vấn uyên thâm.”

Thẩm Tiểu Phong tỏ ra thấp thỏm, vịn vào tay kiệu rồi thì thầm nói “Tướng quân, người còn trẻ tuổi thế này, tiền đồ còn rộng lớn lắm, tại sao lại nói những lời chán nản, nhụt chí như vậy?”

Ta không đáp lại, nắm chặt thanh Thừa Ảnh, lặng lẽ nhắm mắt dưỡng thần. Đuôi kiếm trống không, chẳng còn sợi dây treo nữa rồi.

Tại phủ họ Du, đám binh mã Tần gia bao vây chặt chẽ quanh đây nghe lệnh của Tần Triết, đều đã thay sang y phục phát tang, xếp hàng chỉnh tề. Từ xa nhìn thấy quan tài được khiêng tới, tất cả đều quỳ gối theo đúng lễ tiết trong quân.

Đợi đến khi bước vào trong phần sân rộng trong phủ, ta đã nghe thấy tiếng nghẹn ngào khóc lóc, đau đớn mà chẳng dám hét to, cùng tiếng những thanh củi âm ỉ bốc cháy.

Tất cả người trên kẻ dưới trong phủ họ Du, bao gồm cả nô bộc, tì nữ, tổng cộng là một trăm tám mươi khẩu, tất cả đều bị trói tay chân đứng gọn một bên. Đương nhiên những kẻ xếp hàng đầu chính là bọn thân thích của Du Cánh Minh. Phu nhân của hắn đã qua đời từ sớm, nhưng mẫu thân vẫn

còn sống, ngoài ra còn thêm ba đứa con trai, con dâu, sáu, bảy đứa cháu, đứa bé nhất cũng mới được tám, chín tuổi.

Tính đến lúc này phủ họ Du đã bị bao vây hơn ba tháng trời, thiếu tiếp tế, ăn uống không đủ chất, tất cả mọi người đều tiêu tụy, thể nhưng đám chủ nhân này vẫn cứ ăn mặc chỉnh tề. Xem ra Du Cánh Minh đối xử với các thuộc hạ khá là nhân hậu, vào lúc gặp nạn, không ngờ vẫn có những thị vệ, nô bộc hết lòng hết dạ trung thành vì chủ.

Bốn cỗ quan tài được xếp gọn gàng trước sân, đối diện đúng với một chiếc đỉnh đựng nước sôi sùng sục. Đó giống như một chiếc bát lớn trông rỗng, đang chờ được đặt những tế phẩm đặc biệt lên trên.

Vết thương trên chân ta đã hồi phục tương đối. Theo lời dặn của đạo trưởng Vệ Huyền nói, nếu bước đi chậm rãi, mọi người không hề phát hiện, thể nhưng chỉ cần đi nhanh đôi chút, lập tức có thể nhìn ta một chân đã tập tễnh. Không ngờ ta thực sự trở thành một Vương phi què. Chẳng biết tịnh dưỡng thêm một thời gian nữa, liệu có thể phục hồi thêm được hay không?

Sai người khiêng kiệu lại gần chỗ bọn chúng, ta vịn tay Thẩm Tiểu Phong, từ từ bước xuống kiệu, chống nạng, từ từ ngồi lên chiếc bàn đặt gần đó.

Du Cánh Minh đã bị trói chặt hai tay phía trước, nhưng vẫn mặc bộ y phục dành cho quan Nhất phẩm, đeo trâm ngọc màu tím, ngoài mặt vẫn tỏ ra oai phong, chỉ có điều y phục đã nhăn nhúm đi nhiều.

Ta bật cười rồi nói “Nhiều ngày không gặp, Du Thừa tướng vẫn oai phong như trước kia, xem ra các huynh đệ trong quân đội Tần gia đã đối đãi không tệ với ngài.”

Du Cánh Minh trừng mắt nhìn về phía ta, sau đó lại nhìn xuống chân ta rồi than thở “Ta chỉ hận lúc đó quá đổi nhân từ, nếu như ta cắt rời hẳn hai

chân của Tần tướng quân đi, không biết lúc này liệu còn có thể nghênh ngang được thế này hay không?”

Các tướng sĩ xung quanh nhìn về bốn cỗ quan tài kia, đều tỏ ra bi thương, chua xót, khi nghe thấy lời nói của hắn, không ngừng lên tiếng chửi rủa. Viên lính áp giải hắn quát lên một tiếng, đưa chân đạp mạnh khiến hắn quỳ sụp xuống trước mặt ta.

Còn hắn vẫn chưa hết khoa trương, không ngừng vùng vẫy định đứng lên, quát lớn “Tân Đế đăng cơ, vẫn còn chưa phế chức vụ của bản Thừa tướng, người đối xử với bản Thừa tướng vô lễ như vậy, chính là không tôn trọng pháp luật của Đại Nhuế hiện nay, vô lễ với Đương kim Hoàng thượng.”

Ta cười đáp “Bây giờ người còn dám nhắc đến pháp luật Đại Nhuế trước mặt ta sao? Lúc người muốn tra tấn ép cung, dùng con cháu trong nhà ép ta phải thừa nhận bản cung khai đó, thì pháp luật Đại Nhuế ở đâu hả?”

Du Cánh Nhiên liền nói “Dù cho thế nào đi nữa, hiện nay ta vẫn là Thừa tướng Nhất phẩm của Đại Nhuế, mang quan phục trên người. Kể từ khi khai quốc tới nay, đã có quy định không dùng hình với quân chức từ Đại phu trở lên, người dám vô lễ với bản thừa tướng ngay trước mặt đám đông, không sợ mạo phạm đến uy danh của Đương kim Hoàng thượng hay sao?”

Ta liền bê ly trà đặt trên bàn lên, nhìn vào mấy lá trà rồi gật đầu nói “Quả nhiên là một kẻ ăn nói sắc sảo, biết cách biện giải, cãi lí cho bản thân. Thế nhưng bản hầu xuất thân từ võ tướng, chỉ là một kẻ thô lỗ, không biết những điều này, cũng chẳng cần phải truy xét quá nhiều. Tại sao lại không được dụng hình với một tên hạ đẳng chỉ dựa vào cái miệng mà trèo lên chức vụ ngày nay như người, lại còn dùng hình với đời sau của gia đình trung liệt nhiều đời hy sinh sa trường bảo vệ quốc gia chứ? Còn về việc có mạo phạm đến Hoàng thượng hay không, tất cả đều do Hoàng thượng quyết định, không phải để người, một tên loạn thần tặc tử mưu đồ bất chính, muốn nói

gì là được. Huống hồ, Tần mỗ hôm nay hành sự, không hề liên quan tới quốc pháp, chỉ mời Du Thừa tướng thực hiện lời thề của người vào ngày đó mà thôi.”

Sắc mặt Du Cánh Minh nhanh chóng biến sắc, lắp bắp lên tiếng “Lời... lời thề gì chứ?” Nói xong, hắn đã đưa mắt nhìn vào chiếc đỉnh khổng lồ đang đun nước sôi sùng sục trước mặt.

Ta cầm ly trà trong tay, nheo mắt lại rồi nói “Lẽ nào Du Thừa tướng đã quên rồi? Ngày hôm đó khi ở trong ngục, người đã từng lập lời thề trước mặt huynh đệ chúng ta, chỉ cần ta thừa nhận tội danh thông địch mại quốc, người sẽ giữ lại tính mạng cho đứa cháu trai mới vừa ra đời của ta. Nếu không, Tần gia chúng ta sẽ lược chín tất cả mọi người trong Du gia... Du thừa tướng nhanh quên, vậy thì ta nghĩ đứa cháu bé nhỏ chết đi không còn xương cốt của ta lại chẳng dám quên đâu.”

Cả người Du Cánh Minh run lên bần bật, nhưng vẫn cười nói “Mọi việc mà bản Thừa tướng làm đều phụng mệnh theo chủ ý của Hoàng hậu nương nương. Dù ta muốn giữ mạng cho đứa trẻ đó, Hoàng hậu nương nương không chịu, thì bản tướng cũng chẳng làm gì được.”

Hắn rất thông minh, biết được sau khi đăng cơ, Tư Đồ Vĩnh vẫn luôn ra sức bảo vệ cho Hoàng hậu Đoan Mộc, cho nên lúc này liền lôi ngay Hoàng hậu Đoan Mộc vào việc này.

Ta cười nhạt nói “Bản hầu không biết Hoàng hậu nương nương có chỉ ý gì không, chỉ biết Du Thừa tướng chẳng những không thực hiện lời thề, ngược lại còn giết chết cốt nhục bé nhỏ của Tần gia ngay trước mặt chúng ta... Du Thừa tướng, nếu đã làm trái lời thề, thì đại trượng phu dám làm dám chịu, hà tất phải lôi kẻ khác vào nữa? Chuẩn bị vào nôi đi.”

Đưa mắt liếc qua phía sau lưng của hắn, ta liền hỏi “Lũ các người ai muốn đi trước?”

Sắc mặt Du Cánh Minh trắng cắt không còn giọt máu nào, lớn tiếng hét lên “Tần Văn, ngươi đừng hiếp người quá đáng.”

Ta thôi ly trà rồi nhấp một ngụm, chẳng buồn ngược mắt lên nói “Bắt đầu làm từ con trai trưởng của hần đi.”

Bên tai đã vang lên tiếng khóc nức nở, thế nhưng trong tiếng khóc lóc, chửi rủa kia bỗng vang lên một tiếng hét chấn động trời đất, nghe mà đứt lòng đứt ruột, sau đó, tất cả đột nhiên trở lại im lặng.

Ta từ từ đặt ly trà xuống, đưa mắt liếc qua đám người đó rồi từ từ hỏi tiếp “Người tiếp theo, đến lượt ai đây?”

Tiếng khóc lóc huyên náo đã hoàn toàn biến mất, đám người trước mặt đều im lặng như tờ, rất nhiều người lặn đùng bất tỉnh.

Ta bình thản lên tiếng “Oan có đầu, nợ có chủ. Du Thừa tướng chỉ lấy người nhà họ Du ra thề, tất cả các tùy tùng, nô bộc đều có cách xử lý khác, hoặc là lưu đày, hoặc là bán vào lầu xanh, điều này bản hầu sẽ không can thiệp. Không muốn ở lại nơi này tiến nót đám công tử, tiểu thư của các người đoạn đường sau cùng, thì có thể quay về hậu viện.”

Không cần phải thúc ép, Du Cánh Minh đã nằm vật xuống mặt đất, y phục ướt đầm, run run chỉ tay về phía ta rồi nói “Ngươi... ngươi còn ác độc hơn rắn rết... đồ phụ...”

Ta đâu thể để hần nói trước đám đông rằng ta là thân nữ nhi, giờ tay hất trà thẳng vào mặt hần, rồi cắt ngang lời “Nếu Du Thừa tướng muốn ném trái mùi vị này, thì cũng nên cho hần toại nguyện một lần.”

Thế là có người liền múc một muôi nước sôi, đổ thẳng vào miệng hần. Hần lập tức kêu lên thảm thiết... Rồi nằm vật trên mặt đất, thút thít bật

khóc mà không nói được lời nào nữa.

Ta liền than “Du Thừa tướng, mới có chút hình phạt nhỏ nhoi này mà người đã không chịu nổi? Ngày đó lúc người dùng hình với ta, mỗi ngày có đều tám, đến mười loại hình cụ cơ mà, có loại nào không ác độc hơn hình phạt này chứ? Có hình phạt nào mà không khiến người ta muốn sống không được, muốn chết không xong? Ta đã chém đầu bọn Nhu Nhiên vô số, cho dù rơi vào tay bọn giặc Nhu Nhiên, chưa chắc đã bị đối xử tàn ác như người đầu. Người đừng có oán trách bản hầu, gieo nhân nào thì gặt quả đấy. Đám tướng sĩ chúng ta bọn ba sinh tử ngoài trận mạc, là vì muốn giữ cho biên cương bình an, thịnh vượng, quốc gia hòa bình, biết bao năm xương máu vất vả, li tán người thân, biết bao người nằm lại biên cương, biết bao lần nhìn các chiến hữu thân thiết nhất chết oan nơi đất khách quê người... Đến sau cùng không thể chết ngoài sa trường, da ngựa bọc thây, lại hàm oan chết nhục, bị kẻ tiểu nhân hãm hại, đó mới gọi là chết không thể nhắm mắt.”

Các tướng sỹ trong quân đội Tần gia theo ta nhiều năm lúc này đã chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, chẳng chờ ta nói hết, ai nấy đều căm hận vô cùng, trợn trừng mắt nhìn đám thân nhân của Du Cánh Minh, đôi mắt ửng đỏ toát ra đầy sát khí đáng sợ.

Ta mỉm cười rồi bình thản nói tiếp “Người tiếp theo, đến lượt con dâu trưởng hay là cháu đích tôn đây?”

Lời nói vừa dứt, ta đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, chính là con dâu trưởng cùng cháu đích tôn của Du Cánh Minh cùng lúc bị ném vào trong nước sôi.

Trong đám người hầu vốn dĩ đã đứng chăng vững của Du Cánh Minh, có người đã phát hiện lên tiếng thét đầy suy sụp, run rẩy bước ra ngoài, rồi chạy thục mạng ra hậu viện như thế vừa nhìn thấy quỷ.

Một hành động thôi đã khiến hầu hết mọi người đều phát điên. Những người ngất lịm dưới mặt đất giờ như thể có sức lực vùng vẫy đứng dậy, hét lớn rồi chạy về hậu viện. Nơi này giờ đã biến thành địa ngục. Còn ta đương nhiên là đáng sợ hơn cả Diêm Vương.

Đám người hầu bị trói hai tay lần lượt chạy trốn ra hậu viện, ngoại trừ mấy người đã hôn mê bất tỉnh, lúc này chỉ còn lại bảy, tám tùy tùng thân cận nhận nhiều ân huệ của Du gia, vẫn đứng đó do dự bất quyết.

Lại có một người chạy đi, nhưng là chập choạng đến trước mặt Du Cánh Minh rồi hét “Tướng gia, tướng gia, tiểu nhân thật có lỗi, thật có lỗi với ngài.”

Hắn quay người bỏ đi, dường như cũng muốn trốn ra hậu viện, thế nhưng lúc đứng cách chỗ ta tầm khoảng năm thước, liền hét lớn một tiếng, nhanh chóng giật tung dây trói trên tay, giờ thanh kiếm vừa lấy trong ống tay áo ra đâm về phía ta. Ta đưa tay phải lên, rút kiếm Thừa Ảnh ra khỏi vỏ xuất chiêu như điện.

Máu tươi tung tóe bắn ra tứ phía, thân hình cao lớn của người đó bay đi rồi rơi mạnh xuống mặt đất, nằm im bất động. Một kiếm cắt hầu, không hề để lại chút đường lui nào cả. Xung quanh lại im lặng một hồi, rồi gào hét đau đớn.

Ta thu kiếm lại, phỉn nhẹ mấy chấm máu đỏ trên y phục phát tang rồi than dài “Nói cho cùng thương thế vẫn chưa hồi phục hẳn, không ngờ lại để máu bắn của tên ti tiện này vấy lên y phục, để cho các huynh đệ cười chê rồi.”

Đám người hầu còn lại của Du Cánh Minh đã đi hết chẳng còn một ai. Chỉ còn tiếng khóc của thiếu nữ, kể từ khi người dâu trưởng của Du Cánh Minh bị ném vào trong chiếc đỉnh chứa đầy nước sôi cho tới bây giờ, người thiếu nữ ấy vẫn không ngừng khóc lóc, mắng nhiếc “Ngươi là kẻ xấu. Kẻ

xấu. Kiếp này ta không báo được thù, kiếp sau ta sẽ lột da ngươi, ăn thịt ngươi...”

Ta nhìn về phía thiếu nữ tầm mười lăm, mười sáu đang khóc lóc như mưa kia rồi hỏi “Đây chính là cháu gái trưởng của Du Cánh Minh? Trông cũng rất là đáng yêu.”

Bên này đã có một hiệu úy bấm báo lại “Đây là người do phu nhân sinh ra.”

Ta lại nhìn thiếu nữ ấy rồi nói “Ngươi muốn báo thù?”

Toàn thân thiếu nữ đó run rẩy, nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng người, hét lớn về phía ta “Nếu ta có thể sống, nhất định sẽ biến ngày hôm nay của Du gia trở thành ngày mai của Tần gia.”

Ta vỗ tay rồi nói “Rất có ý chí. Đáng tiếc người của Tần gia hoặc là hy sinh vì nước, hoặc là bị tổ phụ của ngươi hãm hại mà chết đã chẳng còn lại mấy người nữa rồi. Ngươi muốn báo thù thì phải nhanh lên.”

Ta quay đầu sang dặn dò “Mau đưa ả vào quân doanh làm kĩ nữ. Nếu sau hai tháng ả vẫn còn sống, thì hãy cho ả được tự do, để ả nghĩ cách báo thù.”

Thiếu nữ này nghe vậy, đâm người xông về phía tướng sỹ gần nhất vừa khóc, vừa gào rồi nói “Ngươi là một tên cầm thú, một tên súc sinh, một tên vô sỉ...”

Ta lạnh lùng lên tiếng “Ngươi hãy hỏi ông nội ngươi thì biết ta xử lý ngươi như vậy là đã khoan dung lắm rồi. Những thân thích của những kẻ mưu đồ phản nghịch, không bị xử chết thì cũng bị bán vào lầu xanh, cả đời phải làm nô tì hoặc kĩ nữ, làm gì còn ngày ngóc đầu dậy chứ? Đến hai tháng mà ngươi cũng không vượt qua được, vậy mà còn dám nói đến chuyện báo

thù? Đừng nói là kiếp này, cho dù là kiếp sau, kiếp sau nữa, người cũng chẳng đủ tư cách để nói hai chữ đó.”

Thiếu nữ này khóc lớn, chỉ xong về phía chiếc đỉnh bốc khói nghi ngút rồi hét lớn “Phụ thân, mẫu thân... mẫu thân ơi...”

Ta liền hét “Mau lui đi”

Dường như nghe thấy có đứa bé gái nhỏ cũng đang thảng thốt gọi “Mẫu thân...”

Trái tim ta quặn thắt, cả người lâng lâng cảm xúc đón đau. Ai không phải là do cha sinh mẹ dưỡng chứ? Chỉ trách thiếu nữ này có một người tổ phụ lòng dạ độc ác như ta chứ?

May mắn là Tương Tư lúc này đang ở bên cạnh phụ thân của mình. Thuần Vu Vọng là một người dịu dàng, nhân hậu, hành động thận trọng, rất ít khi gây thù chuốc oán với người khác, lại thường xuyên ẩn dật chốn núi cao, tuyệt đối không bao giờ để cô bé phải nhìn thấy những chuyện xấu xa, ác độc như thế này.

Tiếng khóc lóc của thiếu nữ càng lúc càng xa, ta nắm chặt thanh Thừa Ảnh trong tay rồi nói “Tiếp tục. Bây giờ chắc đã đến lượt... con trai thứ của hấn.”

Tướng sỹ tuân mệnh, lại lôi đứa con trai thứ nhà họ Du còn đang nằm vật khóc trên đất lên. Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên. Gần như cùng lúc, phía sau lưng lại vang lên một tiếng kêu thất thanh, mềm mại mà non nớt, nghe vô cùng quen thuộc...

Tương Tư! Không phải ảo giác! Thế nhưng tại sao cô bé lại xuất hiện tại Đại Nhuế, xuất hiện tại Bắc Đô. Không thể nào tưởng tượng nổi! Tuyệt đối

không thể nào. Nhất định là ta đã nghe nhầm! Tay chân ta lạnh toát, không dám quay đầu lại nhìn.

Thẩm Tiểu Phong căng thẳng đỡ lấy vai ta rồi hoang mang lên tiếng “Bọn họ... tại sao bọn họ lại tới đây?”

Bọn họ?

Gần như là đồng thời, phía sau lại truyền lại tiếng thét không còn giấu được nỗi đau đớn thất vọng của Thuần Vu Vọng “Tần Văn, nàng đang làm gì thế?”

Ta hít một hơi thật sâu, nắm chắc thanh Thừa Ảnh rồi đứng dậy, quay người lại. Thực sự là bọn họ.

Thuần Vu Vọng mặc trên người bộ y phục bằng gấm màu tím, đeo thắt lưng ngọc, theo đúng trang phục thân vương cao quý và tuyệt đẹp của Nam Lương, các thị nữ, tùy tùng đi theo phía sau đều ăn mặc tươm tất, chỉnh tề, vô cùng oai phong.

Tương Tư mặc một bộ y phục màu trắng với lông vũ mềm mại, đang hôn mê bất tỉnh nằm trong vòng tay của Ôn Hương. Lẽ nào... cô bé nhìn thấy cảnh người sống bị luộc chính khi này, sợ quá nên ngất lịm đi?

Ta định thần lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng cắt của Thuần Vu Vọng rồi từ từ lên tiếng “Chân Vương Nam Lương? Thực đúng là khách quý hiếm gặp, tại sao lúc này ngài lại đến Bắc Đô thế?”

Thuần Vu Vọng dường như đang vô cùng tức giận, im lặng một hồi mới lạnh lùng bật cười nói “Tần tướng quân, nàng đừng nói với ta rằng, nàng hoàn toàn không biết việc ta tới Đại Nhuế đây.”

Trong lời nói này chất chứa đầy niềm oán hận, trách móc.

Phía sau, Tần Triết lặng lẽ bước lại gần, đưa lời nhắc nhở “Tướng quân, lẽ nào ngài đã quên rồi sao? Sứ giả Nam Lương sang đây nghị hòa, người được phái đi chính là Chấn Vương. Ngài ấy đến Bắc Đô cũng đã được bốn, năm ngày rồi.”

Ta chết lặng người đi. Mỗi ngày, mọi người đều đưa mật hàm liên quan đến triều chính vào trong phủ, thế nhưng mấy tháng nay ta mang trọng thương trong người, tinh thần suy sụp, ở trong phủ Định Vương không rời một bước, nên cũng chẳng thêm quan tâm đến mọi động tĩnh trong triều đình nữa. Ta lảng máng nhớ đến chuyện nghị hòa, nhưng không biết rằng người tới đây chính là Thuần Vu Vọng.

Đường trần tục, mộng xa vời biết tìm nơi nào

Trước cửa vẫn luôn có tùy tùng tâm phúc của Tần gia canh giữ, đa phần đều là tướng cũ trong quân đội, hoàn toàn không biết mặt Chấn Vương, cho dù là thân vương của Đại Nhuế tới đây, không thông báo trước không thể nào cho ra vào tự do vậy được.

Nhìn phục trang sang trọng của ngài, ta liền nói “Hoàng thượng chúng ta không hề mời Chấn Vương Điện hạ tới tham dự buổi yến tiệc hôm nay sao? Đoán chắc lúc này yến tiệc đã bắt đầu rồi.”

Đôi mắt đen láy, cô quạnh của Thuần Vu Vọng đột nhiên rùng rục lửa hận. Ngài nhìn ta chằm chằm rồi nói “Bản vương nghe nói Tần tướng quân đây gần đây lập nhiều công trạng lớn, càng lúc càng anh dũng, oai phong hơn người, đang định tới bái kiến, không ngờ lại không nhập phủ được. Hôm nay tới dự yến tiệc, Hoàng thượng quý quốc có nói, nếu muốn thấy oai phong của Tần tướng quân, lúc này tới phủ họ Du sẽ vô cùng thích hợp. Thì ra oai phong của Tần tướng quân đã thiết lập bằng cách lược người còn sống như vậy.”

Tư Đồ Vĩnh!

Ngài ấy càng lúc càng thêm lợi hại, biết rõ không thể ngăn cản được ta ra tay với nhà họ Du, liền dẫn dụ Thuần Vu Vọng tới đây. Các tướng sỹ ngoài cửa có to gan đến mấy, cũng chẳng dám ngăn cản một Chấn Vương Điện hạ đang cầm trong tay thánh chỉ tới.

Ta cảm thấy vô cùng ảo não, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng như băng, bình thản lên tiếng “Tần Văn xưa nay ác độc, không muốn làm kinh động đến Chấn Vương Điện hạ cùng tiểu quận chúa, đã khiến Chấn Vương Điện hạ phải thất vọng rồi. Chỉ là bây giờ tại hạ còn chưa báo xong oán thù, không thể nào nói chuyện cùng ngài được, xin ngài lượng thứ.”

Thuần Vu Vọng không ngờ ta lại thẳng thắn đuổi khách như vậy, khuôn mặt vốn dĩ trắng nhợt đột nhiên chuyển sang đỏ ửng, nhìn ta chằm chằm bằng đôi mắt lạnh lùng, lồng ngực phập phồng một cách đáng sợ.

Ngài đương nhiên cảm thấy oán thán, phần nộ, căm hận và thất vọng, thế nhưng ta còn chẳng lo được cho bản thân thì làm sao có thể lo lắng cho nỗi oán hận và phần nộ của người khác chứ? Huống hồ, ngài và ta... thực sự đã chẳng còn chút liên quan nào nữa rồi.

Một trận gió trắng, một đêm ân ái, đã bị cơn gió vô tình cuốn đi, đánh tan từ lâu rồi. Kể từ nay, ta chẳng còn dám mơ tưởng hảo huyền như vậy nữa.

Đang định gơ tay hạ lệnh, Du Cánh Minh đột nhiên xông tới, ôm lấy đôi chân của ta, ra sức đập đầu, run rẩy phát ra những tiếng kêu lèm nhèm khó hiểu “Tần tướng quân, Tần đại nhân, Chiêu Hầu đại nhân, đây là lỗi của ta, là ta vô sỉ, bỉ ổi, thủ đoạn độc ác, không bằng loài heo chó. Xin Tần tướng quân hãy luộc ta đi. Ngài muốn luộc, chiên, thiêu đốt, tất cả đều được, xin tướng quân hãy thả mấy đứa nhỏ ra, bọn chúng đều là kẻ vô tội, đều ngây thơ vô tội.”

Ta cười nhạt rồi nói “Chỉ có con trẻ nhà họ Du của ngươi là ngây thơ vô tội, còn người khác thì đáng đời hay sao? Đứa cháu trai của Tần gia chúng ta sau khi trưởng thành có thể bảo vệ đất nước, diệt trừ bọn man di, tha mạng cho một mình nó có thể cứu được trăm ngàn người, còn con cháu nhà ngươi giữ lại để làm gì. Để học theo tính xấu của ngươi hãm hại trung lương hay sao?”

Đám thân bình tùy tùng theo ta đã xông tới lập tức, kéo Du Cánh Minh ra, tiện thể cũng nhét luôn giẻ vào cái miệng của hắn, chỉ còn nghe thấy hắn ú ớ nhưng không rõ là nói những gì.

Ta không muốn nhìn thấy khuôn mặt bỉ ổi xấu xa của hắn nữa, liền liếc mắt nhìn về phía đám thân thích của Du gia đang quỳ tên đất, rồi chỉ về phía người con dâu thứ, còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe thấy tiếng nói ghen ngào của đứa bé trai rúc trong lòng nàng ta vang lên “Đừng giết chết mẫu thân ta, đừng giết chết mẫu thân ta, hu hu...”

Tuy rằng đó là một đứa bé trai, thế nhưng giọng nói vẫn ngô nghê, nghe ra cũng có mấy phần tương tự với Tương Tư.

Do dự một hồi, Thuần Vu Vọng đột nhiên lên tiếng “Liệu Tần tướng quân có cho bản vương nói một câu được không?”

Ta quay sang, nhìn ngài bằng ánh mắt lạnh như băng. Còn ngài đã điều chỉnh lại sắc mặt như mọi khi, quay đầu nhìn về phía Tương Tư đã ngất lịm trong vòng tay của Ôn Hương, dịu dàng lên tiếng “Tướng quân muốn báo mối huyết hải thâm thù bản vương đương nhiên là không dám ngăn cản. Chỉ là dù oán thù đó có sâu sắc tới đâu, thế nhưng có thể đừng chuốc lên đầu những kẻ thân thích. Tên họ Du kia đích thực là không bằng loài heo chó, thế nhưng ngài không phải. Hắn làm những chuyện không bằng loài heo chó, nên đã báo ứng lên chính con cháu của mình, ngài báo thù kiểu này, không sợ cũng gieo họa lên con cái của mình hay sao?”

Ta bất giác quay đầu nhìn về phía Tương Tư. Cô bé vẫn còn đang hôn mê, tỉnh lại chắc sẽ không sao hết, chỉ là khuôn mặt trắng nhợt, đôi mày nhíu lại thể hiện rõ vẻ kinh hoàng, hoảng hốt. Tương Tư đã bị chính người mẫu thân là ta dọa cho kinh hoàng mà ngất đi. Cho dù con đẻ hay con nuôi, cô bé cũng chính là đứa trẻ duy nhất gọi ta là mẫu thân. Trái tim ta đột nhiên mềm lại.

Ta liền hạ bàn tay đang chỉ về phía con dâu thứ nhà họ Du rồi khẽ lên tiếng “Hồi phủ.”

“Tuân lệnh.”

Thẩm Tiểu Phong thở phào một tiếng, vẫy tay cho người đưa kiệu lại gần, đỡ ta chống nạng rồi từ từ bước tới.

Thuần Vu Vọng không biết từ khi nào đã bước tới trước mặt của ta rồi đau đón lên tiếng “Chân của nàng...”

Ta bắt giác ngược mắt lên, vừa hay bắt gặp đôi mắt của ngài. Đôi mắt ấy chưa đựng đầy vẻ thương xót và đau đón, nhanh chóng khiến trái tim ta quặn thắt, không ngừng run rẩy. Ta hoàn toàn không biết ngài đã tới đây, thế nhưng ta biết ngài tới đây đích thực là vì ta.

Thực lực của hai nước tương đương, Tư Đồ Vĩnh và tiên Đế đều có tính cách ôn hòa, nhân hậu, lại tiếp vị chưa lâu, nếu không phải Nam Lương động thủ trước, ngài tuyệt đối không bao giờ chủ động khuấy động chiến tranh ở biên giới với Nam Lương. Nam Lương thực sự chẳng cần thiết phải phái một hoàng đế oai nghiêm này sang tận Bắc Đô để bàn chuyện nghị hòa, hướng hồ, người hoàng đế này lại là một Vương gia thanh nhàn, nổi tiếng không tham gia vào việc triều chính.

Ta không hiểu được ngài nắm được bao nhiêu tin tức về trận biến động trong triều đình Đại Nhuế vào ba tháng trước, thế nhưng ít nhất ngài cũng biết rằng, ta đã có một thân phận khác nữa, Định Vương Phi, chính là thê tử của Định Vương, Tư Đồ Lăng.

Ta lặng lẽ chuyển ánh mắt đi chỗ khác, rồi bước lên kiệu.

Trái tim đau nhói, vết thương trên đùi lại tái phát, khiến ta run rẩy toàn thân, suýt nữa là ngã.

Thẩm Tiểu Phong đỡ lấy ta rồi nói “Tướng quân, hãy cẩn thận.”

Gần như cùng lúc, ngài đứng gần đó đã khẽ kinh hãi lên tiếng “Vãn Vãn”

Ta miễn cưỡng ngồi vững lại, đưa đôi tay run rẩy ấn lên vết thương ở chân, bất giác nhìn về phía ngài. Ngài đã bước lại gần, đang từ từ thu bàn tay lại. Ngài đã định tới đây đỡ lấy ta?

Sắc mặt ngài đã đỡ hơn rất nhiều so với lúc rời khỏi nơi này vào mấy tháng trước, chỉ là vẫn cứ gầy guộc, đôi mày cau chặt đầy phiền muộn.

Nhưng nhớ đầy ắp, lại cộng thêm mấy lần bị thương nặng dày vò trong một năm nay, không ngờ cũng đã để lại dấu vết năm tháng trên một con người thanh nhàn với cuộc sống thần tiên như ngài.

Còn ta thì sao? Ta cũng chẳng còn trẻ nữa. Thi thoảng soi gương, hình ảnh hiện lên là một người phụ nữ lạnh lùng, cô ngạo khiến ta càng nhìn càng thấy lạ lẫm. Một con người như ta, vẫn còn nét tương tự với một Doanh Doanh ngây thơ của nhiều năm trước sao? Ngài hà tất phải nhìn ta bằng ánh mắt đó?

Một ánh mắt chát đầy nỗi xót xa, thương tiếc, áy náy và cả bi thương... Ta thậm chí còn nhìn thấy cả ánh lệ ngấn trong đáy mắt ngài.

Đôi mắt ta cũng cay xè, chẳng thể nào nhẫn nhịn, nước mắt sắp sửa tuôn ra, ta hoang mang kéo tấm rèm trước mặt xuống, để ngăn cách giữa ta và ngài. Thân hình của ngài dần mờ màng sau tấm rèm trắng mỏng, thế nhưng hơi thở của ngài nghe sao mà rõ ràng và ấm áp đến vậy.

“Vãn Vãn”

Không nhin nổi, không nỡ xa, không can tâm. Lại còn cả niềm quyết tâm không chịu từ bỏ. Rốt cuộc ta đang làm gì chứ?

Ta nổi tiếng là cố chấp, thế nhưng lại dễ dàng từ bỏ báo thù chỉ vì vài ba câu khuyên ngăn của ngài. Ta đối xử lạnh lùng với mọi người, thế nhưng lại đau lòng, bi thương vì ngài. Ta từng bị người ta nghi ngờ câu kết với ngài thông địch mãi quốc, vậy mà vẫn không biết đường né tránh. Ta đã trở thành Định Vương phi, vậy mà vẫn cứ nhìn ngài bằng ánh mắt chan chứa tình cảm...

Còn ngài... Ngài không buông tay, ta cứ để mặc cho ngài như vậy sao?

Ta còn nhớ bảo kiếm đeo bên thắt lưng của ngài khi này có đeo một sợi dây, có cùng phong cách, hoa văn thêu thùa như chiếc ngài tặng ta trước đó...

Tư Đồ Lăng nhất định đã gặp ngài, đồng thời chú ý đến dây đeo kiếm của ngài, nên mới đoán được sợi dây đeo kiếm của ta từ đâu mà có. Bởi vậy, ta càng trân trọng sợi dây đeo đó, ngài lại càng tức giận, bực bội, lại càng muốn hủy diệt nó.

Giấc mộng hảo huyền. Nhiều năm trước cũng vậy, mà mấy tháng trước cũng vậy, tất cả đều như những giấc mộng vỡ nát, đáng lẽ nên để nó trôi theo mây gió từ lâu mới đúng.

Ta đã từ bỏ, làm sao có thể để lại cho ngài một mình theo đuổi giấc mộng hảo huyền như hoa trong gương, trăng dưới nước như thế?

Nếu ngài vẫn kiên trì, vậy ngài nhất định sẽ ở lại Đại Nhuế, ở lại một quốc gia với thế lực đơn mỏng, đối diện với một Tư Đồ Lăng quyền lực khuynh đảo triều cương, lạnh lùng, đáng sợ... Và cả lúc này, Tư Đồ Lăng sao có thể để cho ta tiếp tục ôm mối tình cảm với người khác chứ? Thuần Vu Vọng sẽ tan xương nát thịt, ngay cả Trương Tư cũng chẳng thoát nạn.

Nếu vận mệnh an bài phải có một người tan xương nát thịt, vậy thì người đó nhất định phải là ta. Không thể là Thuần Vu Vọng, không thể là Tương Tư mà chỉ có thể là ta.

Khi chiếc kiệu từ từ được khiêng lên, ta nắm chặt thanh Thừa Ảnh trong tay, hít một hơi thật sâu rồi lạnh lùng ra lệnh “Giết hết đi.”

Chiếc kiệu khựng lại. Thảm Tiểu Phong thất thanh lên tiếng “Tướng quân, người vừa nói cái gì?”

Ta từ từ lên tiếng “Giết chết Du Cánh Minh cùng tất cả thân thích, không được giữ lại dù chỉ một người.”

Bên ngoài tĩnh lặng một hồi lâu. Tiếp đó là tiếng khóc lóc gào thét, kêu than thảm thiết, hỗn loạn nao lòng. Quân lệnh như sơn, bọn họ nhất định sẽ chấp hành nhiệm vụ tới cùng, không một sai sót.

Chiếc kiệu lại được khiêng đi, từng bước tiến ra bên ngoài, ta vút hết mọi thù hận thân tình ra khỏi đầu mình. Ta chẳng nghe thấy Thuần Vu Vọng nói thêm một lời nào nữa. Cho dù chỉ là một lời khuyên giải, một tiếng trách mắng, hay là khê khàng gọi tên ta. Ngài nhất định vô cùng đau đớn, nhất định không thể hiểu nổi, thế nhưng ta cũng chẳng cần thiết phải giải thích cho ngài nghe nữa. Ta đã là Định Vương phi rồi.

Quay về Tần phủ, Tần Triệt đã ngồi bên ngoài Hoài Đức Đường từ lâu.

Ta xuống khỏi kiệu đi về phía Nhị ca rồi nói “Nhị ca, tại sao hôm nay huynh lại ra đây ngồi vậy? Trời lạnh rồi, gió lớn, cẩn thận không nhiễm lạnh đó.”

Vết thương ở chân của Nhị ca không nghiêm trọng như ta, lại tịnh dưỡng nhiều ngày rồi nên đã hồi phục lại nhiều. Chỉ là Tần gia gặp phải biến cố, Nhị ca lại tận mắt chứng kiến thô tử, con trai chết thảm, chuyện này có lẽ

ảnh hưởng mạnh mẽ đến tinh thần của Nhị ca. Hôm nay, Nhị ca chịu ra khỏi phòng ngủ để ngồi đợi ta ngoài đại đường, quả là việc hiếm thấy.

Nhị ca ngược mắt nhìn về phía đội ngũ trước mặt đang khiêng quan tài vào trong linh đường rồi hỏi “Mọi chuyện đều thuận lợi chứ?”

Ta gật đầu nói “Thuận lợi. Người nhà Đoan Mộc ngoài những kẻ đang trốn trong cung, tất cả đều đã chết cả rồi, nên đành để vậy thôi. Người nhà họ Du... đã bị muội giết sạch rồi. Mấy người Tiểu Cẩn coi như chết cũng được an lòng.”

Tần Triệt khẽ than một tiếng “Có báo thù hay không đều là chuyện thứ yếu, chỉ cần muội bình an là được rồi”

Ta biết Nhị ca ngồi đợi ngoài này chính là vì không an tâm về ta. Ta cố gắng ngồi xuống trước mặt Nhị ca, nắm lấy tay Nhị ca rồi cười nói “Muội đương nhiên là bình an rồi. Với địa vị và thực lực hiện nay của phủ Định Vương và Tần gia, ai dám động đến một sợi tóc của muội chứ?”

“Thật sao?” Nhị ca mỉm cười khổ sở rồi nói thêm “Tư Đồ Lăng từ nhỏ đối xử với muội vô cùng tốt, hiện nay lại đã thành phu thê, đoán chắc sẽ bảo vệ muội chu toàn. Thế nhưng muội dưỡng thương trong phủ Định Vương lâu như vậy, trông lại càng gầy guộc, yếu ớt, ngay cả tính cách cũng trở nên quyết liệt, cô độc hơn trước nhiều... Ngay đến người làm ca ca như ta cũng chẳng thể nào hiểu nổi. Ta không sợ người ngoài làm khó muội, ta chỉ sợ chính bản thân muội khiến mình đau khổ mà thôi.”

Ta cười đáp “Nhị ca, huynh đã suy nghĩ quá rồi. Chỉ là do đại phu đã dặn dò nhiều lần, ngoài vết thương trên chân, chứng đau đầu của muội tái phát, cần phải tĩnh tâm điều dưỡng, bởi vậy cho nên mới ít khi ra khỏi cửa... Xem ra muội đã sai rồi, quen bên ba vất vả bên ngoài, ở trong nhà quá lâu, ngược lại càng thêm ngột ngạt, buồn chán. Nếu Nhị ca lo lắng, sau này

muội sẽ thường tới đây thăm viếng. Muội cũng đã hồi phục khá khá, cũng bắt đầu phải xử lý chuyện công vụ tích lũy bấy lâu nay.”

Tần Triệt liền nói “Tinh dưỡng sức khỏe của muội mới là quan trọng nhất, không cần lo lắng chuyện công vụ. Mấy tháng nay tuy rằng ta không hề xuất phủ, thế nhưng cũng có nghe nói, Định Vương coi chuyện của Tần gia như chuyện của bản thân, ưu ái với quân đội Tần gia hơn là thuộc hạ của chính mình, nên chắc muội cũng không phải lo lắng quá đâu. Chỉ là lúc nào rảnh rồi thì quay về phủ ở vài hôm, muội ngoại trừ thân phận Định Vương phi thì vẫn còn là một Chiêu Hầu Nhất đẳng, là chủ nhân của Tần gia, bình thường có rất nhiều văn võ bá quan tới thăm viếng, muội mãi không lộ diện, nói cho cùng cũng không thỏa đáng.”

Ta nghe Nhị ca nói mà trái tim đột nhiên đập thành thịch, vội vã lên tiếng “Muội đương nhiên là phải quay về phủ ở rồi. Huống hồ, đã xử lý nhà họ Du rồi, ta cũng nên để cho mấy người Đại tẩu, Tiểu Cẩn... nhập thổ an lành thôi. Bọn họ... bọn họ dù gì cũng ra đi cùng nhau, đoán chắc dưới suối vàng cũng không cô đơn quá.”

Tần Triệt nắm chặt bàn tay ta rồi nói “Đúng... họ không hề cô đơn.”

Thế nhưng đôi mắt của Nhị ca đã ướt đẫm lệ nhòa.

Ta quay sang đưa lời dặn dò “Quay về bẩm với Định Vương hôm nay ta nghỉ lại trong Tần phủ, đón tiết trung thu cùng với Nhị ca. Ngoài ra còn phải chuẩn bị làm tang lễ, tạm thời sẽ chưa về vương phủ vội. Tiểu thư Tố Tố cũng nên đưa về đây, đợi khi nào ta quay về vương phủ thì sẽ theo ta sang đó sau.”

Tần Triệt than thở, đột nhiên giang tay ôm lấy ta rồi khẽ lên tiếng “Sống hay chết giờ chẳng quan trọng nữa, tiết trung thu này, cả nhà chúng ta vẫn có thể đoàn tụ bên nhau.”

Ta gạt đầu khóc thành tiếng rồi nói “Đúng vậy, cả nhà chúng ta... vẫn có thể đoàn tụ bên nhau.”

Đưa Tần Triệt quay về phòng, bảo Thẩm Tiểu Phong tận tình chăm sóc, còn bản thân ta tự đến thư phòng, sai người đi gọi Tần Triệt tới.

Tần Triệt một lúc rất lâu sau mới tới, nói “Có hai vị Đại thần trước kia được Du Cánh Minh cất nhắc đang tới đây than khóc kêu than, bọn thuộc hạ không biết phải xử lý thế nào, lại sợ tướng quân phải lo lắng, nên đã sai người hồi bẩm Định Vương. Định Vương ra lệnh nhốt vào đại lý tự thẩm vấn, xem rốt cuộc có hành động nào liên quan tới tội mưu phản đại nghịch hay không. Chính vì vậy cho nên mới tới chậm trễ như vậy?”

Ta cười nhạt nói “Nếu Du Cánh Minh bị oai, chẳng phải thành ra Đao Mộc Thanh Thành là người đã đi bình định phản tặc rồi sao?”

Tần Triệt đáp “Đúng là như vậy. Chẳng hiểu tại sao Hoàng thượng vẫn có ý muốn bảo vệ cho phe cánh của Hoàng hậu Đao Mộc. Hoàng hậu Đao Mộc đứng đằng sau sai khiến vậy mà chưa bị trừng trị, chỉ mỗi họ Du bị tiêu diệt thực sự khiến mọi người bất bình vô cùng.”

“Bất bình?” Ta bình thản lên tiếng “Trên thế gian này có bao nhiêu chuyện là công bằng chứ? Trong triều đình, còn nhắc gì đến hai chữ công bằng, bọn họ ngày đầu tiên làm quan sao?”

Tần Triệt cười đáp “Hiện nay Định Vương đã lên tiếng, có lẽ chức quan của bọn họ cũng sắp mất tiêu rồi.”

Định Vương...

Ta nắm bàn tay đang tay trên bàn, thản nhiên đưa lời, hỏi “Mấy tháng nay ta vẫn luôn ở trong phủ tịnh dưỡng, Định Vương có đối xử tốt với quân đội Tần gia không?”

Tần Triết liền đáp “Giao tình giữa Định Vương và Tần gia có ai mà không biết? Huống hồ hiện nay...”

Tần Triết nhìn ta bằng ánh mắt ám muội “Hiện nay đã là người một nhà rồi, đương nhiên sẽ càng tốt hơn trước. Trận bình loạn do họ Đaoan Mộc gây ra này, chúng ta cũng đã tổn thất gần hai ngàn người, thế nhưng lúc thu thập tàn binh của họ Đaoan Mộc, Định Vương đã giao cho thuộc hạ với Ôn Lương Thiệu năm ngàn người trong số tàn binh đó, tính ra chúng ta còn được lợi hơn trước. Chúng ta nộp danh sách phong thưởng lên, Định Vương nhanh chóng đưa thưởng xuống, thậm chí còn phong phú hơn đã hứa. Không ít huynh đệ phụ mẫu của các công thần cũng được phong thưởng cùng. Ngoại trừ phần thưởng riêng của Hoàng thượng, bản thân Định Vương cũng đã thưởng thêm rất nhiều cho các tướng lĩnh.”

“Nói như vậy, hiện nay danh tiếng của Định Vương trong quân đội chúng ta rất oai nghiêm?”

“Đúng vậy...” Cuối cùng Tần Triết đã nghe được ẩn ý bên trong những câu hỏi của ta, thân trọng nhìn lên rồi nói “Mọi người trong quân đều cho rằng, lời nói của Định Vương chính là ý của Chiếu Hầu, lĩnh thưởng của Định Vương, cũng chẳng khác gì được Chiếu Hầu ban thưởng. Tướng quân, có điều gì không ổn sao?”

“Chẳng có gì không ổn cả.” Ta bật cười “Gần đây, Định Vương có can thiệp vào việc điều động trong nội bộ quân đội Tần gia không?”

“Hoàn toàn không có điều động quá lớn. Một số chuyện công vụ nhỏ nhặt đều được chúng thuộc hạ bẩm lên Bộ binh. Theo lệ cũ thì phải bẩm báo lên tướng quân, thế nhưng tướng quân hiện đang dưỡng bệnh, cho nên, mỗi lần khi gửi bức mật hàm cho ngài, cũng chép nguyên một bản gửi sang cho Định Vương. Có hai lần, Định Vương đã đáp lại bức mật hàm đó,

chúng thuộc hạ làm theo đúng ý của Định Vương. Mới vài ngày trước, Định Vương đã ra lệnh cho đội quân đóng ở phía Bắc thay đổi.”

Quả nhiên không phải là những điều động quá lớn. Thế nhưng nói cho cùng cũng khiến cho quân đội Tần gia bắt đầu phục tùng theo lệnh điều động của ngài.

Ta liền nói “Trước đó, lúc Tần gia xảy ra chuyện, trong khoảng thời gian một tháng trời, Định Vương không hề hỏi han, trong quân có lời dị nghị gì, đàm tiếu nào không?”

Tần Triệt lặng người đi rồi nói “Lúc ban đầu thì có. Có điều sau đó mọi người đều nói Thái tử... à, Dương kim Hoàng thượng và Định Vương đã có ước định từ trước, hoàn toàn không muốn gây trận binh biến dẫn đến sinh linh đồ than, cho nên sẽ để Thái tử ra mặt võ về họ Doan Mộc rồi chăm sóc người Tần gia. Ai ngờ Thái tử lại bị giam lỏng, chẳng thể nào hòa hảo thêm nữa, Định Vương mới bị ép phải khởi binh. Ai ngờ đến sau cùng vẫn quá muộn, không những khiến cho Tần gia thương vong nặng nề mà ngay cả tướng quân cũng bị trọng thương.”

Tần Triệt do dự rồi hỏi tiếp “Lẽ nào... không phải như vậy sao?”

Ta không đáp lại, khẽ nhắc miếng ngọc đê giấy đập lên bàn, trầm ngâm một hồi mới nói “Chuyển cáo lại xuống chư tướng, từ nay trở đi, nếu Định Vương còn điều động binh phòng, vẫn phải tuân lệnh. Thế nhưng, trước khi điều động, nhất định phải phái người tới gặp mặt ta rồi bẩm báo, khi nào nhận được mật lệnh do ta đích thân viết mới được hành động.”

“Tuân lệnh.” Tần Triệt vâng theo, nhưng bắt đầu tỏ ra bất an “Tướng quân, Định Vương và nhà họ Tần, đến sau cùng... không thể tính là một nhà, đúng không?”

“Không thể tính là một nhà...” Ta mỉm cười khổ sở rồi nói “Làm sao lại không tính là một nhà? Tần gia... ta chẳng còn ai nữa rồi, ta nhập vào phủ Định Vương, quân đội Tần gia còn có thể đi đâu được nữa...”

Mấy đại tướng tâm phúc như bọn họ đều biết hết nội tình ta là Chiêu Hầu, là chủ tướng của Tần gia, nhưng cũng là Định Vương phi. Tần Cẩn đã chết, Tần Triệt bán thân bắt toại, thành thân năm năm rồi, khó khăn lắm mới có được một huyết mạch, sau cùng cũng bị hại chết. Cho dù tương lai vẫn còn con cháu nối dõi khác, đợi đến lúc trưởng thành, có trời mới biết lúc đó Đại Nhuế đã trở thành thiên hạ của ai rồi, lúc đó quân đội Tần gia liệu có còn là quân đội Tần gia hiện nay hay không?”

Cho dù có mối giao tình với Tần gia sâu đậm tới đâu, cũng chẳng có ai dám gửi niềm kì vọng vào một đứa cháu hoàn toàn chưa thể chào đời của Tần gia. Bọn họ chỉ có thể kì vọng vào ta, đồng thời theo sát bước chân của ta mà thôi.

Ta trở thành Định Vương phi, đội quân Tần gia mười lăm vạn binh sỹ cũng chính là của hồi môn xa xỉ nhất của ta. Ta lấy Định Vương làm phu quân, bọn chúng đều coi Định Vương là chủ tướng, tuân lệnh như với ta.

Huống hồ, hiện nay Định Vương thế lực to lớn, khiến cho các tướng sỹ trong quân đội Tần gia phải thay đổi cách nhìn, đứng dưới bóng cây thì mới mát mẻ, có ai mà không thuận nước đưa thuyền?

Ta lại hỏi Tần Triệt “Mấy ngày gần đây, trong triều có lời bàn tán nào về ta không?”

Tần Triệt liền đáp “Tướng quân tận sức phò trợ Hoàng thượng đăng cơ, có công với xã tắc, đương nhiên là ai ai cũng nói rằng tướng quân trung thành, chí nghĩa, Hơn nữa là...”

“Hơn nữa là sao?”

Tần Triết liếc nhìn sắc mặt của ta rồi khẽ lên tiếng “Hơn nữa, ai ai cũng biết rõ một điều, ngày đó Thái tử bị giam lỏng trong thâm cung, binh lực trong tay có hạn, nếu tướng quân ủng hộ Định Vương thì sẽ dễ dàng hơn so với Thái tử rất nhiều. Tướng quân có thể ép Định Vương phải rút lui khỏi trận chiến tranh giành ngôi vị Hoàng Đế, đủ để thấy lòng trung thành của ngài với Đương kim Hoàng thượng, cũng đủ để chứng minh Định Vương kính trọng tướng quân đến mức nào. Tuy rằng tướng quân xung bệnh không lộ diện, nhưng vẫn quyền khuynh triều chính, ai nấy đều phải nể sợ.”

Ta bật cười nói “Người ngoài kính ta, sợ ta, là bởi vì ta chính là chủ tướng của quân đội Tần gia, hay là vì Định Vương kính trọng, ưu ái với ta?”

Tần Triết lặng người đi rồi đáp “E là... vì cả hai lí do này. Người ngoài chắc cũng không đi phân định rõ ràng chuyện này đâu.”

Ta lại nhớ đến bốn cỗ quan tài ở trong linh đường, trái tim đau xót, khẽ khàng lên tiếng “Ừm, cũng đúng. Chẳng cần thiết phải phân biệt nhiều vậy... Ngươi hãy lui xuống đi.”

Tần Triết lui xuống, sắc mặt lúc này đã trắng nhợt. Có lẽ Tần Triết hiểu rằng, với tình trạng Tần gia hiện nay, quân đội Tần gia sớm muộn cũng có một ngày đổi thành họ khác. Cho dù ta có sinh con thì cũng mang họ Tư Đồ.

Một mình ngồi trong thư phòng một lúc lâu, đột nhiên gió lạnh ập tới, ngẩng mặt lên thì ra Tư Đồ Lăng đang bước vào trong. Ngài vừa cởi chiếc áo khoác sang trọng bên ngoài vừa hỏi “Tại sao nàng không châm đèn?”

Ta đứng dậy, mới nhận ra sắc trời đã tối, liền nói “Lúc này, ta vừa mới ngủ gật, không ngờ trời đã tối thế này rồi.”

Lúc này một thị nữ đã vội vã mang đèn vào trong, lại có người tới gần để thay y phục cho Tư Đồ Lăng, và bùng cả trà nóng.

Ta Đồ Lăng cũng chẳng uống trà, đưa đèn soi trước mặt ta rồi nói “Đang yên đang lành, nàng lại chạy tới thư phòng để ngủ gật làm gì? Buồn ngủ thì nên quay về giường mà nằm nghỉ, đừng có để bị làm lạnh. Hơn nữa, nàng cũng vất vả cả một ngày rồi, hai chân chắc cũng chẳng thể nào khá hơn được? Nhìn sắc mặt của nàng...”

Ngài lại lớn tiếng hỏi “Thái Nhi, Thái Nhi ngươi đã đi chuẩn bị thuốc cho Vương phi chưa?”

Thái Nhi chính là thị nữ của ta, thế nhưng bây giờ đã nghe lời ngài răn rắp “Hồi bẩm Vương gia, nô tì đã đun rồi, tỷ tỷ Tiểu Phong đích thân trông củi lửa, nói rằng chốc nữa sẽ mang tới.”

Định Vương trở thành người một nhà với Tần gia, lời nói của Định Vương cũng chính là ý định của Chiêu Hầu...

Ta mỉm cười khổ sở, vỗ nhẹ lên mu bàn tay ngài “Không sao đâu, ta vẫn còn rất khỏe. Lúc này ta còn gọi Tần Triết đến nói chuyện một lúc cơ.”

Tư Đồ Lăng ngồi xuống cạnh bên ta, mỉm cười nói “Nếu có dặn dò gì, người làm phu quân này có thể làm thay được, nhất định sẽ không kém cỏi hơn thuộc hạ của nàng đâu.”

Ta liếc mắt nhìn sang ngài, lại không nghĩ vậy, đáp “Ta nhớ đến bọn họ mà thôi, muốn nói chuyện cùng bọn họ, đồng thời cũng ôn lại những chuyện năm xưa cùng nhau hành quân trên đại mạc khắc nghiệt, giết địch vô số, chuyện này ngài cũng có thể làm thay được sao?”

“Ừm, không thể.” Ngài mỉm cười, cúi đầu xuống hôn lên môi ta rồi dịu dàng nói “Sau này nếu như lại phải xuất binh đánh giặc Nhu Nhiên, ta nhất

định sẽ bầu bạn cùng nàng.”

Ta khẽ nghiêng đầu, tránh nụ hôn kia, để nụ hôn của ngài chuyển lên khóe má, cúi đầu nói “Lăng, hiện nay ngài đã là Định Vương rồi, nói một câu đại nghịch bất đạo, hợp lực của Định Vương và Tần gia, địa vị của ngài cũng chẳng khác gì nhiếp chính vương trong triều, ngay cả Hoàng thượng cũng phải nhường ngài vài phần, làm sao có thể bôn ba sa trường giết địch như trước kia được nữa?”

Tư Đồ Lăng ôm ta vào lòng khẽ cất tiếng “Tại sao lại không thể? Ba năm, năm năm, mười năm nữa nếu lúc buồn chán muốn tìm người nói chuyện, ta có thể ở bên cạnh nàng nói chuyện chúng ta đã cùng nhau xông pha sa trường, giết địch vô số.”

Ngài vui vẻ nói đùa, đôi mày giãn ra, nét lạnh lùng, nghiêm nghị hàng ngày đã biến mất, đồng thời trên khuôn mặt ngài xuất hiện nụ cười rạng rỡ.

Ta đưa tay sờ lên đôi mày đen rậm của ngài mỉm cười nói “Chúng ta hà tất phải có chung những kí ức đầm máu, man rợ như vậy? Chỉ cần nhớ đúng khoảng thời gian khi còn thơ ấu, là đã đủ để tâm sự, chuyện trò nửa cuộc đời rồi.”

Tư Đồ Lăng càng cười vui vẻ hơn trước, giang đôi tay rắn chắc ôm lấy ta rồi dịu dàng lên tiếng “Đúng vậy, lúc đó... thật là vui vẻ. Thực ra khi mới gặp, ta cũng chẳng cảm thấy gì hết cả, còn thậm nghĩ, một bé gái mà cả ngày mặt mày nghiêm nghị thực là vô vị. Ai ngờ, khi không có mặt người lớn, nàng lại cười tựa nụ hoa xuân, cũng chẳng hề lả lẫm, kéo theo ta đi chơi, lại còn đòi cái này cái khác. Ta nghĩ, sau này nàng là thê tử của mình, thì sẽ mãi mãi bám riết lấy ta như vậy cả cuộc đời, cho nên cảm thấy vô cùng vui vẻ.”

Ngài lại tìm kiếm đôi môi ta. Trái tim ta khẽ run rẩy, quay mặt sang một bên né tránh “Lăng, dường như đã mấy lần vào lúc ta nguy nan nhất, khó

khăn nhất ngài đều kịp thời ra tay tương cứu.”

Tư Đồ Lăng lại càng ôm chặt ta vào lòng, thì thầm bên tai “Chỉ cần nàng không đẩy ta ra xa, ta lúc nào cũng có thể đưa tay đến nơi có nàng... để bảo vệ nàng.”

Ngài ôm chặt tới mức ta chẳng thể nào động đậy, bàn tay phải đang ấn lên lồng ngực ngài, chính ở vị trí sát trái tim nhất. Hơi thở ngài đều đặn, thế nhưng lúc nói ra câu này, nhịp tim của ngài trở nên đặc biệt mãnh liệt. Ta thấy chắc ngài cũng rất thật lòng. Giống như những gì ngài nói, chỉ cần ta không đẩy ngài ra xa, ngài sẽ luôn ở bên cạnh ta. Ta từng có ảo giác, cho rằng bất luận ta làm cái gì, ngài cũng đều yêu thương ta, chiều chuộng ta, giúp đỡ ta và theo ý ta. Thực ra, tiền đề của những điều này là ta không được đẩy ngài ra xa, ta phải thừa nhận ta là thê tử của ngài.

Ta nhìn vào đôi mắt ngài rồi hỏi “Lăng, có một số chuyện của nhiều năm trước mà ta không còn nhớ rõ nữa... có phải có một lần, ta đã bị người khác nhốt trong một nơi rất nhỏ, hoặc là ta đã bị chôn xuống đất, cũng là ngài đã đến cứu ta ra khỏi đó?”

Ta nhìn thấy đôi mắt ngài đột nhiên nheo lại, nhưng nhanh chóng đáp “Còn có chuyện đó sao? Tại sao ta lại không nhớ nhỉ? Chỉ sợ là nàng đã nhớ nhầm rồi, hoặc đó chỉ là một cơn ác mộng.”

“Có lẽ, đó thực sự chỉ là ác mộng.” Ta than dài một tiếng rồi nói tiếp “Ta cảm thấy, ta đã quên đi rất nhiều chuyện liên quan tới cuộc sống vui vẻ trước kia. Thế nhưng tại sao nằm mơ mãi mà chẳng thể nào mơ lại những ngày vui vẻ đó? Ngược lại chỉ là những cơn ác mộng mà ta chẳng dám nghĩ, dám nhìn thêm nữa?”

“Vậy thì nàng đừng có nghĩ nữa.” Tư Đồ Lăng bực bội nhìn ta “Nàng phải hiểu rằng căn nguyên bệnh tật của mình bắt nguồn từ đâu? Đó đều là do nàng suy nghĩ linh tinh mà ra cả thôi.”

Ta mỉm cười khổ sở đáp “Lăng, thực sự đó chỉ là do ta suy nghĩ linh tinh mà ra thôi sao?”

“Đúng thế. Mỗi lần nàng nhìn thấy vị Chấn Vương đó là hồn phách lại bay bổng nơi đâu, suốt ngày suy nghĩ lung tung. Khi ở Nam Lương, trong mấy tháng bị hấn ta giam lỏng, chưa tính đến chuyện nàng thất thân, lẽ nào nàng còn bị mất cả hồn phách? Ta thực sự không thể hiểu nổi, tình cảm giữa nàng với hấn ta sâu sắc đến độ nào? Chẳng lẽ còn sâu đậm hơn cả tình cảm thanh mai trúc mã cùng chung hoạn nạn giữa ta và nàng bao nhiêu năm nay hay sao? Tần Văn, ta thực sự không cam tâm. Ta cảm thấy căm hận vô cùng.”

Động tác của ngài dần trở nên cuồng bạo. Ta định hỏi thêm, nhưng đành phải ngậm miệng trước sát khí đằng đằng toát ra từ lời nói của ngài. Tháo trâm ngọc xuống, tóc dài buông xõa, ngài đưa đôi tay to lớn vuốt nhẹ lấy. Thất lung tháo lỏng, nụ hôn quen thuộc trên cổ di chuyển dần ra những nơi khác.

Ta mơ màng, nhìn vào hoa văn hạc tiên vờn mây trên trần, nhắm mắt để mặc ngài hành động. Thân thể được bế bổng lên, lúc đặt xuống, thân hình ta chạm vào một nơi vững chắc. Đó chính là chiếc giường trúc ta đặt tại thư phòng. Trước kia, mỗi khi ngồi xử lý công vụ hoặc đọc binh thư ở nơi này, nếu trời đã tối ta thường nằm ngủ tại đây luôn.

Lúc đầu hạ, khi Thuần Vu Vọng tới đây, thấy ta định đuổi ngài đi, người đàn ông ôn hòa, nhã nhặn đó không ngờ lại giữ bệnh để ăn vạ, sau đó đã ở lại nơi này một đêm.

Thuần Vu Vọng... Trái tim ta quặn thắt trong đau đớn, đến mức gần như chẳng thể hít thở, chẳng còn bận tâm đến thân nhiệt của Tư Đồ Lăng càng lúc càng tăng cao, ta vội vã đẩy ngài ra rồi nói “Không được, Lăng, nơi này... không được.”

Ngài lặng người khẽ cất tiếng “Tại sao thế?”

Ta miễn cưỡng mỉm cười đáp “Ta thực sự không thích ở nơi này... Đây là... nơi ta xử lý công vụ, thì thoảng lại có người tới đây.”

Ngài cau chặt đôi mày “Ta dặn dò bọn họ không vào đây là được rồi.”

Ta chẳng bận tâm thêm nữa, đẩy mạnh ngài ra, vội vã ngồi bật dậy, mặc lại y phục rồi rời đi. Ngài cúi xuống, cau mày một lúc, đột nhiên nắm chặt lấy bờ vai ta, kéo mạnh y phục trên vai ta xuống rồi sầm giọng quát “Thuần Vu Vọng đã từng ngủ trên chiếc giường này?”

Không ngờ ngài lại có thể đoán được suy nghĩ trong đầu ta dễ dàng như vậy... Tìm một người quá đỗi thấu hiểu bản thân làm phu quân quả thực chẳng thể giấu giếm chuyện gì.

Ta liền phẩy tay định thoát khỏi sự khống chế của ngài, nhưng ngài lại càng nắm chắc hơn trước. Bàn tay khi nãy càng lúc càng siết chặt hơn khiến bờ vai ta đau đớn.

Ta nghiêng rặng, tay phải vận lực, tung trường đánh vào cánh tay ngài. Ngài không hề né tránh, nhận trọn một chương của ta, bàn tay khẽ thả lỏng ra, sau đó lại tiếp tục bóp chặt lại, như thể muốn bóp nát xương vai ta vậy, ánh mắt rùng rục nộ khí. Ngài nhất định rất đau đớn, nên mới ý thực được rằng ta không hề lưu tình, mà thực sự động thủ với ngài.

Trong lòng cảm thấy chút do dự, ta định xuất thủ, ngài đã nhanh như điện, tóm chặt lấy cổ tay ta, sầm giọng quát “Tần Văn.”

Ta thoảng sợ, quay mặt đi chỗ khác, nghiêng rặng nói “Lặng, ngài đừng có ép ta. Nơi này là Tần phủ, ta là chủ nhân của Tần gia, hãy giữ lại chút tôn nghiêm cho ta.”

Thế nhưng, Tư Đồ Lăng vẫn nhìn ta chăm chăm rồi cười nhạt nói “Ta nào có ép buộc gì nàng? Lúc đó, khi ở trong ngực, là ai đã lỏa thể, chẳng giữ lại chút thể diện nào để kéo ta lại, dâng cơ thể mình lên cầu xin ta thương thức? Lại là ai đã khỗ sở cầu xin, muốn làm thê tử của ta? Bây giờ nàng nói với ta, nàng là chủ nhân của Tần phủ, nàng cần có tôn nghiêm của mình? Tần Văn, nàng cần tôn nghiêm thì trước tiên phải tự trọng đã. Nàng hãy tự hỏi mình trước, nàng có xứng đáng để nhắc với ta hai chữ ‘tôn nghiêm’ đó không?”

Lời nói của ngài chẳng khác nào vạn tiễn xuyên tâm, khiến ta chẳng còn chút thể diện. Sau buổi đêm hôm đó, vận mệnh đã an bài, cả cuộc đời này, ta chẳng thể còn mặt mũi, lúc nào cũng phải né tránh, nhẫn nhịn, điều duy nhất ra sợ chính là tự chuốc nhục vào thân, nhưng sau cùng vẫn chẳng thể tránh được.

Bàn tay đã hoàn toàn mất hết sức lực, ta nhắm chặt mắt nằm trên giường, để mặc ngài cời y phục, rồi trực tiếp thâm nhập. Hành động đó vẫn cứ khô khan và đau đớn lạ thường.

Trong đầu ta lúc này tất cả đều là hình ảnh của Thuần Vu Vọng ngày hôm ấy, bê ly trà, đứng dưới ánh mặt trời, dắt theo Tương Tư với nụ cười ngây thơ xinh xắn, ngồi trong thư phòng, nhìn về phía ta bằng ánh mắt dịu dàng, tình cảm.

Ngài nói “Khi này nhìn thấy trong sân vườn có rất nhiều kì hoa dị thảo, đã hái vài lá có tính năng bồi bổ khí huyết, trộn lẫn lá trà rồi pha, mùi vị khá ngon, nàng hãy uống thử xem sao.”

Ngài nói “Tương Tư ở chỗ của nàng, ngược lại càng khỏe mạnh, hoạt bát hơn trước nhiều. Không những giúp ta hái hoa mà còn tận tay rửa sạch nói muốn pha cho mẫu thân uống.”

Ngài nói “Tương Tư, con an tâm, mẫu thân con chẳng thể nào chạy nổi đâu. Đến sau cùng nàng ấy cũng sẽ ở bên chúng ta mà thôi.”

Trái tim đau nhói, dạ dày quặn thắt từng cơn, giống như thể sắp nôn ra vậy. Thân thể, trái tim đều phải chịu sự trừng phạt đáng sợ của người đàn ông trước mặt, một sự trừng phạt không bờ bến, không điểm dừng...

Cuối cùng ta bật khóc thành tiếng, run rẩy khản cầu “Lăng, ngài đừng làm vậy... Ta chỉ xin ngài, hãy cho ta một thời gian để quên lăng...”

Ngoài cửa bỗng truyền lại tiếng động, Thẩm Tiểu Phong bê thuốc bước vào, mỉm cười rồi nói “Tướng quân, thuốc tới...”

Giọng nói của nàng đột nhiên khựng lại, nàng nhanh chóng cúi đầu, mặt mày đỏ ửng vội vã lui ra. Trước khi tấm rèm hạ xuống, ta còn nhìn thấy rõ nàng lại nhìn và trong này một lần nữa. Bằng ánh mắt kinh hãi mà nghi hoặc. Thẩm Tiểu Phong nhất định nhìn thấy ta đang rơi lệ.

Truyền thống xưa nay của Tần gia, chỉ đổ máu chứ quyết không rơi lệ. Bắt đầu từ khi nào, ta đã trở nên mềm yếu như vậy? Cơ thể Tư Đồ Lăng cứng đờ lại, nằm phía trên người ta, ngài ôm chặt lấy ta, kết thúc sự trừng phạt đáng sợ của mình.

Mãi lâu sau, ngài mới thì thầm bên tai “Ta xin lỗi, Văn Văn.”

Ta ghen ngào mỉm cười “Ngài nào có lỗi gì với ta? Những gì ngài vừa nói... vốn là sự thật. Từ trước tới nay ngài chưa từng làm nhục ta, chính là ta vì tham sống sợ chết mà đã tự chuốc nhục vào người.”

Ngài im lặng trong chốc lát rồi than “Người mà ta yêu thích là một Tần Văn tự lực tự cường tự phụ trước kia. Ta cũng không ngăn cản nàng can dự vào triều chính, đưa ra quyết định của riêng mình. Trước giờ cũng không bao giờ ép buộc nàng phải cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của ta. Chỉ là, đối

với chuyện tình cảm phu thê mà nói, ta căm ghét khi có một người khác luôn luôn đứng giữa hai người chúng ta.”

Ngài từ từ lau sạch cơ thể cho ta, chỉnh đốn lại y phục, thắt dây lại, cúi đầu “Từ trước đến nay ta chưa từng coi thường nàng, cũng không muốn nói những lời khó nghe để sỉ nhục nàng. Nếu ta cần phải dựa vào việc sỉ nhục để giữ được nàng thì bản thân nàng chính là nỗi nhục lớn nhất của ta. Thế nhưng đem ra so sánh, ta lại càng không thể chịu đựng được việc thô tử của mình nghĩ đến người đàn ông khác ngay cả khi ân ái cùng ta. Đó chính là sự dầy vò, sỉ nhục lớn nhất của ta.”

Lòng ngực ta tắc nghẹn, khó chịu vô cùng. Mãi một lúc lâu sau, ta mới có thể nhấc tay lên lau khô nước mắt rồi nhếch miệng mỉm cười.

“Ngài không sai. Đó vẫn là... lỗi lầm của ta.”

Sau khi cúng trăng buổi đêm. Tư Đồ Lăng dắt theo ta cùng Tần Triệt và Tổ Tổ cùng thưởng thức bánh trung thu, ngắm trăng rồi uống trà, lúc này sắc mặt của cả hai đều đã điềm tĩnh lại nhiều, cứ như thể trước đó chưa từng xảy ra bất cứ tranh cãi hay nói những lời tổn thương nhau ở thư phòng.

Tổ Tổ vừa được đón từ vương phủ về, đã bái tế mẫu thân, lại thấy Nhị thúc sắc thái tiêu tụy, nên thường hay âm thầm rơi lệ.

Tần Triệt không khỏi than dài “Nữ nhi của Tần gia vẫn nên kiên cường một chút. Yếu mềm nhỏ lệ, chỉ e sau này người ta nhìn thấy sẽ chê cười.”

Từ Đồ Lăng lại khẽ cười nói “Cũng chẳng sao hết. Ở bên ngoài cần phải kiên cường, thế nhưng khi về nhà muốn khóc cứ khóc, như vậy sẽ thoải mái hơn. Cứ nhẫn nhịn mãi, chỉ sợ lại sinh bệnh.”

Ngài đang nói chuyện với Tần Triệt, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía ta, đặc biệt dịu dàng. Ta cúi đầu cầm miếng bánh trung thu đưa lên miệng từ từ thưởng thức, sau đó lại uống một ngụm trà.

Tần Triệt cau chặt đôi mày “Trước kia không phải Định Vương đã từng nói với Văn Văn như vậy hay sao?”

Ánh mắt Tư Đồ Lăng đột nhiên sầm lại, rồi than “Ta đã hối hận rồi. Ngài nhìn xem giờ nàng ấy lớn rồi trái tim cũng lớn theo, đem tất cả vui buồn, đau khổ chôn vùi hết trong tim, ngay cả ta cũng chẳng thể nào nhìn được, đoán được.”

Ta bất giác mỉm cười “Vương gia, tại sao ta lại cảm thấy ngài có thể thấu hiểu tất cả mọi tâm tư của ta thế chứ?”

Tư Đồ Lăng mỉm cười, không hề đáp lại.

Tổ Tổ dường như cảm thấy phấn chấn hơn chút, nói “Bởi vì Vương gia mỗi ngày đều chỉ nhớ nhung mỗi cô cô, lúc nào cũng quan tâm, chuyện gì cũng lưu tâm cho nên mới có thể nắm chắc được mọi tâm sự của cô cô như trong lòng bàn tay vậy.”

“Hai người họ là phu thê, đương nhiên là phải quan tâm đến nhau rồi.” Tần Triệt nhìn vào vầng trăng sáng trong trên bầu trời, đôi môi trắng nhợt nhếch lên để lộ nụ cười dịu nhẹ “Chỉ khoảng một vài năm nữa, đợi khi nào Văn Văn sinh con đẻ cái, lúc tất cả chúng ta ngồi quây quần bên nhau, có lẽ sẽ không còn đơn cô, quạnh quẽ như lúc này nữa.”

Lời vừa thốt ra, ta lại cảm thấy gió lạnh thấu xương, lạnh đến buốt tim, như mọi thứ trước mắt đều đượm buồn và im ắng.

Trên bàn đặt bát thủy tinh, đĩa mã não, đựng đầy những món ăn tinh tế, một vài loại hạt xếp đầy ăm ắp, cũng có thể coi là phong phú, tràn trề của

một gia đình phú quý, vậy mà chẳng có hứng thú ăn uống gì hết.

Tư Đồ Lãng đột nhiên cười nói “Đợi sau khi làm tang lễ cho Nhị vị phu nhân cùng Tứ công tử, gia đình chúng ta sẽ có một chuyện tốt lành. Đến lúc đó, chắc là vô cùng náo nhiệt, vui vẻ.”

Ta liền hỏi “Là chuyện tốt lành gì thế?”

Tư Đồ Lãng nhìn về phía Tổ Tổ nói “Trong bữa tiệc tại hoàng cung hôm nay, Đoan Mộc Phi cáo bệnh, không hề xuất hiện. Trong tiệc, có vị Đại thần đề xuất, khuyên Hoàng thượng hãy chọn một vị tiểu thư hiền lương thực đức từ nhà của các công thần lập thành Hoàng hậu.”

Tuy rằng ngài không hề nói rõ, thế nhưng Tổ Tổ lập tức hiểu rõ lời ẩn ý bên trong, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, miễn cưỡng mỉm cười đáp “Vương gia, chuyện này... chuyện này có quan hệ gì đến con? Mẫu thân vừa mới qua đời, cho dù đã chôn cất xong xuôi, cũng còn ba năm để tang nữa.”

Tư Đồ Lãng mỉm cười lên tiếng “Con là hậu duệ của nhà trung thần, ngày nay cô độc, không người nương tựa, sau khi mẫu thân nhập thổ, lập tức nhập cung cũng là phù hợp với lễ tiết thông thường. Cho dù là Hoàng thượng, cũng có thể được danh tiếng là đôi đũa tử tế với con cháu công thần.”

Tổ Tổ không dám nói gì thêm, chỉ đưa mắt nhìn về phía ta và Tần Triệt, đôi mắt đã long lanh ngấn lệ. Tần Triệt liền đưa tay chống trán cau chặt đôi mày đầy chán ghét.

Ta than dài một tiếng “Lãng, ta muốn nhờ ngài giúp Tổ Tổ tìm một phu quân phù hợp rồi ở rể trong nhà ta mà, đã bao giờ nhờ ngài đưa Tổ Tổ nhập cung đâu?”

Tur Đồ Lăng lên liền vỗ nhẹ lên vai ta dịu dàng nói “VẬY NÀNG HÃY TRÚT GIẬN LÊN TA ĐI. RÕ RÀNG NÀNG BIẾT RẰNG TA CŨNG CHẴNG NỠ ĐỂ TỐ TỐ NHẬP CUNG MÀ.”

Sắc mặt Tố Tố nhanh chóng đỏ hồng lên nhìn về phía Tur Đồ Lăng “Vương gia... nhất định sẽ giúp Tố Tố nghĩ cách dẹp chuyện này đi, đúng không?”

Tur Đồ Lăng mỉm cười không nói gì, ánh mắt đột nhiên sầm lại. Lại một cơn gió lạnh thổi qua, khiến cho toàn thân nổi đầy da gà, run rẩy cả người. Tố Tố nhập cung làm Hoàng hậu... Nếu Tur Đồ Lăng không ngăn cản, mới là chuyện lạ.

Tần gia đã trợ sức giúp Tur Đồ Vĩnh đăng cơ Đế vị, thế nhưng chuyện hôn sự giữa ta và Tur Đồ Lăng cũng đồng nghĩa với việc liên kết bền chặt giữa Tần gia và Định Vương, tình bạn trước kia cùng Tur Đồ Vĩnh cũng nhạt đi mất mấy phần. Nếu Tố Tố lại trở thành Hoàng hậu của Tur Đồ Vĩnh, sau lễ thành thân, thế lực của Tần gia lại trở nên thân thiết cùng Tur Đồ Vĩnh.

Ta khoác chiếc áo choàng lên, rồi đi về phòng ngủ của mình.

“Thật là lạnh quá. Ta buồn ngủ rồi.”

Cả đêm ta mộng mị liên tục. Tất cả đều là máu tươi tanh nóng. Những người nhà họ Du đã bị lược chín, những người nhà họ Du tay không tác sát nằm đó chờ sự quyết định của người khác. Nhị tẩu toàn thân đầy máu khi đâm đầu vào tường, đứa cháu mới sinh bị xé thành hai mảnh trong tiếng cười man rợ, ác độc. Ta và Tur Đồ Vĩnh đứng trên thành lầu cao nhìn Tur Đồ Lăng phi ngựa giẫm lên xác chết tới nơi, quỳ trên mặt đất đầy máu, khấu đầu xưng thần trước người sư đệ kiêm em họ của mình.

Trong sắc máu đỏ quanh đáng sợ đó còn ánh lên một nửa trắng kinh hoàng. Giống như bầu trời đêm cao rộng, trong trẻo, giống như ánh trăng trải dài chiếu sáng lên mặt đất, giống như tiếng thì thầm dịu dàng của ai đó, một bộ y phục phiêu diêu trong gió từ từ tiến lại. Giống như tiếng cười khanh khách, vô tội của ai đó, bóng hình ai đó đang tiến lại gần...

Ta kinh hãi, toàn thân túa đầy mồ hôi, nhưng lại không dám thét thành tiếng. Cũng giống lần trước khi cô Quế dùng tâm thuật đưa ta vào ảo giác. Ta bị nhốt trong một không gian trắng xóa hoang vu, vô vọng, cả người không thể động đậy, miệng không thể cất tiếng. Hoặc là, không dám lên tiếng.

“Văn Văn, Văn Văn, nàng sao thế?”

Tư Đồ Lãng đã tỉnh giấc, vội vã ngồi dậy ôm lấy ta gọi tên liên hồi.

Ta định thần lại “Không sao, chỉ là vừa mới nằm mơ thôi.”

“Nàng gặp ác mộng?”

Ngài rót một ly trà rồi đưa đến bên miệng ta.

Ta uống vài ngụm đáp “Ta nằm mơ thấy Nhị tẩu và cả đứa con của tẩu ấy. Đứa trẻ đó thậm chí còn chẳng tìm thấy gân cốt, hiện nay chỉ có thể hạ táng một cỗ quan tài không, cũng chẳng biết linh hồn bé nhỏ đó có nhận được đường về nhà không?”

Ta gật đầu rồi lại nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng cả đêm giật mình tỉnh giấc, chẳng thể nào ngủ ngon nổi nữa.

Một mỗi cả đêm, ngày hôm sau ta bị sốt nhẹ, đầy đau như búa bổ. Bởi vì không nghiêm trọng lắm, nên ta vừa gọi đại phu đến chẩn mạch lại vừa tiếp tục lo liệu việc ma chay, đồng thời bắt đầu gấp gờ một số quan viên chức vụ

cao thường hay đi lại với Tần phủ, xử lí một vài việc triều chính đã dồn ứ gần đây.

Vì quá nhiều việc, cho nên ta bận rộn cả một ngày trời, cũng chẳng còn thời gian suy nghĩ nhiều nữa. Thế nhưng ta gần như phải dồn hết sức lực để kéo lê theo thân xác tàn tạ này khắp nơi. Tuy rằng gần đây ta luôn chú tâm điều dưỡng sức khỏe, ngay cả khi hai chân không thể động đậy, ta cũng không dám gác chuyện tập võ nghệ sang một bên, hy vọng rằng có thể hoạt động nhiều để cơ hội phục nhanh hơn. Thế nhưng mới chỉ chống chọi được vài ba ngày, sức khỏe càng lúc càng yếu đi, mỗi tối dường như đều bị sốt, ban ngày cũng chẳng thể xuống giường được.

Tư Đồ Lăng liền gọi đạo trưởng Vệ Huyền cùng với một vài đại phu vốn dĩ ở phủ Định Vương sang Tần phủ, cả đêm tận tình chẩn trị cho ta, rồi kê đơn bốc thuốc. Còn bản thân ngài sau khi thoái triều đích thân đi lo liệu các việc tang lễ. Tần Triệt thấy vậy cũng đành phải gượng dậy ra ngoài trợ giúp.

Thế là mọi người trong phủ đều có quyết tâm riêng, các nô bộc tất bật không ngừng, tuy rằng khách khứa tới nhà rất đông, lại có rất nhiều tăng ni tới làm lễ siêu độ cho các vong hồn, hoặc là giải trừ oan nghiệt và làm pháo sự trước linh cửu, nhưng mọi thứ vẫn không quá hỗn loạn, ngược lại trông càng náo nhiệt mà phù hoa.

Ta biết rõ rằng giao cho Tư Đồ Lăng xử lý việc tang lễ trong phủ họ Tần, chẳng khác nào thừa nhận rằng Định Vương đã trở thành chủ nhân của Tần gia. Cứ tiếp tục làm thế này, cũng chẳng phải một hành động sáng suốt, có điều thân thể nặng trĩu, thực sự chẳng thể nào gượng dậy được, đành để ngài làm mà thôi.

Tình yêu sâu đậm, ngưỡng vọng chẳng thể bên nhau

Ngày hôm nay, ta đã mê man ngủ vùi trong tiếng chiêng trống kinh tụng, vẫn cứ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, đáng sợ. Không biết từ khi nào, ta lại bắt đầu nằm mơ. Trong giấc mơ, ta nhìn thấy Tương Tư.

Tương Tư không còn trong bộ dạng yếu ớt, trắng nhợt do sợ hãi, kinh hoàng đến mức ngất lịm vào hôm đó nữa, mà như mọi khi, cuốn chặt bên cạnh ta, khuôn mặt đỏ hồng, tươi tắn tựa nụ hồng e ấp. Tay chân lùn tùn vậy mà chạy đi rất nhanh, luôn ở cạnh bên ta, gọi ta bằng thanh âm nũng nịu, dễ thương: “Mẫu thân! Mẫu thân! Mẫu thân...”

Ta bắt giấc cong miệng mỉm cười, giang rộng đôi tay đón lấy Tương Tư, cũng dịu dàng gọi tên cô bé: “Tương Tư, mau lại đây. Mẫu thân vẫn đang đợi con đấy, mẫu thân... nhớ con lắm đó.”

Tương Tư quả nhiên chạy tới chỗ ta, nhưng... chỉ là xông vào một khoảng không trống rỗng.

Ta dường như chỉ là không khí trong suốt, Tương Tư đi xuyên qua cơ thể ta, sau đó chết lặng người tại chỗ, khựng lại đôi chút rồi bật khóc thành tiếng: “Mẫu thân, mẫu thân...”

Cô bé bàng hoàng đứng tại chỗ, đôi mắt ngấn lệ hoang mang nhìn ra xung quanh, không ngừng cất tiếng gọi.

Ta đưa tay về phía Tương Tư, dịu dàng nói: “Tương Tư, mẫu thân ở đây, mau lại đây...”

Thế nhưng cô bé dường như không hề nghe thấy lời ta, cứ tiếp tục khóc lớn mà kêu: “Mẫu thân, mẫu thân, người đang ở đâu?”

Ta thấy cô bé khóc mướt mát, ngô nghê, đơn côi như thể chim nhận lạc mất phụ mẫu, vừa đau lòng lại vừa lo lắng, vội vã chạy tới gần ôm lấy cô bé, thế nhưng cơ thể lại bị giữ chặt xuống mặt đất như cây cối, chẳng thể nào động đậy nổi.

Ta nhìn Tương Tư của ta, dồn hết sức lực định chạy lại gần, vùng vẫy đến mức toàn thân nóng rực, mà vẫn chẳng thể nào động đậy nổi. Đang lúc mơ màng, thân người nóng rực của ta đột nhiên hạ nhiệt. Ta định thần lại, thở hắt ra rồi mở mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt trắng nhợt của Tư Đồ Lăng. Ngài đang ôm ta rất chặt, thần sắc tỏ ra hoang mang mà sợ hãi.

Đầu ta đau đớn vô cùng, trong tâm trí toàn là bộ dạng khóc lóc kêu gào thảm thương của Tương Tư, khó khăn lắm mới tỉnh lại, liền miễn cưỡng đưa lời hỏi: “Làm sao thế? Ngoài kia xảy ra chuyện gì sao?”

Ngài lắc đầu, sắc mặt nhanh chóng trầm tĩnh, cúi xuống nhìn ta chuyên chú rồi dịu dàng nói: “Có ta ở đây, làm sao mà xảy ra chuyện được? Văn Văn, nàng cứ an tâm, cho dù trời có sập xuống, cũng có ta đứng trước gánh vác cho nàng.”

Ngài nói xong đã cúi thấp xuống, trao ta nụ hôn. Ta nằm gọn trong vòng tay vững chắc của ngài, nhắm mắt im lặng chịu đựng mọi thứ, nhất thời chẳng thể đoán ra được hiện nay bên ngoài rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, lại khiến sắc mặt ngài trắng nhợt như vậy.

Trong lúc trầm ngâm, ta chỉ cảm thấy bàn tay ngài đang luồn vào trong y phục, vuốt ve lên làn da của ta, chẳng thể che giấu được dục vọng dâng trào

trong người lúc này.

Ta vẫn còn đang sốt, cả người nóng rực, nhưng bên trong lại lạnh giá, mặc cho động tác của ngài cao siêu đến mức nào cũng chẳng thể ép được nhiệt lượng ra ngoài, ngược lại toàn thân càng run rẩy đáng sợ hơn trước.

Ta nắm lấy bàn tay ngài rồi khẽ cất tiếng hỏi: “Lăng, đợi ta khỏe lại chút nữa...”

Ngài không đáp, chỉ nhẹ nhàng đẩy tay ta ra rồi tiếp tục cố chấp hành động của mình. Bị ngài ép mạnh xuống, ta chỉ cảm thấy bản thân tựa chiếc lá tàn tạ vào mùa thu, khô kiệt, tiêu tụy, úa vàng, để mặc cho gió lạnh cuốn đi về đâu thì về, rơi xuống không có mục đích, điểm đến. Tiếng rên rỉ đau đớn hòa vào tiếng gió rít, chẳng ai nghe được mà cũng chẳng ai bận tâm.

Bất lực mở đôi môi khô ráp của mình, ta cuối cùng chẳng thể nào phát ra được tiếng nói nữa, đành thôi vùng vẫy trong vô vọng, nghiêng răng âm thầm chịu đựng.

Mỗi khi làm việc này ngài đều tỏ ra thô bạo, đặc biệt là đối với ta, hàng ngày dù cho dịu dàng, tận tâm đến mấy, thì lúc này vẫn cứ cuồng bạo mãnh liệt, cứ như thể muốn nuốt trôi thân ta vào trong lòng. Ta chỉ mong ngài nể tình ta vẫn còn đang bệnh nặng mà tha cho ta sớm thôi chút.

Ai ngờ ngài lại càng thô bạo hơn ngày thường, như thể đang muốn trút hết những căm hận, oán thán trong lòng, hơn nữa còn chẳng thương tiếc mà trút hết cả lên ta.

Chẳng khác nào vừa chịu đựng một trận tra tấn tàn bạo, đồng thời là một trận tra tấn không có điểm dừng. Thần trí ta dần dần trở nên mơ hồ, khuôn mặt tuần tú chìm đắm trong dục vọng của ngài gần như biến dạng trong mắt ta, mọi cảnh vật đều như đổ nhào xuống. Ta lại ngất lịm đi.

Lúc tỉnh lại, Tư Đồ Lăng đã không còn ở cạnh bên nữa, toàn thân ta đau đớn như thể bị người ta tra tấn dã man, thế nhưng trên người lại sạch sẽ, đã được rửa ráy trước rồi thay sang một bộ y phục mới.

Thị nữ dù nhiều đến mấy, ngài trước nay đều không để cho người khác phải làm chuyện này, luôn luôn tận tâm tận lực, rửa ráy, thay y phục cho ta.

Ta rúc trong chăn bật ho vài tiếng, lại nhìn thấy Thái Nhi bê bát thuốc tiến vào, mỉm cười nói: “Vương phi, người tỉnh lại rồi. Chiều muộn Vương gia vừa mới tới thăm một lần, ở cạnh bên người một lúc lâu rồi mới đi. Trước lúc đi, người còn dặn dò cẩn thận, lại sai người đi sắc thuốc, đợi Vương phi tỉnh dậy, lập tức phải bê tới cho người uống.”

Ta không hề uống thuốc, chỉ nhìn vào khuôn mặt của người thị nữ thiết thân này. Thái Nhi đưa thìa thuốc đến trước mặt ta, nhìn thấy ta chẳng động đậy, cuối cùng tỏ ra sợ hãi, thu tay lại rồi khẽ cất tiếng: “Vương phi, người... người không muốn uống thuốc sao? Chỉ sợ là Vương gia biết được sẽ lo lắng.”

Ta bật cười lạnh lùng, đưa tay đoạt lấy bát thuốc rồi ném xuống mặt đất, lớn tiếng thét lên: “Người đâu.”

Bên ngoài, các thị nữ khác nghe thấy, vội vã xông vào, ta liền quát lên: “Mau lôi con nô tì to gan này ra ngoài, đánh phạt năm mươi trượng rồi đuổi ra khỏi phủ họ Tần.”

Khuôn mặt Thái Nhi lập tức trắng nhợt, vội vã quỳ xuống dập đầu cầu xin: “Xin Vương phi thứ tội. Cầu xin Vương phi khai ân, cầu xin Vương phi suy xét, nếu nô tỳ đã làm sai chuyện gì, nô tỳ nhất định sẽ sửa, nhất định sẽ sửa đổi. Nô tỳ từ nhỏ đã đi theo hầu hạ Vương phi, cầu xin Vương phi tha mạng, cầu xin Vương phi tha mạng.”

Ta cười nhạt nói: “Ta đã dặn dò bao nhiêu lần rồi, ở phủ Định Vương, gọi ta là Vương phi thì không sao. Thế nhưng nơi này là Tần phủ, không phải là phủ Định Vương. Người luôn mồm luôn miệng gọi ta là Vương phi, chẳng phải cho rằng Tần gia chúng ta không còn chủ nhân, ngay cả Tần phủ này cũng biến thành biệt viện của phủ Định Vương sao?”

Sắc mặt Thái Nhi đột nhiên trắng nhợt, mồ hôi túa đầy, lắp bắp lên tiếng: “Nô tỳ... nô tỳ hoàn toàn không có ý đó, là nô tỳ nhìn thấy Định Vương đối xử với tướng quân quá tốt... Là nô tỳ đã hiểu sai ý, nô tỳ đáng chết, cầu xin tướng quân tha mạng, cầu xin tướng quân tha mạng.”

Hai thị nữ vừa bước từ bên ngoài vào sắc mặt cũng biến đổi, nghe vậy liền quỳ xuống đưa lời cầu xin: “Tướng quân, Thái Nhi tỳ tỳ đã hầu hạ trong phủ nhiều năm, cầu xin tướng quân nể tình tỳ tỳ luôn luôn hầu hạ chu đáo, thận trọng mà tha cho tỳ tỳ một lần.”

Ta cười nói: “Nếu muốn xin tha, thì đợi chốc nữa cầu xin Định Vương đây. Còn bản thân ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ả ta. Còn không lôi xuống? Các người cũng muốn chịu phạt cùng hả?”

Đám thị nữ tuân lệnh, vội vã lôi Thái Nhi ra ngoài, cả đoạn đường đi, Thái Nhi không ngừng khóc lóc cầu xin tha thứ.

Ta ngồi thẳng người, tiếp tục đưa lời dặn dò: “Mau gọi Thẩm Tiểu Phong tới đây.”

Một lúc sau, Thẩm Tiểu Phong và Tư Đồ Lăng gần như tới một lúc.

Lúc này, Thái Nhi ở bên ngoài đang gào thét thảm thiết, ta khoác y phục bên ngoài ngồi trước bàn, bốn, năm thị nữ đứng trước mặt mà im lặng như tờ, thậm chí còn chẳng dám thở mạnh.

Thẩm Tiểu Phong vén rèm sang một bên rồi vội vã đi vào, đỡ lấy ta rồi nói: “Tướng quân, người đang làm sao thế? Người... sắc mặt của người sao lại kém đến mức độ này?”

Tur Đồ Lăng chậm rãi bước lại gần, bên tai nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, đôi mày cau chặt lại.

Ngài còn chưa kịp lên tiếng, ta đặt thanh kiếm Thừa Ảnh cùng bao thuốc lên bàn, ngẩng đầu nói cùng ngài: “Chỉ cần ngày nào ta còn sống, mọi chuyện trong Tần phủ quyết không để cho người khác lo liệu. Tuy rằng Vương gia là người cực kì thân thiết với Tần gia, cũng cần phải đợi khi nào ta chết mới có đủ tư cách lo liệu chuyện nhà của Tần gia. Nếu Vương gia vội vã như vậy, thì nơi này có bảo kiếm cùng thuốc độc, xin hãy chọn một cách để tiễn Tần Văn này lên đường sớm.”

Sắc mặt Tur Đồ Lăng biến đổi, nhìn ta chăm chăm một hồi lâu mới từ từ lên tiếng: “Ngày mai cử hành đại lễ hạ táng, sẽ cho Tần Triệt chủ trì, ta chỉ đứng một bên trợ giúp mà thôi. Chỉ cần một ngày, Tần Văn nàng còn sống, ta Tur Đồ Lăng tuyệt đối không can dự vào chuyện nhà của Tần gia và cả việc quân trong quân đội Tần gia.”

Ngài đưa tay lấy một mũi tên trong túi đựng bẻ gãy làm đôi rồi sầm giọng nói: “Nếu làm trái lại lời thề này, ta sẽ chịu chung số phận như mũi tên này.”

Mũi tên gãy đôi, tiếng kêu rành rọt. Ngài nhìn ta bằng ánh mắt đen láy, sâu sắc, lui lại vài bước, quay đầu bước ra khỏi căn phòng, không hề nhắc gì đến người thị nữ với tiếng kêu thảm thiết càng lúc càng yếu đi kia.

Ta dường như vừa mới chênh vênh giữa bờ vực của sự sống chết, cả người yếu ớt, toàn thân túa đầy mồ hôi lạnh. Thẩm Tiểu Phong nước mắt lưng tròng nghẹn ngào lên tiếng: “Tướng quân, người việc gì phải... Định

Vương nếu thực lòng với người, người so đo nhiều như vậy làm gì chứ? Trước tiên phải lo lắng tịnh dưỡng sức khỏe trước đã.”

Cổ họng ta sặc mùi máu tanh, níu vào Thảm Tiểu Phong rồi nói: “Trước tiên hãy đưa ta về giường nghỉ ngơi. Mau sai người bê thuốc lên đây.”

Thảm Tiểu Phong tuân theo, ta đứng dậy chậm rãi bước đi, trước mắt đen sì, cảm thấy toàn thân rã rời, còn chưa kịp phản ứng, vị máu tanh trên cổ họng xộc lên, ta khom lưng nôn đầy máu lên mặt đất.

“Tướng quân.”

Thảm Tiểu Phong thét lên kinh hãi, vừa lo lắng lại vừa xót thương. Ta định thần, mới có thể nhìn rõ số máu mà mình vừa nôn ra có màu đen, loang lổ trên mặt đất nhìn cực kỳ đáng sợ.

Ta nhắc chân bước qua số máu đó rồi nhẹ nhàng lên tiếng: “Không sao đâu. Đừng có nói với Nhị ca cũng đừng nói cho bất cứ ai biết chuyện này.”

Thảm Tiểu Phong bật khóc tuân mệnh, vội vã đỡ ta vào giường, lại lấy thuốc cho ta uống từng ngụm từng ngụm một.

Nàng đã cho các thị nữ khác ra ngoài, rồi đứng trước mặt ta khóc lóc lên tiếng: “Thuộc hạ chỉ đoán rằng, tuy Định Vương có chút ý đồ riêng, có điều tấm chân tình mà ngài dành cho Đại tiểu thư thì mọi người đều có thể nhìn thấy và công nhận, cho nên nhất định cũng sẽ chăm sóc, đối xử với Đại tiểu thư vô cùng tử tế. Bởi vì thời gian gần đây, thuộc hạ thường phải phân tâm chăm sóc Nhị công tử, nếu không phải hôm trước bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng đó, thực sự chẳng thể nào hiểu được những uất ức mà Đại tiểu thư đã phải chịu đựng.”

Ta khẽ cười nói: “Cái đó thì có gì mà gọi là uất ức? Đàn ông và phụ nữ, nói cho cùng cũng chỉ có thứ quan hệ đó thôi. Chiều hay không chiều theo ý

của ngài ấy, ta cũng chẳng hề mất đi một sợi tóc nào. Ngài ấy đối với ta đã quá mức nhẫn nhịn, khoan dung, là do bản thân ta nhiều lúc quá mức cố chấp.”

Thẩm Tiểu Phong liền nói: “Lúc này... thuộc hạ thực sự sợ đến mức toát mồ hôi lạnh. Người nóng giận vì những chuyện như vậy, thậm chí còn đưa cả bảo kiếm với thuốc độc ra, ngộ nhỡ ngài ấy trở mặt, vậy thì phải làm thế nào?”

Ta cố gắng nuốt trôi mùi vị đắng ngắt ngoài miệng, khẽ than thở: “Nếu ngài ấy trở mặt, lẽ nào thực sự sẽ giết chết ta ngay trước mắt nhiều người? Quân đội Tần gia vẫn chưa hoàn toàn nghe theo lệnh của ngài ấy, lúc này trở mặt, ngược lại ép ta phải liên thủ cùng Tư Đồ Vĩnh, như vậy đương nhiên là bất lợi cho ngài ấy. Hơn nữa...”

Ta đưa tay sờ lên khuôn mặt mình rồi mỉm cười khổ sở: “Tình cảm giữa hai chúng ta bao năm nay... chưa bao giờ là giả hết.”

Chỉ là thứ tình cảm mà trái tim ngài muốn, có chút sai lệch so với thứ tình cảm mà ta chịu bỏ ra, cho nên dần dần mọi thứ trở nên phức tạp. Thế là, ta chọc giận ngài hết lần này đến lần khác, còn ngài khiến ta đau lòng liên tục, nhưng cả hai đều còn nhớ đến chút tình cảm trong lòng đó, nên nhanh chóng thỏa hiệp hoặc tiếp nhận cách giải quyết của người còn lại.

Thuốc đắng, nhưng trong lòng còn đắng hơn. Trần phạt trượng bên ngoài cũng đã dừng lại.

Một lúc sau, bên ngoài có người hồi báo: “Thái Nhi đã nhận đủ năm mươi trượng rồi ạ.”

Thẩm Tiểu Phong quay sang nhìn ta mỉm cười nói: “Mau khiêng về phòng, gọi đại phu đến chữa trị cho tử tế đi.”

Bên ngoài im lặng một hồi rồi thị nữ đó lại nói: “Hình như đã không còn tác dụng...” Thảm Tiểu Phong tỏ ra kinh hãi.

Ta bình thản lên tiếng: “Vậy đem đi hậu táng.”

Người thị nữ bên ngoài khẽ đáp lại rồi nhẹ nhàng lui xuống.

Ta liền nhìn Thảm Tiểu Phong mỉm cười nói: “Nàng ta là công thần của Tần gia.”

Thảm Tiểu Phong lau mồ hôi túa trên trán ta rồi tiếp tục đút thuốc cho ta uống.

Ta lại hỏi: “Có phải ta đã quá ác độc không?”

Thảm Tiểu Phong đáp: “Nếu tướng quân tỏ ra mềm yếu, Tần gia có lẽ đã sụp đổ từ lâu. Có thể đổi lại được lời thề của Định Vương không can dự vào nội vụ trong Tần gia và công vụ của quân đội Tần gia, cái chết của Thái Nhi đích thực là xứng đáng.”

Ta giờ bàn tay trắng nhợt của mình ra, nhưng lại giống như nhìn thấy máu đỏ nhoe nhoét trên đó: “Ta đã giết quá nhiều người. Có kẻ đáng chết, cũng có người vô tội. Ta là quân cờ trong tay người khác, người khác cũng là quân cờ trong tay ta, cho nên cũng chẳng so đo quá nhiều làm gì. Ta cũng chẳng thể nào để mặc cho Tần gia rơi vào tay kẻ khác, ngay tại phủ đệ của mình mà ta còn chẳng làm chủ được, vậy thì còn có thể làm gì thêm nữa.”

Thảm Tiểu Phong nghe vậy chẳng dám nói thêm gì.

Uống thuốc xong, ta tựa người vào thành giường, nhìn nàng ta mỉm cười lại nói: “Bây giờ, đến lượt ngươi nói cho ta biết, buổi chiều rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong phủ?”

Thẩm Tiểu Phong kinh ngạc khẽ cất tiếng: “Có người... đã nhắc trước mặt tướng quân sao?”

Ta hồi tưởng lại thái độ dị thường của Tư Đồ Lãng lúc chiều muộn và dục vọng mãnh liệt đột nhiên xuất hiện ở ngài, đưa lời tự giễu: “Đây là Tần gia... nếu ta không hỏi, chắc cũng chẳng có ai chủ động nói với ta, đúng không? Có phải... Thuần Vu Vọng đã tới đây?”

Thẩm Tiểu Phong cúi đầu đáp: “Không chỉ riêng Chấn Vương Điện hạ tới, ngài ấy... còn dắt theo cả tiểu thư Tương Tư tới cùng nữa.”

Nghe lời truyền, nói rằng Chấn Vương Nam Lương tới bái tế, Thẩm Tiểu Phong lo lắng thấp thỏm, đứng ngồi không yên.

Nàng biết được chủ nhân nhà mình có tình cảm đặc biệt với Chấn Vương, còn đối với vị Chấn Vương nhìn bề ngoài ôn nhu, hòa nhã nhưng lại lạnh lùng chiếm được thời cơ này, nàng hoàn toàn không thể nào nắm bắt được.

Thế nhưng nàng có thể nhận ra rằng, chuyến đi Đại Nhuế lần này của Chấn Vương rốt cuộc là nhằm vào ai. Hiện nay ngài đột nhiên xuất hiện tại Tần phủ, đương nhiên cũng chẳng hề đơn giản là đến cúng tế.

Ngài nhất định là muốn gặp người trong lòng mình, nhất định muốn hỏi rất nhiều chuyện, nếu không gặp được, chỉ sợ sẽ náo động cả Tần phủ lên mất, thậm chí còn gây hấn cùng Tư Đồ Lãng, cũng có khả năng gây ra tranh chấp...

Tuy rằng ngài tới đây với mục đích nghị hòa chiến sự giữa hai nước, nhưng một Tư Đồ Lãng quyền lực khuynh đảo triều chính như hiện nay, nhất thời phần nộ gây tổn thương hoặc giết chết Thuần Vu Vọng, thì cũng chẳng ai dám truy cứu hết.

Hơn nữa, một khi đã gây sự với nhau trước đám đông, mọi người đều sẽ biết chuyện Chiêu Hài Tần Văn là thân nữ nhi, đồng thời phẩm đức không tốt, khiến cho cả phủ Định Vương và Tần phủ đều mất đi thể diện.

Tần Triệt cũng hiểu những điều này, nên đã ra ngoài nghênh tiếp Thuần Vu Vọng trước khi Tư Đồ Lăng xuất hiện, đợi ngài bái tế xong, liền đưa ngài tới nơi khác dùng trà, lại đích thân tiếp trà, trò chuyện.

Tương Tư mặc bộ y phục màu trắng đơn giản, lữ tữ đi sát theo phía sau Thuần Vu Vọng. Cô bé xem ra đã được dặn dò kỹ lưỡng trước khi tới đây, ngoan ngoãn cúi đầu bái tế, cũng im lặng bái kiến Nhị cữu cữu đã quen thân từ trước, nhưng giờ thay đổi xưng hô thành ‘bá bá’.

Chỉ là sau khi thấy Thẩm Tiểu Phong ngày ngày ở cạnh chơi đùa cùng mình, Tương Tư tỏ ra vui vẻ như thể đã gặp được mẫu thân, liền miệng gọi ‘Tiểu Phong tỷ tỷ’, rồi nắm chặt lấy tay áo của nàng quyết không chịu buông. Tương Tư ngẩng mặt lên nhìn Thẩm Tiểu Phong bằng ánh mắt cầu cạnh van nài.

Thẩm Tiểu Phong nhìn qua đã nhận ra, cô bé đang mong rằng nàng có thể dắt đi gặp mẫu thân. Tương Tư nhất định là nhớ mẫu thân của mình vô cùng, nhưng vì trước đó phụ vương đã dặn dò nhiều lần, cho nên chẳng dám nói một câu.

Thế nhưng, Thẩm Tiểu Phong cũng chẳng dám hé răng dù chỉ một từ, nhìn chăm chăm vào đôi mắt to tròn xinh đẹp mà ngây thơ vô tội của Tương Tư, trong lòng cảm thấy như ngồi trên bàn chông, chẳng thoải mái chút nào.

Nghe Thuần Vu Vọng hỏi thăm bệnh tình của Chiêu Hài, cũng chỉ nói một vài lời an ủi xót thương hoặc bàn luận về tình hình triều đình hai nước, đoán chắc Thuần Vu Vọng chắc cũng không muốn khiến người trong lòng mất hết danh dự, ngài cũng chẳng gây ra những chuyện quá đáng. Thẩm

Tiểu Phong liền mượn cơ còn phải ra ngoài tiếp khách, đỡ dành Tương Tư buông tay, rồi vội bước ra ngoài.

Đợi đến khi nàng bước chân khỏi bậc thềm, Tương Tư mới nhận thức được mình đã buông tay ra, ngây lặng một lúc, đột nhiên chạy như bay đuổi theo ra ngoài, vừa đi vừa hét: “Tiểu Phong tỷ tỷ, Tiểu Phong tỷ tỷ đợi ta với...”

Thuần Vu Vọng ngồi trong phòng quát lên, lệnh cô bé đứng lại, thế nhưng cô bé chẳng thềm bận tâm. Tương Tư còn quá bé, chân ngắn, lại chạy quá nhanh, nên vấp phải thềm cửa, ngã xuống mặt đất. Vàng trán cô bé đập mạnh xuống nền nhà, rách da chảy máu.

Cô bé sờ lên trán thấy nhoe nhoét đầy máu, ngồi trên mặt đất bật khóc lớn tiếng, không ngừng hét lớn: “Mẫu thân ơi, mẫu thân... mẫu thân ơi, người đang ở đâu... mẫu thân ơi.”

Thuần Vu Vọng thấy Tương Tư vấp ngã, vốn đã đứng bật dậy lo lắng, lại nghe thấy cô bé bật khóc thành tiếng, chẳng thể nào đứng vững được nữa, thân người nghiêng ngả, ngồi thụp lại xuống ghế, mím chặt đôi môi không nói một lời, sắc mặt lúc này trắng nhợt một cách đáng sợ.

Thẩm Tiểu Phong cũng không dám bước đi nữa, vội vã cúi người, lấy khăn tay đặt lên vết thương cho cô bé, rồi bế vào phòng, sai người truyền đại phu tới.

Tương Tư vẫn khóc lóc thảm thương, lau quệt cả vào y phục của Thẩm Tiểu Phong, hơn nữa còn nắm chặt vạt áo của nàng liên miêng hỏi: “Ta nhớ mẫu thân... mẫu thân không nhớ ta sao? Mẫu thân ta không nhớ ta sao?”

Thẩm Tiểu Phong lúc này thật không dám đáp lại. Vừa hay đại phu đã tới, xem xét vết thương, thấy chẳng qua chỉ rách chút da. Có điều đập đầu xuống đất bị rách da, cho nên máu chảy khá nhiều dù vết thương không sâu.

Đại phu bôi thuốc cho Tương Tư xong, lấy vải sạch cuốn lại, để tránh cho trẻ con chưa biết gì lại động chạm vào vết thương.

Thẩm Tiểu Phong thấy Tương Tư thút thít rồi dần dần im lặng, lúc này mới an tâm.

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng vừa hồng hào hơn đôi chút, đã quay sang nói cùng Tần Triệt: “Con nha đầu này từ nhỏ đã khiến người khác phải thấp thỏm lo lắng, không ngờ hôm nay lại gây ra phiền phức cho Tần huynh rồi. Thời gian không còn sớm nữa, ta đưa Tương Tư quay về thôi.”

Tần Triệt đã ở bên Tương Tư khá lâu, tuy rằng không mấy an tâm, thế nhưng lúc này cũng không dám giữ hai phụ tử họ lại quá lâu, khẽ cười nói: “Ta lại cảm thấy, đứa trẻ này ngoan ngoãn, hiểu chuyện hơn những đứa trẻ cùng trang lứa khác.”

Thuần Vu Vọng bước lại gần định bế Tương Tư đi. Tương Tư liền nhắm mắt lại, bàn tay vẫn cứ nắm chặt vạt áo của Thẩm Tiểu Phong không buông, mơ màng thì thào một tiếng: “Buồn ngủ...”

Thuần Vu Vọng dịu dàng đáp: “Tương Tư ngoan nào, quay về rồi ngủ, có được không?”

Tương Tư đá chân lên, bực bội lên tiếng: “Con không! Con muốn ngủ luôn... con muốn Tiểu Phong tỷ tỷ đưa con đi ngủ...”

Cô bé nói rồi, vẫn cứ nhắm chặt đôi mắt giống hệt như mẫu thân của mình. Phần lông mi còn dày rậm và dài hơn của mẫu thân, vẫn còn đọng một vài giọt lệ, càng lăn càng to, sau đó rơi xuống dưới.

Thẩm Tiểu Phong mềm lòng, bèn thì thầm nói: “Hay là... để thuộc hạ đưa cô bé về phòng Nhị công tử ngủ một lát, khi nào tỉnh rồi đưa cô bé về

sau.”

Thuần Vu Vọng nhìn chăm chăm về phía con gái yêu của mình chẳng nói lời nào.

Tần Triệt nghe thấy tiếng nhạc hiếu vang lên từ phía ngoài, đoán chắc lại nghĩ đến người thân thiết càng ngày càng leo lắt của Tần gia, cũng chẳng thể nào nhẫn nhịn được thêm, khẽ khàng lên tiếng: “Vậy thì mời Chân Vương Điện hạ nghỉ ngơi ở đây một lát, để Tiểu Phong đưa tiểu quận chúa vào trong nghỉ ngơi. Chỗ của ta cũng vắng người, không gian cũng khá thanh tịnh, chắc là không kinh động đến Chiêu Hầu đâu. Tối hôm qua, Chiêu Hầu vừa bị sốt cao cả đêm, cho nên lúc này vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, khiến Chiêu Hầu tỉnh giấc là chuyện nhỏ, để trẻ con nhiễm bệnh thì khổ thân lắm.”

Câu nói này đương nhiên là đang muốn nói cùng Thuần Vu Vọng, nhưng cũng âm thầm ám chỉ cho Thâm Tiểu Phong, tuyệt đối không được dẫn Tương Tư đến gặp Tần Văn, để tránh gây ra điều gì bất trắc.

Thuần Vu Vọng liền từ từ ngồi xuống, bê ly trà lên trầm ngâm một hồi nói: “Vậy, bản vương đành làm phiền Tiểu Phong cô nương.”

Thâm Tiểu Phong vội vã lui xuống, nhanh chóng bế Tương Tư về phòng riêng của Tần Triệt.

Tương Tư quả nhiên đã mơ màng chìm vào giấc ngủ, liên tục ngáp ngắn ngáp dài, ôm chặt lấy chiếc chăn rồi nằm xuống.

Thâm Tiểu Phong liền nói: “Tương Tư ngoan, mau cởi y phục ngoài ra rồi hãy ngủ. Cần thận không lại nhiễm lạnh bây giờ.”

Tương Tư lắc lư thân người một lúc, vẫn cứ nhắm mắt lại nói: “Tiểu Phong tỷ tỷ, ta khát quá.”

Thẩm Tiểu Phong nghe vậy vội vã đi rót trà, Tương Tư lại nói: “Ta muốn uống trà hạnh nhân.”

Thẩm Tiểu Phong nghe vậy cảm thấy có phần khó xử.

Lúc này mọi người trong phủ đều đang tất bật lo liệu tang lễ, ngay cả phòng riêng của Tần Triệt cũng chỉ giữ lại hai nha đầu làm việc nặng nhọc, còn lại tất cả đều đã được điều ra ngoài giúp đỡ. Trà hạnh nhân đương nhiên là có sẵn trong phòng bếp, chỉ là khẩu vị của Tương Tư còn khó tính hơn mẫu thân của mình gấp trăm lần, phải thêm chút mật ong, chút đường... những nha đầu tầm thường, chỉ e sẽ chẳng thể nào làm ra được ly trà đúng ý cô bé.

Suy nghĩ một hồi, nàng liền nói: “Vậy tiểu thư đừng ngủ vội, bây giờ ta sẽ đi lấy trà, rồi nhanh chóng quay lại thôi.”

Tương Tư lại ngáp một cái rồi đáp: “Ừm, ta sẽ chờ.”

Thẩm Tiểu Phong ra khỏi phòng, lại sai mấy nha đầu giúp việc đang quét dọn ngoài sân phải để tâm căn phòng này: “Hãy trông chừng căn phòng này thật cẩn thận, đừng có để tiểu thư chạy lung tung ra ngoài.”

Lúc Thẩm Tiểu Phong bê ly trà hạnh nhân quay lại, nha đầu giúp việc kia vẫn còn đang quét lá rơi trong sân, thế nhưng lúc bước chân vào phòng, hai tay nàng run rẩy, suýt nữa làm rơi ly trà. Trên giường trông không chẳng có gì hết. Nàng liền đặt bát trà xuống bàn, vội vã bước ra hỏi nhưng mấy nha đầu kia ngô nghê không biết.

“Tiểu Phong cô nương, nô tỳ vẫn luôn ở trong sân này, hoàn toàn không hề thấy ai bước ra ngoài cả.”

Thẩm Tiểu Phong nghiêm mặt lại nói: “Các người thực sự luôn ở trong sân này sao, không rời đi dù chỉ nửa bước?”

Nha đầu này nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ tay nói: “Trong khoảng thời gian đó, nô tỳ có tới phòng trà để xem lò lửa ra sao, chỉ trong khoảng thời gian ngắn thôi... lúc quay về chỉ thấy một bóng người màu trắng thoáng hiện ngoài cửa, chạy còn nhanh hơn cả thỏ, lẽ nào...”

Thẩm Tiểu Phong vô cùng sợ hãi, cũng chẳng còn tâm trí trách mắng nha đầu này ngốc nghếch, vội vã đi về chỗ đại tiểu thư nhà mình đang nằm nghỉ.

Tương Tư đã ở trong phủ này một khoảng thời gian, cô bé chạy khắp các sân vườn, biệt viện, nên muốn tìm ra nơi mà mẫu thân đang ở hoàn toàn dễ như trở bàn tay. Có lẽ con người xuẩn ngốc nhất lúc này chính là bản thân nàng.

Không ngờ lại trúng kế điệu hổ ly sơn của một tiểu cô nương mới được bảy tuổi. Vừa chạy ra khỏi sân, nàng suýt nữa đụng trúng một thị vệ đang đi tới.

Viên thị vệ này vừa nhìn thấy Thẩm Tiểu Phong vội vã kêu lên: “Tiểu Phong cô nương, cuối cùng đã tìm được người rồi, mau đi thôi, vị... vị tiểu thư đó sắp lật tung cả chỗ ở của tướng quân lên rồi, lúc này chúng thuộc hạ định ngăn lại... Người của Định Vương định bắt tiểu thư, chúng thuộc hạ đã ngăn cản, thế nhưng vị tiểu thư đó vẫn dùng nỏ đá bắn người không ngừng...”

Cô bé dùng chiếc nỏ bắn rất chuẩn, cho dù sức còn yếu, thế nhưng bắn đá trúng người vẫn cảm thấy đau đớn.

Thế nhưng Thẩm Tiểu Phong dù có nằm mơ cũng không thể ngờ, Tương Tư cùng phụ vương sang đây, tại sao còn mang theo nỏ bắn theo người?

Chỉ e là ngay chính bản thân Thuần Vu Vọng cũng chẳng thể nào ngờ được, người con gái không hiểu chuyện của mình bắt đầu từ lúc nào cũng đã có ý định của riêng mình. Lẽ nào cô bé đã có âm mưu từ trước, cho dù thế nào cũng phải xông vào đây gặp mẫu thân của mình bằng được? Chỉ dựa vào một nhóc con tầm sáu, bảy tuổi như cô bé, cùng một chiếc nỏ nhỏ dùng để bắn chim hàng ngày sao?

Viên thị vệ liền nhanh chóng dẫn đường cho Thẩm Tiểu Phong, miệng không ngừng thúc giục: “Mau lên, mau lên một chút, người của phủ Định Vương cũng đã sai người đi thông báo cho Định Vương rồi!”

Vừa đi vừa nói, hai người đã sắp sửa tới nơi. Nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, bọn họ lập tức dừng bước. Không những Định Vương đã tới, mà Thuần Vu Vọng cũng đã có mặt.

Tư Đồ Lăng đứng thẳng người, oai phong凛冽, kiếm Thái A đã rút ra khỏi vỏ, mũi kiếm sắc nhọn, ánh sáng chói lóa, khí thế ép người, đang chỉ về phía Thuần Vu Vọng.

Thuần Vu Vọng đứng đối mặt với Tư Đồ Lăng, thế nhưng bàn tay phải cũng đang giơ lên, cùng một thanh trường kiếm, đối địch với Tư Đồ Lăng.

Thanh trường kiếm không sắc không nhọn, nhìn vào vô sắc, như thể đã được chôn vùi dưới đất cả trăm năm, vừa mới được thấy ánh mặt trời. Vào lúc này, thanh kiếm không sắc nhọn đó đối chọi cùng với kiếm Thái A nổi danh thiên hạ mà vẫn toát lên khí thế quyết liệt, hàn khí ép người, không hề kém cỏi, yếu thế.

Thậm chí, vạt áo của Tư Đồ Lăng đã bị rách một chỗ, đang không ngừng bay bay trong gió. Hiển nhiên là hai người đã giao đấu rồi, Tư Đồ Lăng còn bị lép vế đôi chút.

Cánh tay trái của Thuần Vu Vọng đang nghiêng sang một bên che chắn, ông tay áo to rộng đang che khuất đi thân hình bé nhỏ của Tương Tư, bảo vệ cô bé ở đằng sau.

Tương Tư không hề đi giày, đang trốn sau lưng của phụ vương, nắm chặt lấy chiếc nỏ trong tay, đôi bàn chân trắng trẻo, nhỏ nhắn, nhìn Tư Đồ Lăng bằng đôi mắt to tròn, đen láy, không hề có chút sợ hãi.

Nhìn tình hình này, đoán chắc Tương Tư đã nói gì hoặc làm gì chọc giận Tư Đồ Lăng, khiến Tư Đồ Lăng định dạy dỗ cô bé, lại để Thuần Vu Vọng nghe tin chạy tới bắt gặp, đương nhiên là không thể để cho người ngoài ức hiếp ái nữ của mình.

Thẩm Tiểu Phong do dự một hồi, vội vã đi về phía Tương Tư kéo cô bé rồi nói: “Tiểu quận chúa, không phải người muốn đi ngủ sao? Lại đây nào, tỷ tỷ dẫn người vào đi ngủ... Trà hạnh nhân mà người muốn uống, cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

Tương Tư liền phẩy tay nàng ra rồi quát: “Ta không ngủ. Ta không ăn! Ta muốn gặp mẫu thân.”

Thẩm Tiểu Phong liền nói: “Mẫu thân của người không hề ở đây. Ngoan nào, chúng ta quay về đi giày vào đã, đừng để bị cảm lạnh, được không?”

“Không được. Ta muốn gặp mẫu thân.” Tương Tư chỉ về phía căn phòng mà cô bé đã ở đó khá lâu rồi phần nộ lên tiếng: “Mẫu thân của ta đang ở trong đó. Là Lăng thúc thúc đã đem giấu mẫu thân ta đi.”

Thẩm Tiểu Phong hời hợt lên tiếng: “Tiểu quận chúa, mẫu thân của người thực sự không ở trong phủ, nếu không người yêu thương quận chúa như vậy, tại sao lại không ra gặp người? Huống hồ, mẫu thân của người lợi hại như vậy, làm gì có ai đem giấu được người đi chứ?”

Tương Tư nghe thấy vậy, đoán chắc nhớ tới bộ dạng nghiêm nghị, oai phong của mẫu thân mình khi về Bắc Đô trước kia, cũng do dự một hồi.

Thẩm Tiểu Phong thừa cơ định kéo cô bé đi, nhưng cô bé vung tay rồi nói: “Nếu mẫu thân không ở trong phủ, tại sao bọn họ lại ngăn cản không cho ta vào trong? Trước kia ta đã từng ở trong đó, ta vẫn còn rất nhiều thứ đồ để lại, tại sao lại không cho ta vào?”

Cô bé vừa nói, lại vừa tiến về phía trước, định xông vào trong tìm mẫu thân của mình.

Tư Đồ Lăng thoáng nheo mắt lại.

Thuần Vu Vọng chăm chú nhìn Tư Đồ Lăng, bàn tay phải đã nắm chặt chuôi kiếm, tay trái thì hạ thấp, khẽ khàng nắm lấy vạt áo Tương Tư, kéo cô bé lại rồi sầm giọng nói: “Không được đi.”

Tương Tư thấy phụ vương mình lên tiếng, không dám bước lên trước nữa, chỉ giậm chân bực bội trên nền đá vừa khóc vừa kêu: “Phụ vương, con muốn mẫu thân. Con biết mẫu thân đang ở trong đó. Con muốn gặp mẫu thân.”

Lúc này, Tần Triệt cuối cùng đã được thuộc hạ đẩy tới, từ xa ngài đã mỉm cười nói: “Nếu hai vị Vương gia muốn tỷ thí võ nghệ, sau này còn rất nhiều cơ hội. Lúc này chỉ e là không tiện cho lắm, Định Vương Điện hạ, Ngụy Quốc Công đã tới rồi, đang muốn cầu kiến Vương gia đó.”

Ngài liền quay sang nói cùng Thuần Vu Vọng: “Chẩn Vương Điện hạ, tiểu quận chúa cứ giao cho bọn Tiểu Phong chăm sóc là được, chắc là sẽ không để xảy ra sai sót gì thêm. Ta vừa sai người đi pha một bình trà ngon, xin mời Điện hạ vào cùng thưởng thức.”

Thuần Vu Vọng thu kiếm lại, từ từ quay sang phía Tần Triệt rồi nói: “Hảo ý của Tần Nhị ca, bản vương xin nhận. Bây giờ đã không còn sớm nữa, bản vương phải đưa nha đầu không hiểu chuyện này về trước đã.”

Tần Triệt cũng không nín kéo, mỉm cười đáp: “Người đâu, mau tiễn chân Chấn Vương Điện hạ.”

Tư Đồ Lăng thấy vậy, cũng từ từ ấn kiếm Thái A vào trong vỏ, đưa đôi mắt đen láy, sâu hoắm nhìn lướt qua đôi phụ tử trước mặt với thái độ chế giễu. Sau đó, ngài quay người, nhưng lại đi về căn phòng đó, nơi mà Tương Tư vẫn khóc thét đòi vào.

Tương Tư nhận được ánh mắt cảnh cáo đầy tức giận của phụ vương, vốn dĩ đã im lặng, nhìn về phía căn phòng đó bằng ánh mắt long lanh nước mắt. Đột nhiên lại thấy Tư Đồ Lăng đi về phía đó, cô bé đột nhiên giãy loạn trong lòng Thuần Vu Vọng, rồi khóc thét lớn tiếng: “Phụ vương, phụ vương, thúc ấy... thúc ấy vào trong rồi. Mẫu thân nhất định đang ở trong đó. Mẫu thân! Mẫu thân...”

“Im miệng lại.”

Thuần Vu Vọng đột nhiên quát lớn, quyết liệt, nghiêm khắc, khiến Tương Tư xưa nay quen được chiều chuộng nhanh chóng im lặng, nhìn phụ vương của mình bằng ánh mắt kinh hãi đăm lẽ.

Thuần Vu Vọng nhìn bóng dáng Tư Đồ Lăng, không ngờ lại khẽ mỉm cười, từ từ lên tiếng: “Cho dù dưới trời đất này có người có thể giam cầm thân xác của Tần Văn, bản vương không tin, lại có người có thể giam cầm được trái tim của Tần Văn. Tương Tư, con đã coi thường mẫu thân của mình rồi đó.”

Tư Đồ Lăng không hề quay đầu lại, cũng chẳng hề đáp lại nửa lời. Thậm chí, từ đầu chí cuối, ngài chẳng hề nói một câu. Ngài chỉ dựng thẳng tấm

lưng, chậm rãi bước chân về phía đó, bước về chỗ Vương phi của mình. Ngoài trừ ngài, không có bất cứ ai có thể động đến Vương phi của ngài được. Nhìn thái độ ngài, dường như vô cùng tự tin với tất cả mọi thứ mình đang có cũng như sắp có.

Thuần Vu Vọng cũng không nói thêm nhiều, bế lấy Tương Tư rồi quay người rời khỏi. Tương Tư ôm chặt cổ phụ vương, khuôn mặt bé nhỏ đã đỏ ửng vì khóc, đôi mắt to tròn đầm lệ không ngừng nhìn về nơi mẫu thân đang ở. Khi rẽ sang lối khác, cành cây che khuất đi tầm nhìn, cô bé liền thét lớn tiếng: “Mẫu thân.”

Tất cả người có mặt tại đây đều tỏ ra tột cùng thương xót.

...

Thẩm Tiểu Phong kể xong, thận trọng liếc mắt nhìn ta, mãi lúc sau, mới khẽ cất tiếng hỏi: “Tướng quân, tướng quân... Đại tiểu thư, người không sao chứ?”

Ta định thần cười đáp: “Ta? Ta đương nhiên không sao cả. Nói cho cùng ta cũng đã sống bên cô bé bao lâu rồi, nghe kể cũng cảm thấy chua xót. Người có biết không? Cô bé... có lẽ thực sự là con gái ruột thịt của ta đó.”

Thẩm Tiểu Phong tỏ ra kinh hãi, nhìn ra bên ngoài rồi mới nói: “Nô tỳ... nô tỳ không rõ, cũng chẳng hiểu được.”

Ta mỉm cười khổ sở: “Đừng nói rằng người không rõ cũng chẳng hiểu được. Tự nhận bản thân đa mưu túc trí lại thông minh, thực sự từ đầu chí cuối ta cũng chỉ đi theo con đường mà mọi người đã sắp xếp từ trước? Nếu Tương Tư là một điều bất ngờ, vậy thì đó thực sự là một điều bất ngờ thú vị. Ít nhất thì cũng có một điều bất ngờ thuộc riêng về bản thân ta.”

Thẩm Tiểu Phong do dự một hồi rồi nói: “Đại tiểu thư, người... người thực sự cho rằng... người và vị Chân Vương Điện hạ đó...”

“Đáng đời ngài ấy.” Còn chưa hạ sốt, cả người ta vẫn còn đang run rẩy: “Ta không hề thiếu nợ gì ngài ấy cả, từ trước đến nay ngài ấy toàn tự chuốc khổ vào mình. Ta chỉ thương xót Tương Tư mà thôi...”

Ta nằm trên gối, tưởng tượng cảnh Tương Tư dùng chiếc nỏ bắn vào những người chặn đường mình, nỗ lực hết sức để xông về chỗ ta ở, bất giác bật cười thành tiếng.

Tuy rằng cười nhưng mà nước mắt vẫn tuôn xuống không ngừng: “Tiểu Phong, người có biết không? Ta thực sự đã nghe thấy Tương Tư gọi mình đấy, tiếng gọi mẫu thân của cô bé... vang vọng cả vào giấc mộng của ta.”

...

Tối hôm đó, ta nằm mộng liên tục. Trong mơ màng, ta chỉ nhớ Tư Đồ Lăng có quay lại một lần, sau đó bỏ đi. Sau đó dắt theo đạo trưởng Vệ Huyền cùng một vài đại phu tới, vừa châm cứu vừa sắc thuốc, các thị nữ luân phiên thay khăn ướt trên trán ta, có lẽ tất cả đều bận rộn cả đêm.

Ngày hôm sau cũng chính là ngày hạ táng, ta vốn định đích thân tiễn mọi người một đoạn, thế nhưng bệnh tình nặng quá, gần như bất tỉnh nhân sự, đành để mặc cho Tư Đồ Lăng và Tần Triệt bàn luận rồi quyết định mọi chuyện.

Đội tấu nhạc hiệu rồi khỏi, Tần phủ huyền não bao ngày cũng yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức tất cả không gian đều chìm trong không khí buồn chán, ảo não.

Ta nằm trên chiếc giường trong không gian tĩnh lặng, nhưng chẳng thể nào ngủ an giấc, mơ hết lần này đến lần khác cũng chẳng thể nào phân biệt

là khuôn mặt của ai, cố gắng giơ tay ra định nắm chắc, dường như đã nắm được rồi, sau cùng lại là trống rỗng. Lúc này ta cảm thấy khát nước, cổ họng lại như thể hà ra được khối sương.

Trong mơ màng, ta nghe thấy phía sau truyền đến tiếng động, ta liền hàm hồ lên tiếng: “Nước...”

Lập tức bên tai vọng đến tiếng người nhắc bình rót trà, sau đó là thân người được xóc dậy bằng cánh tay rắn chắc, nước trà ấm nóng được đưa đến bên môi.

Ta uống hết sạch, cảm thấy dễ chịu hơn trước, sau đó lại tiếp tục nằm xuống ngủ tiếp, tùy ý xua tay rồi nói: “Được rồi, ra ngoài đi.”

Phía sau mãi chẳng hề truyền lại tiếng bước chân rời khỏi.

Trái tim đột nhiên thấp thỏm, cảm nhận được điều gì đó bất thường đang diễn ra, khi quay người lại nhìn, ta vội vã định ngồi dậy bái kiến thì người đó đã ngăn lại.

“Hoàng... Hoàng thượng.”

Không ngờ người đến lại chính là Tư Đồ Vĩnh, đương kim Hoàng thượng của Đại Nhuế, đang mặc y phục bình thường đứng cạnh bên giường ta.

Thậm chí trên tay ngài vẫn còn cầm một ly trà trống rỗng.

“Nàng... nàng còn chưa chịu nằm xuống nghỉ ngơi? Tại sao lại có thể ốm yếu đến mức này?”

Tư Đồ Vĩnh không hề che giấu đi cảm giác xót xa, đôi mắt sáng trong giờ đã phủ một lớp sương mờ.

Thẩm Tiểu Phong đang đứng phía sau lưng ngài, thấy ta đang nhìn về phía mình, lập tức cúi đầu không dám nói chuyện.

Tư Đồ Vĩnh liền khẽ lên tiếng: “Nàng đừng oán trách nàng ta. Nàng vốn dĩ dưỡng thương tại phủ Định Vương, ta không tiện tới thăm hỏi, nhưng trong lòng thực sự vô cùng lo lắng. Đợi đến khi quay về Tàn phủ, nghe nói nàng đã đỡ nhiều, ta mới an tâm hơn chút. Ai ngờ đột nhiên lại nghe nói đồ bệnh, nên mới nói cùng Tiểu Phong, nhân lúc mọi người không có mặt muốn tới đây thăm nàng xem sao.”

Kể từ sau khi Tàn gia gặp nạn, Tàn phủ chẳng có người lo liệu mọi chuyện, Thẩm Tiểu Phong cũng được coi như một chủ nhân tại nơi đây rồi. Hôm nay, hầu hết mọi người trong phủ đều đã đi ra ngoài, nàng lặng lẽ sắp xếp cho ai vào phủ cũng dễ dàng như trở bàn tay.

Ta miễn cưỡng mỉm cười: “Năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, sức khỏe của ta thực sự không thể chống đỡ được nữa, đêm trung thu, lúc thưởng trăng bị trúng gió, cho nên mới sốt, thực sự chẳng sao đâu.”

“Tư Đồ Lãng đối xử với nàng tốt không?”

“Đương nhiên là rất tốt.” Ta cười đáp: “Hoàng thượng cũng biết mà, tình cảm giữa ta với ngài ấy đâu phải ngày một ngày hai, khó khăn lắm mới được ở bên nhau, làm sao lại đối xử không tốt với ta được?”

“Thật sao...”

Ngài bình thản hỏi lại, rồi liếc mắt qua nhìn Thẩm Tiểu Phong.

Con nha đầu chết tiệt lớn rồi cũng khó quản, xem ra đã tự mình quyết định, đem kể hết mọi chi tiết cũng như cãi vã giữa ta cùng Tư Đồ Lãng cho Tư Đồ Vĩnh.

Ai chẳng biết với thực lực của Tư Đồ Vĩnh hiện nay, nếu trong lòng bất mãn, cố tình đối chọi cùng Tư Đồ Lăng thì chẳng khác nào là lấy trứng chọi đá, ngay cả ta, chưa chắc đã giúp đỡ được.

Ta quan sát kĩ càng sắc mặt của Tư Đồ Vĩnh, chỉ cảm thấy ngài mới đăng cơ một khoảng thời gian ngắn, vậy mà khuôn mặt lúc này đã mất hết vẻ hào sảng, thoải mái trước kia, gầy guộc đi nhiều, trông lại càng kiên cường, cứng rắn.

Nhớ đến việc ta đã giết chết hết người nhà họ Du, thậm chí cũng chẳng muốn tha cho họ Đoan Mộc cùng người thê tử của ngài, lúc nào cũng gây khó dễ cho ngài, nên thầm cảm thấy áy náy: “Hoàng thượng không cần phải lo lắng cho ta. Tàn gia tuy rằng neo đơn ít người, thế nhưng cũng chưa đến mức nằm đó để mặc người khác điều khiển, giết hại. Còn về sức khỏe của ta... người xưa có câu sống chết có số, giàu nghèo do trời, cưỡng cầu cũng chẳng ích lợi gì.”

“Thật sao?”

Đôi mày của ngài cau chặt lại, đột nhiên quay đầu gọi: “Cô Quế.”

Bên ngoài có người khẽ cất tiếng đáp lại, sau đó ta liền thấy một người phụ nữ gầy guộc, bé nhỏ bước vào trong, chính là cô Quế đã bầu bạn bên ta một thời gian khi ta bị nhốt trong đại lao Bộ hình.

Sau khi ra khỏi ngục, ta cũng đã từng cho người nghe ngóng tung tích của cô Quế, nghe nói cô Quế đã rời khỏi thành Bắc Đô ngay khi rời khỏi đại lao Bộ hình, ta cũng an tâm, nên không hỏi thăm thêm nữa, không ngờ Tư Đồ Vĩnh đã triệu hồi về đây.

Ta có ấn tượng rất tốt với cô Quế, thấy cô Quế tuân lệnh tiến lại bắt mạch, ta cũng đưa tay về phía đó, tựa vào gối rồi mỉm cười hỏi: “Cháu trai,

cháu gái của cô cô sao rồi? Đã được nhận đủ ba ngàn lạng bạc đó chưa?”

Cô Quế mỉm cười đáp: “Tất cả đều khỏe. Hoàng thượng còn thưởng thêm cho hai ngàn lạng nữa, nửa đời còn lại, nô tỳ không cần phải lo lắng gì nữa rồi.”

Ta vừa nói chuyện một hồi đã cảm thấy hoa mây chóng mặt, trong lòng muốn hỏi cô Quế thêm nhiều điều khác nữa, thế nhưng sức khỏe yếu quá, đành phải im lặng để cô Quế chẩn mạch.

Một lúc sau, cô Quế đặt tay ta xuống, Tư Đồ Vĩnh liền hỏi: “Sao rồi?”

Cô Quế trầm ngâm một hồi rồi nói: “Đơn thuốc mà Tiểu Phong cô nương chép lại đích thực là trị đúng bệnh. Thế nhưng xem qua mạch tượng của cô nương, hoàn toàn không hề nghiêm trọng đến mức này. Có lẽ trong khoảng thời gian này, cô nương bị nhiễm lạnh nhiều lần dẫn đến tổn thương nguyên khí? Hoặc có lẽ lúc sắc thuốc, người ta đã âm thầm giở trò, đổi vị thuốc giữ nhiệt trở thành thuốc xổ.”

Ta vẫn tỏ ra bình thản, cau mày rồi nói: “Không thể nào. Ngài ấy... tuyệt đối không đến mức đó đâu.”

“Tại sao lại không thể nào?” Tư Đồ Vĩnh đột nhiên ngắt ngang lời ta. Ánh mắt đột nhiên rực rực ngọn lửa tức giận: “Ta biết xưa nay nàng đều tin tưởng hẳn hơn là tin tưởng ta, ta nói gì nàng đều không chịu nghe theo. Thế nhưng hẳn ta... đã không còn là Lăng sư huynh của năm nào chịu dốc toàn lực chăm sóc chúng ta nữa đâu. Nếu chúng ta chết đi mà có lợi cho hẳn, hẳn nhất định sẽ làm.”

“Hoàng thượng có phải đã đa nghi quá không?” Ta nhìn vào người đàn ông trẻ tuổi mặt đầy sát khí trước mặt, đột nhiên cảm thấy ngài trở nên quá đổi xa lạ: “Hôm đó, trước An Đức Môn, nếu người đứng trên thành lâu không phải là hai chúng ta, ngài cảm thấy ngài ấy sẽ cam tâm tình nguyện

quỳ xuống xưng thần sao? Nếu ngài ấy không chịu từ bỏ, chúng ta nắm được mấy phần thắng chứ?”

“Cho dù thành bại thế nào, một khi chiến tranh nổi lên, Đại Nhuế nhất định sẽ hỗn loạn. Hấn cũng là con cháu hoàng gia, không thể nào giương mắt nhìn Đại Nhuế diệt vong, đương nhiên phải lấy đại cục làm trọng, tuy rằng không có được danh hiệu cửu ngũ chí tôn, thế nhưng lại có thể làm những việc chỉ có bậc cửu ngũ chí tôn mới làm.”

Ngài nhìn ta bằng ánh mắt đầy lo lắng: “Văn Văn, thực ra, nàng hoàn toàn biết rằng hấn có thể sẽ giết chết ta, nên ngay khi vừa ra khỏi đại lao Bộ hình mới lập tức tới phò trợ, đưa ta lên ngôi Hoàng thượng, đúng không? Nếu người tiếp vị là hấn, để cho danh chính ngôn thuận, người đầu tiên hấn phải giết chết chính là ta. Còn nàng... hấn yêu thích nàng, bận tâm đến nàng, thế nhưng hấn lại càng yêu thích, bận tâm đến mười lăm vạn binh hùng tướng mạnh nhà họ Tần của nàng hơn. Tần gia sau này không còn người nối nghiệp, nếu nàng có mệnh hệ gì, không cần phải nói nhiều, mười lăm vạn binh mã đó đương nhiên sẽ rơi vào tay hấn.”

Sốt cao khiến toàn thân ta lạnh giá, từng lời ngài nói khiến trái tim ta run rẩy không ngừng.

Ta cay đắng lên tiếng: “Hoàng thượng, trên đời này, nếu không thể tin tưởng được ngài, không thể tin tưởng được Tư Đồ Lăng, ta còn có thể tin tưởng ai đây? Ngài ấy giờ đã là phu quân của ta, còn ngài trước sau vẫn là người bạn thân thiết của ta, cho dù có bao nhiêu mâu thuẫn, phu thê vẫn là phu thê, bạn bè thân thiết vẫn là bạn bè thân thiết. Nếu ngài ấy thực sự có tâm tư đó... thì cứ mặc ngài ấy đi.”

“Để mặc ngài ấy đòi thuốc của nàng, dày vò nàng cho tới khi chết, dùng con dao vô hình cướp đi tính mạng của nàng hay sao?”

Ta đưa tay lên khuôn mặt của mình, tự đưa lời chế giễu: “Hoàng thượng, ít nhiều gì, ta vẫn còn chút dung mạo, chắc ngài ấy cũng chưa vội vã đoạt đi tính mạng của ta đâu? Đoán chắc cô Quế cũng đã nói cùng ngài rồi, ta nhiều lắm cũng chỉ sống thêm được vài năm nữa.”

Tư Đồ Vĩnh nheo mắt, nắm chặt hai bàn tay lại, mãi lúc sau mới mỉm cười rồi nói: “Cô Quế muốn nói rằng, nếu suy tư quá nhiều thì dễ bị tổn thọ, chết sớm, thế nhưng nếu an tâm tịnh dưỡng sức khỏe, sống đến trăm tuổi cũng chẳng thành vấn đề. Nàng suốt ngày tâm tư nặng nề, âu sầu, phiền muộn, nên mới khiến bản thân thành ra như vậy.”

Ta cười đáp: “Hoàng thượng nói đùa rồi. Đừng nói ta hay ngài, tất cả các Đại thần trong triều dù chức quan lớn nhỏ thế nào, có mấy người không phải là những nhân vật đáng sợ, đi một bước tính vài bước chứ? Làm gì có mấy ai không tâm tư nặng nề, âu sầu, phiền muộn? Tư Đồ Lăng biết rõ đạo lý này, cần gì phải rườm rà bày mưu hãm hại ta nữa?”

Tư Đồ Vĩnh vẫn chưa cam tâm, đang định nói gì đó, sau cùng khựng lại, nuốt hết vào trong, ngài ngược mắt lên kéo chăn đắp lại cho ta, miễn cưỡng áp chế cơn tức giận: “Nếu nàng đã tin hấn ta, vậy ta cũng chẳng còn cách nào khác. Ta muốn giữ lại cô Quế ở bên cạnh nàng, tất cả đồ ăn thức uống của nàng hàng ngày đều phải để cô Quế nhìn qua rồi mới được dùng.”

Ta cười đáp: “Ừm, đây là ân điển của Hoàng thượng, thần không dám từ chối. Có điều thần còn có một chuyện khác thỉnh cầu.”

Ngài nhướng cao đôi mày, đột nhiên lại đưa lời chọc ghẹo như thời còn bé thơ: “Hả, nếu là chuyện mà Tần phủ và phủ Định Vương không làm được, chỉ sợ là vị Hoàng Đế này cũng hết cách.”

Ta liền đáp: “Chuyện này Hoàng thượng nhất định có thể làm được. Ta muốn đưa Tố Tố vào trong cung để hầu hạ Hoàng thượng.”

Tư Đồ Vĩnh thất thanh hỏi lại: “Nàng nói cái gì?”

Ta than thở: “Người họ Tần neo đơn, không dám nhòm ngó ngôi vị Hoàng hậu, chỉ cần ngài không lập người họ Đoan Mộc lên làm hậu là được rồi.”

Tư Đồ Vĩnh nhìn ta chăm chăm, mỉm cười khổ sở đáp: “Trong triều cũng có người đề nghị như vậy, ta thực sự chỉ coi đó là chuyện đùa thôi. Tổ Tổ trước kia cũng thường gặp ta, ta chỉ coi cô bé là hậu bối của mình, không ngờ nàng lại...”

“Vậy thì, rốt cuộc Hoàng thượng có đồng ý hay không?”

“Đồng ý.” Ánh mắt của ngài mơ màng, nhưng trả lời rất nhanh gọn: “Ta chỉ có một yêu cầu duy nhất, nàng hãy tịnh dưỡng tử tế, đích thân đưa Tổ Tổ nhập cung.”

Ta mỉm cười, đưa ngón tay út về phía ngài. Lúc này, khuôn mặt ngài trở nên dịu dàng, ôn hòa, cũng giơ ngón út, ngoắc tay thay lời hẹn ước như thời còn nhỏ. Trái tim ta, đột nhiên ấm áp hẳn lên.

Ngài chưa chắc đã yêu Tổ Tổ, thế nhưng ngài tính tình ôn hòa, khoan dung, cho dù chỉ là nể tình nghĩa với ta, nhất định sẽ đối xử với cô bé rất tốt.

Còn về tình yêu... Cuộc đời và số phận của cô cô với ta, lại cộng thêm lúc này Tần gia neo đơn, vắng lặng, Tổ Tổ chẳng thể mong được tình yêu, còn ta lại càng chẳng thể cho được.

Lầu gác xa mờ, đau đớn đến mức đoạn trường

Tur Đồ Lăng tai mắt thông thiên, chuyện Tur Đồ Vĩnh tới đây đương nhiên chẳng thể nào giấu được.

Sau khi tiễn khách ra về, trời đã sang canh hai. Nhìn thấy cô Quế hầu hạ cạnh bên, ngài cũng chẳng nói gì nhiều, lặng lẽ ngồi uống trà, rồi gọi thị nữ lại thay y phục.

Cô Quế đột nhiên tiến lại gần nói: “Vương gia, Vương phi bệnh tình không nhẹ, cần phải tĩnh dưỡng, không thể ở cùng phòng với ngài lại càng không làm được mấy chuyện ân ái.”

Tur Đồ Lăng cau chặt đôi mày, chẳng buồn nhìn cô Quế một lần, bình thản lên tiếng: “Ra ngoài.”

Sắc mặt cô Quế khẽ biến đổi, ngược mắt nhìn ngài một hồi, chắc cũng cảm nhận được rằng tính cách của vị Định Vương này chẳng hề ôn hòa, tốt lành như Tur Đồ Vĩnh, nên đã bất giác lui về phía sau vài bước, sau cùng đành cúi đầu ra ngoài.

Tur Đồ Lăng đã cởi y phục ngoài, để lộ ra bộ y phục mềm mại bên trong, nhưng có màu sắc nhạt màu, thanh cao tựa trúc bên suối, mệnh mang tựa mây bên trời, nhưng vẫn kiên nghị, cứng rắn, trác tuyệt bất phàm.

Ngài bước tới bên giường, đặt tay lên trán ta rồi dịu dàng lên tiếng: “Ừm, đã đỡ hơn so với hồi sáng, chỉ có điều sắc mặt vẫn còn kém lắm. Nàng cứ an tâm ngủ đi, ta nằm phía bên này giường, không ức hiếp nàng nữa.”

Nói xong, ngài liền vuốt lên tóc ta, cúi người xuống, chạm nhẹ lên môi ta. Ta đã ốm nhiều ngày rồi, bờ môi khô ráp, ngài chạm vào cũng chẳng hề cảm thấy dễ chịu, bờ môi khô khan mang theo chút hơi ẩm.

Ngài nhanh chóng dịch chuyển môi sang một bên, sau đó lại ôm chặt ta vào lòng, than dài một tiếng: “Thực ra, ta cũng chẳng muốn ức hiếp nàng, thế nhưng nhiều lúc ta thực sự cảm thấy vô cùng khó chịu.”

Cách một lớp chăn dày, ta nghe được nhịp tim của ngài, từng nhịp, từng nhịp, thực sự rất rộn ràng.

Ta dịu dàng đáp: “Ta biết rồi. Lãng, gần đây ngài đã vất vả rồi.”

Khuôn mặt ngài lúc này trông dịu dàng, khẽ buông ta ra, lấy hai chiếc chăn ở phía trong giường, rồi trải lên chiếc giường trúc bên cạnh cửa sổ, mỉm cười rồi nói: “Không vất vả đâu. Nàng hãy cố gắng tịnh dưỡng sức khỏe, như vậy là ta an tâm rồi.”

Ta lại nói thêm: “Tư Đồ Vĩnh chiều nay có tới đây.”

Ngài không hề dừng lại, bình thản lên tiếng: “Ngài ấy đã từng sai người tới đây bái tế, chứ không hề đích thân tới. Nếu tới rồi, lẽ nào ta còn có thể giấu nàng đi mà không cho gặp hay sao? Cũng chẳng hiểu được từ lúc nào ngài ấy lại lén la lén lút như vậy, chẳng hề giống với khi còn nhỏ.”

Ta lại nói: “Ta đã nói với ngài ấy rồi, sẽ gả Tố Tố cho ngài. Đợi khi nào khỏi bệnh, ta sẽ đưa Tố Tố nhập cung.”

Thân hình ngài cứng đờ lại, vẫn quay lưng về phía ta, từ từ lên tiếng: “Ta đột nhiên nhớ lại, vẫn còn một vài công hàm gấp, phải đi xử lý trước, nàng cứ nghỉ ngơi đi. Đợi chốc nữa gọi hai tiểu nha đầu vào trong này bầu bạn, hoặc để tâm rót trà cho nàng sẽ tiện hơn.”

Ta khẽ cười nói: “Được rồi.”

Ngài liền đứng dậy, chậm rãi, vững chắc bước từng bước ra bên ngoài rồi khép cửa lại. Ta liền quay người vào trong, tiếp tục giấc ngủ. Mơ màng một lúc lâu, ta nghe thấy sau lưng truyền lại tiếng động.

Mở mắt ra nhìn, ta đã thấy Thẩm Tiểu Phong đứng trước giường, sắc mặt trắng nhợt, khí sắc vô cùng kém, bộ dạng như thể vô cùng kinh hãi.

Thấy ta tỉnh dậy, nàng ta vội vã thu lại sắc mặt sợ hãi, mỉm cười rồi nói cùng ta: “Đại tiểu thư, người đã đỡ hơn chưa?”

Ta liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Tiểu Phong liền đáp: “Đã hạ táng rồi, làm gì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Chỉ cần vài ngày dọn dẹp thì trong phủ sẽ thanh tịnh lại như thường thôi.”

Ta cau chặt đôi mày, sau đó khẽ cười lên tiếng: “Lúc này có phải Tư Đồ Lăng đã làm chuyện gì khác thường không?”

Thẩm Tiểu Phong do dự một hồi, sau cùng vẫn lên tiếng: “Cũng chẳng có gì, chỉ là nói vương phủ có chuyện gấp, phải quay về trước. Phu xe không ngờ ngài lại muốn dùng xe lúc canh ba nửa đêm, cho nên đã tháo ngựa ra rồi. Lúc vội vã hành động, ngài liền giơ chân đá mạnh, chặt đứt dây cương rồi tự phi đi.”

“Đoán chắc cú đá đó không nhẹ đâu.”

“Phu xe đã... không qua khỏi được. Nói ra thì đó cũng là một người già đã theo chúng ta vài năm. Tất cả đám tùy tùng đều vô cùng kinh hãi, tiểu

thư Tổ Tổ không an tâm, sai người chuẩn bị xe ngựa, đuổi đến phủ Định Vương ngay trong đêm để xem sao.”

Ta cau mày rồi nói: “Cô bé thân nữ nhi tại sao lại chạy ra ngoài vào lúc canh ba nửa đêm như vậy?”

Thẩm Tiểu Phong mỉm cười đáp: “Đại tiểu thư an tâm, tiểu thư đã mang một số người của cả bên Tần phủ và phủ Định Vương đi theo, trong chốn kinh thành này, còn sợ xảy ra chuyện gì sao? Định Vương cũng đã biết tiểu thư Tổ Tổ từ khi còn nhỏ đến nay, tình cảm sâu đậm hơn người thường, trước đây còn đích thân ra tay cứu mạng... Định Vương có thể trút giận lên người khác, thế nhưng tuyệt đối không làm tổn thương tiểu thư đâu.”

Ta khẽ hừm một tiếng rồi nói: “Sáng sớm ngày mai, hãy sai người sang đón Tổ Tổ về.”

Thẩm Tiểu Phong tuân mệnh, lúc này mới chợt tỉnh ngộ rồi nói: “Phải chăng... chính là vì chuyện muốn đưa tiểu thư Tổ Tổ nhập cung?”

Ta nhắm mắt không nói thêm gì.

Thẩm Tiểu Phong trầm ngâm một hồi rồi thì thầm lên tiếng: “Đại tiểu thư mật lệnh điều tra gia cảnh của Trần đại nhân, người đã lên tiếng đề nghị lập Tần tiểu thư làm Hoàng hậu vào bữa tiệc trung thu, hôm nay đã có kết quả, nói rằng người này đã được Hoàng thượng cất nhắc từ trong viện hàn lâm lên khoảng hai tháng trước. Khi điều tra cận kề hơn, người con thứ được Trần đại nhân yêu quý nhất chính là hiệu úy trong doanh trại Thần Sách, phẩm cấp không cao, thế nhưng lại rất có tín dụng. Xem ra Định Vương tuyệt đối sẽ không đưa ra chủ ý lợi người hại mình như vậy, có lẽ đây chính là người bên phía Hoàng thượng đã cố tình dùng những lời này để thăm dò ý tứ của Tần gia.”

Nói cho cùng nha đầu này cũng là người trung thành, tuy rằng đã dắt Tư Đồ Vĩnh tới đây, thế nhưng khi nói chuyện không hề thiên vị bên nào, tất cả đều ra sức bảo vệ Tần gia.

Ta khẽ lên tiếng: “Tiểu Phong, ta đã nhiều lần nói cùng Định Vương, sẽ giữ lại Tố Tố ở trong nhà, để kế thừa gia nghiệp của đại ca. Người bên phía Hoàng thượng đích thực cũng muốn Hoàng thượng liên hôn cùng Tần gia. Nếu thân nhiên bàn luận trong triều đình, vậy thì người bên phía Định Vương cũng chẳng muốn triều đình lại xảy ra biến cố, nhất định sẽ phụ họa theo ý kiến này, để thế lực của Hoàng thượng và Định Vương cân bằng hơn chút, từ đó Đại Nhứt cũng được thanh bình. Đến lúc đó, ta tự nhiên cũng so tính thiệt hơn, nhất định sẽ thay đổi chủ ý. Ngày nay chỉ đem ra nhắc trong buổi yến tiệc hoàng cung, nhất định là Định Vương đã biết trước được tâm ý của ta, lại nói ngay trước mặt Tố Tố, chỉ cần Tố Tố nói không bằng lòng, ta cũng không bằng lòng, ngài sẽ truyền ra bên ngoài, người bên phía Hoàng thượng tự nhiên sẽ không dám bàn luận chuyện này trong buổi triều nữa.”

“Như vậy có nghĩa là... Trần đại nhân đó đã hành sự theo ý của Định Vương?”

Ta cau mày đầy chán nản rồi than thở: “Tiểu Phong, ngươi còn nhớ đến lời thề mà Định Vương đã lập vào tối qua hay không?”

“Còn nhớ, ngài nói, chỉ cần Đại tiểu thư còn sống ngày nào, ngài tuyệt đối không can dự vào nội vụ trong Tần gia và quân vụ của quân đội Tần gia. Đại tiểu thư... một mình người có thể quyết định việc chung thân đại sự của tiểu thư Tố Tố. Ngài ấy vừa mới lập lời thề, chắc cũng chẳng dám làm trái can thiệp vào chuyện hôn sự của tiểu thư Tố Tố, đoán chắc lúc này cảm thấy vô cùng khó chịu.”

“Chỉ cần Tần Văn ta còn sống ngày nào...” Ta cười nhạt rồi nói: “Điều đó có nghĩa là, vào ngày ta chết đi, thì chính là ngày Tần gia cùng quân đội

Tần gia sẽ rơi vào tay ngài. Đến lúc đó Tư Đồ Vĩnh thế cô lực yếu, chẳng thể nào trở thành đối thủ của ngài được. Thiên hạ của Đại Nhuế lúc đó sẽ trở thành của ngài. Vì muốn diệt trừ hậu họa, những người còn lại trong Tần gia hoặc là giao hết binh quyền rồi thoái ẩn hoặc là bị giết chết. Tư Đồ Vĩnh cùng các thần tử trung thành với ngài đều sẽ chết chắc.”

Thẩm Tiểu Phong toàn thân run rẩy rồi lên tiếng: “Đại tiểu thư, người... có phải người đã đa nghi quá không? Hoàng thượng tuy rằng nghĩ như vậy, thế nhưng thuộc hạ thấy Định Vương xưa nay đối xử với Đại tiểu thư vô cùng tận tình, chu đáo, huông hồ chi lại càng lớn lên với người từ nhỏ, chắc là... chắc là sẽ không nhẫn tâm đến mức đó đâu?”

“Ta cũng cảm thấy vậy, chắc là ngài ấy sẽ không nhẫn tâm đến vậy.” Ta càng lúc càng cảm thấy đau đầu, đưa tay ấn lên huyệt thái dương rồi thì thầm nói: “Đây chỉ là suy đoán ở mức xấu nhất mà thôi, ta vốn không dám nghĩ rằng ngài ấy lại có thể như vậy... Thế nhưng Hoàng thượng lại nhất quyết muốn nhắc nhở ta... Tiểu Phong, thực ra, hai người bọn họ, ta đều chẳng thể hiểu rõ được nữa rồi... nhớ lại năm xưa, ở núi Tử Nha, ở núi Tử Nha...”

Những thiếu niên và thiếu nữ ngây thơ trong sáng hân hoan chạy cả đoạn đường núi, vui vẻ chơi đùa trong dòng nước, tiếng cười ngân vang lên tận trời cao. Nước mắt từ từ tuôn rơi, ta lặng lẽ che đôi mắt lại.

Thẩm Tiểu Phong ôm chặt lấy ta vừa khóc vừa nói: “Đại tiểu thư, Đại tiểu thư, người... đừng suy nghĩ quá nhiều, có được không? Người không nghe cô Quế nói hay sao...”

Thực ra, ta hoàn toàn không muốn suy nghĩ quá nhiều, thực sự không muốn nghĩ ngợi gì nữa. Ta có thể tự bề gây ý chí của mình, để mặc cho ngài nhào nặn thành hình dạng mà ngài muốn, thế nhưng Tần gia và quân đội Tần gia không thể nào như ta được. Ta nhất định phải sống đủ dài lâu, đợi đến khi Tô Tô trưởng thành, trong ứng ngoại hợp cùng với Tần Triệt, chống

đỡ Tàn gia vững chãi. Hơn nữa, Tàn gia nhất định phải có được người kế thừa mới.

Ta chỉ vào chiếc tủ nhỏ đặt gần đó rồi nói: “Ồ trong ngăn kéo thấp nhất có một chiếc lọ có chạm trổ họa tiết hoa mẫu đơn, bên trong có đựng thuốc, ngoài ra còn có cả tờ giấy chỉ dẫn cách dùng.”

Thâm Tiểu Phong tuân theo, vội vã tìm chiếc lọ đến cho ta, ta liền nói: “Đây là thuốc dành cho ngươi.”

Thâm Tiểu Phong lặng người, cúi đầu nhìn vào thứ thuốc đó, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên.

Buổi trưa ngày hôm sau, người tới đón Tô Tố, quay về tay không.

“Đêm hôm qua Định Vương uống rượu say mèm, tiểu thư Tô Tố đã hầu hạ ngài cả một đêm, hôm nay đầu đau nhức óc, chắc là bị cảm lạnh rồi. Định Vương có dặn dò xuống, đợi khi nào tiểu thư Tô Tố hạ sốt thì sẽ đưa về phủ chúng ta. Sau đó ngài còn tìm được một củ nhân sâm rất lớn, nói rằng cũng được vài trăm năm, bảo thuộc hạ mang về cho tướng quân điều dưỡng sức khỏe.”

Thị nữ nhận củ nhân sâm đó, cô Quế cầm lên ngửi một hồi rồi chán nản lên tiếng: “Quả nhiên là nhân sâm quý hiếm, có tiền cũng chẳng thể mua được thứ đồ tốt như vậy.”

Ta mỉm cười nói: “Chúng ta là phu thê, ngài ấy sao lại hại ta được? Hoàng thượng cái gì cũng tốt, chỉ là lúc nào cũng sinh lòng nghi kị với Định Vương.”

Cô Quế mỉm cười, quay đầu đi vào phòng trà trông thuốc cho ta.

Cứ như vậy điều dưỡng bốn, năm ngày, sức khỏe của ta cuối cùng cũng hồi phục lại, chống nạng đã có thể từ từ đi lại trong sân vườn. Lúc này, người trong phủ họ Tần tuy rằng vẫn mặc đồ nhạt màu, nhưng đã cất hết tang phục, phòng ốc uy nghi tráng lệ đã giảm bớt cảm giác đen tối, bi thương khó lòng che đậy kể từ khi nhà họ Tần bị niêm phong. Hiện nay thấy ta hồi phục lại, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, xung quanh bắt đầu nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ, hân hoan.

Khoảng vài ngày sau Tổ Tổ mới quay về, ta quan sát tỉ mỉ sắc mặt, ngoại trừ dung mạo có chút nhợt nhạt, cũng chẳng thấy chứng bệnh nào khác, nên cũng cảm thấy an tâm hơn. Ta ra lệnh cho đám nô tài, thị nữ tận tâm chăm sóc, lại tìm một lão ma ma lớn tuổi dạy dỗ Tổ Tổ những lễ nghi, quy tắc trong hoàng cung.

Thấy Tổ Tổ bàng hoàng, ta liền cười nói: “Con cứ học đi, chẳng lẽ cô cô còn muốn hại con sao?”

Tần Triệt đã hiểu ra ý đồ của ta, khi không có Tổ Tổ, Nhị ca liền than thở: “Làm thế này, chi của đại ca chúng ta coi như tuyệt tự sao?”

Ta liền nói: “Cũng chưa chắc. Nhị ca cố gắng nạp nhiều thê nhiều thiếp, sinh ra nhiều con cái, đến lúc đó, để một trong số đó đứng ra thờ tự, tiếp nối chi cho đại ca chẳng phải cũng tốt sao?”

Tần Triệt vuốt nhẹ lên chân mình rồi than dài: “Thân thể ta thế này... hà tất phải làm nhờ nhàng hạnh phúc của các cô nương đó?”

Nhị ca trầm tư một hồi rồi nói thêm: “Trong mấy chi gần nhất với Tần gia chúng ta, vẫn còn mấy đứa trẻ rất tốt, hôm nào gọi chúng tới đây, chọn ra hai bé trai nhận làm nghĩa tử, nuôi dưỡng tử tế từ khi chúng còn bé, cũng chẳng khác gì đứa con do mình rút ruột đẻ ra đâu.”

Ta gật đầu nói: “Thế cũng được, chỉ là nói cho cùng chúng cũng chẳng thể nào thân thiết được như con đẻ của mình.”

Tần Triệt lại than dài, rồi khẽ cất tiếng: “Nếu Tiểu Cẩn vẫn còn... lúc này có lẽ chúng ta đã phải lo thành thân cho tiểu đệ rồi. Còn nữa...”

Ánh mắt Nhị ca đột nhiên sầm lại, dưới ánh mặt trời rực rỡ, vậy mà vẫn cứ thê lương lạ lùng. Nhất định Nhị ca lại đang nhớ đến đứa con vừa mới ra đời đã bất hạnh của mình.

Ta vội mỉm cười nói: “Hãy, đã đến lúc dùng bữa trưa rồi nhỉ? Tồi qua điền trang đã đưa tới không ít đồ ngon, Tiểu Phong nói sẽ đích thân xuống bếp lo liệu, bây giờ chắc cũng sắp xong rồi. Chúng ta quay về phòng đợi mà thưởng thức thôi.”

Tần Triệt mỉm cười dịu dàng, rồi sai nô bộc đẩy mình về phòng. Ta hất tay không cần người đỡ, tự mình chậm rãi chống nạng quay về.

Hôm sau lúc chuẩn bị thượng triều, Tư Đồ Vĩnh đã ban cho ta một chiếc kiệu, nhìn trông có phần nhứt mắt.

Viên thái giám đưa kiệu tới truyền khẩu dụ của Tư Đồ Vĩnh, nói rằng ta có thể ngồi trên chiếc kiệu này ra vào hoàng cung, tiến thẳng tới tận Điện Kim Loan.

Ta vừa sai người đem bạc ra thưởng lại vừa than vãn: “Long ân của Hoàng thượng, ta thực sự cũng chẳng dám từ chối, chỉ e sẽ khiến các triều thần dị nghị thôi.”

Viên thái giám nhẹ mỉm cười: “Thưởng cho ngài thứ khác có lẽ sẽ có người dị nghị, thế nhưng chiếc kiệu cùng với Chiếu Hào đã cùng Hoàng thượng vào sinh ra tử, đây chính là vật chứng minh đại công của Chiếu Hào ngài. Hơn nữa, do bị gian thần hãm hại cho nên Chiếu Hào mới đi lại bất

tiện, giờ ngồi trên chiếc kiệu này, thượng triều, hạ triều thì có ai dám bàn luận gì chứ?”

Lúc này ta mới biết đây chính là chiếc kiệu mà ngày hôm đó bọn người Bát Bảo đón ta từ trong đại lao Bộ hình ra, hôm ấy ta ngồi lên nó dẫn theo binh lính tấn công vào hoàng cung giải cứu Tư Đồ Vĩnh, đồng thời cùng ngài lên thành lầu tại Đức An Môn để bình loạn. Chiếc kiệu bây giờ đã được rửa sạch sẽ, bọc mới, những vết đao kiếm vẫn còn, như chứng minh mức độ kịch liệt tàn bạo của trận chiến hôm ấy.

Ta sờ lên đôi chân của mình, tự giễu: “Thật không ngờ trở thành một kẻ tàn tật lại có lợi như vậy, xem ra bản hầu lần này kiếm được nhiều quá.”

Viên thái giám bật cười hỉ hả không nói thêm gì nữa.

Ngày hôm sau khi thượng triều, ta ngồi trên chiếc kiệu đi thẳng vào Sùng An Môn, đến tận trước cửa Điện Kim Loan mới xuống, tuy rằng nhiều người chú ý thế nhưng cũng chẳng ai có dị nghị gì cả, ngược lại còn cười nói hân hoan đưa lời nghênh tiếp.

Tư Đồ Lăng không đến cùng ta, nhưng đã biết được thông tin hôm nay ta sẽ thượng triều, ngài đứng dưới bậc thềm chờ đến khi ta xuống khỏi kiệu, ngài mới lại gần đỡ ta xuống, nắm tay cùng bước lên thềm rồi mỉm cười nói: “Nghe nói sức khỏe nàng đã hồi phục, ta cũng cảm thấy an tâm hơn. Xem ra, quả nhiên vào những lúc ta không có ở bên cạnh, nàng điều dưỡng tốt hơn, nhanh hơn thì phải.”

Ta nhìn vào khuôn mặt tuấn tú tựa ngọc tạc của ngài, mỉm cười đáp: “Là vào những ngày Định Vương không ra oai, ta sẽ điều dưỡng sức khỏe nhanh hơn, tốt hơn mới đúng.”

Ngài mỉm cười dịu hiền: “Vãn Vãn, là lỗi của ta.”

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, chỉ e là đám triều thần kia không tin rằng một Tư Đồ Lãng lạnh lùng nghiêm nghị lại cũng có lúc tỏ ra hiền hòa, điềm đạm. Lãng sư huynh ở trong kí ức của ta lại thường xuyên đối xử với ta khoan dung, nhường nhịn như thế.

Ta khẽ khàng lên tiếng: “Lãng, đợi khi nào chân ta hoàn toàn khỏi hẳn, triều đình cũng ổn định hơn, ta muốn quay về núi Tử Nha một chuyến bái kiến sư phụ và các sư bá. Nơi đó... càng thích hợp cho ta điều dưỡng sức khỏe hơn.”

Ngài lập tức lên tiếng: “Ta sẽ đi cùng nàng.”

Nhìn đại diện gần ngay trước mặt, ngài lại nói: “Nếu Hoàng thượng không sợ ta sẽ hại ngài ấy, cũng có thể rủ ngài vi hành tới đó vài ngày. Chỉ là... chắc ngài ấy sẽ không đồng ý đâu. Ngài ấy đã không còn tin tưởng ta nữa rồi.”

Ta chưa từng phân định rõ rệt hai người rốt cuộc ai đúng ai sai trong mối quan hệ ân oán phức tạp bấy lâu, cho nên đành chuyển chủ đề: “Sau khi hạ triều, ta đến thăm cô cô một lát, ngài có muốn đi cùng không?”

Ngài trầm ngâm một hồi rồi nói: “Hai người cần nói chuyện riêng tư, ta đến thành ra lại không thoải mái. Ta sẽ hạ triều trước, quay về vương phủ đợi nàng, được không?”

Nếu ngài nguyện lòng, ngài đích thực hiểu chuyện, biết ý hơn bất cứ ai. Ta nghĩ bản thân cũng đã bảy, tám ngày không quay về vương phủ rồi, liền đáp: “Dạ được.”

Thời gian gần đây, chắc là Hoàng Đế và Định Vương không hề xảy ra xung đột, cho nên không khí trong triều cũng tương đối hòa nhã, chỉ khi nhắc tới chuyện nghị hòa cùng Nam Lương là có chút tranh cãi mà thôi. Nghe nói sứ thần Nam Lương vẫn chưa hề từ bỏ công chúa Thường Hy, lại

đến cầu thân cho quân vương nước Lương. Vì Hoàng hậu Đoan Mộc cùng người thê tử kết tóc cùng Hoàng Thượng không bằng lòng, nên vẫn cứ gác lại chưa tính. Có nhiều Đại thần cho rằng Nam Lương đã nhắc đến chuyện cầu thân nhiều lần, nhân lúc này nên đưa lời từ chối luôn, để Hoàng thượng đỡ phải khó xử. Thế nhưng, cũng có Đại thần cho rằng nên lấy đại cục làm trọng, nếu chuyện thành thân của công chúa Thường Hy khơi dậy chiến tranh giữa biên giới hai nước, thì thực sự không nên bận tâm quá nhiều đến những chuyện nhi nữ thường tình này.

Không biết phải làm thế nào, Tư Đồ Vĩnh đành gác chuyện này sang một bên. Xem ra chuyện này cũng đã bàn luận quá lâu, vậy mà lần nào cũng để sau bàn tiếp, Thuần Vu Vọng cũng vì vậy mà ở lại Bắc Đô này mãi.

Và còn... Tương Tư của ta nữa. Ta không biết nên vì chuyện này cảm thấy vui mừng hay lo lắng. Có lẽ ta vẫn còn cơ hội gặp lại hai người một lần nữa. Nhưng gặp rồi thì đã sao chứ? Không gặp có lẽ lại càng tốt hơn. Đối với hai người, Bắc Đô thực sự quá nguy hiểm. Đặc biệt là khi bọn họ tới đây với ý đồ gặp mặt ta quá rõ ràng, Tư Đồ Lăng nhất định sẽ cho người giám sát hai người chặt chẽ, nghiêm ngặt. Nếu không phải lo lắng hai nước sẽ khởi phát chiến tranh, chỉ e, Tư Đồ Lăng đã sớm nghĩ cách khiến hai người họ chết không toàn thân rồi.

Lâu như vậy mà vẫn chưa nhận được động tĩnh rõ rệt nào, Thuần Vu Vọng chắc hẳn đã nhìn rõ tình hình. Hơn nữa, Tương Tư hẳn sẽ khóc quấy ngai liên hồi, chỉ là không biết đến lúc ngai bị quấy khóc đến phiên nào, sẽ lại gây ra một vài việc chọc tức Tư Đồ Lăng.

Cũng giống như ngày hôm đó ở Tần phủ, hai người đối chọi với nhau, giao chiến nghiêm túc, thậm chí còn chẳng hề giữ lại chút thân thiện nào ngoài mặt. Có lẽ ta nên khuyên Tư Đồ Vĩnh nhanh chóng để bọn họ quay về Nam Lương.

Sau khi hạ triều, ta tới thẳng cung Dao Hoa. Ven đường đều là những cung điện nguy nga quen thuộc, hoàng cung vẫn cứ nghiêm trang, tĩnh lặng như mọi khi, chẳng thể nhìn ra được, nơi đây vừa mới trải qua cuộc biến loạn và thay đổi chủ nhân.

Lúc này tiết trời đã là giữa thu. Nước xanh gió lạnh, mây lững lờ trôi, mấy chiếc lá bàng đỏ vàng trên cây khiến ta nhớ đến... màu máu xui xẻo, đáng sợ.

Ta xuống khỏi kiệu tại cửa cung Dao Hoa, các thị nữ đã được thông báo trước, vội vã tới đỡ ta xuống. Lúc ta bước vào trong, chỉ cảm thấy không khí sàu muộn, ảo não của mùa thu tại nơi đây còn nặng nề hơn bất cứ nơi nào. Cây cối chẳng biết chết khô hay do mùa thu tới, lá đều đã vàng úa cả rồi.

Con đường trước mắt có lẽ vừa mới được quét dọn, rất sạch sẽ thế nhưng thi thoảng vẫn có vài lá ngô đồng từ đâu bay tới, từ từ xoay theo cơn gió rồi đáp xuống mặt đất.

Dáng vẻ yếu ớt, những chiếc lá này chẳng khác nào những cánh bướm vàng bị gãy cánh tả tơi rơi xuống.

Dưới bậc thềm có đặt vài chậu hoa cúc, đây vốn là mùa hoa nở rộ, vậy mà lúc này trông sắc hoa tiều tụy, cực kỳ thê thảm. Tần gia đang lúc đắc thế, đoán chắc chẳng có ai dám đối xử tệ bạc với cô cô, hoặc giả có lẽ do chính bản thân cô cô chẳng buồn bận tâm tới.

Ta cau chặt đôi mày, nhếch miệng mỉm cười, rồi bước về phía người phụ nữ héo mòn đang ngồi trên chiếc giường trúc trước mặt.

“Cô cô.”

“Các người hãy lui xuống đi, để ta nói vài chuyện cùng Văn Văn.” Cô cô đỡ ta rồi giơ tay lệnh cho đám thái giám, cung nữ lui xuống. Sau khi thấy cửa đã đóng, người mới kéo ta ngồi lên chiếc giường trúc hỏi: “Bệnh của con đã đỡ hơn chưa? Nghe nói chân con giờ đi có chút bất tiện?”

Ta mỉm cười đáp: “Con chỉ ốm vài ngày thôi, bây giờ đã khỏe lại rồi. Chỉ có vết thương ở chân hơi nặng, e là phải tiếp tục tịnh dưỡng. Nếu Nhu Nhiên khởi binh con nhất định vẫn phải ra sa trường, làm sao có thể để chân đi bất tiện được?”

Cô cô cười nói: “Con biết giữ gìn sức khỏe bản thân là tốt, nhìn bộ dạng của con này, chiếc cằm giờ nhọn hoắt lại rồi, sắc mặt không tốt chút nào. Đợi khi nào con khỏe hẳn lại, được Tư Đồ Lăng giúp sức, Tàn gia chắc chẳng cần phải lo lắng gì nữa. Chỉ là nghe nói đứa con của Triệt Nhi đã mất rồi?”

Kể từ khi nghe được tin tức Kỳ Dương Vương đã chết, cô cô vẫn ốm bệnh tới nay, cho nên ta chẳng dám nói cho người biết những biến cố xảy ra trong gia đình. Chỉ là người biết được Nhị phu nhân đã mang thai, mới lần hỏi thăm tin tức đứa trẻ, đám nô tài sợ người đòi gặp mặt cháu, nên chỉ nói rằng Nhị phu nhân quá sợ hãi nên không giữ được thai nhi. Người buồn bã một hồi, chỉ oán thán rằng Tàn gia không có phúc, chứ cũng không đau lòng quá lâu.

Ta đành thuận theo ý người chuyên sang một chủ đề khác: “Dạ đúng vậy. Con đang nghĩ liệu có nên nạp thêm vài người thiếp cho Nhị ca. Tàn gia quá đói neo đơn, cho nên việc kế thừa hương hỏa phải được đặt lên hàng đầu.”

Cô cô liền nói: “Đúng vậy, có điều sức khỏe của Triệt Nhi... nghe nói mấy năm gần đây sức khỏe của Tiểu Cẩn đã đỡ hơn nhiều, cũng có chút bản lĩnh, đã đến lúc cho nó thành thân rồi.”

Trái tim ta quặn thắt lại đau đớn, chua xót, đắng cay, nhưng chẳng dám để lộ ra ngoài mặt, chỉ cung kính đáp lại: “Dạ vâng. Cô cô an tâm, con nhất định sẽ quan tâm đến chuyện này, để ý xem có tiểu thư khuê các hiền đức thực lương, tài mạo song toàn nào thích hợp để lo chuyện hôn sự của Tiểu Cầm sớm.”

Cô cô liền mỉm cười, để lộ rõ mấy nếp nhăn ở đuôi mắt, nhưng vẫn giữ được dung mạo xinh đẹp năm nào.

Người nắm lấy tay ta rồi nói: “Có con ở đây, ta cũng chẳng cần phải lo lắng chuyện của Tần gia nhiều, thế nhưng con vẫn phải giúp cô cô một chuyện.”

Ta vội vã lên tiếng: “Xin cô cô cứ dặn dò.”

Cô cô liền nói: “Ta muốn tới Phúc An Tự để cúng bái Kỳ Dương Vương.”

“Việc này không khó, chỉ cần cô cô tịnh dưỡng cho khỏe, bất cứ lúc nào cũng có thể đi được.”

Trước kia, Tư Đồ Hoán còn sống, ta còn phải lo lắng nhiều điều. Hiện nay, chủ nhân của hoàng cung này đã là Tư Đồ Vĩnh, ngài từ nhỏ mất mẫu thân, coi cô cô chẳng khác nào mẫu thân ruột thịt, trước nay đều qua lại mật thiết, sau khi đăng cơ không dám tấn phong Hoàng hậu Đoan Mộc, nhưng lại nhanh chóng phong Đức Phi thành Đức Thái phi. Ngài xưa nay tính tình ôn hòa, nhân hậu, cho dù biết được cô cô xuất cung có chuyện riêng, cũng sẽ không ngăn cản.

Thế nhưng, ta lại không nghĩ rằng với sức khỏe hiện nay, cô cô có thể xuất cung được. Tuy rằng không thấy bệnh tình trầm trọng thêm, thế nhưng ăn uống đầy đủ, dùng bao linh đơn diệu dược nhiều ngày, mà người vẫn cứ

gầy guộc như vậy, mười ngón tay toàn xương là xương, chẳng thấy được chút sức sống nào hết.

Thế nhưng cô cô lại nói: “Không cần đợi nữa, ngồi xe ngồi kiệu đi, cũng chẳng vất vả mấy. Huống hồ... Văn Văn, con cho rằng bệnh này của ta, còn có thể khỏe lại được sao?”

Ta dịu giọng đáp: “Nếu cô cô mở rộng trái tim, làm sao lại không thể khỏe lại được chứ?”

Đôi mắt tuyệt đẹp, hiền dịu của cô cô lại long lanh ngấn lệ: “Con chỉ biết nói ta, còn bản thân con thì sao? Con cho rằng ta không biết hay sao?”

Ta lặng người, nhìn vào đôi mắt trong trẻo của người, bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Cô cô mỉm cười nói thêm: “Hoàng Đế đã nói cả cho ta rồi... Trước kia, khi cùng sư phụ sang Nam Lương, con đã từng yêu một người thiếu niên, lại còn sinh một người con gái cho thiếu niên đó. Sau này, bởi vì không vứt bỏ được Tần gia, con mới quay trở về, đúng không nào?”

Ta không hiểu được tại sao Tư Đồ Vĩnh lại kể cho cô cô nghe những chuyện này, hoặc là nói những gì với người, nhất thời hoang mang, lắp bắp không đáp lại được câu nào.

Cô cô liền chỉ vào trong cung điện rồi khẽ nói: “Bọn họ còn đang chờ con kia, mau vào trong đi, đừng có trễ quá lâu đấy. Gặp mặt nhau rồi thì thôi, sau này cũng nên cắt đứt hoàn toàn. Để Tư Đồ Lãng biết được, không hay đâu.”

Ta thở hắt ra một hơi, cảm giác được sắc mặt của bản thân chắc hẳn là nhợt nhạt khác thường.

Bọn họ... còn đang chờ?

Bước chân ta đột nhiên trở nên lúng túng, chẳng còn chút sức lực, vậy mà đến lúc tỉnh lại ta thấy mình bước như bay, chẳng bận tâm xem dáng đi của mình nghiêng ngả, khó coi đến mức nào. Ta lúc này chẳng khác nào thiêu thân lao vào biển lửa, liều mạng mà không tự chủ được trước thứ ánh sáng mê hoặc phía trước.

Bên trong, chính là phòng nghỉ của cô cô. Không hề có cửa như lẽ thường, mà là một khung cửa bằng gỗ Đàn Hương được chạm trổ tinh tế, phú quý, được thả rèm dày thêu hoa ngũ sắc hoặc rèm nhẹ phía ngoài. Thời tiết lúc này se se lạnh, sức khỏe cô cô lại yếu, cho nên người đã dùng tấm chắn dày có thêu hoa ngũ sắc, bên trong có lò sưởi, nên hơi lạnh không vào trong được.

Ta đứng trước tấm rèm hoa, nhịp tim đập mạnh giống như đang đối diện với một trận đại chiến sinh tử, nhưng lại do dự không biết phải làm thế nào. Lúc này, ta liền nghe thấy giọng nói non nớt, ngô nghê mà đáng yêu, trong sáng: “Phụ vương, đến lúc nào thì mẫu thân mới tới thăm chúng ta?”

Mãi lúc sau, ta mới nghe thấy giọng nói của Thuần Vu Vọng truyền ra: “Mẫu thân con đang đứng ngay trước bức rèm, thế nhưng phụ vương cũng chẳng biết được rốt cuộc người có bước vào không. Tương Tư, con nói xem, liệu mẫu thân con có vào không?”

“Có ạ.” Tương Tư trả lời rất nhanh, không hề do dự: “Con sẽ kéo mẫu thân vào.”

Tấm rèm nhanh chóng được vén lên, bàn tay hồng hào, bụ bẫm vươn ra, sau đó là chiếc đầu bé xinh cùng đôi mắt to tròn, long lanh, sáng trong. Cô bé còn chưa ngược lên nhìn, ta đã chẳng thể nào nhịn được, kéo cô bé lại rồi ôm chặt vào lòng.

Tiểu nha đầu khẽ kêu lên một tiếng: “Mẫu thân.”

Chiếc miệng hồng xinh khẽ chu lên, rồi bật khóc tu tu. Tấm rèm bị vén lên cao hơn, sau đó lộ ra thân hình của Thuần Vu Vọng. Ngài giang rộng cánh tay nhanh chóng kéo ta cùng Tương Tư vào bên trong.

Ngài khẽ khàng gọi tên: “Văn Văn.”

Thanh âm ngài như thể có gì mắc nghẹn nơi cổ họng, không nói thêm được gì, hai mắt long lanh ngấn lệ, nhưng lại nhanh chóng giấu nhem nỗi niềm thương cảm đó đi, lấy lại bình tĩnh, rồi quay sang nhìn Tương Tư, nghiêm giọng: “Tương Tư, con đã quên lời phụ vương dặn rồi sao? Không được khóc.”

Tương Tư nghẹn ngào, một lúc sau mới uất ức lên tiếng: “Con không khóc.”

Thế nhưng cô bé lại ôm lấy cổ ta, nước mắt không ngừng rơi xuống cổ ta, hết giọt này đến giọt khác.

Nước mắt của Tương Tư rơi trên da thịt ta, nóng bỏng, tiếp đó ngấm sâu vào xương cốt, máu thịt, ngay cả huyết dịch cũng như bùng bùng rực nóng. Ta run rẩy đưa tay lau khô khuôn mặt đầm lệ của cô bé, mãi lâu sau mới nghẹn ngào lên tiếng: “Tương Tư, ngoan nào...”

Trên mặt ta, không biết từ lúc nào đã nước mắt đầm đìa, ôm Tương Tư vào lòng rất chặt, cảm giác được cơ thể ấm áp bé nhỏ của Tương Tư, ta chẳng thể đứng vững, chập choạng tựa vào bức tường phía sau lưng, không nói thêm câu nào nữa.

Thân hình yếu ớt sắp ngã xuống đột nhiên được giữ chặt, là Thuần Vu Vọng đã giang tay, ôm chặt cả ta lẫn Tương Tư vào lòng, rồi bế bổng đặt ngồi vào một chiếc ghế.

Ngài hiển nhiên là đã cải trang để tới đây, mái tóc đen được cuốn gọn lên, người mặc y phục của thái giám, mà chẳng hề ảnh hưởng đến vẻ điển trai, tuấn tú, cao sang thoát tục sẵn có của ngài. Sắc mặt ngài mệt mỏi, hai mắt ửng đỏ, đôi mắt đen láy sâu muộn như hồ thu nhưng cũng lại lấp lánh như ánh trăng, mơ mơ màng màng, chẳng phân biệt rõ là vui mừng hay đau thương.

Ngài thì thầm nói: “Vãn Vãn, thực ra, nàng đã tin lời ta từ lâu rồi đúng không? Tương Tư... chính là cốt nhục ruột thịt của nàng.”

Trước khi gặp hai người, ta có lẽ còn có thể tìm ra hàng trăm hàng ngàn lí do để phủ nhận, nói rằng đó chỉ là ảo giác, chỉ là yêu thích Tương Tư quá, chỉ là vô tình nảy sinh tình mẫu tử mà thôi. Thế nhưng lúc này, cho dù vứt bỏ hết mọi nỗi đau đớn và thương cảm giữa hai mẫu tử chúng ta, chỉ cần nhìn vào hành động, cử chỉ của Tư Đồ Vĩnh. Thuần Vu Vọng và Tương Tư tuyệt đối chính là những người thân thiết nhất mà ta đáng lẽ phải khắc cốt ghi tâm. Ngài dù có mâu thuẫn, đối nghịch với Tư Đồ Lăng đến mức nào, nếu không xác định rõ được ta có liên hệ đến hai người này, tuyệt đối không bao giờ sắp xếp cho chúng ta bí mật gặp mặt.

Tính ra thì tất cả đã là chuyện của sáu năm trước. Tư Đồ Vĩnh lúc đó chưa phải là Thái tử, thậm chí còn chưa được phong là Tấn Vương. Ngài chỉ là một hoàng tử đáng thương, nhàn rồi đến mức không thể nhàn rồi hơn, suýt nữa còn bị phụ hoàng của mình quên mất sự tồn tại của bản thân. Nếu ta đã từng mất tích ba năm, nếu đoạn dĩ vãng đó thực sự tồn tại, ngài không thể nào không biết, chỉ là... ngài giống hệt như Tư Đồ Lăng, không chịu nói cho ta biết mà thôi.

Ta không hiểu điều gì đã khiến ngài thay đổi chủ ý, thế nhưng ngài đang dùng hành động thực tế để nói cho ta biết, ta thực sự đã từng mất tích, thực sự đã từng sống ở Ly Sơn, ân ái hạnh phúc cùng Thuần Vu Vọng rồi hạ sinh ra một đứa bé xinh xắn, đáng yêu, một tiểu Tương Tư biết khóc, biết cười,

biết nững nịu, biết nghe theo trái tim mách bảo để đi tìm mẫu thân của mình.

Thế nhưng, đến sau cùng, ta vẫn chẳng hề trả lời lại câu hỏi của Thuần Vu Vọng, chỉ ôm Tương Tư trong lòng, rất chặt, cảm nhận lời thì thầm của cô bé, cả hơi thở ấm áp cùng thân hình mềm mại của cô bé. Chỉ sợ vừa buông tay ra, là sẽ đánh mất giấc mộng tuyệt đẹp, chẳng còn nhìn thấy hình bóng của cô bé đâu nữa.

Tương Tư ngồi trong lòng ta cũng ngỡ như đang trong giấc mộng, mơ màng cất tiếng: “Mẫu thân, phụ vương nói chỉ có thể gặp người một lần, không cho phép con quậy phá... Thế nhưng tại sao lại chỉ được gặp người một lần? Tại sao bọn họ lại không cho con và phụ vương ở nhà của cữu cữu? Tại sao người không thể cùng con và phụ vương quay về Ly Sơn?”

Cô bé đã thôi khóc, thế nhưng đôi mắt đen láy vẫn còn long lanh đầm lệ.

Ta dùng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tương Tư, vuốt ve lên khuôn mặt tròn trịa, bé nhỏ đó... thực sự cô bé lúc này đã chẳng được tròn trịa, bụ bẫm như mấy tháng trước kia ở cùng với ta, chiếc cằm bắt đầu nhọn, không hiểu là do gầy đi hay là lớn lên, nên trông lại càng giống ta hơn.

Ta nhẹ nhàng lên tiếng: “Tương Tư, con không hiểu, trong thiên hạ có rất nhiều chuyện không được như ý mình.”

Tương Tư lại mở to đôi mắt đen láy ngây thơ của mình hỏi: “Không được như ý mình là thế nào? Có người quản lý người không cho phép người tới đây sao? Có phải là Lăng thúc thúc? Chúng ta không quan tâm đến thúc ấy không được sao?”

Tương Tư chỉ vào một chiếc giỏ không nói: “Phụ vương đã bảo người cho con vào trong chiếc giỏ đó, xách cả dọc đường tới đây. Mẫu thân chỉ

lớn hơn đôi chút, hay đổi sang một chiếc giỏ lớn hơn, phụ vương khỏe mạnh, cũng có thể xách người về tận Ly Sơn đấy. Lúc có người thì đừng nói chuyện, lúc không có người, có thể chạy ra ngoài vườn vai được mà, cũng không mệt đâu. Mẫu thân, người thử xem sao?”

Cô bé ra sức khẩn cầu, nhưng không còn vẻ đắc ý mỗi khi nghĩ ra những chuyện kì quái, lí lắc như trước nữa.

Ta từ từ ấn vào mấy huyết đạo trên người có thể khiến cho cô bé ngủ đi, từ từ dồn chân khí than thở: “Tương Tư, căn rễ của mẫu thân ở đây, mẫu thân chẳng thể nào đi được.”

Tương Tư vô cùng ngạc nhiên, lại hỏi: “Mẫu thân đâu phải là cây, tại sao lại có căn rễ?”

Ta liền nói: “Con người cũng có căn rễ. Con sinh ra, lớn lên tại nơi nào, thì căn rễ của con ở nơi đó, người dưỡng dục, nuôi lớn con ở đâu, thì căn rễ của con ở nơi đó. Tương Tư, căn rễ của con ở Nam Lương, ở Ly Sơn, chứ không phải ở nơi mà bất cứ lúc nào cũng có người muốn hãm hại con và phụ vương của con.”

“Phụ vương đã dưỡng dục con, thế nên, phụ vương ở nơi nào thì căn rễ của con ở nơi đó, có đúng không?”

“Đúng.”

Đôi mắt trong sáng, tuyệt đẹp của Tương Tư càng lúc càng mở to hơn, chỉ về phía Thuần Vu Vọng: “Mà chẳng phải phụ vương đang ở đây sao? Căn rễ của con chắc là cũng ở nơi này thôi.”

Ta kinh ngạc, nhìn Thuần Vu Vọng đang đứng bên cạnh, nhìn hai mẫu tử ta chăm chú, thấy ngài mỉm cười khổ sở, không hề có ý giải vây hộ, ta đành

nói: “Ngài ấy chỉ thi thoảng đến nơi này thôi, cho nên nơi này không phải là nhà của ngài ấy.”

Tương Tư lại nói: “Phụ vương vẫn luôn nói rằng, nơi nào có phụ vương, có mẫu thân thì nơi đó chính là nhà của con. Bây giờ phụ vương và mẫu thân đều ở nơi này, tại sao đó lại không phải nhà của con?”

Thuần Vu Vọng liền khẽ bật cười, ánh mắt long lanh, nhưng rất dịu hiền, nhìn về phía con gái thân yêu nhẹ nói: “Không sai, nơi nào có ta và mẫu thân của con thì nơi đó chính là nhà của con.”

Ta nhìn Thuần Vu Vọng, ánh mắt thoáng phần nộ. Thuần Vu Vọng thấy ta nổi giận, không nói thêm gì, lặng lẽ cúi đầu. Ta đang định tiếp tục giải thích cho Tương Tư nghe, bàn tay trái đang ôm Tương Tư đột nhiên bị tay ai đó nắm chặt.

Ngón tay dài thẳng, trắng trẻo, có thể cảm nhận được bàn tay mềm mại đó bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra sức mạnh đáng sợ, khó lường.

Đã bao ngày không gặp, cảm giác động chạm da thịt cùng thân nhiệt đó càng thêm thân thiết, rất giống với khi ta còn nhỏ, mỗi khi mệt mỏi cực độ, ngâm người trong suối nước nóng, mềm mại mà ấm áp, dần dần ngay cả trái tim cũng trở nên ấm áp như suối nước nóng vậy. Ánh mắt ta lại ướt nhòa.

Ta cúi đầu hôn lên đôi mắt tuyệt đẹp của Tương Tư, ngón tay phải lại tăng thêm sức, không ngừng ấn lên mấy huyệt đạo trên người con bé.

Tương Tư bật cười ngô nghê vài tiếng, sau cùng không chịu đựng thêm được nữa, há miệng ngáp dài một tiếng, mí mắt từ từ sụp xuống, thì thầm lên tiếng: “Mẫu thân ơi, con cảm thấy buồn ngủ quá. Tối hôm qua phụ vương nói sắp dẫn con đi gặp người, con đã nằm mơ cả một đêm, tất cả đều liên quan đến mẫu thân... Buổi sáng con còn chẳng muốn tỉnh dậy nữa, buồn ngủ quá... nếu con ngủ rồi, khi tỉnh lại, liệu có còn nhìn thấy mẫu thân

nữa không? Phụ vương thường nói, đó chỉ là giấc mộng... mẫu thân, con đã nằm mơ rất nhiều.”

Cô bé nói không có trình tự, giọng nói càng lúc càng nhỏ, nói ra mấy tiếng sau cùng liền ngáp dài một cái, rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Hai hàng lông mi đen láy ngoan ngoãn khép lại, không khí trong phòng cũng trở nên yên tĩnh.

Ta lặng lẽ ôm chặt lấy Tương Tư, cố gắng ghi khắc sâu đậm hình dáng của cô bé trong trái tim mình, nỗ lực cảm nhận niềm hạnh phúc và hân hoan khi được ôm chặt cô bé trong lòng... Đồng thời ta cũng gắng sức không nghĩ tới nỗi đau khổ, phiền não khi phải phân ly.

Thuần Vu Vọng cúi đầu xuống nhìn đôi chân ta: “Chân của nàng... có nghiêm trọng lắm không? Mau đưa Tương Tư để ta bế cho.”

Ta không đáp lại, chỉ nhắm mắt cảm nhận nhịp tim khỏe mạnh cùng hơi thở đều đặn của thân hình bé nhỏ, non nớt trong tay mình, đôi chân thoáng tê dại, nhưng không hề cảm thấy đau đớn.

Thuần Vu Vọng đưa tay đỡ lấy lưng của Tương Tư, để giảm bớt lực đè lên phần đùi ta, rồi nhẹ nhàng nói: “Văn Văn, ta đưa Tương Tư tới đây, chỉ vì muốn gặp nàng một lần, xác định được nàng bình an vô sự, hoàn toàn không hề có ý ép buộc nàng phải đưa ra quyết định gì. Ta biết điều đó là không thể.”

Chúng ta tựa sát vào nhau, trong lúc nói chuyện, hơi thở của ngài không ngừng phả lên khuôn mặt của ta, hơi phát nóng, nhưng thời gian càng lâu, khuôn mặt ta càng nóng bừng đến mức khó chịu.

Ta lưu luyến không thôi giao Tương Tư cho ngài, rồi nhìn ngài bế cô bé đặt lên giường, lặng người một lúc, khẽ cất tiếng gọi: “A Vọng.”

Ánh mắt của Thuần Vu Vọng bỗng nhiên lóe sáng, quay lại nhìn ta, đôi môi nhợt nhạt đã cong lên, để lộ nụ cười dịu dàng.

Ta khẽ cất tiếng: “Hãy đưa Tương Tư đi đi. Thân phận của ngài cao quý, sau này đừng có mạo hiểm như vậy nữa.”

Ngài nhếch miệng mỉm cười tươi tắn hơn trước, nhưng trông lại có nét khốn khổ lạ thường, ngài nói: “Nàng đang thương xót ta hay là cười chê ta bất lực, thậm chí còn chẳng bảo vệ được thể tử của mình?”

Ta cười đáp: “Cho dù là Hoàng Đế Đại Nhuế hay Đại Lương hiện nay cũng có những lúc chẳng thể làm được gì. Ngài cũng chẳng phải nghĩ quá nhiều. Muốn trách thì trách năm xưa đã yêu nhầm người, nên thành ra hại người hại mình.”

“Nàng oán hận ta?”

“Oán hận? Cục diện đáng sợ hiện nay đâu phải do ngài gây ra. A Vọng, ngài lúc nào cũng tự chuốc khổ vào thân, cho nên làm hại cả Tương Tư. Cô bé đáng lẽ nên có một ngôi nhà hoàn chỉnh.”

“Thế nhưng ta không hề hối hận.” Thuần Vu Vọng nhìn ta dịu dàng nói tiếp: “Nếu được quay lại từ đầu, ta vẫn cứ lựa chọn như vậy.”

Ta đột nhiên cảm thấy hận sự cố chấp và ích kỷ của ngài, liền hỏi: “Sau đó, cả đời đau khổ, phiền muộn, nhớ nhung về niềm hạnh phúc trong ba năm đó sao?”

“Nếu vận mệnh định sẵn niềm hạnh phúc đó sớm muộn gì cũng biến thành hư vô, ta sẽ đem nàng giấu kỹ hơn nữa, ta sẽ đối xử với nàng tốt hơn nữa, ta sẽ dùng nhiều thời gian ở cạnh bên nàng hơn nữa... cố gắng hết sức khiến nàng có thể hạnh phúc nhiều hơn chút nữa. Ta còn không để cho nàng có thời gian trưởng thành, lựa chọn. Ta quyết sẽ không bỏ lỡ cơ hội.”

Ta bất giác bật cười: “Ngài làm vậy có thể gọi là lấy vợ không? Nghe ra giống cướp vợ hơn. Thực sự không thể nào tin rằng trên thế gian lại có người đàn ông nóng vội như ngài.”

“Không phải là ta nóng vội, mà vì ta sợ sẽ bỏ lỡ mất nàng.”

Trái tim ta rung đập mãnh liệt, quặn thắt. Ta ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt ngài. Ánh mắt ấy thanh tịnh như hồ thu, trong vắt như nước suối, lẳng lẽ chiếu rọi khuôn mặt ta.

Mãi lâu sau, ta lại mỉm cười nói với ngài: “Nếu lúc đó người ngài gặp chính là bản thân ta bây giờ, thủ đoạn tàn bạo, lòng dạ sắt đá, giết người không run tay, liệu ngài có còn rung động, không từ thủ đoạn mà tranh đoạt hay không?”

“Chắc không. Người mà ta yêu chính là người thiếu nữ thông minh, lanh lợi mà lại trong sáng tựa nước suối kia cơ.”

Ta nghe vậy không khỏi nhướn cao đôi mày.

Ngài khẳng khái than dài, lại nói: “Đáng tiếc... vừa thấy Tần Văn nhờ chuyện chung thân, đợi đến khi ta tỉnh ngộ, nàng đã vĩnh viễn không còn là tiểu cô nương đáng yêu đó nữa, nàng càng lúc càng đi xa hơn, chẳng thể nào quay đầu lại được.”

Từ xưa ta đã biết đằng sau vẻ mặt nho nhã, thanh tao, văn thơ lai láng của ngài ẩn chứa một tố chất vô lại, ác liệt, thế nhưng lúc này, nghe ngài thành thực nói những lời này, ta thật chẳng biết phải làm thế nào cho phải. Ta chỉ biết: “Phía trước đã là vực thẳm. Chắc quay đầu là bờ chẳng?”

Ngài nhắm mắt khẽ cất tiếng: “Văn Văn, nàng an tâm, ta sẽ không gây ra những chuyện khiến nàng phải khó xử.”

Ta cau mày nói: “Nếu không muốn khiến ta khó xử, ngài hãy mau chóng đưa Tương Tư quay về Nam Lương đi. Như vậy ta sẽ cảm kích ngài vô cùng.”

“Ta đã quyết định sẽ đưa theo công chúa Thường Hy quay về Nam Lương. Xác định ngày giờ khởi hành, thu dọn hành trang cho công chúa cũng cần một khoảng thời gian.”

Ta nghe thế không khỏi kinh hãi: “Không phải Hoàng thượng vẫn chưa quyết định có cầu thân hay không sao? Đợi đến khi xác định, hai nước còn phải trao đổi quốc thư, nước Lương đưa lễ hỏi tói, nước Nhuế lại chuẩn bị của hồi môn cho công chúa, chỉ sợ là phải mất một, hai năm nữa thì mới đưa công chúa sang Nam Lương được.”

Thuần Vu Vọng lắc đầu đáp: “Không rắc rối vậy đâu. Ta đã đưa quốc thư tới rồi, vốn dĩ chỉ là yêu cầu tiếp tục việc cầu thân trước kia. Lễ vật đã được đưa tới trước đó, của hồi môn vẫn đang nằm ở Nam Lương, chỉ cần đưa công chúa về nước ta là xong, tất cả đều hợp tình hợp lý cả. Nếu trước kia đã nói công chúa Thường Hy sẽ được gả cho Hoàng Đế nước Lương, thì vẫn để nàng ta lấy Hoàng Đế nước Lương thôi, vẫn cứ thể hiện thành ý giao hảo của hai nước.”

“Hoàng thượng của chúng ta... đã đồng ý rồi sao?”

“Tại sao ngài ấy lại không đồng ý? Triều đình Bắc Nhuế vẫn còn tranh giành quyền lực rất đáng sợ, nếu không kết giao quan hệ với Nam Lương, khó tránh được tình trạng trước sau đều bị tấn công. Sau khi gả hoàng muội sang nước ta, khi Bắc Nhuế đại loạn, ngài ấy còn có thể nhận được sự ủng hộ của Nam Lương, tại sao lại không làm chứ? Chỉ là ta muốn ở lại nơi này thêm một khoảng thời gian, cho nên cố tình do dự chưa đưa ra quyết định.” Ánh mắt ngài trong trẻo như nước suối, lạnh lẽo nhìn về phía ta. “Huống hồ, công chúa Thường Hy tuổi nhỏ nông nổi, không biết trời cao đất dày, để

bản thân bị cuốn vào cuộc tranh giành này. Hiện nay... Bắc Nhuế sinh ra nuôi dưỡng nàng ta e là còn nguy hiểm hơn Nam Lương chúng ta nhiều. Từ lâu chẳng phải đã có người muốn đoạt tính mạng của nàng ta cùng với mẫu thân sao?”

Ta biết rõ ngài đang ám chỉ ta nhất định sẽ báo thù công chúa Thường Hy, cũng chẳng nói thêm, lại hỏi sang chuyện khác: “Hoàng thượng của chúng ta... có nhắc với ngài chuyện năm đó rốt cuộc là sao không? Nếu... Tương Tư thực sự là con gái của ta, bọn họ làm cách nào để chia cắt chúng ta?”

“Ta có hỏi, ngài ấy áp a áp ứng, sắc mặt cũng chẳng tốt đẹp mấy.” Thuần Vu Vọng liền nói: “Ta phải nghĩ mọi cách vận hỏi các nguồn, mà cũng chỉ biết được chuyện này không chỉ mình ngài ấy biết, mà Tư Đồ Lăng cùng người Tần gia cũng đều biết cả. Xem ra bọn họ đã liên thủ nghĩ ra cách nào đó để đưa nàng rời khỏi ta.”

“Tư Đồ Lăng và người Tần gia...”

“Chắc chỉ có chủ nhân của Tần gia năm đó thôi, cũng chính là... phụ thân của nàng. Tần Nhị ca e là cũng chẳng hề biết chuyện.”

Ta cũng hiểu. Tần Triệt bán thân bất toại, Tần Cẩn lúc đó còn nhỏ tuổi lại hay yếu bệnh, có rất nhiều chuyện đại sự phụ thân không hề bàn bạc cùng hai người đó. Bọn họ thực sự cũng chẳng hề làm sai, chỉ là chinh thắng lại con đường đã bị Thuần Vu Vọng bẻ cong vào ba năm trước, để ta trở về đúng vị trí mà mình cần phải ở.

Thuần Vu Vọng lại nói: “Hiện nay nghĩ lại mọi chuyện, chắc là bọn họ vô cùng căm hận ta. Năm đó, ta không ngừng bị người khác ám toán, vốn ban đầu còn nghi ngờ là do một tên phản bội mà ta đuổi đi liên thủ cùng kẻ địch trong triều ra tay ám toán, cho nên vẫn luôn đề cao cảnh giác, luôn luôn hành sự thận trọng trong triều đình. Lúc này nghĩ lại, có lẽ là do hai vị

công tử Tư Đồ cùng Tần Đại tướng quân có thân phận cao quý đã bố trí người tới.”

Ta bỗng nhớ lại, lúc quay về Bắc Đô không lâu, phụ thân đã từng mấy lần nhắc tới chuyện sau khi bình định biên cương phía Bắc sẽ quay sang đánh về phía Nam, còn Tư Đồ Lăng trước nay điềm tĩnh, im lặng, thì thoảng nhìn về phía Nam, đôi mày lại nhíu chặt lộ rõ luồng sát khí đáng sợ...

Đầu ta lại bắt đầu đau đớn. Thuần Vu Vọng... thực sự là oan gia trời định của ta. mấy ngày gần đây, ra sức tịnh dưỡng, ta đã sắp biến thành bình thuốc rồi, đám đại phu cùng đạo trưởng Vệ Huyền biết rõ bệnh tình của ta, mỗi lần kê đơn đều cho thêm những vị thuốc, hoặc các món ăn có tác dụng an thần. Chính vì thế mà nhiều ngày nay ta đã không còn phát bệnh nữa. Thế nhưng vừa mới gặp ngài, chưa nói được mấy câu, ta đã lại phát bệnh rồi.

Thuần Vu Vọng trước đó đã vài lần nhìn thấy ta phát bệnh, lại nghe Tư Đồ Vĩnh nói gì đó, thấy cảnh này tuy rằng khá kinh ngạc, nhưng lập tức tìm bao thuốc của ta, lấy ra hai viên đưa lên miệng cho ta, rồi chạy đi rót nước.

Một luồng ánh sáng lắt lư trước mặt, mãi một lúc sau ta mới bình tĩnh lại, người vẫn còn ở trong tấm cung Dao Hoa của hoàng cung Đại Nhuế, đối diện với người đàn ông tuấn tú tuyệt sắc trước kia đã từng là phu quân của mình nhưng giờ chẳng còn gì liên quan đến bản thân nữa.

Ta vùng ra khỏi vòng tay của ngài ngồi thẳng dậy, tựa vào lưng ghế giá lạnh, nhắm mắt dưỡng thần. Liên nghe thấy ngài nói: “Ngày đó tại Tần phủ, ta đã thấy nàng dùng thứ thuốc này, nên đã lặng lẽ giấu đi một viên, lúc quay về, cho người nghiên cứu, nói rằng đây là thuốc an thần, thế nhưng dùng trong thời gian dài, nhất định sẽ tích tụ hàn độc trong người. Nàng cứ dùng nhiều như vậy, e là hậu hoạn khôn lường.”

Ta mỉm cười từ từ lên tiếng: “Ngài an tâm, phủ Định Vương và Tàn phủ gì mà không có chứ, đại phu tìm về có lẽ còn nhiều hơn cả thái y trong hoàng cung. Ta sẽ không để bản thân chết sớm, đồng thời cũng sống rất lâu, rất lâu... lâu đến... lúc Tương Tư xuất giá, ta sẽ chuẩn bị một phần đại lễ hậu hĩnh, tặng con làm của hồi môn.”

Ngài không hề cười, chỉ lặng lẽ nhìn ta chăm chú rồi tiếp tục nói: “Tur Đồ Vĩnh đã từng để lại hai viên Tuyết Chi Đan cho ta, lúc đó, thương thế của ta quá nặng, tuy rằng thuộc hạ đã cho ta dùng, nhưng lại sợ thuốc có vấn đề, khiến ta bị thương nặng hơn, nên đã giữ lại một viên Tuyết Chi Đan, để sau này mang cho danh y nghiên cứu. Lúc đó, họ chỉ nói đó là một thứ thánh dược trị thương cực tốt, có thể khiến người bị thương hồi phục nguyên khí, huyết mạch lưu thông trong thời gian ngắn nhất. Lúc đó ta đã cảm thấy kì lạ, thế nhưng sau này, khi tới Bắc Nhuế, nghe nói nàng không hề sử dụng thuốc trụ thai, đột nhiên cảm thấy nghi ngờ. Đến khi quay về hỏi đại phu, liền biết nếu thai phụ dùng thứ thuốc này, liệu có ảnh hưởng gì không, đại phu liền nói, thứ thuốc này hiệu quả quá mạnh, có thể khiến máu huyết lưu thông, cho nên cũng có thể... làm trụ thai. Lại cộng thêm cơ thể nàng đã tích lũy quá nhiều hàn độc, cho nên thứ đầu tiên chịu nạn chính là thai nhi...”

Ta nghe vậy tốt cùng chân động, khò sở lên tiếng: “Thì ra... linh đan cứu người cũng có thể trở thành độc dược đoạt mạng...”

Thuần Vu Vọng liền nói: “Tur Đồ Vĩnh... Hoàng thượng của các nàng khi ấy không biết nàng đang mang thai sao?”

“Ngài ấy đương nhiên là không biết rồi.” Ngay cả sau đó khi cứu ta ra ngoài, ngài cũng chỉ biết rằng sức khỏe ta suy yếu, chứ đâu biết nguyên nhân là do trụ thai gây ra.

Ta nhìn về phía Tương Tư than dài một tiếng: “Cũng có thể... Tương Tư sẽ là đứa con duy nhất của ta.”

Thuần Vu Vọng nghe vậy chìm trong im lặng.

Ta nhìn ngài nhẹ mỉm cười: “Chuyện nghênh hôn đâu cần thiết bắt ngài phải ở lại Đại Nhuế tận tâm tận lực, ngài hãy mau đưa Tương Tư rời khỏi. Nếu còn không đi, ta cũng sẽ phái người tới ám toán, cho tới khi nào giết sạch hết thuộc hạ của ngài... Ngài đoán xem, lúc đó, ngài đang ở Đại Nhuế, ngài nắm chắc mấy phần thắng để có thể giữ mạng cho những thuộc hạ tâm phúc trung thành của mình? Hay là, ngài không bận tâm, ngay từ đầu đã định để cho bọn họ phải hy sinh vì mình?”

“Nàng sẽ không làm vậy.” Thuần Vu Vọng mỉm cười bình thản đáp: “Lần trước, Tương Tư nhìn thấy nàng luộc người sống nên ngắt lịm đi, ta đã phải tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được con bé tin rằng đó chỉ là giấc mơ. Nàng còn định dọa Tương Tư thêm mấy lần nữa?”

Mắt mũi ta cay xè, thấy ngài nhìn về phía mình, ta vội giấu đi nét mặt cảm thương, sầm mặt định khuyên ngài thêm, lại nghe cô cô đứng từ ngoài gọi vào: “Vãn Vãn, không còn sớm nữa đâu.”

Ta bàng hoàng, ngược đầu lên nhìn ánh mặt trời chiếu lên khung cửa sổ, lúc này đã gần tới giờ Ngọ. Thật không ngờ ta đã ở lại cung Dao Hoa được hai canh giờ rồi.

Ngày đầu tiên thượng triều, tiện đường vào thăm cô cô không hề kì lạ, thế nhưng thời gian ở lại kéo dài quá, khó tránh khiến người ta nghi ngờ. Ta thì chẳng sao, thế nhưng Thuần Vu Vọng và Tương Tư ở lại trong cung càng lâu lại càng thêm nguy hiểm. Dùng thân phận sứ thần Nam Lương, bị người ta bắt gặp cải trang rồi xuất hiện trong cung tẩm riêng của hậu phi, ngay cả cô cô cũng chẳng thoát khỏi can hệ.

Vừa rồi ôm Tương Tư ngồi lâu như vậy, vết thương trên đùi ta bắt đầu đau nhức. Ta tập tễnh đi đến bên giường, ngắm Tương Tư thêm lần nữa.

Ta hoàn toàn không thể nhớ được nỗi đau đớn và vui mừng khi đã rút ruột sinh ra cô bé vào năm đó như thế nào, có điều lúc này, nỗi đau đớn khi phải chia ly cùng Tương Tư thực sự chẳng khác nào hàng trăm mũi kim xuyên qua trái tim.

Lần này, có lẽ cô bé sẽ mãi mãi rời xa khỏi ta, chẳng bao giờ gặp lại nhau được nữa?

Ta cuối cùng đã quay người lại nói với Thuần Vu Vọng: “Cho dù là vì Tương Tư... vì Tương Tư ngài hãy sống thật khỏe mạnh, tốt lành, rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này đi. Rời khỏi hoàng cung, rời khỏi Bắc Đô, rời khỏi Đại Nhuế...”

Ta chống chân, từng bước từng bước, chậm rãi bước ra khỏi căn phòng.

Thuần Vu Vọng lặng lẽ nhìn vào đôi chân ta, khoảnh khắc thấy ta sắp sửa vén rèm bước ra, mới khẽ khàng lên tiếng: “Ta sẽ không khiến cho nàng phải phiền muộn, thế nhưng ta cũng sẽ không bao giờ từ bỏ.”

Ta quay đầu nhìn ngài đang nắm lấy bàn tay của Tương Tư, cúi đầu, lặng lẽ ngồi bên mép giường, quay nghiêng người sang, khuôn mặt cắt ngang tuần mỹ vô song lúc này trắng tựa băng tuyết, nhưng kiên nghị và chân tình.

Ngài cũng là hoàng tử, một vị hoàng tử đã học được cách bảo vệ và rèn giữa bản thân trong những vòng xoáy tai họa khôn lường tại chốn hoàng cung hiểm ác, mưu mô. Có lẽ, ta hoàn toàn không cần phải lo lắng cho ngài cùng Tương Tư.

Tĩnh mộng đẹp, cây đòng sương toàn cảnh khắc khiu

Lúc quay về đến phủ Định Vương, Tư Đồ Lăng vẫn đợi ta về dùng bữa trưa. Ngài mỉm cười nói: “Nàng đã gặp được cốt nhục thân thiết nhất của mình rồi. Hàng ngày khi ngồi với ta chưa thấy nàng nói nhiều như vậy.”

Ta than dài đáp: “Cô cô thực sự là gầy quá, thấy người đã ốm bệnh hơn nửa năm rồi, cho nên ta cảm thấy không vui chút nào.”

Tư Đồ Lăng lại nói: “Có lẽ năm nay nhiều chuyện quá, các sự việc liên tiếp xảy ra, tâm sự trong lòng cô cô nặng nề cho nên chẳng thể khỏe lại được. Bây giờ đã ổn định lại nhiều, nàng khuyên cô cô hãy mở rộng trái tim, tập trung tận lực tịnh dưỡng sức khỏe là được. Ừm, mấy ngày nữa, nàng có thể mời đạo trưởng Vệ Huyền vào cung chẩn mạch cho Đức thái phi, kê vài đơn thuốc có lẽ sẽ tốt hơn.”

Ta không đáp lại, đợi khi dùng bữa xong mới nói tiếp: “Ngài đoán xem, cô cô đã nói những gì với ta mà lại lâu đến vậy?”

Tư Đồ Lăng đỡ ta ngồi lên chiếc giường trúc bên cửa sổ, lại sai người mở cửa sổ ra, bản thân thì kéo một chiếc ghế lại, hưởng ánh mặt trời rồi xoa bóp phần chân cho ta. Ngài nói: “Còn có thể là chuyện gì nữa? Giữa ban ngày ban mặt lại đóng cửa chặt kín... chắc là đang kể cho người biết ta đối xử với nàng không tốt đến mức nào rồi?”

Ngài xưa nay tính tình lạnh lùng, không ngờ lúc này cũng lại nói lời nửa đùa nửa thật này, mặt mày còn hân hoan, tươi cười, đôi mắt đen nháy, dưới

ánh mặt trời, trông long lanh tựa thủy tinh. Tuy rằng đang mặc y phục màu đen, thế nhưng trông ngài lúc này đã mềm mỏng, dịu dàng hơn nhiều, loáng thoáng đâu đây hình bóng của người thiếu niên áo đen ôm kiếm đứng trên đỉnh núi dưới ánh mặt trời, đôi môi mím chặt nhưng lại nhìn sự muội và sự đệ của mình đang chạy chơi khắp nơi bằng ánh mắt sáng rực.

Ta than dài: “Ngài đâu có đối xử không tốt với ta? Nếu ngài đối xử với ta không tốt, thì đã chẳng phải là Lăng sư huynh trầm tĩnh, đôn hậu mà khoan dung của chúng ta năm đó rồi. Tất cả đều bởi vì ta đã làm quá nhiều việc có lỗi với ngài mà thôi.”

Ánh mắt ngài sầm xuống, cũng chẳng hề phủ nhận, nắm chặt tay ta lặng đi giây lát mới nói: “Vãn Vãn, có nhiều lúc, ta chỉ mong nàng mãi không trưởng thành, mãi mãi là cô gái bé nhỏ hoạt bát, đáng yêu chạy chơi khắp nơi trên núi Tử Nha đó...”

Không muốn trải qua nhiều phong ba bão táp, ngài làm sao có thể đi được đến ngày hôm nay, địa vị cao quý chỉ cách ngôi vị Hoàng Đế có một bước. Thật không ngờ ngài lại có suy nghĩ này.

Ta mỉm cười khổ sở nắm lấy bàn tay ngài rồi khẽ lên tiếng: “Chúng ta đều chẳng thể quay trở về ngày xưa được rồi... cũng giống như, cô cô chẳng thể nào quay về được thời tuổi trẻ vô tư của mình nữa.”

Ngài tỏ ra nghi hoặc: “Đức thái phi sao?”

Ta liền kể lại đoạn dĩ vãng giữa cô cô với Kỳ Dương Vương, coi như đến hôm nay mới nghe cô cô nhắc lại, rồi đem kể cho ngài, sau cùng lên tiếng hỏi: “Ngày nay cô cô ốm bệnh như vậy, vẫn cố chấp muốn đi bái tế Kỳ Dương Vương, ngài thấy có nên sắp xếp thay người không?”

Tư Đồ Lăng lắng nghe cẩn kẽ, đợi khi nghe được tình cảnh thâm trầm của Kỳ Dương Vương trong hơn mười năm cuối đời, ngài càng thêm ghen

ngào, rồi lên tiếng: “Thật đáng tiếc, Kỳ Dương Vương một đời anh hào, không ngờ lại rơi vào tình cảnh như vậy. Ngài ấy cô độc nửa đời, sau cùng cũng chẳng thể nào gặp lại cô cô của nàng một lần. Hãy để cô cô của nàng đi bái tế ngài một lần đi, cho dù đã âm dương ngăn cách, thế nhưng cũng có thể để cho Kỳ Dương Vương biết được cô cô vẫn còn sống trong an lành, có nằm dưới đất, ngài cũng an lòng hơn. Ngay cả Đức thái phi, một khi giải trừ được tâm bệnh, chắc là cũng sẽ khỏe lại nhanh hơn.”

Ta trầm ngâm một hồi rồi nói: “Nói vậy, chúng ta lấy cớ đưa cô cô đến Phúc An Tự cầu phúc, chỉ cần xuất cung, chúng ta sắp xếp mọi thứ thỏa đáng tại Phúc An Tự, rồi đưa người đi bái tế Kỳ Dương Vương sẽ thuận tiện hơn.”

Tư Đồ Lăng giang rộng đôi tay vững chắc ôm chặt lấy ta, ánh mắt mơ màng rồi gật đầu nói: “Vậy được, ta sẽ đi sắp xếp. Đến hôm đó, nàng hãy đi theo cô cô, đổi sang nữ trang, lấy danh nghĩa Định Vương phi, cháu gái của Đức thái phi ở cạnh bên sẽ thỏa đáng hơn nhiều.”

“Đổi sang nữ trang...”

“Đúng thế, nữ trang.” Ngài nói xong mỉm cười tíu tít, ánh mắt nghiêm nghị mọi khi giờ trở nên trong sáng, khuôn mặt vì thế cũng dịu dàng hơn nhiều.

Ngài lại nói thêm: “Người ta thường nói, phụ nữ trang điểm vì người khác. Còn nàng thì ngược lại, lúc ra ngoài thì đã đành, cho dù ở trong nhà, cũng chỉ mặc y phục đàn ông, hoặc là buông xõa tóc bên vai rồi nằm lên giường. Nghĩ ra, vị Định Vương như ta cũng thật đáng thương, muốn nhìn hình dáng xinh đẹp của người thê tử trong y phục nữ nhân mà cũng khó khăn đến vậy.”

Ta khẽ cười nói: “Hồi còn nhỏ, ta toàn mặc y phục tăng nhân màu ghi, cuốn khăn lên đầu, cũng chẳng thấy ngài chê bai bao giờ.”

“Ta nào dám chê bai gì nàng chứ? Cho dù tính tình nàng thay đổi đến mức nào, dung mạo có trở thành ra sao, trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là tiểu cô nương hoạt bát, đáng yêu đứng cạnh bên ta hồi đó.”

Ta than dài một cái rồi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hoa quế đã nở rồi.”

Tư Đồ Lăng nhấp một ngụm trà, đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài nói: “Đáng tiếc lại không phải là hoa mạn. Đối với Kỳ Dương Vương và Đức thái phi mà nói, mùa hoa mạn nở rộ trong tiết xuân đã chẳng bao giờ quay trở lại được nữa.”

Ngài giơ tay lên, hắt nước trà ra ngoài rồi nói: “Ong và bướm kết tình kiếp trước, rượu và hoa khiến đời ta vui... Nằm mơ! Trừ phi giấc mộng đó không bao giờ tỉnh, nếu không nhất định có thể nhìn thấy, cuộc đời này đều đã bị ong và bướm hủy hoại cả rồi. Rượu và hoa cũng chỉ là thứ tương xứng cùng ong và bướm, hoàn toàn không có liên quan đến cuộc đời của con người.”

Ta kinh hãi, ngược mắt lên nhìn, nước trà đó hắt cả lên thân cây quế, hoa quế rụng xuống tựa như tuyết rơi, rũ xuống bùn nhơ trong hương thơm ngan ngát xung quanh. Không ngờ, hoa quế cũng sắp héo tàn.

Cô cô nhận được tin tức, quả nhiên đưa ra đề nghị muốn đến Phúc An Tự cầu phúc. Tư Đồ Vĩnh vốn dĩ còn lo lắng cho sức khỏe của người, nghe nói ta sẽ đích thân đi theo bầu bạn, biết chắc có điều gì uẩn khúc trong này, lại giả vờ không biết, chỉ dặn dò cô Quế đi theo, để tránh giữa đường xảy ra chuyện bất trắc.

Tư Đồ Lăng quả nhiên đích thân sắp xếp chuyện lần này, thậm chí đích thân đã tới Phúc An Tự hai lần trước, kiểm tra trước tình hình trong tự, lại quan sát nơi mà Đức Thái Phi cùng Định Vương phi sẽ ở lại, thậm chí còn

dọn dẹp gọn gàng ngôi mộ một lần. Sau đó, khi quay về ngài nói với ta rằng: “Nơi đó chỉ lập đúng một bia mộ, chưa hề được trùng tu. Ta chuẩn bị để một vài ngày nữa sẽ thỉnh chi, đem thi thể của Kỳ Dương Vương về an táng long trọng đúng theo nghi lễ hoàng gia. Cô cô của nàng nhất định cũng muốn ngài được chôn cất tử tế, trang trọng hơn.”

Năm đó Kỳ Dương Vương và Hạ Vương, phụ thân của Tư Đồ Lăng tranh giành ngôi vị kịch liệt, hai nhà xưa nay quan hệ không tốt, thế nhưng nói cho cùng đều đã dùng tính mạng của bản thân để hiến dâng cho chiếc long ỷ trên Điện Kim Loan, cao cao tại thượng, tỏa phát hào quang. Đều trở thành kẻ thất bại, Tư Đồ Lăng hoàn toàn không hề căm hận Kỳ Dương Vương, đồng thời nhìn vào Kỳ Dương Vương, ngài liên tưởng tới bản thân, có lẽ cũng có cảm thấy đau lòng, thương tiếc vạn phần.

Ngài nói: “Nếu như ngày đó, trước Đức An Môn ta không chịu nhận thua xưng thần, thực sự gây ra xung đột trực diện cùng Tư Đồ Vĩnh, sau đó... bị chết, liệu có rơi vào tình cảnh giống như Kỳ Dương Vương hay không?”

Ta kinh ngạc, sau đó cười nói: “Quân đội Tần gia hoàn toàn không hề muốn đối địch cùng ngài, nếu lúc đó hai bên thực sự giao thủ, chúng ta đâu thể là đối thủ của ngài được? Nếu ngày đó, ngài làm như vậy... chẳng qua là vì ngài vẫn luôn giữ chút tình cảm cho ta và Tư Đồ Vĩnh mà thôi.”

Ánh mắt Tư Đồ Lăng lóe sáng, rồi nói: “Ta đích thực có vài phần tiếc nuối nàng, nhưng cũng hận nàng lại trợ giúp cho người ngoài. Còn về Tư Đồ Vĩnh... từ trước đến nay ngài ấy đều không nể tình gì ta hết, vậy nên ta lại càng chẳng phải nể nang gì. Lúc đó ta chịu lép vế... chẳng qua vì sợ trận đại chiến này sẽ tổn hại lớn đến Đại Nhuế. Thứ hai, phụ vương năm đó đã nắm chắc mười phần thắng trong tay mà vẫn bị chết trong tay người khác, hướng hồ, ta vẫn chưa nắm chắc tuyệt đối. Nếu ta chết đi, nhất định sẽ là thân bại danh liệt, trở thành trò cười cho thiên hạ, làm sao còn có thể lấy nàng làm thê tử, an nhàn ngôi đây mà thưởng trà ngắm hoa, bàn luận chuyện giang sơn?”

Ngài cúi đầu trầm tư một hồi, sau đó lại bật cười tự giễu: “Kỳ Dương Vương còn có một Tần Tứ tiểu thư dùng cả đời để nhung nhớ, yêu thương ngài ấy, nếu ta chết đi, chỉ e nàng sẽ vỗ tay vui mừng, nhanh nhanh chóng chóng tìm vị Chân Vương kia để cả nhà đoàn tụ cũng nên?”

Trái tim ta quặn thắt, nắm lấy bàn tay của ngài rồi dịu dàng nói: “Lăng, ngài đã nghĩ con người ta quá tồi tệ rồi? Yên tâm đi, nếu ta đã trở thành thê tử của ngài, thì tuyệt đối không bao giờ gây ra những chuyện có lỗi với ngài.”

Tư Đồ Lăng nhìn ta chăm chú, sau đó mỉm cười, ôm ta vào lòng. Ta tựa đầu trên bờ vai của ngài, trong đầu suy ngẫm lại những lời ngài vừa nói khi nãy. Cả nhà đoàn tụ, cả nhà đoàn tụ... Ngài quả nhiên đã biết rõ từ trước, ta với Thuần Vu Vọng và Tương Tư mới là người một nhà.

Đang sắp xếp chuyện cho Đức Thái Phi tới Phúc An Tự cầu phúc cùng Tư Đồ Lăng, Tư Đồ Vĩnh cuối cùng đã hạ chiếu, bởi vì hoàng đế Nam Lương đích thân dâng quốc thư khẩn cầu, có đủ thành ý, quyết định tiếp tục tiến hành chuyện cầu thân giữa Đại Lương và Đại Nhuế. Công chúa một mình quay về nước, của hồi môn đều để cả lại Nam Lương, cho nên không cần phải chuẩn bị thêm gì. Thế nhưng đa số tùy tùng, nô bộc đi theo đều đã ly tán hoặc tử vong, cho nên cần phải chọn những cung nữ, nhạc công, tùy tùng trung thành, giỏi giang khác để đi theo. Đợi đến khi tuyển chọn xong xuôi sẽ theo Chân Vương về Nam Lương.

Vẫn là cầu thân, chỉ là phu quân của công chúa đã thay đổi thành vị Hoàng Đế khác, cho nên không ít triều thần có lời dị nghị, nhưng họ cũng chẳng dám đề nghị cho công chúa chưa hề làm lễ thành thân thủ tiết thờ Nguyên Quang Đế đã chết oan uổng trước đó, hưởng hờ, ở nước Nhuế dù tìm được đối tượng tốt thế nào thì cũng chẳng thể nào gả cho Hoàng Đế được. Các Đại thần bên phe Hoàng Đế lại càng mong ngóng Tư Đồ Vĩnh có

thể mượn lực của Nam Lương để củng cố thêm nữa cho ngôi vị Hoàng Đế của mình, vậy nên lại càng không phản đối.

Đề tâm quan sát động tĩnh của Tư Đồ Lăng, nhưng hình như ngài hoàn toàn không hề quan tâm đến chuyện này, thế nên, chuyện cầu thân đã được quyết định xong xuôi, thuận lợi.

Lúc này, trong Tần phủ lại xảy ra một chuyện ‘bất ngờ’. Tần Triệt sai người vội vã gọi ta quay về, đứng trước phòng riêng của Nhị ca, ngược mắt nhìn vào Thẩm Tiểu Phong ăn mặc đơn giản, tóc tai bù xù quỳ một bên, trong lòng ta đã hiểu rõ. Ta liền quay sang dặn dò thị nữ thiết thân vài câu rồi mới bước vào, mỉm cười lên tiếng: “Nhị ca, vừa mới sáng ngày ra, Tiểu Phong lại làm gì khiến huynh nổi giận vậy?”

Tần Triệt ngồi trên xe lăn, đôi mày nhú lại lộ rõ nét phẫn nộ, nghe ta nói vậy liền liếc mắt nhìn sang Thẩm Tiểu Phong rồi nói: “Con nha đầu này ta chẳng dám dùng nữa rồi, muội lập tức dẫn nàng ta đi, sau này ta không muốn nhìn thấy nàng ta nữa.”

Ta cau mày lại nói: “Tiểu Phong đã làm gì chứ? Muội thấy Tiểu Phong làm việc gì cũng tỉ mỉ, tận tâm, muội lo bên cạnh Nhị ca không có người tận tâm chăm sóc, cho nên mới nén lòng để lại Tiểu Phong ở bên Nhị ca. Hôm trước quay về, vẫn còn bình thường tốt đẹp, sao vừa mới chớp mắt, Tiểu Phong đã gây ra đại tội gì hay sao?”

Tần Triệt sầm mặt lại nhìn về phía chăn gối hỗn loạn còn chưa được dọn dẹp của mình, rồi tức giận lên tiếng: “Muội tự hỏi nàng ta. Rốt cuộc nàng ta có còn biết bốn phận của nữ nhi là gì hay không? Thực sự là không biết... không biết...”.

Nhị ca tuy rằng xuất thân tướng môn, nhưng từ nhỏ chăm chỉ đọc sách, tuy rằng tức giận nhưng sau cùng cũng không nỡ nói câu ‘không biết liêm sỉ’ ra khỏi miệng mình.

Ta ra hiệu cho các nô bộc, thuộc hạ trong phòng lui ra ngoài, đi đến trước mặt Nhị ca, giả vờ không hiểu rồi hỏi: “Nhị ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Phong... có phải Tiểu Phong đã làm ra những chuyện thương phong bại tục không? Nếu là như vậy, muội nhất định sẽ xử phạt thật nặng.”

Khuôn mặt Tần Triệt lập tức đỏ ửng, mãi lúc sau mới nói: “Cũng không cần phải phạt nàng ta, tóm lại nha đầu tâm phúc này của muội, ta thực sự không dám dùng nữa. Mau mau dẫn đi, tìm một người tốt rồi gả đi. Không ngờ... lại dám hạ thuốc cho ta.”

Ta vẫn ngô nghê cất tiếng hỏi: “Thuốc gì?”

Tần Triệt liền nhìn về ly trà trên mặt bàn. Lúc ta quay sang đó, vẫn còn lại nửa ly chưa uống, đưa qua mũi ngửi thử, hoàn toàn không phải nước trà bình thường, mà mang chút mùi hương dịu nhẹ. Đang định ném thử một ngum, Tần Triệt vội vã quát lên: “Vãn Vãn, không thể uống được. Là... là xuân dược.”

Ngài nắm chặt bàn tay, cúi mặt nhìn vào người phụ nữ đang quỳ trên mặt đất, bộ dạng như thể vô cùng chán nản.

Ta liền đập mạnh chiếc ly lên mặt bàn rồi nói: “Vậy thì không hay rồi, biết rõ sức khỏe của huynh trưởng ta không tốt mà còn dám hạ thứ thuốc này để lấy niềm vui từ thân xác huynh ấy. Người đâu, mau lôi Thảm Tiểu Phong ra ngoài, đánh năm mươi trượng.”

Lúc này Tần Triệt cực kỳ kinh hãi, sau đó chuyển sang tức giận, ánh mắt bắt đầu rùng rục đầy lửa.

Thảm Tiểu Phong nghe vậy, đã bật khóc thành tiếng: “Tướng quân, nô tỳ nhất thời hồ đồ gây ra lỗi lầm, nô tỳ thực sự đáng chết. Thế nhưng, nô tỳ hoàn toàn không hề có ý lấy niềm vui từ thân xác của công tử. Nô tỳ yêu

thích Nhị công tử, từ nhỏ đã yêu thích rồi... Nô tỳ chỉ không muốn công tử cả ngày buồn bã, sầu muộn, ử ê...”

Ta bật cười lạnh lùng: “Nhị ca là người tôn quý đến nhường nào, một nô tỳ hạ tiện như ngươi lại dám mơ mộng hão huyền sao? Gây ra những chuyện vô sỉ như vậy, đừng nói là Nhị ca ta không chịu đựng được ngươi, mà ngay cả ta cũng không thể chấp nhận được.”

Ta hất tay gọi thị nữ vào rồi ra lệnh: “Còn không trói lại rồi lôi ra ngoài?”

Thị nữ này vội vã tuân lệnh, thực sự lấy một sợi dây thừng rất to trói Thẩm Tiểu Phong lại, còn nhét giẻ vào miệng nàng ta, đẩy ngã xuống đất rồi lôi ra ngoài.

Bộ dáng Thẩm Tiểu Phong lúc này thê thảm, đôi mắt long lanh đầm lệ nhìn về phía Tần Triệt, gương mặt tú lệ, xinh đẹp đầm đìa đầy nước mắt, mồ hôi, ánh mắt tràn đầy đau đớn, cầu cứu, nhưng lại chẳng nói được thành lời, càng nhìn lại càng thấy thương. Ta thấy mà cũng đau lòng.

Vừa mới lôi ra ngoài, chẳng bao lâu sau liền truyền vào tiếng cây trượng lớn đánh lên thân người, cùng tiếng kêu rên hàm hồ của Thẩm Tiểu Phong cùng với tiếng khóc rung rức.

Vàng trán Tần Triệt lấm tấm đầy mồ hôi, hai tay nắm chặt lấy tay vịn xe lăn, nhìn xuống mặt đất, đột nhiên lên tiếng: “Vãn Vãn, muội đưa nàng ta đi là được rồi, cần gì phải xử phạt nặng tay như vậy? Tần gia xưa nay đối xử với người dưới khoan dung, nhân từ, lần trước phạt năm mươi trượng khiến Thái Nhi chết đi, đã quá lắm rồi.”

Ta tự rót trà cho bản thân, bình thần uống, mỉm cười rồi nói: “Nhị ca an tâm, lúc cần khoan dung thì phải khoan dung, lúc cần nhẫn tâm thì phải nhẫn tâm, điều này muội hiểu được. Thẩm Tiểu Phong này võ nghệ cao

cường, năm mươi trượng chưa thể chết được. Thế nhưng con người như vậy... Tần gia chúng ta chẳng thể giữ lại được.”

Ta quay sang dặn dò: “Mau gọi quân sự gọi mấy chủ lầu xanh tới đây, đất rẻ không quan trọng, mau chóng bán con nha đầu này đi. Ừm, trước khi bán phải phết võ công đi, để tránh gây nghịet ở chỗ khác.”

Tùy tùng tuân lệnh lui ra, ta tiếp tục an nhàn uống trà. Sắc mặt Tần Triệt không chỉ trắng nhợt mà thậm chí còn chuyển sang tím xanh.

Nhị ca đột nhiên quay đầu, nhìn về phía ta: “Văn Văn, cho dù nàng ta đắc tội với ta, nhưng nói cho cùng cũng đã ở trong Tần gia chúng ta bao năm nay rồi. Muội nhận Thẩm Tiểu Phong về, ban cho một tướng dưới quyền chưa thành hôn là được, hà tất phải làm đến mức này? Muội... chẳng phải cố tình muốn hủy hoại cả đời của nàng ta?”

Ta cười nhạt rồi đáp: “Tiểu Phong dám hạ thủ với cả huynh, hàng ngày chắc hẳn là không được đoan chính, một dân phụ phóng đảng như vậy, làm sao có thể là một người phụ nữ nét na, hiền hậu được? Dem ban cho những tướng dưới quyền nhiều năm xuất ngoại sa trường của muội, chẳng phải là giá họa cho họ sao? Trông Tiểu Phong cũng có mấy phần sắc đẹp, bán đến thanh lâu chắc là nơi thích hợp với Tiểu Phong nhất?”

Tần Triệt mím chặt môi, mãi một lúc sau mới nói: “Nàng ta hầu hạ chúng ta bao lâu nay, chưa từng xảy ra sai sót nào, cũng chưa từng nghe nói đến chuyện lăng lơ...”

Còn chưa nói hết, Nhị ca đột nhiên khựng lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiếng phát trượng bên ngoài đột nhiên dừng lại, mọi người đều im lặng như tờ, thậm chí có thể nghe thấy được cả tiếng lá rơi.

Lúc sau, một người phụ nữ lớn tuổi hốt hoảng chạy đến trước cửa, đưa lời bẩm báo: “Bẩm tướng quân, nhị công tử, Tiểu Phong cô... à tiện tỳ đó

hình như sức khỏe không tốt, không chịu nổi đòn roi, mới hơn hai mươi trượng mà đã ngất lịm đi rồi...”

Ta cười nhạt rồi nói: “Học võ nghệ mười mấy năm, làm sao lại yếu thế được? Con nha đầu này đúng là mưu mô quá, chắc là đang giả vờ giả vịt mà thôi. Mau lấy nước dội vào cho tỉnh rồi tiếp tục đánh.”

Người phụ nữ này tuân lệnh, vội vã quay về, Tần Triệt đột nhiên quát lớn: “Dừng tay! Không được đánh nữa.”

Người phụ nữ kinh hãi, hoảng hốt nhìn về phía ta.

Tần Triệt đưa tay chống trán, ngón tay có phần run rẩy, hiển nhiên là trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, hoảng sợ. Mãi một lúc sau, Nhị ca lại quay đầu đi, không nhìn về phía ta, dùng giọng nói lí nhí mà chỉ ta mới có thể nghe được và nói: “Nàng ấy không phải là người phụ nữ lẳng lơ. Tôi hôm qua... nàng ta vẫn còn là một cô gái còn trinh tiết... cho nên hôm nay sức khỏe yếu đi.”

Ta kinh ngạc ‘a’ lên một tiếng rồi trầm ngâm lên tiếng: “Phải chăng nàng ta thực sự yêu huynh, cho nên mới gây ra chuyện hồ đồ như vậy? Thế nhưng dám suy nghĩ như vậy, cũng là lỗi lầm đáng trách của nàng ta rồi.”

Ta lại ra hiệu cho đám người bên ngoài rồi nói: “Mau lôi Tiểu Phong vào đây.”

Một thị nữ cho Tiểu Phong uống vài ngụm nước, nàng ta mới tỉnh táo hơn chút, cúi đầu ấp úng lên tiếng: “Nô tỳ biết lỗi rồi, xin tướng quân tha mạng.”

Ta hớp một ngụm trà rồi bình thản nói: “Nhị công tử đã cầu xin cho ngươi, nên ta tha mạng cho ngươi, bây giờ, ta cho ngươi hai sự lựa chọn. Hoặc là để ta bán vào lầu xanh làm kĩ nữ, sau này về làm thê làm thiếp nhà

ai, còn phải xem vận mệnh của người thế nào. Hai là, người ở lại đây hầu hạ Nhị công tử. Vừa hay lúc này Tần gia đang neo đơn, ít người, nếu trong vòng hai năm, người có thể sinh con đẻ cái, ta nhất định sẽ bảo Nhị ca lấy người làm thê tử. Còn nếu không sinh được con, Tần gia có giữ loại phụ nữ vô đức như người lại cũng vô dụng, ta vẫn sẽ bán người vào lầu xanh, thế nào?”

Thẩm Tiểu Phong miễn cưỡng chống người dậy, khấu đầu rồi nói: “Nô tỳ xin ở lại hầu hạ Nhị công tử.”

Đôi môi của Tần Triệt khẽ lay động, sau đó cất tiếng: “Văn Văn, dung mạo của nàng ta xinh đẹp, tướng lĩnh dưới quyền chưa thành hôn của muội lại rất nhiều, tại sao không gả nàng ta cho một trong số đó? Chỗ của ta... không thiếu người.”

Ta cười nhạt: “Nhị ca nói vậy là sai rồi. Võ tướng đại đa số là người nóng tính, cứng nhắc, nàng ta đã không còn trinh tiết nữa, người ta đưa về, không gây khó dễ cũng chỉ vì nể mặt Tần gia, có điều trong lòng vẫn thấy ảm ức. Nàng ta lại một lòng nhớ nhung đến Nhị ca, vài ba hôm lại tìm cơ hội tới gặp huynh, như thế lại càng khiến người ta phẫn nộ. Đến lúc đó, ai lấy nàng ta, không những sẽ chẳng được hạnh phúc mà còn mất dần lòng trung thành dành cho Tần gia chúng ta. Nếu vậy, thà rằng bán nàng ta vào lầu xanh còn tốt hơn.”

Tần Triệt nhìn về phía Thẩm Tiểu Phong đang nằm trên mặt đất, sắc mặt dần chuyển sang bất lực: “Vậy thì... ta đành phải giữ nàng ấy lại vậy. Nàng ấy ở trong Tần gia nhiều năm rồi, cũng không thể để nàng ấy uất ức vậy được, vẫn phải cho nàng ấy một danh phận đảng hoàng.”

Ta tức giận lên tiếng: “Dùng thủ đoạn như vậy mà vẫn có thể được danh phận, sau này chẳng phải người người đều áp dụng hết sao? Đợi nàng ấy sinh được mụn con đã, thì mới có thể chặn miệng người khác được.”

Tần Triệt nghe vậy liền im lặng. Ta liền sai người đưa Thẩm Tiểu Phong xuống, tìm đại phu chữa trị, còn bản thân quay về phòng nghỉ ngơi.

Một lúc sau, một thị nữ lặng lẽ đi vào bẩm báo: “Tướng quân, lúc đánh người, nô tỳ đã lót một miếng vải dày lên đó, đánh trượng xuống nghe tiếng rất to nhưng thực ra không nặng, chỉ hơi sưng lên mà thôi, vài ba ngày nữa là hồi phục.”

Ta mỉm cười nói: “Tại sao ta thấy số máu trên người của Tiểu Phong trông cô quái thế?”

Người thị nữ này liền che miệng nói: “Lúc đó, nô tỳ chỉ kịp tới nhà bếp giết hai con gà, còn chưa kịp pha chế, bên ngoài đã gọi rồi, cho nên nhìn trông hơi giả. Có điều, nô tỳ thấy Nhị công tử nhìn Tiểu Phong cô nương bằng ánh mắt xót xa vô cùng, làm sao còn tâm trí suy tính nhiều như vậy chứ? À đúng rồi, lúc này, nô tỳ đến thăm Tiểu Phong cô nương, cô nương còn nhờ nô tỳ chuyển lời lại cho tướng quân.”

“Là cái gì?”

Người thị nữ lập tức đỏ mặt bừng bừng, rồi khẽ khàng nói: “Tiểu Phong cô nương nói, lượng thuốc dùng cho Nhị công tử không hề nhiều.”

Ta biết ý, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm: “Người âm thầm đi dặn dò mấy người chủ sự, nói rằng đây là ý của ta, từ nay trở đi, tất cả đều phải coi Tiểu Phong cô nương như nữ chủ nhân của Tần phủ, chỉ là trước mặt Nhị công tử thì cứ hành động như trước kia là được.”

Chuyện này khó tránh sẽ bị truyền ra bên ngoài, đến lúc đó e rằng ảnh hưởng tới danh dự của Thẩm Tiểu Phong. Thế nhưng những người trong phủ đều là kẻ thông minh, ta nói ra lời này, bọn họ đương nhiên sẽ hiểu từ đầu chí cuối chuyện này đều là ý của ta, chẳng liên quan tới Thẩm Tiểu Phong.

Người thị nữ hiểu ý, nhưng cũng tỏ ra nghi hoặc: “Nếu tướng quân đã có ý để Nhị công tử lấy Tiểu Phong cô nương, tại sao lại không cho cô nương ấy danh phận thật sớm?”

Ta liền đáp: “Nói ra quá nhanh, chỉ e Nhị ca sẽ nhanh chóng hiểu ra điều cô quái bên trong mà thôi.”

Huống hồ, Tần Triệt xưa nay vẫn luôn tự thấy mình là kẻ tàn tật, tính tình ôn hòa, chẳng biết sẽ nghĩ ra điều gì khác nữa. Ví như, không ở cùng phòng với Tiểu Phong, không để nàng ta mang thai, sau đó tìm cơ hội thôi nàng ta, lại nhân lúc ta không có mặt gả nàng ta cho người nào khác.

Suy nghĩ quá nhiều rồi Nhị ca tự nhiên cũng nghĩ ra những chủ ý hại người hại mình như vậy. Nói cho cùng thì người muội muội như ta, cũng chẳng thể quản lý chuyện trên giường của Nhị ca được.

Lượng thuốc Thảm Tiểu Phong dùng không nhiều, đồng nghĩa với việc, tình cảm mà Tần Triệt dành cho nàng ta rất sâu nặng, đến mức chỉ chịu đôi chút mê hoặc là đã chẳng thể khống chế được dục vọng của bản thân. Đến mức chỉ mong nàng ta có một nơi chốn dựa dẫm thật tốt, không muốn để nàng ta phải chịu chút ít uất ức, đau khổ.

Đến nay, khi gạo đã nấu thành cơm, Thảm Tiểu Phong chẳng thể gả được cho ai khác, Nhị ca muốn cho nàng ta một danh phận để có thể ngóc đầu dậy trong Tần phủ, thì chỉ còn cách tận sức khiến nàng mang thai mà thôi.

Thảm Tiểu Phong khỏe mạnh, thông minh, đoán chắc sẽ nhanh chóng có thể mang một sinh mạng mới tới cho Tần gia đang lúc neo đơn, ít người.

Và, nàng ta cũng mang cả sức sống mới tới cho chúng ta.

...

Qua lễ Trùng Dương, vào trung tuần tháng chín, ta lấy thân phận Định Vương phi, vào hoàng cung đón Đức Thái Phi, cùng ngồi kiệu ra đi.

Bởi vì hàng ngày có thêm vị ca ca song sinh Tần Văn, Tam công tử, nên những lúc Định Vương phi không lộ diện ra ngoài, mọi người đều cho rằng sức khỏe của ta không tốt, nên ít khi tiếp khách. Lúc này đổi sang y phục nữ nhi, cũng vòng vàng phỉ thúy như các phu nhân quý phái khác, mặt mũi trang điểm tinh tế, cao sang, bước đi chậm rãi dưới sự chỉ dẫn của các thị nữ, cũng chẳng nhìn ra được đôi chân có tật. Trên đường đi, ta gặp rất nhiều cung nữ hoặc phi tần, ai ai cũng thốt lên khen ngợi Định Vương phi tuyệt sắc khuynh thành, yếu điệu thực nữ, nên cũng chẳng hề động lòng nghi ngờ.

Khi đến Phúc An Tự, Tư Đồ Lãng cùng trụ trì đích thân ra nghênh tiếp, sau đó đưa chúng ta vào một biệt viện thanh tịnh, nhã nhặn đã được chuẩn bị từ trước. Ngày hôm sau, chỉ nói là cần tịnh tu, chúng ta thay y phục bình thường, dẫn theo vài tùy tùng tâm phúc, được Tư Đồ Lãng đích thân dẫn về phía ngôi mộ của Kỳ Dương Vương.

Ngày hôm nay âm u, ảm đạm, không khí trên núi lại càng lạnh giá. Cô cô chỉ mặc một bộ y phục bình thường, mái tóc cũng được cuốn lên gọn gàng, không cài chút trang sức nào cả, chỉ dùng duy nhất chiếc trâm vàng phía cuối đuôi khắc hình bướm lưu luyến bên hoa.

Hoa ở đây là hoa mạn, bướm là đôi bướm, màu sắc tươi tắn, tuyệt đẹp. Thời tiết trên núi rõ ràng là mùa thu, thế nhưng vẫn chẳng thể làm mất đi cảnh sắc tươi đẹp của mùa xuân mà chiếc trâm vàng kia lặng lẽ tỏa ra, cứ như thể đã nhìn thấy hình ảnh liễu xanh, muôn hoa đua nở vậy.

Từ trước tới nay ta chưa từng thấy cô cô đeo chiếc trâm vàng này, đoán chắc nó có liên quan tới vị Vương gia trẻ tuổi phong độ xuất chúng, dịu dàng, nho nhã năm đó. Có lẽ là do ngài tặng hoặc ngài đã từng cài lên tóc cho người.

Đến sau cùng ta cũng chẳng thể nào đoán ra được Kỳ Dương Vương đã tận tay cài chiếc trâm vàng này lên tóc cho cô cô trong tình cảnh thế nào. Ngẫm nghĩ một hồi, có lẽ là một cảnh tượng, hai người hân hoan tươi cười, tràn ngập mong đợi về tương lai có thể sánh bước bên nhau, mãi mãi hạnh phúc chăng?

Thế nhưng đến sau cùng, cô cô cũng chỉ đành đem chiếc trâm vàng cất giấu thật kĩ, chỉ vào những lúc đêm khuya thanh tịnh mới dám lặng lẽ lấy ra, chăm chú nhìn vào bằng ánh mắt dịu dàng nhất, tình cảm nhất, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve lên nó.

Cũng giống như người đã bí mật cất giữ người đàn ông tuần tú nho nhã kia vào trong đáy con tim, chỉ dám lặng lẽ nhớ nhưng ở trong giấc mộng, bị thương hoài niệm về sự tốt đẹp của ngài, đồng thời cầu chúc ở thế giới bên kia, ngài có thể bình an, vui vẻ. Như vậy, cô cô có làm thế thiếp của người khác, cũng vẫn luôn giữ được niềm vui vẻ của riêng mình.

Chỉ cần người mãi mãi không biết rằng ngài vì người mà rơi vào cạm bẫy của người khác, gãy chân, mù mắt, hủy dung, người không ra người, quỷ không ra quỷ, vùng vẫy nhớ thương, sau đó lại chịu biết bao đau đớn, dày vò, chết đi trong thâm tâm.

Hương hoa mạn len trong gió, hai mươi mấy năm như một giấc mộng, thân xác này vẫn còn trong đống đau.

Gương mặt gầy guộc của cô cô trắng nhợt như băng tuyết, khí sắc yếu đuối, đến mức son phấn cũng chẳng che đi được. Ta nắm lấy tay người, bàn tay đã lạnh giá từ lâu, lặng lẽ sai người lấy chiếc áo choàng lông dày dặn, đích thân khoác lên cho người.

Cô cô định thần lại rồi nói: “Ta không sao, ta... còn đang vui lắm.”

Phía trước là một vùng đất trống, trên đó trồng một cây cổ thụ rất to đến mức hai người ôm không xuể.

Phía dưới rễ cây phòng lên, như thể vừa mới bồi thêm đất, mộ phần cũng vừa mới đắp lại, bên cạnh còn có một vài cành hoa mạn, có lẽ cũng được trồng khá lâu rồi, nếu có thể sống được tiếp, chắc năm sau sẽ nở hoa.

Trước mộ có một tấm bia bằng Hán Bạch Ngọc vừa mới khắc, chưa đề gì nhiều, chỉ viết đơn giản vài dòng ‘Mộ của Tư Đồ Tử Diễn’, phía dưới đề thêm ‘Người chưa chết, Tứ Nhi lập’.

Người chưa chết, người chưa chết, ai là người chưa chết?

Có lẽ kể từ năm đó, khi nghe được tin Kỳ Dương Vương đã qua đời, trái tim của cô cô cũng đã chết theo rồi, nên coi bản thân chính là người chưa chết của ngài chăng?

Trong mắt ngài, trước giờ cô cô chưa từng là Đức Phi, mà chỉ là Tứ Nhi của ngài, cũng giống như trong mắt của cô cô, trước nay ngài chưa bao giờ là Kỳ Dương Vương, mà chỉ là Tử Diễn của người mà thôi. Những dòng chữ khắc trên tấm bia này chắc chắn là chủ ý của Tư Đồ Lăng, thật không ngờ ngài lại thấu hiểu tâm sự của cô cô đến vậy.

Cô cô quả nhiên không hề có lời dị nghị nào với những dòng chữ đề trên tấm bia này. Người dịu dàng sờ lên tấm bia, cứ như thể đang chạm vào người tình yêu dấu của mình, sắc mặt vốn dĩ trắng nhợt giờ đã ửng hồng diễm lệ, khiến sắc thu nơi đây cũng nhạt đi vài phần, cứ như thể một cành hoa mạn nơi hoang dã nở rộ mang theo mùa xuân đến khắp mọi nơi.

Lúc này đang giữa mùa thu, lá cây đã thưa thớt, vàng úa, thế nhưng trên núi gió lớn, cho nên thi thoảng lá vàng vẫn cứ từ từ rơi xuống mặt đất.

Một chiếc lá rơi xuống tấm bia, cô cô nhẹ nhàng nhặt lên, lại ngược mặt nhìn vào ngôi mộ trước mặt, rồi cô cô lặng lẽ bước tới, nhặt từng chiếc lá vàng rơi trên mộ.

Các thị vệ đi theo Tư Đồ Lăng có lẽ là người phụ trách việc tu sửa, chăm sóc ngôi mộ, thấy cảnh này liền bàng hoàng khẽ nói: “Vương gia, buổi sáng thuộc hạ đã cho người đến quét dọn rồi, chỉ vì gió lớn...”

Tư Đồ Lăng giơ tay ra hiệu hẩn im lặng, nhìn về phía người phụ nữ mà tuổi thanh xuân đã qua trước mặt bằng ánh mắt thương xót, rồi than dài một tiếng.

Ta bước lại gần, đỡ lấy cô cô rồi dịu dàng nói: “Cô cô, nhìn xem, mọi người đã sắp xếp các lễ vật cúng bái lên cả rồi. Nơi này lạnh lắm, sức khỏe của cô cô quan trọng nhất, chúng ta thấp vài tuần hương rồi quay về thôi. Con nghĩ Kỳ Dương Vương trên trời có linh, cũng mong cô cô bảo trọng sức khỏe.”

Cô cô quả nhiên đứng dậy, đôi mắt đen láy nhìn chăm chú vào phần mộ một lúc rồi khẽ lên tiếng: “Mau đào lên.”

“Cái... cái gì?”

Ta gần như không dám tin vào tai mình nữa, quay đầu lại nhìn Tư Đồ Lăng cùng đám thuộc hạ của ngài, tất cả đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Cô cô lại nhắc thêm lần nữa: “Mau đào lên. Thôi Dững nói, chàng vẫn luôn muốn gặp mặt ta lần cuối. Vừa hay ta cũng muốn gặp mặt chàng lần nữa.”

“Thế nhưng...” Ta nhìn vào mồ đất, mỉm cười khổ sở: “Đã bao lâu rồi, ngài ấy đâu còn hình dạng như trước kia nữa? Chỉ e là... đã trở thành một

khung xương trắng. Cô cô, ngài ấy ở trên trời có linh, có thể nhìn thấy được người, cứ để ngài ấy ở đó chờ cô cô vậy.”

Cô cô lại nói: “Ta biết rằng chàng đã không còn là hình dạng trước kia nữa, thế nhưng ta cũng đâu còn dáng vẻ của ngày nào. Ta không sợ hãi trước chàng, đoán chắc chàng cũng không hề thất vọng trước ta.”

Người quay sang nói cùng mấy viên tùy tùng kia: “Ra tay đi, mau đào lên.”

Mọi người quay sang nhìn nhau, sau đó lại nhìn về phía ta và Tư Đồ Lăng.

Tư Đồ Lăng trầm ngâm một hồi rồi nói: “Cô cô, con nghĩ nơi này lạnh lẽo vô cùng, Kỳ Dương Vương một thân một mình nằm lại nơi này không thỏa đáng chút nào, nên đang định sau mùa xuân sẽ tìm một ngày tốt chuyển mộ cho ngài. Đến lúc đó, cô cô có lẽ đã khỏe hẳn lại, cũng là lúc gặp lại Kỳ Dương Vương, như vậy ngài ấy nhìn thấy cũng cảm thấy an ủi hơn. Hôm nay chỉ thích hợp bái tế, hình như... không hợp động mộ đâu.”

Cô cô liền nói: “Ta nói có thể động mộ thì có thể động mộ. Ta nói có thể đào lên thì có thể đào lên.”

Cô cô quay sang nhìn ta rồi quát lớn: “Văn Văn, con giờ cũng chẳng thèm nghe lời ta nói nữa đúng không?”

Ta chỉ cảm thấy cả người của cô cô đang run rẩy, chẳng khác nào một chiếc lá vàng trong gió bão, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, nên chẳng dám khiến người nổi giận, chỉ đành mỉm cười rồi nói: “Văn Văn sao dám không nghe lời cô cô dặn dò? Chỉ có điều, nơi này thực sự quá lạnh, chi bằng chúng ta cứ quay về trước, để bọn họ đào xong, rồi quay lại đây gặp ngài ấy, được không?”

Nếu quay về ngôi tự, ta có thể bảo cô Quế sắc một bát thuốc an thần để người uống vào rồi ngủ thiếp đi, sau đó từ từ đưa lời khuyên giải, biết đâu có thể thành công.

Ai ngờ cô cô hất tay ta ra: “Con không làm theo ta, thì thôi vậy. Các người cứ quay về trước đi, một mình ta ở lại đây đào.”

Người liền ngồi xổm xuống, đưa bàn tay năm ngón gầy guộc của mình với những móng tay được nhuộm màu vàng cao quý... bắt đầu đào đất, ra sức, tận lực mà đào.

Ta chết lặng người, mấy người Tư Đồ Lăng thấy vậy vội vã xông lại, ta mới định thần, cùng Tư Đồ Lăng đỡ người đứng dậy: “Được rồi, được rồi, cô cô, người đừng tức giận, con sẽ bảo người đào luôn...”

Cô cô dường như đã dùng hết cả hơi sức trong khoảng thời gian đào đất ngắn ngủi, thế nên ta vừa kéo nhẹ, cả người cô cô đã bị nhấc lên rồi tựa vào vai ta, nước mắt lặng lẽ tuôn xuống.

Tư Đồ Lăng sợ ta chống đỡ không nổi, vội vã đưa người sang, quay đầu ra hiệu cho người dưới, đưa chiếc kiệu lại gần, vừa đỡ vừa bế cô cô lên chiếc kiệu đó. Ta cũng vội vã đi theo sau, ngồi lên cùng, ôm chặt lấy thân hình gầy guộc của người, giữ cho người ngồi thẳng lưng.

Người chỉ vào tấm rèm trước mặt, hỏn hển hít thở chẳng nói nên lời. Ta hiểu ý của cô cô, vội vã sai người cuộn tấm rèm lên, chỉnh hướng chiếc kiệu về phía ngôi mộ kia, để cô cô có thể nhìn rõ được hành động của người ta.

Tư Đồ Lăng quay đầu đưa lời dặn dò, đám tùy tùng vội vã quay về Phúc An Tự lấy công cụ đào đất, chẳng bao lâu đã mang tới cuốc, xẻng... Họ dùng đôi tay cầm đao kiếm đánh giặc của mình nắm chặt cuốc và xẻng bắt đầu đào phần mộ của bậc anh hùng cái thế đã qua đời trước mặt.

Không biết là ai đã thốt lên: “Tuyết rơi rồi.”

Ta ngạc nhiên, vội vã quay đầu lại nhìn, liền thấy những hạt tuyết li ti, mong manh bay lượn trên bầu trời, trông choáng ngợp, tuyệt đẹp mà cũng mênh mang, đượm buồn.

Tư Đồ Lăng bước lại gần, mỉm cười nói: “Ngọn núi này vốn dĩ lạnh giá hơn những nơi khác nhiều, lúc này tuyết rơi cũng không có gì lạ kì.”

Ta vội mỉm cười đáp: “Đúng vậy. Tháng tư xuân biệt chốn nhân gian. Chùa cao đào rực ánh huy hoàng(*). Hai câu thơ này cũng nói về đạo lý đó. Trước đây, khi ta học nghệ trên núi Tử Nha cũng vậy, mùa đông đến rất sớm, mùa xuân lại đến muộn.”

() Hai câu thơ trong bài **Hoa đào chùa Đại Lâm** của Bạch Cư Dị.*

Cô cô ngược mắt lên nhìn tuyết trắng bay ngợp bầu trời, sắc mặt trắng nhợt tựa màu tuyết cũng thoáng hiện nụ cười dịu dàng.

Người nói: “Nơi này đích thực rất lạnh. Tử Diễm... có phải cũng đã bao lần ngồi tại đây, lặng lẽ ngắm tuyết rơi không? Không đúng, không đúng, chàng không thể nhìn được... hai mắt của chàng đã chẳng thể nhìn thấy nữa, chàng chẳng thể nhìn thấy gì nữa...”

Toàn thân cô cô không ngừng run rẩy, đột nhiên đưa tay che mặt rồi bật khóc thành tiếng.

Ta vội vã ôm lấy người, khẽ đưa lời khuyên nhủ: “Cô cô, người đừng như vậy, sức khỏe người yếu, Kỳ Dương Vương nhìn thấy người như vậy, nhất định sẽ đau lòng lắm.”

Cô cô tựa vào người ta khóc đến không thành tiếng: “Văn Văn, chàng đã sống như vậy sao? Ở trên ngọn núi lạnh giá thế này, chẳng nhìn thấy gì, cứ

chờ đợi mãi trong lạnh giá và đen tối ... Chẳng biết rõ rằng ta sẽ không tới, nhưng vẫn cứ đợi chờ mòn mỏi... Chẳng chẳng chịu nổi, muốn gặp ta một lần. Nếu như ta biết... nếu như ta biết, nhất định sẽ không để chàng một mình đợi chờ ở đây, lạnh lẽo... mà đen tối...”

“Dạ... dạ... Con biết rồi, con biết rồi mà. Người không hề muốn ngài ấy phải một mình chờ đợi ở đây...”

Ta cố gắng dỗ dành theo suy nghĩ của người, nhưng khi nhắc đến hai chữ ‘chờ đợi’, đột nhiên ta cảm thấy bị thương mà cũng thoáng chút may mắn.

May mắn thay... may mắn thay, Thuần Vu Vọng không rơi vào tình cảnh đáng sợ giống Kỳ Dương Vương.

Ngài vẫn là một thân vương tôn quý, cao sang của Nam Lương, có thể nhân nhĩ tự tại lựa chọn cuộc sống phú quý trần tục hoặc thanh tao trong khu rừng mai tựa thế ngoại đào nguyên. Hơn nữa, ngài cũng không hề cô độc. Nơi nào có Tương Tư, nơi đó sẽ náo nhiệt, vui vẻ.

Ta bỗng dưng cảm thấy an ủi đôi chút, nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô, cố gắng truyền hơi ấm của bản thân sang cho cô, nhưng đột nhiên nhận ra rằng, bàn tay của mình cũng chẳng hề ấm áp hơn cô cô là mấy. Cả hai đều lạnh giá như nhau, đó là cái lạnh giá trong vô vọng, thậm chí là tuyệt vọng.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, cây cối sông núi quanh đó đều khoác một lớp áo trắng mỏng manh, gió lạnh thổi qua khiến cành cây rung động, xào xạc.

Đám đất bên cạnh càng lúc càng được chất cao hơn, cuối cùng đã nghe thấy tiếng cuốc, xẻng sắt động vào vật làm bằng gỗ. Mấy người quay sang nhìn nhau, càng lúc càng thêm thận trọng. Dần dần, hình dạng chiếc quan tài đã hiện ra trước mắt.

Tư Đồ Lăng nhìn chăm chú vào cỗ quan tài, rồi nhẹ nhàng lên tiếng: “Cô cô không cần phải đau lòng quá, các thuộc hạ trung thành với ngài ấy chắc cũng đã chăm sóc cho ngài rất tốt. Người cứ nhìn xem, cỗ quan tài này chưa hề bị hỏng, được làm từ chất gỗ thượng hạng, còn được quét mười mấy lớp sơn nữa.”

Cô cô nghe vậy, liền nhào người ra xem, đột nhiên khỏ một cách lạ thường, ta chẳng thể nào kéo lại được. May mà Tư Đồ Lăng đang đứng ngay cạnh đó, vội vã đỡ lấy rồi nói: “Cô cô, xin hãy cẩn thận.”

Cô cô cũng chẳng nói gì, chập chà chập choạng xông về phía cỗ quan tài đó, Tư Đồ Lăng vội vã đỡ từ phía sau rồi dìu người lại gần.

Lúc ta bước lại nhìn, các tùy tùng đã mở các đỉnh dài ra: “Có thể mời nương nương đứng xa đôi chút được không? Đã chôn lâu rồi, e là sẽ bốc mùi, làm tổn hại đến nương nương.”

Cô cô cứ nhìn chăm chú vào cỗ quan tài đó, mỉm cười khốn khổ: “Cho dù chàng có biến thành tro bụi, thì vẫn cứ là chàng...”

Nắp quan tài dần dần được chuyển sang.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, hạt tuyết đọng cả lên lông mày, mí mắt của cô cô, càng lúc càng nhiều.

Cỗ quan tài gỗ cũng phủ đầy lớp tuyết trắng xóa, thậm chí rơi cả vào người nằm trong quan tài.

Cô cô quỳ trước quan tài, đưa bàn tay trắng nhợt, nhẹ nhàng chuyển chiếc chăn bọc bên ngoài ra, để lộ ra một bộ xương cốt đã thối rữa quá nửa trong y phục.

Đó thực sự chỉ còn là một bộ xương cốt. Hốc mắt trống không, xương trắng lộ rõ, chẳng còn nhận ra được hình dạng tuần tú bất phàm, mỉm cười luận gió trăng của vị Vương gia đa tình nổi tiếng tài mạo song toàn năm nào.

Thế nhưng cô cô vẫn có thể nhìn thấy người trong mộng của mình, đưa tay dịu dàng vuốt nhẹ lên từng khúc xương một, rồi khẽ thốt lên: “Tử Diễm, ta tới rồi.”

Ta vốn lo lắng người nhìn thấy bộ xương trắng này lại càng thêm đau lòng, buồn bã, thế nhưng lúc này, người lại trở nên trấn tĩnh, im lặng, khuôn mặt điềm đạm, ôn hòa, ánh mắt dịu dàng mà sáng trong động lòng người, cứ như thể đang nhìn thấy mùa xuân của năm nào... Trời cao mây trắng, hoa mạn bay bay hòa cùng tuyết trắng, sắc xuân tựa như áo gấm phát phơ trải rộng khắp nơi, kéo dài đến tận chân trời, tiếng cười đùa vui vẻ, trong sáng của những cô gái chàng trai trẻ tuổi.

Người mỉm cười rồi gọi: “Tử Diễm.”

Những đốt xương trắng đó như thể có thêm sức sống dưới bàn tay của người, hóa thành một người đàn ông dịu dàng, tuần tú tài hoa của năm nào, rồi nhìn chăm chú về phía cô cô bằng ánh mắt tình cảm chan chứa, lưu luyến không thôi.

Khi ngón tay di chuyển tới vùng thắt lưng, người dừng lại ở một chiếc túi.

Chiếc túi đã cũ kỹ, trước kia có lẽ mang màu hồng nhạt, giờ đã trở thành màu trắng sạm dần chuyển vàng, trên đó có thêu mấy cành hoa mạn, không biết đã thêu bằng thứ chỉ thượng hạng nào, mà đến tận bây giờ vẫn chưa bạc màu. Những nụ hoa mạn bé xinh tràn đầy sinh khí, mang đậm hương sắc mùa xuân.

“Hoa mạn đầy cành gọi xuân ý.” Cô cô đứng trong bầu trời ngợp đầy tuyết hoa, từ từ ngâm nga. Đột nhiên người quay sang nhìn ta mỉm cười tươi tắn rồi nói: “Vãn Vãn, con có biết không? Cô cô năm đó cũng đã từng học thêu thùa, thế mà chẳng thể nào tinh tế bằng bức thêu của những bé gái nhỏ tuổi.”

Ta nhìn vào những bông hoa mạn trên chiếc túi kia rồi khẽ nói: “Cô cô xưa nay thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần muốn học, nhất định sẽ giỏi giang hơn nhiều người khác.”

Cô cô mỉm cười, sau đó thận trọng mở chiếc túi đó, lấy một thứ đồ bên trong đó ra đặt vào lòng bàn tay. Đó là hai miếng ngọc. Nói một cách chính xác thì là một miếng ngọc bội long phụng đã được cắt thành hai mảnh. Sắc ngọc tinh khiết, ánh ngọc sáng trong, không có chút tì vết. Miếng ngọc được điêu khắc rất tinh tế, mãnh long oai hùng, phụng bay quyến rũ, nhưng lại bị cắt thành hai mảnh, nên cánh đã bị gãy.

Chất ngọc rất cứng, không hiểu trước kia phải dùng thứ binh khí sắc bén đến mức nào, sức mạnh lớn đến đâu, nổi đau lớn thế nào, mới có thể cắt một miếng ngọc hoàn mỹ, tinh tế như vậy thành hai mảnh, khi ghép lại không một chút sai sót, hoàn toàn tương hợp.

Cô cô cúi xuống hà hơi lên phía trên, rồi thận trọng dùng tay áo lau sạch hơi nước trên đó, để cho ánh ngọc càng thêm sáng bóng. Sau đó, người quay đầu sang, nói với ta bằng giọng nói đặc ý như con trẻ: “Ngọc bội này đẹp không?”

Ta gật đầu đáp lại: “Rất đẹp ạ.”

Cô cô lại bật cười: “Ngọc bội này có đẹp đến mấy cũng chẳng bằng một phần của Tử Diễm. Các người... đều chưa được nhìn thấy hình dạng của chàng. Con người oai phong lẫm liệt đưa ta cưỡi ngựa phiêu bồng khắp nơi,

ngay cả bầu trời kia cũng nhỏ lại... ta chỉ còn thấy mỗi mình chàng mà thôi.”

Cô cô yêu ngài, huống hồ năm đó lại còn trẻ tuổi thanh xuân, tính khí ngạo mạn, trong mắt người đương nhiên chỉ có mỗi mình ngài, chỉ biết đến mình ngài, chẳng còn nhìn thấy bất cứ thứ gì khác nữa.

Đợi đến khi người chú tâm tới, thì tất cả mọi áp lực đã tạo thành một bức tường cao không thể vượt qua nổi, bủa vây lấy người từ mọi hướng, chặn hết đường đi, khiến người chẳng thể hít thở, bắt buộc phải sống trong bầu trời nhỏ bé do người khác tạo ra cho mình. Ngài không vào được, còn người không ra được.

Cô cô cầm hai miếng ngọc trong tay lau đi lau lại cho tới khi sáng lóa lên, mới thận trọng nhét lại vào chiếc túi, rồi đặt về phần thắt lưng của bộ xương trắng kia.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, ngay cả khung xương kia cũng đã phủ một lớp tuyết mỏng. Cô cô dịu dàng dùng bàn tay gầy guộc của mình phủi hết tuyết đi, đôi mắt lại ảm áp tràn đầy ánh xuân, sáng trong đến mức không thể nhìn vào, cứ như thể đang đứng bên gốc hoa mạn nở rộ mùa xuân, phủi đi những cánh hoa rơi trên y phục của người thương yêu.

Què chân, mù mắt, hủy dung, người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhưng ngài vẫn là vị anh hùng tuyết thế được khắc ghi sâu đậm trong trái tim của cô cô. Ngài nguyện làm anh hùng của một mình cô cô, còn cô cô cũng nguyện là mỹ nhân của một mình ngài.

Hai người họ đẹp đôi là vậy, đến mức cô cô nghĩ rằng mình có thể thả hồn ngân nga: “Ong và bướm kết tình kiếp trước, rượu và hoa khiến đời ta vui.”

Ngài cho rằng cuối cùng mình có thể đạt được nguyện ước, hân hoan đưa lời thề cùng cô cô: “Tứ Nhi, ta sẽ cưới nàng.”

Một khi tỉnh giấc mộng đẹp, quay đầu nhìn lại đã qua trăm năm. Chẳng đạt được gì, chỉ còn lại tuyết hoa.

Ta ngược đầu lên nhìn bầu trời càng lúc càng âm u, khẽ đưa lời khuyên nhủ: “Cô cô, trời lạnh rồi, chúng ta nên quay về thôi.”

Cô cô dịu dàng nói: “Đúng thế, trời lạnh rồi, Tử Diễm, chúng ta quay về thôi.”

Cả người của cô cô đột nhiên ngã lên cổ quan tài, mái tóc đen dài rơi cả vào bên trong, khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt ghé sát phần đầu Tử Diễm.

Vào lúc đó, ta chẳng hề dám động đây, gần như ngờ rằng phải chăng mình đang nằm mơ? Chiếc áo choàng lớn khoác trên vai người rơi xuống mặt đất gần cổ quan tài. Phần trước ngực của cô cô đang cầm một thanh kiếm ngắn, còn phần y phục nhạt màu trước ngực đã thấm đẫm đầy máu, không ngừng rơi lên bộ xương trắng xóa. Máu chảy ra từ cả miệng của cô cô, điểm lên xương cốt và tuyết trắng, trông như những bông hoa mạn đỏ nở rộ trong mùa xuân.

Đôi môi cô cô nhếch lên mỉm cười tươi tắn, mê say mà tràn đầy hoan hỉ, là vẻ đẹp tuyệt sắc mà trước nay ta chưa từng thấy.

Cô cô dường như đang nói: “Vãn Vãn, chúng ta quay về rồi. Tính mạng của ta, tình ý của chàng, cũng chẳng uống kiếp này của đôi ta...”

“Năm đó, ta đã từng nói: Đợi đến ngày chàng bay lên trời thành rồng, chúng ta lại tiếp tục tiền duyên.”

“Mười sáu, mười bảy năm sau, chàng đáp lại ta: Tử Diễm phụ nàng. Nếu còn kiếp sau, nàng còn nguyện lòng nối tiếp tiền duyên với ta không?”

“Nguyện lòng, ta nguyện lòng mà!

Nếu còn có kiếp sau, ta nhất định sẽ nối tiếp tiền duyên cùng chàng.

Kiếp này đồng hành, kiếp sau nối tiếp tiền duyên, cùng nhau phi ngựa đến tận chân trời, mỉm cười ngắm chúng sinh, tiến về phía trời xuân ấm áp, tuyệt sắc, hoa mạn ngập tràn khắp nơi...”

“Cô... cô cô.”

Ta choáng váng, hai chân mềm nhũn sắp sửa ngã xuống, vội vấp vào thành quan tài, bất lực quỳ xuống. Trước mắt đen sầm, tiếng gọi của Tư Đồ Lăng cũng mờ nhạt hẳn đi.

Ta dường như đã nhìn thấy quán rượu với gốc mạn già, người thiếu nữ xinh đẹp lần đầu gặp được người đàn ông trẻ tuổi khiến mình động lòng xuân.

“Huynh đài, có thể mời ta một ly rượu không?”

“Xin hỏi danh tính của các hạ?”

“Ta họ Tần, xếp hàng thứ Tư trong nhà.”

“Các hạ có biết ta là ai không?”

Nàng mỉm cười tươi tắn đáp: “Ai cần biết huynh đài là ai, ta là ai? Đối diện với cảnh đẹp mỹ nhân, chúng ta cùng uống một trận no say thì đã sao chứ? Ong và bướm kết tình kiếp trước, rượu và hoa khiến đời ta vui.”

Ong và bướm kết tình kiếp trước. Rượu và hoa khiến đời ta vui...

Rượu ngon dễ say, mộng đẹp dễ tỉnh! Một giấc mộng duyên ương hồ điệp,
đã đắm say lòng ai, lại khiến ai đoạn trường?

Gặp lại trong mưa, bọt nước bay tung trời

Sau đó, ta được đưa về, ở lại Phúc An Tự hai ngày, rồi trở về Tần phủ tịnh dưỡng, tất cả mọi chuyện đều do Tư Đồ Lăng xử lí.

“Ta đã chuẩn bị một cỗ quan tài bằng gỗ khác, hợp táng cho hai người luôn.” Mãi đến sau này, ngài mới nói với ta “Đối với bên ngoài, ta chỉ nói Đức Thái Phi nhiễm bệnh, lại sai thị nữ đóng giả bộ dạng của thái phi, kéo dài thêm một vài ngày, sau đó xin Hoàng thượng chiếu cáo thiên hạ, Đức Thái Phi ốm bệnh qua đời. Hiện nay trong cung đang chuẩn bị nghi lễ phát tang cho thái phi, có điều, đến lúc đó, chúng ta cũng chỉ có thể đưa cỗ quan tài rỗng đến chôn tại bên cạnh lăng mộ của Tiên Đế mà thôi. Ta nghĩ phi tần của Tiên Đế rất nhiều, cũng chẳng thiếu một người như cô cô. Kỳ Dương Vương đã chẳng còn gì cả, ngoại trừ một tấm tình si của cô cô.”

Ta lặng lẽ nhìn ra cảnh vật mùa thu sâu muộn, tiêu điều bên ngoài cửa sổ, rồi hỏi “Hoàng thượng có biết nội tình không?”

“Trước giờ, ngài ấy rất thân thiết với cô cô, làm sao mà giấu ngài ấy được? Hôm qua, ngài ấy đã thay y phục bình thường, xuất cung rồi đích thân tới bái tế trước mộ hai người, nghe nói còn khóc lóc rất đau đớn. Khi gặp nhau riêng rẽ, ta có nhắc với ngài ấy chuyện sẽ an táng cho Kỳ Dương Vương và cô cô theo nghi thức dành cho thân vương, ngài ấy cũng chẳng có ý kiến gì, đợi sau khi nghi lễ phát tang của Đức Thái Phi chính thức kết thúc, thì sẽ hạ chỉ để tiến hành việc này.”

Ta gật đầu rồi nói “Xưa nay ngài ấy vẫn luôn là người trọng tình trọng nghĩa, đương nhiên là sẽ không từ chối đâu.”

Ngài nhìn vào cây cỏ phát phơ trong gió bên ngoài sân vườn trong sắc thu, đột nhiên lại nói “Ta tuyệt đối không để bản thân đi đến tình cảnh đó.”

“Cái gì cơ?”

“Nếu ta muốn bay lên trời thành rồng, thì nhất định sẽ phải thành công. Bất cứ ai, bất cứ chuyện gì cũng đừng mong có thể ngăn được bước chân ta.”

Ta ngây người, mỉm cười rồi nói “Lăng, ta nhớ hình như ngài đã từng nói rằng, ngài tuyệt đối không ra tay với Tư Đồ Vĩnh.”

Đôi mắt ngài phủ lên màn sương mờ ảo lạnh giá giữa mùa thu se se, rồi nói “Đúng, ta sẽ không ra tay với ngài ấy trước, thế nhưng nếu ngài ấy định động thủ, ta cũng quyết không nương tay.”

Ta tựa vào khung cửa sổ, từ từ lên tiếng “Ngài ấy cầu thân cùng Nam Lương, nhân lúc quan hệ hai nước đang thân tình, thu binh mã phòng thủ chốn biên cương với Nam Lương về cho bản thân, liệu có được coi là đối địch với ngài không?”

“Có, ta sẽ cảnh cáo ngài ấy.” Ngài mỉm cười, ánh mắt đen láy càng lúc càng sâu thăm thẳm như một vòng xoáy bí hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt trọn con người vào trong đó một cách nhanh chóng.

Ta cau mày, bất đắc dĩ phải cảnh cáo ngài “Lăng, ngài ấy mới là Hoàng Đế.”

Ngài không hề đáp lại, quay đầu sang một bên rót trà, hớp một ngụm rồi từ từ lên tiếng “Nàng nói ngài ấy trọng tình trọng nghĩa, cứ như thể ám chỉ ta là con người bạc tình bạc nghĩa vậy. Nàng an tâm, rồi sẽ có ngày ta cho nàng thấy rõ, tình nghĩa của ngài ấy với nàng rốt cuộc sâu đậm, tuyệt vời tới

đâu. Lúc này cuộc đối đầu vẫn còn chưa bắt đầu, Văn Văn, nàng đừng có ngăn cản ta.”

Ta miễn cưỡng mỉm cười “Nếu... ta chỉ nói nếu ta ngăn cản ngài thì sao?”

Ngài cúi đầu, bộ dạng ngây người cứ như thể đang thưởng thức nước trà thanh đạm trong ly vậy.

Ta đang nghĩ chắc ngài muốn né tránh câu hỏi này, thì ngài đột nhiên lại lên tiếng “Văn Văn, ta sẽ giữ đúng lời hứa. Thế nhưng nếu ngài ấy cho ta cơ hội, ta cũng không từ bỏ giang sơn đáng lẽ phải thuộc về nhà ta đâu. Nếu nàng ngăn cản, ta sẽ dùng tính mạng của mọi người trong Tần phủ và mười vạn binh mã họ Tần để bái tế thiên hạ của mình.”

Trái tim ta thắt chặt, đột nhiên hiểu rõ được ẩn ý bên trong câu nói này của ngài. Ngài không phải Hoàng Đế Đại Nhuế, thế nhưng trong tay nắm giữ trọng binh, quyền lực khuynh đảo triều chính, ngay cả Hoàng Đế Đại Nhuế cũng phải nhìn sắc mặt của ngài để hành sự.

Nếu Tư Đồ Vĩnh biết cam tâm nhu nhược cả cuộc đời, cam tâm trở thành một Hoàng Đế bù nhìn, biết nghe theo mệnh lệnh của ngài, để mặc cho Tư Đồ Lăng càng ngày càng thêm lớn mạnh thì sẽ được bình an vô sự.

Thế nhưng Tư Đồ Vĩnh hoàn toàn không phải kẻ nhu nhược. Ngài anh minh, hiệp nghĩa, lỗi lạc, hiểu biết, cho dù không thể coi là một Hoàng Đế xuất sắc thì ít nhất cũng là một vị lãnh đạo ưu tú. Trước giờ, ngài vốn đã bất hòa với Tư Đồ Lăng, làm gì có chuyện cam tâm làm Hoàng Đế bù nhìn để mặc người khác thao túng?

Nếu Tư Đồ Lăng chủ động ra tay, cho dù thành công, trong triều cũng sẽ có nhiều lời dị nghị, chê trách, khó tránh được tiếng xấu muôn đời của kẻ loạn thần tặc tử. Thế nhưng nếu Tư Đồ Vĩnh là người động thủ trước, ngài

lấy lí do phải tự bảo vệ bản thân mà ra tay phản kích, những lời dị nghị trong triều, đương nhiên là sẽ ít đi nhiều. Thế nên, ngài thực sự cũng đang đợi Tư Đồ Vĩnh động thủ với bản thân trước.

Ta cũng bê ly trà lên, nhắm mắt lặng lẽ uống. Ngài ôm lấy ta từ phía sau lưng, rồi thì thầm bên tai “Vãn Vãn, nếu thực sự có một ngày như thế, xin nàng tuyệt đối đừng làm khó ta. Rốt cuộc nàng muốn nói với ta bao nhiêu lần, trong trái tim của nàng, ta vĩnh viễn không phải người ở vị trí đầu tiên? Tư Đồ Vĩnh quan trọng hơn ta, Thuần Vu Vọng quan trọng hơn ta, ngay cả tiểu nha đầu Tương Tư, ta cũng chẳng được động tới.”

Ta quay đầu sang nhìn ngài, sau đó ngược lên, chạm nhẹ vào bờ môi đó rồi thì thầm lên tiếng “Từ trước đến nay ngài vẫn luôn là người thân thiết nhất của ta, ngài lúc nào cũng ra sức bảo vệ ta, bao dung ta. Bọn họ... đương nhiên chẳng thể nào so sánh được với ngài, thế nhưng ta cũng không muốn bọn họ xảy ra chuyện, cũng giống như không muốn bất cứ người thân hay bạn bè nào của mình gặp bất trắc. Lãng, ngài vẫn luôn là người mạnh mẽ nhất, xuất sắc nhất, tại sao lại phải so đo với bọn họ nhiều như vậy?”

Ánh mắt ngài dần dần trở nên ấm áp, đưa tay vòng qua eo ôm lấy ta rồi từ từ ghé sát vào người ta. Ly trà trên tay rơi xuống mặt đất vỡ tan, nước trà tung tóe đầy mặt đất.

Sắc trời dần sầm xuống, ánh trăng thanh dịu nhòa mãi chẳng thể nào chiếu vào trong phòng, ánh nến trong phòng chập chờn, nhảy múa theo từng cơn gió nhẹ, khắp nơi đều ẩn hiện những bóng hình bất định. Ta đưa tay ra, dùng tư thế cầm bảo kiếm trước kia, nhẹ nhàng hạ tấm rèm, đang được vén vào sau chiếc móc vàng khắc hoa mẫu đơn quý bên giường xuống.

Ánh sáng trắng khẽ thoáng qua, tấm rèm từ từ buông xuống, che đi ánh nến chập chờn bên ngoài, cũng che đi được chút cảm giác then thừng bất giác trào dậy trong lòng ta. Bất cứ thứ gì cũng vậy, cứng quá dễ gãy. Lấy nhu khắc cương, nước chảy đá mòn, đây cũng là một điều được dạy trong

binh pháp. Ta nhanh chóng nhìn thấy được sự giao tranh âm thầm giữa Hoàng Đế Đại Nhuế và Định Vương.

... Công chúa Thường Hy mất tích.

Đợi đến hai ngày sau, phát hiện được tung tích, thì đã thấy nàng ta tóc tai xõa xượi, y phục xộc xệch xuất hiện ngoài chợ lớn, mặt cười ngô nghê gặp ai cũng nói “Ta là công chúa, ta là công chúa, các người không nhận ra ta sao? Ta là công chúa, một công chúa sau này sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ...”

Thế nhưng khi cấm vệ quân tuần thị lại gần, Thường Hy kêu la inh ỏi, vơ tất cả mọi thứ có thể lấy được ra sức ném ra phản kích.

Người phụ nữ này có đôi mắt kinh hoàng như con vật yếu đuối, nhưng cũng lại hung hãn như loài sói dữ. Khi nàng kêu la kinh hoàng giữa đường giữa chợ, chẳng còn ai dám tin rằng nàng chính là vị công chúa Thường Hy nổi tiếng cả nước về vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành, nho nhã, thanh tao.

Bởi vì nơi đó rất gần với dịch quán của Thuần Vu Vọng, ngài nghe được tin tức vội vã chạy tới, người phụ nữ này đột nhiên lại trở nên bình tĩnh, sau đó, sà vào lòng ngài, bật khóc đau đớn rồi ngất lịm đi.

Tay chân của Thường Hy đã sưng đỏ, rớm máu vì bị trói lâu, y phục xộc xệch rách rưới, làn da toàn những vết tím xanh thâm tím cùng mùi hôi hám, đáng sợ.

Kết quả điều tra được chính là lúc nàng mang theo hai thị vệ cải trang xuất cung đã bị mấy tên vô lại bám theo. Điều vô lý nhất chính là hai viên thị vệ này lại bị bảy, tám tên vô lại đánh gục, sau đó bắt trói công chúa Thường Hy đi.

Vị công chúa cao quý nhất này đã bị đám vô lại hạ tiện này bắt trời trong một căn phòng tối đen lạnh giá, không thấy mặt trời, dày vò suốt hai ngày trời. Mãi cho tới khi xác định được nàng đã phát điên, chúng mới khoác lên cho bộ y phục rách rưới rồi vứt ra giữa đường lớn.

Lúc bắt được đám vô lại này, thị vệ đã giết chết năm tên tại chỗ, còn hai tên bị trọng thương, nhốt vào nhà ngục, ngay tối hôm đó cũng chết luôn. Còn lại hai tên, một người bị đánh chết khi gây sự với những tên tội phạm cùng ngục khác, còn một tên lúc bị giải vào phòng thẩm vấn, đột nhiên giật tung xích sắt, cướp mất đao kiếm của nha dịch, định liều chết xông ra ngoài, sau cùng chết trong đao kiếm của đám nha dịch.

Thế là, còn chưa bắt đầu thẩm vấn, chín tên vô lại to gan tày trời đã chết sạch, chẳng còn chút manh mối nào hết. Cho dù hoài nghi bên trong có ẩn tình, thế nhưng mấy tên này đã chết cũng chẳng còn gì để đối chứng.

Ta tuy rằng vô cùng căm hận công chúa Thường Hy, tuổi còn nhỏ mà đã thâm độc, hiểm ác, thế nhưng dù thế nào đi nữa, nàng ta cũng là muội muội ruột của Tư Đồ Vĩnh, nể mặt của ngài, cho dù niềm căm hận với Hoàng hậu Đoan Mộc vẫn luôn dâng trào trong lòng, thế nhưng ta cũng không dự định làm gì nàng ta cả. Thật không ngờ, nàng ta lại lâm vào nạn kiếp thê thảm như vậy.

Bình tĩnh suy nghĩ lại, thủ đoạn của Tư Đồ Lăng quả nhiên là hiểm độc, bản thân ta cũng đã lãnh hội từ lâu. Đối với kẻ địch thì không nói làm gì, mối tình cảm mà ngài dành cho ta sâu đậm là vậy, đến khi ta đưa ra lời thoái hôn, ngài vẫn có thể dẫn lòng đứng một bên nhìn Tần gia lâm vào đại nạn, chẳng hề mảy may động lòng hay cứu giúp, đợi đến khi ta đi vào bước đường cùng quy gối cầu xin ngài mới thôi. Hiện nay, Tư Đồ Lăng rõ ràng đang lấy công chúa Thường Hy ra để cảnh cáo Tư Đồ Vĩnh, đương nhiên là xuất chiêu càng lúc càng thêm độc địa.

Thường Hy rất là tôn quý. Thế nhưng chính bởi vì sự tôn quý đó của mình, ngược lại trở thành vật hy sinh trong cuộc tranh đấu âm thầm giữa Tư Đồ Lăng và Tư Đồ Vĩnh.

Người đầu tiên... Vậy người tiếp theo sẽ là ai?

Chuyện này chẳng thể nào khoa trương được, thế nhưng trong triều đình vẫn xôn xao hỗn loạn, điều này nhắm mắt cũng có thể đoán được.

Lúc ta tới điện Vũ Anh diện kiến Tư Đồ Vĩnh, lập tức có một vị thái giám lạ mặt dắt ta vào bên trong.

Sau khi Tư Đồ Vĩnh đăng cơ, viên đại thái giám đã đứng trên thành lầu tại Đức An Môn tuyên đọc di chiếu của Tiên Đế đã ốm bệnh qua đời, gia đình của ông ta được ban thưởng rất hậu hĩnh.

Xuất thân hoàng gia, nên giữ người nào, không nên giữ người nào, Tư Đồ Vĩnh đương nhiên là nắm rõ, cho nên tuyệt đối không bao giờ hành động mơ hồ.

Ngài đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, thần sắc cực kỳ tập trung, nghe thấy tiếng truyền ta nhập điện, cũng chẳng hề ngẩng đầu lên, vẫn chuyên tâm đọc hết bản tấu chương này, sau đó mới đặt sang một bên, liếc mắt nhìn ta rồi nói “Chiếu Hào bình thân.”

Ta đã quỳ dưới đất một hồi lâu, lúc nghe lệnh đứng dậy, ngài mới nói thêm “Chiếu Hào chân vẫn còn đau nhức, ban cho ngồi.”

Ta vội vã tạ ân, sau đó ngồi gọn gàng một bên.

Ngài vẫn lấy thêm tấu chương, tiếp tục đọc rồi phê duyệt.

Viên thái giám đứng cạnh bên lặng lẽ ra hiệu, các cung nữ cùng thái giám bên dưới liền cúi đầu rồi lặng lẽ lui ra ngoài. Sau đó, viên thái giám này cũng chậm rãi bước ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cầm cây phát trần đứng trước cửa canh giữ... Chính tại chỗ năm đó, Lý Quảng Đức vẫn đứng canh cho Tiên Đế.

Hôm đó, ta dẫn theo quân đội Tần gia công phá vào hoàng cung, sau đó đóng trại trong cung gần hai tháng trời. Tư Đồ Vĩnh đã nhiều lần thanh lọc cung nữ, thái giám cùng thị vệ trong cung, thế nhưng ngài vẫn không thể đảm bảo được tất cả các thị vệ bên cạnh mình người nào cũng trung thành.

Sau khi mọi người lui xuống, ngài mới đặt bút xuống, nhẹ nhàng gấp lại bản tấu, đặt sang một bên, chống tay lên trán rồi khẽ lên tiếng “Vãn Vãn, đó là muội muội ruột của ta.”

Ta bước lại gần, nhắc bút của ngài lên, lấy một trang giấy trắng sang, viết một chữ ‘nhẫn’ lớn trên đó.

Nhẫn. Không nhẫn nhịn thì biết làm sao chứ? Lúc này ngài tuyệt đối không phải là đối thủ của Tư Đồ Lăng, còn ta cũng chưa trợ giúp được nhiều, huống hồ ta vẫn chưa thể hoàn toàn từ bỏ Tư Đồ Lăng để toàn lực giúp ngài được.

Ta đặt chữ ‘nhẫn’ này ra trước mặt ngài. Ngài mệt mỏi than dài một tiếng, ngược mắt nhìn về phía ta, đôi mắt trong sáng, tươi tắn ngày nào giờ đã hỗn đục, căng thẳng.

Ngài cay đắng lên tiếng “Ta là Hoàng Đế, là thiên tử của Đại Nhuê, thế nhưng ta chẳng thể nào bảo vệ ngay chính muội muội của mình.”

Ta dịu giọng đưa lời an ủi “Các bậc Đế vương trước giờ có mấy người được vạn sự như ý? Lúc quyền thần nổi dậy, có mấy bậc Đế vương mới tiếp vị không gặp khó khăn, gian khổ? Trước tiên phải lấy được thế cân bằng,

sau đó mới đột kích. Trước tiên phải tự bảo toàn bản thân, sau đó mới có thể củng cố địa vị được. Bất cứ chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, bình tĩnh, đó mới là đạo lý vạn toàn.”

Ngài đưa bàn tay trái nắm chắc lấy tay ta, tay phải nhắc bút, liên tục khoanh tròn lên phía trên chữ nhẫn, im lặng không nói thêm gì.

Trên đầu chữ ‘nhẫn’ là bộ đao. Ta nhẹ nhàng lên tiếng: “Nhẫn nhịn chính là treo một thanh đao trên đầu của mình, thế nhưng vẫn chưa hề chạm đến cổ của ngài.”

Ngài lại than dài một tiếng: “Vãn Vãn, ta hiểu được điều nàng không mong muốn nhất chính là ta và hãn tranh đấu lẫn nhau. Thế nhưng nàng cũng nhìn thấy rồi đây, hãn gần như không để ta làm bất cứ chuyện lớn gì cả, đặc biệt là... binh quyền. Ta chẳng thể nào tìm được sự cân bằng.”

“Chỉ còn có thể lặng lẽ chờ thời cơ thôi, từ từ nghĩ cách.” Ta lặng lẽ mỉm cười: “Thường Hy chẳng qua chỉ là một tín vật hòa hảo giữa hai nước Nhuế, Lương, đợi sau khi hồi phục, vẫn có thể để nàng ấy đi. Nếu không thể hồi phục, thì lại chọn một người con gái trong tông thất có sắc đẹp xuất chúng sắc phong thành công chúa, tiếp tục cầu thân. Ta nghĩ, Nam Lương nhất định sẽ không bận tâm chuyện này.”

Bị cuốn vào trận phân tranh, Thường Hy chỉ còn biết trách bản thân quá xui xẻo. Cũng giống như Thái Nhi đã trở thành vật hy sinh trong trận tranh đấu tư tưởng giữa ta và Tư Đồ Lăng, chỉ cần thiếu thận trọng đôi chút coi như mất cả tính mạng. Cô cô bất hạnh bị cuốn vào mối thù hận giữa Tàn gia và Kỳ Dương Vương mà đánh mất hạnh phúc cả cuộc đời, đau khổ cả cuộc đời. Ta thì bất hạnh phải gánh vác tất cả mọi trọng trách và khổ nạn của Tàn gia, nhìn thì bình an, phú quý, thế nhưng vẫn bị cuốn vào các cuộc phân tranh trong triều đình, chẳng thể nào tự bảo vệ người thân của mình, lại còn phải chấp nhận cuộc hôn nhân mà bản thân không mong muốn...

Tư Đồ Vĩnh than dài: “Vãn Vãn, nàng biết tại sao Thường Hy lại trốn ra khỏi cung không?”

Ta lắc đầu, đột nhiên trái tim nhói đau “Có... liên quan đến Thuần Vu Vọng?”

Tuy rằng Tư Đồ Lãng nắm quá nửa binh quyền toàn nước, thế nhưng Tư Đồ Vĩnh vẫn danh chính ngôn thuận, thuận lợi đăng cơ Đế vị từ ngôi hoàng Thái tử. Ngài xưa nay hành sự anh minh, thông tuệ, tấm lòng lại nhân từ, khoan dung, không như Tư Đồ Lãng tài giỏi cơ trí mà lạnh lùng khó gần, cho nên vẫn được các Đại thần ra sức ủng hộ và bảo vệ, mới đăng cơ được có vài tháng mà đã dần dần xây dựng được uy tín của bản thân, càng lúc càng khiến Tư Đồ Lãng phải kiêng nể, dần dần có được chút sức đe dọa dù ngoài sáng hay trong tối. Nói đến công chúa Thường Hy, với địa vị tôn quý của mình, nếu không phải bản thân tự lén lút trốn ngài xuất cung, Tư Đồ Vĩnh vẫn có thể bảo vệ an toàn mọi mặt cho nàng.

Qua lời nói, hành động của nàng tại Nam Lương, sau khi quay về Bắc Đô lại có tình tiếp cận, rồi ám toán ta, có thể thấy rằng, Thường Hy cũng có chút cơ trí, vốn dĩ không dễ dàng rơi vào cái bẫy của người khác.

Thế nhưng, nói cho cùng nàng ta vẫn chỉ là một thiếu nữ mười bảy tuổi, cũng giống như cô cô năm đó, cũng như... ‘Nhật Miên’ mặc tăng y đến vùng non nước Giang Nam năm đó, trong lòng chất đầy mong mỏi, khao khát về tình yêu, cũng có sự ngu xuẩn và vĩ đại như loài thiêu thân lao vào biển lửa.

Tư Đồ Vĩnh quả nhiên lên tiếng: “Muội ấy nhận được bức thư hẹn gặp mặt của Thuần Vu Vọng, nói rằng có chuyện cần nhờ. Với tính cách của Thường Hy, muội ấy lập tức nghĩ tới khả năng Thuần Vu Vọng tìm mình có liên quan tới nàng, còn người mà muội ấy muốn lấy lại không phải đương kim Hoàng Đế Nam Lương. E là muội ấy chỉ chú tâm vào mặt này, cho nên chẳng hề nhận ra có khả năng bức thư này là giả.”

Ta than thở: “Người gài bẫy nhất định phải thấu hiểu được bản tính của nàng ấy.”

Không những biết rõ Thường Hy yêu Thuần Vu Vọng, mà còn thấu hiểu cả sự không cam nguyện và chấp nhận số phận của nàng, nên mới nghĩ ra một bức thư mê hoặc khiến nàng ta trở nên thiếu lí trí và thông minh như vậy.

Tư Đồ Vĩnh ghen ngào lên tiếng “Có phải người huynh trưởng như ta thật không ra gì không? Ngay bản thân ta cũng chỉ âm thầm cảm nhận được chút ít biểu hiện dị thường của muội ấy, vậy mà địch thủ của ta lại nắm rõ trong lòng bàn tay.”

Nhìn đôi mắt thâm quầng vì suy nghĩ thâu đêm của ngài, ta đưa lời an ủi: “Điều này không kì lạ, người thấu hiểu mình nhất luôn luôn là địch thủ của mình.”

Ngài liền mỉm cười nói: “Vãn Vãn, nàng càng thấu hiểu ta hơn hay là thấu hiểu Tư Đồ Lãng hơn?”

Trái tim cay đắng, cũng chẳng hiểu nên trách cứ ngài sao lại đa nghi đến mức thẳng thừng như vậy.

Ta liền đáp: “Ta đều hiểu cả, thế nhưng có lẽ... cũng chẳng hiểu ai hết. Có lẽ người thấu hiểu chúng ta nhất chính là sư bá Vô Trần.”

“Sư phụ?”

“Sư bá Vô Trần từng nói, nếu ba chúng ta liên thủ, chăm sóc giúp đỡ nhau trong triều đình, chắc chắn sẽ làm ra được những chuyện lớn không lường hết được.”

Ngài miễn cưỡng mỉm cười, nhưng chẳng còn thấy nét ảm áp, dịu hiền trước kia nữa. Ngài hạ giọng nói: “Vãn Vãn, chúng ta... chẳng thể nào quay lại trước đây được nữa.”

Ta nắm lấy bàn tay ngài, dịu giọng “Cho dù chẳng thể quay lại được, chỉ ít mỗi khi nhìn lại, mỗi bên hãy nể mặt nhau một chút, như vậy chẳng phải tất cả sẽ được bình an vô sự hay sao?”

Tur Đồ Vĩnh đột nhiên rút tay lại, bật cười lạnh lùng “Lời này đáng lẽ nàng phải nói với Tur Đồ Lăng chứ?”

Ta lặng người, bất giác gọi tên ngài thảng thốt “Vĩnh.”

Tur Đồ Vĩnh khẽ ngậy người, mới ý thức được bản thân mình vừa nói những gì.

“Ta xin lỗi.” Ngài nhắm mắt, vùi đầu vào hai cánh tay “Thực ra có nhiều lúc thà rằng khi đó nàng đừng trợ giúp đưa ta ngồi lên long ỷ này còn hơn. Ta không cần phải nhìn bạn thân cùng thân tử của mình bị người ta ám hại, nàng cũng không bị kẹp ở giữa mà khó xử đến mức này.”

Ngài mệt mỏi than thở “Vãn Vãn, ta mệt quá rồi.”

Ta bất giác đưa tay vuốt lên mái tóc đen nhanh của ngài. Vãn cứ mềm mại như hồi còn niên thiếu, thế nhưng chẳng còn được đen nháy, bay bổng trong gió như khi đứng trên đỉnh núi dưới ánh mặt trời lúc còn ở núi Tử Nha năm xưa.

Ta khẽ khàng lên tiếng “Vĩnh, hãy vực dậy tinh thần. Chúng ta đã chẳng còn đường quay lại nữa, chỉ còn biết đi về phía trước mà thôi.”

“Phải đi như thế nào đây?” Ngài ngược mắt lên hỏi ta, ánh mắt đen láy, chẳng hiểu đó là vì bàng hoàng hay vì bất cam “Nàng muốn ta đập lên xác

hắn để tiến lên phía trước hay là để hắn dẫm lên xác ta rồi trèo lên ngôi cao?”

Ta nhìn ngài mỉm cười, đưa lời an ủi “Sẽ không như vậy đâu. Ta sẽ không đứng nhìn sự việc diễn biến tới mức đó, ngài ấy cũng sẽ không nhẫn tâm đến mức vậy đâu.”

“Không nhẫn tâm đến mức vậy?” Tư Đồ Vĩnh đột nhiên đập mạnh lên mặt bàn rồi nói “Văn Văn, nàng đừng có nằm mơ nữa. Từ sáu năm trước, hắn ta đã nhẫn tâm như vậy rồi. Ta hận hắn.”

“Sáu năm trước...”

Một cảm giác lạnh giá chạy dọc theo sống lưng, rồi xộc thẳng lên não, ta buột miệng lên tiếng “Có phải lại liên quan tới Thuần Vu Vọng hay không? Có phải là... có liên quan đến đoạn kí ức mà ta đã đánh mất?”

Ngài nhìn ta chằm chằm, hai đồng tử càng lúc càng đen hơn, nhưng vẫn lắc đầu. “Hoàn toàn không hề liên quan đến nàng. Ta chỉ là... bắt đầu từ lúc đó đã nhìn thấy được những thủ đoạn tàn độc của hắn mà thôi. Chỉ trách là lúc đó ta vẫn còn toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, còn cho rằng bất luận là khi nào, hắn vẫn luôn luôn là Lãng sư huynh ra sức bảo vệ chúng ta. Văn Văn, nàng... nàng...”

Đôi môi ngài trắng nhợt, hai tay từ từ nắm chặt lấy bản tấu chương trên mặt bàn đến mức biến dạng.

Giọng nói của ngài cũng trở nên biến dạng một cách quái dị “Văn Văn, nàng phải cẩn thận... cẩn thận trước hắn.”

“Tại sao chứ?” Trái tim ta đập một cách mãnh liệt “Vĩnh, ta đã là thê tử của ngài ấy rồi.”

“Nàng đã là thê tử của hắn...” Tư Đồ Vĩnh lặp lại câu nói của ta, ánh mắt đột nhiên tỏ ra khỗ sở, khóe miệng nhếch lên mỉm cười “Đúng thế, nàng đã là thê tử của hắn rồi, điều mà hắn muốn có, ngoại trừ ngôi vị của ta, gần như đều đã đạt được cả rồi... Bất luận giữa ta và hắn ai thắng ai thua, ai thành ai bại, nàng đều có thể bình an vô sự.”

Ngài dường như đã an tâm phần nào, thậm chí thực sự còn quay đầu lại, nhìn ta mỉm cười một cách bình thản. Thế nhưng hai bàn tay của ngài vẫn cứ nắm chặt lấy bản tấu chương kia, không hề buông lỏng dù chỉ là một chút. Gân xanh trên bàn tay nổi rõ, dường như có thể thấy được huyết dịch đang chuyển động một cách phần nộ.

Người đàn ông trước mặt này cùng với người đàn ông hàng đêm đầu gối tay ấp với ta, bỗng nhiên trở nên quá đỗi xa lạ. Hoặc có lẽ, đối với bọn họ, ta lại càng xa lạ hơn. Tàn nhẫn độc ác, lạnh nhạt vô tình, hiểu thấu thế nhân... chẳng có điểm nào giống với một tiểu cô nương ngang bướng, đáng yêu học nghệ trên núi Tử Nha năm nào.

Thuần Vu Vọng từng làm phu thê với ta ba năm trời, vậy mà sau năm năm gặp lại, ngài cũng chẳng thể nào xác định nổi ta liệu có phải là thê tử của ngài năm xưa hay không.

“Hoàng... Hoàng thượng... xảy ra chuyện rồi...”

Bên ngoài truyền vào tiếng bước chân hỗn loạn, sau đó là tiếng bầm báo trong run rẩy của viên thái giám tâm phúc của Tư Đồ Vĩnh.

Ta lui lại phía sau vài bước. Ánh mắt của Tư Đồ Vĩnh lóe sáng, liền giấu bản tấu chương bị bóp nhàu trong tay lại, sầm giọng quát “Có chuyện gì xảy ra?”

“Công... công chúa Thường Hy...”

Thường Hy đã chết.

Lúc ta và Tư Đồ Vĩnh đi tới cung Giáng Tuyết, Hoàng hậu Đoan Mộc đang ngồi trên mặt đất, ôm chặt lấy con gái của mình.

Nghe truyền tin Hoàng Đế giá đáo, bà ta chẳng phản ứng gì, thế nhưng vừa nghe thấy ta hành lễ, bà ta đã ngẩng đầu, trợn mắt nhìn ta.

Nếu nói, trên thế gian này thực sự được hình dung bằng cụm từ ‘vừa nhìn khuynh thành, nhìn lại khuynh quốc’, thì chẳng ai xứng đáng hơn là Hoàng hậu Đoan Mộc. Tuy rằng đã có tuổi, thế nhưng trong ấn tượng của ta, bà ta vẫn luôn luôn tuyệt mỹ vô song. Dáng vẻ yêu kiều, khí chất cao sang, đi tới nơi nào đều giống như một đóa mầu đơn Dao Trì siêu phẩm thoát tục, cả người phát ra thứ ánh sáng khiến người ta ngây ngất, thần nhiên tiếp nhận ánh mắt ngưỡng mộ cùng lời tán thưởng của tất cả mọi người.

Cho dù hiện nay Hoàng hậu Đoan Mộc đã đau thương và phần nộ tới mức khiến cho khuôn mặt biến dạng, bà ta vẫn cứ xinh đẹp. Chỉ là nét đẹp của bà ta lúc này khiến cho người khác cảm nhận được sự căm hận và hung hãn.

Đôi mắt long lanh như mặt hồ thu xanh đỏ đang nhìn ta một cách độc ác, hung tàn, như thể ta chính là hung thủ đã giết chết con gái của bà ta vậy. Nếu có thể dùng ánh mắt giết người, vậy thì lúc này ta đã chết trong đau đớn.

Phía sau lưng bà ta là Đoan Mộc Hoa Hy đang quỳ gối thảng thốt bật khóc. Nàng ta không có nét đẹp tuyệt thế đến mức ngõ ngàng như mẫu thân cùng muội muội, thế nhưng cũng vô cùng xinh đẹp, dịu dàng. Dù cho đau thương, sầu muộn đến đâu, cả người vẫn cứ toát ra khí chất đoan trang, cao sang hiếm thấy.

Ta hoàn toàn chẳng hề động lòng trước người phụ nữ đã hại Tàn gia ta tan nhà nát cửa, thân nhân tử vong, li tán, thấy bà ta không bảo ta bình thân, ta liền lạnh lùng lên tiếng “Thần bị kẻ gian hãm hại, xương chân thường xuyên đau nhức, xin thứ thân thất lễ.”

Tiếp đó, ta từ từ đứng dậy, bước gần đến nơi, nhìn rõ Thường Hy trong vòng tay của Hoàng hậu Đoan Mộc.

Nàng ta mặc y phục đẹp đẽ, chỉnh tề, là y phục được may từ gấm đỏ quý giá, sang trọng, đeo những trang sức tuyệt đẹp, chải mái tóc quý phái, xinh tươi. Tất cả đều là những thứ hiếm thấy khắp cả triều Nam đất Bắc. Dung mạo của nàng vô cùng tinh tế, tuyệt đẹp, khuôn mặt thất sắc cũng đã được che giấu bởi lớp phấn son, chỉ là đôi bờ mi đen rậm dài cong kia đã khép lại, chẳng bao giờ động đậy thêm nữa.

Hoàng hậu Đoan Mộc thân mặc y phục màu trắng, trước ngực lúc này là một mảng đỏ hồng. Đương nhiên đó không phải là máu của bà ta. Ta chăm chú nhìn một lúc mới nhận ra một chiếc trâm dài bằng ngọc trắng đang cắm thẳng vào lòng ngực của Thường Hy. Chiếc trâm đó, trông rất quen mắt.

Đó chính là chiếc trâm ta đã lấy của Thuần Vu Vọng sau một đêm ân ái cùng ngài, sau đó liền xuất hiện trong phòng thẩm vấn với danh nghĩa là bằng chứng ta thông địch mãi quốc. Sau đó, ta đem theo thân thể tàn tạ, đầy thương tích, trốn thoát ra ngoài, trong lúc hỗn loạn và bi thương, lại vào phủ Định Vương tịnh dưỡng, làm gì còn tâm trí nghĩ tới chiếc trâm này nữa. Chẳng thể hiểu nàng ta tìm đâu ra được cây trâm này, còn giữ lại bao lâu rồi.

Mùi máu tanh nồng xộc lên cánh mũi, lòng ngực ta bức bí, cảm thấy buồn nôn, liền cau mày lui lại một bước.

Viên thái giám đứng cạnh bên lại khẽ đưa lời bẩm báo “Bẩm Hoàng thượng, công chúa... đã tự vẫn. Máy hôm nay người chẳng nói một câu

nào, sau khi dùng bữa trưa đột nhiên lại đi tắm rửa rồi thay xiêm y, còn nói phải ra ngoài đi dạo. Thấy người đã tỉnh táo lại nhiều, bọn kẻ dưới đều vui mừng vô cùng. Sau đó, người còn hái một nụ hoa Tường Vy mang về nữa.”

“Hoa Tường Vy?” Tư Đồ Vĩnh lạnh lùng cất tiếng “Bây giờ đã là lúc nào rồi, tại sao lại còn Tường Vy?”

Viên thái giám liền nói “Hồi bẩm Hoàng thượng, bây giờ trong ngự hoa viên hoa sen, hoa cúc đều tàn cả rồi, thế nhưng vẫn còn vài ba đóa Tường Vy tại đình Thiên Thu nở rộ trái mùa. Công chúa đứng nhìn mấy bông hoa đó rất lâu, sau đó liền hái về một bông.”

Bên cạnh lại có một cung nữ vừa khóc vừa đưa lời chứng minh “Công chúa cầm nụ hoa trong tay vừa nói, đã qua mùa hoa nở rồi, tại sao người vẫn còn cố chấp? Đám nô tỳ thực sự quá ngu ngốc, không thể nhận ra được ẩn ý bên trong câu nói của người, thấy công chúa đã bình tĩnh lại, bọn nô tỳ đều cảm thấy an tâm hơn. Người nói muốn đi ngủ một lúc, bảo bọn nô tỳ đi xuống, đừng làm phiền người, bọn nô tỳ cũng không dám trái lời. Ai ngờ...”

Lúc này, Tư Đồ Vĩnh đã ngồi sụp xuống, lấy nụ hoa cài trên mái tóc của Thường Hy xuống.

Tư Đồ Vĩnh đưa đóa Tường Vy lên mũi ngửi, quay sang dặn dò thị vệ đi theo mình “Mau cầm đi, bảo thái y kiểm tra xem bông hoa này có gì dị thường không.”

Viên thị vệ này nhanh chóng dùng chiếc khay nhận lấy bông hoa rồi vội vã ra ngoài.

Còn Tư Đồ Vĩnh liền đưa tay từ từ cầm vào chiếc trâm ngọc đó, khẽ lên tiếng “Muội ấy phải cảm hận đến mức nào mới có thể đối xử tàn nhẫn với bản thân như vậy chứ?”

Ta hiểu rõ được ẩn ý của ngài. Trâm ngọc tuy rằng sắc nhọn thế nhưng chẳng thể nào bì được với đao kiếm, lại chẳng có sắc cạnh nào cả. Đối với một phụ nữ không có võ công, lại có thể cắm chiếc trâm ngọc vào lồng ngực mình sâu đến mức này thực đúng là lựa chọn cái chết đau đớn và tàn nhẫn với bản thân. Nàng ta đã phải cắn hận sâu sắc đến mức nào mới dùng cách tự sát đáng sợ như thế này? Hoặc có lẽ, nàng chỉ đang muốn dùng cách thức này để bản thân có thể sát lại gần Thuần Vu Vọng hơn một chút.

Nàng ta cuối cùng đã có thể cắm sâu đồ vật mang theo mùi vị của Thuần Vu Vọng vào trái tim mình, vào tình yêu của mình.

Thuần Vu Vọng... Có lẽ ngài chưa từng nghĩ rằng, ngày đó vì chút mục đích riêng tư tiếp cận Thường Hy, lại có thể gián tiếp đoạt mất tính mạng nàng của ngày hôm nay.

Ta tiếc nuối than dài một tiếng, cúi lưng xuống đỡ Tư Đồ Vĩnh, dịu dàng đưa lời an ủi “Hoàng thượng, xin hãy bớt đau lòng.”

Lời nói vừa dứt, bên tai truyền tới tiếng gió, ta chau mày lại tránh được bàn tay đang tát về phía má mình, đứng thẳng người dậy, quắc mắt nhìn về phía trước.

Ánh mắt của Hoàng hậu Đoan Mộc vẫn rung rung đăm lẹ, nhìn về phía ta đầy ý căm hờn, thu lại bàn tay giơ về phía ta ban nãy, càng nắm càng chặt hơn, nếu bà ta biết chút võ công chắc hẳn đã bật tới đây đánh thẳng về phía ta.

Ba ta gần giọng lên tiếng “Tiện nhân, chúng ta không cần sự thương xót giả dối của người. Người cứ từ từ mà trợ giúp Tư Đồ Lăng đối phó với chúng ta đi. Đợi khi đối phó xong chúng ta, ta không tin là Tư Đồ Lăng vẫn có thể để cho Tần gia các người tiếp tục nắm giữ trọng binh trong tay, coi thường hoàng quyền. Năm đó, ta đã không ngừng khuyên nhủ Tiên Đế,

nghe cách giải trừ binh quyền trong tay Tần gia và Nam An Hầu, đáng tiếc ngài mê muội, mềm lòng mới có thể để cho các người khoa trương đến vậy.”

Tư Đồ Vĩnh chán nản lên tiếng “Mẫu hậu, chuyện trước kia, đừng có nhắc lại nữa.”

Ta thực sự không thể nào chấp nhận để người phụ nữ này nhảy lên đầu ức hiếp bản thân, liền mỉm cười lên tiếng “Hoàng hậu, lời nói này quả nhiên là chính khí đằng đằng, thế nhưng tại sao lại muốn biến Tiên Đế trở thành hôn quân? Nếu ngài không để cho hoàng thân dần dần nắm giữ binh quyền, ngày nay e là quốc hiệu của Đại Nhuế đã sửa lại thành Tây Lượng rồi?”

Hoàng hậu Đoan Mộc bật cười lạnh lùng “Nực cười, ta hoàn toàn không có con trai, người duy nhất có thể giữ lại bên cạnh chính là Hoa Hy đã được gả cho Thái tử của ngài, tại sao ngài lại còn nghi ngờ đến ta? Họ Đoan Mộc có thể nắm được binh quyền, chẳng phải vì ngài ấy muốn bồi dưỡng thân tín của mình để tạo thế cân bằng cùng với Minh gia, Tần gia năm đó? Tần gia dù có lợi hại đến mức nào, lao khổ công cao tới đâu, nói cho cùng cũng chỉ là thần tử mà thôi, dựa vào cái gì mà ngay đến Hoàng Đế cũng chẳng thể điều động được quân đội của Tần gia? Tần gia thấy bản thân chẳng thể nào đứng vững được nữa, liền quay sang liên thủ cùng Tư Đồ Lăng, quyền lực to lớn đến mức gần như có thể thao túng được việc lập Hoàng Đế, đây chính là hành động trung quân ái quốc của ai chứ?”

Ta cười lớn đáp “Tần gia thao túng việc lập Hoàng Đế? Hoàng hậu nương nương đang nói đùa sao? Giam cầm Thái tử, bí mật không phát tang, ý đồ lập một hoàng tử ngây dại lên làm Hoàng Đế, rốt cuộc là ai đang thao túng việc lập Hoàng Đế? Đây chính là minh chứng cho câu nói, lòng dạ Tư Mã Chiêu, ai ai cũng rõ (*).”

() Đây là câu thành ngữ của Trung Quốc, ám chỉ đã tâm quá đổi rõ ràng. Diễn tích: Tư Mã Chiêu là thần tử của nước Ngụy thời Tam Quốc, quyền thế khuynh đảo triều chính, đe dọa đến Đế vị.*

Ngụy Đế bảy giờ là Tần Mao thấy Tư Mã Chiêu làm việc hống hách bá đạo thì không nhẫn nhịn được. Một hôm, ông ta triệu Thượng thư Vương Kinh cùng ba Đại thần vào cung, rất tức giận nói “Lòng dạ Tư Mã Chiêu, ai ai cũng rõ, ta không thể ngồi đợi hắn đến giết ta, hôm nay ta muốn cùng các ngươi đi thảo phạt hắn”. Các Đại thần đều khuyên ông ta nhẫn nại, không nên chuốc đại họa vào thân, nhưng Tần Mao không nghe, tập hợp các cấm vệ quân và các thái giám hầu cận lại đánh từ trong cung đánh ra. Không ngờ, có người để lộ tin tức cho Tư Mã Chiêu biết, kết quả Tần Mao bị đâm thủng ngực ngã xuống xe mà chết, còn dã tâm phản nghịch của Tư Mã Chiêu thì ngày càng rõ ràng hơn.

Hoàng hậu Đoan Mộc lặng người, ngược mắt nhìn Tư Đồ Vĩnh, giọng nói có phần dịu xuống “Từ trước đến nay ta chưa từng có ý làm tổn thương tới Vĩnh Nhi. Chỉ là ta cũng chẳng thể nào chấp nhận được việc Vĩnh Nhi cũng khoan dung độ lượng với Tần gia như Tiên Đế, để lại hậu hoạn. Bọn người Thanh Thành đích thực có ý định chọn người khác lên ngôi Hoàng Đế, nếu không phải ta kiên quyết phản đối, do dự bất quyết mất vài ngày, thì các ngươi làm gì có cơ hội phản kích.”

“Ý của người chính là, ngay cả Hoàng hậu cũng chẳng thể làm chủ được nhà Đoan Mộc? Đến khi để cho Hoàng Đế Đại Nhuế chỉ là một tên ngốc, nhường ngôi lại cho người có tài năng trong họ Đoan Mộc, chẳng phải càng danh chính ngôn thuận hay sao? Đến khi đó, Hoàng hậu định lấy gì để ngăn cản? Tư Đồ Lãng, thân là hoàng thân quốc thích, làm sao có thể không ra tay ngăn cản chứ? Điều mà họ Đoan Mộc muốn nhất chính là cố quốc Tây Lương bị tận diệt năm xưa, hoàn toàn không hề quan tâm đến sự sống chết của con dân Đại Nhuế cùng với sự ổn định bình an của non sông chúng ta. Chỉ e là lúc đó, các người đã dự định chiến đấu đến mức máu chảy thành sông, thây chất thành núi, lót đường cho các người lập lại quốc gia?”

“Họ Đoan Mộc chúng ta đã bị người với Tư Đồ Lãng diệt tộc rồi, người còn dám lại đây chia rẽ chúng ta và Hoàng thượng sao?”

Sắc mặt Hoàng hậu Đoan Mộc trắng nhợt, định đứng dậy tiếp tục lí luận cùng ta, nhưng lại chẳng nổi rời xa người con gái đã chết ở trong lòng mình,

cúi đầu xuống nhìn Thường Hy, nước mắt liên tục rơi xuống.

‘Chúng ta’ mà bà ta vừa nói đương nhiên muốn chỉ bản thân cùng với Đao Mộc Hoa Hy.

Họ Đao Mộc đã hoàn toàn thảm bại với tội danh mưu phản, Hoàng hậu Đao Mộc cùng Đao Mộc Hoa Hy hiện đang ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, nguy hiểm rập rình, tất cả đều phải dựa vào Tư Đồ Vĩnh ra sức bảo vệ, mới có thể miễn cưỡng bảo toàn được tính mạng, Thế nhưng, Tư Đồ Vĩnh vẫn còn nhiều điều nghi kị, cho nên mãi đến bây giờ vẫn chưa hề sắc phong tôn hiệu Thái hậu cho bà ta. Còn Thái tử phi vốn dĩ sẽ trở thành Hoàng hậu, mãi đến sau lễ trung thu mới được phong thành Hiền Phi, lễ nghi cũng qua loa, giản tiện.

Tư Đồ Vĩnh xưa nay không bao giờ ham mê nữ sắc, khi còn ở tại Đông Cung cũng chẳng hề có thâm thiệp gì khác, đợi đến khi đăng cơ Hoàng Đế rồi cũng chỉ phong thêm ba, bốn mỹ nhân, đưa vào hậu cung. Trước giờ ngài chỉ ân ái và quan tâm đến một mình Đao Mộc Hoa Hy. Nếu không phải ta kiên quyết phản đối, ngài nhất định sẽ không bao giờ để cho người thê tử kết tóc se tơ của mình phải chịu uất ức như vậy đâu.

Đao Mộc Hoa Hy đích thực là một người hiền lương thực đức, lúc này liền nắm nhẹ y phục của Hoàng hậu Đao Mộc, gạt nước mắt đưa lời khuyên giải “Mẫu hậu, chuyện đã như vậy rồi, nói nhiều cũng vô ích. Chúng ta vẫn nên... vẫn nên lo liệu hậu sự cho muội muội thì hơn.”

Hoàng hậu Đao Mộc đánh giọng “Hậu sự? Ta cũng không biết phải lo liệu hậu sự thế nào? Dưới trời đất này, còn có ai chết đi oan uổng hơn muội muội của con đâu? Có không?”

Giọng nói bà ta đánh thếp, giống như đang nói chuyện với Đao Mộc Hoa Hy, nhưng đôi mắt tuyệt đẹp mà lạnh giá nhìn chằm chằm về phía Tư Đồ Vĩnh.

Tư Đồ Vĩnh cúi đầu nhìn vào thân xác diêm lệ dần dần lạnh giá của muội muội, sắc mặt thâm trầm, không nói thêm gì.

Ta chẳng thể nào chấp nhận được thái độ ép người quá đáng của Hoàng hậu Đoan Mộc, liền cười nhạt đáp “Tại sao lại không có? Cháu trai của ta vừa mới ra đời đã bị người ta xé tan ngay trước mặt phụ mẫu, người thân của mình, chẳng còn giữ lại được xương cốt. Con gái của người chỉ ít còn có thể hưởng được mười sáu năm vinh hoa phú quý, sau cùng cũng kết thúc sinh mệnh trong nhung lụa êm ái, như thế thì có cái gì oan uổng? Cháu trai ta còn chưa kịp nhìn phụ mẫu của mình một lần mà đã hóa thành tro bụi... Hoàng hậu, người cũng là mẫu thân, người đã từng nghĩ tới nỗi đau đớn của đứa bé đó chưa? Người đã bao giờ nghĩ tới nỗi đau của phụ mẫu nó không? Nếu hiện giờ ta có chém con gái của người thành trăm ngàn mảnh, người sẽ cảm thấy sao chứ? Người liệu có giống như ta, lược chín hết toàn bộ gia tộc của kẻ thù?”

Hoàng hậu Đoan Mộc bắt đầu mơ màng, sau đó chuyển sang hãi hùng, run rẩy ôm chặt lấy Thường Hy, nhìn ta chăm chăm, bờ môi khẽ động, đoán chắc đang nhớ tới các thủ đoạn tàn ác, độc địa của ta, chẳng dám nói thêm bất cứ điều gì.

Lúc này, ta lại nghe thấy Tư Đồ Vĩnh quát lên “Tần Văn, nàng im miệng. Trẫm biết rằng người trong Tần gia của nàng uất ức, ôm hận mà chết, thế nhưng nàng không hề thấu hiểu được hết mọi ẩn khúc trong đó. Nhà Đoan Mộc bị tận diệt thì làm sao, nhà nàng chết vài người thì đã sao chứ, nếu đã muốn có được quyền lực ngang trời, đương nhiên là phải dự định trước tính mạng toàn gia sẽ gặp bất trắc bất cứ lúc nào. Thất bại hay thua đau thì phải ráng chịu, hà tất phải oán trời oán đất? Tất cả hãy chấp nhận số phận đi.”

Ngài nói rất nghiêm nghị, thế nhưng đôi mắt lại hiện đầy ý căm ghét, bực bội. Thế nhưng, suy nghĩ kĩ lời nói của ngài, đích thực là có vài phần đạo lý.

Cho dù là Hoàng hậu Đoan Mộc, bà ta cũng có lập trường và bất đắc dĩ của riêng mình.

Ta cúi đầu nói “Hoàng thượng dạy dỗ rất phải. Là do thần đã quá cố chấp. Xin Hoàng thượng hãy bớt đau buồn, thần xin cáo lui trước.”

Tư Đồ Vĩnh liền nói “Trẫm cũng phải quay về điện Vũ Anh một chuyến. Hoa Hy, nàng hãy chăm sóc mẫu hậu nhé!”

Đoan Mộc Hoa Hy vâng lệnh, nước mắt đầm mi khuyên nhủ Hoàng hậu Đoan Mộc hãy đặt Thường Hy xuống.

Còn Hoàng hậu Đoan Mộc như thể không nghe thấy gì, ngồi đờ ra mặt đất như thể người gỗ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn tuyệt sắc khiến người đối diện rung động, chẳng hề kém sắc so với những thiếu nữ đôi mươi.

Người con gái xuất sắc tôn quý, thông minh đa tình, tâm cơ sâu sắc của bà ta giờ đã chỉ còn là một xác chết lạnh giá. Vận mệnh phượng hoàng, mẫu nghi thiên hạ cũng chỉ là một giấc mộng hão huyền, một trò nực cười mà thôi. Mẫu thân là vậy, con gái cũng vậy.

Cùng Tư Đồ Vĩnh bước ra khỏi cung Giáng Tuyết, ta đã thấy viên thái giám cùng với một thái y đang chờ bên ngoài.

Tư Đồ Vĩnh ngừng bước, thái y lập tức khầu đầu bẩm “Khởi bẩm Hoàng thượng, trên bông Tường Vy đó có thuốc, ngửi lâu sẽ khiến người ta dễ dàng sinh ra ảo giác, hành động thất thường.”

“Nếu vốn dĩ thần trí đã không tỉnh táo rồi, lại ngửi thêm thứ thuốc này thì sẽ sao chứ?”

“Sẽ khiến cho người ngửi càng thêm hồ đồ.”

“Nếu là người có tâm trạng u uất thì sao?”

“Vậy thì sẽ càng thêm u uất.”

“Nếu đã có lòng muốn tự vẫn thì sao?”

“Chỉ e là... ngay lập tức sẽ thực hiện luôn.”

Thần sắc của Tư Đồ Vĩnh vẫn chẳng hề thay đổi, liền xua tay cho thái y lui xuống, sau đó quay sang nói cùng ta “Nàng đã nghe thấy chưa?”

Ta than thở “Công chúa vốn đã có ý định tìm đến cái chết, lại dùng thêm thứ thuốc này cho nên mới hành động như vậy.”

“Chúng ta nhìn thấy muội ấy chọn cách tự sát đáng sợ, tàn nhẫn như vậy, đều biết được muội ấy có ý muốn chết từ lâu, trước đây có ai biết được ý định của muội ấy? Vậy mà có người chỉ nhìn thấy muội ấy bắt đầu hồi phục lại thần trí, chỉ sợ muội ấy lại có thể đi cầu thân, cho nên lập tức ra tay.”

Ngài đưa tay lên, ồng tay áo thêu rồng màu trắng tạo thành một góc độ tuyệt đẹp, chỉ về những lằn gác nguy nga, tráng lệ trùng trùng lớp lớp trước mắt, từ từ lên tiếng “Vãn Vãn, nàng đã nhìn thấy chưa? Khắp nơi đều là thiên la địa võng mà hần giăng xuống cho ta đấy.”

Gió lạnh thổi qua, ta khẽ rùng mình, lại cảm thấy mùi máu tanh ngoài kia còn đáng sợ hơn cả những cung điện hoa mỹ, đã từng chất chứa biết bao xác người. Lòng ngực bỗng đau đớn lạ thường, ta liền cúi đầu bật ho sặc sụa.

Tư Đồ Vĩnh nhìn sang, cúi đầu hỏi “Làm sao thế?”

Ta hít một hơi thật sâu đáp “Không sao cả, chỉ là đột nhiên cảm thấy... có lẽ chúng ta vừa ra đời đã định sẵn sẽ bị lún sâu vào vòng xoáy đáng sợ khiến người ta phát buồn nôn này.”

Ngài im lặng một hồi rồi nói “Ta vốn định trốn đi, thế nhưng vì một người nên bản thân ta cũng bị cuốn vào vòng xoáy đó. Đợi đến lúc ta muốn trốn thoát, thì chẳng thể nào trốn nổi nữa rồi.”

“Ngài vì... ai chứ?”

Ngài nhìn ta chăm chăm, sau đó mỉm cười dịu dàng “Lại còn là vì ai nữa, đương nhiên là... Hoa Hy rồi. Lúc được phụ hoàng triệu về Bắc Đô phong làm Tấn Vương, ta vốn định trước tiên làm một Vương gia nhàn nhã, đợi đến khi có thời cơ lập tức cao chạy xa bay, ai ngờ, vừa gặp được nàng ấy, đột nhiên lại động lòng... Ta vốn cho rằng ta chỉ động lòng với mỗi mình tiểu sư tử thường hay ức hiếp ta khi còn trên núi Tử Nha thôi.”

Ta nhìn vào gương mặt gầy guộc tuấn tú mà phờ phạc trong cơn gió thu lạnh, nhất thời cũng không biết có nên tin ngài hay không. Sau cùng, ta chỉ nói “Hiền Phi tình tình hiền lương thực đức, đích thực xứng đáng nhận được sự sủng ái của Hoàng thượng.”

Ngài nắm chặt lấy cổ tay ta, dịu giọng lên tiếng “Người mà ta bận tâm, đoán chắc nàng cũng có thể đối xử tốt lành. Văn Văn, mẫu tử bọn họ... bây giờ đã chẳng còn gì nữa rồi.”

Thì ra ngài đang sợ ta làm chuyện gì bất lợi cho Đao Mộc Hoa Hy cùng Hoàng hậu Đao Mộc.

Đứng ở ngay đầu gió, thực sự là lạnh vô cùng, ta chẳng nhận được quay đầu đi, lại ho vài tiếng, cả người khẽ run rẩy.

Bàn tay của Tư Đồ Vĩnh khẽ động, liền đặt tay lên cổ tay ta để bắt mạch.

Bao năm nay, ngài thường thích tìm các danh y về, sưu tầm những vị thuốc quý, nên cũng hiểu đôi chút về y lý, ta để cho ngài bắt mạch rồi mỉm cười nói “Yên tâm đi, cũng chẳng phải bệnh tật gì ghê gớm. Chỉ là năm nay chịu quá nhiều khổ nạn, sức khỏe thực sự đã yếu đi nhiều.”

Ánh mắt ngài dần dần trở nên phức tạp, khuôn mặt tỏ ra lo lắng, phiền não, sau cùng lặng lẽ buông tay ta ra, hạ giọng lên tiếng “Ừm, đích thực cũng chẳng có gì nghiêm trọng cả. Khi quay về nhớ phải tịnh dưỡng tử tế, cũng không cần phải thượng triều hàng ngày, có việc gì cứ sai người vào cung nói một tiếng là được.”

Ngài nói xong, liền quay đầu đi về phía điện Vũ Anh.

Ta vội vã gọi lại “Hoàng thượng.”

Ngài khựng người. Ta tiến lại gần, dùng giọng nói mà chỉ ngài có thể nghe được mà nói “Nghe Văn Văn khuyên nhủ một câu, hãy bình tĩnh chờ thời cơ, đừng có hành động hấp tấp.”

Ngài không hề đáp lại, thậm chí còn chẳng hề quay lại nhìn ta lấy một lần.

Ta lại tiếp tục nói thêm “Nếu ngài thua, Tần gia cũng nhanh chóng thảm bại theo thôi. Định Vương sẽ đối xử tốt với ta, thế nhưng sẽ không để cho Tần gia chúng ta tiếp tục nắm quyền điều khiển quân đội Tần gia thêm nữa.”

“Trẫm cũng sẽ không.” Ngài đột nhiên ngắt lời ta “Khuyết điểm lớn nhất cả đời của phụ hoàng chính là quá đổi nhân từ, không quyết đoán. Bởi vì Tần gia trợ lực cho ngài lúc đăng cơ, cho nên ra sức trọng dụng Tần gia, để đến nỗi binh mã trong tay Tần gia càng lúc càng vững chãi, lớn mạnh, tướng sĩ chỉ biết được Tần Sơ Đồng, Tần Kính Thọ, Tần Văn, thực sự trở

thành của riêng nhà họ Tần. Bởi vì sủng ái Hoàng hậu mà trọng dụng nhà Doan Mộc, biết rõ bọn chúng hoang đường mà không nhẫn tâm trừng trị, để cho đám người Doan Mộc Thanh Thành sinh lòng gian ác, một lòng muốn xây dựng lại Tây Lương của bọn chúng. Bởi vì lo lắng họ Doan Mộc nắm quyền lớn trong tay gây ra đại họa, lại trọng dụng hoàng thân Đại Nhuế Tư Đồ Lăng, để sau vài lần đại chiến đã lập nên được uy danh lớn mạnh trong quân mà hoàng tử của mình khó lòng sánh ngang được. Không thể khiến cho các tướng sĩ nể sợ mà khâm phục, lại dễ dàng giao binh quyền cho người khác, đây đúng là hành động xuẩn ngốc, nhu nhược. Đợi đến khi trẫm trở thành Thái tử, ngay bản thân ngài cũng chẳng thể nào không chế được mọi chuyện, lệnh xuất ra mà chẳng thể thực hiện. Nếu trẫm có thể tự chủ tất cả mọi chuyện, việc đầu tiên phải làm, chính là thu hồi binh quyền của Tần gia nhà nàng, đảm bảo cho nàng cả đời vinh hoa phú quý.”

Ta lặng người một hồi lâu không nói được lời nào.

Ngài quay đầu, lặng lẽ nhìn về phía ta, giọng nói dịu hắt xuống “Cho nên, bất luận là ai thành, ai bại, nàng đều phải giao ra binh quyền. Nói ra thì cũng đều là thói quen để lại khi còn ở trên vùng thảo nguyên, vì muốn giữ sự đoàn kết, nghe lệnh trong quân, các đội binh mã đều chỉ nghe lệnh của một vị chủ tướng, để đến mức sau này, mỗi triều đại đều có các tướng lĩnh nắm trong tay binh quyền lớn mạnh. Đến lúc đó, hoặc là quân chủ sinh lòng nghi kỵ, hoặc là chủ tướng sinh lòng nổi loạn, vậy nên kiểu gì cũng xảy ra mối họa binh đao. Tần gia nhà nàng không hề có dã tâm, chỉ cần người đứng đầu quốc gia là một minh quân, chỉ cần Tần gia trung quân báo quốc, thì sợ gì không đảm bảo được vinh hoa phú quý đời đời kiếp kiếp? Tại sao lại cứ phải nắm trọng binh trong tay để khiến cho các quân chủ sinh lòng nghi kỵ chứ?”

Ta không ngờ người thiếu niên năm xưa chỉ biết gây loạn khắp nơi giờ lại có thể suy nghĩ sâu xa tới vậy, lặng người khá lâu mới mỉm cười lên tiếng “Vậy thì, bây giờ ta sẽ đem mười lăm vạn tướng sĩ đó giao lại cho Hoàng thượng, được không?”

Ánh mắt của Tư Đồ Vĩnh lóe lên, sau đó mỉm cười khổ sở “Trừ phi ta muốn thiên hạ đại loạn, còn nàng thì cố tình muốn hủy hoại quân đoàn hùng mạnh của mình.”

Thân phận của ta không tiện, Tư Đồ Vĩnh có thêm mười lăm vạn binh mã, nhưng chưa chắc đã có thể điều khiển mười lăm vạn binh mã này nhuần nhuyễn sau khi thay đổi chủ nhân. Cho dù có thể dùng được, cho dù có thể chiến đấu một lần cùng Tư Đồ Lăng, bọn họ cũng không phải là Đoàn Mộc Thanh Thành, hoàn toàn không mong muốn nước Nhuế rơi vào trận đại chiến đầm máu, khiến con dân lao khổ, tổn hại quốc khí, lại để cho Nam Lương thừa cơ tấn công. Vào lúc bất đắc dĩ, thực sự phải giao thủ, người đầu tiên bị đẩy ra trước sóng gió chắc chắn chính là mười lăm vạn binh mã Tần gia.

Ta than dài một tiếng rồi nói “Hoàng thượng, vào lúc này, chúng ta đều chẳng thể nào hành động vội vã được.”

Ngài cũng than thở, lại nắm nhẹ bàn tay ta, trầm ngâm một hồi, sau đó lắc đầu nói thêm “Vãn Vãn, ta sẽ cẩn thận. Nàng cứ an tâm tịnh dưỡng, bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

Ngài nhìn ta bằng ánh mắt sâu muện, sau đó quay người rời khỏi. Bóng dáng của ngài vào buổi chiều muện mùa thu, giữa những chiếc lá vàng rơi rụng, trông thật cô liêu làm sao, hoàn toàn không còn khí chất hào sảng, bất kham khi xưa nữa.

Ta nhớ lại vào lúc mùa xuân ngài còn nói với ta rằng, sẽ có một ngày, ngài sẽ lấy ta, dám lấy ta, và cũng có thể lấy ta. Vào mùa hạ, khi nhìn thấy ta trong nhà lao, cũng từng nhắc lại hồi còn nhỏ đã lén nhìn trộm ta đi tắm, tất cả chỉ vì muốn hiểu được tại sao ta lại không thể ở cùng với bọn họ được...

Sờ vào bàn tay vẫn còn đọng lại hơi ấm của ngài, ta mỉm cười khổ sở.
Ngài thực sự đã quá đỗi khó xử!

Mộng ước xa vời, bóng hình cô liêu đơn độc

Khi quay về phủ Định Vương, ta liền gọi cô Quế đến chần mạch, cũng thấy thần sắc của cô Quế trở nên quái dị.

Mãi lâu sau, cô Quế mới nói “Cô nương, người đã mang thai rồi. Chỉ là với thể chất hiện nay của người, hoàn toàn không thích hợp sinh con đẻ cái.”

Người bên cạnh đều gọi ta là ‘Vương phi’ hoặc ‘Đại tiểu thư’, cũng có người gọi ta là ‘tướng quân’ hoặc ‘Chiêu Hầu’, chỉ riêng mỗi cô Quế vẫn cứ gọi ta là ‘cô nương’ như khi hai người cùng ở trong ngục. Điều này lại khiến ta cảm thấy an tâm.

Có lẽ, ta lại còn mong muốn và vui mừng khi bản thân chẳng là cái gì cả, chỉ là một cô nương bình thường, bình thân lấy chồng sinh con, sau đó vào lúc mang thai vừa căng thẳng lại vừa vui vẻ hỏi đại phu xem thai nhi có khỏe hay không?

Thế nhưng ta lúc này lại vô cùng bình tĩnh đưa lời hỏi cô Quế “Có cách nào giữ lại thai nhi không?”

Cô Quế trầm ngâm một hồi rồi nói tiếp “Chỉ e là sẽ nguy hiểm. Hàn độc đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, bệnh của cô nương lại chẳng thể nào thôi không dùng thuốc. Hàn độc chẳng thể nào giải được, sẽ nhanh chóng làm hại đến thai nhi.”

Ta liền nói “Mau gọi mấy người đạo trưởng Vệ Huyền tới đây, cùng chặn mạch cho ta. Ta cần đưa con này.”

Cô Quế đồng ý, lập tức sai thị nữ đi truyền lệnh.

Ngày hôm nay Tư Đồ Lăng đã xuất thành tuần doanh từ sớm, vốn phải buổi trưa hôm sau mới về, thế nhưng giờ Hợi vừa qua, ngài đã về tới nơi.

Ta uống thuốc rồi mới ngủ, mơ màng lên tiếng hỏi “Tại sao ngài đã về rồi?”

Ngài liền đáp “Nếu ở ngoại thành, chỉ e là chẳng thể nào chợp mắt được.”

Thế nhưng ngài quay về, gần như vẫn chẳng thể nào ngủ được. Ngài ôm ta vào lòng, mãi lúc lâu không hề động đậy, hơi thở càng lúc càng không đều đặn.

Buổi sáng khi ta tỉnh lại, ngài đã ngồi bên bàn lạng lẽ uống trà, thấy ta tỉnh dậy, ngài liền nói “Nàng cứ nằm đó, đừng có đi đâu nữa.”

Ta mỉm cười nói “Bây giờ ta chẳng sao hết, đang yên đang lành cả ngày nằm trên giường, không bị bệnh cũng thành ra yếu ớt.”

Ngài liền khẽ cười “Ra khỏi giường cũng được, thế nhưng không được múa đao múa kiếm nữa.”

Người ta thường nói văn ôn võ luyện, ngay cả khi hai chân ta không động đậy được, thanh Thừa Ảnh vẫn chưa hề rời tay, cứ có cơ hội là ta lại ra sức luyện tập để phòng thân, tránh cho thân thủ mình bị giảm sút. Đây chính là bản tính của một võ giả, bất cứ lúc nào cũng không muốn đánh mất thân thủ võ nghệ để tự bảo vệ bản thân đồng thời tự thân tự lập.

Nghe ngài nói vậy, ta cũng mỉm cười lên tiếng “Như vậy cũng được, ngài cũng phải hứa với ta một chuyện.”

“Chuyện gì chứ?”

“Từ giờ hãy tạm dừng một thời gian, đừng tranh qua đấu lại cùng Hoàng thượng thêm nữa.”

“Ừm.” Đôi mắt đen láy của ngài sầm lại “Ta không tranh với ngài ấy, ngài ấy có chịu hòa bình với ta không? Nàng xem ngài ấy đã từng có ý định tạm dừng tranh đấu hay chưa?”

“Ngài ấy là Hoàng thượng, ngài ấy cũng muốn tự bảo vệ bản thân. Ngài thậm chí còn chẳng buông tha cho muội muội của ngài ấy, thì làm sao ngài ấy có thể an tâm được?”

“Muội muội ruột?” Tư Đồ Lăng đột nhiên bật cười thành tiếng “Lẽ nào ngay chính bản thân Tư Đồ Vĩnh cho rằng Thường Hy chính là muội muội ruột thịt của mình? Cũng khó trách, trước kia ngài ấy chả mấy khi bận tâm đến chuyện trong cung, thì làm sao mà biết được những chuyện bí mật trong đó chứ?”

“Lẽ nào... không phải sao?”

“Đương nhiên là không phải. Nàng cũng đã từng nghe nói, Hoàng hậu Đoan Mộc vốn dĩ là công chúa Tây Lương, đã có tướng công từ lâu, đồng thời hai phu thê họ ân ái vô cùng. Tiên Đế cướp bà ta về, bà ta thề chết không chịu phục tùng, nghe nói lúc đó bà ta liền lấy thanh kiếm trong người, trước tiên gây thương tích cho Tiên Đế, rồi định tìm cách tự vẫn. Tiên Đế chẳng còn cách nào khác, lại không nỡ làm tổn thương đến bà ta, liền nghe theo lời của viên tùy tùng, lấy phò mã cùng ái nữ của bà ta ra để uy hiếp, sau đó mới đạt được mong muốn. Thế nhưng mấy hôm sau, ngài đột nhiên phần nộ đem chém chết phò mã, nghe nói bởi vì phát hiện Hoàng

hậu Đoan Mộc đã mang thai. Nghe nói Hoàng hậu Đoan Mộc lúc đó một lòng muốn chết theo tướng quân, Tiên Đế yêu thương bà ta quá mức, chẳng nỡ buông tay, liền lập lời thề sẽ coi đứa bé gái này như con của mình, đồng thời đổi đãi tử tế với hoàng tộc Tây Lương. Hoàng hậu Đoan Mộc vì gia tộc của mình mới nhẫn nhục sống tiếp.”

Ta nhớ lại người phụ nữ xinh đẹp tuyệt sắc tựa đóa mẫu đơn Dao Trì năm đó, bất giác than dài rồi nói “Thực là không nhìn ra, người phụ nữ đó lại có quang đời bi thảm như vậy.”

“Vận mệnh phượng hoàng của Thường Hy chẳng qua là do họ tộc Đoan Mộc âm thầm cho người phát tán lời đồn thổi, mục đích để mọi người thực sự quan tâm đến vị công chúa tôn quý bất phàm này, không ai còn nghi ngờ đến thân thể của nàng ta thêm nữa.” Tư Đồ Lăng lạnh lùng đưa lời chế giễu. “Tiên Đế mê mẩn trước nữ sắc, để mặc cho bọn người Hoàng hậu Đoan Mộc bày mưu tính kế, khiến cho những hoàng tử của mình người chết kẻ bị điên, người thì bị đẩy đi xa, lại giữ đứa con gái của người khác lại bên cạnh, nâng niu như bảo vật hiếm thấy. Ngay cả chuyện trong nhà mà ngài còn mơ màng, hồ đồ như vậy thì làm sao có thể hiểu hết được những tranh đấu ngầm trong triều chính? Nếu người tiếp vị là phụ vương của ta, hoặc là Kỳ Dương Vương, quốc sự của Đại Nhuế làm sao lại đi tới bước đường ngày hôm nay? May mà bao năm nay hoàng thất Nam Lương cũng xảy ra nhiều biến động, nếu không, chúng ta có lẽ đã trở thành tù binh của Nam Lương từ lâu rồi.”

Ta nghe ra được nỗi tiếc nuối, bất bình của ngài khi phụ vương bất hạnh chết đi trước khi kịp đăng cơ làm Hoàng Đế, than dài một tiếng “Nghĩ ra, từ nhỏ ngài đã chăm chỉ, cần cù, đoán chắc cũng muốn sau khi trưởng thành có thể hoàn thành được chí nguyện chưa đạt của phụ vương? Từ nhỏ ta đã bị phụ thân ép buộc học võ nghệ, thực ra ban đầu hoàn toàn không hề đặt việc gánh vác, kế thừa gia nghiệp của Tàn gia trong lòng chút nào. Vĩnh sư đệ cũng chẳng hề có chí lớn gì hết, chẳng ai có thể sánh được với chí nguyện lớn lao của ngài.”

Ngài bước tới bên giường, khẽ khàng ôm ta lại, nhìn ta bằng ánh mắt đen láy, long lanh. Ngài mỉm cười rồi nói “Bây giờ nhìn lại, lúc đó, ta thực sự có chí nguyện lớn. Ta chỉ muốn đợi sau khi nàng trưởng thành rồi, có thể cưới nàng về phủ, sinh vài đứa con nghịch ngợm, hiếu động mà đáng yêu như nàng, kể từ nay trở đi hạnh phúc, bình an trọn đời. Vãn Vãn, trước giờ ta chưa từng nghĩ rằng đi trên con đường này lại gian khổ, khó khăn đến vậy.”

Trái tim ta quặn thắt, cảm giác xót xa, ghen ngào lên tiếng “Lúc đó, ta cả ngày chỉ biết nghịch ngợm chơi đùa, cũng chưa từng nghĩ rằng, cuộc đời của ta lại vất vả, gian nan như thế này.”

Ngài cúi đầu xuống, áp sát khuôn mặt ấm áp, sạch sẽ vào trán ta, nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng “Đừng sợ. Từ nay trở đi, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng.”

Từ nay trở đi, ngài sẽ ở bên cạnh ta, từ nay trở đi, ngài sẽ ở bên cạnh ta... Thế nhưng thứ mà ta muốn, hoàn toàn không phải là ngài ở bên cạnh ta với danh nghĩa một tướng công, không phải là ngài... Ta nhếch miệng lên, nắm chặt bàn tay ngài, nhắm mắt lại, cố gắng nuốt đắng cay vào lòng.

Tư Đồ Lăng thực sự là không cam tâm. Thế nhưng sau khi ta mang thai, sự lo lắng và mong chờ đứa trẻ đã hoàn toàn khóa lấp sự không cam tâm kia, đến mức khi Tư Đồ Vĩnh lấy có Đức Thái Phi để lại di chỉ lệnh cho Tàn Tổ Tổ nhập cung phù trợ, ngài cũng không hề tỏ ra bất mãn.

Trước nay ngài thường không bày tỏ vui buồn ra ngoài mặt, đa phần thời gian là nhìn thấy khuôn mặt bình thản như không của ngài, không thì là những thủ đoạn báo thù độc ác, mãnh liệt. Thế nên ta còn âm thầm lo lắng rằng ngài đang lặng lẽ sắp xếp âm mưu gì khác.

Thế nhưng tối hôm đó, khi ôm ta vào lòng, ngài lại dịu dàng thì thầm bên tai ta rằng “Nàng cứ an tâm tịnh dưỡng sức khỏe, Tư Đồ Vĩnh... cứ để mặc ngài ấy đi. Ta còn tranh giành cái gì với ngài ấy nữa chứ? Cho dù ngài ấy làm Hoàng Đế, thì cũng chẳng thể nào vui vẻ, hạnh phúc được như ta.”

Thân hình cao to, vạm vỡ đã thả lỏng những cơ thịt rắn chắc như đá trước kia, thận trọng ôm ta một cách khê khàng trong lòng, xung quanh ta toàn là hơi ấm và mùi hương của ngài.

“Ta đã tìm được thứ mà ta mong muốn nhất. Những thứ khác... cũng chẳng còn quan trọng nữa.”

Ta hoàn toàn không biết thứ bản thân ngài mong muốn nhất là gì nữa.

Có lẽ, điều mà ta thực sự mong muốn, ta đã bắt buộc dĩ phải buông tay từ bỏ bởi vì mong ước ấy càng ngày càng rời xa ta hơn.

Giờ đây, ta chỉ mong muốn những người mà mình trân trọng, yêu thương đều được bình an vô sự, những bi kịch như của Nhị tẩu, Tiểu Cẩn... không còn diễn ra thêm lần nào nữa.

Ta than dài, lặng lẽ giấu năm viên Tuyết Chi Đan mà Tư Đồ Vĩnh cho người đưa cùng khi tuyên chỉ lại.

Ngày hôm sau, lúc cô Quế tới chân mạch cho ta, ta liền cho những người khác lui xuống, lấy Tuyết Chi Đan ra cho cô Quế xem rồi hỏi “Thứ thuốc Tuyết Chi Đan này nghe nói có thể cải tử hồi sinh, kéo dài tuổi thọ, cô cô xem ta có thể dùng vài viên để điều dưỡng cơ thể được không?”

Cô Quế vừa nghe nói thứ thuốc này, liền đưa tay lấy viên Tuyết Chi Đan đó lại, lấy một ít để nghiên cứu kĩ càng, nhanh chóng lắc đầu lên tiếng “Không thể dùng được. Trong thứ thuốc này có Đương Quy, Bán Hạ... đều là những thứ làm tan máu bầm, thai phụ không thể dùng được, đặc biệt là ba

tháng đầu mang thai, thai nhi còn quá nhỏ, với dược tính của thứ thuốc này, rất dễ bị sảy thai.”

“Thật sao?”

Cô Quế liền nói “Nói thứ thuốc này quý giá, đích thực là quý giá vô cùng, nghe nói năm đó, người ta phải tốn bao nhiêu tâm tư mới có thể điều chế ra được. Tổng cộng chỉ có mười tám viên, hình như quá nửa số thuốc đó đều được dùng cho cô nương rồi. Có điều Hoàng thượng xưa nay mới chỉ hiểu đôi chút về thứ thuốc này, chỉ biết nó là thứ linh đan cứu mạng, chứ không hề biết dùng cho thai phụ sẽ gây ra tác hại thế nào.”

Không hiểu hay sao? Ta mỉm cười, liền cất kỹ số thuốc này đi rồi nói “Một thứ thuốc tốt như vậy, ta vẫn nên cất kỹ để sau này dùng.”

Xem ra cô Quế tuy rằng do Tư Đồ Vĩnh phái tới, thế nhưng cũng chưa đến mức giúp ngài đối phó với đứa trẻ trong bụng ta. Đang lúc nói chuyện, bên ngoài truyền vào tiếng động. Ta vội vã lên tiếng hỏi “Có chuyện gì thế?”

Lúc này, có thị nữ vội vã bẩm báo “Là tiểu thư Tố Tố đến, muốn gặp Vương phi. Thế nhưng Vương gia đã dặn dò, bây giờ không để cho những chuyện vớ vẩn làm phiền đến Vương phi.”

Trong lòng ta biết Tư Đồ Lăng làm vậy vì sợ ta lo lắng quá độ. Thế nhưng kể từ khi ta chuyển về phủ Định Vương, Tố Tố cũng đã tịnh dưỡng tại phủ Định Vương, phòng ở cũng đầy đủ mọi thứ, có nha hoàn tận tâm chăm sóc. Sau đó khi ta quay về Tần phủ, Tố Tố cũng thường xuyên theo ta chuyển qua chuyển lại, tính đến nay, thời gian ở trong phủ Định Vương còn nhiều hơn ở Tần phủ. Những lúc nhàn rỗi, Tố Tố thường bầu bạn bên ta, bình thường tính tình cũng im lặng, ôn hòa, tại sao đám thị nữ lại nỡ ngăn cản Tố Tố lại?

Ta đoán chắc việc này có liên quan tới việc Tổ Tổ nhập cung, trăm ngăm một hồi, ta liền ngồi dậy rồi nói “Mau gọi Tổ Tổ vào đây.”

Khi Tổ Tổ lại gần, khuôn mặt nhoe nhoẹt đầm lệ, hai mắt sưng húp lên như hạt đào, chạy tới, quỳ xuống rồi nói cùng ta “Cô cô, con không nhập cung đâu.”

Ta mỉm cười nói “Tại sao lại như thế? Mau lại đây ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Tổ Tổ lắc đầu, cứ cúi đầu quỳ dưới chân ta rồi bật khóc thút thít.

Thẩm Tiểu Phong nhanh chóng tiến lại gần từ phía sau lưng, bước tới cạnh bên ta rồi khẽ tiếng nói “Hôm qua, khi tiếp chỉ, tiểu thư đã chết lặng người tại chỗ, sau đó còn đi tìm Nhị công tử, vừa khóc vừa than không muốn nhập cung, Nhị công tử nói thánh chỉ đã hạ xuống, ngài cũng chẳng làm chủ được. Sau khi quay về phòng, tiểu thư đã khóc cả một đêm, sáng sớm ra đã sai người chuẩn bị xe ngựa đi sang bên này. Thuộc hạ muốn ngăn mà chẳng được, chỉ còn cách theo qua đây.”

Ta liền đỡ Tổ Tổ ngồi bên cạnh mình, thay cô bé vén lọn tóc trước trán sang một bên, lau nước mắt trên mặt rồi dịu dàng nói “Rốt cuộc là vì sao nào? Tại sao con lại không muốn nhập cung?”

Tổ Tổ cúi đầu lấp lắp ba lấp bắp “Cô cô, con nhan sắc tầm thường, vừa không được quốc sắc thiên hương như con gái nhà Đoan Mộc, lại không có được tài năng, bản lĩnh tuyệt vời như cô cô. Những phi tử muốn được nhập cung có người nào không xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa còn thông minh tuyệt đỉnh, tìm mọi cách để lấy lòng bậc Đế vương, vậy mà không thận trọng cũng bị đập xuống đáy bùn. Cô cô nhìn xem hậu cung Tiên Đế trước kia có bao nhiêu phi tần, bao nhiêu hoàng tử, sau cùng còn sót lại được mấy người? Lại còn những phi tử mang long chủng trong người đã bị âm thầm

hãm hại... Cô cô, xin người hãy nghĩ đi, một người như con nhập cung rồi, còn có thể sống khỏe mạnh, bình an được không?”

Ta mỉm cười rồi nói “Thấy con bình thường ít nói, không ngờ cũng suy nghĩ thấu đáo quá. Không nhập cung mà đã có thể đề tâm được những điều này, làm sao lại là một người bình thường, ngô nghê? Hơn nữa, con cũng đã gặp Hoàng thượng vài lần rồi, phẩm mạo tài năng hoàn toàn vượt trội so với những người đàn ông tầm thường, tuyệt đối không phải loại quân vương ngu muội, thiếu quyết đoán, lại càng không giống như Tiên Đế, bỏ mặc không lo đến tình trạng hỗn loạn trong hậu cung. Huống hồ, ngài ấy cũng kết giao với ta bao năm nay, nếu đã lên tiếng triệu con vào cung, làm sao lại để con phải chịu khổ? Yên tâm đi, tất cả đã có cô cô sắp xếp, tuyệt đối không để con chịu uất ức.”

Bàn tay của Tổ Tổ trắng nhợt, nắm chặt lấy vạt áo của ta rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, thút thít nói thêm “Cô cô, con không muốn nhập cung. Con vẫn đang chịu tang mẫu thân, huống hồ con không muốn gả cho người khác, con thà rằng ở giá bên cạnh chăm sóc cô cô cả cuộc đời còn hơn.”

Ta mỉm cười nói “Đứa trẻ ngốc nghếch này, chính bởi vì con không có phụ mẫu chăm sóc, lo lắng, Thái Phi mới lo lắng đến chuyện chung thân đại sự của con. Bên cạnh cô cô không thiếu người chăm sóc, con hãy nhập cung rồi giành chút thể diện nữa cho Tần gia đi. Như vậy Đại ca, Đại tẩu trên trời có linh cũng cảm thấy an ủi hơn nhiều.”

Tổ Tổ ra sức lắc đầu, tụt từ trên giường xuống, quỳ bên cạnh ta rồi khóc “Cô cô, con không muốn nhập cung, con thực sự không muốn nhập cung... Nếu cô cô nhất định muốn con vào cung, con sẽ cắt tóc đi làm ni cô.”

Ta bắt giác sầm mặt, nhắc chân đá Tổ Tổ sang một bên rồi quát “Con ăn nói kiểu gì thể hả? Con thấy Tần gia chúng ta còn chưa đủ neo đơn, thêm thảm hay sao? Con định tạo thêm vài chuyện bàn tán về Tần gia sao? Thân

là một người trong Tần gia, không nghĩ tới việc chán hưng gia tộc, chỉ biết làm Tần gia mất thể diện, con làm vậy nào phải là kẻ ngu muội? Rõ ràng là hành động của một kẻ nhu nhược. Phụ mẫu con cả đời cương liệt, anh hùng, tại sao lại sinh ra một đứa con gái không biết suy nghĩ, không lo đại cục như con chứ? Nếu không muốn nhập cung, cũng được. Thế nhưng, tướng môn có quy định của tướng môn, con đừng có đi làm ni cô làm mất thể diện của Tần gia...”

Ta đưa tay rút thanh kiếm Thừa Ảnh ra, giơ tay lên, ánh sáng sắc lạnh lóe lên, bảo kiếm rơi xuống đất, ngay trước mặt Tổ Tổ, mũi kiếm sắc nhọn không ngừng rung lắc. Ta liền quát “Con hãy dùng kiếm này, kết liễu tính mạng của bản thân cho xong, cũng coi như thừa hưởng chút khí chất hào sảng, anh hùng của con cháu tướng môn.”

Trước kia ta thường hay chinh chiến bên ngoài, không mấy khi ở nhà, tính tình cứng nhắc, đứa cháu gái này không mấy thân thiết với ta, lúc xưa có nhìn thấy ta là né gọn sang một bên. Sau đó, do bị nhốt trong ngục một thời gian dài, lại mất đi người mẫu thân thân thiết nhất, được đón về trong tình trạng nửa điên nửa dại, ta xót xa và yêu thương vô ngần, giữ lại bên cạnh, ra sức chăm sóc, nên mới dần dần thân thiết. Mỗi khi rảnh rỗi, chúng ta thường ngồi lại nói chuyện, tính ra cũng chưa hề nói nặng lời với cô bé một lần nào. Lúc này thấy ta phát nộ, Tổ Tổ quỳ sụp xuống đất, cả người run rẩy, không dám nói thêm lời nào, thậm chí còn nuốt cả tiếng khóc vào trong lòng luôn.

Thẩm Tiểu Phong thấy vậy vội vã cầm thanh kiếm lên rồi mỉm cười nói “Tướng quân, tiểu thư Tổ Tổ tuổi còn nhỏ, nhất thời nóng vội nên nói vậy chứ đâu muốn đi làm ni cô? Thứ khác không nói, thánh chỉ đã hạ xuống rồi, tiểu thư chạy đi làm ni cô, chẳng phải là khiến cho thể diện của hoàng gia cũng mất hết cả sao? Gặp phải Hoàng Đế chấp nhất, trong lúc tức giận ra lệnh chém đầu cả nhà cũng chẳng hề quá, tiểu thư Tổ Tổ làm sao lại nữ làm ra chuyện hại toàn gia tộc của mình như vậy?”

Tiểu Phong lại quay sang nói cùng Tổ Tổ “Tiểu thư, người không để tâm thứ khác thì cũng nên chú ý đến sức khỏe của tướng quân chứ. Nếu thực sự tức giận mà ảnh hưởng tới sức khỏe, Tần gia hiện nay còn có thể dựa vào ai được? Người hay là Nhị công tử?”

Ngữ khí của Thẩm Tiểu Phong cho câu hỏi sau cùng nghe mới thê lương làm sao. Tần gia đã chẳng còn ai nữa rồi. Cùng bậc với Tổ Tổ cũng chỉ còn mỗi mình cô bé mà thôi. Chỉ có mỗi khuôn mặt xinh đẹp, tinh tế như gấm sứ Giang Nam nhưng lại chỉ biết quỳ rạp dưới đất khóc lóc cầu xin người khác.

Ta thực sự vừa tức giận vừa lo lắng, vừa phẫn nộ, trong lòng cảm thấy phiền não vô cùng, đầu đau như búa bổ, cả người lắc lư rồi ngã xuống mặt giường.

Thẩm Tiểu Phong kinh hãi, vội vã đỡ ta dậy rồi thét ra ngoài “Quế cô cô, Quế cô cô.”

Vì muốn giữ lại thai nhi, mấy ngày nay ta đã không dùng thuốc an thần nữa, ngay cả thuốc nước cũng giảm hẳn lượng, số lần phát bệnh càng lúc càng nhiều, tất cả đều dựa vào cô Quế châm cứu xoa bóp để giảm nhẹ nỗi đau đớn trong người.

Ta dường như lại rơi vào không gian màu trắng chật hẹp đáng sợ trong mộng trước kia, nhưng vẫn còn có thể nghe thấy.

Rõ ràng là ta đang nói chuyện, rõ ràng là ta đang tranh đấu, rõ ràng là ta đang quỳ trên mặt đất, hét thẳng vào khuôn mặt tràn đầy phẫn nộ của phụ thân “Con yêu chàng, con đã là thê tử của chàng rồi. Con không muốn chia xa với chàng. Tần gia vẫn còn phụ thân và tiểu đệ, tha cho con đi thì đã sao chứ? Con muốn được sống bên chàng, dù có chết cũng phải chết bên chàng.”

Một thanh bảo kiếm sáng lóe vụt qua, rơi ngay trước mặt ta.

Phụ thân liền thét lớn “Vậy thì, con hãy chết đi...”

Là bóng dáng của ai đã bước lại gần? Tư Đồ Lăng hay là Tư Đồ Vĩnh?

Còn nữa, bóng dáng với y phục màu trắng càng lúc càng rõ ràng càng lúc càng xa vời kia... Mùi hương hoa mai dịu nhẹ phảng phất bên mũi, đưa tay ra nắm lại nhưng chẳng nắm được gì...

Chẳng bao lâu sau ta liền tỉnh dậy, vẫn nằm trên chiếc giường trúc, chỉ là toàn thân chẳng còn chút sức lực nào cả. Cô Quế đang rút những chiếc kim bạc cắm vào tám huyệt vị trên người ta, bộ dạng vô cùng âu sầu. Tổ Tổ lúc này không thấy đâu nữa, Tư Đồ Lăng và Thẩm Tiểu Phong đang đứng chờ bên cạnh giường trúc.

Ta liền hỏi “Tổ Tổ đâu rồi?”

Tư Đồ Lăng liền lấy tay áo thấm mồ hôi trên trán cho ta, dịu dàng lên tiếng “Ta đã cho người đưa về phòng nghỉ ngơi rồi.”

“Mau gọi mấy thị nữ thân cận chăm sóc, cẩn thận... cẩn thận không con bé thực sự tìm đến cái chết.”

“Sẽ không đâu, con bé chẳng qua được chiều chuộng quen rồi, trong lòng sợ hãi nên mới vậy, chứ làm sao mà tìm đến cái chết được?” Tư Đồ Lăng trầm tĩnh, nói thêm “Yên tâm đi, con bé cũng chịu nghe lời của ta, chốc nữa, ta sẽ đến khuyên con bé vài câu, nhất định, con bé sẽ đồng ý.”

Ta gật đầu, nắm lấy bàn tay của ngài cười nói “Đúng là vất vả cho ngài quá. Trong triều đã bao nhiêu chuyện khiến ngài vất vả rồi, lại còn phải hao tâm tổn sức vào những việc vặt vãnh đó của Tàn gia... Tất cả cũng vì ngài quá tài giỏi, cho nên việc gì cũng tới tay.”

Ngài cúi đầu, đầu mày cuối mắt chất chứa dáng vẻ dịu dàng, tình cảm, trông tốt đẹp và hiền hòa hơn mọi khi muôn phần.

Mãi lúc sau, ngài mỉm cười nói “Vãn Vãn, nếu nàng muốn, thì ta cũng có thể nói được rất nhiều lời lẽ ngọt ngào, lừa chết người không đền mạng.”

Ta nắm lấy bàn tay của ngài, dịu dàng cất tiếng “Có muốn nghe ta nói thêm hay không?”

“Muốn chứ.”

Ngài trả lời rất thật thà, đột nhiên lại hạ thấp người xuống, cũng chẳng ngại Thảm Tiểu Phong đang đứng gần đó, trao một nụ hôn nhẹ lên trán ta, rồi nắm chặt lấy bàn tay ta.

Bàn tay ta vừa lạnh lại ấm mồ hôi, chạm vào lòng bàn tay ấm nóng của ngài, thực sự như chạm vào lửa.

Sau đó, ngài quả thật đã tới thăm Tổ Tổ, đoán chắc cũng đã khuyên nhủ rất nhiều. Thế nhưng buổi tối, Tổ tổ vẫn cứ nằm mãi trong phòng không chịu ra ngoài dùng bữa, bảo người mang đồ ăn vào cũng đều bị đuổi ra cả.

Ta không yên tâm, liền dẫn theo Thảm Tiểu Phong vẫn còn lo lắng chưa chịu quay về Tàn phủ vào thăm Tổ Tổ.

Trên đường, ta liền hỏi “Tiểu Phong, bình thường ở Tàn phủ, người có nhìn thấy công tử trẻ tuổi nhà ai qua lại thân mật cùng Tổ Tổ hay không?”

Thảm Tiểu Phong hiểu ngay ẩn ý của ta, vừa cầm đèn lồng dẫn đường vừa đáp “Tiểu thư Tổ Tổ xưa nay được Đại phu nhân quản thúc nghiêm ngặt, hiếm khi bước chân ra khỏi biệt viện chứ đừng nói là Tàn phủ. Cho dù là đi đến nhà thân thích, bằng hữu, cũng phải đi cùng Đại phu nhân, hơn

nữa còn quay về trong ngày, chưa thấy tiểu thư qua lại thân mật với công tử nhà ai hết.”

Ta dẫm chân trên lá khô, kéo gọn chiếc áo khoác mỏng trên người, hít một hơi thật sâu tận hưởng không khí se lạnh đầu đông, rồi nói “Đại tẩu là quả phụ, đình viện mà hai người họ sống cũng không cho phép đàn ông thành niên ra vào. Cửa bên ngoài thì thoáng có vài thị vệ xuất hiện... hình như cũng chẳng ai có phẩm mạo tài năng xuất chúng cả?”

Thẩm Tiểu Phong liền nói “Những thị vệ bình thường, tiểu thư nào có để mắt tới? Nếu luận các Đại thần và tướng quân dưới trướng thường xuyên qua lại Tần phủ, cũng có vài người tướng mạo tài năng xuất chúng, thế nhưng tiểu thư chẳng có cơ hội gặp mặt, quen biết.”

Ta trầm ngâm không nói thêm gì.

Thẩm Tiểu Phong do dự một hồi rồi nói “Có điều, sau khi thoát khỏi nạn kiếp ngục tù, tiểu thư dường như rất thích tới phủ Định Vương. Nếu là trước kia, chắc chắn sẽ không chịu ở lại nơi khác đâu.”

Ta than dài “Ngươi đúng là thông minh đấy!”

Thẩm Tiểu Phong nhìn ta bằng ánh mắt thận trọng “Chắc là Đại tiểu thư cũng đã nhận ra rồi?”

Ta không đáp, mà lên tiếng hỏi “Nhị ca đối xử với ngươi thế nào?”

“Đương nhiên... là rất tốt.” Dưới ánh đèn rực đỏ, chiếu rọi lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, khóm má thoáng hiện màu đỏ dịu dàng mà e thẹn “Có điều, ngài ấy hình như đã cảm nhận rằng bản thân bị gài bẫy.”

Ta nghiêm mặt “Vậy thì đã sao chứ? Dù gì cũng đã làm phu thê bao lâu nay rồi, lẽ nào Nhị ca còn định đuổi ngươi đi lấy người khác sao?”

Thẩm Tiểu Phong then thùng đỏ mặt. Ta nắm lấy bàn tay nàng rồi hỏi “Vậy người có trách ta hay không?”

Thẩm Tiểu Phong đỏ mặt nhưng vẫn đáp “Ta hiểu hết tâm tư của Đại tiểu thư, tiểu thư cũng hiểu hết tâm tư của ta. Chuyện cả hai bên cùng bằng lòng, làm sao lại dám trách Đại tiểu thư chứ? Ta cũng mong có thể nhanh chóng sinh con cho ngài ấy, để ngài ấy có thể cười nhiều hơn đôi chút.”

Ta đưa mắt nhìn nàng rồi mỉm cười nói “Ừm, tin chắc rằng... chuyện đó sẽ nhanh xảy ra thôi.”

Trong lúc nói chuyện, chúng ta đã bước tới phòng nghỉ của Tổ Tổ, khi đẩy cửa bước vào, Tổ Tổ đang nằm quay lưng vào trong, nhắm nghiền hai mắt, giống như đã ngủ say.

Ta liền nhẹ nhàng đưa bàn tay đề lên mép chăn vào bên trong, kéo cao chiếc chăn, đứng bên đầu giường, nhìn vào khuôn mặt có vài phần tương đồng với ta rồi dịu dàng lên tiếng “Ta hiểu rằng con không muốn nhập cung. Phụ mẫu con đều đã qua đời, cô độc, không nơi nương tựa, nếu có khả năng, ta cũng rất muốn tìm cho con một tương công như ý? Thế nhưng, con hãy tự nhìn xem, Tần gia bây giờ còn được mấy người? Con cũng đã thấy được tình trạng của Nhị thúc lúc này rồi đấy, có thể miễn cưỡng lo liệu chuyện trong phủ đã là tốt lắm rồi. Còn ta... ta không hiểu người khác có nói với con không, bệnh của ta, cũng chẳng thể chống chọi thêm vài năm nữa.”

Tổ Tổ vẫn nhắm mắt, nhưng đôi hàng lông mi đã khẽ rung động.

Ta lại nói “Định Vương rất ưu tú, ưu tú tới mức cho dù ngài tàn nhẫn và lạnh lùng đến mấy, vẫn có nhiều người phụ nữ đắm say, mê mẩn. Thế nhưng con phải hiểu rằng tại sao trước khi Thái tử đăng cơ, ngài ấy nhất định phải lấy ta bằng được? Không sai, ngài ấy yêu ta, thế nhưng lại càng

yêu quý quân đội Tần gia. Nếu Tần gia không ai ủng hộ Hoàng thượng, không thể nào cân bằng lực lượng giữa Hoàng Đế và Định Vương, vào ngày mà ta chết đi, quân đội Tần gia đương nhiên sẽ trở thành binh mã của Định Vương. Hoàng thượng sẽ chết, những người còn lại trong Tần gia cũng sẽ mất mạng vì vô số lí do như gây ảnh hưởng tới việc Định Vương tiếp quản quyền điều phối quân đội Tần gia.”

Ta chỉ về phía Tần phủ, hạ giọng nói tiếp “Phủ đệ năm đời huy hoàng đó rồi sẽ hủy diệt trong tay chúng ta, thậm chí có khả năng sẽ giống như Minh gia, Du gia và Đoan Mộc gia vậy, gánh phải tội danh bất trung bất hiếu, đại nghịch bất đạo. Không có ai nhớ đến công lao và xương máu mà tổ tiên chúng ta đã hy sinh cho non sông, mà chỉ nhớ những tội danh bất nghĩa mà người nắm vị cố tình chụp lên đầu chúng ta. Tổ Tổ, nếu con từ bỏ, có phải cô cô cũng nên từ bỏ hay không? Ta đã chẳng còn nhiều thời gian nữa, ít phiền não, lo lắng, có lẽ sẽ được sống lâu hơn.”

Tựa vào tay của Thẩm Tiểu Phong, ta quay người bước ra ngoài.

Lúc kéo cửa ra, phía sau truyền lại tiếng khóc thút thít, sau đó là giọng nói nghẹn ngào của Tổ Tổ “Cô cô, con bằng lòng, con chấp nhận nhập cung.”

Ta nấc nghẹn đáp “Được... đúng là đứa trẻ ngoan.”

Tiến ra ngoài cửa, bước chân ta không khỏi loạng choạng, nước mắt bất giác lăn dài trên má.

Thẩm Tiểu Phong vội vã đỡ lấy ta, lau đi nước mắt rồi khẽ giọng nói “Đại tiểu thư, xin người đừng như vậy, làm sao lại có thể thê thảm như vậy được? Ta đã hỏi đạo trưởng Vệ Huyền rồi, cũng hỏi qua cô Quế, bệnh tình của Đại tiểu thư nói nghiêm trọng nhưng cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần ít lo nghĩ, suy tư, mở rộng tâm lòng, cho dù không dùng thuốc, cũng có

thể tự khỏi được. Căn bệnh của Đại tiểu thư nói cho cùng chính là tâm bệnh.”

“Đúng vậy, đó là tâm bệnh.” Ta nhếch miệng mỉm cười “Tiểu Phong, người khác nhìn thấy Tần gia chúng ta vinh hoa hiển hách, thế nhưng tại sao người Tần gia chúng ta lại chẳng có ai được sống vui vẻ, tự tại? Ngay cả con gái nhà họ Tần, từ cô cô, đến ta, đến Tố Tố, chẳng ai có được hạnh phúc của riêng mình. Có sống... cũng chỉ là một chiếc xác không hồn mà thôi.”

Ta đứng lặng trong cơn gió đêm, nhìn vào những chiếc lá rơi, bay lượn trên bầu trời, sắc thu sầu muộn, nắm chặt bàn tay, ta có thể nghe được tiếng xương kêu răng rắc, rồi nói ra nốt mấy chữ sau cùng.

“Đại tiểu thư.” Thảm Tiểu Phong lớn tiếng gọi tên, suýt nữa vút cả chiếc đèn lồng để ôm lấy ta.

Thần trí ta tỉnh táo lại, miễn cưỡng cười nói “Ta không sao. Đi thôi, đến đây lâu rồi, chắc Vương gia cũng đã đợi.”

Quả nhiên, đi không được bao xa, ta đã thấy Tư Đồ Lăng đích thân cầm theo chiếc đèn lồng đang tiến lại gần.

Ta bước tới, buộc lại dây áo khoác ngoài cho ngài rồi mỉm cười nói “Sáng sớm ngày mai ngài phải thượng triều, không phải ta đã bảo ngài đi nghỉ sớm rồi sao?”

Ngài lại giang rộng đôi tay ôm chặt lấy ta, kéo vào lòng, gần như trùm kín nửa người ta trong chiếc áo choàng của ngài, sau đó dịu dàng lên tiếng “Ta làm sao mà ngủ được? Lúc này từ xa đứng nhìn chiếc đèn lồng của hai người, ta đứng lại một lúc lâu, đoán chắc Tố Tố cứng đầu, lại khiến nàng đau lòng, nên không dám lại gần nàng. Có nhiều lời, nàng cũng không chịu

nói cùng ta, nhưng ít nhất cũng phải nói với Tiểu Phong chứ đừng để trong lòng, để cho bản thân phải sầu muộn, đau khổ.”

Ta ôm lấy bàn tay của ngài, khẽ cười đáp “Đã quen biết hai mươi năm rồi, ta đang nghĩ cái gì, ngài lại còn không biết hay sao? Chỉ cần ngài biết rằng mấy năm còn lại trong cuộc đời mình, ta đều dành cho ngài cả, thế là đủ rồi.”

Ngài im lặng, sau đó ôm lấy ta tiến lên phía trước. Chân trời có vầng trăng vừa lớn vừa tròn nhưng lại đỏ rực như màu máu, chẳng thể nào chiếu sáng đêm khuya đầu đông được.

Khoảng một, hai tháng nữa, không biết Lạp Mai ở Ly Sơn đã nở hoa chưa? Ánh trăng nơi đó dường như sáng trong, tinh khiết hơn ngay cả khi mùa đông lạnh giá.

Trước đây cùng ngắm trăng thưởng hoa

Chớp mắt đã chân trời góc bể.

Tình này nếu được dài mãi mãi

Chỉ hận rằng năm đó gặp nhau

Hồn tan mộng tỉnh, mình kinh hãi.

Ngày hôm sau, nhân lúc Tư Đồ Lăng thượng triều, ta viết một bức thư bảo Thẩm Tiểu Phong đích thân đem sang cho Thuần Vu Vọng.

Chỉ mong sau khi đón Thường Hy rồi nhanh chóng rời khỏi Đại Nhuế, ai ngờ, Tư Đồ Lăng lại quyết không cho họ như ý. Hiện nay cho dù tuyển chọn con gái của tông thân khác thay thế, trong cung liên tục xảy ra biến cố, đoán chắc nhất thời vẫn chưa thể quyết định việc này cho xong. Ngài hoàn

toàn có thể lên đường quay về Nam Lương trước, sau này lại phái người khác tới nghênh đón công chúa Đại Nhuế là được. Thế nhưng ta âm thầm cho người nghe ngóng động tĩnh tại dịch quán, ngài dường như hoàn toàn không hề có ý định rời đi.

Ngài và Tương Tư ngày nào còn ở lại Đại Nhuế, trái tim ta chẳng thể nào an tâm được.

Cho dù sau lần từ biệt tại cung Dao Hoa, ngài không hề chủ động liên lạc với ta, cũng không hề có hành động nào khiến ta bất an, thế nhưng ta vẫn chẳng thể nào yên tâm được. Ngài cứ ở Đại Nhuế này lâu như vậy, thực sự khiến ta thấp thỏm lo lắng, nên đành phải viết thư khuyên ngài nhanh chóng rời khỏi.

Còn chưa tới buổi trưa, Thẩm Tiểu Phong đã quay lại, nhưng hai tay trống không, không ngờ ngài chẳng hề đáp lại một lời nào hết.

Thẩm Tiểu Phong nói “Ngài đang đưa tiểu thư Tương Tư ra hồ nước cho cá ăn, tiểu thư Tương Tư vừa thấy ta đã vui mừng vô cùng, nhưng lại sà vào vòng tay của phụ vương cô bé, chu miệng lên không nói lời nào.”

Tương Tư thấy Thẩm Tiểu Phong đã tỏ ra vui mừng, phải chăng đoán rằng ta cũng sẽ tới đó, đến khi nhìn ra chẳng thấy ta đâu, đương nhiên là cảm thấy uất ức, sà vào vòng tay của phụ vương để tìm kiếm sự an ủi.

Ta tưởng tượng bộ dạng bé xinh vui vẻ và đau buồn của Tương Tư, bất giác mỉm cười cay đắng “Còn Thuần Vu Vọng thì sao? Ngài ấy có đọc thư không? Sau đó, ngài ấy nói những gì?”

“Chân Vương lập tức mở thư ra xem, sau đó... sau đó... liền xé bức thư ra thành nhiều mảnh, vứt vào trong hồ, sau đó nói với ta rằng đã biết rồi.”

Ta lặng người đi rồi hỏi “Còn sau đó thì sao?”

“Sau đó thì ngài ấy nói, tiễn khách. Ta... ta chẳng thể đứng lại đó thêm nữa, đành quay về.” Thâm Tiểu Phong chán nản lên tiếng “Đại tiểu thư, trong bức thư đó rốt cuộc người đã viết những gì? Ngài ấy đọc xong... không vui chút nào.”

Ta than nhẹ rồi nói “Còn có thể viết được gì nữa? Ta chẳng qua chỉ nói với ngài rằng, hiện nay ta đã có tướng công, khuyên ngài hãy suy nghĩ cho bản thân và Tương Tư, mau chóng rời khỏi vùng đất đầy rẫy thị phi này.”

“Chẳng trách là vậy.”

“Chẳng trách cái gì chứ?”

Thâm Tiểu Phong nhìn ta một hồi rồi mới nói “Lúc ta đi ra phía ngoài, ngài ôm lấy Tương Tư đứng bên hồ, bật cười lớn tiếng rồi nói với Tương Tư ‘Tương Tư, mẫu thân của con định đuổi chúng ta đi, đuổi về một nơi xa xôi. Tương Tư, con nói xem, chúng ta có nên đi hay không?’”

Ta chẳng thể nói thêm lời nào, lặng người nhìn Thâm Tiểu Phong, thực sự không thể tưởng tượng ra được người đàn ông nhìn bề ngoài thanh nhã, dịu dàng mà tâm tư sâu sắc, mưu cao chí lớn đó đã nói ra câu đó với nét mặt thế nào, nụ cười trên khuôn mặt ngài ra sao. Mãi lâu sau, ta mới hỏi thêm “Vậy còn Tương Tư thì sao? Tương Tư có nói gì không?”

Thâm Tiểu Phong liền đáp “Tương Tư cũng chẳng nói thêm gì, cứ lặng người nhìn Chấn Vương?”

“Nhìn ngài ấy như thế nào?”

“Chính là... giống như người lúc nãy nhìn ta vậy, lặng người đi mà nhìn. Giống như nhìn ta mà lại giống như không nhìn, dường như không khóc nhưng rõ ràng trông rất đau lòng, xót xa, tới mức chẳng khóc được thành

tiếng...” Thảm Tiểu Phong nhìn ta, đột nhiên cả người run lên, miễn cưỡng mỉm cười nói “Đại tiểu thư, người... liệu sau này có thể đừng nhìn ta như vậy được không?”

Ta vội vã quay đầu đi, rồi nói “Cũng... cũng chẳng có gì hết, chỉ là hôm nay trời lạnh quá. Mau bê ly trà nóng lên cho ta.”

Thảm Tiểu Phong vội vã nhận lệnh, bước được vài bước, lại quay đầu nhìn ta khẽ nói “Ban đầu còn không nhận ra, bây giờ mới phát hiện, tiểu thư Tương Tư trông rất giống với Đại tiểu thư, rất giống, rất giống... đặc biệt là tính cách...”

Nói xong, nàng lại hối hận không nên nhiều chuyện, than dài một tiếng, quay người bước ra ngoài sai người đi lấy trà.

Ta mong có thể dùng đứa trẻ trong bụng để khiến Tư Đồ Lăng tạm thời an bình bất động, đợi sau khi Tổ Tổ nhập cung, Tư Đồ Vĩnh cũng an tâm hơn. Nếu tất cả thuận lợi, triều đình Đại Nhuế trong vòng mấy năm tới chắc sẽ được bình ổn như ta mong đợi, Hoàng Đế Đại Nhuế cùng Định Vương đều bình an vô sự.

Thế nhưng chính vào lúc Tần Phủ hân hoan chuẩn bị cho Tổ Tổ nhập cung, trong cung lại xảy ra chuyện.

Lúc tin tức truyền tới, ta và Tư Đồ Lăng đang ở trong phòng đánh cờ. Ta đã khoác một tấm áo choàng lông vũ dày dặn, Tư Đồ Lăng vẫn chỉ mặc y phục bình thường, nghe ta dặn dò, mới để cho thị nữ khoác lên tấm áo choàng màu trắng bước ra ngoài.

Y phục sáng màu đứng dưới ánh mặt trời khiến cho khuôn mặt ngài trở nên dịu dàng, thần sắc lúc trầm tư suy nghĩ trông cũng bớt lạnh lùng hơn, không còn đáng sợ, khiến người ta không dám lại gần như mọi khi nữa.

Giống như một thanh bảo kiếm tuyệt thế được cẩn thận giấu trong vỏ nhiều năm, cầm trong bàn tay cũng cảm thấy an tâm, chỉ sợ một ngày nào đó, lưỡi kiếm sắc nhọn sẽ làm tổn thương ngay chính bản thân mình.

Ta mỉm cười lên tiếng “Lăng, lúc đánh cò trông ngài anh tuấn, hào sảng, mang theo một khí chất hoàn toàn khác biệt.”

Ngài từ từ đặt một quân cò đen xuống, khóe miệng nhếch lên, để lộ ra nụ cười ảm áp như ánh nắng, từ từ lên tiếng “Nàng đã dần dần biết cách dỗ dành ta rồi đó. Nghe mà cảm thấy sung sướng lắm.”

“Ta dỗ dành ngài lúc nào chứ?” Ta đưa tay vuốt nhẹ qua đôi lông mày đen rậm của ngài “Ngài biết rõ ta không biết đánh cò, nếu không muốn ta thua quá thê thảm, lại không muốn để ta thắng được, từng nước cò không biết đã phải suy nghĩ thế nào cho vừa phải, mệt mỏi chết đi được? Thế mà ngài lại có thể nhẹ nhàng như không, tự tại thản nhiên, thực sự khiến ta khâm phục vô cùng.”

Ngài lại càng mỉm cười tươi tắn, đôi lông mày dưới ngón tay ta đã giãn hẳn ra, rồi khẽ nhướn lên. Đang định thu tay, ngài liền nắm lấy bàn tay ta mỉm cười nói “Vậy thì nàng cứ từ từ mà nhìn xem, tướng công của nàng sẽ không để nàng phải thất vọng.”

Vừa nói hết lời, bên ngoài liền có người vội vã xông vào, thì thầm bên tai Cận Đại Hữu một câu, thần sắc Cận Đại Hữu căng thẳng, tiến lại gần, khẽ tiếng bẩm báo “Vương gia, Vương phi, trong cung truyền tin ra ngoài, Hoàng hậu Đoan Mộc... bạo bệnh qua đời.”

Ta bất giác thất sắc, quân cò trắng trong tay lăn xuống đất bộp một tiếng, lại cuộn tròn lăn xuống nước, rồi lặn xuống đáy hồ. Theo ý thức, ta đưa mắt nhìn sang Tư Đồ Lăng.

“Không phải ta.”

Tư Đồ Lăng bình tĩnh lên tiếng, sắc mặt sầm hắt lại, từ từ buông bàn tay ta ra, ánh mắt trông rất lạ thường. Ngài nhận ra được sự nghi ngờ của ta, cũng đoán ra rằng ta sẽ nghi ngờ. Thậm chí không cần ta phải lên tiếng gặng hỏi.

Bầu không khí hòa nhã, tình cảm trước đó giờ đã trầm hẳn xuống. Ngài quay sang nhìn ta, đột nhiên đứng dậy, đưa tay ra ngoài lan can, thả quân cờ đen trong tay đang định đánh xuống về đúng hướng mà quân cờ trắng của ta bị rơi khi nãy.

Tiếng rơi rất khẽ, quân cờ đen nhanh chóng mà quyết đoán, phát sáng dưới ánh mặt trời, rơi nhanh về phía quân cờ trắng kia.

Ngài nói “Một người thực sự quá đơn côi. Cho dù là lên thiên đường hay xuống địa ngục.”

Chẳng có ai tin rằng, Hoàng hậu Đoan Mộc bạo bệnh mà chết, cho dù tất cả các thái y đều nhất tề đưa ra nhận định đó.

Ta không tiện tới hiện trường xem xét, liền ở lại vương phủ, nhân lúc trong lòng đang hỗn loạn, sai đạo trưởng Vệ Huyền cùng cô Quế cầm theo thư tay của ta tiến cung, điều tra căn kẽ nguyên nhân cái chết của Hoàng hậu Đoan Mộc.

Lúc quay về, sắc mặt của cả hai người đều vô cùng kì lạ.

Ta liền hỏi “Tại sao Hoàng hậu Đoan Mộc lại chết? Do trúng độc?”

Đây chính là cách giết người có khả năng lớn nhất cũng dễ dàng che giấu nhất. Đạo trưởng Vệ Huyền cùng cô Quế quay sang nhìn nhau, mỉm cười khổ sở.

Đạo trưởng Vệ Huyền lên tiếng “Vương phi, bản đạo bất tài, nhìn bộ dạng của Hoàng hậu, đích thực giống như... bạo bệnh mà chết.”

Ta lại nhìn về phía cô Quế.

Cô Quế cúi đầu nói “Đúng vậy, Hoàng hậu không hề có bất cứ triệu chứng trúng độc nào, cũng chẳng hề có vết thương. Nghe nói tối qua, người đi ngủ từ sớm. Nửa năm nay người thường ngủ không ngon, bình thường cũng chẳng có việc gì, thi thoảng sẽ ngủ tới tận giờ Tị, đám thị nữ thấy giờ Tị vẫn chưa thấy người tỉnh dậy, mới vào trong xem thì người tắt thở nằm trên giường, thi thể cũng đã lạnh như băng. Đoán chắc, nửa đêm bệnh tim đột phát quá dữ dội, cho nên nhanh chóng chết đi.”

Không ngờ người của Tư Đồ Lăng và Tư Đồ Vĩnh đều đồng nhất ý kiến trong sự việc này, tuy rằng nghi ngờ, nhưng ta cũng đành xua tay cho họ lui xuống.

Ban đêm khi uống thuốc an thần do cô Quế mang tới, đoán chắc Tư Đồ Lăng chưa thể quay về ngay được, đang lúc định đi ngủ, ta liền thấy cô Quế nhìn vào bát thuốc trống không, cau chặt đôi mày, trầm tư suy nghĩ.

“Có chuyện gì thế?”

“Cũng chẳng có gì hết.” Cô Quế suy ngẫm một hồi, lại nói “Chỉ là cảm thấy mùi hương trong tâm cung của Hoàng hậu, đã ngửi thấy ở đâu đó rồi.”

“Mùi hương? Lễ nào đó là loại hương vị gì đó ít khi được sử dụng? Tiên Đế cực kì sủng ái bà ta, hoặc có lẽ là tiểu quốc phiên bang tiến cống loại hương đặc biệt nào đó cũng nên.”

Cô Quế lắc đầu nói “Không phải, thứ hương vị này chỉ có trong phòng ngủ của Hoàng hậu, đồng thời càng đến bên cạnh giường lại càng nồng hơn.

Mùi hương này ta nhất định đã từng ngửi rồi, nhưng có lẽ là ngửi vào nhiều năm trước đây.”

Những người hành y bọn họ thường có khả năng phân biệt mùi vị của các loại thuốc, cho nên cũng mẫn cảm hơn với mùi hương. Cô Quế được Tư Đồ Vĩnh nghĩ trăm phương ngàn kế mới tìm được để trị bệnh cho ta, y thuật không hề kém đạo trưởng Vệ Huyền, mùi hương có thể khiến cô Quế ngửi bao năm rồi mà vẫn còn nhớ rõ, nhất định là không đơn giản. Ta liền nói thêm “Vậy cô cô hãy suy nghĩ thật kĩ, nếu nhớ ra điều gì, lập tức nói cho ta biết.”

Cô Quế liền nhận lệnh, quay người bước ra ngoài.

Tư Đồ Lăng đến tận canh ba nửa đêm mới quay về, lúc nửa tỉnh nửa mê ta cảm nhận được ngài nằm xuống giường, mơ màng lên tiếng “Ngài đã điều tra được gì chưa?”

“Vẫn chưa.”

Ngài ôm lấy ta, lớp áo mỏng mang theo chút lạnh giá của không khí ban đêm, thế nhưng nhanh chóng bị thay thế bởi nhiệt lượng ấm nóng truyền tới từ cơ thể rắn chắc, khỏe mạnh của ngài. Ngài đưa bàn tay lên, thận trọng sờ vào bụng ta, bàn tay ấm áp, truyền sang sức mạnh rất lớn, nhưng cũng cố gắng dịu dàng, nhẹ nhàng nhất có thể.

Ta cảm nhận được sự trân trọng của ngài, liền quay lại phía sau, ngược đầu lên, tựa vào lồng ngực ngài.

Tư Đồ Lăng lướt cầm dưới qua tóc ta, thì thầm “Vẫn Vẫn, đừng suy nghĩ quá nhiều, tất cả đã có ta rồi.”

“Ừm.”

Ta mỉm cười trong mơ màng, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi. Đừng suy nghĩ quá nhiều? Vậy thì nhất định đã xảy ra chuyện gì đó sẽ khiến ta phải lo lắng rồi?

Ngài chỉ ngủ tầm hơn một canh giờ, bên ngoài đã có người gọi ngài thức dậy, đoán chắc lại là việc nhập cung. Ngài rất dễ tỉnh, lập tức ho một tiếng, ra hiệu bên ngoài thôi gọi, rồi nhẹ nhàng ngồi dậy, đắp lại chăn cho ta, sau đó xuống khỏi giường.

Thực ra ta không hề ngủ, cũng ngồi dậy nói “Bây giờ bên ngoài lạnh lắm, ngài hãy khoác tấm áo lông vào.”

Ngài đáp lại một tiếng, vừa buộc thắt lưng lại vừa dặn dò “Nàng tiếp tục ngủ đi, cẩn thận không bị lạnh.”

Ta mỉm cười “Gần đây, ta uống thuốc còn nhiều hơn ăn cơm, may mà đứa trẻ này ngoan quá, hoàn toàn không bị ốm nghén, nếu không chắc là chết mất thôi.”

Ngài trợn trừng mắt, đưa lời cảnh báo “Chết cái gì mà chết, vừa sáng ngày ra nàng đã ăn nói linh tinh rồi.”

Trước đây, ta chưa từng thấy ngài cấm kị những lời này. Có điều ta không tranh cãi với ngài, nằm vào trong chăn, ngáp dài một tiếng “Ăn chút đồ rồi hãy đi. Biết hôm nay ngài phải thức dậy sớm, ta đã sai bọn họ hầm canh gà rồi, đoán chắc lúc này đã xong.”

Phía sau không có chút động tĩnh gì. Đang lúc cảm thấy kì lạ sao lại không nghe thấy chút động tĩnh gì, mở mắt ra nhìn, ta đã bắt gặp ngay khuôn mặt Tư Đồ Lăng đang ghé sát mình.

Có lẽ vừa mới ra khỏi lớp chăn ấm áp, đôi má ngài ửng hồng, ấm áp, không còn nhìn thấy vẻ lạnh lùng như mọi khi nữa. Đôi mắt trong sáng

cùng ánh mắt đằm đằm ánh lên khuôn mặt thoáng kinh ngạc của ta.

Mở miệng định nói, đầu ngài hạ xuống, thom nhẹ lên môi ta. Mái tóc đen còn chưa kịp chải gọn đã buông xõa lên cổ ta, mềm mại, mượt mà như thể... sắc mặt của ngài lúc này. Ta nắm lấy bờ vai ngài, định đẩy ngài ra, nhưng lại cảm thấy được bờ vai với những thớ thịt rắn chắc như đá, làm sao mà đẩy ra nổi? Ta liền quay mặt đi, bật cười thành tiếng “Mới sáng ngày ra, ngài vẫn còn chưa rửa mặt đấy.”

Ngài lại hôn nhẹ lên khóm má ta, đuôi mắt toát ra ý cười “Nha đầu thôi, còn dám chê bai ta sao?”

Ta tiếp tục nắm lấy bờ vai của ngài, mỉm cười đáp “Ta cứ chê bai ngài đấy, thì đã sao chứ?”

Ngài ngồi bên giường, buông lỏng cánh tay, để ta có thể nắm chặt hơn rồi xoa nhẹ lên tóc ta mà nói “Ta còn có thể làm sao chứ? Từ nhỏ đã bị nàng ăn hiếp cho tới khi trưởng thành... chỉ e là sẽ còn bị ức hiếp cho tới khi về già nữa.”

Ta mỉm cười, lại bóp thêm vài lần nữa, sau đó đưa tay xuống, đặt lên miệng, ngáp dài vài cái, quay đầu sang một bên nhắm mắt lại.

Ngài lặng lẽ ngồi bên giường một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng nhét bàn tay ta vào trong chăn, thổi tắt ngọn nến, khẽ khàng bước ra ngoài.

Nghe thấy tiếng cửa đóng, ta liền quay mặt qua. Bên ngoài có mấy viên tùy tùng xách đèn chờ đợi, dẫn đường cho ngài đi về phía trước, thân hình cao to in bóng trên cửa sổ, càng lúc càng dài, sau đó từ từ xa dần rồi biến mất.

Nụ cười bên môi ta đã cứng đờ, khuôn mặt vẫn còn đọng lại chút hơi ấm của ngài. Ta sờ vào chỗ ngài đã hôn lên, lặng người nhìn vào bóng đêm một

lúc, sau đó trùm chần quá đầu.

Thực ra, như vậy cũng quá được rồi. Ngài đối xử với ta cực tốt, còn ta đối với ngài có tình cảm thời thơ ấu, chỉ cần có thể khiến ngài an lòng, cứ tiếp tục sống bình lặng, cũng chẳng có gì không được.

Một tướng công cao sang, vinh hoa phú quý, công danh lợi lộc, ôn hòa tận tâm, cuộc sống bình an tiền hô hậu ủng, mọi người có lẽ mong đợi cả đời chưa chắc đã đạt được, vậy mà giờ đây, thứ gì ta cũng có trong tay. Ta nên biết thỏa mãn. Thế nhưng tại sao trái tim này vẫn trống trải, trống trải tới mức như thể bị ai đó khoét đi một lỗ lớn. Đau đớn vô cùng, nhưng lại không dám nói cho ai biết.

Mất ngủ cả đêm, nhưng ta lại chẳng dám lật người trần trọc trên giường. Nỗi nhớ thấu xương, nhưng ta lại chẳng dám tưởng tượng đến khuôn mặt hoặc vui hoặc buồn hoặc nhìn ta đầy đau đớn của hai phụ tử đó. Ta nằm trong chăn bình thản như không bật cười thành tiếng, từ từ để cho tấm chăn khô ráo kia thấm đi đôi mắt ướt nhòa của mình.

Hận thấu xương, ai bỏ mặc gió sương giăng

Không biết ta đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, sau đó lại bị đánh thức bởi tiếng gõ liên hồi, nhìn sắc trời bên ngoài ta ngạc nhiên vô cùng.

Viên thị nữ này vội vã lại gần lên tiếng “Hoàng thượng truyền chỉ, tuyên Chiếu Hào lập tức tiến cung.”

Ta không khỏi kinh ngạc. Tư Đồ Vĩnh đương nhiên biết ta đang mang thai, cũng biết rằng với thể chất của ta muốn giữ được thai nhi khó khăn đến mức nào, còn Tư Đồ Lăng lại cần đứa con này đến mấy. Nếu không phải là chuyện vô cùng cấp bách, ngài không thể nào tuyên triệu ta vào cung gấp gáp như vậy.

Thay y phục sáng màu, ta vội vã vào cung, mặt trời vừa mới nhô lên vùng trời phía Đông, hiện ra màu đỏ máu ghê rợn, chiếu rọi lên những miếng ngói lưu ly sáng lóa, lại càng giống như máu tươi loang lổ khắp chốn. Không khí sáng sớm vẫn còn khá lạnh, hít thở vào trong lồng ngực cũng cảm thấy huyết dịch trong người đang dần đóng băng lại.

Gần đây, ta chỉ ở trong phủ Định Vương hoặc Tàn phủ, xung quanh căn phòng đều cấm được sáng, để cho không khí ấm áp, vào lúc mặt trời chiếu sáng mới ra ngoài đi lại, nên không hề cảm nhận được không khí giá lạnh thế này. Hoặc có lẽ, nơi lạnh giá nhất dưới trời đất này chính là cửu trùng Đế cung cao cao tại thượng, sâu không thể lường này.

Nơi cao thường lạnh giá. Huống hồ trong đó lại ẩn chứa những bí mật bản thủ nhất, đáng sợ nhất, không thể cho người khác biết được, chẳng

trách mà hàng ngày ta không hề bị ồm nghén, vừa mới nhập cung đã cảm thấy lồng ngực đau nhức, buồn nôn vô cùng.

Thai nhi còn chưa tới thể gian này đương nhiên là thuần khiết nhất, bọn chúng có những cảm nhận mẫn cảm nhất, trong sáng nhất về thế giới này, chẳng thể nào chịu đựng nổi thứ không khí bẩn thỉu và tanh máu thể này.

Bước chân vào điện Vũ Anh, cả người ta bất giác run lên. Tư Đồ Vĩnh mặc trên người y phục màu tím ngời trên bảo tọa trước mặt, phía dưới là mười mấy trọng thần trong triều đình đang quỳ dưới mặt đất. Và người quỳ ngay phía trước chính là Tư Đồ Lăng. Ta không nhìn ngang ngó dọc, từ từ đi xuyên qua dòng người, tiến lên trước hành lễ.

Sắc mặt Tư Đồ Vĩnh vô cùng tiêu tụy, thế nhưng ánh mắt lại sắc nhọn lạ thường, đặc biệt là khi nhìn đến chỗ ta hoặc là Tư Đồ Lăng, sắc nhọn như mũi đao mũi kiếm vậy.

Ta đợi một lúc lâu, mới nghe thấy ngài nói “Tần Văn, bình thân.”

Ta lặng người, lập tức tạ ân, còn chưa kịp đứng dậy, Tư Đồ Vĩnh đã đứng dậy khỏi bảo tọa, nhanh chóng bước tới chỗ ta như một luồng gió.

Ngài bước đến bên cạnh ta rồi lạnh lùng nói “Chiếu Hầu mau đi theo trăm. Những khanh gia khác, lui cả xuống đi.”

Lúc ta đứng dậy, những thần tử khác đều run rẩy tạ ân, chỉ có mình Tư Đồ Lăng vẫn đang cúi đầu, mím chặt đôi môi không nói lời nào. Hai tay ngài nắm chặt lại, ấn mạnh lên nền đá sáng lóa có thể in bóng người, đến mức gân xanh nổi loạn.

Ta đoán chắc, lúc này Tư Đồ Vĩnh đã làm ngài khó xử ngay trước mặt đám đông thần tử, thậm chí còn trách móc ngài. Trước mặt đám trọng thần,

Tur Đồ Lăng quyền thế dù lớn đến mức nào cũng không thể gạt bỏ lễ quân thần sang một bên.

Quỳ gối xưng thần trước một tiểu sư đệ năm xưa đã khiến ngài uất ức, nhẫn nhịn lắm rồi, nếu lại còn quất mắng ngài ngay trước mặt các thần tử khác, ta không hiểu được trong lòng Tur Đồ Lăng cảm thấy xấu hổ, tức giận đến mức nào.

Ta đã nhiều lần nói với Tur Đồ Vĩnh đừng có xưng đột trực diện cùng Tur Đồ Lăng, đừng có hành động nóng vội, vậy mà ngài vẫn bỏ ngoài tai sao?

Cái chết của Hoàng hậu Doan Mộc đương nhiên không hề đơn giản như công bố với bên ngoài. Ngài tức giận hay căm hận cũng đều là điều lường trước được. Thế nhưng nếu Tur Đồ Lăng đã nói trắng với ta rằng chuyện này không do ngài làm, thì nhất định không phải ngài làm. Tại sao Tur Đồ Vĩnh chưa điều tra rành rọt đã nổi trận lôi đình trước mặt đám đông như vậy?

Tur Đồ Vĩnh đang trong cơn giận, cả đường bước đi rất nhanh, ta bước sát theo sau, đám thái giám cung nữ đều giữ một khoảng cách khá xa, thần sắc ai nấy đều cực kỳ thấp thòm.

Ta nhìn phương hướng phía trước, thì ra đang đi về phía cung Ngọc Túy, nên tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Đợi đến khi định đuổi lại gần hỏi cho thật kỹ, nhưng chân bước đi chẳng được nhanh nhẹn như ngài. Lúc bước đi nhanh, thân hình rõ ràng đã nghiêng ngả đi nhiều, ta không muốn để người khác cười nhạo, đành phải giảm tốc độ.

Tur Đồ Vĩnh rẽ vào hành lang hướng tới cửa điện, thấy ta không theo kịp, lúc này mới dừng bước, quay đầu lại nhìn ta, con phần nộ trong đôi mắt cũng giảm đi phần nào, dần dần chuyển sang bi thương, sầu thảm.

Thấy ta chập choạng bước lên bậc thềm, ngài liền đưa tay ra định đỡ lấy, rồi lại cau mày, lặng lẽ chấp tay sau lưng, nhìn ta bước vào trong điện mới

nói “Đã tịnh dưỡng bao ngày nay rồi, tại sao chân nàng vẫn chưa khỏi lại?”

Ta lau mồ hôi trên trán, mỉm cười rồi đáp “Hoàng thượng, đã chẳng thể nào khỏi được nữa rồi.”

Ngài muốn đợi ta, cho nên cũng giảm tốc độ, từ từ tiến lên phía trước, rồi khẽ than dài “Xem ra, muốn được giống như trước kia, nhìn tiểu sư tỷ của ta hân hoan, nhí nhảnh chạy khắp rừng núi Tử Nha là điều không thể nữa rồi.”

Ta cay đắng lên tiếng “Đúng là không thể nào nữa. Từ lâu ta đã chẳng dám mơ ước quá nhiều, chỉ mong rằng ba người chúng ta có thể hòa thuận, yêu thương nhau như hồi còn ở trên núi Tử Nha. Ít nhất cũng có thể bình an vô sự, vậy là ta đã mãn nguyện lắm rồi.”

Sắc mặt của ngài có phần thảng thốt, thế nhưng ánh mắt lại chứa đầy sự chế giễu “Trong lòng nàng phải chẳng đang cười nhạo ta? Đã làm Hoàng Đế bao lâu, vậy mà ngài vẫn không thể nín nhịn, không ngờ lại xung đột trực diện với Tư Đồ Lăng ngay trước mặt các Đại thần khác... Trước kia hoàn toàn nắm chắc được đại quyền triều chính, hành động này quả thực là hồ đồ, ngu ngốc.”

Ta than dài “Thì ra Hoàng thượng cũng hiểu rõ điều này.”

“Đúng vậy, ta hiểu cả. Thế nhưng trong lòng lại hiểu với hành động thực tế là hoàn toàn khác nhau.” Tư Đồ Vĩnh liếc mắt nhìn ta “Hoa Hy đã giận ta cả một đêm trời, ta không thể nào khuyên nổi, còn mắng nàng ấy vài câu. Nàng ấy nhất thời nóng nổi, đâm đầu vào tường...”

Ta kinh hãi lắng nghe.

Nghĩ tới một người phụ nữ tính tình xưa nay dịu dàng, hiền hậu đến khi gặp chuyện bất ngờ cuối cùng vẫn có chút tính cách điên cuồng của mẫu

thân, ta liền lạnh lùng bật cười “Đâm đầu vào tường thì mặc thôi. Thê hiền vượng phu, thê ngu hại người. Không biết trọng đại cục như vậy, nói cho cùng cũng chỉ là loại người ngu xuẩn, chết rồi chẳng đáng tiếc.”

“Văn Văn, đó là người thê tử kết tóc se duyên của ta.”

Tư Đồ Vĩnh dường như vô cùng tức giận trước lời nói của ta, nhìn ta bằng ánh mắt phẫn nộ, hai tay chấp sau lưng không ngừng run rẩy. Ngài dừng lại đôi chút sau đó lại tiếp tục nói “Nàng và Thuần Vu Vọng chẳng qua chỉ làm phu thê ba năm, vậy mà đã ân ái, khó xa khó lìa... huống hồ là ta đã ở với nàng ấy gần năm năm rồi. Nàng ấy cũng đâu phải loại phụ nữ thiếu đức? Mặc cho ta đối xử với nàng lạnh nhạt thế nào, lại giấu giếm làm biết bao chuyện hoang đường, vô lí, nàng vẫn luôn đứng bên cạnh ta, không chịu xa lìa. Còn ta... không những chẳng thể nào cho nàng danh phận đáng được hưởng, thậm chí còn chẳng thể bảo vệ được mẫu thân của nàng.”

Ta tức giận lên tiếng “Ngài oán trách ta đã ngăn cản ngài sắc phong Đoan Mộc Hoa Hy làm Hoàng hậu?”

“Việc này ta có thể nhẫn nhịn, nàng ấy cũng đã chấp nhận rồi.” Sắc mặt của Tư Đồ Vĩnh vô cùng khó coi “Thế nhưng ta đã nhiều lần cầu xin nàng, ít nhiều gì cũng hãy nể mặt ta, đừng có gây khó dễ với mẫu tử họ nữa.”

Ta nhanh chóng hiểu ra ẩn ý của ngài, bất giác sầm mặt “Hoàng thượng nghi ngờ chính ta đã giết chết Hoàng hậu Đoan Mộc?”

Khi nói câu này, ta đã bước tới trước cửa cung Ngọc Túy.

“Lẽ nào không phải?” Tư Đồ Vĩnh đưa mắt nhìn ta rồi nói thêm “Người ngoài không biết, nhưng ta thì hiểu rất rõ, Hoàng hậu Đoan Mộc đã trúng phải loại độc chương đến từ núi Yên Nhiên. Năm đó ta và nàng đã cùng chinh chiến trong quân, từng tận mắt thấy Tàn lão tướng quân nghĩ cách dẫn độc chương này tới, đám binh mã Nhu Nhiên truy kích tới nơi đã chết

đi quá nửa, tất cả đều có sắc mặt tím xanh, chết vì tức thở... Ngày hôm qua ta vừa vào tẩm cung, đã ngửi thấy mùi hương còn sót lại của thứ độc chương đó, liền đoán ngay được nguyên nhân cái chết của Hoàng hậu Đoan Mộc.”

Ta bắt giác chết lặng người đi. Bản thân ta đương nhiên biết về loại độc chương ấy. Đó chính là một trong những loại chương khí tự nhiên có thể lợi dụng giết địch mà phụ thân đã từng dạy ta. Tuy rằng nơi có độc chương không nhiều, thế nhưng nếu nắm chắc được thời cơ và hướng gió thì nhất định có thể biến thành thứ vũ khí sắc bén để giết người. Phụ thân thậm chí còn từng sai đại phu trong quân nghĩ cách đi thu những độc chương đó, trong phạm vi nhỏ hẹp có thể làm thứ vũ khí vô hình đoạt đi mạng người mà không cần tốn nhiều công sức.

Cuối cùng ta đã hiểu tại sao ngay cả những cao thủ y thuật như đạo trưởng Vệ Huyền và cô Quế đều phán rằng Hoàng hậu Đoan Mộc chết vì bệnh tim. Nếu không biết thứ độc chương này, đương nhiên sẽ cho rằng Hoàng hậu Đoan Mộc chết vì bệnh tim tái phát, nếu đã biết rồi, vậy thì nhất định sẽ cho rằng thứ độc chương này có liên quan tới Tần gia. Bọn họ không muốn ta tốn công lo lắng, đương nhiên cũng nói thành như vậy.

Tư Đồ Vĩnh đã bước vào cung Ngọc Túy, than dài không ngừng. Tiếng than nặng nề chẳng khác nào một hòn đá liên tục đập mạnh vào trái tim ta.

Ta vội vã tiến lên phía trước “Cho dù Hoàng hậu Đoan Mộc chết vì độc chương cũng chẳng thể nói rõ được điều gì. Trong quân đội cũng có rất nhiều người biết về thứ độc chương này, hơn nữa, là người bản địa nơi đó, cũng hiểu biết ít nhiều về nó, tại sao Hoàng thượng nhất quyết cho rằng việc này là do ta làm? Huống hồ Tổ Tổ sắp sửa nhập cung, ta sao có thể để xảy ra chuyện gì vào lúc này chứ?”

Ngài nghe vậy liền mỉm cười “Tổ Tổ tính cách lương thiện, dịu dàng, trong cung có kẻ địch lợi hại như Hoàng hậu Đoan Mộc, chỉ e là nàng

chẳng thể an tâm được thôi.”

Ngài lại nhìn vào bụng ta, mỉm cười tự giễu “Huống hồ... nàng hiện nay còn bằng lòng cho Tổ Tổ nhập cung hay không? Có lẽ, nàng đã thay đổi tâm ý rồi, lại còn mong ta có thể cút ra khỏi hoàng cung này nữa?”

Một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo bụi cát và lá rơi, phả thẳng vào mặt, lạnh tới thấu xương, đau đến quặn ruột. Ta nhìn ngài biến mất trong cửa điện, cả người lạnh giá, không ngờ đứng lặng mãi chẳng thể nào nhấc chân lên nổi. Ngài đang hoài nghi ta.

Hàng ngày ta đều ở cạnh bên Tư Đồ Lăng, trong đám triều thần không ai không biết, Định Vương vô cùng sủng ái Vương phi, thường xuyên cự tuyệt các buổi yến tiệc, đa phần vì muốn ở bên bầu bạn cùng Vương phi đang mang thai của ngài, chờ đợi cốt nhục của ngài chào đời.

Một thứ thân phận khác của ta, Chiêu Hầu Tần Văn, đa phần cáo bệnh ở nhà, đừng nói là các Đại thần bình thường mà ngay cả Tư Đồ Vĩnh cũng hiếm khi gặp mặt. Bởi vì không gặp mặt được, nên bắt đầu cảm thấy xa cách, thậm chí còn nghi ngờ ta liên kết với Tư Đồ Lăng, có lòng làm phản?

Đây có còn là một Tư Đồ Vĩnh anh hùng hiệp nghĩa, hào sảng lỗi lạc năm nào không? Hoặc có lẽ, chỉ cần ngồi lên ngôi vị đó, thậm chí, chỉ là liếc nhìn về phía ngôi vị đó, tất cả mọi người đều sẽ thay đổi?

Phía sau, đã có thị vệ của ngài tiến lại, mỉm cười nói cùng ta “Hầu gia, Hoàng thượng đã vào trong rồi, hầu gia có vào trong không?”

“Ồ... vào trong, đương nhiên là vào trong rồi?”

Ngài gọi ta tới đây, chính vì muốn để ta thăm Đoan Mộc Hoa Hy sao?

Lúc bước vào trong điện, đã có cung nữ vén tấm rèm bằng len dày phía trước lên. Lò than tỏa ra hơi ấm nóng rực, không khí đó nhanh chóng xộc lên mặt, giao thoa cùng hơi lạnh còn chưa kịp tản đi trên người, khiến cho da thịt ta tê dại, phần bụng cũng bắt đầu nhâm nhảm phát đau. Ta từ từ bước vào bên trong, đã nghe thấy tiếng khóc lóc thút thít của Đoàn Mộc Hoa Hy.

Nàng nằm trong vòng tay Tư Đồ Vĩnh, giọng nói nghẹn ngào cho thấy nỗi đau đớn dồn nén trong lòng “Hoàng thượng, đừng nổi giận nữa. Thiếp đã biết sai rồi, thiếp không nên chỉ lo lắng, đau đớn vì mẫu hậu, mà khiến cho ngài phải khó xử. Ngài... tại sao ngài lại trách mắng Tư Đồ Lăng có lòng phản trắc ngay trước mặt các Đại thần? Nhẫn nhịn, mềm mỏng, chờ đợi thời cơ... đây đều là những điều mà hàng ngày thiếp vẫn khuyên ngài, vậy mà bản thân thiếp lại quên mất, quên mất...”

Đoàn Mộc Hoa Hy ôm chặt lấy Tư Đồ Vĩnh, thân hình gầy guộc khẽ run, bật khóc trong vô thanh. Thực sự không biết nàng đang khóc vì mẫu thân và muội muội mới qua đời hay là vì hành động nông nổi của mình.

Trên đầu nàng cuốn một lớp vải trắng, phía trước trán còn tiết ra chút máu tươi. Tư Đồ Vĩnh dùng ngón tay thận trọng vuốt nhẹ qua vầng trán nàng, ánh mắt hiện rõ vẻ xót xa, thương tiếc.

Ta hoảng hốt nhận ra rằng, người thiếu niên hào sảng, tùy tiện năm xưa giờ đã thực sự chững chạc, trở thành một người đàn ông có trách nhiệm, có chủ kiến. Ngài nổi giận vì Đoàn Mộc Hoa Hy, tuy rằng quá đỗi kích động nhưng cũng không phải là không có nguyên nhân.

Nếu ta chịu sự uất ức như vậy, chỉ e là ngay đến Tư Đồ Lăng với tính cách nhẫn nhịn, điềm đạm cũng chẳng thể nào tiếp tục được nữa.

Khẽ than dài một tiếng, Đoàn Mộc Hoa Hy lúc này mới nhận ra có người bước vào, ngược mắt lên nhìn thấy ta, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ta lại gần bái kiến “Bái kiến Hiền Phi nương nương.”

Đoan Mộc Hoa Hy mím môi, nhìn ta một lúc lâu, nghiêng răng thốt ra vài chữ “Ngài đến để xem xem người nhà Đoan Mộc đã chết hết chưa đúng không?”

Ta bình thản lên tiếng “Hiền Phi nương nương, tuy rằng ta thủ đoạn tàn độc, thế nhưng ta vẫn chưa quên đi tình nghĩa với Hoàng thượng bao năm nay. Người mà ngài coi trọng, ta vẫn chưa thể nào động thủ được.”

Đoan Mộc Hoa Hy cười nhạt “Từ nhỏ ta đã biết được Chiêu Hân là người siêu phàm thoát tục. Cho dù lập trường khác nhau, nhưng ta cũng luôn luôn khâm phục sự quả quyết, anh dũng của ngài, đúng là quân hồng chẳng thua đáng mày râu. Thế nhưng thực sự không nghĩ Chiêu Hân lại là hạng tiểu nhân dám làm không dám nhận.”

“Ta từ trước tới nay ta đều là kẻ tiểu nhân, thế nhưng ta dám làm dám nhận. Chuyện luộc người chín tàn nhẫn nhất bản triều chính là do ta làm, ta cũng chẳng hề giấu giếm bất cứ ai hết.”

Ta nhìn vào khuôn mặt ấy, hy vọng có thể tìm thấy một chút giả tạo toát ra, để có thể tìm ra được chứng cứ nàng ta cố tình chia rẽ ta và Tư Đồ Vĩnh.

Thế nhưng đôi mắt của nàng ta rất trong sáng, cho dù là căm hận, cũng là nỗi căm hận thuần túy mà sạch sẽ, chứ không giống như của Hoàng hậu Đoan Mộc hay công chúa Thường Hy, khi đặt quá nhiều tâm cơ vào lời nói, nụ cười hàng ngày.

Tư Đồ Vĩnh tỏ ra do dự khẽ lên tiếng “Hoa Hy, Văn Văn đích thực không phải con người như vậy. Nếu thực sự là nàng ấy làm, thì nhất định sẽ thừa nhận. Có lẽ, có người khác cũng căm hận Hoàng hậu, cố tình vu oan giá họa sang cho nàng ấy, để chia rẽ ta với nàng ấy.”

Ngài lại quay đầu sang than thở “Hoàng hậu đột tử, vậy thì hãy để thêm một thời gian nữa rồi để Tổ Tổ nhập cung. Cho dù có nhập cung, nhất định sẽ không hòa thuận cùng Hoa Hy, bản thân ta cũng sinh lòng nghi kị. Ta hiểu lắm nàng, chỉ e đã trúng phải kế li gián của người nào đó.”

Nhìn thấy ngài vẫn còn chịu tin tưởng mình, ta dần thấy an ủi đôi chút. Người nào đó trong lời nói của ngài đương nhiên là ám chỉ Tư Đồ Lăng. Một khi Hoàng Đế và Tần gia xảy ra nghi kị, Tổ Tổ nhập cung cũng chưa chắc có thể cải thiện mối quan hệ giữa hai bên, còn ta một khi đã sinh ra cốt nhục cho Tư Đồ Lăng, ai thân thuộc ai xa cách sẽ càng thêm rõ ràng.

Thế nhưng, qua phản ứng của Tư Đồ Lăng mà nói, chuyện này rõ ràng không liên quan tới ngài.

Mất thấy hai người càng lúc lại càng gây gổ ác liệt, ta đành phải lên tiếng “Ta dám đảm bảo, chuyện này chẳng những không liên quan tới ta mà cũng không hề liên quan tới Định Vương. Hoàng thượng, xin nhớ rằng không chỉ có mỗi mình ta và ngài nhớ tới tình nghĩa đồng môn năm xưa.”

Tư Đồ Vĩnh cau chặt đôi mày.

Còn Đoan Mộc Hoa Hy thì tựa vào vai của Tư Đồ Vĩnh, cố gắng nhẫn nhịn thế nhưng cũng chẳng thể nào làm được, cười nhạt nói “Quả nhiên người nào người nấy đều là những kẻ trọng tình trọng nghĩa. Đặc biệt là Chiêu Hài, đối với Hoàng thượng, Định Vương và cả vị Chân Vương của Nam Lương ấy nữa, tất cả đều có mối tình cảm sâu sắc.”

“Hoa Hy!” Tư Đồ Vĩnh khẽ quát.

Đoan Mộc Hoa Hy nghẹn ngào lên tiếng “Lẽ nào không phải sao? Cũng chẳng biết hôm đó Chân Vương và mẫu hậu nói những gì, mới khiến cho mẫu hậu lạ thường như vậy, tất cả hành động lời nói đều như đã biết trước được kết cục của mình vậy.”

Nàng ta lại hất cằm về phía ta “Ai mà chẳng biết mục đích thực sự khi Chân Vương đến Đại Nhuế lần này chính là vì ngài ấy? Nói không chừng chính là ngài ta âm thầm sai khiến, đã hạ độc thủ gì ở chỗ mẫu hậu ngay lúc đó rồi.”

Lòng ta rối bời, buột miệng lên tiếng “Thuần Vu Vọng? Thuần Vu Vọng đã tới thăm Hoàng hậu sao?”

Thuần Vu Vọng chắc đã có giao ước cùng Tư Đồ Vĩnh, ít nhất cũng có sự hòa hợp nhất định, thường xuyên đi lại trong cung, đồng thời còn tham gia vào tang lễ của Đức Thái phi. Thế nhưng ngài với Hoàng hậu Đoan Mộc xưa nay không hề có chút qua lại nào hết.

Tư Đồ Vĩnh im lặng một hồi sau đó lên tiếng hỏi “Khoảng thời gian trước, có phải nàng đã đưa một bức thư cho Thuần Vu Vọng không?”

Thuần Vu Vọng thân ở nước khác, thân phận lại khiến người khác chú ý, trong dịch quán nhất định có tai mắt của ngài cùng Tư Đồ Lăng, ta cũng chẳng mong ngóng bọn họ không hề hay biết gì về bức thư đó cả. Tư Đồ Lăng đương nhiên đã đoán ra nội dung của bức thư, nên thông minh lựa chọn là không hề hay biết, còn Tư Đồ Vĩnh thì sao?

Trái tim ta quặn thắt “Ta khuyên Thuần Vu Vọng nhanh chóng rời khỏi vùng đất đầy thị phi này. Người đưa thư đến chính là Tiểu Phong, nếu Hoàng thượng không tin, có thể kiểm chứng qua nàng ta.”

Tư Đồ Vĩnh than dài “Thế nhưng tôi qua khi ta triệu Chân Vương đến hỏi về việc này, ngài ấy lại nói với ta rằng, Chiêu Hầu không tiện nhập cung bởi vậy bảo ngài ấy vào chuyển vài lời đến Hoàng hậu Đoan Mộc.”

“Ngài... ngài nói gì cơ?”

Ta lớn tiếng gặng hỏi, sau đó hít một hơi thật sâu.

Tư Đồ Vĩnh lại nói “Ta hỏi ngài ấy rốt cuộc đã chuyển những lời gì, nhưng ngài ấy không chịu nói, bảo ta đến hỏi nàng.”

“Thực ra, ta cũng muốn hỏi nàng, nàng đã bảo ngài ấy nói những gì với Hoàng hậu Đoan Mộc? Hoặc là, nàng hoàn toàn không hề nói bất cứ lời nào hết? Vậy thì ngài ấy tìm Hoàng hậu làm gì?”

Ta đứng lặng người đi một hồi, rồi đáp “Ta không biết”

Thế nhưng cuối cùng ta đã biết, tại sao Tư Đồ Vĩnh đột nhiên lại sinh lòng nghi ngờ ta như vậy. Ngài thấu hiểu mối tình giữa ta và Thuần Vu Vọng, thậm chí còn nhiều hơn cả bản thân ta. Thuần Vu Vọng là thân vương nước khác, vậy mà lại âm thầm có giao ước cùng ngài, nếu không phải vì ta, tuyệt đối ngài không bao giờ để mặc Thuần Vu Vọng can thiệp vào chuyện hậu cung như vậy.

Ta không biết bản thân đã bước ra khỏi cung Ngọc Túy như thế nào. Một chiếc kiệu được đưa tới, đặt ngay trước mặt ta. Tiếp đó, đám thị vệ liền hành lễ trước ta rồi nói “Tướng quân, Vương gia không an tâm, đang đứng đợi tại Tây Hoa Môn, sai chúng thuộc hạ tới đón tướng quân cùng xuất cung.”

“Ừm.”

Ta lên tiếng đáp lại, thế nhưng trong lòng rối bời, ngẩn ngơ. Mặt trời đã lên cao, chiếu rọi vào mặt ta khiến ta cảm thấy choáng váng, hai chân cũng bắt đầu đau nhức.

Ngồi xuống chiếc kiệu, hạ tấm rèm gấm trước mặt xuống, nhìn kiệu phu từ từ nhấc lên, nhanh chóng đi về phía Tây Hoa Môn, đầu óc ta đau nhức vô

cùng, đột nhiên lại kéo rèm lên, quát lớn “Đổi hướng mau đi về phía Bắc An Môn.”

Viên thị vệ hoang mang ngăn kiêu phu lại rồi nói “Tướng quân, Vương gia đang đứng chờ người tại Tây Hoa Môn.”

Ta định thần, cũng tỉnh táo hơn trước nhiều “Lập tức đi về phía Bắc An Môn. Phái người đến nói với Vương gia một tiếng, bảo ngài hãy quay về phủ trước, ta còn phải đi có chút công chuyện.”

Thị vệ đi theo ta tuy rằng nghe theo lời dặn dò của Định Vương, thế nhưng đều được ta dẫn ra từ Tàn phủ, nghe vậy cũng không dám phản kháng, vội vã sai người đi thông báo cho Tư Đồ Lăng, những người khác cùng ta đi về hướng Bắc An Môn.

Sau đó, đoàn người chúng ta đi về con đường lớn Chu Tước, tiến thẳng tới dịch quán mà Thuần Vu Vọng đang ở.

Bước xuống kiệu, hai chân ta cảm thấy hư vô lạ thường, cơn đau từ bụng dần dần chuyển sang phần lưng. Kể từ sau khi phát hiện mang thai, ta thường ngày đều tịnh dưỡng, đã quá lâu rồi không vất vả như vậy. Thế nhưng nếu không hỏi rõ chuyện này, cho dù có quay về, ta cũng đứng ngồi không yên.

Thị vệ vào trong bẩm báo, còn chưa đợi truyền tin tức vào bên trong, cửa lớn của dịch quán nhanh chóng mở ra nghênh đón ta vào.

Dịch quán được chọn riêng cho ngài quả nhiên là thanh nhã, vừa bước vào cửa đã có một rừng trúc xanh rì, đáng tiếc thời tiết thế này, rừng trúc đã mất đi những nét đặc sắc vốn có. Mặc dù vẫn có những nhánh lá trúc xanh rì, thế nhưng lại là màu sẫm, gió thổi qua, lá cây rung rinh nhảy múa, nghe như đang than thở đầy bi thương.

Bước trên con đường trải đầy sỏi đi qua khu rừng trúc, ta thấy hồ cá mà Tiểu Phong đã nói, bên cạnh còn trồng mấy cây mai đỏ, cùng một ngôi đình nhỏ thanh tao. Lúc này, trong đình trống không, cành mai cũng trống không, chẳng nhìn thấy bất cứ nụ hoa nào.

Nếu như đang ở Giang Nam, vùng đất ẩm áp thì chắc hoa mai đã nở rộ khắp chốn rồi.

Dường như nghe được tiếng nói non nớt, đáng yêu của cô con gái nhỏ, ta đi chậm lại, vênh tai lắng nghe, nhưng lại chẳng nghe được gì cả.

Bước đến căn phòng phía trước, ta thấy Thuần Vu Vọng khoác trên người bộ y phục trắng tuyết đang ngồi ở chỗ giữa phòng, lặng lẽ thưởng trà, không hề có ý đứng dậy nghênh tiếp.

Chủ dịch quán cho rằng ngài không nhìn thấy, vội vã đánh mất ra hiệu cho viên thị vệ đứng cạnh bên ngài đưa lời bẩm báo. Ta lại chú ý được ánh mắt từ từ ngược lên từ ly trà của ngài.

Ngay từ lúc ta xuất hiện, ngài đã chú ý đến ta, chỉ là quan sát bằng ánh mắt lặng lẽ, bình thản, thậm chí còn là... suy đoán. Có lẽ ngài đã đoán trước được ta sẽ tới, còn ta thì hoàn toàn không biết được ngài đang có ý định gì.

Vị Chấn Vương Nam Lương nhìn bề ngoài nho nhã không tranh với đời nhưng bên trong mưu mô sâu sắc này hành sự quá đổi đáng sợ, khiến ta cảm thấy kinh hãi. Ta thậm chí bắt đầu hối hận bản thân không nên nông nổi xông tới nơi này, dễ dàng rơi vào cái bẫy của ngài như vậy.

Thế nhưng lúc này ta chẳng thể nào lùi bước được nữa. Viên thị vệ cúi đầu nói câu gì đó, ngài liền đặt ly trà xuống, ngược mắt nhìn ta mỉm cười “Chiều Hài, lâu rồi mới gặp lại.”

Ánh mắt của ngài vẫn cứ đen láy, cô tịch, nhưng nụ cười lại sâu như hồ không đáy, đợi ai đó bất cẩn là sẽ rơi ngay vào bẫy.

Ta sầm mặt, cũng chẳng khách khí, tự mình ngồi xuống ghé cạnh bên rồi nói “Chân Vương Điện hạ đã tốn công tốn sức vào cung hạ thủ, chẳng phải đang chờ giây phút này hay sao?”

Ngài nhìn ta một hồi, đột nhiên mỉm cười đầy ám muội “Muốn gặp nàng một lần quả thật không dễ dàng, thực sự vẫn phải tốn công tốn sức lắm.”

Ngài từ từ nhắc chiếc nắp bình sứ pha trà lên, ngón tay dài thon trắng trẻo linh hoạt, thu hút ánh nhìn của người khác, không ngờ lại giống hệt như ngày đó khi chúng ta còn hạnh phúc bên nhau, lúc ngài âu yếm đùa nghịch trên làn da của ta... Trái tim quặn thắt, đầu óc hỗn loạn, ta chỉ hận không thể thưởng cho bản thân một cái bạt tai.

Ta đã ở độ tuổi hai tám rồi, tại sao còn có những suy nghĩ nông nổi như vậy chứ? Hơn nữa, lúc ta ở cạnh bên ngài, cãi cọ, mâu thuẫn là nhiều, gần như chả mấy khi hòa thuận, ân ái, đã bao giờ hạnh phúc bên nhau chứ? Hoặc là, ta thi thoảng vẫn nhớ lại một vài chi tiết nhỏ nhặt trong khoảng thời gian ba năm phu thê mặn nồng trước kia?

Lúc này liền có người đưa trà vào, ta vội vã nhận lấy ly trà, cúi đầu giả vờ thưởng trà để che giấu. Vừa hớp một ngụm, ta đã cảm nhận được mùi vị khác lạ, hoang mang phun ra rồi nhìn kỹ, mới phát hiện đó hoàn toàn không phải pha bằng lá trà gì đó mà là một loại trà hoa. Lúc uống vào miệng man mát, nhưng cũng tỏa ra chút mùi hương... mùa xuân, lúc ngài cùng Tương Tư dỗ dành ta uống thứ trà hoa, mùi vị của thứ trà đó cũng tương tự như vậy. Chắc đây chính là thứ hoa Giải Ưu có khả năng giải trừ được tính của cỏ Vong Ưu.

Đột nhiên ta có suy nghĩ nông nổi, muốn uống cạn hết ly trà hoa này, để xem trong ba năm kị ức mà ta đã mất, mối quan hệ giữa chúng ta ân ái, mặn

nồng tới mức nào.

Bụng ta lại bắt đầu đau nhói, ta cũng chẳng dám thử thêm nữa, bình thần như không đặt ly trà kia xuống mặt bàn, quay sang nói cùng thị nữ bên cạnh “Ta không thích uống trà hoa, cũng lần đầu tiên thấy có người dùng trà hoa đãi khách.”

Thị nữ này hoang mang, liếc mắt nhìn về phía Thuần Vu Vọng, lặng lẽ bê ly trà có ngậm hoa Giải Ưu xuống, rồi mang lên một ly Bích Loa Xuân.

Lúc ban đầu ánh mắt của Thuần Vu Vọng đầy vẻ hứng thú chờ mong, đến khi thấy ta không chịu uống ly trà này, sắc mặt liền sầm lại.

Ngài thậm chí còn cười nhạt “Ta vốn tưởng ngài sẽ thích uống thứ trà này, hoặc giả ít nhất vẫn còn nhớ đến thứ trà này, thì ra là ta đã hiểu sai hết. Thứ ngài muốn có từ lâu đã chẳng còn như trước kia nữa?”

Lời nói của ngài đương nhiên có ẩn ý sâu xa, ta cũng chẳng dám suy nghĩ quá sâu, càng chẳng dám đáp lại, bình thần chuyển sang chủ đề khác “Chân Vương Điện hạ, bản hầu hôm nay tới đây, không phải vì muốn ôn lại chuyện cũ cùng ngài, mà vì chuyện của Hoàng hậu Đoan Mộc.”

Quay đầu sang nhìn, ta liền ra lệnh với những quan viên cùng tùy tùng đứng trong phòng “Tất cả lui xuống đi.”

Tất cả mọi người nghe vậy đều căng thẳng, tự biết rằng nghe quá nhiều chuyện bí mật có khả năng sẽ vướng vào họa sát thân, liền lập tức lui cả xuống. Đám tùy tùng đứng cạnh Thuần Vu Vọng đều nhìn về phía ngài, đợi ngài ra hiệu mới lui ra, sau khi nhẹ nhàng khép cửa, liền đứng canh phòng ở bên ngoài.

Ngày đó, khi ta bị giam lỏng ở phủ Chân Vương đã từng chứng kiến, vương phủ của ngài ngoài lỏng trong chặt, quy định nghiêm ngặt, phòng

giới căn mật, chẳng hề kém so với phủ Định Vương. Ngày nay những người đi theo cạnh ngài đoán chắc đều là những tử sĩ nhất mực trung thành. Bởi vậy, tuy rằng biết được những người theo ngài có thể sẽ nghe thấy, ta cũng chẳng hề ngần ngại, liền lên tiếng hỏi “Rốt cuộc ngài đã nói những gì với Hoàng hậu Đoan Mộc? Lại còn... tại sao lại nói vậy với Hoàng thượng? Nếu mối quan hệ giữa ta và Tư Đồ Vĩnh tan vỡ, ngài có được lợi lộc gì chứ?”

Ngài lắng nghe rồi bình thản đáp “Câu hỏi của nàng quá nhiều, ta không biết nên trả lời câu nào trước.”

Ta liền đáp “Nếu ngài chịu trả lời tất cả, thì ta cũng chịu lắng nghe tất cả.”

Sau khi cánh cửa được đóng lại, căn phòng này trở nên tối hơn. Ánh sáng mặt trời len lỏi qua cửa sổ chiếu lên mặt đá, những lớp bụi hiếm khi nhìn thấy không ngừng nhảy múa trong không trung. Ánh nắng vàng óng lặng lẽ chia căn phòng ra thành nhiều phần, ngăn cách giữa ta và ngài.

Thuần Vu Vọng đang nhìn về phía ta, lại như đang nhìn đám bụi nhảy múa trong không trung, từ từ lên tiếng “Thực ra ta cũng không nói quá nhiều với Hoàng hậu Đoan Mộc. Cháu gái của Tần gia sắp sửa nhập cung, người con gái duy nhất còn lại của bà ta sắp bị thất sủng, đồng thời rất có thể sẽ chuốc vạ vào thân vì mối họa mà người mẫu thân như bà ta đã gây ra. Thế nhưng nếu bà chết đi, Tần gia cũng không cần thiết phải đối phó với Đoan Mộc Hiên Phi đã chẳng còn chỗ dựa, trước nay chưa từng can thiệp vào chính sự.”

“Ngài chỉ nói có vậy?”

“Ta đương nhiên không hề nói những điều này. Những điều ta nghĩ được, bà ta đương nhiên cũng đã lường hết rồi. Ta chỉ nói với bà ta về thân thế của Nhuyễn Ngọc và một số chuyện bí mật trong cung mà thôi.”

“Nhuyễn Ngọc? Chuyện bí mật trong cung?”

“Nhuyễn Ngọc là người Đại Nhuế, sau khi cả nhà bị người ta hại chết mới trốn sang Nam Lương, Nhuyễn Ngọc họ Cát, nếu nhắc tới trước mặt Định Vương, có lẽ ngài ấy vẫn còn nhớ tới Nhuyễn Ngọc.”

“Chuyện này thì có liên quan gì tới cái chết của Hoàng hậu Đoan Mộc?”

Cách nhau một luồng ánh sáng khi sáng khi tối, nụ cười của ngài dường như lung linh mờ ảo hơn, ta chẳng nhìn rõ được ẩn ý trong mắt ngài, chỉ nghe được ngài bình thản lên tiếng “Có lẽ... chẳng có liên quan gì cả? Ta chỉ tìm một lí do để khiến Hoàng hậu chọn lựa cách chết đi, để Tư Đồ Vĩnh nghi ngờ nàng, để cho tiểu thư nhà họ Tần không thể phát huy được mong muốn ban đầu nữa.”

“Hoàng hậu Đoan Mộc... đã tự vẫn?” Ta vẫn không hiểu rõ cuộc ngài đang nghĩ những gì. “Ngài làm vậy là cố tình đẩy Tư Đồ Vĩnh vào hiểm nguy. Ngài ấy cũng là người cùng phe với ngài, cũng là người bảo vệ ngài ở Đại Nhuế, chẳng phải sao?”

“Tần Văn, nàng sai rồi. Bất cứ người nào tại Đại Nhuế cũng không thể là người cùng phe với ta được.” Thuần Vu Vọng đột nhiên bật cười “Ta là người Nam Lương, hơn nữa còn là hoàng thân Nam Lương, nước Nhuế càng loạn, lại càng có lợi cho Nam Lương.”

“Lẽ nào ngài đến Đại Nhuế lần này chính vì muốn khiến Đại Nhuế hỗn loạn sao?”

Trước giờ ta chưa từng cố gắng hiểu hết về con người ngài một cách nghiêm túc, thế nhưng cảm giác ngài hoàn toàn không phải con người vì quốc gia, vì quyền thế mà chẳng tiếc thân mình. Thực sự ngài dám tới đây với mục đích như vậy, bất luận hiện nay người làm Hoàng Đế là ai, bất luận

cục thế Đại Nhuế có hỗn loạn hay không, thì ngài đều là người đầu tiên bị chém đầu.

Ngài cười nhạt rồi đáp “Đúng vậy, ta đến đây chính vì muốn khiến Đại Nhuế hỗn loạn, khiến nàng hỗn loạn. Tần Văn, ta tuyệt đối không để nàng đạt được những điều mình mong muốn.”

Không biết là nước hay là lửa, chỉ biết có thứ gì đó đang đập mạnh vào lồng ngực khiến ta choáng váng. Ta nắm chặt ly trà, nghiêng răng thốt ra vài câu “Hả? Dám hỏi Chân Vương Điện hạ lần này ngàn dặm xa xôi tới đây chính là vì đối phó với ta sao?”

“Đương nhiên là vì nàng rồi!” Sau lớp bụi bay mờ trong nắng, ánh mắt của Thuần Vu Vọng dần trở nên mờ ảo, long lanh nhưng giọng nói lại lạnh lùng như băng “Nếu không, nàng cho rằng ta tới đây vì muốn kiểm chứng xem nàng với Định Vương phu thế ân ái mặn nồng tới mức nào hay là xem nàng tận dụng địa vị đặc biệt của bản thân để cân bằng các thế lực tại Đại Nhuế chăng?”

Ta không nói ra được cảm xúc trong lòng lúc này là tức giận hay uất ức, chỉ biết cắn hận lên tiếng “Thuần Vu Vọng, ngài đã từng nói không khiến ta phải khó xử.”

“Ta cũng từng nói rằng sẽ không bao giờ từ bỏ. Thế nhưng Tần Văn, nàng chẳng những đã từ bỏ chúng ta, lại còn coi ta với Tương Tư như một gánh nặng ảnh hưởng tới tương lai tốt đẹp của nàng, nghĩ ra trăm phương ngàn kế để đuổi chúng ta đi.”

“Ta không hề làm vậy.” Ta chán nản đáp, chỉ cảm thấy toàn thân chẳng còn chút sức lực nào “A Vọng, ta cũng chẳng còn cách lựa chọn nào khác.”

“Nàng không phải không còn cách lựa chọn nào khác mà là đã đưa ra lựa chọn. Định Vương là tướng công của nàng, nàng sẽ sinh con đẻ cái cho hắn,

đồng thời xét về công hay tư, nàng đều muốn bình an hưởng lạc thân phận Định Vương phi và Chiêu Hầu Tần phủ tôn quý vô song của mình.”

Ta cuối cùng đã tỉnh ngộ, khi ta viết thư khuyên ngài rời khỏi đây, câu nói ‘ta nay đã có tướng công’ thực sự đã chọc giận ngài. Cho dù trước đó ngài đã biết ta đã vào phủ Định Vương ở, được sắc phong thành Định Vương phi, hai lần gặp mặt sau đó, ngài vẫn vô cùng yêu thương, luyến tiếc và bao dung. Trong trái tim ngài, ta luôn luôn bị ép buộc, ta vẫn là Tần Văn chỉ muốn được mãi mãi sống bên cạnh ngài trước kia. Thế nhưng khi ta viết thư bày tỏ rõ với ngài rằng, ta đã nhận định Tư Đồ Lăng mới là tướng công của mình, ngài và Trương Tư trở thành người ngoài mà ta chỉ muốn đuổi đi ngay tức thì...

Huống hồ, trong ngoài triều cương, có ai không biết phu thê Định Vương sớm tối bên nhau, ân ái hạnh phúc, tình cảm cực tốt, thậm chí ngài còn nghe được tin tức Định Vương phi đã mang thai...

Ngài lạnh lùng nhìn ta “Ta có thể nhẫn nhịn, ta có thể chờ đợi, ta có thể từ từ tìm kiếm thời cơ. Từ nhỏ ta đã quen với việc nhẫn nhịn và cô đơn, huống hồ, ngày nay ta đã có Trương Tư bên cạnh. Thế nhưng, nếu trái tim người ta đã thay đổi, nàng nói ta nghe, cuối cùng ta sẽ đợi được thứ gì?”

Ta vừa lo lắng lại vừa đau đớn, nghẹn ngào lên tiếng “Cho dù trái tim không thay đổi, ngài ở lại đây cũng có thể thay đổi được điều gì chứ? Lẽ nào ngài không biết rằng, so với Tư Đồ Vĩnh, Tư Đồ Lăng lại càng muốn lấy đi tính mạng của ngài sao?”

“Ta đương nhiên là biết.” Thuần Vu Vọng nhếch miệng mỉm cười “Kể từ sáu năm trước, ta đã biết điều đó. Thế nhưng ta không bận tâm hấn nghĩ thế nào, làm những gì, ta chỉ quan tâm nàng nghĩ thế nào, làm những gì mà thôi.”

“Ta nghĩ thế nào...” Dường như có thứ cảm xúc gì đó bùng phát, trào dâng trong lòng, khiến ta chẳng thể nào thốt thành lời được.

Ta đưa tay ra, định bê ly trà lên uống một ngụm cho bản thân trấn tĩnh lại, nhưng lại cảm thấy bàn tay đang run rẩy, lúc mở nắp trà, thậm chí còn nghe thấy tiếng nắp trà đập vào ly.

Ánh mắt của Thuần Vu Vọng bắt đầu hiện rõ nét tuyệt vọng, đau buồn “Sao thế? Nàng cảm thấy chột dạ?”

Ta còn chưa kịp trả lời, hậu đường đột nhiên truyền lại tiếng động. Là Tương Tư.

Tiếng reo gọi vui buồn lẫn lộn cùng bước chân chạy tới lúc gần lúc xa nhanh chóng truyền tới “Phụ vương, phụ vương, có phải mẫu thân tới rồi không? Có phải là mẫu thân...”

Nhuyễn Ngọc và Ôn Hương vội vã ngăn cản “Tiểu quận chúa, tiểu quận chúa, người nhầm rồi, mẫu thân của người sao lại tới được...”

“Không đúng, là mẫu thân của ta. Người đứng cạnh bên ngoài chính là người đi theo cạnh mẫu thân của ta. Ta còn ngửi được mùi hương trên người mẫu thân nữa.”

Giọng nói ngày càng sát gần, Tương Tư đã bước qua thêm cửa phía sau, sắp sửa vòng qua tấm bình phong lớn. Qua tấm bình phong, ta có thể nhìn thấy đôi chân bé xinh đang đi đôi giày thêu hoa nhỏ nhắn nhanh chóng chạy về phía này.

Thuần Vu Vọng nhìn chăm chăm về phía ta, đột nhiên quát lớn “Mau bé quận chúa đi.”

Góc áo bé nhỏ của Tương Tư chột hiện ra cạnh tấm bình phong, nhưng sau khi câu nói của ngài phát ra, cô bé đã bị bế bổng lên.

Ta chỉ nhìn thấy đôi chân bé nhỏ của Tương Tư đang phần nộ đập vào bàn tay của ai đó, không ngừng khóc gọi “Mẫu thân, mẫu thân.”

Ta chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm nữa, mở miệng gọi “Tương Tư.”

Đôi chân bé nhỏ đó không còn giầy đập, cô bé dường như đang thận trọng lắng tai nghe, sau đó lại gọi thêm một tiếng do thám “Mẫu thân.”

Ta còn chưa kịp trả lời, liền nghe thấy Thuần Vu Vọng quát lớn “Bé đi. Nhót lại.”

Ta kinh hãi, ly trà trong tay rơi xuống mặt đất, vỡ tan thành nhiều mảnh.

Tương Tư sau một hồi kinh hãi, liền bật khóc lớn tiếng “Mau bỏ ta ra, bỏ ta ra, ta muốn gặp mẫu thân. Ta muốn gặp mẫu thân, mẫu thân đang ở bên trong. Phụ vương, phụ vương là kẻ xấu, phụ vương là kẻ xấu, không cho con gặp mẫu thân...”

Sau tấm bình phong, Ôn Hương, Nhuyễn Ngọc nhận được lệnh lập tức bế Tương Tư đi.

Tương Tư thấy bản thân sắp bị bế đi, khóc lóc tới mức không kịp thở, càng lúc càng gào thét thê thảm hơn “Mẫu thân, mẫu thân! Tương Tư nhớ mẫu thân lắm, mẫu thân không nhớ Tương Tư sao? Mẫu thân...”

“Tương Tư.”

Ta ghen ngào thét lên, thế nhưng chẳng thể nào nói thêm được nữa. Ta bất giác đứng dậy, vội vã đi nhanh về tấm bình phong kia. Trong đầu đột nhiên trống rỗng, suy nghĩ duy nhất chỉ còn lại mỗi mình Tương Tư mà

thôi. Tương Tư, Tương Tư của ta đang gọi ta, Tương Tư của ta muốn gặp ta. Còn ta, nào phải không muốn gặp cô bé chứ?

Ôm lấy thân hình bé nhỏ, mềm mại của cô bé, vuốt ve khuôn mặt tròn trĩnh, trong lòng ta đột nhiên tràn đầy cảm giác vui mừng, hoan hỷ...

Nào giống như lúc này, trong lòng trống rỗng, như thể bị ai đó khoét đi một miếng, đau đớn, mà bàng hoàng. Ngay cả nằm mơ ta cũng cảm thấy bất an. Mỗi lần gặp mặt Tương Tư đều có khả năng là lần sau cùng, thế nhưng ta luôn muốn gặp được cô bé.

Mắt nhìn mình sắp sửa tiến gần tới bức bình phong, trước mắt hiện lên một luồng sáng màu trắng, con đường phía trước đã bị người khác chặn mất. Ngược mắt lên nhìn, ta liền bắt gặp ánh mắt lạnh lùng mà cô đơn của Thuần Vu Vọng.

Bên tai vẫn vọng tới tiếng khóc thảm thiết của Tương Tư, trái tim ta đau xót vô cùng, cả người đều run rẩy không thôi. Ta liền nghẹn ngào lên tiếng “Ngài có nghe thấy không? Tương Tư muốn gặp ta.”

Thuần Vu Vọng bình thản đáp lại “Ta nghe thấy rồi. Tương Tư muốn gặp mẫu thân của mình. Thế nhưng nếu nàng đã tự nhận là thê tử của Tư Đồ Lăng vậy thì làm sao là mẫu thân của Tương Tư được nữa?”

Ngài đưa mắt nhìn ly trà bị vỡ vụn thành từng mảnh kia, mỉm cười chế giễu “Thậm chí nàng còn chỉ mong mỗi có thể nhanh chóng quên hết đi ba năm ân ái hạnh phúc tại Ly Sơn, không muốn nhớ lại nữa. Nàng làm sao có thể là mẫu thân của Tương Tư được?”

“Ngài đã chất vấn ta?” Đôi chân ta mềm yếu chẳng thể đứng vững được nữa, phần thắt lưng đau đớn tới mức run rẩy, khổ sở mỉm cười lên tiếng “A Vọng, ngài thực sự muốn ép chết ta thì mới cam tâm chăng?”

“Nếu ta không ép nàng, đừng nói là hôm nay, cho dù ngày sau nàng cũng mãi mãi chẳng muốn gặp lại ta dù chỉ một lần?”

Sự kiêu ngạo và lạnh lùng trong ánh mắt ngài khiến ta sợ hãi. Thứ khí thể lạnh lùng đáng sợ đó, ta tưởng rằng trên thế gian này chỉ mỗi mình Tư Đồ Lăng mới có, trước giờ không hề ngờ một Thuần Vu Vọng cao quý, nhã nhặn như vậy cũng có thể phát ra khí thể lạnh lùng, đáng sợ như vậy.

Tiếng khóc của Tương Tư càng lúc càng xa, dần dần không còn nghe thấy nữa. Thế nhưng ta biết rằng, từ giờ, suốt ngày suốt đêm, tiếng khóc xé ruột xé gan đó sẽ xuất hiện trong giấc mộng của ta rất nhiều lần. Ta chẳng thể nào né tránh được Tương Tư, có lẽ, cũng chẳng thể nào né tránh được người đàn ông trước mắt đã gạt bỏ hết mọi dịu dàng, trở nên lạnh lùng đáng sợ này.

Tránh khỏi ánh mắt sắc bén của ngài, ta khẽ cúi đầu, nhưng có thể cảm nhận được y phục màu trắng dịu dàng của ngài đang khẽ chuyển động trước mắt. Quay người lại chống tay vào bức tường phía sau để chống đỡ toàn bộ cơ thể, ta mệt mỏi lên tiếng “Vậy thì, ngài muốn như thế nào? Ngài có thể làm thế nào chứ? Thế cân bằng mà ta khó khăn lắm mới tạo lập được đã bị phá vỡ, ta sẽ hỗn loạn, Đại Nhuế cũng có khả năng biến loạn. Thế nhưng, trách nhiệm trên vai ta sẽ càng nặng nề hơn, càng cần phải vay mượn sức mạnh của Tư Đồ Lăng, cũng... càng chẳng thể nào rời khỏi ngài ấy được.”

Mồ hôi trên người túa ra liên hồi, mồ hôi trên trán chảy xuống khiến thị lực ta càng lúc càng mờ ảo.

Ngài đưa ống tay áo lên lau mồ hôi trên khuôn mặt cho ta, lại thận trọng thấm đi những giọt nước trên khóe mi ta. Ta cuối cùng đã có thể nhìn thấy khuôn mặt trắng toát tựa như y phục của ngài. Sự ác liệt và lạnh lùng trong đôi mắt ngài đã giảm xuống, nhưng vẫn không hề biến mất.

Ngài ghen ngào lên tiếng “Nàng sẽ rời khỏi hần, bởi vì hần không thể nào lừa dối nàng được nữa. Độc chương mà Hoàng hậu Đoan Mộc trúng phải là do ta cho bà ta.”

“Lừa dối ta? Độc chương?”

Cơn đau truyền tới từ bụng càng lúc càng đáng sợ hơn, ngay cả tư duy trong đầu cũng trở nên hỗn loạn. Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, ta thực sự chẳng thể nào hiểu nổi?

Thuần Vu Vọng khẽ nhếch miệng mỉm cười “Lẽ nào nàng cho rằng ta mỗi ngày đều khổ sở đợi chờ trong dịch quán này, không làm bất cứ điều gì hay sao? Ta đã từng nói, nếu ta muốn, bất luận là làm việc gì, đều chưa chắc đã thua kém ai. Hần giám sát nhất cử nhất động của ta, lẽ nào ta lại để cho gian tế của hần điều tra được tất cả mọi chuyện? Văn Văn, nàng quá đổi tín nhiệm hần, cũng quá đổi tin tưởng vào thứ tình cảm thời thơ ấu giữa nàng và hần.”

Ta vừa định suy nghĩ cho kĩ, phần bụng quặn thắt lại, như thể bị đao đâm qua, chẳng thể nào chống đỡ thêm được nữa, khẽ rên một tiếng, cả người ngã ngối xuống mặt đất.

Thuần Vu Vọng biến sắc, vội vã ngồi xổm xuống, đỡ lấy bờ vai ta rồi hỏi “Nàng làm sao thế?”

Ta mỉm cười trong đau khổ rồi đáp “Còn có thể làm sao được nữa, không phải tất cả mọi việc đều nằm trong dự liệu của Chấn Vương Điện hạ rồi sao? Ngài biết rõ thể chất ta lạnh giá, còn cố ý tạo nên các kích thích liên tiếp, chẳng phải muốn hủy đi thai nhi mà ngài không muốn nhìn thấy sao?”

Ánh mắt ngài sầm xuống, đau khổ nhìn xuống bụng ta rồi khẽ cất tiếng “Nếu nàng không còn quan tâm tới ta và Tương Tư, ta có thể kích thích được nàng sao? Nếu nàng vẫn còn coi trọng ta và Tương Tư, tại sao lại còn

sinh con cho người đàn ông khác, sau đó, lại lo lắng, yêu thương cho đứa trẻ đó như thể đối với Tương Tư, rồi chẳng thể nào rời khỏi bọn họ thêm được nữa?”

Ta chẳng thể nào chịu đựng được cảm giác ruột gan quặn thắt lại như vậy nữa, mồ hôi tuôn ra như mưa, nắm chặt lấy tay áo của ngài, nghiến răng lên tiếng “Ngài đúng là đã man và ích kỉ.”

Ngài im lặng một hồi rồi nói “Người có thể sống mà bước ra khỏi chốn hậu cung, chẳng có ai không đã man, chẳng có ai không ích kỉ. Huống hồ ta cũng đâu phải không bao dung nàng, cũng đâu phải không thể cho nàng hạnh phúc. Ta chỉ cần nàng cho ta thời gian, có lẽ... chỉ khoảng từ ba đến năm năm, như vậy là đủ rồi...”

Sát khí, dã tâm, bá khí... Những từ ngữ vốn dĩ không nên liên quan tới ngài hiện lên rõ ràng khi ngài cắn hận thốt ra câu nói đó.

Tên tuyết lạnh, quốc thủ cũng hết lối quay về

Ta mơ màng nhớ về người thiếu niên áo trắng ba năm nhàn rỗi tiêu diêu tự tại, ân ái hạnh phúc cùng ta tản bộ trong rừng mai trước đó, dáng vẻ chàng cao lớn thanh khiết, siêu phàm thoát tục, trông hào sảng, phiêu diêu, xa chẳng với tới...

Ta khẽ lên tiếng “Có được thời gian ba đến năm năm, ngài có thể tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế Nam Lương, nói không chừng còn có thể không chế, thậm chí chiếm lĩnh Bắc Nhuế, đến lúc đó lấy về hay cướp về cũng mặc, ngài có thể bảo toàn được bình an cho Tần gia, giải được mối lo trong lòng ta, lại có thể tự do tự tại đưa ta đi, đúng không?”

Ngài điềm nhiên đáp “Vãn Vãn, ta đã từng nói sẽ không khiến nàng khó xử... Thế nhưng, nếu nàng thay lòng đổi dạ, ta đi tranh giành những danh lợi với người đời cũng còn có ý nghĩa gì nữa?”

Ta chẳng nhịn được mà bật cười, nhưng nước mắt cứ tuôn rơi “Các người ai nấy cũng đều giỏi giang, nhiều mưu lăm kế. Tư Đồ Vĩnh nhất định đã nói cho ngài biết, ta và Tư Đồ Lăng tình cảm sâu nặng, ta còn mang thai đứa con của ngài ấy ... Thế nhưng ngài ấy sợ ngài buông tay từ bỏ, khiến ngài ấy mất đi người trợ thủ đắc lực, nhất định không hề nói cho ngài biết rằng, bệnh tình của ta ngày càng nghiêm trọng, chẳng thể nào sống được ba đến năm năm nữa, đúng không?”

Chẳng ngoài dự liệu, ta nhìn thấy thần sắc của ngài đột nhiên thay đổi, thất thanh nói “Ăn nói linh tinh. Bệnh tình của nàng chỉ bởi vì suy tư quá nhiều mà gây ra, nếu có thể tranh xa thị phi, vô ưu vô lo, nàng còn chẳng

phải dùng thuốc cũng có thể hồi phục. Nàng ... nàng sợ ta làm hỏng chuyện tốt của mình và Tư Đồ Lăng nên cố ý nói vậy đúng không?"

Ta liền hỏi ngài "Thân trong chốn thị phi, lại là trung tâm của thị phi, ai có thể tránh xa thị phi, vô ưu vô lo chứ?"

Đôi mắt ngài sầm xuống, chẳng nói thêm gì. Những điều mà Tư Đồ Vĩnh nói với ngài toàn là những viễn cảnh chẳng thể nào đạt được. Ta nắm bàn tay của ngài, khẽ cất tiếng "Cảm ơn ngài, đã cho ta khoảng thời gian ba năm vô ưu vô lo... Tuy rằng ta đã chẳng còn nhớ bất cứ điều gì."

Phản bụng càng lúc càng đau đớn như thể có hàng trăm con dao đang đâm vào. Trái tim ta biết rõ thai nhi này chẳng thể nào giữ lại được nữa, thế nhưng, nếu xảy ra chuyện tại nơi này, cho dù có Tư Đồ Vĩnh bảo vệ, chỉ e phụ tử hai người chẳng thể nào rời khỏi Đại Nhuế này được.

Cho dù Thuần Vu Vọng thông minh, cơ trí hơn tưởng tượng của ta rất nhiều, cho dù ngài thực sự có năng lực thông thiên, ngày nay cũng đang ở nơi đất khách quê người, chỉ e chẳng thể nào so sánh với một Tư Đồ Lăng có thể giơ tay che trời, ngông cuồng mạnh mẽ.

Ta cúi bỏ thanh Thừa Ảnh bên người xuống, chống lên mặt đất cố gắng đứng lên, gần sức nói cùng ngài "Ta đi đây."

"Vãn Vãn."

Ngài đứng phía sau đưa tiếng gọi ta, thanh âm thâm lương mà mơ màng, chẳng biết được là tin hay không còn tin ta nữa.

Thân hình nặng nề như treo ngàn cân, hai đùi tê dại không cảm giác, chẳng thể nào đứng thẳng lưng nổi. Ta gần như còng lưng, chống vào thanh kiếm chập choạng bước đi, không biết phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể đi tới bên cửa.

Tựa vào cửa, ta quay đầu lại nhìn ngài thêm lần nữa. Ngài vẫn ở chỗ cũ, cúi đầu, ngồi đó. Ánh sáng mang theo những hạt bụi tinh nghịch khiến ta chẳng thể nhìn rõ được nét mặt của ngài, chỉ cảm nhận được thân hình bất động cứng đờ đó toát lên cảm giác tuyệt vọng và bi thương, khó lòng diễn tả bằng lời. Nỗi oán hận trong người vốn dĩ đã tan biến từ lâu, trái tim đau đớn, co giật từng cơn... Không ngờ ta lại đau lòng vì người đàn ông chẳng biết tương lai sẽ đẩy ta và Đại Nhuế đến cảnh ngộ bi ai nào.

Từ từ lau đi mồ hôi đọng trên trán, ta nỗ lực đứng thẳng người, khẽ lên tiếng “A Vọng, ngày hôm đó... ngài nói rất đúng. Ta không nhớ được chuyện trong ba năm ấy, nhưng vẫn còn nhớ tình cảm trong ba năm trải qua... Thế nhưng tất cả đã quá muộn màng. Cuộc đời của ta đã bị hủy hoại, có lẽ chẳng thể nào sống nổi vài năm, có lẽ... cũng chẳng thể nào sống tới ngày mai. Tia hy vọng duy nhất của ta chính là người mà ta quan tâm có thể sống thật khỏe mạnh, hạnh phúc... sống một cách tự do tự tại, cũng giống như... ba năm ân ái tại Ly Sơn đó...”

Ta mỉm cười nói thêm “Đáng tiếc, ta cũng chẳng còn nhớ nổi, nếu không, có lẽ cuộc đời của ta, vẫn còn có một quãng thời gian được gọi là hạnh phúc.”

Ra sức kéo cửa ra, ánh sáng mặt trời chói chang chiếu vào mắt, khiến thị lực mờ hồ, chẳng nhìn thấy gì cả. Ta dường như còn nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của ai đó.

Đối diện với khoảng trắng mờ hồ phía trước, ta bình thản như không đưa lời dặn dò “Ta cảm thấy không khỏe lắm, mau đưa chiếc kiệu vào trong này, rồi đưa ta về phủ.”

Thân người nặng trĩu, chẳng còn chút sức lực nào được người khác đỡ lên kiệu, ta nghe thấy mấy viên thị vệ Tàn gia đi cùng tới đây đưa lời kinh hãi “Tướng quân, ngài... ngài không sao chứ?”

Ta vẫn chẳng thể nhìn rõ được gì, chỉ cố gắng hết sức mỉm cười rồi dịu giọng nói “Đừng sợ, ta không sao.”

Tiếp đó, ta nghe thấy người ta hô lên một cách nghẹn ngào “Mau, mau đưa tướng quân về phủ, mau lên...”

Trong tiếng hô hoán hỗn loạn, các thị vệ đưa ta vào kiệu, vội vã hạ tấm rèm xuống. Trước mắt đã dịu hơn nhiều, ta cố gắng mở to mắt ra mới dần dần hồi phục lại thị lực. Ta khẽ tựa người vào chiếc kiệu, phần bụng đã không còn đau đớn như còn ở trong căn phòng đó nữa, chỉ là cả người mềm nhũn như sợi mỳ, thứ dịch lỏng nóng bỏng nào đó không ngừng tuôn xuống. Ta có thể nhìn thấy được phần y phục bên dưới đã nhuốm màu máu đỏ rực.

Lạnh, thực sự quá lạnh, cho dù những dịch lỏng nóng rực không ngừng tuôn ra, nhưng chẳng thể nào giảm bớt được cảm giác lạnh giá ngoài da thịt khi máu tươi gặp gió bên ngoài trở nên băng giá. Số máu tươi không ngừng tuôn ra cũng mang theo nhiệt lượng trong người ta. Toàn thân ta run rẩy một cách đáng sợ.

Chiếc kiệu được khiêng lên, lại nghiêng ngã như thể bị ai đó chặn lại. Bàn tay trắng nhợt nhanh chóng vén tấm rèm trước mặt lên, Thuần Vu Vọng lập tức xuất hiện ngay trước mắt. Ngài nhìn về phía ta bằng ánh mắt lo lắng, vội vã lên tiếng “Vãn Vãn, ở chỗ ta có đại phu, nàng mau xuống kiệu để đại phu chẩn trị đã rồi hãy đi.”

Ta định thần lại rồi nói “Ta không sao hết, ta biết rằng ngài đã chuẩn bị chu toàn, không cần phải lo lắng cho ta, hãy lập tức đưa Tương Tư rời khỏi nơi này.”

Thuần Vu Vọng lắc đầu, nhìn số máu chảy phía thân dưới của ta, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt. Ngài nói “Nàng không chỉ bị sảy thai, có khả

năng... một bệnh khác đang tái phát, cần phải cầm máu ngay lập tức, nếu không... nếu không...”

“Ta biết rồi.” Ta lại nói thêm “Ngài hãy lập tức đưa Tương Tư quay về Ly Sơn. Ta... ta nhất định sẽ tới tìm hai người, chỉ cần ta còn sống...”

“Đừng nói như vậy, ta chắc chắn sẽ thấy nàng còn sống tốt, sống khỏe mạnh...” Sắc mặt ngài lúc này tốt cùng thê thảm, nhanh chóng đưa hai viên đan dược trong tay lên che miệng ta rồi nói “Đây là thuốc cầm máu, thế nhưng chưa chắc đã trị đúng chứng bệnh... nàng mau xuống kiệu, đại phu đang chờ sẵn trong phòng rồi.”

Ta miễn cưỡng nuốt số thuốc này, mỉm cười nhìn ngài rồi nói “Ta nhất định phải rời khỏi đây. Ngộ nhỡ ta chết tại nơi này, ngay cả Tư Đồ Vĩnh cũng muốn giết ngài. Hiện nay... người muốn giết ngài tạm thời chỉ có Tư Đồ Lăng thôi. Ngài hãy tự bảo trọng, đồng thời xin ngài nhất định... phải chăm sóc Tương Tư thật tốt.”

Không ngờ ngài cũng mỉm cười, đôi môi trắng nhợt nhếch lên nhưng trông thần sắc vô cùng thê thảm “Ta hoàn toàn không biết rằng, sức khỏe của nàng đã bị hủy hoại đến mức độ này... Ta vốn cho rằng cho dù nàng tức giận đến đâu, cùng lắm cũng chỉ bị động tới thai khí, có cần đưa trẻ này nữa không, tất cả là do nàng.”

“Ta hiểu rồi, ta không trách ngài đâu.” Ta cố gắng dỗ dành ngài “Ngài mau đưa Tương Tư đi đi.”

“Nàng xuống khỏi kiệu đi. Ta muốn nàng phải khỏe mạnh, bình an rời khỏi nơi này, cho dù... cho dù sau này có đi theo Tư Đồ Lăng...” Ngài nhìn ta chăm chăm bằng ánh mắt thảm thiết. “Ta không thể nào để nàng rời đi như thế này được.”

Đầu óc ta lúc này mơ màng, chỉ cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi tri giác, thấy ngài kiên trì như vậy lại càng thêm lo lắng, hít một hơi thật sâu, nhắc kiếm Thừa Ảnh lên đâm về phía bàn tay chặn lấy chiếc kiệu của ngài.

Ngài kinh hãi, chẳng kịp thu tay nữa, mu bàn tay nhanh chóng bị cửa một đường rất dài, máu tuôn ra như suối.

Ta liền quát lớn vào mặt ngài “Thuần Vu Vọng, rốt cuộc ngài còn định hồ đồ đến bao giờ nữa? Ta không sợ chết, ta chỉ sợ ngài với Tương Tư chết mà thôi. Ta chỉ sợ hai người xảy ra chuyện, rốt cuộc ngài có hiểu hay không? Thuần Vu Vọng, ngài định để ta chẳng thể nào an tâm dưỡng bệnh hay là khiến ta chết không nhắm mắt được đây?”

Thuần Vu Vọng lặng người nhìn về phía ta, đôi mắt đăm lẹ, nhưng không hề tuôn trào khỏi bờ mi, chỉ thấy máu tươi trên bàn tay ngài liên tục rơi xuống mặt đất trắng xóa vì ánh nắng.

Ngài khê khàng cất tiếng “Ta không hề sợ hãi bất cứ ai. Thế nhưng ta sẽ đi, ta sẽ khiến cho nàng an tâm. Nếu nàng đã có suy nghĩ đó, ta tuyệt đối không bao giờ phụ lòng nàng. Sống khó bên nhau, chết hãy đồng hành, ta nhất định không để nàng phải cô đơn một mình.”

Lui về phía sau một bước, ngài nhìn ta một lần nữa, rồi buông tay. Tấm rèm trước mắt ta dần hạ xuống, kiệu phu nhanh chóng khiêng kiệu lên, vội vã đưa ta quay về phủ Định vương. Đạo trưởng Vệ Huyền, cô Quế cùng những danh y tốt nhất Bắc Đô đều đang tụ hội tại nơi đó. Thế nhưng, ta nhìn đồng máu rực đỏ trước mắt càng lúc càng lớn lên, không biết bản thân còn có thể cầm cự được đến khi quay về phủ Định Vương hay không. Thanh kiếm Thừa Ảnh trong tay từ từ rơi xuống, ta ngất lịm đi trong chiếc kiệu, dần mất đi tri giác...

Đến lúc ta tỉnh lại, đã là hai ngày sau đó.

Mở mắt ra, ta nghe được tiếng cô Quế đang niệm phật “A di đà phật, cuối cùng người đã tỉnh lại.”

Tuy rằng toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, thế nhưng cả người được cuốn trong chiếc chăn dày dặn, bên cạnh giường còn đặt một chiếc lò than ấm nóng, nên ta cũng cảm thấy toàn thân ấm áp, lúc hôn mê cũng có thể cảm nhận được cái lạnh giá trong người dần dần giảm xuống.

Thần trí ta lúc này coi như đã tỉnh táo hơn nhiều, ta chuyển mắt nhìn qua chỗ cô Quế đang vội vã bê thuốc lại, rồi nhìn thấy Tư Đồ Lăng.

Ngài chỉ mặc bộ y phục sẫm màu, khoanh tay đứng lặng bên cửa sổ. Ánh mặt trời nóng rực chiếu lên người ngài khiến toàn thân ngài như bọc một lớp ánh sáng vàng chói, còn bộ y phục sẫm màu trên người ngài chẳng hề thay đổi trước ánh sáng đó, khiến chủ nhân nó lại càng thêm lạnh lùng, lãnh đạm. Sắc mặt của ngài trắng nhợt, hoàn toàn đối lập với bộ y phục màu đen trên người.

Nghe cô Quế lên tiếng, ngài mới quay người lại, bước tới bên giường, lặng lẽ nhìn ta rồi khẽ nói “Nàng hãy an lòng tịnh dưỡng. Yên tâm đi, Thuần Vu Vọng và Tương Tư đã rời khỏi Bắc Đô rồi... Có lẽ, hai người họ sẽ nhanh chóng quay về Nam Lương thôi. Ta hoàn toàn không hề phải người truy kích.”

Ta lặng người, thật không ngờ sau khi ta tỉnh lại, câu đầu tiên ngài nói với ta lại là như vậy. Còn ngài lại lui về phía sau vài bước, lặng lẽ nhìn ta thêm lần nữa rồi quay người bước ra khỏi căn phòng.

Ngài vẫn cứ ôm lấy người, hình như đang rất lạnh. Ta liền quay sang dặn dò một thị nữ đứng hầu gần đó “Mau đi lấy tấm áo choàng dày dặn khoác lên cho Vương gia.”

Người thị nữ này nhanh chóng đáp lại, tìm một tấm áo choàng rồi đi ra ngoài. Cô Quế liền bê bát thuốc tới, đút cho ta uống.

Cô Quế nhẹ mím cười “Khó khăn lắm mới có thể giữ lại tính mạng cho tướng quân. Người đã mất rất nhiều máu, tất cả đều nói không thể cứu được nữa, Định Vương vẫn không hề từ bỏ, vừa ra sức truyền chân khí sang cho người, lại vừa... lại vừa kêu các đại phu phải ra sức cứu chữa, cuối cùng cũng cứu lại được người.”

Uống xong thuốc, cô Quế lại bê bát thuốc bổ huyết tới, ta uống xong liền cảm thấy no bụng. Lúc nhắm mắt lại dưỡng thần, người thị nữ đem áo choàng tới cho Tư Đồ Lăng đã quay về, thần sắc hoảng hốt, phía sau là Thẩm Tiểu Phong mím cười bước vào.

Ta khẽ cười nói “Người không ở nhà cùng Nhị ca ta, lại chạy tới chỗ nào làm gì?”

Thẩm Tiểu Phong ngồi xuống bên giường, mím cười nói “Ngài ấy đã nghe nói rồi, làm sao mà an tâm cho được? Ban đầu còn nhất quyết đòi đích thân phải sang, ta nghe nói bệnh tình của Đại tiểu thư thực sự nghiêm trọng, tốn bao nhiêu công sức mới khuyên ngăn được. Sau đó ngài lại bắt ta sang đây, ngày nào cũng phái người đến hỏi thăm tình hình của người bảy tám lần. Tối hôm qua, nghe nói mạch tượng của người đã bình ổn lại, ngài mới an tâm hơn đôi chút.”

Ta gật đầu, im lặng một hồi, lại nhìn thấy các thị nữ khác trong buồng đều đã lui ra, mới khẽ lên tiếng “Lúc này Tiểu Uyên đi đưa áo choàng cho Định Vương, phản ứng của ngài ra sao?”

Thẩm Tiểu Phong vội nói “Làm gì có phản ứng gì chứ? Ngài ấy chỉ khoác lên người rồi đi thôi. Đại tiểu thư cũng biết khuôn mặt đỏ của ngài ấy rồi, bất luận có phải mùa đông giá rét hay không, lúc nào cũng như kết băng vậy, trừ phi là ở trước mặt Đại tiểu thư, còn những lúc khác, tảng băng đó

chưa từng tan chảy. Tiểu Uyển đúng là chẳng có bản lĩnh gì hết, đã ở phủ Định Vương bao lâu rồi mà vẫn chưa quen, như thế thôi mà cũng tỏ ra sợ hãi.”

Ta bình thản lên tiếng “Tiểu Phong, người biết rằng ta không thể nào suy nghĩ quá nhiều, cho nên ra sức bao dung, đó cũng là chuyện tốt. Thế nhưng người càng không muốn nói cho ta biết, ta lại càng tìm người khác vào hỏi thăm tận tình, như vậy chẳng phải sẽ càng tổn tâm tư hơn sao?”

Thẩm Tiểu Phong trầm ngâm một hồi, sau cùng đành lên tiếng “Ta vừa đi thăm tiểu thư Tố Tố về, đi tới hành lang bên đó, liền thấy Tiểu Uyển tới khoác áo lên cho Định Vương. Định Vương đột nhiên quay người lại, vút chiếc áo choàng xuống dưới mặt hồ.”

Ta lặng người đi rồi hỏi “Trong lúc ta hôn mê, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Thực ra... cũng chẳng xảy ra chuyện gì cả. Nghe nói hôm đó, sau khi Đại tiểu thư tới dịch quán, Định Vương vẫn cứ đứng đợi tại Tây Hoa Môn. Sau đó, lại nghe nói Đại tiểu thư rời khỏi cung từ cửa khác, ngài vội vã xuất cung truy tìm, lúc này, Đại tiểu thư đã ra khỏi dịch quán. Định Vương bắt gặp chiếc kiệu của người ở giữa đường, mới phát hiện toàn thân tiểu thư đầy máu, người cứng đờ, lúc đó đã phát điên lên, vừa đưa Đại tiểu thư quay về vương phủ chặn trệ, lại vừa sai người bao vây dịch quán. Ai ngờ vị Chân Vương kia cũng không phải người dễ dãi, lúc người của phủ Định Vương xông vào phòng ngủ tìm người, lập tức đã trúng phải bẫy do ngài ấy sắp đặt từ trước, số thuốc nổ được chôn sẵn trong phòng phát nổ, phá hủy gần hết dịch quán. Còn Chân Vương không biết đã đưa tiểu thư Tương Tư đi về phía nào rồi. Sau đó, lúc hỏi báo lại tình hình, ánh mắt của Định Vương đỏ rực lên, nhưng sau cùng lại hạ lệnh không cần phải truy kích nữa.”

Thẩm Tiểu Phong thận trọng nhìn về phía ta rồi nói “Đại tiểu thư, chắc người cũng không biết đúng không? Lúc người bị hôn mê, vẫn luôn thốt lên

“Trương Tư, mau chạy đi! A Vọng, mau chạy đi!” Có lúc người cũng gọi tên của Định Vương, nhưng lại gọi rất đau khổ, như thể... đang khuyên Định Vương hãy dừng tay lại. Thực ra Định Vương rất quan tâm và yêu thương Đại tiểu thư, vẫn luôn truyền chân khí của mình để giữ lại mạng sống cho Đại tiểu thư. Đạo trưởng Vệ Huyền cùng cô Quế đều nói rằng người đã mất máu quá nhiều, có khả năng không thể cứu được nữa, ngài đã đi ra ngoài, không lâu sau, lại bê một bát máu tươi nóng hổi vào, mở miệng Đại tiểu thư ra rồi đổ máu vào trong miệng. Lúc ban đầu, bọn ta chỉ nghĩ rằng phải chăng ngài ấy đã giết con hươu, con khỉ thôi, sau đó mới phát hiện... cổ tay ngài bị thương.”

Cả người ta lạnh giá, đột nhiên thấy cả căn phòng đang nồng nặc mùi máu tươi. Ta mỉm cười khổ sở rồi nói “Ngài ấy hà tất phải... khổ như thế...”

“Lần này, mối thù hận giữa ngài ấy, Hoàng thượng và Chân Vương lại càng thêm sâu sắc.” Thẩm Tiểu Phong than thở “Hoàng thượng nghi ngờ ngài ấy cùng Đại tiểu thư có liên quan tới cái chết của Hoàng hậu Đoan Mộc, đương nhiên khiến ngài ấy tức giận, còn Đại tiểu thư vừa xuất cung liền tới tìm Chân Vương, sau đó sự việc lại thành ra như vậy, Định Vương nhất định sẽ ghi hết những món nợ này lên người Hoàng thượng. Đại tiểu thư tốn công tốn sức giữ cho Đại Nhuế được an lành, cân bằng, hiện nay xem ra...”

Ta cũng chỉ còn biết than dài chán nản. Nói đi nói lại đều là họa do Thuần Vu Vọng gây ra. Muốn hận ngài ấy mà chẳng thể nào làm được.

Tất cả mọi thứ ngài ấy muốn vốn dĩ đơn giản hơn thứ mà ta, Tư Đồ Lăng hay Tư Đồ Vĩnh muốn rất nhiều. Làm đôi phu thân bình thường, giản dị, dẫn theo đứa con gái bám chặt phụ mẫu như sam, cả nhà đi dạo trong rừng mai, mỉm cười ngắm mây trời, hoa nở rồi hoa tàn. Trọn đời trọn kiếp như vậy, có chết cũng không uổng.

Ngài thân là hoàng đệ, lại mưu lược tài trí mà chẳng thể nào đạt được một tâm nguyện nhỏ bé là thế, nếu cứ âm thầm chấp nhận mới là chuyện lạ nhất thế gian này.

Đáng cười cho một người tự nhận mình là một viên võ tướng kế tục gia nghiệp bảo gia hộ quốc, chẳng biết từ bao giờ lại trở thành một hồng nhan họa thủy, đáng sợ đáng khinh như thế này?

Hơn nữa tất cả mọi chuyện mà Thuần Vu Vọng đã làm đương nhiên sẽ không chỉ vì muốn chọc tức ta. Ngài đích thực không biết được bệnh tình của ta, sảy thai sau đó lại mất máu quá nhiều có lẽ đều không nằm trong kế hoạch ban đầu của ngài. Điều quan trọng mà ngài muốn nói với ta chính là bắt Hoàng hậu Đoan Mộc phải cam tâm tình nguyện dùng độc chướng tự vẫn, thế nhưng sau cùng vì sức khỏe sa sút của ta mà không nói thêm nữa.

Nhuyễn Ngọc, cái chết của Hoàng hậu, độc chướng, những thứ này có liên quan gì tới Tư Đồ Lăng?

Ta suy nghĩ mãi mà chẳng thể hiểu nổi, đoán chắc ngài suy nghĩ đến bệnh tình của ta, cho nên sẽ không thực hiện bước tiếp theo, ta liền nói “Hiện nay cũng không cần phải lo lắng quá. Đợi sau khi khâm liệm cho Hoàng hậu, Tổ Tổ nhập cung rồi, chúng ta từ từ tính kế tiếp.”

Thẩm Tiểu Phong gật đầu rồi nói “Đúng vậy, chỉ cần Đại tiểu thư tịnh dưỡng cho thật tốt, muốn sinh thêm đứa trẻ khác không hề khó. Định vương thương yêu Đại tiểu thư, đợi sau khi hết giận, nhất định sẽ lại chiều chuộng theo ý của người mà thôi.”

“Ta hoàn toàn không cần ai phải chiều chuộng theo ý của mình. Ngài ấy cũng không phải loại người không có chủ kiến.” Ta than dài, sau đó lại nhớ đến Tổ Tổ. “Lúc nãy người đến thăm Tổ Tổ, con bé sao rồi?”

Kể từ sau khi xác định chuyện nhập cung, Tổ Tổ vẫn luôn sầu muộn, ta đã cho vú nuôi cùng các thị nữ theo hầu Tổ Tổ từ khi còn nhỏ đến khuyên giải, thế nhưng Tổ Tổ vẫn ít khi bước chân ra khỏi căn phòng của mình. Từ trước đến nay tính cách con bé vẫn cực tĩnh lặng, ta cũng không hề bận tâm thêm. Thế nhưng giờ, khi ta vừa mới sống lại sau nạn kiếp, căn phòng con bé lại ở ngay sát chỗ ta, chẳng có lý gì mà nghe tin ta tỉnh lại, cũng chẳng hề sang thăm.

Quả nhiên, Thẩm Tiểu Phong liền đáp lại “Có lẽ vì quá lo lắng, khí sắc không được tốt lắm, tiểu thư đã gầy hẳn đi. Thế nhưng ta hỏi kỹ cũng không có vấn đề, có lẽ là bị nhiễm lạnh mà thôi.”

“Ừm, chốc nữa bảo cô Quế sang xem Tổ Tổ thế nào, tuổi còn trẻ mà đã giấu kín tâm tư, không cho ai biết, mong là không bị bệnh gì nghiêm trọng.”

“Vâng, thực ra ta đã gọi đại phu sang khám rồi, tiểu thư nói không sao, cho nên không hề chân mạch.”

“Còn nữa, mau gọi người của chúng ta âm thầm để tâm đến động tĩnh của Định Vương và những Đại thần tâm phúc của ngài ấy, nếu có bất cứ điều gì khác thường, phải bẩm báo cho ta ngay tức khắc.”

“Đại tiểu thư an tâm, chúng ta chưa hề lơ là chuyện này bao giờ cả.”

Ta thực sự cảm thấy buồn ngủ, nghe vậy mỉm cười đáp lại, rồi tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Tĩnh dưỡng được vài ngày, sức khỏe đã dần dần hồi phục, đã có thể xuống khỏi giường nhắc thanh Thừa Ảnh đi lại chậm rãi. Chỉ là mấy đại phu đều nói sảy thai xong phải kiêng kị, tốt nhất là một tháng không thể gặp gió. Thế là Tư Đồ Lăng liền sai hai vị thị vệ đứng canh ở hành lang phía trước, đồng thời không cho phép ta bước ra khỏi phòng, nhưng không hề ngăn cản ta gọi thuộc hạ của mình vào để hỏi han, phát lệnh.

Ta nhớ lại lúc đầu xuân, vừa mới sẩy thai đã bị Thuần Vu Vọng đem vút xuống hồ, trong lòng mỉm cười khổ sở.

Có lẽ, Tư Đồ Lăng đối xử với ta tốt hơn cả Thuần Vu Vọng, thế nhưng tại sao trong lòng ta lúc nào cũng nhớ nhung, quyến luyến đến tên oan gia đã suýt nữa giết chết ta chứ?

Hôm nay uống xong thuốc, tinh thần ta khá tốt, múa kiếm một hồi trong phòng rồi than thở “Trong phòng đốt hương trầm đương nhiên là rất thơm nhưng nói cho cùng vẫn chẳng thể khiến người ta say đắm như thứ hương hoa tự nhiên bên ngoài. Vào thời tiết này, hoa mai... chắc đã nở rồi hả?”

“Tiền viện có trồng một cây Lạp Mai, đích thực đã có vài nụ nở rồi...” Cô Quế mỉm cười đáp lại, đột nhiên lại lặng người, suy ngẫm một hồi rồi ‘a’ lên một tiếng như chợt nghĩ ra điều gì.

Ta vội lên tiếng hỏi “Có chuyện gì thế?”

Cô Quế liền vỗ nhẹ lên đầu rồi nói “Ta xem ra cũng lớn tuổi rồi, trí nhớ chẳng còn tốt nữa. Thực sự không nên quên chuyện này.”

“Có chuyện gì thế?”

“Cô nương còn nhớ không, ta từng nói, vào ngày Hoàng hậu qua đời, ta đã ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ trong giường của người?”

“Ừm.”

Ta uống ngụm trà, coi như vừa mới nghe thấy, có điều trong lòng đã hiểu thấu, đó chính là mùi vị của độc chương. Chỉ là sau một đêm dài, thứ hương vị đó đã giảm đi nhiều, không thể đẩy người khác vào chỗ chết.

Cô Quế liền nói “Ta đột nhiên nhớ ra, năm đó, khi ta từ Bắc Đô quay về quê nhà, trên đường đi ngang qua Lệ Châu cũng từng ngửi thấy mùi hương này ở một gia đình.”

Ta bất giác đặt ly trà xuống rồi hỏi “Là gia đình thế nào?”

Cô Quế lắc đầu đáp “Ta cũng chẳng rõ, chỉ biết đó là một gia đình giàu có trong vùng, có điều phủ đệ cũng bình thường. Ta đi đường chậm nên không tìm được khách điểm, đi suốt cả đêm, sáng sớm mới tới được nơi đó, liền nhìn thấy một người phụ nữ trẻ tuổi dẫn theo một tiểu cô nương tầm bốn, năm tuổi khóc lóc chạy ra khỏi cửa, nói rằng vừa mới từ nhà ngoại về, liền thấy cả nhà đều bị bệnh, vội vã đi tìm đại phu. Ta vội vã vào trong xem, mười mấy người trong nhà, tất cả đều chết trong lúc còn ngủ. Ta biết rằng gia đình này chắc chắn đã đắc tội một nhân vật lớn nào đó, mới gặp phải họa diệt môn như vậy, cũng chẳng dám điều tra kỹ nguyên nhân cái chết, vội vã chạy ra ngoài khuyên người phụ nữ đó nhanh chóng chạy trốn, bản thân cũng chẳng dám ở lại quá lâu, lập tức rời khỏi. Lúc đấy, ta cũng ngửi thấy mùi hương thoang thoang như vậy, chỉ là trong vườn của gia đình đó có trồng nhiều hoa cỏ, nên ta lại nghĩ đó chỉ là hương hoa, không hề bận tâm. Mãi tới bây giờ khi nghĩ lại, phải chăng...”

Trái tim ta bất ngờ quặn thắt lại. Cô Quế rời khỏi Bắc Đô, là chuyện xảy ra sau khi phụ vương của Tư Đồ Vĩnh là Tư Đồ Hoán đăng cơ không lâu, vì muốn tránh khỏi những cuộc chiến đoạt vị, nên khả năng là muốn diệt cỏ tận gốc, rồi liên lụy tới nhiều người vô tội. Lúc đó... người nắm quyền trong Tàn gia vẫn là tổ phụ của ta, Tàn Sơ Đồng.

Cô cô từng nói, bọn họ chưa từng thực sự đứng ngoài cuộc tranh đoạt hoàng vị, Kỳ Dương Vương nhiều khả năng đã bị Tàn gia cùng Hạ Vương liên thủ mưu sát...

Lúc đó, những người biết đến sự tồn tại của thứ độc chương này không nhiều, người có thể điều khiển nó lại càng ít.

Ta hỏi cô Quế “Cô cô có biết gia đình đó mang họ gì không?”

Cô Quế lắc đầu rồi đáp “Chuyện này ta tránh còn chẳng kịp, làm sao dám hỏi kỹ chứ? Có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Người phụ nữ trẻ tuổi đó bên thắt lưng có đeo một thanh kiếm, thân gái mà dám một mình đi đường đêm, ta đoán chắc cũng là người biết võ nghệ. Nếu thân thủ không tệ, thì mẫu tử họ chắc cũng đã giữ được tính mạng...” Cô Quế nhìn về phía ta, đột nhiên lại đưa lời hỏi quái dị “Cô nương, người làm sao thế?”

Ta biết rõ rằng sắc mặt mình lúc này biến đổi, vội vã bình thản như không, khẽ nhếch miệng cười “Không có gì cả, chỉ là đột nhiên nghĩ rằng, nếu đứa bé gái đó còn sống thì bây giờ chắc đã là một cô nương tầm hai mấy rồi? Bọn họ chắc đã đắc tội một nhân vật đáng gờm ở Đại Nhuế, có khả năng đã trốn sang Nam Lương. Để tự bảo vệ bản thân, đa phần cũng đã luyện võ nghệ giỏi giang. Vì muốn điều tra nguyên nhân cái chết của người nhà, nói không chừng cô nương ấy cũng đi nghiên cứu thứ độc dược đã khiến gia đình chết chỉ trong một đêm...”

Cô Quế nghe rồi lặng người “Cô nương đang nói, cái chết của Hoàng hậu, có khả năng là do tiểu cô nương năm xưa tìm đến báo thù?”

Ta bật cười lên tiếng “Ta chỉ suy đoán vậy thôi. Hoàng cung đại nội được bảo vệ nghiêm ngặt, làm sao dễ dàng trà trộn vào trong để hạ thủ được?”

“Ừm”

Cô Quế bán tín bán nghi, nhưng cũng biết rõ rằng càng biết nhiều bí mật thì lại càng nguy hiểm, nên biết điều ngậm miệng lại không bàn luận thêm

nữa.

Ta quay đầu sang hỏi “Cô cô đã qua chỗ Tổ Tổ xem xét gì chưa?”

Cô Quế gật đầu đáp “Ta đã qua xem rồi, tiểu thư chỉ nói là mệt mỏi, không bị sao cả, sau đó bảo ta mau về chăm sóc cô nương, không để cho ta chần mạch.”

“VẬY KHÍ SẮC CỦA CON BÉ CÓ GÌ KHÔNG TỐT KHÔNG?”

“Nhìn qua... thì trông cũng được. Tính cách của tiểu thư hoàn toàn khác biệt với cô nương, chỉ im lặng ngồi bên cửa sổ đọc sách, trước nay chưa từng thấy động chạm tới đao kiếm bao giờ.”

Ta khẽ than dài một tiếng “Mẫu thân của Tổ Tổ là khuê nữ của gia đình khá giả, chỉ là sau này được gả vào tướng môn... Từ khi con bé còn nhỏ, phụ thân đã qua đời, đương nhiên là tiếp nhận hết tính cách dịu dàng, hiền lành của mẫu thân. Lúc xưa, đáng lẽ ta nên dạy Tổ Tổ một chút võ nghệ, để không đến mức yếu đuối như vậy. Ngày mai, cô cô lại qua đó xem sao, sắp sửa nhập cung rồi, nếu có điều gì không thỏa đáng, có thể bồi bổ thêm.”

Cô Quế gật đầu đồng ý.

Đợi sau khi cô Quế ra ngoài, ta lập tức triệu Tàn Triết vẫn còn ở trong kinh thành tới, bảo hắn cho người bí mật điều tra về vụ thảm án diệt môn ở Lệ Châu vào năm đó, đồng thời làm rõ... gia đình đó có phải mang họ Cát hay không.

Ngày hôm sau, cô Quế lại sang thăm Tổ Tổ, thế nhưng vẫn không thể chần mạch cho cô bé, chỉ là qua quan sát đã bắt đầu nảy sinh nghi ngờ.

Cô Quế khẽ lên tiếng “Cô nương, ta không biết phải nói gì, thế nhưng phải chần mạch thì mới chắc chắn được.”

Ta vốn đã nghĩ có điều gì đó khả nghi ẩn chứa bên trong, thế nhưng nghe cô Quế nói như vậy, liền cảm thấy kinh ngạc, đứng dậy định đi ra khỏi cửa. Tiểu Uyển vội lấy chiếc áo choàng lông chồn màu trắng khoác lên người ta “Đại tiểu thư, bên ngoài trời lạnh, vẫn nên bảo trọng sức khỏe thì hơn.”

Ta liền kéo chặt tấm áo choàng lại, ra ngoài hành lang đã thấy thị vệ của Tư Đồ Lăng hoang mang lại gần ngăn lại “Vương phi, Vương gia có lệnh, người có điều gì thì cứ dặn dò đám thuộc hạ đi làm, sức khỏe Vương phi chưa hồi phục, không nên ra ngoài thì tốt hơn.”

Ta liền quát “Ta có việc, tránh ra.”

Viên thị vệ này vẫn không nhường đường, cúi đầu nói tiếp “Bẩm Vương phi, Vương gia...”

“Cút.”

Ta đưa chân đạp hấn ngã lăn ra đất, một người khác liền đưa tay ra định ngăn cản, bị ta đẩy sang một bên, rồi ta nhanh chóng cất bước ra ngoài.

Hai viên thị vệ quay sang nhìn nhau, đến sau cùng cũng không dám chạy lên ngăn cản nữa, mau chóng tiến ra bên ngoài, đoán chắc là đi bẩm báo cho Tư Đồ Lăng. Ta cũng chẳng bận tâm đến bọn chúng, đi thẳng về căn phòng Tổ Tổ đang ở tại phía sau.

Tổ Tổ lúc này đang cầm một cuốn sách ngồi lặng người bên cửa sổ, nghe bên ngoài có tiếng động, vội vã đứng dậy đưa lời gặng hỏi “Cô cô, tại sao lại tới vậy? Tổ Tổ đáng lẽ phải sớm sang thăm cô cô, chỉ vì dạo này bị ho, sợ sẽ lây bệnh sang cho cô cô, cho nên vẫn chưa dám sang.”

Thần sắc của Tổ Tổ trông cũng khá bình tĩnh, thế nhưng đích thực đã gây đi nhiều, đôi má trắng trẻo, đầy đặn trước kia giờ đã hóp lại, chiếc cằm

cũng nhọn hoắt, khuôn mặt nhợt nhạt không thấy chút sắc hồng, đôi mắt trông lại càng tiêu tụy, mỗi một. Tổ Tổ đưa tay đặt trước bụng, dùng ông tay áo to dùng để che đi.

Đang vào tiết trời đầu đông, tất cả ai nấy đều mặc y phục dày dặn, nếu không phải cô Quế đã nhắc nhở từ trước, nếu không phải Tổ Tổ cố tình che giấu, ta hoàn toàn không hề để tâm tới phần bụng của con bé.

Ta bước lại gần, từ từ kéo bàn tay của Tổ Tổ ra, nhìn vào phần bụng, sắc mặt con bé trở nên hoang mang, như một con thú nhỏ bị ép tới đường cùng. Nỗi hoảng loạn sợ hãi đã lấp đầy đôi mắt to tròn, nước mắt dần dần dâng trào, long lanh.

Ta liếc mắt nhìn đám nha hoàn, vú nuôi hầu hạ trong phòng rồi quát lớn “Tất cả rút hết ra ngoài.”

Những người này ai nấy đều hoảng hốt, vội vã lui ra ngoài. Bọn họ đã ở bên cạnh Tổ Tổ biết bao ngày, không thể nào không nhận ra điều khác lạ, chỉ là trên dưới phủ Định Vương không ai không biết sức khỏe Vương phi không ổn, không thể lo nghĩ quá nhiều. Cho dù là những kẻ dưới trung thành được đưa từ Tần phủ sang, cũng không dám kinh động ta vào lúc ta có mang hay vừa mới sảy thai.

Ta nắm chặt bàn tay của Tổ Tổ. Kéo con bé đến bên bàn, ta cảm thấy bàn tay đó dần trở nên lạnh giá, cánh tay mềm yếu như bất cứ lúc nào cũng có thể bị bẻ gãy vậy.

Lúc ấy Tổ Tổ ngồi xuống ghế, con bé đã bật khóc cất tiếng gọi “Cô cô.”

Ta kéo tay Tổ Tổ ra rồi gọi “Cô Quế, mau vào đây chẩn mạch.”

Cô Quế vội vã bước tới, khom người chẩn mạch một hồi, mới khẽ khàng lên tiếng “Cô nương, tiểu thư Tổ Tổ... đã mang thai hơn ba tháng rồi!”

Ta ban đầu còn nghi ngờ liệu có phải vào hồi tháng năm, khi đang bị giam trong ngục, Tổ Tổ đã bị làm nhục, để lại họa căn, thế nhưng nhìn bụng lúc này trông cũng không giống lắm. Đợi đến khi nghe cố Quế báo lại, ta ảo não tới mức hoa mày chóng mặt. Tiểu Uyển đứng một bên vội vã chạy lại đỡ ta mới có thể đứng vững. Ta bắt lực ngồi thụt xuống chiếc ghế gần đó.

Cô Quế vội vã lên tiếng “Sức khỏe cô nương vẫn chưa hồi phục, tuyệt đối không thể đau lòng hay lo lắng quá độ. Chi bằng hãy mau giao chuyện này cho Định Vương xử lý, quay về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Ta định thần lại, cười nhạt “Chuyện của Tần gia chúng ta vẫn chưa tới lượt ngài ấy nhúng tay vào.”

Tổ Tổ đã quỳ trước mặt ta, dập đầu xuống đất, nghẹn ngào liên hồi. Con bé lúc này trông tàn tạ đáng thương, trên thế gian này, ngoại trừ người cô cô là ta cùng Tần Triệt hai chân đã tàn phế, chẳng còn bất cứ người thân nào khác. Ta cố gắng nhẫn nhịn, mới có thể kiềm chế bớt cơn giận trong lòng, hạ thấp giọng đưa lời hỏi “Mau nói cho ta biết, là ai? Hơn ba tháng rồi... lúc đó, ta đã nói sẽ đưa con nhập cung.”

Tổ Tổ chỉ biết lắc đầu và khóc, không nói bất cứ lời nào.

Ta dịu giọng đưa lời dỗ dành “Con ngoan à, nếu đã như vậy, ta cũng chẳng thể nào đưa con nhập cung được nữa. Nhưng chí ít con cũng phải nói cho ta biết là ai, nếu thích hợp, sẽ cho phép hai người lấy nhau. Lẽ nào con muốn đưa con của mình vừa sinh ra đã không có phụ thân sao?”

Tổ Tổ lại càng khóc dữ dội hơn trước, nhưng vẫn chẳng mở miệng nói gì. Bất luận là Tần phủ hay phủ Định Vương, thì đều là những nơi nhà cao cửa lớn, cho dù là tướng dưới quyền, cũng không thể nào dễ dàng ra vào khuê phòng của tiểu thư. Ta đã âm thầm đoán được là ai, nhưng lại không

dám suy nghĩ quá sâu, hoặc giả, ta thực sự không dám nghĩ người đó lại tội tệ đến mức độ này.

Tuy rằng tình cảm ta dành cho ngài trước nay chưa từng có chút tư tình nam nữ, thế nhưng ngài cũng phải hiểu rằng, từ nhỏ đến lớn, ta kính trọng ngài ấy đến mức nào. Với tính cách kiêu ngạo, lạnh lùng, ngài không thể làm ra chuyện như vậy.

Ta từ từ lên tiếng “Nếu con không chịu nói, ta cũng chẳng còn cách nào khác, thế nhưng tuyệt đối không thể giữ lại đứa trẻ này.”

Ta quay đầu sang đưa lời dặn dò “Cô Quế, mau đi chuẩn bị thuốc.”

Cô Quế cau chặt đôi mày “Cô nương xin hãy suy nghĩ lại, thai nhi đã quá ba tháng, căn cơ đã vững chắc, tiểu thư Tố Tố sức khỏe lại không tốt, chỉ sợ là... không chịu đựng nổi.”

Ta bực bội lên tiếng “Nếu nó đã không chịu khai ra người đó, lẽ nào ta lại để nó sinh một đứa trẻ không rõ lai lịch ngay khi còn chưa cưới gả cho ai sao?”

Lời nói còn chưa dứt, ngoài cửa đã có người bình thân lên tiếng “Là ta.”

Tấm rèm gấm thêu hoa được vén lên, một luồng không khí lạnh truyền vào, làm giảm bớt sự ấm áp trong phòng. Tư Đồ Lăng mặc bộ y phục đen tuyền, từ từ bước vào trong. Mái tóc của ngài vương chút hoa tuyết, càng khiến khuôn mặt ngài trắng nhợt hơn.

Không biết trời đã đổ tuyết từ khi nào. Chẳng trách lại lạnh như vậy. Ta ra sức ôm lấy đôi vai, bàn tay trắng bệch gần như muốn ôm chặt hơn nữa tấm áo choàng dày dặn trên người.

Nhìn chăm chăm vào đôi mắt thâm sâu của ngài, ta khẽ quay đầu, đưa lời dặn dò “Cô Quế, mau đi chuẩn bị thuốc trụ thai.”

Ánh mắt Tư Đồ Lãng sầm lại, mím chặt môi không nói thêm gì. Tổ Tổ quỳ dưới đất đột nhiên ngẩng mặt lên, bật khóc lớn tiếng “Xin đừng.”

Con bé bò lên trước vài bước, tóm lấy vạt áo của ta “Cô cô, cô cô, để con giữ lại đứa trẻ này có được không? Con sinh nó ra rồi sẽ nhập cung, cô cô bảo con làm gì cũng được. Con chỉ muốn sinh đứa trẻ này ra... Định vương là con trai duy nhất, đến nay vẫn chưa có mụn con nào, cô cô lại ốm bệnh liên miên, cứ coi đứa trẻ này như con mà nuôi dưỡng, như vậy thì có gì không tốt? Con xin thề, cô cô, con xin thề rằng, con tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai biết rằng đây là con của con...”

Cổ họng ta đắng ngắt, nghẹn ngào, nắm chặt hai tay rồi tiếp tục dặn dò “Cô Quế, mau đi chuẩn bị.”

Cô Quế khẽ đáp, đang chuẩn bị rời đi, Tư Đồ Lãng đột nhiên lên tiếng “Đứng lại.”

Giọng ngài không cao không thấp, nhưng lại đủ sức khiến người ta hãi hùng, hoảng sợ, cô Quế tỏ ra do dự, dừng bước rồi quay lại nhìn ta.

Tư Đồ Lãng từ từ bước tới trước mặt ta, nhìn ta chăm chăm một hồi, một hồi nhắm mắt rồi cúi xuống nói với ta “Vãn Vãn, xin hãy... giữ lại đứa trẻ này. Đó chính là cốt nhục ruột thịt của ta.”

Thứ cảm xúc trong sáng, tinh khiết sau cùng trong lòng nhanh chóng vỡ tan ra từng mảnh, ta nhìn vào khuôn mặt quen thuộc trước mắt, đột nhiên muốn bật cười lớn tiếng. Cười cho thứ tình yêu vĩ đại thanh mai trúc mã mà ngài thường nói, cười cho tình cảm đồng môn tựa như thủ túc mà ta thường nghĩ tới, thì ra tất cả đều chỉ là một trò cười ấu trĩ nhất thế gian này mà thôi.

Ta khỏ sở quay mặt đi, nhìn Tổ Tổ đang quỳ trên mặt đất “Con lựa chọn theo ta về Tần phủ rồi bỏ cái thai này đi, hay ở lại nơi này sinh con cho ngài ấy?”

Tổ Tổ nhìn ta bằng ánh mắt kinh hoàng, từ từ bỏ bàn tay nắm chặt lấy vạt áo của ta, dùng ngón tay trắng nhợt run run chỉ về phía Tư Đồ Lăng. Đó chính là Định Vương quyền khuynh thiên hạ, đó là vị tướng công mà Tổ Tổ lựa chọn và yêu thương, đó là hạnh phúc mà con bé nguyện lòng từ bỏ cả gia tộc cũng phải có bằng được.

Tổ Tổ biết nghĩ cho bản thân hơn ta, thế nhưng có lẽ con bé thực sự sẽ hạnh phúc hơn ta. Con gái nhà họ Tần trước nay chưa ai được hạnh phúc, có lẽ Tổ Tổ sẽ là người đầu tiên, có lẽ... cũng sẽ là người sau cùng.

Ta quay đầu, cất bước đi ra ngoài.

“Vãn Vãn.”

Tư Đồ Lăng gọi ta trong đau đớn, đưa tay nắm lấy ống tay áo của ta. Ta giờ kiếm, chém sượt qua, ngài nhanh chóng thu tay lại, ống tay áo rộng nhanh chóng bị chém xuống một mảnh lớn, dần dần rơi xuống mặt đất.

Cắt áo đoạn tình, rất tốt. Tất cả đều sẽ kết thúc tại đây.

Ta lạnh lùng quay lại nhìn ngài, liếc thân hình thất thần buồn bã của ngài rồi bước ra khỏi căn phòng.

Tuyết giăng đầy trời, bay bay khắp nơi, tuyết rơi trên mặt, lạnh giá đến đau đớn rồi thành tê dại. Huýt sáo một tiếng, con chiến mã theo ta chinh chiến nhiều năm hí dài một tiếng, giăng đứt dây buộc, nhanh chóng phi tới.

Ta nhảy bật lên ngựa, một thân một mình, bỏ mặc tất cả những con người và chuyện khiến ta phiền não, khiến ta lo lắng, khiến ta đau lòng, khiến ta

khổ sở, một mình phi trên con đường trong cơn tuyết lớn.

Lầu gác trắng như ngọc, trời đất nhuộm một màu, tất cả đều phủ đầy băng tuyết, thuần khiết như thể không nhuộm chút sắc màu nào khác.

Khi ta một mình phi tới trước cửa phủ họ Tần, miệng đã nôn đầy máu, ngã vật xuống đất, sắc máu trông chói mắt đến đáng sợ.

Toàn kinh thành không ai không biết, Chiêu Hầu Tần phủ lâm bệnh nặng, ngàn cân treo sợi tóc. Lúc ta còn ở phủ Định Vương, người do Tư Đồ Vĩnh phải tới hỏi thăm bệnh tình đều bị Định Vương Tư Đồ Lăng chặn lại ngoài cửa, thế nhưng Tần phủ lại là một nơi mà Định Vương chưa thể can thiệp được.

Hoàng đế Đại Nhuế Tư Đồ Vĩnh gần như mỗi ngày đều phái thái y đến chẩn trị, bản thân ngài cũng đích thân tới thăm bệnh hai lần. Thế nhưng đại phu phủ Định Vương, ngoại trừ cô Quế vốn dĩ theo ta, đã bị đuổi hết ra ngoài, không cho phép bước vào Tần phủ dù chỉ nửa bước. Ngay cả những nô bộc, thị vệ có quan hệ khá thân thiết với phủ Định Vương đều bị điều tới điền trang ngoại thành của Tần gia, không cho phép tự tiện ra vào Tần phủ.

Cùng lúc này, tất cả thị vệ của Tần gia cũng rút hết khỏi vương phủ, Tần Triệt điều động hết binh lực còn lưu lại kinh thành, chuyển vào đóng quân cùng Ngự Lâm Quân canh giữ bốn cửa kinh thành.

Tin tức Chiêu Hầu bệnh nặng truyền đi đến ngày thứ ba, Tư Đồ Lăng đích thân sang Tần phủ.

Ngài đã mang theo một đội người ngựa một mực xông vào Tần phủ. Ngài bị đám thị vệ của Tần gia chặn lại bên cửa thứ hai suốt hai canh giờ, mới có thể đột phá được phòng tuyến xông vào bên trong, nhưng lập tức nhìn thấy Tần Triệt.

Tần Triệt ngồi trên xe lăn, tay cầm thanh kiếm Thừa Ảnh của ta. Đưa mũi kiếm sắc nhọn ra, im lặng chĩa về đối phương, ngạo nghễ như thể đôi chân của Nhị ca chưa từng bị tổn thương.

Nhị ca nói “Tur Đồ Lãng, cho dù ta chẳng thể nào bảo vệ được Tần gia, thế nhưng ta sẽ dùng hơi thở sau cùng của mình để bảo vệ muội muội của mình. Nếu ngài muốn tới đây làm tổn thương muội muội của ta, thì hãy bước qua xác của ta trước đã.”

Nhị ca vút bức thư trực xuất Tần Tổ Tổ ra khỏi Tần gia xuống trước mặt Tur Đồ Lãng rồi lạnh lùng nhìn về phía ngài.

Sau khi đuổi Tần Tổ Tổ đi, Tần gia đã chẳng còn ai nữa. Ngoại trừ ta và Tần Triệt, tất cả con cháu của Tần gia đều đã chết cả.

Tur Đồ Lãng im lặng đứng đó, sau cùng lặng lẽ lui xuống.

Nghe nói hôm đó trời vẫn đổ tuyết. Thế nhưng không hề lớn, chỉ là những bông tuyết trắng nhỏ bé, nhẹ nhàng, phiêu diêu trong gió, nhưng nhanh chóng nhuộm trắng mái tóc đen cùng đôi mày của ngài.

Tur Đồ Lãng vẫn mặc trên người bộ y phục đen tuyền, toàn thân và đầu đầy tuyết trắng, nhảy lên con ngựa Ô Vân Đạp Tuyết của mình, lặng lẽ rời đi trong ngày tuyết lạnh.

Sau khi tỉnh lại, ta được người dưới kể cho nghe toàn bộ câu chuyện.

Ta vốn đã tổn thương nguyên khí do sảy thai lại mất máu quá nhiều, hơn nữa vì chịu kích động quá lớn từ việc Tổ Tổ, thực sự bệnh nặng vô cùng, phải nằm tĩnh dưỡng đúng bảy, tám ngày mới xuống khỏi giường, lúc này người đã chỉ còn da bọc xương. Tự nhìn bản thân trong gương, ta thực sự không thể tin rằng người phụ nữ nhợt nhạt gầy gò, với chiếc cằm nhọn hoắt trong gương lại là chính mình.

Thẩm Tiểu Phong tận tâm tận lực chăm sóc, bảo vệ ta liên tục, Tần Triệt cũng sang thăm ta hằng ngày, thi thoảng lại cầm thanh Thừa Ảnh của ta trong tay lạnh người đi, hai hàng lông mày đã không còn thoải mái, trông lạnh lùng và kiên nghị sau khi đã trải qua mọi sóng gió của cuộc đời.

Tần Triệt đã hạ lệnh cắt đứt mọi hành động liên hệ cùng phủ Định Vương với danh nghĩa Chiêu Hầu. Ta ngày ngày nằm trên giường bệnh, sốt cao không hạ, chỉ nói với Nhị ca qua loa chuyện đã xảy ra. Nhị ca xưa nay vẫn luôn cho rằng kết thành đồng minh với Tư Đồ Lăng thực sự lớn mạnh sẽ đem lại nhiều lợi ích cho Tần gia, thậm chí có khả năng còn cho rằng vào lúc cần thiết, từ bỏ Tư Đồ Vĩnh cũng chẳng sao. Thế nhưng sau khi nghe được chuyện của Tổ Tổ, Nhị ca dùng biện pháp còn dứt khoát, kịch liệt hơn cả dự định ban đầu của ta.

Có lẽ, đó là bởi vì hành động đáng sợ của Tư Đồ Lăng, đã vượt quá tầm tưởng tượng của Nhị ca chăng?

Tổ Tổ tuổi vẫn còn trẻ, hơn nữa, hiền lành, lương thiện, đương nhiên không thể nào chủ động sà vào lòng của Tư Đồ Lăng được. Rõ ràng là do ngài nghe nói Tổ Tổ sắp sửa nhập cung, không muốn con gái của Tần gia gả cho Tư Đồ Vĩnh, không biết đã dùng thủ đoạn gì để dụ dỗ Tổ Tổ. Ngày đó, Tổ Tổ không chịu nhập cung, ta và Thẩm Tiểu Phong chỉ thầm đoán rằng có khả năng thường xuyên gặp mặt Định vương, nên nhất thời động lòng mà thôi. Ngày nay nghĩ lại, lúc đó có lẽ Tổ Tổ đã bị Tư Đồ Lăng chiếm đoạt trinh trắng rồi. Sau khi ta bị tẩy thai, Tư Đồ Lăng không cho phép ta bước ra khỏi phòng, nói là sợ ta sẽ gặp phải gió độc, thế nhưng còn khả năng khác chính là sợ ta phát hiện ra điều khác lạ ở Tổ Tổ?

Đó là cháu gái Vương phi của ngài, mới được mười lăm, mười sáu tuổi...Ngài đã dùng hành động thực tế nói cho ta và Tần Triệt biết thế nào được gọi là không từ thủ đoạn.

Ngày hôm đó, Tàn Triết tới thăm ta, sức khỏe của ta đã đỡ hơn nhiều, liền gọi vào nói vài câu, lại hỏi thêm chuyện ở Lệ Châu.

Tàn Triết liền đáp “Vẫn chưa có tin tức đích xác. Đoán chắc thời gian quá lâu, nhiều người không còn, nhất thời chưa thể tìm hiểu rõ ràng được.”

Ta âm thầm đoán lịch trình cho ngựa phi từ Lệ Châu về kinh thành, liền cảm thấy có phần nghi hoặc.

Đang định hỏi kĩ hơn, Tàn Triết đứng một bên đã lên tiếng “A Triết, Văn Văn đạo này tinh thần rất kém, đừng có làm phiền muội ấy nữa. Chúng ta đến thư phòng nói chuyện thôi.”

Tàn Triết vội vã cáo lui, đi ra khỏi phòng cùng với Tàn Triết.

Ta bất an, liền kéo Thẩm Tiểu Phong lại “Người mau đi theo nghe ngóng xem sao, bọn họ đã nói những gì, quay về báo lại cho ta.”

Thẩm Tiểu Phong quay đầu sang nói “Công tử chỉ lo Đại tiểu thư lo lắng quá độ, không cho Tàn Triết nói quá nhiều. Nếu ta nghe được chuyện gì nghiêm trọng, đoán chắc công tử cũng không muốn cho người biết, ta nên nói hay không nói cho Đại tiểu thư thì tốt hơn đây?”

Ta tức giận nắm chặt bàn tay của nàng ta rồi than dài “Quả nhiên là gái lớn không nên giữ, ta nhìn thấy người lúc nào cũng chỉ biết lo nghĩ cho Nhị ca, không ngờ còn định giúp Nhị ca giấu giếm, lừa gạt ta nữa.”

“Ta giấu người nhưng tuyệt đối không lừa gạt người.” Thẩm Tiểu Phong nhếch miệng mỉm cười, đưa tay bóp vai, đâm lưng cho ta “Nhị công tử đương nhiên lại càng không lừa gạt người rồi, chỉ là giấu người thôi, tất cả cũng vì muốn tốt cho người. Đại tiểu thư, người phải biết rằng hiện nay người đã ốm bệnh đến mức nào, làm sao có thể lo lắng quá độ được chứ?”

“Thế nhưng nếu muốn ta không lo lắng, trừ phi là ta đã chết.” Ta đột nhiên nhớ lại mùa hạ khi còn ở trong ngục, sau khi cô Quế dùng tâm thuật, ta tỉnh lại trong tình trạng thoải mái lạ thường, thế là mỉm cười nói “Hoặc là, ta phát điên rồi, chẳng còn biết chính bản thân mình là ai nữa, vậy thì sẽ chẳng còn phải lo lắng thêm gì nữa.”

Thâm Tiểu Phong liền than thở “Đại tiểu thư, người còn suy nghĩ lung tung nữa, nói không chừng sẽ phát điên thật đó.”

Tiếng động vang, lại thấy mầm họa len lõi

Mãi một lúc sau, Tần Triệt mới quay lại, thần sắc trông hoảng hốt hơn trước.

Ta chống người dậy hỏi “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Tần Triệt không trả lời, đột nhiên giang rộng đôi tay ôm lấy ta rồi than dài một tiếng, sau đó mới khẽ lên tiếng “Vãn Vãn, muội xem, tăng tổ, tổ phụ, phụ thân còn cả muội nữa đều đã mệt mỏi quá độ vì vinh hoa phú quý cho Tần gia. Tính mạng, máu tươi, tình cảm, hôn nhân,... còn chúng ta cuối cùng đã đạt được những gì, con cháu có phúc hưởng không? Thế nhưng lúc chúng ta giờ đao kiếm chỉ về phía người khác, nói không chừng đã giáng họa xuống cho cả con cháu của mình rồi.”

Ta lặng người đi rồi hỏi “Nhị ca, Tần Triệt đã nói gì với huynh? Vụ án diệt môn ở Lệ Châu năm nào thực sự có liên quan tới Tần gia và nhà Tư Đồ sao?”

Tần Triệt lắc đầu khẽ cất tiếng “Đó là một vụ thảm án, đến nay vẫn chưa phá được, đích thực chưa điều tra được bất cứ tin tức gì. Thế nhưng Tần Triệt ra sức hỏi chuyện hậu tự của Tần gia ý là hy vọng chúng ta có thể chọn một đứa trẻ thích hợp trong gia tộc để kế thừa gia đình chúng ta. Ta nghĩ cục thế hiện nay còn chưa rõ, vội vã thu nhận con cái của người ta, chỉ e ngược lại sẽ hại đến họ.”

Ta gật đầu “Không vội, cũng phải... xem xem thế nào đã.”

Tần Triệt lúc này cũng gầy guộc đi nhiều, phần sống lưng nổi xương rõ rệt. Bàn tay ta chạm vào mà lòng đau như cắt.

“Từ trước đến nay ta vẫn luôn cho rằng sự hy sinh của Tần gia, của chúng ta đều là việc nên làm, đều là việc làm chuẩn xác. Thế nhưng Văn Văn, thì ra tất cả mọi thứ đều là do chúng ta tự đặt ra, tự áp chế. Vinh hoa trong gương, danh lợi hư vô, chúng ta cần nó để làm gì? Còn chẳng vui vẻ, hạnh phúc bằng gia đình thường dân nữa. Hòa thuận, an lành, cả đời bên nhau, đơn giản và hạnh phúc đến nhường nào.”

Ta đưa mắt nhìn sang Thẩm Tiểu Phong, dịu dàng đưa lời khuyên giải “Thế nhưng nói cho cùng hai chúng ta vẫn còn sống, đúng không nào? Đợi sau này, Nhị ca sinh thêm vài nhóc nữa, chúng ta từ từ nuôi lớn chúng, Tần gia nhất định sẽ lại nhộn nhịp, đông vui, đúng không nào?”

“Đúng thế, đúng thế...”

Nhị ca đành phải đáp lại ta, chỉ e là ngay đến bản thân Nhị ca cũng không tin rằng Tần gia lại có được niềm vui bình thường nhất so với những hộ bình dân đó. Công danh có được từ đao kiếm, phú quý chơi vui bên bờ vực, vinh hoa do phù trợ bậc cửu ngũ chí tôn, trái tim chất chứa đầy vết sẹo đau đớn mà bi ai. Thực sự ta cũng chẳng tìm nổi con đường sau này cho ta và Tần Triệt nữa.

Dựa theo phương án khâm liệm tuần tự của Bộ lễ và sự phê chuẩn của Tư Đồ Vĩnh, Hoàng hậu Đoan Mộc cuối cùng đã được sắc phong thành Thái hậu sau khi qua đời, được chôn gần lăng mộ của Tiên Đế cùng với Đức Thái Phi... nằm ở Thái Lăng, tại núi Hiếu Từ. Tư Đồ Vĩnh đích thân đưa linh cữu vào tận địa cung, tất cả các văn võ bá quan cùng phu nhân đều phải đi theo.

Ta đang bệnh nặng, hướng hồ cô cô hoàn toàn không hề có ý muốn hợp táng cùng Tiên Đế, linh cữu của Đức Thái Phi chỉ là một cỗ quan tài trống

rỗng, cho nên không ai trong Tần gia đi theo cả.

Đầu tháng chạp, trước khi tới Thái Lăng, Tư Đồ Vĩnh liền vì phục tới thăm viếng ta.

Ta sợ ngài không an tâm, liền ngồi dậy cùng ngài uống vài ly trà, nhưng chỉ nói những chuyện không mấy quan trọng, sau đó mỉm cười nói “Hoàng thượng, ta hoàn toàn không sao cả, trong vòng ba đến năm năm nữa chưa thể chết ngay được, Hoàng thượng chẳng qua chỉ đi có mười mấy ngày, không cần phải lo lắng.”

Tư Đồ Vĩnh than dài “Mười mấy ngày cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Ví dụ như nàng sảy thai suýt chút nữa mất mạng, ví dụ như Chấn Vương lạng lẽ rời khỏi Đại Nhuế, ví dụ như Tô Tổ xảy ra chuyện, ví dụ như nàng lại lâm bệnh nặng... đây đều là chuyện chỉ xảy ra trong có vài ngày thôi sao? Ta thực sự sợ rằng mười mấy ngày nữa, ta sẽ chẳng thể nào gặp lại nàng...”

Bởi vì Tư Đồ Lăng và Thuần Vu Vọng, gần đây ta và ngài cũng đã xa cách hơn nhiều. Thế nhưng kể từ sau khi ta chính thức cắt đứt quan hệ cùng Tư Đồ Lăng, lại lâm bệnh nặng, mối quan hệ này đã trở lại như xưa.

Ngài lạng lẽ ở cạnh bên ta, lúc này đã hoàn toàn không còn vẻ phong lưu, hào sảng như thời niên thiếu, đôi mắt lạnh lùng mà cũng bi thương. Gió thổi qua cành cây kẽ lá, tạo thành những tiếng động xào xạc, và cả tiếng lá vàng từ từ rơi xuống mặt đất.

Ta khẽ mỉm cười, nắm chặt lấy bàn tay của ngài “Yên tâm đi, vứt bỏ hết những chuyện đó, ta đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Mấy ngày nay, tuy rằng ốm bệnh, thế nhưng số lần phát bệnh cũng giảm đi nhiều rồi.”

Tư Đồ Vĩnh lặng người nhìn ta, đôi mắt tuấn tú rõ ràng đã buồn bã đi nhiều. Ngài khẽ mấp máy môi, như định nói gì đó, nhưng lại im lặng cúi

đầu, nắm chặt bàn tay ta hơn trước.

Mùa đông năm nay thực sự quá lạnh. Căn phòng có lò sưởi, lại uống ly trà nóng hổi, hai người nắm chặt lấy tay nhau...

Thế nhưng người đàn ông trẻ tuổi đang độ tráng kiện này cũng có đôi bàn tay lạnh giá giống ta. Lòng bàn tay của hai người chúng ta dần ấm áp hơn đôi chút, thế nhưng cũng chẳng đủ để truyền hơi ấm sang cho nhau.

Mãi lâu sau, ngài mới lên tiếng “Thực ra, ta vẫn luôn cảm thấy có lỗi với nàng. Năm đó, ta vốn cho rằng mình đã đưa ra quyết định chính xác, thế nhưng mãi đến sau này, ta mới phát hiện mình đã sai lầm. Thế nhưng nếu được quay lại lần nữa, có lẽ ta vẫn cứ sai lầm như vậy. Có nhiều lúc, chúng ta hoàn toàn không biết điều bản thân muốn là gì, đương nhiên lại càng không biết thứ người khác muốn là gì.”

Đây chính là lần thứ hai trong mấy ngày nay, ta nghe người thân thiết với mình nhắc đến chuyện cũ bằng giọng nói tràn đầy hối hận. Ta có thể hiểu được Tần Triệt, thế nhưng ta thực sự không thể hiểu tại sao Tư Đồ Vĩnh lại cảm thấy hối hận.

Ta liền hỏi “Hoàng thượng đã làm gì có lỗi với ta? Cùng Hoàng thượng đi đến tận ngày hôm nay, tuy rằng gian nan, nguy hiểm rập rình, thế nhưng đến lúc này, hai chúng ta vẫn có thể ngồi đối diện với nhau, nắm tay, nâng ly trà nóng hàn huyên tâm sự, ta thực sự chẳng hề cảm thấy hối hận gì hết.”

Ngài liền mỉm cười “Nàng đương nhiên là không có gì phải hối hận. Có nhiều lúc, tuy rằng nàng dùng thủ đoạn độc ác, thế nhưng cũng độc ác một cách thản nhiên, thành thật, trước nay không hề sợ người ta chê trách, cho nên có thể nói cũng sống một cách thản nhiên, bình ổn. Văn Văn, về mặt này, cả ta và Tư Đồ Lăng đều chẳng thể bằng nàng được.”

Trái tim ta khẽ rung động, đang định hỏi cho kĩ, đoán trước ngài sẽ không chịu trả lời, nên chỉ mỉm cười lên tiếng “Lẽ nào Hoàng thượng lại không thành thật? Ta ngược lại, cảm thấy Hoàng thượng mới là con người sống thành thật, thân nhiên nhất trong ba người chúng ta...”

Ngài không đáp, hé mở cánh cửa sổ ra, lặng người nhìn vào những xác lá rơi thảm thiết bên ngoài, đột nhiên lại nói “Hoa Hy đã có thai rồi!”

Ta lặng người, sau đó mỉm cười lên tiếng “Chúc mừng ngài.”

“Ta sẽ giữ nàng ấy ở lại hoàng cung Bắc Đô, đồng thời phái cao thủ giỏi nhất để bảo vệ nàng ấy, thế nhưng trong lòng vẫn chẳng an tâm chút nào.”

“Ngài yên tâm, Định Vương cũng sẽ tới Thái Lăng, nội viện hoàng cung không phải là nơi mà ai cũng có thể tự do ra vào.” Ta đột nhiên nghĩ tới một điều, lại nói “Chắc trong lòng Hoàng thượng đã hiểu ra đôi chút rồi chứ? Cái chết của Hoàng hậu Đoan Mộc tuy rằng có liên quan tới Thuần Vu Vọng nhưng mà không phải do ta sai khiến. Hiện nay, ta lại càng không đổ mọi thù hận với nhà Đoan Mộc lên đầu của Đoan Mộc Hoa Hy. Huống hồ... nàng ấy thực ra cũng giống ta, gần như mất đi hết người thân rồi. May mắn là ta còn một huynh trưởng, nàng ấy thì còn một tướng công, cuộc sống của chúng ta cũng không đến nỗi tràn trề tuyệt vọng.”

“Ta đã điều tra được một ít, lại suy đoán được một ít, nhưng vẫn còn điều chưa thể hiểu được. Có điều ta cũng chẳng còn sức lực và tâm sức điều tra thêm nữa... có nhiều chuyện, mơ hồ một chút sẽ tốt hơn.” Ngài mỉm cười khổ sở “Ta vẫn luôn cho rằng hai người họ đều yêu thương nàng, ít nhất sẽ yêu thương nàng hơn ta. Thế nhưng Tư Đồ Lăng độc ác, Thuần Vu Vọng cũng chẳng kém cạnh. Ta thực sự chẳng thể bằng được bọn họ.”

Ta than dài “Ta cũng mong rằng trước nay chưa từng gặp hai người bọn họ.”

Ngài nhìn ta chăm chú, đột nhiên bật cười thành tiếng “Ta cứ nghĩ đến thủ đoạn vô lại của Thuần Vu Vọng, lại cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười. Nếu kiếp sau có thể quay lại, ta nhất định sẽ đưa nàng đi trước khi Thuần Vu Vọng kịp ra tay, rời bỏ Tần gia thật xa, rời khỏi triều đình, rời khỏi hoàng cung chẳng bằng chín tầng địa ngục nay... Với thân thủ của hai chúng ta, nhất định có thể hai người hai ngựa phiêu bạt khắp thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa, mỉm cười ngắm gió trăng. Tiêu diêu chốn sông nước đượm tình, tự tại chẳng khác gì thần tiên trên trời... Cuộc sống đó chưa chắc đã không sánh được với cuộc sống ẩn cư mà Thuần Vu Vọng đã mang tới cho nàng.”

Ta nghe thấy đột nhiên cảm thấy hứng khởi, liền nói “Những ngày tháng đó quả thực là tiêu diêu... nếu ta không gặp phải tên oan gia Thuần Vu Vọng đó, nói không chừng sẽ thực sự yêu ngài.”

Hai người chúng ta nhìn nhau mỉm cười, sau đó lại than dài một tiếng. Ánh mắt ngài dịu dàng mà sâu muện, đoán chắc ánh mắt của ta cũng chẳng kém cạnh.

Chúng ta chẳng thể nào khiến thời gian quay lại, cũng chẳng cách nào vứt bỏ hết tất cả mọi thứ đang gánh trên vai... Trừ phi giống như năm mười lăm tuổi gặp phải Thuần Vu Vọng, vô duyên vô cớ quên đi tất cả mọi kí ức trong quá khứ. Có lẽ, trong cuộc đời của mình, ta chỉ có được ba năm đó là vô ưu vô lo, vui vẻ hạnh phúc nhất, đáng tiếc, ta đã chẳng thể nào nhớ lại được nữa.

Tư Đồ Vĩnh ngồi đây hàn huyên cùng ta tới tận chiều muộn mới về. Lúc ra khỏi cửa, ngài dừng bước, do dự một hồi lại quay đầu nhìn ta. Ngài nói “Vãn Vãn, lúc ta không có ở đây, nàng hãy tận hết sức mình chăm sóc Hoa Hy hộ ta. Ta thực sự không yên tâm về nàng ấy.”

Ta lặng người đi rồi đáp “Được rồi.”

Mãi đến sau này, ta mới biết lời dặn dò sau cùng của Tư Đồ Vĩnh có nghĩa là gì. Đó thực sự là lời dặn dò sau cùng của ngài. Điều khiến ta hối hận suốt đời chính là ta chẳng thể nào hoàn thành lời dặn dò sau cùng của ngài.

Tư Đồ Vĩnh, Tư Đồ Lăng mỗi người mang theo tâm phúc của mình đi tới Thái Lăng, lại có thêm rất nhiều văn võ bá quan đi theo, binh mã trong kinh thành không có bất cứ sự điều động nào, tất cả nhìn bề ngoài đều bình lặng. Vậy nên, ta hoàn toàn không ngờ được rằng cơn bão táp đáng sợ này đã bắt đầu bùng phát trong âm thầm.

Sức khỏe hồi phục lại đôi chút, ta liền tới thư phòng xử lý công vụ, đồng thời cũng đọc rất nhiều mật hàm được trình lên từ nhiều nơi. Những mật hàm đều do Tần Triết xử lý trong thời gian ta còn nằm bệnh, đều đã được phê duyệt cả rồi, đại bộ phận đều được hấn chú thích lại, nói rõ biện pháp giải quyết ra sao. Tần Triết là một người suy nghĩ tỉ mỉ, hành sự thận trọng, hiện nay không cần ta phải lo lắng quá nhiều, bởi vì Nhị ca hoàn toàn có thể giải quyết.

Tin tức truyền về từ biên cương phía Bắc, binh mã Nhu Nhiên đang được tập kết với số lượng lớn ở biên giới hai nước, chỉ e sắp sửa xảy ra một trận đại chiến. May mà các đại tướng như Ôn Lương Thiệu đang thống lĩnh đại bộ phận quân đội Tần gia trấn thủ ở chốn biên cương. Đoán chắc, tạm thời không cần phải quá lo lắng, thế nhưng dựa theo kinh nghiệm nhiều năm nay, lúc này chủ tướng đã bắt đầu phải tiến về biên cương phía Bắc để chuẩn bị chiến đấu rồi.

Lại đọc thêm mười mấy bản mật hàm khác, tất cả đều là tin tức được truyền về từ những tai mắt cài cắm lại phủ Định Vương. Sau khi cắt đứt quan hệ với Tư Đồ Lăng và vì chuyện của Tổ Tổ, Tần gia đã tận sức mình để thanh trừng những thuộc hạ và người hầu trong phủ có đi lại cũng phủ Định Vương, vậy mà phía bên phủ Định Vương lại chẳng hề có động tĩnh,

thậm chí, vẫn giữ nguyên trạng căn phòng mà ta ở trước kia, còn bản thân Định Vương vẫn cứ tới đó ở.

Mỗi ngày, ngài đều đi thăm Tổ Tổ, hai người nói chuyện vui vẻ. Có lẽ, bởi vì Tổ Tổ đang mang thai, nên gần như chẳng thấy ngài ở lại đó qua đêm bao giờ. Tư Đồ Vĩnh biết rõ chuyện này, nên cũng chẳng nhắc tới chuyện đón Tổ Tổ vào cung nữa, thế nhưng danh phận của tiểu thư Tàn gia, Tàn Tổ Tổ vẫn cứ là một điều cấm kị, không biết phải như thế nào cho phải. Khi có người nhắc đến chuyện này trước mặt Tư Đồ Lăng, ngài chỉ bình thản lên tiếng “Sau này cứ gọi phu nhân là được rồi.”

Thế là, cũng giống như ta, vị Vương phi chưa từng làm hôn lễ với ngài, Tổ Tổ cũng đã trở thành phu nhân của ngài mà chưa hề cử hành hôn lễ.

Gần đây, Tư Đồ Lăng theo Tư Đồ Vĩnh rời khỏi Bắc Đô, thi thoảng lại có vài ba thuộc hạ rời khỏi Bắc Đô vì lý do này hay lý do khác. Cứ tiếp tục xem xuống, chẳng hề thấy tin tức báo lại những người này quay lại phủ.

Nhân lúc chủ nhân không có nhà, không cần phải hầu hạ, bọn thuộc hạ về quê thăm người thân hoặc nghỉ ngơi, điều này không có gì kỳ lạ. Có lẽ chỉ là những chi tiết không hề quan trọng, thế nhưng gần như theo bản năng, trái tim ta quặn thắt lại rồi run rẩy không ngừng, bắt đầu nhận ra điều gì đó bất ổn tại đây.

Nếu để cho những người cơ hội như vậy tồn tại dưới trướng của mình, thì Tư Đồ Lăng đã không phải Tư Đồ Lăng rồi. Ta vội vã phái người truyền Tàn Triết. Tàn Triết tới còn nhanh hơn dự liệu của ta.

“Tướng quân đã phát hiện ra điều gì lạ thường hay chưa?”

Tàn Triết bái kiến xong, câu đầu tiên đã hỏi như vậy.

“Không hề, tất cả đều bình lặng. Bình lặng tới mức khiến ta sợ hãi.” Ta nhìn về phía Tần Triết rồi nói “Người cảm thấy chỗ nào bất thường sao?”

Ánh mắt Tần Triết sầm lại, rồi đưa lời đáp “Không có gì lạ thường, thế nhưng lại có điều bất ổn. Thuộc hạ cũng chẳng nói rõ ra được chỗ nào bất ổn, thế nhưng mỗi lần trước khi đối mặt với một trận chiến lớn, thuộc hạ đều có thứ cảm giác như vậy.”

“Đã nghĩ thấy mùi máu tanh nồng rồi sao?”

“Hình như... là có.”

Nhiều năm chinh chiến sa trường, chúng ta tiếp xúc với xác chết còn nhiều hơn là người sống, cho nên cảm giác với tử vong và máu tươi nhạy bén hơn người thường rất nhiều. Thứ cảm giác này thực chẳng có bất cứ nguyên nhân nào, thế nhưng thường xuyên có thể cứu mạng chúng ta một cách hiệu quả.

Ta trầm ngâm một hồi “Trước tiên cứ im lặng xem tình hình. Nếu thực sự xảy ra chuyện gì hệ trọng, nhớ kỹ rằng bảo vệ bản thân mình là quan trọng nhất. Nói cho cùng... bất luận xảy ra chuyện gì, Tần gia đều không phải là đối tượng đầu tiên mà địch thủ muốn diệt trừ.”

Tần Triết không hề đáp lại lời nói của ta, chỉ nhìn ta bằng ánh mắt lạ thường.

Ta liền hỏi “Làm sao thế?”

Lúc này, Tần Triết mới đáp “Tướng quân, Nhị công tử vẫn chưa nói với tướng quân về lai lịch của gia đình ở Lệ Châu đó hay sao?”

Tần Triết là một võ tướng, tính cách thẳng thừng, hiếm khi lại thấy lấp lửng lấp, định nói lại thôi như vậy.

Ta suy nghĩ vậy liền lên tiếng “Cũng đã nhắc qua. Gia đình đó... họ Cát phải không?”

Tần Triết thở phào một tiếng rồi gật đầu nói “Thì ra tướng quân đã biết cả rồi. Họ Cát thực ra rất hiếm khi gặp, cho nên khi hỏi những người lớn tuổi ở đó, rất dễ dàng nghe ngóng được viên nội thị họ Cát đã hành thích Hạ Vương năm đó.”

Máu huyết ta gần như ngưng đọng, thẳng thốt lên tiếng “Ngươi... ngươi nói cái gì?”

Tần Triết đột nhiên tỏ ra căng thẳng “Lẽ nào... Nhị công tử không hề nhắc nhở tướng quân phải đề phòng Định vương hay sao? Tuy rằng nói nhiều năm đã trôi qua, chuyện năm đó đã chẳng thể nào tìm ra chứng cứ nữa, thế nhưng chuyện này nếu không liên quan tới Tần gia, Tần lão tướng quân chắc không phải giết sạch cả nhà thái giám họ Cát đó, chuyện này...”

Chuyện này là giết người diệt khẩu.

Ta nắm chặt bàn tay, toàn thân lạnh toát, ngồi bệt xuống ghế.

Lúc này, bên ngoài thuộc hạ Tần gia vội chạy vào trong, đưa lời bẩm báo “Bẩm tướng quân, ngoại thành truyền về thư gấp, doanh trại Thần Cơ... đã bí mật phái một đội binh mã tiến thẳng... tới Thái Lăng.”

Tư Đồ Vĩnh!

Ta vẫn luôn cảm thấy Tư Đồ Lăng sẽ có hành động khác thường, thật không ngờ chính là Tư Đồ Vĩnh tưởng chừng bình tĩnh, bây giờ chẳng thể nào chờ đợi thêm nữa.

Đột nhiên nhớ tới những điều Tư Đồ Lăng đã nói trước kia. Ngài nói, ngài sẽ không động thủ với Tư Đồ Vĩnh trước. Thế nhưng, ngài cũng đang chờ đợi Tư Đồ Vĩnh ra tay với mình.

Vào lúc này, cả người ta đầm đìa đầy mồ hôi, gần như thét lớn “Chuẩn... chuẩn bị ngựa mau lên.”

Lúc này đã chẳng còn kịp điều động nhiều binh mã hơn, cũng chẳng kịp bài bố thêm nữa, ta dẫn theo Thẩm Tiểu Phong, cùng hơn hai trăm kỵ binh tinh nhuệ nhất tiến nhanh về núi Hiếu Từ.

Thời tiết năm nay vô cùng lạnh giá, hoặc có lẽ, sức khỏe của ta đã giảm sút đi nhiều khiến ta chẳng thể nào giữ đủ nhiệt lượng cho bản thân. Suốt cả đường đi, cả người ta đều băng giá, cứng đờ mà dễ vỡ, tưởng chừng như chỉ cần một chiêu thức đơn giản cũng có thể dễ dàng đánh gục, tan ngay.

Hành trang nhẹ nhàng, cả đường đi chỉ thay ngựa đúng một lần, ăn một bữa lương thảo, sáng sớm hôm thứ hai, chúng ta đã tiến gần tới nơi phụ cận Thái Lăng.

Phía Thái Lăng rất yên tĩnh, theo đúng trình tự sắp xếp từ trước, linh cữu đã được đưa vào địa cung từ ngày hôm kia. Tư Đồ Vĩnh cũng không thể nào động thủ vào lúc còn chưa an táng Thái hậu và Thái phi xong xuôi.

Trong rừng, mấy nơi khói bốc nghi ngút, bay thẳng lên trời, không hề giống với khói bếp của các hộ dân thường trên núi.

Thị vệ đi theo bên cạnh liền nói “Bẩm tướng quân, chúng ta vẫn chưa chuẩn bị kịp bản đồ địa hình khu vực quanh đây, có cần tìm một người dân thông thuộc địa hình nơi đây để dẫn đường hay không?”

Ta đưa mắt nhìn địa hình trên núi, cùng mấy chỗ có khói bốc lên rồi nói “Không cần thiết. Mau đi theo ta.”

Thẩm Tiểu Phong lo lắng lên tiếng “Tướng quân, có cần phải nghỉ ngơi một lúc không?”

Ta nghiêng chặt răng rồi lắc đầu.

Ôm bệnh đã lâu, thể lực chưa thể hồi phục ngay lại được, xương cốt đau đớn như sắp tan ra từng mảnh, hơi thở nặng nề, lạnh giá đến mức có thể khiến không khí xung quanh đóng băng. Ngay cả con ngựa thân thiết bao năm cũng chẳng còn được đáng vẻ oai vũ như xưa, hai chân chập choạng vì mệt mỏi. Theo binh pháp dạy, hiện nay chúng ta đang ở tình thế binh mã mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi hợp lý lại vừa cho người âm thầm đi điều tra động tĩnh phía trước, thì mới có thể quyết định được bước hành động tiếp theo. Thế nhưng lúc này biến cố sắp sửa xảy ra, ta làm sao có thể chần chừ thêm nữa?

Đi men theo con đường nhỏ trên núi, ta tiến thẳng về phía bắc, quả nhiên đã nhìn thấy được một con đường núi uốn lượn, chập chùng. Ta ngừng lại, Thẩm Tiểu Phong khẽ cất tiếng “Chúng ta có lên trên nữa không?”

Ta trầm ngâm, sau đó lắc đầu, tiếp tục cho ngựa tiến lên phía trước, đi thêm được vài dặm thì thấy một con đường núi, ta lập tức cho ngựa xông thẳng vào trong. “Là ai thế?”

Lập tức có người xông ra ngăn cản, không ngờ chính là một đội tinh binh khoảng hơn một trăm người trấn thủ tại đây.

Ta đưa mắt ra hiệu, Thẩm Tiểu Phong cạnh bên liền cất tiếng đáp “Chiếu Hầu Tàn Văn, phụng mệnh lên núi. Các người là thuộc hạ của ai mà dám chặn đường của Chiếu Hầu?”

Nàng hỏi rất khéo léo, ta tuy rằng đã trở mặt với Tư Đồ Lăng, thế nhưng trên danh nghĩa, hai nhà vẫn đang liên hôn. Mọi quan hệ giữa Tàn gia với

Định Vương và Hoàng đế Đại Nhuế đều có kì lạ, thế nhưng hiển nhiên không phải là kẻ địch của bất cứ bên nào.

Đối phương quả nhiên lặng người, tiếp đó liền báo tên của tướng quân đầu lĩnh, điệu giọng xuống đưa lời dò thám “Là ai đã truyền lệnh để Chiêu Hầu lên núi, trên người có thủ dụ hay tín vật gì không?”

Sắc mặt Thẩm Tiểu Phong nhanh chóng thay đổi, khẽ thì thầm với ta “Tướng quân, là binh mã của Định Vương đang đóng quân tại huyện An.”

Tur Đồ Lăng chắc hẳn từ lâu đã biết ta âm thầm đề phòng mình, lo lắng điều động binh mã từ kinh thành sẽ gây sự chú của ta, không ngờ lại bỏ gần lấy xa, điều động binh lực từ tận huyện An tới. Cũng có nghĩa là, ngài đã biết trước được Tur Đồ Vĩnh sẽ có hành động trong thời gian gần, có lẽ, chính ngài đã cố tình để lộ sơ hở, cho Tur Đồ Vĩnh cơ hội động thủ tại Thái Lăng.

Ta cho ngựa tiến lên vài bước rồi từ từ lên tiếng “Định Vương và ta đã giao hẹn, sẽ ở đây nghênh chờ Hoàng thượng hồi cung.”

Đối phương lập tức hoảng hốt “Bọn thuộc hạ phụng lệnh đóng quân tại đây để ngăn binh mã xuất núi, chứ không... chứ không hề nhận được thủ dụ cho Chiêu Hầu lên núi...”

Ta khẽ mỉm cười “Vậy thì người có nhận được mệnh lệnh không cho ta lên núi hay không?”

Người này liền lắc đầu.

Ta lập tức quát mắt, nghiêm giọng quát lớn “Vậy còn không nhường đường. Để lỡ chuyện lớn của bản hầu và Định vương, xem người có mấy cái đầu để chém.”

Lời nói vừa dứt, ta đã giơ cao tay lên, tự ý dắt theo thuộc hạ xông lên núi. Đám binh mã này nhất thời hoảng loạn, cũng không dám ngăn chặn, bất giác lui lại phía sau vài bước, để nhường đường, cho chúng ta tiến lên.

Mắt nhìn đội binh mã ta dắt theo đã đi được quá nửa, ta quay sang đánh mắt ra hiệu cho Thảm Tiểu Phong. Ánh mắt của Thảm Tiểu Phong lóe lên, gật đầu ra hiệu đồng ý, sau đó lại liếc mắt ra sau, phát ra ám hiệu.

Các kỵ binh đang tiến đi này bỗng khựng lại, sau đó nhất tề rút đao ngay khi nhận được ám hiệu của Thảm Tiểu Phong, chém về phía binh mã của Định Vương đang lui gọn sang một bên.

Trước sau đều làm binh mã của bên ta, đã hợp thành thế bao vây. Lấy đông hiệp ít, nhân lúc kẻ địch không chuẩn bị, không lường trước, cho dù quân ta có mỏi mệt, cũng có thể nắm được phần thắng.

Phía sau lưng truyền lại tiếng chửi rủa, kêu thét, tiếng binh mã giao tranh hỗn loạn không ngừng. Ta chẳng bận tâm, chỉ mang theo mấy kẻ tâm phúc cho ngựa tiến nhanh về phía trước.

Ở chỗ không xa, một bầy chim kinh hải kêu lên, vỗ cánh bay lên trời cao, vụt qua đỉnh đầu chúng ta. Chỉ cảm hận rằng, ta không có được đôi cánh như đám chim này, có thể cất cánh bay lên trời cao, để nhìn rõ hết được địa hình hiểm trở trên núi này.

Ta chỉ có thể dẫn theo tâm phúc, khỏ sở ngồi trên lưng ngựa, xông nhanh về phía đàn chim bay tán loạn đó.

Ta thấp thoáng nhìn thấy bảy, tám bóng người xuất hiện phía trước, vừa đưa mắt nhìn qua, lại vừa nhanh chóng tiến lên phía đó. Khi ngược mắt lên thấy phía trước có người, liền nheo mắt, định lui ra khỏi đám đông, thế nhưng khi ta nhìn chăm chăm thì bỗng khựng người.

Ta lớn tiếng hét gọi “Tử Quân, Hoàng thượng đâu rồi?”

Người này chính là Liễu Tử Quân, võ tướng tâm phúc mà Tư Đồ Vĩnh xưa nay rất tin tưởng. Kể từ sau khi đăng cơ, Liễu Tử Quân đã không còn là thị vệ thiết thân của Tư Đồ Vĩnh nữa mà trở thành một trong những Đại thần tâm phúc được Tư Đồ Vĩnh cài trong Bộ binh để tạo thành thế cân bằng với Tư Đồ Lăng. Tuy rằng ta không tham gia vào Bộ binh, thế nhưng địa vị cao quý, đa phần thời gian đều xung bệnh, nên đã lâu rồi không gặp lại Liễu Tử Quân.

Nghe thấy ta nói chuyện, Liễu Tử Quân liền quay đầu nhìn về phía sau lưng của mình.

Lúc này ta mới nhận ra, ngài còn đang cõng một người trên lưng. Ta xuống ngựa đi về phía đó, thân hình Liễu Tử Quân cao to, nên che hết phía sau, ta chẳng thể nào nhìn rõ được.

Lúc này, người nằm trên lưng của Liễu Tử Quân bỗng ngẩng đầu, nhìn ta mỉm cười dịu nhẹ. Khuôn mặt tuấn tú mà nhợt nhạt, thần sắc khổ sở không cam lòng...

Ta gọi lớn “Vĩnh.”

Liễu Tử Quân nghe thấy ta gọi, không do dự thêm nữa, nhanh chóng cõng theo Tư Đồ Vĩnh tiến về phía này.

Ta cũng vội vã đón lấy, ôm chặt lấy Tư Đồ Vĩnh, thận trọng đỡ ngài lên lưng ngựa của mình, mới phát hiện sau lưng ngài đang cắm một mũi tên, thế nhưng không biết sâu đến mức nào.

Mũi tên này trông rất quen thuộc. Ta đã từng nhiều lần nhìn thấy Tư Đồ Lăng bình thân căng cung, bắn mũi tên này về phía địch thủ của mình.

Ngày nay, mũi tên đoạt mạng đó của ngài đang cắm trên lưng của người em họ đã cùng lớn lên với ngài, cắm thẳng vào người sư đệ đồng môn từng thân thiết với ngài chẳng khác nào huynh đệ ruột thịt.

Tur Đồ Vĩnh hiển nhiên đã bị tổn thương đến nội tạng vì mũi tên đó, vô cùng nguy hiểm, hơi thở cũng yếu hẳn đi, nhưng đột nhiên lại nắm lấy tay ta, rồi khẽ lên tiếng “Vãn Vãn, đã không còn kịp nữa rồi, nàng không cần phải lo cho ta. Ta... chấp nhận thua cược.”

Ta dắt theo ngựa, quay về phía sau, bất giác rơi lệ “Ai bảo ngài đánh cược chứ, nhẫn nhịn ngài ấy thêm một thời gian nữa không được sao? Tại sao chẳng chịu nghe theo lời khuyên của ta?”

Tur Đồ Vĩnh than dài một tiếng “Ta không muốn liên lụy tới Tần gia... chí ít, hiện nay nàng và hắc không đến mức nước lửa không chịu được nhau.”

Ta thực sự muốn ôm lấy Tur Đồ Vĩnh bật khóc một trận đã đời, nói với ngài rằng, Tur Đồ Lăng và Tần gia sớm đã rơi vào tình trạng nước lửa không thể dung hòa, căn nguyên của thù hận đã bắt đầu... từ mười tám năm trước. Ta thậm chí còn đang hiếu kì, Tur Đồ Lăng làm sao có thể nhẫn nhịn tới tận hôm nay.

Thế nhưng đến sau cùng, ta vẫn cố gắng mỉm cười nhìn ngài “Hoàng thượng không cần lo lắng cho Tần gia, đợi ta hộ tống người quay về kinh thành, có binh mã tại kinh thành của chúng ta bảo vệ, lại có các văn võ bá quan, dù cho Định Vương hiếu chiến đến mức nào, cũng không dám làm quá.”

“Kinh thành...” Tur Đồ Vĩnh lại than “Ta chỉ dám điều động binh mã của doanh trại Thần Cơ. Ngự Lâm Quân... lúc binh biến đã nghe theo lệnh của họ Đoan Mộc, đối địch với nàng và ta, hiện nay cũng bắt đầu xảy ra mâu thuẫn, lại cộng thêm việc Tur Đồ Lăng cố tình phân hóa, cho nên đã chẳng

còn là đội Ngự Lâm Quân chỉ nghe theo lệnh Hoàng thượng năm xưa nữa rồi... Điều này, chắc trong lòng nàng cũng hiểu rõ? Nếu không, cũng chẳng phải liên tục phái quân đội của Tần gia đến đóng tại doanh trại của Ngự Lâm Quân... Rõ ràng là lo lắng bọn chúng lại gây ra biến loạn, gây ra bất lợi cho ta.”

Liễu Tử Quân đưa lời khuyên “Hoàng thượng, chuyện đã đến nước này, cũng không cần phải lo lắng quá nhiều. Cùng lắm thì chúng ta tiến về phía Tây Bắc, triệu hồi quân đội Tần gia đóng tại biên giới phương Bắc tới tiếp ứng cùng quân đội của chúng ta tại kinh thành, lại có được sự tương trợ của các thống soái khác, Tư Đồ Lăng chưa chắc đã nắm được phần thắng.”

“Không thể được...” Tư Đồ Vĩnh khẽ dựng thẳng người, quay đầu sang nhìn vàng mặt trời đỏ rực đang từ từ nhô lên khỏi núi, khẽ lên tiếng “Phía biên giới phía Bắc bỏ trống, giặc Nhu Nhiên xâm phạm, nước Nhuế đại loạn... đây không phải là điều ta hay hấn muốn nhìn thấy. Huống hồ... ta cũng chẳng thể đi xa thêm nữa...”

Ngài bật ho, bờ môi trắng nhợt giờ đầy máu tươi, từ từ chảy xuống phần y phục trắng toát phía trước. Trái tim ta quặn thắt. Ngoại thương còn có thể trị được, nếu nội phủ đã xuất huyết, lại không kịp thời cứu chữa, ngài thực sự chẳng thể nào cầm cự lâu được nữa.

Liễu Tử Quân nhìn ngài lo lắng, lại nhìn về phía sau “Chúng ta đã chuẩn bị trước đường lui, nếu đột kích thất bại sẽ trốn thoát theo con đường nhỏ, thế nhưng không biết rằng Tư Đồ Lăng đã điều động tới đây bao nhiêu binh mã, chỉ sợ sẽ nhanh chóng đuổi tới đây.”

Phía trước đã là con đường thoát khỏi núi, vừa mới kết thúc một trận giao chiến kịch liệt. Mấy viên thống lĩnh đang nhanh chóng tiến về phía này để báo kiến.

Ta liền chỉ vào đồng thi thể chất đầy phía trước, trong lòng buồn bã, nói “Vĩnh, ngài ấy không hổ danh là đại sư huynh của chúng ta. Ngay cả con đường nhỏ mà ngài giữ lại làm đường thoát lui, ngài ấy cũng có thể liệu ra được hết.”

Tư Đồ Vĩnh cong miệng cười “Thế nhưng nàng cũng có thể đoán ra được cách bố trận của hắn, nhanh chóng tìm thấy ta... xem ra người tiểu sư đệ như ta là kẻ bất tài nhất.”

Ngài vốn dĩ là một công tử cao quý, hào sảng vô song, hoặc là một hiệp khách tuyệt thế, một người một ngựa hành tẩu giang hồ. Để cung cửu trùng sâu thẳm, đầy rẫy quỷ kế đa đoan, thực sự không hề thích hợp với ngài. Có điều, sau cùng ta vẫn chẳng thể nói được câu này.

Ta chỉ bình tĩnh nói cùng với thuộc hạ tới gần bái kiến “Xin các vị huynh đệ hãy ở lại nơi này ngăn chặn binh mã của Định Vương, không cho phép bất cứ ai ra khỏi nơi này.”

Sắc mặt tất cả mọi người đều đanh lại, nhất tề đồng thuận, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng thấp thỏm.

Thẩm Tiểu Phong liền nói “Tướng quân, thuộc hạ xin được ở lại nơi này cùng các huynh đệ, người hãy hộ tống Hoàng thượng rời khỏi đây.”

Số lượng người ta dẫn theo có hạn, hướng hồ, đại đa số lại từng đồng lực tác chiến cùng binh mã của Tư Đồ Lăng, trước nay gần như đã được coi như chủ nhân của Tàn gia, chắc chắn sẽ gặp nhiều trở ngại, thậm chí là sợ hãi. Nếu ta rút trước, bọn họ sẽ chẳng còn chút sỹ khí nào nữa, còn chưa động thủ đã thua kém kẻ địch rồi, lại phải đối diện với đoàn quân hổ báo dưới trướng của Tư Đồ Lăng, chút binh mã này thì làm được gì? Có lẽ chỉ trong chốc lát sẽ bị giết sạch không chừa lại một ai.

Cho dù cái giá phải trả chính là tính mạng của những người này, ta cũng chẳng thể nào giành thêm chút thời gian để đưa Tư Đồ Vĩnh thoát thân khỏi đây.

Thế nhưng tất cả mọi người đều biết rằng Thẩm Tiểu Phong là tâm phúc của ta, thường thay ta phát hiệu lệnh, giữ nàng lại đương nhiên là có thể cổ vũ nhân tâm, hướng hồ, xưa nay nàng ta thông minh cơ trí, biết cách tùy cơ ứng biến, đối phó với Tư Đồ Lăng cũng có thể cầm cự được chút ít thời gian, hoặc tìm được cơ hội thoát thân an toàn...

Ta không dám tưởng tượng đến kết cục của Thẩm Tiểu Phong cùng với những thuộc hạ tâm phúc bao năm của mình sẽ như thế nào, đành gật đầu nói “Ta giao lại cho người đây.”

Chúng ta đổi lấy những chú ngựa khỏe mạnh của đám thuộc hạ Tư Đồ Lăng để lại, dẫn theo Tư Đồ Vĩnh cùng với mấy người thuộc hạ của ta, cũng được khoảng hơn chục người, nhanh chóng xông về phía sau, đi thẳng về phía kinh thành. Con ngựa của ta lại nhận chủ, thấy ta thay ngựa, chỉ đứng một bên gặm cỏ non, đến khi ta đi mất, cũng không sợ mệt mỏi, không ngừng chạy theo phía sau ta, nhưng sau cùng bị Thẩm Tiểu Phong chặn lại, nắm chặt lấy dây cương, lúc này nó mới chịu thôi.

Ta và Tư Đồ Vĩnh cười trên một con ngựa tốt nhất lúc này, tuy là hai người cùng cười, thế nhưng nó cũng không hề mất sức. Ta dùng thất lung buộc chặt Tư Đồ Vĩnh vào người mình, ngài cũng đưa tay ôm lấy vòng eo ta, lúc ban đầu còn có chút sức lực, thế nhưng đi được một đoạn, hơi thở dần yếu. Ta biết rõ thương thế của ngài rất nặng, thế nhưng với tình hình hiện nay, nếu không tìm đại phu, ta chẳng dám rút tên ra khỏi người ngài.

Ta lấy hai viên Tuyệt Chi Đan từ trong túi thuốc đeo bên người ra, đưa đến miệng ngài rồi dịu dàng nói “Vĩnh, hãy kiên trì, phía trước có một trấn nhỏ, chắc hẳn sẽ có đại phu. Có Tuyệt Chi Đan hỗ trợ, chỉ cần rút mũi tên

này ra là sẽ ổn thôi. Ngài thử nghĩ xem, lần trước Chấn Vương Nam Lương bị nặng như vậy chẳng phải cũng nhanh chóng bình phục hay sao?”

Tư Đồ Vĩnh đáp lại một tiếng, liền cho hai viên Tuyết Chi Đan trên tay ta vào miệng.

Bờ môi ngài khô cứng, hơi thở yếu ớt nhưng lại nóng rực.

Ta nắm chặt vào bàn tay bên eo đang dần mất đi sức lực của ngài rồi thì thầm “Vĩnh, đã uống thuốc chưa? Cảm giác tốt hơn chưa?”

“Ừm...”

Ngài đáp lại ta, nhưng thân thể rung động mãnh liệt, ta còn chưa kịp quay đầu lại, chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn đến mức chạnh lòng, máu tươi đột nhiên phun ra khỏi miệng của ngài, thấm ướt hết cả khoảng y phục lớn phía sau lưng ta.

Màu đỏ máu chói lọi trước mắt, giống như một bông mẫu đơn màu đỏ nở rộ trong mắt, khiến đầu óc ta lúc này chỉ toàn là màu máu đỏ tanh nồng. Ngoài trừ máu ra, ta chẳng nhìn thấy, nghĩ được bất cứ điều gì khác. Bàn tay ôm quanh eo ta bắt lực thông xuống, bàn tay được ta nắm chặt dần lạnh giá, không ngừng run rẩy. Thế nhưng ngay cả bàn tay run rẩy đó dần dần cứng đờ không còn cảm giác nữa.

Màu máu nhạt dần bởi nước mắt, ta quay đầu nhìn vào khuôn mặt ngài đang rũ xuống bờ vai của mình, lớn tiếng hét gọi “Vĩnh! Vĩnh!”

Ngài không đáp lại ta. Sắc mặt của ngài trắng nhợt như màu trắng mà ta đã nhìn thấy sau khi dùng tâm thuật, khiến ta thực sự chẳng thể nào thở nổi.

Ta nhanh chóng kéo dây cương cho ngựa dừng lại. Con ngựa giờ cao vó trước, mang theo sức lực có thể khiến càn khôn điên đảo. Thế nhưng sau

khi đã giữ được thăng bằng, ta đưa tay ôm chặt lấy người sư đệ sắp sửa tuột khỏi dây buộc rơi xuống mặt đất.

Bọn người Liễu Tử Quân lúc này đã nhanh chóng xuống khỏi ngựa, chạy lại gần. Liễu Tử Quân vừa tháo thắt lưng ràng buộc giữa hai chúng ta, lại thận trọng bế Tư Đồ Vĩnh xuống ngựa, vừa lên tiếng nói “Tần tướng quân, như thế này... không được. Hoàng thượng... Hoàng thượng không cầm cự được nữa rồi.”

Ta liền xuống ngựa, bốn mắt nhìn nhau, gió Bắc xào xạc thổi qua, cỏ cây tiêu điều thê lương, mây trắng sầu muộn vẫn vương, cành cây khô trụi khẳng khiu, nơi này trước sau chỉ đều là vùng hoang dã, không thôn làng, không người dân.

Phía trước có phần đất nhô lên, Liễu Tử Quân bế Tư Đồ Vĩnh bước tới chỗ ít gió, bẻ gãy mũi tên cắm sau lưng ngài, sau đó nhìn vào vết thương vẫn không ngừng chảy máu đó. Một người đàn ông cao lớn như vậy không ngờ lúc này nước mắt đầm đìa tuôn chảy.

Liễu Tử Quân quay sang nói cùng ta “Tướng quân, không có đại phu, chúng ta phải làm sao đây?”

Còn các thị vệ xưa nay cùng ngài xông pha khắp nơi, không màng sống chết giờ đây ai nấy đều nước mắt đầm đìa, đứng bao quanh ngài, nhìn về phía ta, sắc mặt lo lắng mà bi thương, chẳng một ai có ý bỏ đi hết cả.

Nhìn vào vết thương đang không ngừng tuôn máu của ngài, ta cũng biết được, cho dù có đại phu ở đây cũng chẳng còn cách nào khác nữa. Ngài còn trẻ tuổi như vậy, thông minh như vậy, lẽ nào phải buông tay ra đi một cách thê thảm, lạng lẽ vậy sao? Đến sau cùng ta vẫn chẳng thể nào tin được.

Lấy túi nước đeo bên người, ta rót ra chút nước vào ống tay áo của mình, lau đi bụi bẩn vương trên khuôn mặt của ngài, rồi lại lau đi cả vết máu còn

vương trên môi, cầm rồi cổ của ngài, để lộ ra gương mặt trẻ tuổi, tuấn tú sẵn có kia.

Sắc mặt ngài lúc này trắng nhợt, đã chẳng còn chút hồng hào, vui vẻ như khi còn cùng nhau vui đùa trên đường năm xưa. Đôi hàng mi vừa đen vừa rậm như đang nhảy múa trong cơn gió.

Ta lại lấy ra hai viên Tuyết Chi Đan nữa, nhai nát ra, cúi đầu xuống truyền sang miệng cho ngài rồi dịu dàng đưa lời gọi “Vĩnh, Vĩnh, hãy tỉnh lại, uống thuốc đi.”

“Ừm...”

Ngài dường như đột nhiên đáp một tiếng dù đang chìm sâu trong giấc mộng, nuốt vào họng, khóe miệng nhếch lên để lộ nụ cười dịu dàng.

Gió lạnh thổi tới, nhưng chẳng thể làm mất đi nét dịu dàng hiện trên khuôn mặt của ngài, ta dường như lại thấy được nét ngoan ngoãn, ngây thơ của ngài khi còn ấu thơ.

Khi còn bé, chúng ta thường lên trốn ra ngoài chơi đến mức buồn ngủ, ngài và ta thường tựa vào nhau rồi chìm vào giấc ngủ an lành. Có nhiều lúc ta chỉ ngồi lặng người ôm lấy ngài đang ngủ, có lúc bản thân ta cũng ngủ, lúc tỉnh lại phát hiện cả hai người đang khoác chiếc áo lớn của Tư Đồ Lăng. Sau đó, thi thoảng ta cũng nhìn thấy, Tư Đồ Vĩnh trong lúc ta không chú ý, mở to đôi mắt long lanh nhìn trộm mọi cử động của ta, sau đó khi ta quay đầu lại, ngài lại nhắm nghiền mắt. Thế là ta liền nhéo mũi của ngài sau đó đưa lời chọc ghẹo.

Ta ôm lấy Tư Đồ Vĩnh, khẽ nhéo lấy mũi ngài, ghen ngào mỉm cười chọc ghẹo người sư đệ của mình “Vĩnh, Vĩnh sư đệ, đừng có giả vờ ngủ nữa. Xem ta nhéo mũi đệ thế nào nhé. Người... người đã lớn đến mức này rồi, lại... lại còn giả vờ ngủ để trêu ghẹo ta sao, thú vị lắm hả?”

Ngài lại nhếch miệng để lộ nụ cười dịu dàng, đôi hàng mi đen lách khê động, rồi từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt đen lách mà sáng như sao trời đó trông đã có thần hơn trước đôi chút. Ngài từ từ đưa mắt nhìn mọi người xung quanh rồi khê lên tiếng “Văn Văn, mau dẫn theo bọn Tử Quân, đi đi. Ta... vết thương của ta quá nặng, chẳng thể nào cứu được nữa rồi, không cần phải vì một mình ta, một người sắp chết lại liên lụy đến mọi người nữa.”

Xung quanh truyền lại tiếng thút thít, mười mấy hán tử đi theo ta nhất tề quỳ xuống. Liễu Tử Quân nghẹn ngào lên tiếng “Bọn thần nhận được ân đức của Hoàng thượng, nhất định sẽ sống chết cùng với ngài. Hoàng thượng hãy bảo trọng long thể, chờ thời cơ phục thù.”

Tư Đồ Vĩnh nhìn sang ta, đôi môi trắng nhợt khê động đây.

Ta đặt ngón tay lên bờ môi đó rồi mỉm cười nói “Chúng ta sư tỷ, sư đệ bao năm rồi, không cần phải nói quá nhiều lời, ta chỉ hỏi ngài, nếu có một ngày, ta cũng bị thương nặng giống ngài, liệu ngài có bỏ ta mà đi không?”

Ngài liền mỉm cười, trông sâu muộn mà bi thương biết mấy, thì thào lên tiếng “Ta nhất định sẽ ở lại bên nàng, không để cho nàng đến lúc sắp chết mà vẫn còn cô đơn... Ừm, Văn Văn, nàng hãy ở bên ta đi.”

Ta liền gật đầu nói “Được.”

Ngài khê giờ tay, nói cùng thuộc hạ của mình “Hãy để ta và Văn Văn nói chuyện riêng với nhau một lúc. Các người... hãy đi nghỉ ngơi, hoặc là... lạng lẽ rời đi cũng được. Càng liên lụy ít người, thì ta cũng đỡ thiếu nợ một người, dù có chết đi, ta cũng có thể an tâm hơn đôi chút.”

Mọi người quay sang nhìn nhau, lúc này mới đứng lên, chỉ lặng lẽ đứng ra phía xa nghỉ ngơi hoặc là canh phòng.

Gió cát cuộn tới, vươn lên khuôn mặt ngài, ta liền giơ ống tay áo dính đầy vết máu lên che bụi cát thay cho ngài. Ngài từ từ tìm trong người, lấy túi gấm nhỏ, thêu một đóa lạc mai. Cành cây khẳng khiu, cánh hoa tựa ngọc, trông lung linh tuyệt đẹp mà vẫn ngạo nghễ lạ thường.

Phong cách thêu trông rất quen mắt, đột nhiên ta nhớ đến bầu trời đêm trắng trong rừng mai tại Ly Sơn. Vàng trắng đêm tối, bóng mai thấp thoáng bên cửa sổ. Ta lặng người nhìn nó một hồi, rồi đặt nó trong lòng bàn tay Tư Đồ Vĩnh.

Tư Đồ Vĩnh mỉm cười diu dàng nói “Đây là thứ Thuần Vu Vọng nhờ ta đưa lại cho nàng. Đã rất lâu rồi, ngài ấy thậm chí còn giục ta mấy lần, sau này ta nói với ngài ấy đã đưa cho nàng, thế nhưng ta cứ giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì.”

Ta không hiểu ngài đang nói gì, lúc nhìn vào lòng bàn tay ngài liền thấy hai bông hoa màu vàng nhạt rơi ra. Đây không phải lần đầu tiên ta ngửi thấy hương hoa này.

“Hoa Giải Ưu?”

“Đúng vậy.” Tư Đồ Vĩnh cầm bông hoa đó lên, từ từ lên tiếng “Nàng đã uống cỏ Vong Ưu, quên đi những chuyện trước năm mười lăm tuổi. Ngài ấy vẫn không thể hiểu tại sao mọi chuyện lại bị đảo lộn lại, thành ra nàng quên những thứ nên nhớ, và chỉ nhớ những chuyện nên quên. Thế nhưng ngài ấy vẫn nghĩ đủ cách tới Nam Cương tìm kiếm Hoa Giải Ưu, định cho nàng dùng thử. Thế nhưng lúc ngài ấy tìm được thử hoa này, nàng đâm ngài ấy trọng thương, và cùng ta rời khỏi Ly Sơn. Sau đó, ngài ấy từng dùng kế để nàng dùng ly trà hoa có ngấm hoa Giải Ưu, nói rằng hình như có chút hiệu quả, chỉ là liều lượng quá ít. Sau đó, lúc liên hệ lại cùng ta, ngài bảo ta

chuyển đến cho nàng. Ngài ấy cho rằng nàng sẽ chấp nhận dùng thứ hoa này, bằng lòng... nhớ lại khoảng thời gian ba năm bình an, vui vẻ, hạnh phúc đó.”

Khoảng thời gian ba năm đó...

Trong những mảnh vụn kí ức thi thoảng xuất hiện, ta có thể biết mình đã từng vô ưu vô lo, vui vẻ hạnh phúc đến thế nào.

Cho dù có trở thành thê tử của người khác, ta vẫn mong muốn có được khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc giống như một thứ rượu ngon làm đầu óc tê dại mỗi khi đau khổ, buồn bã. Có lẽ như vậy ta có thể có được chút an ủi mỗi khi gặp bất hạnh, buồn thương. Ít nhất, ta còn có thể an ủi bản thân rằng, ta cũng đã từng được hạnh phúc, thậm chí còn hạnh phúc hơn bất cứ ai trên thế gian này.

Ngày hôm đó, tại dịch quán, nếu không phải đang mang thai, ta đích thực dự định uống thứ trà hoa Giải Ưu mà Thuần Vu Vọng đưa cho mình. Lúc đó ngài hiển nhiên đã nghi ngờ Tư Đồ Vĩnh nói dối, thế nhưng hành động của ta lại nói cho ngài biết rằng, là ta không chịu uống, không muốn nhớ lại đoạn kí ức mà ta và ngài từng có.

Ta mỉm cười khô sở “Ngài không chịu cho ta dùng thứ này, đương nhiên là có lý do riêng của mình đúng không?”

“Bởi vì nàng uống vào rồi, rất có khả năng sẽ lập tức biến thành kẻ điên. Thuật di hồn... quá đổi độc ác... ta cảm hận, thực sự cảm hận tại sao năm ấy lại không tìm hiểu cho thật kĩ. Tại sao lại để mặc cho Tư Đồ Lăng dùng thứ thuật pháp đó lên người nàng.”

“Thuật di hồn...”

Ta mơ màng trước thứ thuật pháp mà trước nay chưa hề biết đến. Nếu không phải trước kia cô Quế đã từng dùng tâm thuật với ta, thì ta cũng chẳng tin được trên đời này lại có nhiều thứ thuật pháp có thể điều khiển, khống chế con người như vậy.

Tư Đồ Vĩnh từ tốn kể lại câu chuyện năm xưa. Ngài kể rất chậm, rất đơn giản, thế nhưng cũng khiến ta nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Thì ra, tất cả mọi chuyện, đều là những âm mưu quỷ kế thâm độc đáng sợ.

Hồn xa cách, buồn thương nhưng nhớ người trong mộng

Sau khi ta mất tích tại núi Vạn Phật, sư phụ ta, sư thái Vô Lượng khổ công tìm kiếm khắp nơi. Tìm mãi không có kết quả, liền thông báo cho Tàn gia, đương nhiên cũng chẳng thể nào giấu giếm được Tư Đồ Lăng lúc đó vừa quay về Bắc Đô và Tư Đồ Vĩnh vẫn ở trên núi Tử Nha.

Lúc đó, Tư Đồ Lăng liền phái tới một nhóm cao thủ, lại dẫn theo Tư Đồ Vĩnh, cùng nhau sang Nam Lương, tìm kiếm núi Vạn Phật hết lần này đến lần khác. Tàn Kính Thọ không tiện sang đó, cũng phái theo một đội người sang Nam Lương tìm kiếm. Thế nhưng, trước sau, mấy đội người này đều chẳng thể tìm nổi.

Tất cả mọi tin tức liên quan tới tiểu cô nương đó, đều dừng lại ở lúc nghe xong bài giảng giải chiều, quay về phòng nghỉ ngơi.

Sự thực đã quá rõ ràng, tiểu ni cô xinh đẹp đó, đang lúc đêm khuya bất hạnh gặp phải địa chấn cùng trận hồng thủy trên núi, hoàn toàn không kịp thoát thân. Trong cơn thiên tai đáng sợ, sống không thấy người, chết không thấy xác cũng là chuyện bình thường. Cho dù người bình thường võ nghệ có giỏi đến mấy, cũng khó mà tránh được sức mạnh của cơn tai kiếp trời giáng này.

Sau khi quay về Đại Nhuế, Tư Đồ Lăng lại càng trầm lặng hơn trước kia rất nhiều, thế nhưng vẫn không hề thôi truy tìm tin tức về vị hôn thê của mình. Tư Đồ Vĩnh tuy là hoàng tử, thế nhưng lại là một người chẳng có nơi dựa dẫm. Lúc đó Hoàng Đế Đại Nhuế Tư Đồ Hoán vẫn chưa gọi ngài về

kinh thành, vậy nên, ngài cũng chẳng dám công khai quay về, chỉ lặng lẽ cải trang thành một thị vệ của Tư Đồ Lãng rồi ở lại trong phủ của ngài... Lúc đó, Tư Đồ Lãng cũng mới mười tám tuổi, thậm chí còn chưa được phong thành Nam An Hầu. Tuy rằng mẫu phi của ngài vẫn được giữ phong hiệu “Hạ Vương phi”, thế nhưng vì muốn Hoàng Đế Đại Nhuế không phải nghi kỵ, nên người cũng đã cho hạ tám biển ‘Phủ Hạ Vương’ xuống, đồng thời sống giản dị, chỉ cho phép kẻ dưới gọi mình là ‘phu nhân’ mà thôi.

Tư Đồ Lãng cũng chẳng thể điều động được quá nhiều người, nhưng không hề đặt tâm tư vào chuyện chấn hưng gia môn, cho dù đã quay về Bắc Đô, nhưng vẫn để lại không ít người ở lại Nam Lương tiếp tục nghe ngóng tin tức. Hành động này của ngài cuối cùng đã khiến mẫu phi của ngài tức giận, đóng chặt cửa, giáo huấn cho đứa con trai duy nhất của mình một trận.

Không ai biết được Hạ Vương phi đã mắng ngài những gì, Tư Đồ Vĩnh chỉ thấy sau khi Tư Đồ Lãng quay về phòng, đã nhốt mình suốt hai ngày hai đêm, ngay bản thân Tư Đồ Vĩnh gọi cửa, ngài cũng không chịu mở. Đợi đến khi Tư Đồ Lãng bước ra ngoài, thì người đã gây hấn đi, việc đầu tiên làm chính là hạ lệnh rút hết những người đang lưu lại Nam Lương quay về Bắc Đô. Việc thứ hai chính là đến bái kiến Tàn Kinh Thọ, kiên trì giữ lại hôn ước, kính cẩn lễ phép. Tàn Kinh Thọ đang tiêu tụy đau khổ vì con gái, cũng rất cảm động, sau này ra sức cất nhắc.

Lúc này, Tư Đồ Hoán đang đau đầu vì sự lớn mạnh của họ Đao Mộc, bởi vì Tư Đồ Lãng xưa nay đối với ngài cung kính, khiêm nhường, hoàn toàn không hề khoa trương như Hạ Vương năm xưa, lại là đứa cháu ruột của ngài, cho nên cũng bắt đầu trọng dụng Tư Đồ Lãng, dần dần cho ngài một chỗ đứng vững chắc trong triều đình.

Tư Đồ Vĩnh thấy Tàn Kinh Thọ và Tư Đồ Lãng đều đã từ bỏ việc truy tìm tung tích của tiểu sư tỷ, vô cùng thất vọng, lại sợ ở bên cạnh Tư Đồ Lãng sẽ bị người khác nhận ra, liền quay về núi Tử Nha. Thế nhưng ngày

trước ba người sống vui vẻ bên nhau, giờ đây chỉ còn một mình, Tư Đồ Vĩnh cảm thấy trong lòng buồn bã, thê lương vô cùng.

Một hai năm sau, cuối cùng ngài vẫn chẳng thể cam tâm, lấy lí do đi du ngoạn, một mình sang Nam Lương hành tẩu khắp nơi. Nghĩ tới tính cách của tiểu sư tỷ, nhất định không cam tâm ở lại một nơi nào đó quá lâu, ngài thường xuyên đi tới những nơi náo nhiệt tại Giang Nam.

Không biết đây có được coi là ông trời không phụ người có lòng không, cuối cùng ngài thực sự đã tìm thấy tiểu sư tỷ của mình.

Chỉ là nàng hiện nay đã nằm gọn trong lòng của một vị công tử phong độ, tuấn tú, chỉ chú tâm vào đứa bé mới chào đời nằm trong vòng tay của nhũ nương, ngài lặng lẽ đi đến trước mặt vậy mà nàng như chẳng hề quen biết. Ngài cố ý đi qua đi lại trước mặt nàng mấy lần liền, cuối cùng đưa ra một nhận định, nàng thực sự không hề quen biết ngài.

Lúc đó, ngài cũng mới mười lăm, mười sáu, thân thủ đã khá cao cường, thể nhưng nói cho cùng vẫn là đứa trẻ lớn lên trên núi cao, chưa từng trải qua sóng gió, mặt mày non nớt, trông còn nhỏ hơn ‘Doanh Doanh’ vài tuổi, cho nên Thuần Vu Vọng chẳng hề để tâm đến ngài. Sau cùng để cho ngài đi theo, tìm tới tận Ly Sơn, đồng thời còn điều tra được nơi ở của họ tại Ly Sơn.

Lúc đó, ngài hoàn toàn không biết rằng nên làm thế nào với vị tiểu sư tỷ đã gả cho người khác và không còn nhận ra mình nữa, do dự rất lâu, sau cùng ngài quay về Đại Nhuế, đem hết mọi chuyện kể lại cho Tư Đồ Lăng.

Nét mặt của Tư Đồ Lăng lúc đó rất kì lạ, không biết là vui hay buồn, là kinh ngạc hay phẫn nộ. Sau khi bàn bạc cùng Hạ Vương phi, Tư Đồ Lăng lập tức báo tin cho Tần Kinh Thọ đang đóng quân tại vùng biên cương phía Bắc, còn bản thân thì dẫn theo Tư Đồ Vĩnh, đạo trưởng Vệ Huyền cùng một số thuộc hạ tâm phúc tiến về Ly Sơn.

Bọn họ đều là người xa lạ đối với một ‘Doanh Doanh’ đã bị người ta cố tình xóa bỏ kí ức. Thế nhưng dường như nàng vẫn còn lại chút cảm giác quen thuộc và tin tưởng từ quá khứ trước kia đối với Tư Đồ Vĩnh, vậy nên Tư Đồ Vĩnh nghe theo lời dẫn dò của sư huynh dụ nàng ra ngoài, để đạo trưởng Vệ Huyền sử dụng thuật pháp, với ý đồ khơi dậy kí ức trước kia trong nàng. Lúc đó bọn họ không hề biết rằng nàng đã mất trí nhớ bởi cớ Vong Ưu, thế nhưng thuật pháp của đạo trưởng Vệ Huyền cũng có thể gợi được một phần kí ức trước kia.

Lúc nàng mơ màng tỉnh lại, đám người Tư Đồ Lăng dụ nàng ra, đồng thời châm lửa thiêu cháy căn nhà gỗ ẩn cư của nàng, ép nàng ra khỏi Nam Lương, trước tiên quay về núi Tử Nha cầu cứu từ sư môn, đồng thời để đạo trưởng Vệ Huyền hàng ngày dùng thuật pháp trị liệu, cuối cùng dần dần có thể khiến nàng nhớ lại chuyện cũ. Thế nhưng, điều khiến mọi người bất ngờ chính là, nàng từ chối quay về Bắc Đô kế thừa gia nghiệp, cũng từ chối việc hôn sự cùng Tư Đồ Lăng. Nàng quỳ trước mặt Tần Kinh Thọ, khổ sở cầu xin, muốn quay về Ly Sơn cùng tướng công và con gái của mình.

Tần Kinh Thọ nổi trận lôi đình, ngay cả Tư Đồ Vĩnh cũng không hề cam tâm, thực sự không hiểu nổi tiểu sư tỷ của mình sao lại hồ đồ đến mức để cho người đàn ông Nam Lương kia mê hoặc đến độ thần hồn điên đảo. Lúc này, Tư Đồ Lăng trầm lặng bấy lâu đột nhiên đưa ra đề nghị để đạo trưởng Vệ Huyền dùng thuật di hồn với nàng.

Thứ thuật pháp này cũng là một trong những thuật phù thủy, cách này có phần bá đạo, thế nhưng có thể khiến nàng quên đi tất cả mọi chuyện liên quan tới Thuần Vu Vọng. Ngay cả Vô Trần, Vô Lượng cũng không cam tâm khi đệ tử do mình dày công dạy dỗ lại bị hủy hoại vì thứ tình ái trần tục, cho nên tất cả mọi người đều đồng ý dùng biện pháp mạo hiểm này.

Bọn họ dùng bạch ngọc làm một chiếc gương, bên ngoài trang trí nhiều minh châu, để cho toàn bộ bên trong chiếc gương đều giữ màu sắc trắng toát

không hề biến đổi, sau đó lại cho người con gái mà tất cả bọn họ đều đặt nhiều kì vọng dùng một thứ thuốc khiến tứ chi tê dại, nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo, sao đó nhốt vào trong giường, chôn xuống dưới đất, chỉ để lại một lỗ nhỏ để thông khí.

Không ai cảm thấy đây là một hình phạt đau khổ và tàn khốc, chỉ ở bên ngoài lo lắng, đứng ngồi không yên.

Tư Đồ Vĩnh không hiểu được tiểu sư tử tính tình hoạt bát của mình làm sao có thể ở lại trong không gian cô độc mà hãi hùng trong sự chờ đợi vô biên, không thể nói, không thể động đậy cũng chẳng nhìn thấy gì, nghe thấy gì, thậm chí còn bị tước đoạt cả quyền được ngủ...

Hai ngày sau, Tư Đồ Lăng bế một người phụ nữ từ dưới mặt đất lên, quả nhiên đã suy sụp hoàn toàn, ngốc nghếch đến độ chẳng nhận ra bất cứ ai, không biết nói, không biết cử động, không biết cười, đôi mắt cứ ngây đờ ra, đưa tay trước mặt, nàng cũng chẳng biết chớp mắt.

Lúc đó tâm trí nàng hoàn toàn hỗn loạn, giống như một trang giấy trắng, để mặc cho người ta vẽ gì lên tùy ý. Đến lúc có lại được tri giác, nàng vô cùng hoảng sợ trước không gian màu trắng kín mít đó, hơn rất nhiều so với những sự dày vò thể xác. Để trốn tránh những cơn ác mộng hành hạ, nàng bằng lòng làm tất cả mọi thứ, quên đi tất cả mọi thứ...

Không lâu sau, Doanh Doanh trước kia đã trở lại thành Tần Văn, tình trạng sức khỏe ngày càng giảm sút, nằm bệnh trên giường suốt mấy tháng trời. Trong lúc nằm bệnh, nàng làm quen lại với Tư Đồ Lăng và Tư Đồ Vĩnh, lại bắt đầu làm nũng với sư huynh như trước kia còn học nghệ trên núi Tử Nha, hoặc thi thoảng lại ức hiếp sư đệ của mình. Nàng hoàn toàn không hề biết rằng, người ta đã lấy đi mất ba năm thời gian trong cuộc đời của mình, ba năm quan trọng nhất trong cuộc đời của một người phụ nữ.

Tư Đồ Vĩnh cho rằng mình đã giúp được đại sư huynh, cũng đã giúp được tiểu sư tỷ, trước kia từng cảm thấy rất vui mừng. Thế nhưng tiểu sư tỷ thường xuyên choáng váng ngất lịm, gặp ác mộng liên tục, khiến ngài buồn phiền, không biết liệu nàng có đỡ hơn hay không.

Năm đó, Hoàng thượng không còn đưa con trai ra hôn liên triệu ngài hồi kinh. Ngài được sắc phong thành Tấn Vương, vẫn chẳng hề bận tâm đến việc triều chính, thậm chí thường xuyên không hồi cung, ở lại phủ của Tư Đồ Lăng.

Lúc này, Hạ Vương phi lâm bệnh nặng, Tư Đồ Lăng vẫn còn ở biên cương phía Bắc chưa kịp quay về, ngài thường xuyên tới đây bầu bạn, coi như tận chút lòng hiếu thay cho sư huynh. Đạo trưởng Vệ Huyền cũng đã quay về Bắc Đô, trị bệnh cho Hạ Vương phi.

Có một hôm, ngài vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Hạ Vương phi và Vệ Huyền.

Hạ Vương phi nói “Ta đã bệnh đến mức này, xem ra chẳng thể nào tận mắt chứng kiến Tần gia bị hủy diệt rồi.”

Vệ Huyền liền đáp “Tần Kinh Thọ vẫn mang bệnh trong người, không sống được bao lâu nữa đâu. Con trai của hắn đã bị tàn phế, chẳng còn tác dụng, chỉ có mỗi đứa con gái là bình thường. Cho dù gia nghiệp có lớn đến mấy, cũng chỉ là giúp đỡ, trợ sức cho tiểu hầu gia mà thôi.

Hạ Vương phi mỉm cười hỏi “Nghe nói dạo này con nha đầu đó khá ổn.”

Vệ Huyền đáp “Vương phi an tâm, ả ta không cầm cự được bao lâu nữa đâu. Trong thiên hạ này làm gì có đạo pháp thần tiên gì có thể xóa bỏ ký ức của một con người chứ? Sớm muộn gì, những kí ức đó cũng dần dần hiện lại mà thôi. Thế nhưng đợi đến khi ả ta nhớ lại, thì phải phá vỡ được thuật di hồn đã. Thứ cảm giác như xông qua địa ngục đó, lại cộng thêm nhiều

chuyện đã xảy ra trước đó đủ khiến ả ta đau khổ đến mức suy sụp thêm lần nữa, trở thành một kẻ điên loạn, mất hết thần trí. Nếu mãi mãi không nhớ lại được, trừ phi thường xuyên dùng thứ thuốc khiến cho tâm hồn an định, thứ thuốc đó tuy rằng không quá độc, thế nhưng tích lũy nhiều năm, sức khỏe chắc chắn sẽ bị hao mòn.”

“Khoảng bao nhiêu lâu thì sẽ chết?”

“Điều này còn phải xem ý của Vương phi và tiểu hầu gia. Thuốc an thần không phải là thuốc độc, cho nên chẳng ai nghi ngờ. Huống hồ Tần gia và con nha đầu đó đều rất tin tưởng tiểu hầu gia, lượng thuốc nhiều hay ít, bản đạo đều có thể nắm chắc.”

Hạ Vương phi than dài một tiếng “Ít nhất cũng phải đợi con nha đầu đó nắm giữ binh quyền của Tần gia, sau đó lại dẫn theo đội quân thiết mã đó gả vào nhà ta đã chứ?”

Vệ Huyền mỉm cười nói “Vương phi anh minh.”

Tư Đồ Vĩnh nghe mà tay chân lạnh buốt, chẳng dám thở quá mạnh, lặng lẽ quay về chỗ ở của mình, toàn thân toát mồ hôi, đầu óc trống rỗng. Ngay cả khi nằm mơ, ngài cũng không ngờ, vị đại sư huynh lặng lẽ ít nói lại đối xử rất tốt với bọn họ khi xưa lại có thể đáng sợ như vậy.

Vì quyền thế, vì quân đội Tần gia cho nên Tư Đồ Lăng mới muốn cưới bằng được tiểu sư tỷ sao? Cưới được nàng, được cả quân đội của Tần gia vẫn chưa đủ, hắn còn định đẩy nàng vào chỗ chết? Tư Đồ Vĩnh rất muốn lập tức phi ngựa tới biên cương phía Bắc, phi tới bên tiểu sư tỷ của mình, nói cho nàng nghe tất cả mọi chuyện.

Thế nhưng làm vậy thì đã sao chứ? Ngài chẳng thể thay đổi được tình trạng sức khỏe của nàng sau khi chịu thuật di hồn, tin tức này chỉ khiến nàng càng thêm sợ hãi. Huống hồ, ngài cũng là kẻ đồng mưu.

Là ngài đã điều tra ra tung tích của tiểu sư tử, là ngài đã một tay kéo tiểu sư tử ra khỏi tướng công và con gái của mình, đẩy vào vòng tay của đại sư huynh... cũng như đẩy nàng vào vòng tay của tử thần.

Tại sao nàng phải tin ngài, mà không tin tưởng vào vị đại sư huynh hiện nay đang đồng cam cộng khổ, kề vai sát cánh chiến đấu trước quân thù?

Ngài đột nhiên cảm thấy bản thân trở nên nhỏ bé mà bất lực. Tuy rằng là Hoàng tử, ngài cũng chẳng có chút sức mạnh nào, chẳng thể ngăn cản Tư Đồ Lăng đoạt quyền, chẳng thể giúp đỡ tiểu sư tử và quân đội Tần gia, thậm chí... cũng chẳng có năng lực tìm một đại phu tốt nhất trị bệnh cho tiểu sư tử.

Ngài nghĩ, ngài nhất định phải làm được điều gì đấy. Thế nên, ngài tìm mọi cách tiếp cận Đoan Mộc Hoa Hy, đồng thời dọn về hoàng cung, xuất hiện trước mặt Hoàng hậu Đoan Mộc với bộ dạng nho nhã, lễ độ.

Ngài vô cùng căm ghét những tranh đấu quyền lực trong triều cương và hậu cung, thế nhưng ngài nhất định phải có được thứ sức mạnh đủ lớn để bảo vệ tiểu sư tử và kiềm chế Tư Đồ Lăng. Liên hôn cùng họ Đoan Mộc chính là cách vừa nhanh vừa hiệu quả nhất tạo nên sức mạnh cho mình.

“Vãn Vãn, nàng có hận ta không?”

Cuối cùng ngài đã kể xong, từ từ nắm lấy túi gấm nhỏ trong lòng bàn tay, khẽ cất tiếng hỏi. Vàng trán ngài lấm tấm đầy mồ hôi, trên khuôn mặt trắng nhợt kia có vài lọn tóc đen vương lại.

Cho dù hiện nay có người nói với ta rằng, chính Tư Đồ Lăng tận tay cho ta dùng thuốc độc, ta cũng không hề cảm thấy kinh ngạc. Ta chỉ cảm thấy thực sự đau xót cho vị sư đệ vô tội đã bị kéo vào cuộc tranh đấu hỗn loạn mà đáng sợ này.

Ta ôm chặt ngài khẽ lên tiếng “Đồ ngốc, ta làm sao mà hận ngài được chứ? Có được sự đệ tốt và đáng tin như ngài, chính là phúc phận mà Tần Văn ta tu được từ kiếp trước.”

Ngài liền mỉm cười “Thế nhưng ta lại cảm thấy rất có lỗi với nàng. Còn nữa, ta cũng có lỗi với Hoa Hy. Thực ra, ta xưa nay đối xử rất lạnh nhạt với nàng ấy... ta cảm thấy nàng chính là người mà ta phải chịu trách nhiệm, thế nhưng chẳng nhận ra được, thực ra ta cũng phải chịu trách nhiệm với Hoa Hy. Ta giữ nàng ấy lại trong cung, nàng ấy liền đoán được sắp có chuyện gì đó xảy ra. Trước lúc ta đi, nàng ấy ôm chặt lấy ta, rồi nói với ta rằng, nàng ấy và con sẽ đợi ta quay về. Nàng ấy còn nói... còn nói rằng, nàng ấy thực sự rất yêu ta, rất yêu ta. Văn Văn, nàng nói xem, ta có ngốc hay không? Ta như một khúc gỗ ôm lấy nàng rất lâu, vậy mà quên nói với nàng ấy, quên nói với Hoa Hy rằng... thực ra ta cũng rất yêu nàng ấy. Yêu nàng ấy... rất lâu rồi.”

Ta liền đáp “Không sao đâu, ta sẽ đưa ngài về cung. Ngài có thể chính miệng nói cùng nàng ấy, hãy nói với nàng ấy thật nhiều lần rằng, ngài yêu Đoan Mộc Hoa Hy. Đã yêu... từ rất lâu rồi...”

Có giọt nước lăn khỏi bờ mi, nhỏ xuống khuôn mặt của ngài. Trời đang mưa sao?

Ngẩng đầu lên nhìn, ánh mặt trời đã không còn đâu nữa, mây đen giăng khắp chốn, gió lạnh cuồn cuộn. Những ngọn cỏ vàng úa, khô héo lay động trong gió, như đang ngân nga, gào khóc, nhưng lại chẳng nhìn thấy mưa rơi.

Tư Đồ Vĩnh dùng ngón tay của ngài vuốt nhẹ qua mắt ta, lau đi nước mắt, rồi khẽ lên tiếng “Ta biết rằng mình đã sai, sai đến mức hoang đường. Bị cuốn vào trận tranh giành quyền lực, mà tất cả đều là thân bất do kỉ. Ngay cả bản thân ta cũng bắt đầu tỏ ra nghi ngờ, thậm chí còn nghi ngờ cả nàng... Tại sao ta lại đưa nàng về đây chứ? Để rồi sau đó, ta chẳng còn nhìn

thấy được nụ cười vui vẻ của nàng trước kia. Ta nên để cho nàng sống cuộc sống tự do tự tại ở Nam Lương, bản thân ta cũng sẽ đưa theo Hoa Hy rời khỏi Đế cung cửu trùng, tranh giành quyền lực đến độ kẻ chết người sống thế này... Văn Văn, nơi đó không thuộc về chúng ta...”

Phía sau truyền lại tiếng vó ngựa tạp loạn, sau đó là tiếng gào thét, tranh đấu, kêu la thảm thiết. Ta ôm chặt Tư Đồ Vĩnh, tựa vào gò đất phía trước rồi nhìn về phía xa xăm.

Nhìn xuyên qua đại đội binh mã đang đánh dấu hoặc chém giết thuộc hạ của chúng ta, Tư Đồ Lăng mặc trên người bộ y phục màu đen, cười trên con ngựa Ô Vân Đạp Tuyết của mình chậm rãi phi tới.

Bên cạnh ngài chính là con ngựa Tử Lệ ta để lại cho Thẩm Tiêu Phong cười. Nó chẳng còn yên ngựa, mơ hồ đi theo Tư Đồ Lăng, đợi đến khi nhìn thấy ta liền cất tiếng hí dài, nhanh chóng chạy về phía này, dùng phần mõm ướt át của mình di nhẹ lên cổ ta.

Ta vỗ nhẹ lên phần đầu của nó rồi mỉm cười “Vất vả cho ngươi rồi! Ngươi đã theo ta, vất vả cả cuộc đời, đã đến lúc nghỉ ngơi rồi. Ngựa à, ngựa à, ngươi hãy đi đi.”

Nó vẫn không hiểu, vẫn chẳng động đậy, đứng gọn sang một bên ngơ nghếch nhìn về phía ta. Con người ta có chút ngốc nghếch, cho nên người bạn tốt nhất bên cạnh cũng ngốc nghếch, thật không ngờ, ngay cả con ngựa thân thiết bao năm cũng ngơ ngác như vậy.

Ta mỉm cười nói với người thông minh duy nhất phía trước “Lăng sư huynh hôm nay trông thật oai phong.”

Tư Đồ Lăng từ từ rút mũi tên ra, căng dây rồi bình thản lên tiếng “Ta vẫn luôn tuân thủ đúng lời hứa của mình, sẽ không động thủ với hắn trước. Thế

nhưng hôm qua là hấn muốn phục kích ta, hấn muốn ta phải chết. Văn Văn, đặt hấn xuống, nếu không...”

Ngài kéo căng dây cung, nhắm về phía ta. Ta cúi đầu hỏi Tư Đồ Vĩnh “Vĩnh sư đệ, đệ có sợ hay không?” Tư Đồ Vĩnh mỉm cười, rồi lắc đầu ra hiệu.

Đôi mắt của ngài đen láy, bình tĩnh mà cũng trong sáng, tinh khiết như hồi còn nhỏ. Ta cảm thấy an ủi hơn nhiều, ôm chặt lấy ngài rồi khẽ lên tiếng “Tốt lắm, có tiểu sư tỷ ở đây, chẳng cần phải sợ hãi gì hết.”

Ngài nghe thấy câu này, đáp lại một tiếng, lại giống như đứa bé trai ngoan ngoãn bị người khác ức hiếp đến độ chẳng còn đường thoái lui lúc xưa.

Tiếng dây cung căng chặt truyền đến bên tai, mũi tên lạnh lùng nhắm chuẩn về phía ta. Tư Đồ Lăng cũng đang nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, âm trầm mà sáng lóa, có căm hận, có phẫn nộ, có tổn thương, có bi ai, và cả chút yếu đuối và khản cầu thầm kín.

Ta vẫn chưa hiểu được những ẩn ý khác trong ánh mắt ngài, mũi tên của ngài đã khẽ hướng sang một bên, nhanh chóng rời cung, bay thẳng về phía lồng ngực của Tư Đồ Vĩnh.

Đuôi mũi tên gắn lông vũ màu trắng rung rung trước mặt, Tư Đồ Vĩnh dường như cũng đang run lên từng đợt, thân thể của ngài trong vòng tay ta càng lúc càng thêm nặng xuống.

“Vĩnh...”

Ta thét lên thảm thiết. Lại một tiếng cung bắn ra nữa, lúc quay đầu nhìn lại, Tư Đồ Lăng lại so tên vào dây rồi bắn về phía này. Ta nghiêng người sang, che cho Tư Đồ Vĩnh. Phía sau vai đau nhói, mũi tên cắm sâu vào

xương, gần như đã xuyên qua người ta. Ta khẽ rên một tiếng, nhưng lại càng ôm Tư Đồ Vĩnh vào lòng chặt hơn.

Ngài vẫn còn hơi thở, bàn tay đầy máu đưa ra, rò tìm mũi tên cắm sâu vào phía sau lưng ta. Ngài dịu dàng than dài “Vãn Vãn, cho dù chúng ta cứ ôm nhau thế này mà chết đi, cũng chẳng còn vị sư huynh nào... tới khoác tấm áo choàng lên cho chúng ta đâu nhỉ?”

Phía sau lưng, truyền lại tiếng gào thét đau đớn thảm thiết của Tư Đồ Lăng, tiếng thép kinh thiên động địa, cứ như một con mãnh thú đang bị đẩy vào đường cùng vậy. Thế nhưng rõ ràng người bị ngài đẩy vào bước đường cùng chính là ta và Tư Đồ Vĩnh.

Sau tiếng kêu gào kéo dài đó, Tư Đồ Lăng sờ vào ống tên trống rỗng, bắt lực buông cây cung kia xuống. Sắc mặt của ngài trắng nhợt, vài lọn tóc đen nhánh rơi xuống trước mặt, trông chẳng khác nào vừa bước ra từ địa ngục.

Còn ta và người sư đệ đồng môn của ngài đã dần dần lạnh giá trong lòng ta, chẳng biết sẽ lên thiên đường hay là xuống địa ngục. Vùng đất và mỏm đất chúng ta ngồi đây, đã cắm đầy những mũi tên dày đặc, rung rinh trong gió. Chẳng còn một mũi tên nào khác cắm vào vạt áo của ta hay Tư Đồ Vĩnh nữa.

Mãi lâu sau, đôi mắt long lanh cùng hàng lông mày cau chặt lại của Tư Đồ Lăng dần dần biến mất. Ngài nhìn ta, nghẹn ngào lên tiếng “Tám vạn tinh binh tại huyện An đã đóng trại cách Bắc Đô khoảng mười ba dặm, lại có thêm doanh trại Thần Cơ tiếp ứng, Ngự Lâm Quân cũng nhanh chóng nhận được tin tức Hoàng Đế băng hà, nhanh chóng biến thành một đồng cát bất lực. Bắc Đô vẫn còn huynh trưởng của nàng, và mười tám ngàn quân đội Tàn gia. Nàng là người thông minh, chắc không muốn bọn họ tuần táng cùng Hoàng thượng chứ?”

Ta im lặng một hồi rồi đáp “Ta cũng giống Vĩnh sư đệ, chấp nhận thua cuộc. Từ xưa tới nay chúng ta đều không phải kẻ thông minh, đương nhiên không thể nào so sánh với tài trí của Định Vương Điện hạ.”

Ngừng một lúc, ta mỉm cười nói “Có lẽ, ta sẽ phải nhanh chóng đổi cách xưng hô, gọi ngài là bệ hạ đúng không?”

Ngài không đáp, cho ngựa quay đầu rồi rời khỏi. Bóng dáng cô đơn, cao ngạo, kiên cường, một mình một ý, quả nhiên chính là phong độ Đế vương mà ta và Tư Đồ Vĩnh chẳng thể nào đạt được.

Có người bế ta và Tư Đồ Vĩnh ra khỏi rừng tên xung quanh. Ta chập choạng đứng dậy, quay đầu lại nhìn vào rừng tên đó, hiện lên hình ảnh hai người đang ôm nhau trong rừng tên đáng sợ. Nếu không phải mặt đất đầy máu tươi, có lẽ ta sẽ cho rằng đây chỉ là một giấc mơ.

Trong mơ, là Tư Đồ Lăng vẫn còn ở thời niên thiếu đùa giỡn cùng chúng ta, dọa cho chúng ta chết khiếp, nhưng lại chẳng hề bị tổn thương gì cả. Sau đó, ngài chán nản bước lại, khoác tấm áo choàng lên cho chúng ta, dùng đôi cánh tay to lớn, vạm vỡ ôm lấy chúng ta vào lòng, không mấy cam lòng mà lên tiếng “Tại sao hai đứa chơi cùng nhau lại thường gạt ta sang một bên thế?”

Có điều, ngài thực sự đã từng nói câu này sao? Sau khi trúng phải thuật di hồn khôn kiếp, trí nhớ của ta thực sự chẳng được như trước nữa. Có lẽ ngài đã từng nói vậy! Hoặc có lẽ chưa từng nói, thực ra, bây giờ mọi thứ đều chẳng còn quan trọng nữa. Kết cục đều giống nhau thôi. Tư Đồ Vĩnh đã chết, còn ta thì thảm bại.

Tư Đồ Lăng đã giẫm lên thân xác của chúng ta, dùng sức mạnh của mình, từng bước từng bước ngồi lên bảo tọa mà ngài mong đợi bấy lâu.

Hoàng đế Đại Nhuế, Tư Đồ Vĩnh đăng cơ mới được nửa năm, đau lòng quá độ mà sinh bệnh vì cái chết của Thái phi, Thái hậu.

Đồng thời lúc đưa linh cữu của Thái hậu, Thái phi vào địa cung, đã mắc chứng bệnh không trị được mà băng hà. Bởi vì Hoàng đế chưa có con cái, các triều thần đều ủng hộ đưa anh họ của Hoàng đế là Định Vương, Tư Đồ Lăng lên làm Hoàng Đế, đổi niên hiệu thành Hồng Duệ. Tân Đế Tư Đồ Lăng cử hành tang lễ long trọng cho Tư Đồ Vĩnh, định miếu hiệu là Hiếu Liệt.

Người ta thường nói, vợ sang vì chồng, Định Vương phi Tần thị được sắc phong thành Hoàng hậu, lại có một tiểu thiếp họ Tần cũng được đón vào cung, phong là Chiêu nghi. Tân Hoàng hậu bệnh nặng, ngày sắc phong không thể ra ngoài tiếp nhận, thế nhưng huynh trưởng song sinh của Tần Hoàng hậu là Tần Văn mang bệnh vẫn xuất hiện tại triều đình, dẫn theo một đội văn võ bá quan bái kiến Tân Đế.

Giặc Nhu Nhiên nghe tình hình nước Nhuế biến động, nhân cơ hội tấn công vào Đại Nhuế. Quân đội Tần gia không đối địch được, đưa quân về phía Bắc núi Yên Nhiên, cố gắng đối chọi cùng giặc Nhu Nhiên.

Đại đa số các triều thần đều đề nghị phái Tần Văn, chủ tướng của quân đội Tần gia ra vùng biên cương phía Bắc, trấn thủ biên quan, đồng thời phái Tần Triết hiện nay đang trấn thủ kinh thành đem theo hai vạn quân đội Tần gia tiến về phương Bắc. Tư Đồ Lăng mãi không chịu hạ lệnh, định điều động binh mã từ phía Nam tiến về phía Bắc chỉ viện cho quân đội Tần gia.

Lúc này, ta đang bị giam lỏng trong cung Vị Ương, gần như mỗi ngày đều uống thuốc nhiều hơn ăn cơm. Bất luận ngài có ý định gì, thế nhưng đến sau cùng ta có thể nhìn ra, ít nhất, ngài vẫn chưa thực sự muốn ta chết.

Ngài thậm chí cũng chỉ bắt sống Thẩm Tiểu Phong, đợi sau khi ta quay về Bắc Đô liền đưa nàng ta đến hầu hạ bên cạnh ta, chỉ là điều thêm rất

nhiều thị vệ thân tín của mình vây chặt lấy cung Vị Ương, không để cho ta bước ra khỏi Hoàng cung nửa bước.

Ngài rất ít khi đến thăm ta... Cho dù thi thoảng tới, sau khi trải qua quá nhiều biến cố, ta và ngài đã chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Thế nhưng, nếu ta thích, thì vẫn có thể đi thăm các phi tần khác. Ví dụ như, Hiền phi Đoan Mộc Hoa Hy của Hiếu Liệt Đế.

Sau khi Tư Đồ Vĩnh qua đời, Đoan Mộc Hiền Phi đau lòng quá sinh bệnh, Tân Đế liền chuyển nàng ta biệt cung, sai nhiều thái y đến chăm sóc, vô cùng tận tình. Lúc ta tới thăm, đích thực cũng nhìn thấy có rất nhiều cung nữ, thái giám hầu hạ, nhưng lại chẳng có bất cứ ai quen mặt.

Nàng đã bệnh đến mức mình hạc xương mai, yếu ớt vô cùng, lúc gặp ta, đôi mắt thất thần trước đó bỗng long lanh đầy nước, rồi tuôn trào khỏi bờ mi. Lò sưởi trong phòng khiến không khí ấm áp hơn, nhưng lại thoang thoang mùi máu tanh nồng, thứ mùi vị quá quen thuộc với ta sau hai lần bị sảy thai.

Ta hỏi nàng “Là ai làm điều này?”

Nàng nhếch miệng mỉm cười “Là ai làm đã chẳng còn quan trọng nữa, điều quan trọng là, có quá nhiều người không muốn con ta được sinh ra. Cho dù đã sinh ra rồi, chưa chắc nó đã được sống tiếp. Tổ đã tan nát, trứng sao còn lành?”

Ta gật đầu “Đúng vậy, nếu nó có thể tiếp tục sống, chỉ e là số phận còn khổ ải hơn là chết đi. Ngay cả Vĩnh, chưa chắc đã hy vọng con của mình phải chịu đựng những đắng cay, đau đớn đó.”

Nàng nhìn về phía ta “Nghe nói, lúc ngài ra đi, người đã ở bên cạnh ngài?”

“Đúng thế, ngài nói, có một câu muốn nói cùng người, thế nhưng lúc ly biệt, chỉ đứng lặng người ra ôm lấy người, mà quên nói cùng người.”

“Là câu gì?”

“Ngài nói, thực sự ngài cũng rất yêu người, yêu người từ rất lâu rồi. Ngài nói, ngài rất muốn dẫn người đi thật xa nơi này, sống cuộc sống tiêu diêu tự tại như thần tiên ở chốn núi sâu rừng thẳm. Cũng giống như... năm đó cũng từng có một người đưa ta rời khỏi nơi này, lén lút sống ba năm vắng khoái, hạnh phúc.”

Đôi mắt nàng đỏ rực mà khô khóc, cứ như thể nước mắt đã cạn kiệt từ lâu, thế nhưng lúc này lại tiếp tục trào dâng.

Nàng nói “Thực ra, chúng ta đều không thuộc về nơi này.”

Ta mỉm cười rồi nói “Vĩnh sư đệ cũng nói như vậy.”

Đút cho nàng ăn ít cháo trắng, ta quay người rời khỏi, nàng đột nhiên gọi ta lại “Vãn Vãn sư tỷ.”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi ta theo cách gọi của Tư Đồ Vĩnh. Ta quay đầu lại nhìn nàng. Nàng hỏi “Vãn Vãn sư tỷ, tỷ nói xem, nếu ta chết đi, có thể được hợp táng cùng với A Vĩnh không?”

Ta nghĩ một hồi rồi đáp “Có lẽ là được.”

Nàng lại nhếch miệng mỉm cười, tươi tắn như nụ hoa rồi nói “Đa tạ sư tỷ.”

Ta mỉm cười đáp lại “Không có gì.”

Buổi đêm hôm đấy, Đoan Mộc Hiên Phi qua đời.

Ngày hôm sau, ta đích thân tới điện Vũ Anh cầu kiến Tư Đồ Lăng, muốn ngài truy phong Đoan Mộc Hoa Hy thành Hoàng hậu, và hợp táng cùng Tư Đồ Vĩnh.

Ngài nhìn ta bằng đôi mắt đen láy một hồi, sau đó lên tiếng “Chuẩn tấu.” Thế là lập tức có viên thái giám cầm bút ghi chép, tựa như đang viết chỉ, vậy nên ta cũng cảm thấy an tâm hơn.

Cuối cùng ta cũng không phụ tiếng gọi “sư tử” đó của Đoan Mộc Hoa Hy. Có nhiều lúc, con người sống trên đời còn khó khăn hơn là cái chết. Tin chắc rằng Tư Đồ Vĩnh ở dưới kia có biết, cũng không trách ta tại sao lại không tận sức níu giữ Đoan Mộc Hoa Hy lại trên thế gian này.

Hoàng cung này, tráng lệ, cao sang, nhưng lại sát khí trùng trùng, đối với nàng chẳng khác nào địa ngục trần gian. Còn đối với ta, cũng là như vậy.

Ta quay người định đi, Tư Đồ Lăng đột nhiên lên tiếng “Sau khi A Vĩnh chết đi, có Đoan Mộc Hoa Hy ở bên bầu bạn, không biết sau khi ta chết đi, có ai bầu bạn hay không?”

“Ta không biết.” Ta liền đáp lại “Tóm lại, người đó không phải ta. Làm xác không hồn, chết bệnh trên giường là số phận khiến cho người của Tần gia dù chết cùng không nhắm mắt được. Thần nguyện hiếu trung vì Hoàng thượng, dù cho da ngựa bọc thây cũng không hồi hận.”

Ngài nhìn ta chăm chăm, đôi mắt ửng đỏ “Văn Văn, nàng có biết không? Có nhiều lúc, ta thực sự rất hận nàng và Vĩnh sư đệ. Nếu hai người cùng đổ dành ta, để ta nhìn hai người chơi đùa, là ta đã cảm thấy vui vẻ, mãn nguyện lắm rồi. Thế nhưng hai người lại ngày càng xa cách, dù cho ta nghĩ đủ mọi cách, cũng chẳng thể nào kéo lại được.”

Ta khẽ than dài “Hoàng thượng, thực ra ta cũng muốn hỏi ngài một câu. Ngày đó, khi ta muốn liều chết luôn trong biển lửa của doanh trại giặc Nhu Nhiên để giải thoát cuộc sống đau khổ này, ngài đã từng nói muốn cùng ta gánh chịu hết mọi nhục nhã và khổ đau... Rốt cuộc câu nói đó mấy phần là thật? Là vì binh quyền của Tần gia hay bởi vì trong lòng hối hận khi biết sinh mạng của ta chẳng còn bao lâu nữa?”

Ngài nhìn ta chăm chăm, đột nhiên mỉm cười nói “Nếu ta nói hoàn toàn là thật lòng, nàng có tin không?”

Ta bình thản nhìn lại ngài, không nói thêm gì.

Ngài lại nói “Nếu nàng đã không tin, tại sao ta lại phải nói thật cùng nàng? Nàng luôn giữ lại tất cả thành thật cho người khác, tại sao ta lại phải thật lòng với nàng?”

Ta gật đầu lên tiếng “Hoàng thượng thánh minh.”

Ngài lại cười nói “Nếu nàng cho rằng ta thánh minh, ta cũng sẽ làm vài chuyện thánh minh cho nàng xem. Trước mắt, ta có một đại họa trong lòng chưa diệt trừ được, đoán chắc là nàng cũng biết rồi chứ?”

Trái tim ta thất lại, nhưng không hề cảm thấy sợ hãi. Ngài giữ lại tính mạng của ta, chỉ e là có dụng ý khác.

Trầm ngâm một hồi, ta liền lên tiếng “Muốn diệt trừ đi đại họa trong lòng này mà không muốn tổn thương đến nguyên khí của Đại Nhuế, chắc chỉ có một mình thần mới có thể làm được.”

Ngài không hề nói gì, bê ly trà lên lặng lẽ uống vài ngụm.

Ta chậm rãi lên tiếng “Hãy đối xử thật tốt với Tổ Tổ. Tần gia đã từng thiếu nợ ngài, nhà tan cửa nát lại cộng thêm bốn mạng người, chắc cũng đã

đủ rồi chứ?”

Thân người Tư Đồ Lăng cứng đờ lại “Nói vậy nghĩa là sao?”

“Lẽ nào ngài còn không biết là ý gì sao?”

Ta nhìn ngài chăm chăm, hình ảnh cả nhà hân hoan ngồi quanh bàn ăn trước kia hiện lên trước mặt, tiếp đó lại là những con người trẻ tuổi mà chết đi trong khổ đau.

“Dùng người thân để uy hiếp phạm nhân cung khai, chiêu thức này, đối với một người thực sự độc ác mà nói không hề có tác dụng. Du Cánh Minh ít nhiều gì cũng đã đọc qua mấy cuốn sách thánh hiền. Mẫn Thị lang thì hữu dũng vô mưu, tất nhiên chẳng thể nào nghĩ ra chủ ý hiểm độc như vậy.”

Sắc mặt của ngài không tốt chút nào, khẽ cất tiếng “Ý của nàng nghĩa là, chủ ý hiểm độc đó là của ta?”

“Mười tám năm trước, trước khi đăng cơ, Hạ Vương đã bị viên thái giám họ Cát thích sát, mọi người đều nói đây là tai họa do Hạ Vương đã quá tàn nhẫn, độc ác với kẻ dưới, cho nên cũng chỉ lảng trí tên thái giám đó đến chết rồi kết thúc vụ án. Thế nhưng không bao lâu sau, cả nhà họ Cát ở Lệ Châu đã chết chỉ trong một đêm, cho người điều tra thì biết đây chính là nhà đứa con trai riêng của viên thái giám kia có được trước khi nhập cung. Tất cả bọn họ đều trúng độc chướng từ núi Yến Nhiên mà chết. Thứ độc chướng này cho dù không phải do Tần gia hạ độc, thì nhất định cũng có liên quan. Sau đó, Thuần Vu Vọng đã giao lại thứ độc chướng này cho Hoàng hậu Đoan Mộc, và Hoàng hậu Đoan Mộc cam nguyện dùng thứ độc này tự vẫn. Thứ nhất vì muốn Tư Đồ Vĩnh sinh lòng nghi ngờ, không để cho Đoan Mộc Hoa Hy bị thất sủng. Thứ hai là cho Thuần Vu Vọng cơ hội, để ngài ấy nói rõ được mối huyết hải thâm thù giữa Tần gia và Định Vương, để ngăn cản ta tiếp tục đi theo ngài. Sau đó, ta sảy thai mất máu quá nhiều, suýt nữa

mất mạng, Thuần Vu Vọng không dám nhắc tới chuyện này trước mặt ta nữa. Có điều, đến sau cùng ta vẫn phát hiện ra được vụ huyết án năm đó...”

Ta thản nhiên nhìn Tư Đồ Lăng lại nói “Hạ Vương tàn bạo độc ác, không niệm tư tình, nếu xưng Đế, đội quân mãnh liệt của Tần gia sớm muộn cũng trở thành cái gai trong mắt. Ta tin rằng, có lẽ chính là tổ phụ hoặc phụ thân ta sau một phen suy ngẫm đã mua chuộc viên thái giám họ Cát ám sát Hạ Vương, rồi trợ giúp đưa Cẩm Vương tính tình ôn hòa, hiền lành lên ngôi Hoàng Đế. Bọn họ đều tự cho rằng mình đã làm rất sạch sẽ, hai mẫu tử ngài không hề hay biết chuyện gì, lại thấy ngài đối xử với ta quá tốt, cung kính hết lòng với trưởng bối Tần gia, cho nên quyết định dung nạp ngài, coi ngài như con rể tương lai. Thế nhưng thực tế, ngài đã sớm biết được ẩn tình trong chuyện này, nhẫn nhục nhiều năm, vẫn không hề quên đi mối thù của phụ thân.

Chính ngài đã phái người thông báo cho Hoàng hậu Đoan Mộc về chuyện thuộc hạ của Kỳ Dương Vương năm xưa xông vào cung đưa tin, để Đức Phi cô cô rơi vào tình thế nguy hiểm, cũng khiến mối quan hệ giữa Tần gia và họ Đoan Mộc, Tư Đồ Vĩnh càng lúc càng rạn nứt sâu hơn. Chính ngài đã bán rẻ Tư Đồ Vĩnh, khiến ngài ấy bị giam lỏng vì đã âm thầm thư từ qua lại cùng Nam Lương, trở thành con tốt thí của họ Đoan Mộc, để Tần gia mất đi người bảo vệ. Cũng chính là ngài đã sai khiến thân tín của mình ở bên Du Cánh Minh đưa ra chủ ý đó, mượn đao giết người.”

Nếu biết Tư Đồ Lăng có mối thù sâu như biển với Tần gia, suy đoán những việc này hoàn toàn không khó.

Tiếng vỡ vang vọng, ly trà trong tay Tư Đồ Lăng đã bị bóp nát. Ngài từ từ vứt những mảnh vụn của chiếc ly xuống đất, bình tĩnh nhìn ta “Ngài đã biết bao lâu rồi?”

“Sau khi rời khỏi phủ Định Vương ta mới phát hiện, bởi vậy, Tổ Tổ hoàn toàn không hề biết gì về chuyện này.” Ta nhìn ngài rồi nói thêm “Ta thậm

chí còn đoán rằng, ngài làm nhục Tổ Tổ, liệu có phải là một trong những thủ đoạn để trả thù Tần gia? Thế nhưng ta... không tin rằng ngài lại bị ỉn như vậy. Ta không tin.”

Ngài nhắc ống tay áo, thắm vào phần trán của mình, nụ cười có phần thê lương “Cảm ơn nàng... còn có thể nói một câu không tin vào chuyện đó. Thế nếu ta nói cho nàng biết, ta với Tổ Tổ là việc làm hồ đồ sau khi say rượu, nhất thời tưởng nhầm nàng ấy là nàng, liệu nàng có tin hay không?”

“Không, ta chấp nhận tin tưởng.” Ta từ từ bước lên phía trước khẽ nắm lấy bàn tay của ngài, mở những ngón tay lạnh giá của ngài ra, đan lại với nhau rồi khẽ nói “Thế nhưng Hoàng thượng, ngài đã nhìn thấy giữa chúng ta đã có bao nhiêu máu tanh hay chưa? Trước những đồng máu đó, ta tin hay không tin thì còn quan trọng gì nữa?”

Tư Đồ Lăng vẫn nhìn ta chăm chăm, không biết được đang tức giận hay gì, chỉ biết đó là một ánh mắt hỗn loạn mà thôi. Ngài đột nhiên phẩy bàn tay ta ra, ôm chặt ta vào lòng, nhịp tim hỗn loạn của ngài vang vang bên tai ta không ngừng.

Ngài ghen ngào lên tiếng “Ta đã nhìn thấy được máu tanh đó. Thế nhưng ta vẫn hy vọng nàng tin ta, hy vọng A Vĩnh tin ta. Sau khi học nghệ tại núi Tử Nha quay về, mẫu thân thấy ta đã trưởng thành, mới dám nhắc lại chuyện năm xưa cho ta... Người đã nói với ta rất nhiều lần, Tần gia là kẻ thù, là mối thù giết phụ thân không đội trời chung. Thế nhưng ta cứ nghe thấy chữ ‘Tần’ là lại nghĩ đến nàng, nghĩ tới... nghĩ tới nụ cười tươi sáng, thuần khiết tựa nước suối của nàng. Cả ngày nàng đều ở cạnh bên ta, từ nhỏ ta đã coi nàng là thê tử tương lai của mình, nhận định rằng sẽ nắm tay đi đến cuối đời... Còn cả A Vĩnh... ta không thích ánh mắt đê ỉn nhìn nàng, thế nhưng đến sau cùng ta vẫn luôn coi A Vĩnh là đê ỉn ruột thịt của mình...”

Ta đẩy ngài ra, thế nhưng dùng sức mạnh quá, thân người không cân bằng được, liền ngã thẳng xuống nền đá vừa cứng vừa lạnh, sau đó bật cười khanh khách “Thế nên ngài đã dùng thuật di hồn với ta, để ta hoặc là phát điên, hoặc là chẳng thể sống được quá lâu? Thế nên, ngài đã tận tay bắn chết A Vĩnh, một mũi còn chưa đủ, lại còn thêm một mũi nữa?”

“Là chính A Vĩnh đột nhiên rời khỏi ta, đi về phía họ Đoàn Mộc, sau đó lúc nào cũng chống đối lại ta...” Ngài bắt lực nhìn vào những đèn đài cung điện trước mặt, đôi mày cau lại rồi khẽ khàng lên tiếng “Còn về nàng, Vệ Huyền là người của mẫu thân, năm đó, lúc dùng thuật di hồn với nàng, ta hoàn toàn không hề biết rằng lại hại nàng thâm trọng như vậy. Đợi đến lúc ta hiểu ra, gỡ chuông vẫn cần người buộc, ta chỉ còn biết bảo Vệ Huyền phải điều trị cho nàng. Nếu ta thực sự có lòng hại nàng... độc tố trong cơ thể nàng đã đoạt mạng nàng từ lâu rồi.”

Ta đưa tay chống lên mặt đất định đứng dậy, nhưng cảm thấy vết thương ở vai tốt cùng đau đớn, liền ngồi tựa vào long ỷ, khẽ lên tiếng “Trước khi chết, Vĩnh sư đệ nói cho ta biết, ban đầu bởi vì nghe theo ngài dùng thuật di hồn hại ta tới bước đường này, cho nên mới quyết định tranh quyền trong triều, để bảo vệ ta tốt hơn, ngăn cản ngài... Ngài nói xem có phải Vĩnh sư đệ đã quá ấu trĩ không? Nơi cao thường lạnh, chỗ này, đi vào không dễ, đi ra lại càng khó.”

“Vĩnh...” Ngài mỉm cười thâm trầm, nhưng vẫn cứ lạnh lùng lên tiếng “Ta niệm tình huynh đệ năm xưa, nếu không phải bắt đắc dĩ, trước nay ta chưa từng muốn làm tổn hại đến hai người... Thế nhưng những chuyện ta đã làm, ta quyết không bao giờ hối hận. Thiên hạ của Đại Nhuế này vốn dĩ thuộc về phụ vương ta. Tuy rằng nói có được thiên hạ này, ta chưa chắc giữ được nàng, thế nhưng nếu không có thiên hạ này, ta lại càng chẳng có được nàng. Cũng giống như Kỳ Dương Vương chẳng thể giữ được cô cô của nàng, cũng giống như phụ vương ta để lại mẫu thân ta cô độc, khổ sở nửa đời còn lại...”

Ta gật đầu lên tiếng “Có lẽ, ngài đích thực thích hợp ngôi lên ngôi vị này hơn bất cứ người nào.”

Ngài lặng người nhìn ta, như thể muốn xác định xem câu nói này của ta là thật hay là giả.

Ta liền ngược mắt nhìn ngài chân thành nói “Là thật đấy. Lặng, ngài thích hợp ngôi lên ngôi vị này hơn bất cứ ai khác, ngôi vị của... con người đơn độc, lẻ loi.”

Ngài nhấc chân lên, như thể muốn đạp ta ra thật xa. Thế nhưng sau cùng, ngài chẳng hề đạp xuống, chỉ nhìn ta bằng ánh mắt trầm lặng, mãi lâu sau, mỉm cười thâm thiết “Đừng có ngôi trên mặt đất. Chỗ càng cao, hàn khí càng nhiều. Nàng không nhìn thấy, những người ngôi lên ngôi vị này, máu đều bắt đầu giá băng... Nếu Tư Đồ Vĩnh có thể làm Hoàng đế vài năm, ám toán được người sư huynh này, chỉ e là còn đối xử tàn độc gấp mười lần so với Tần gia đối xử với phụ vương ta năm đó.”

Ta bình thản đáp “Ngài ấy đã chết rồi.”

“Đúng vậy, đệ ấy đã chết rồi, cho nên dù đệ ấy đối xử với nàng độc ác thế nào, trong trái tim nàng, đệ ấy vẫn đúng, còn ta thì sai. Bởi vì, ta bàng quan vô tình, cho nên rất nhiều người của Tần gia đã chết. Nàng không hiểu được ta và mẫu thân đã thê thảm đến thế nào khi rơi từ thiên đường xuống địa ngục, cũng phải gánh chịu nỗi đau đớn vì mất đi người thân. Vậy nên đối với nàng mà nói, việc ta trả thù trở thành độc ác, bạo tàn, không thể nào tha thứ được. Bởi vậy, dù cho ta có cố gắng đến mức nào, đối xử với nàng tốt đến đâu, nàng cũng chẳng chịu chấp nhận tâm tình cảm này, đúng không?”

Ngài nói ra những lời này bằng ngữ khí khẳng định, thế nhưng cuối câu lại kéo lên mang tính chất nghi vấn.

Ta mỗi một đưa lời đáp “Đúng thế. Cho dù ta có chấp nhận, ta cũng chẳng thể nào bước qua nổi máu tanh của biết bao người thân. Ngài có thể làm được không?”

Mãi lâu sau, ngài thành thật đáp “Không thể. Cho dù là vì nàng, ta cũng không thể buông tha cho Tần gia, bởi vậy, ta không thể.”

Ta im lặng một hồi, rồi nói “Ta muốn xuất cung mười ngày. Sau mười ngày, ta sẽ quay về, để cho mối đại họa trong lòng Hoàng thượng biến mất hoàn toàn.”

Ánh mắt ngài không buồn cũng chẳng vui, cứ lặng lẽ nhìn về phía ta. Một lúc sau, ngài liền nói “Ta chỉ cho nàng mười ngày.”

“Ta cũng chỉ cần mười ngày thôi.”

Ta liền dập đầu trước ngài, sau đó, vịn vào long ỷ, cố gắng đứng dậy, lê bước trên đôi chân nhói đau, chập choạng rời khỏi đại điện.

Sắc trời đã muộn, thế nhưng lúc ta ở cùng với ngài, chẳng có bất cứ một cung nữ, thái giám nào dám mang đèn vào trong. Bóng hình của ngài nhanh chóng chìm khuất trong bóng đêm.

Dịch chuyển từng bước trên bậc thềm, ta quay lại nhìn về phía đại điện cao lớn mà vạn người ngưỡng vọng. Trong sắc chiều muộn, đại điện trước mặt vẫn cứ nguy nga, cao cao tại thượng, trang nghiêm đến đáng sợ.

Chỉ có những người đã từng ở trong đó mới biết, Đế cung cửu trùng sâu thẳm, chẳng qua chỉ là chín tầng địa ngục khổ đau. Rượu ngon ở nơi này được tiết ra từ máu tươi tanh nồng, trăm hoa tại nơi này được nuôi dưỡng bằng xác thịt con người. Những y phục mỹ lệ, quý giá, những thân hình uyển chuyển, cao sang, những nụ cười hiền dịu như nước, tất cả mọi thứ đều được tạo nên từ máu thịt của người thân và những người vô tội khác.

Nơi này có sự vinh hoa phú quý mà những người bình thường ngày đêm mơ mộng, nhưng vĩnh viễn chẳng thể có được sự bình an, vui vẻ giản dị nhất trên thế gian. Lại càng chẳng có được niềm hạnh phúc mà Tần Văn ta cả đời mong ngóng.

Có lẽ, ta đã tỉnh ngộ quá muộn, cũng có lẽ ta mơ mộng quá xa vời. Ta nên rời khỏi nơi này từ lâu rồi mới đúng. Mười ngày, đủ để quay về Ly Sơn một lần.

Ly Sơn rất gần với biên giới Đại Nhuế, nếu Thuần Vu Vọng nghe lời ta rời khỏi Đại Nhuế, rất có khả năng ngài ấy sẽ về đây.

Cho dù ngài không tới đây, nơi đó vẫn có dấu vết mà ta với ngài cùng Tương Tư từng sinh sống hạnh phúc, vui vậy, thậm chí là dấu tích cuộc sống của Doanh Doanh năm xưa. Ta muốn tới thăm nơi đó một lần nữa.

Cho dù là chẳng thể nào nhớ lại được nữa, ta vẫn muốn tới thăm thêm một lần, ngắm nghĩ cho kĩ, sau đó, nghiêm túc nói với bản thân rằng, thật ra ta đã từng được hạnh phúc và vui vẻ. Như vậy coi như ta cũng không uổng công sống trên đời này.

Không muốn để cho bản thân quá đổi thê thảm, ta không hề cuõng ngựa mà ngồi lên một cỗ xe ngựa hoa lệ mà cực kì thoải mái, cả đường vừa đi vừa nghỉ.

Ta mặc lại y phục nữ nhi, Thẩm Tiểu Phong cùng ta đi, an nhàn vô sự, nên cũng chải đủ các kiểu tóc diễm lệ, tinh tế cho ta nào là kiểu linh xà, kiểu thiên nga, kiểu vọng tiên hay là bách hợp... sau đó còn điểm chút phấn son, và đeo cả thanh Thừa Ảnh. Tuy rằng ta vẫn cứ gầy gò da bọc xương, nhưng cũng đã lấy lại được vài nét xinh đẹp trước kia.

Mỗi ngày, lúc đến điểm dừng chân, ta lại chuẩn bị ngựa khỏe cho chuyển đi tiếp theo, đồng thời cũng lo lắng lương thực, thuốc thang đâu vào đấy. Ta cố gắng hết sức ăn nhiều thức ăn để hồi phục lại thể lực, ngược lại là Thẩm Tiểu Phong chẳng thấy ăn uống được gì, sắc mặt vàng vọt, xanh xao.

Lúc sắp sửa ra khỏi biên giới Đại Nhuế, nàng mới lặng lẽ nói với ta “Đại tiểu thư, ta có thai rồi!”

Ta mỉm cười nói “Ta đương nhiên là biết rồi. Nếu không, người cho rằng ta dẫn theo người sang Nam Lương làm gì?”

Nàng lặng người, lúc này mới hiểu ra được ẩn ý của ta, rồi nói “Đại tiểu thư, Nhị công tử vẫn còn ở Bắc Đô mà.”

Ta dịu giọng lên tiếng “Người lo lắng cái gì? Lo lắng ta bỏ rơi huynh ấy sao? Yên tâm đi, chỉ cần người cùng đưa con của huynh ấy sau này có thể bình an, dù thế nào đi nữa, ta cũng sẽ dễ dàng huynh ấy sang bên này đoàn tụ cùng người.”

Thẩm Tiểu Phong hoàn toàn không biết rõ vết nứt trong mối quan hệ giữa ta và Tư Đồ Lăng sâu đến mức nào, thế nhưng từ lâu đã nhận ra dưới áp lực của Tân Đế, hiện nay Tàn gia rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nghĩ đến Tàn Triệt với tính cách cương liệt, kiêu ngạo xưa nay, nàng đành im lặng.

Lúc đi qua sông, nàng lặng lẽ ngồi ở đầu thuyền, nhìn mãi về hướng Bắc Đô.

Ta cảm thấy may mắn vì lúc đó chưa vội cho nàng bất cứ danh phận gì. Nếu nàng đã trở thành thê tử hay chỉ là tiểu thiếp của Tàn Triệt, thì hiện nay ta chẳng dễ dàng gì đưa nàng rời khỏi Đại Nhuế như vậy.

Nhạn bay chốn biên quan, người tận chân trời chẳng về

Qua nốt con sông này là sang lãnh thổ Nam Lương, chẳng thể nào sắp xếp mọi thứ được như ý nguyện nữa. Thế nhưng ta vẫn cứ nhìn về phía Ly Sơn kia, trong lòng cảm thấy tốt cùng kích động, nhảy lên con ngựa Tử Lệ, cùng Thẩm Tiểu Phong phi nhanh như bay.

Đến trưa, chúng ta đã tới chân núi Ly Sơn, gửi ngựa lại cho một nhà nông dân, ta liền dẫn theo Thẩm Tiểu Phong đi khắp nơi tìm kiếm rừng mai.

Từ xa ta nghe thoang thoảng đâu đây tiếng người tiều phu đang hát “Ta dùng một bình rượu ngon đổi lại chim chóc, hoa cỏ trên núi, cùng ta say sưa, cùng ta ngâm nga. Hà tất phải lắng nghe âm thanh của trúc tre, rừng núi...”

Ta bất giác bật cười.

Khúc nhạc này chẳng phải được truyền ra từ chỗ của Thuần Vu Vọng sao? Người thiếu niên nho nhã, thanh cao năm đó, lặng lẽ ở bên người thê tử bé nhỏ hoạt bát mà xinh đẹp, uống rượu ngắm hoa, cười vui nhìn thế sự, ngay cả tiếng nước suối chảy cũng trở nên chậm rãi mà thanh bình.

Thẩm Tiểu Phong xoa hai tay vào nhau rồi thử nhiệt độ lòng bàn tay của ta “Tuy là đất Giang Nam, nhưng cũng rất lạnh. Đại tiểu thư người có chịu đựng nổi không?”

Ta không đáp, chỉ lặng người nhìn những thứ được gió đưa tới, tiếp đó lại nhanh bước tiến lên phía trước. Là một cánh diều giấy bị tuột dây, một con bướm bướm bảy sắc nhỏ xinh, vẫn còn dấu vết dính vào một con bướm bướm khác lớn hơn.

“Thật là kì lạ, thật là kì lạ, trời lạnh như vậy, trẻ con nhà ai lại còn thả diều?” Thảm Tiểu Phong kinh ngạc đưa mắt nhìn, sau đó từ từ tỉnh ngộ “Không đúng, con... con diều này...”

Ta từ từ lên tiếng “Sau này phải tìm gặp ông chủ bán những con diều này nói chuyện xem sao, tại sao con diều của ông ta lúc nào cũng để con bướm bướm con lạc mất bướm mẹ thế này?”

Tiếng gió rít trên núi truyền theo tiếng khóc lóc quen tai, lồng ngực ta đột nhiên nhói đau, nhưng khóe miệng lại bất giác cong lên.

Cứ đi về phía trước theo tiếng khóc đó, rẽ sang một con đường, ta liền thấy đứa bé gái nhỏ xinh đang vừa đi vừa khóc trên con đường núi trước mặt. Khuôn mặt cô bé bị lạnh đến mức đỏ hồng, đang dùng tay áo dính bụi bẩn lau nước mắt trên mặt.

Đột nhiên, ngẩng đầu lên nhìn thấy ta. Cô bé lập tức ngừng khóc, lặng người, sau đó lại đưa tay áo lên dụi mắt lần nữa.

Người đàn ông áo trắng phía sau cô bé, vốn dĩ đang mỉm cười khổ sở mà chán nản đi theo phía sau, lúc này nhìn ta chăm chăm, lặng người trong giây lát, con bướm bướm lớn trong tay lặng lẽ rơi xuống đất.

Ta bước lại gần, nhặt con diều đó lên mỉm cười nói “Khóc gì chứ? Chốc nữa ta sẽ dính lại cho con, con bướm bướm con này lại được đoàn tụ với mẹ của nó thôi.”

Tương Tư nghe ta nói vậy, liền bật khóc tu tu, chạy tới sà vào lòng ta, ôm chặt lấy người ta, chẳng bận tâm nước mắt nước mũi đang vương đầy mặt, liên tục gọi ta “Mẫu thân, mẫu thân, hu hu, tại sao bây giờ người mới về...”

Ta khom lưng bế cô bé lên, lấy chiếc khăn sạch lau mặt cho cô bé “Trời lạnh như thế, con chạy ra ngoài làm gì hả?”

Tương Tư dùng ngón tay mũm mĩm chỉ lên bầu trời u ám “Con ngắm con bướm bướm lớn mang theo con gái của nó bay lên trời cao.”

Ta gật đầu nói “Con bướm bướm lớn đó thật là ngốc nghếch, tại sao lại không bảo vệ nổi con gái của mình, cứ suốt ngày để nó tuột mất thế?”

Tương Tư nghẹn ngào lên tiếng “Thế nhưng từ trước đến nay con đều không bay mất, tại sao mẫu thân chẳng cần con chứ?”

Ta dịu giọng lên tiếng “Tương Tư là đứa con gái mà mẫu thân yêu thương nhất, mẫu thân sao lại không cần con chứ?”

Tương Tư ôm chặt lấy cổ ta, nước mắt nóng hổi của cô bé không ngừng chảy xuống cổ ta. Cô bé lên tiếng “Thế nhưng con chẳng thể nào gặp được mẫu thân. Phụ vương nói, có lẽ lần này, người sẽ thực sự đánh mất mẫu thân, chẳng bao giờ có thể tìm lại được nữa... Thế nhưng mẫu thân làm sao mà đi lạc được? Mẫu thân biết đường về nhà mà.”

Ta nhìn sang Thuần Vu Vọng, nghẹn ngào lên tiếng “Đúng thế, mẫu thân biết đường về nhà.”

Thuần Vu Vọng nhìn ta bằng ánh mắt đen láy, chăm chú, thấy ta cũng nhìn ngài, lập tức mỉm cười dịu dàng nói “Ừm, là phụ vương đã sai. Mẫu thân con đương nhiên là biết đường về nhà.”

Đường núi khúc khuỷu. Chân ta lại không được như xưa, đi vài bước, liền cảm thấy đau đớn. Thuần Vu Vọng liền đón lấy Tương Tư từ tay ta, khéo léo bế trong vòng tay mình, sau đó lại giơ tay nắm chặt tay ta, nhếch miệng mỉm cười “Vãn Vãn, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà rồi! Ta an lòng đặt tay vào lòng bàn tay to lớn của người đàn ông bên cạnh, nhìn khuôn mặt bé nhỏ xinh xắn, tươi tắn của Tương Tư ở trong lòng ngài, lòng tràn đầy hạnh phúc, cả người cũng ấm áp hẳn lên. Bầu trời dù có u ám đến mấy, cũng chẳng thể ngăn nổi niềm vui, cơn gió dù lạnh giá đến mấy, cũng chẳng thể thổi tắt sự ấm áp trong lòng.

Rừng mai, phong cảnh vẫn như xưa. Lạp Mai vẫn còn chưa rụng hết, đã bắt đầu có những bông Xuân Mai tiếp nối. Nhiều cành đã rụng hết hoa, nhiều cành được chăm sóc rất tốt, đã bắt đầu mọc hoa mới. Trên ụ đất trước mặt, hoa cỏ mọc xanh mơn mớn, những cánh hoa trắng trên làn cỏ xanh muốt, trông cô ngạo mà cũng rất náo nhiệt.

Thuần Vu Vọng lặng người nhìn về phía ta. Tương Tư cùng lúc đã lên tiếng “Mẫu thân, cây mai Chu Sa trước căn phòng chúng ta đang nở đẹp lắm. Mẫu thân, mẫu thân, người có còn nhớ hay không? Bức tranh mà con với phụ vương đã vẽ cho người ấy.”

“Nhớ chứ, nhớ chứ.” Ta mỉm cười nắm lấy bàn tay của cô bé “Tương Tư vẽ tranh rất đẹp. Tương Tư cũng như...”

Ta nhìn sang Thuần Vu Vọng “Cũng thông minh giống như phụ vương con vậy.”

Thuần Vu Vọng mỉm cười, sau đó cả đường chỉ cho ta từng gốc mai rồi nói “Cây này là Thiết Cốt Hồng, cây kia là Chu Sa ngàn cánh, cây kia là Ô Vũ Ngọc, tất cả đều chưa nở hoa. Sau khi hoa nở rộ, trên cánh hoa sẽ có viền bạc.”

Ngài lại quay sang hỏi ta “Trước đây, ta đã từng dạy nàng rồi, nàng còn nhớ không?”

Năm trước ngài ép ta phải tới đây, mỗi ngày ta đều nghĩ cách chạy trốn, hay đối phó với ngài, đương nhiên ngài cũng chẳng còn tâm tư dạy ta những thứ đó. Cho nên, ngài nhất định đang nhắc tới chuyện của ba năm đó.

Ta sàu muộn nhìn vào mấy cây mai trước mặt “Ừm, ta nhớ.”

Ngài lại chỉ vào cây mai Chu Sa lớn nhất rồi hỏi “Nàng có còn nhớ cây này lấy gốc từ đâu không?”

Ta sờ vào cành cây, do dự một hồi “Thời gian lâu rồi, ta chẳng nhận ra được nữa.”

Tương Tư vỗ tay nói “Con nhận ra đấy. Con nhận ra đấy. Cây này gọi là Vũ Chu Sa. Phụ vương nói, trước đây phụ vương thường múa kiếm cùng mẫu thân dưới gốc cây mai này, sau đó ngộ ra được hai loại kiếm pháp. Kiếm pháp của mẫu thân có tên là Âm Hương, của phụ vương được gọi là Sơ Ảnh.”

Bóng hình mờ ảo nước thanh nhã.

Hương thâm động nguyệt ánh hoàng hôn.

“Ta... không còn nhớ nữa.” Nhìn vào ánh mắt tràn đầy kì vọng của Thuần Vu Vọng, đôi mắt ta đắm lệ. Nhưng lại mỉm cười nói cùng ngài “A Vọng, khi nào rảnh rồi, chàng hãy múa lại cho ta xem một lần nhé. Ta rất muốn nhìn xem, Âm Hương, Sơ Ảnh hoàn chỉnh những như thế nào.”

Thuần Vu Vọng không hề tỏ ra thất vọng, chỉ nắm chặt tay ta rồi đáp “Được thôi.”

Lại đi về phía gốc mai già trăm năm kia, vẫn cứ y hệt những năm ngoái, cành cây khẳng khiu, khô khốc, lặng lẽ đứng im đó, không héo tàn, chết khô mà cũng chẳng khai hoa kết quả.

Thuần Vu Vọng chán nản lên tiếng “Đã sáu năm rồi, ta bắt lực trước nàng, cũng bắt lực trước nó.”

Ngài đặt Tương Tư xuống, đẩy cửa vào căn nhà gỗ, rồi mỉm cười nói “Vãn Vãn, đến nhà rồi.”

Ta nhìn câu đối trước cửa, nghi hoặc lên tiếng “Hôm nay... hai mấy rồi?”

“Giao thừa rồi, ngày ba mươi cuối năm”. Ngài mỉm cười, đôi mắt đầm lệ “Ta thật không ngờ, năm nay ta còn có thể đợi được nàng.”

Ta bước vào phòng, thấy căn phòng này sau khi bị ta phóng hỏa vào mùa xuân năm ngoái, vẫn được bài trí y hệt như trước.

Xem ra, sáu năm trước, lúc Doanh Doanh ở cùng với ngài, chắc căn phòng này cũng được bài trí thế này. Thật khổ cho ngài, sau hai lần cháy lớn, ngài vẫn cố chấp ở lại nơi này để đợi.

Ta quay lại ôm ngài, ôm rất chặt “A Vọng, ta về nhà rồi.”

Ngài khẽ nuốt nước miếng, nhưng không nói bất kì lời nào, chỉ giang rộng cánh tay, ôm chặt ta lại, không để ta động đậy được nữa.

Tương Tư đứng một mình bên cạnh, đi vòng quanh hai người chúng ta, đẩy tay vào chân phụ vương rồi lên tiếng gọi “Phụ vương.”

Sau đó, Tương Tư ôm lấy người ta uất ức lên tiếng gọi “Mẫu thân.”

Khuôn mặt cô bé buồn bã những thể bị quên lãng. Ta nhìn vậy mà không khỏi đau lòng, đang định vùng ra ngoài để an ủi, dỗ dành cô bé, thế nhưng lúc này sức khỏe chẳng thể nào địch lại được đôi cánh tay cứng như sắt của Thuần Vu Vọng.

Thẩm Tiểu Phong liền xông vào, nhanh chóng kéo Tương Tư sang một bên, ôm vào lòng rồi kéo ra ngoài, đóng chặt cửa lại. Ta loáng thoáng nghe thấy Thẩm Tiểu Phong nói với Tương Tư rằng “Mẫu thân và phụ vương của con đã lâu rồi không gặp. Để hai người nói chuyện với nhau một lúc.”

Tương Tư bật khóc “Con cũng lâu lắm rồi không gặp được mẫu thân, tại sao mẫu thân lại ôm phụ vương mà không ôm con? Phụ vương đã lớn như thế rồi mà.”

Ta nghe vậy vừa đau lòng vừa buồn cười, lúc nhếch miệng lên định nói chuyện, Thuần Vu Vọng đã cúi đầu xuống, trao ta nụ hôn tha thiết.

Thân người ta run rẩy, ôm chặt lấy cổ ngài rồi thỏa sức đáp lại. Lò sưởi trong phòng vốn dĩ đã khiến không khí ấm áp tựa mùa xuân, khi đầu môi chiếc lưới giao hòa, luồng khí ấm áp chạy dọc khắp tứ chi, càng lúc càng ấm áp.

Khi ngài nhẹ nhàng đặt ta lên giường, dường như sợ ta bị lạnh, liền ghé sát cơ thể ấm nóng của mình vào ta, lại trao nụ hôn chan chứa yêu thương. Ta có thể cảm nhận được niềm dục vọng trào dâng trong ngài, liền ôm chặt ngài, mỉm cười khổ sở “Sao thế? Chẳng chê bai ta sao?”

“Chê bai? Chê bai nàng cái gì chứ?”

“Ta không phải người phụ nữ tốt. Ngay điều căn bản nhất là giữ gìn trinh tiết cũng chẳng làm được.”

“Ai nói vậy chứ, nàng rõ ràng là một người phụ nữ tốt.” Đôi mắt trong sáng của ngài phản chiếu lại khuôn mặt của ta, dịu dàng như nước, long lanh tình cảm “Nàng kiên nghị, quả cảm, thông minh tài trí, trung thành với quốc gia, lại càng trung thành với trái tim của mình. Chẳng ai có thể sánh được với nàng.”

Ta lại than dài “Doanh Doanh mà chàng yêu, đơn thuần xinh đẹp, đâu phải như ta chứ?”

Ngài cúi mặt xuống vầng trán của ta trao nụ hôn rồi khẽ lên tiếng “Đó là bởi vì, Doanh Doanh của ta đã trưởng thành, có trách nhiệm rồi.”

Lúc ta tỉnh dậy, nghe thấy giọng nói hân hoan, nhí nhảnh của Tương Tư, ta liền thò đầu ra, Tương Tư đã nhảy xuống khỏi lòng phụ vương, chạy về phía ta cười tíu tít “Mẫu thân tỉnh rồi sao? Phụ vương nói người đi đường xa quá mệt, không cho con làm phiền người.”

Thuần Vu Vọng ngồi cạnh lò sưởi đang thêm than vào, mỉm cười khổ sở “Ta biết ngay cho con vào đây là không ổn rồi mà. Mau nhìn đi, chẳng phải đã khiến mẫu thân tỉnh dậy rồi sao?”

Ta mỉm cười nói “Ta vốn dĩ không muốn ngủ.”

Ngủ thêm một lúc, ta lại càng ít đi thời gian được ở cạnh bên hai người. Ánh mắt của Thuần Vu Vọng sầm lại.

Tương Tư nào có hiểu được ẩn ý bên trong câu nói của ta, sà thẳng vào lòng ta, ngược đôi mắt to tròn lên nhìn “Con biết ngay là mẫu thân yêu thương con nhất mà. Mẫu thân còn thương yêu con hơn cả phụ vương, đúng không ạ?”

Ta hôn nhẹ lên trán Tương Tư rồi khẽ lên tiếng “Đúng thế, mẫu thân yêu Tương Tư lắm. Tương Tư chính là tính mạng của mẫu thân. Chỉ cần Tương Tư và phụ vương đều khỏe mạnh, mẫu thân sẽ cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.”

Thuần Vu Vọng đột nhiên đặt mạnh lò sưởi xuống đất. Khi ta ngược mắt lên nhìn, ngài đã đứng dậy, bình thản như không nhìn ta mỉm cười “Chúng ta có nên rời khỏi giường rồi ăn chút gì không? Ta đã chuẩn bị vài món mà nàng thích rồi.”

Ta mỉm cười rồi nói “Được thôi.”

Đồ ăn quả nhiên rất hợp khẩu vị, ta ăn rất ngon miệng. Tương Tư cũng vô cùng hạnh phúc. Còn Thuần Vu Vọng phần lớn thời gian đều nhìn chúng ta ăn, nụ cười không lúc nào tắt trên môi, nhưng lại chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Sau khi dùng bữa, ta liền cầm kiếm dẫn theo Tương Tư ra ngoài, lúc này mới nhận ra trời đã tối, chẳng còn chút không khí hân hoan, vui vẻ của năm mới. Cho dù ngoài cửa có dán câu đối cùng những hình cắt đỏ chói, cho dù cây mai Chu Sa trước cửa đã nở rộ đầy hoa, cũng chẳng thể nào xua tan đi không khí âm u khi màn đêm buông xuống.

Ta liền nhìn Thuần Vu Vọng mỉm cười nói “Chân Vương Điện hạ, có phải chàng sẽ cho ta được dịp lãnh giáo kiếm pháp Sơ Ảnh của chàng chứ?”

Thuần Vu Vọng mỉm cười dịu dàng, đột nhiên cầm lấy kiếm, dùng khinh công bay đến dưới gốc mai Chu Sa, múa kiếm một cách thuần thục, điêu luyện.

Thứ ngài dùng chính là bảo kiếm không mũi khi đối đầu cùng Tư Đồ Lăng tại phủ họ Tần.

Con người ngài cũng giống hệt như thanh kiếm không mũi này, nhìn bề ngoài trầm tĩnh thâm lặng, giản dị, vô lo, một khi trỗi dậy, lập tức nhanh nhẹn, uyển chuyển, anh minh, cao cường. Nhất cử nhất động của ngài đều xuất sắc ưu tú, siêu phàm hào sảng như ánh trăng trong sáng, lặng lẽ tỏa ra ánh sáng vạn tượng, áp đảo cả rừng mai đỏ hồng trước mặt.

Ta ban đầu rung động, lúc sau là động lòng, bàn tay cầm thanh kiếm, trong đầu óc lúc này đột nhiên có một tia sáng lóe lên.

Thực sự chẳng thể nào tưởng tượng, ta đã nhảy bật lên, xuất kiếm, nhanh chóng hòa nhập cùng ngài.

Không hề do dự, không hề chần chừ, ta dường như sinh ra đã biết kiếm của ngài sẽ xuất ra từ đâu, đi về hướng nào, cũng biết được ta nên làm thế nào để đối ứng, hòa hợp với thể kiếm đó.

Thanh Thừa Ảnh phát ra ánh sáng, hòa thành một thể cùng với ánh kiếm không mũi của Thuần Vu Vọng.

Cành cây khẽ rung, băng tuyết điểm báo lạnh. Gió lặng lẽ bay tới, ai người được hương thơm?

Sơ Ảnh, Âm Hương!

Ta quả nhiên đã nắm chắc kiếm pháp Âm Hương từ lâu, thậm chí, không cần ngài phải nhắc, cũng biết được phải làm thế nào để phối hợp cùng ngài.

Ngài tùy ý đổi chiêu, ta vẫn có thể phối hợp nhịp nhàng, tự nhiên như thể những bông mai nở rộ trong tuyết lạnh. Ta xuất chiêu phối hợp cùng chiêu thức một cách tự nhiên, bình thản.

Bốn mắt nhìn nhau, trái tim tương thông, kiếm ý cũng tương thông.

Tung hoành khắp chốn, ung dung tự tại, tùy ý thảo nhiên, trời đất mặc ý ta, tiêu diêu vô cùng.

Múa xong, thân hình hai người kết lại, y phục vẫn còn bay bay trong gió. Cánh hoa mai Chu Sa bay ngợp trong bầu trời như những cánh bướm nhỏ xinh giữa những gió lạnh, rồi từ từ rơi xuống.

Mặt đất, trải đầy những cánh mai đỏ.

Ngài lặng người nhìn ta, ta cũng lặng đi nhìn về phía ngài.

Lúc múa kiếm, tất cả mọi cảm xúc đều tan biến, nỗi đau đón dồn nén trong lòng khiến con người ta thêm khó chịu, chỉ hận không thể sà vào vòng tay của ngài, bật khóc một trận thỏa thuê.

Thế nhưng sau một lúc bồi hồi, ta liền cúi đầu, nắm lấy tay Tương Tư rồi nhẹ nhàng cất tiếng “Tương Tư, bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào trong phòng ngồi đi.”

Tương Tư đứng một bên vỗ tay khen ngợi, lúc này nghe ta nói vậy lập tức ngoan ngoãn cùng ta vào phòng.

Cô bé thậm chí còn rất hiểu chuyện quay lại gọi phụ vương “Phụ vương, mau vào trong đi, bàn tay của mẫu thân lạnh quá rồi!... Không phải mọi người thường nói, sau khi múa kiếm xong cả người sẽ nóng lên sao? Tại sao sau khi múa kiếm xong, bàn tay của mẫu thân lại càng lạnh thêm vậy?”

Thuần Vu Vọng không nói câu nào, lặng lẽ đi theo sau ta vào phòng, sau đó lại dẫn ta tới ngồi bên cạnh lò sưởi, ôm chặt ta vào lòng.

Lần này, chúng ta chẳng thể nào gạt được Tương Tư sang một bên, cô bé khôn ranh len vào ngồi giữa chúng ta, nhanh chóng tựa vào người ta đầy đắc ý rồi thở phào nhẹ nhõm.

Mãi lâu sau, Thuần Vu Vọng liền nói “Ta thấy túi gấm đựng hoa Giải Ưu trong người nàng, ta nhớ là thứ mà ta nhờ Tư Đồ Vĩnh giao cho nàng để dùng. Ta không hiểu tại sao nàng lại quên đi những thứ cần nhớ, chỉ nhớ những thứ đáng quên. Thế nhưng thứ hoa Giải Ưu này rõ ràng có tác dụng phục hồi trí nhớ, nàng thử dùng xem sao.”

Ta mỉm cười nói “Trước khi Tư Đồ Vĩnh qua đời mới giao lại thứ hoa này cho ta, bởi vì ngài ấy biết ta không thể dùng được. Có điều, ngửi thứ hoa này lâu ngày, ta cảm thấy mùi hương rất thơm, cho nên giữ lại bên người.”

Thuần Vu Vọng than dài “Tư Đồ Lăng đến sau cùng vẫn chẳng tha cho ngài ấy.”

“Quyền thế của ngài ấy quá lớn. Tư Đồ Vĩnh cũng sẽ không tha cho ngài ấy. Đi đến mức đó, cuộc đời đã định sẵn một trong hai người đó chẳng thể thoát nổi kiếp nạn.”

“Còn nàng thì sao?”

“Ta?”

“Nàng và Tư Đồ Vĩnh qua lại gần gũi, lại nắm giữ quá chặt quân đội của Tần gia... Và nàng hoàn toàn không cam tâm làm Hoàng hậu của hắn.” Ngài đưa tay vuốt mái tóc ta “Nếu không, nàng đã chẳng xuất hiện ở đây lúc này, đúng không?”

Ngài là người thông minh mà nhạy cảm, biết rằng ta đã trở thành Hoàng Hậu Đại Nhuế, đương nhiên cũng biết việc ta đột nhiên xuất hiện tại nơi này cực kì không bình thường.

Ta lặng lẽ tựa vào bờ vai ngài, khẽ lên tiếng “A Vọng, ta rất nhớ chàng cùng Tương Tư. Tất cả chỉ có như vậy.”

“Chỉ có vậy sao? Chúng ta cứ tiếp tục thế này... cả nhà ba người sẽ mãi mãi sống bên nhau, được không?”

Ta ôm chặt lấy Tương Tư vào lòng, tựa vào lồng ngực ngài, nhắm mắt tận hưởng cảm giác bình an, hạnh phúc, không hề trả lời câu hỏi của ngài.

Trời tối rất nhanh, nhanh tới mức ta không kịp trở tay. Đáng tiếc là chúng ta mãi mãi chẳng có đủ sức để đảo lộn càn khôn, chẳng thể nào níu kéo được niềm hạnh phúc cùng khoảng thời gian đã đánh mất trong quá khứ.

Ta nhìn vào vầng mặt trời đang dần dần lặn xuống phía Tây, than dài đầy sầu muộn. Thuần Vu Vọng đang pha trà bằng một chiếc lò đất màu đỏ theo đúng cách làm nho nhã và tinh tế thường thấy ở các bậc danh sĩ Giang Nam.

Ngài nói “Mau lại đây nếm thử xem sao, ta đã dùng nước suối trên núi để pha. Đây là thứ trà mà trước kia nàng thích uống nhất.”

Ta bước lại, bê một ly trà xinh xắn lên, nhưng không lập tức uống ngay, chỉ trầm ngâm nhìn vào những họa tiết hoa mai tinh tế trên chiếc ly rồi than dài “A Vọng, ta cũng hy vọng ta có thể ích kỷ một chút, vứt bỏ hết cái được gọi là quốc gia, là đạo nghĩa, sống cuộc đời bình an, vui vẻ bên cạnh chàng. Thế nhưng ta chẳng thể nào từ bỏ được, vẫn luôn cho rằng tính mạng của một số người thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng của ta. Nếu hy sinh tính mạng của họ để tiếp tục sống, đối với ta sống không bằng chết.”

Ta mỉm cười nhìn ngài nói tiếp “Ta từng nghĩ rằng chàng sẽ không hiểu ta, thế nhưng hiện nay ta đã hiểu rồi, có lẽ người hiểu ta nhất chính là chàng. Xem ra, chàng sẽ không khiến ta mang theo đau khổ và nuối tiếc xuống mồ chứ?”

Sắc mặt của Thuần Vu Vọng trắng nhợt, chất chứa đầy nỗi bi thương.

Ta cúi đầu, uống một ngụm trà. Ngài đột nhiên đưa tay, đoạt lấy ly trà của ta, sau đó đổ trà xuống mặt đất rồi nói “Trà này đã nguội rồi, ta sẽ rót cho nàng ly khác.”

Ngài không hề rót, chỉ đặt ly trà trước mặt mình ra cạnh ta. Ta nhắc lên, từ từ uống hết.

Tương Tư cảm nhận được sự khác thường của phụ mẫu, liền bê ly trà, trầm ngâm một hồi rồi nói “Mẫu thân, người đang nói gì vậy, tại sao con nghe mà không hiểu?”

Ta mỉm cười dịu dàng đáp “Một vài đạo lý làm người. Đợi sau này con trưởng thành, nhất định sẽ hiểu thôi.”

“Ừm.” Tương Tư gật đầu như thể người lớn “Con thông minh như vậy, sau này trưởng thành, nhất định sẽ hiểu.”

Lúc này, Thuần Vu Vọng đột nhiên lên tiếng “Có nhiều đạo lý, con gái không hiểu thì tốt hơn. Đây vốn dĩ là việc của nam nhi, Tương Tư cần gì phải hiểu chứ?”

Ta thoáng lặng người.

Ngài đặt bình trà xuống rồi từ từ nói tiếp “Ta Thuần Vu Vọng xin thề với trời, thề tử ta, Tàn Văn, nếu có bất cứ điều gì bất trắc, ta nhất định sẽ lấy mạng của tất cả mọi người trong hoàng tộc Đại Nhuế để rửa hận.”

Trái tim ta thắt chặt lại, mỉm cười gượng gạo “Thanh danh Chấn Vương vang dội thiên hạ, năm xưa nghe nói ta chôn sống năm vạn hàng binh Nhu

Nhiên đã phẫn nộ, tức giận đến mức nào, không ngờ cũng có lúc trông ngài lại đáng sợ như thế này.”

Thuần Vu Vọng nhếch miệng mỉm cười, lạnh lùng lên tiếng “Vãn Vãn, nàng đã quên rằng xuất thân của ta thế nào sao?”

Cả người ta tức thì ớn lạnh. Chấn Vương, phụ thân là Hiếu Văn Đế Nam Lương, mẫu thân là công chúa tiên triều, mẫu tộc bì bài trừ trong triều đình, nhưng ngài vẫn được trên dưới văn võ bá quan lẫn dân chúng hết lời khen ngợi. Sau khi giúp Thừa Bình Đế Nam Lương đoạt vị, ngài rõ ràng đang ở trong tình trạng thoái ẩn, nhưng lại âm thầm nắm chắc quá nửa binh quyền Đại Lương trong tay...

Ta đột nhiên phát hiện, vị trí mà ngài đứng ngay từ ban đầu đã cao hơn ta rất nhiều. Lúc ta còn cảm thấy do dự, chần chừ không biết ủng hộ cho bên nào trong triều đình, ngài đã lạnh lùng nhìn hai vị Hoàng Đế huynh trưởng của mình tranh giành quyền lực đến mức một mất một còn. Thậm chí, ngài ra đời, đồng thời cũng đại biểu cho một hoàng triều trước kia đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Đối với ngài mà nói, quyền thế lớn mạnh thế nào, địa vị cao quý thế nào, vinh hoa nhiều đến mức nào, tất cả cũng chỉ đến vậy thôi.

Cho nên, ngài thà rằng dẫn tiểu mỹ nhân của mình ẩn cư nơi hoang sơn thẳm cốc, mong cầu an bình, hạnh phúc. Cho nên dù cho Lê Hoàn có làm cách nào, ngài vẫn cứ lạnh lùng, coi thường, chẳng mấy hứng thú với việc tranh ngôi đoạt vị.

Là ta, là Tàn gia, khi nhìn thấu được tất cả những chuyện này, thì mọi chuyện đã quá muộn.

Ta bất giác than dài, quay người cắm thêm một tuần hương vào lư hương trước mặt, bước tới bên cạnh Thuần Vu Vọng, ngồi tựa vào ngài mỉm cười

nói “Thế nhưng ta rất thích dáng vẻ bình thân, an nhàn của chàng hiện tại. A Vọng, nếu kiếp sau còn có thể gặp lại, ta vẫn mong làm phu thê với chàng.”

Ngài quay sang mặt sang hỏi “Kiếp sau sao? Quá là muộn. Ta không muốn đợi đến kiếp sau.”

Ta mỉm cười dịu dàng “Vậy thì, chỉ kiếp này mà thôi.”

Ngài nhìn về phía ta. Ta tựa sát vào ngài rồi khẽ cất tiếng “Ta sẽ không lưu luyến công danh nữa. Ta sẽ giải quyết gọn tất cả mọi thứ, sau đó, tìm cơ hội bỏ đi khi hỗn chiến trên sa trường. Chàng nhất định phải chờ ta đấy!”

Ngài nghe vậy không khỏi bán tín bán nghi.

Lời nói này thì Tương Tư có thể nghe hiểu được. Cô bé trợn mắt nhìn ta, bất mãn lên tiếng “Mẫu thân còn phải đi nữa sao? Con không để cho mẫu thân đi đâu. Phụ vương, phụ vương, người cũng nhất định không được để mẫu thân đi nữa? Con muốn ngày nào cũng được ngủ với mẫu thân, ngày nào cũng được ở bên mẫu thân.”

Tương Tư vừa nói vừa ngáp dài, nghiêng người tựa vào ta.

Thuần Vu Vọng lặng người, sau đó cúi người bế Tương Tư đặt lên giường, sau chập choạng quay lại. Ngài nhìn ta bằng ánh mắt cay đắng, tràn đầy vẻ đau khổ, bi thương, không cam tâm mà cũng chẳng dám tin.

“Không ngờ... chúng ta lại chỉ có được nửa ngày?”

Thân thể ngài lay động, rồi ngủ thiếp đi cạnh bên Tương Tư.

Ta quay người dập tắt nén hương đã được lén tẩm thuốc mê liều cao, ngồi bên giường lặng lẽ ngắm dáng vẻ hai phụ tử khi ngủ. Một người là

tướng công của ta, một người là con gái của ta. Thế nhưng chỉ có nửa ngày, ta thực sự chỉ có thời gian nửa ngày bên cạnh họ mà thôi.

Lúc tới đây, ta ngồi xe ngựa, cho nên đã tốn khá nhiều thời gian, sáu ngày đã trôi qua.

Bên ngoài thành Bắc Đô vẫn còn mười tám ngàn quân đội Tần gia, bị vây khốn bởi binh đoàn đông gấp năm lần được điều khiển trực tiếp bởi Hoàng Đế. Huynh trưởng của ta vẫn bị giam lỏng trong Tần phủ, chẳng thể nào bước ra ngoài nửa bước. Tất cả những người trong tộc đi lại thân thiết với Tần gia đều bị giám sát chặt chẽ. Ta chẳng thể nào buông tay từ bỏ tính mạng của người thân và thuộc hạ.

Ta bỏ lại Thẩm Tiểu Phong cùng con ngựa Tử Lệ đã theo ta nhiều năm ở đây, một mình một ngựa rời khỏi Ly Sơn, rời khỏi gia đình của mình trong một đêm giao thừa mà vạn nhà đoàn tụ trong tiếng pháo đì đùng.

Trong truyền thuyết cổ xưa, trong đêm giao thừa, một con quái vật có tên ‘Niên’ sẽ xuất hiện, bất cứ ai xuất môn đều gặp phải điều bất lợi. Thế nhưng ta chẳng còn lựa chọn nào khác.

Thẩm Tiểu Phong dù có đau lòng đến mấy cũng sẽ không ngăn ta lại, người nàng yêu thương nhất trên đời còn đang ở Bắc Đô, nàng nhất định phải chờ ta mang lại cho nàng tia hi vọng.

Ta để lại cho Thuần Vu Vọng một phong thư, lại dặn Thẩm Tiểu Phong nhất định phải nghĩ ra mọi cách để giữ ngài lại.

Ta thực sự không hy vọng ngài sẽ cùng ta xuống suối vàng, cũng không hi vọng ngài đặt chân lên con đường đẫm máu và xác chết dẫn tới Đế cung, lấy tính mạng của tất cả mọi người trong hoàng tộc Đại Nhuế để tuần táng theo ta.

Thẩm Tiểu Phong sẽ nói với ngài, lúc ta ra đời, trong phòng đã tràn đầy mùi hương hoa mai, ngay cả cây mai bên ngoài phòng cũng nở rộ đầy hoa chỉ trong một đêm. Vị thầy bói có tiếng nhất Đại Nhuế từng phán, kiếp trước của ta chính là tinh linh hoa mai, cho nên kiếp này luôn luôn có duyên với hoa mai.

Trong thư ta có nhờ ngài thay ta chăm sóc cho Thẩm Tiểu Phong cùng đứa bé trong bụng nàng, đó là giọt máu sau cùng của Tần gia chúng ta.

Ta nói, ta nhất định sẽ quay về tìm ngài, xin ngài hãy chờ đợi ta. Nếu phương Bắc truyền về tin dữ, thì đó chỉ là kế sách của ta, không cần phải lo lắng. Trừ phi có một ngày, hoa mai ở Giang Nam Giang Bắc đều tàn lụi thì đó mới là lúc ta chết.

Truyền thuyết tinh linh hoa mai chuyển thế gì đó, ngài nhất định sẽ không tin, thế nhưng Thẩm Tiểu Phong ở lại nơi này, lên tiếng đưa đẩy, cũng có thể khiến ngài sinh lòng bán tín bán nghi.

Chỉ cần trong lòng ngài còn có chút nghi vấn, như vậy là đủ rồi. Ngài có Tương Tư ở bên cạnh bầu bạn, chắc chắn sẽ không đơn độc. Với tính cách của ngài, ta cũng chẳng mong ngóng ngài có thể tìm được người mẫu thân khác cho Tương Tư. Cứ như vậy, hai phụ tử dựa vào nhau tiếp tục sống trong an bình, hạnh phúc, ta cũng chẳng còn gì phải lo lắng, luyến lưu hồng trần nữa.

Lúc quay về Bắc Đô, vừa đúng là chiều muộn ngày thứ mười, cũng là mừng bốn tháng giêng. Trước tiên ta quay về Tần Phủ gặp Tần Triệt. Nhị ca nghe tin Thẩm Tiểu Phong đã có thai, lại ở Nam Lương bình an, cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng âm thầm than dài “Vãn Vãn, mọi người nói xem, nếu tổ phụ và phụ thân biết được, bọn họ đã tốn biết bao công sức, đổi lại chính là hậu đại của mình chẳng thể nào đứng vững tại Đại Nhuế, liệu có còn làm như vậy nữa không?”

Ta liền đáp “Muội không biết. Thế nhưng nếu muội còn cơ hội, nhất định sẽ rời khỏi Tần gia, rời khỏi... nơi này.” Ta chỉ về phía hoàng cung rồi nói.

Tần Triệt im lặng một hồi lâu rồi nói “Ta cũng vậy.”

Sau đó, Nhị ca lại nói thêm “Đáng tiếc, chúng ta không còn cơ hội nữa rồi. Biên cương phía Bắc đã truyền tin cấp báo, quân Nhu Nhiên đã vượt núi Yên Nhiên, tiến thẳng vào U Châu. Hoàng thượng đã phái Đỗ Đắc Xương dẫn theo hai mươi vạn binh mã tới ứng cứu, đồng thời cũng truyền chỉ quân đội Tần gia phải nghe theo sự điều động của Đỗ Đắc Xương...”

Quân đội Tần gia lúc này như quần long không đầu, có nhiều thuộc hạ tính cách cương liệt, không nghe theo điều động, Đỗ Đắc Xương đó có thể lấy cớ là kháng chỉ thánh thượng mà không đưa quân tới cứu viện, thậm chí coi họ là những cái gai trong mắt, để họ chết trong tay của giặc Nhu Nhiên. Cũng có những thuộc hạ miến cưỡng tiếp nhận điều động, Đỗ Đắc Xương vẫn đưa họ lên tiền tuyến để chống lại giặc Nhu Nhiên...

Nếu Tư Đồ Lăng không thể hoàn toàn nắm chắc được đội quân hổ báo này, thì nhất định sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế để hủy diệt họ, hủy diệt những tướng sỹ đã cùng Tần gia vào sinh ra tử để chống ngoại địch bảo vệ tổ quốc.

Ta từ từ lên tiếng “Tần gia thực sự có lỗi với họ, thế nhưng muội hy vọng có thể bảo vệ được họ.”

Tần Triệt liền nói “Đây có lẽ cũng là điều sau cùng mà huynh muội chúng ta có thể làm được.”

Ta ở lại trong Tần phủ mà mấy đời trước của chúng ta đã phẫn đấu cả đời để có được một đêm sau cùng, sáng sớm hôm sau, ta lập tức hồi cung.

Quân tình phía Bắc cấp bách, Tư Đồ Lăng thậm chí còn chẳng đợi đón hết tết nguyên tiêu đã bắt đầu hành động.

Đại Nhuế, mừng bảy tháng giêng năm Hồng Duệ thứ hai, Hoàng Đế có chỉ, mười tám ngàn quân đội Tần gia chia ra đóng quân tại ba doanh trại Thần Sách, Thần Cơ và Thần Vũ, để tăng cường lực lượng bảo vệ kinh thành. Tướng lĩnh quân đội Tần gia trước đây, Tần Triết được thăng làm quan ngự sử chuyên lo chuyện vận chuyển muối tại Hà Đông. Các chủ tướng khác cũng nhậm các chức quan khác...

Tất cả đều là chức quan văn, nhưng cũng đều là những chức vụ mà những quan lại bình thường mơ ước bấy lâu. Làm vậy coi như cũng không bạc đãi bọn họ.

Đích thân ta là người đi tuyên chỉ, đồng thời phụ trách việc sắp xếp chia quân nhập ba doanh trại kia. Tất cả mọi người dường như đều nhận ra được điều khác lạ của sự việc, sỹ khí trong quân trầm hẳn xuống, có mấy tướng soái quý mãi trong lều không chịu rời đi.

Ta liền giữ bọn họ lại, uống rượu cả đêm trời, hát hò ca múa, sau đó lặng lẽ rời đi trong sắc đêm đen tối, để lại tất cả huynh đệ nằm ngủ say mèn trong lều.

Chiến tranh vẫn còn đang diễn ra. Bất luận là Nhu Nhiên, là Nam Lương, tương lai đều khó mà an lành.

Tư Đồ Lăng không muốn lòng quân nguội lạnh, chắc sẽ không đối xử quá đáng với những tướng lĩnh của Tần gia. Xem ra cuộc sống sau này của bọn họ cũng không quá khó khăn.

Sau khi quay về cung, Cận Đại Hữu đã đưa tới cho ta một danh sách dài, đồng thời bên cạnh cũng đề luôn quan chức ban xuống cho họ.

Đây đều là tên của những Tương Tướng lĩnh quân đội Tần gia đang đóng quân tại biên cương, có điều chuyên, có thăng chức, có người lớn tuổi cho hồi hương dưỡng lão.

Ngoài ra còn có một đạo thánh chỉ, bề ngoài thì nói sẽ đề binh mã mà Đồ Đắc Xương dẫn theo nhập vào quân đội Tần gia, giao cho Chiếu Hầu thống lĩnh, nhưng lại đề Đồ Đắc Xương làm giám quân, đồng thời chỉ định cho hơn mười vị phó tướng, tham tướng... đến nhậm chức, để ta sắp xếp vào trong quân.

Cận Đại Hữu nói “Hoàng thượng nói, đề cho Hoàng Hậu xem qua những thứ này, nếu có gì không thỏa đáng, có thể tự mình sửa đổi, thêm vào. Hoàng thượng còn nói, xin Hoàng hậu cứ an tâm, ngài chưa chắc là minh quân nhưng nhất định sẽ không phải là bạo quân.”

Ta bình thần đọc lại một lần, mỉm cười nói “Hoàng thượng nói đùa sao? Một đạo thánh chỉ tỏ rõ tâm ý thế này, không phải là minh quân thì còn ai có thể hạ xuống được? Xin mời Cận công công chuyển lời lại cho Hoàng thượng. Tần Văn ta xin tuân theo thánh dụ, hoàn thành tốt nhiệm vụ sau cùng này.”

Cận Đại Hữu mỉm cười gượng gạo, bê đồng văn kiện này lui xuống.

Đến khi bước ra khỏi thềm cửa, Cận Đại Hữu liền cúi người, lặng lẽ đưa ống tay lên lau mắt. Người đâu phải cây cỏ, sao mà vô tình được? Ta than dài, bước ra khỏi cung Vị Ương huy hoàng, tráng lệ, nhìn ra bầu trời rộng lớn vô hạn trước mắt.

Phía Bắc, có máu nóng của ta rải đầy sa trường, cũng có các huynh đệ trong quân đồng cam cộng khổ với ta bao năm nay, nhưng cũng đã trở nên nhạt nhòa trước những nỗi uất ức, đau đớn mà ta phải chịu đựng, thậm chí còn nhẹ hơn cả đám mây trên trời kia.

Phương Nam, có ba năm kí ức mà ta đánh mất đã chẳng thể nào tìm lại, thể nhưng thứ ta quên đi chỉ là kí ức chứ không phải tình cảm.

Tình yêu sâu đậm nhất cuộc đời đã ăn sâu vào xương tủy, đến chết không thôi. Không biết cánh hoa từ đâu bay tới, phất phơ trong gió lạnh, vương lên mái tóc của ta một hồi, rồi lặng lẽ rơi xuống y phục Hoàng hậu gắn đầy trân châu phi thúy của ta. Khi đặt lên tay nhìn, thì ra là một cánh hoa mai Chu Sa.

Sắc hoa tiều tụy, không biết đã rời cành được bao lâu, không ngờ vẫn còn vùng vẫy, lại chẳng biết chuẩn bị bay tới nơi thanh tịnh nào khác.

Ta khẽ thả nó xuống, dùng chân ấn vào trong đất. Thực sự ngốc nghếch, nơi này đâu phải là chỗ nó nên ở lại chứ? Cành hoa lệ lại càng hiểm nguy.

Ngày hôm sau, bầu trời âm u, như thể sắp có một trận bão tuyết lớn.

Các thái y liên tục đi lại giữa cung Vị Ương và viện thái y, mục đích duy nhất chính là truyền ra tin tức Tân Hoàng hậu bệnh nặng.

Không bao lâu sau, sẽ có một đạo thánh chỉ tuyên bố với toàn thiên hạ rằng, Tân Hoàng hậu mắc bệnh nặng, không trụ nổi, bất hạnh qua đời, sắc phong thụy hiệu Hoàng hậu gì gì đó, rồi cử hành quốc tang, đưa vào nhập táng trong lăng mộ. Cũng giống như Hoàng hậu Đoan Mộc đã từng ở trong cung Vị Ương, rõ ràng Đoan Mộc Hoa Hy chưa từng vào sống trong cung Vị Ương một ngày, và cả Tần Đức Phi suýt chút nữa có thể vào sống trong cung Vị Ương nhưng cam nguyện thất sủng một đời.

Chết không nhìn thấy mặt trời, nhưng lại được chôn cất một cách quang minh chính đại.

Lúc này, ta đã thay sang y phục của võ tướng, lãnh thánh chỉ, tiến về điện Vũ Anh để khấu biệt thánh giá. Kể từ lần giao ước mười ngày cùng Tư Đồ

Lặng rồi đi về phương Nam, đến nay, đã hơn nửa tháng trời chúng ta chưa hề gặp mặt.

Ngài vẫn thích một mình ở trong đại điện nguy nga mà lạnh giá, đơn côi, không giữ bất cứ một cung nữ, thái giám nào, lặng lẽ ngồi trên long ỷ.

Cận Đại Hữu đẩy cánh cửa lớn, dẫn ta đi vào, trong điện tối tăm, ta gần như chẳng thể nhìn rõ khuôn mặt của người ngồi trên bảo tọa. Thế nhưng nhìn vào thường phục Đế vương thêu rồng thêu phượng cùng thân hình rắn chắc, cao lớn đó, ta đã biết ngay đó chính là ngài.

Ta khấu bái xong, ngài không hề động dậy, thậm chí còn chẳng hề nói lấy một câu ‘bình thân’.

Ta đành hạ giọng lên tiếng “Hoàng thượng, thần phải đi rồi. Nếu Hoàng thượng không còn lời nào dặn dò khác, thần sẽ rời khỏi kinh thành luôn, tuyệt đối... sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Hoàng thượng thêm lần nào nữa.”

Thân người ngài cứng sừng, vẫn không nói tiếng nào. Cận Đại Hữu nhìn ta lo lắng, lại nhìn về phía ngài, lúc khom người xuống định nói gì, cuối cùng ngài đã lên tiếng.

“Tần Văn.”

Giọng nói trầm lắng mà mệt mỏi, thậm chí là... già nua. Dường như ngài đã vất vả mấy đêm trời không ngủ, giống như chỉ trong nửa tháng thôi mà ngài đã già đi hai mươi tuổi vậy.

Ta ngược đầu, đột nhiên hy vọng có thể nhìn thấy dáng vẻ trước kia của ngài. Mặt như ngọc tạc, trầm lắng, chín chắn, thi thoảng lại ngược mắt nhìn ta mỉm cười, mắt sáng như sao trời, toàn thân toát lên vẻ lạnh lùng, giống

như đại sư huynh biết yêu thương, ra sức bảo vệ sư đệ sư muội của mình trên núi Tử Nha năm nào.

Thế nhưng các cửa sổ đều bị đóng kín, sắc trời âm u chẳng thể nào chiếu ánh sáng vào trong, khiến cho cả đại điện cực kỳ tối tăm.

Ta chẳng thể nào nhìn rõ được khuôn mặt cũng như thần thái của ngài nữa chỉ có thể nghe được nhịp thở nặng nề của ngài, sau đó là giọng nói đồng đặc vang lên “Trẫm hy vọng, Hoàng hậu của trẫm có thể tỉnh lại, cùng trẫm tận hưởng phú quý trăm năm, cùng hưởng thái bình thịnh trị.”

Đại điện nguy nga tráng lệ, vang vọng giọng nói trầm lắng của ngài, âm cuối cùng kéo dài mãi, nghe mà bi thương, tuyệt vọng làm sao.

Ta ngẩng đầu lên, chỉ nói ra vài từ “Sống chết có số, phú quý do trời. Xin Hoàng thượng bảo trọng.”

Đứng dậy, ta tự kéo cánh cửa to lớn, bước ra ngoài mà không hề quay đầu nhìn lại, rời khỏi đại điện, bước xuống thêm, đi về con đường mà ngài đã định sẵn cho mình.

Đại điện sau lưng vẫn tĩnh lặng vô thanh. Giống như ngôi miếu đứng trên chúng sinh, cao cao tại thượng, nhưng chẳng có một bóng người.

Đại Nhuế, ngày mười ba tháng giêng năm Hồng Duệ thứ hai, thánh chỉ truyền tới doanh trại của quân đội Tần gia đang giao chiến kịch liệt cùng quân Nhu Nhiên. Mọi người kinh ngạc, thậm chí còn nhiều lần tỏ ra kích động. Thế nhưng lúc này chủ tướng đã ở trong quân, đích thân an ủi lòng quân, ra sức tuân theo mong muốn của thánh quân, cưỡng ép mọi người phải thực hiện theo thánh chỉ. Các tướng dưới quyền Tần gia đã biết Tần gia công cao át chủ, Đế vương chẳng thể chấp nhận, âm thầm chia rẽ, tất cả đều tỏ ra bất bình, nhưng mọi người đều là võ phu hữu dũng vô mưu, nhiều người khuyên chủ tướng tự lập môn hộ.

Ngày mười bảy tháng giêng, đại quân Nhu Nhiên thâm nhập vào U Châu, quân đội Tần gia đã hợp lực cùng đoàn quân của Đỗ Đắc Xương anh dũng chống lại, đẩy lùi giặc Nhu Nhiên ra khỏi địa phận núi Yên Nhiên. Đỗ Đắc Xương không đợi viện binh tiến lên đã đề nghị thừa thắng xông lên.

Hắn nói “Giặc Nhu Nhiên kiên trì xâm nhập, đây đều là chủ ý của Tả Hiền Vương bên chúng. Hiện nay nhân lúc chủ lực của bọn chúng bị đánh tán loạn, chúng ta chia ra tấn công, giết chết Tả Hiền Vương đó rồi tính sau. Chúng ta binh hùng tướng mạnh, một khi phát hiện ra bóng dáng của quân thù, lập tức sẽ báo cho đội binh mã khác, hợp lực bao vây, như vậy cũng sẽ kịp thời ứng phó.”

Phía sau liền có tướng lĩnh âm thầm máng nhiếc “Cho chết.”

Ta liếc mắt nhìn viên tướng đó, ra hiệu im miệng rồi nói với Đỗ Đắc Xương “Được.”

Dẫn theo một đội kỵ binh hơn ngàn người, ta đi men theo con đường mà Đỗ Đắc Xương đề nghị trước đó, chẳng hề bất ngờ khi nhanh chóng rơi vào trùng trùng bao vây của giặc Nhu Nhiên.

Đối diện với quân địch nhiều hơn gấp mười, thậm chí hai mươi lần, binh mã Tần gia chúng ta dẫn theo, vẫn hung hãn thiện chiến khiến người khác phải khiếp sợ.

Bọn họ vẫn dùng thân thể của mình kết thành bức tường máu, mở ra một con đường để cho mười mấy thân binh đưa theo ta xông ra ngoài. Thấm đẫm máu tươi thoát ra khỏi trùng vây, ta đã đánh mất bảo kiếm Thừa Ảnh trong trận hỗn chiến, lập tức cho ngựa dừng lại bên gò đất, quay người nhìn vào những ánh đao sắc nhọn cùng thân hình quen thuộc dần dần biến mất trong biển máu, mỉm cười khổ sở.

Các thân binh bên cạnh hỗn hển thét lớn “Tướng quân, chúng ta mau chạy thôi. Bọn chúng hình như đã phát hiện ra thân phận của tướng quân, lại xông về phía này rồi.”

Ta khẽ than “Đợi chốc nữa có cơ hội, các người hãy đường ai nấy đi. Cũng không cần phải quay về quân doanh nữa... hãy quay về quê hương cày ruộng hưởng thái bình đi.”

Mọi người lặng đi, máu tươi trên người vẫn không ngừng chảy xuống mặt đất rồi biến mất.

Sau đó, có người phần uất thét lên “Tại sao tướng quân lại phải nói lời thôi chí như vậy? Binh mã tinh nhuệ, dũng mãnh nhất của Tần gia đều vẫn còn. Chỉ cần tướng quân ra lệnh một câu, chém đứt đầu chó của tên họ Xã kia, trước tiên chiếm lấy U Châu, Tề Châu, lại tấn công Tấn Châu, trước có Hồ Hiệp Quan, sau có núi Yến Nhiên, xem giặc Nhu Nhiên với tên cẩu Hoàng đế kia có thể làm gì quân đội Tần gia chúng ta?”

“Tần gia...” Ta nhìn về phía Đông Nam, hoảng hốt nhìn về hàng ngàn con phố, gấm lụa phồn hoa, cung điện nguy nga ở Bắc Đô.

Ta khẽ lên tiếng “Tần gia trăm năm đến đây là hết.”

Thỏa mối hận của ngài, trả lại ân tình cho ngài, như vậy chắc là đủ rồi.

Ánh trăng bên núi Yến Nhiên, trắng xóa như tuyết. Ta cũng chẳng cần thiết phải kéo theo nhiều người hơn nữa đi xuống suối vàng cùng mình. Dưới kia, bóng đen râm rộ, binh mã Nhu Nhiên đang hùng hổ xông tới.

Ta âm thầm nghe bọn chúng đang gào thét “Tả Hiền Vương có lệnh, nhất định phải bắt sống được Tần Văn. Nhất định phải bắt sống được Tần Văn.”

Bất sống Tần Văn, bất sống Tần Văn... Thì ra người cùng quốc gia còn mong ta chết đi hơn là kẻ ở địch quốc.

“Đi thôi, ta sẽ đưa các người xông ra ngoài.”

Ta lấy ra túi gấm thêu hoa mai trong người, lấy bông hoa Giải Ưu kia ngậm trong miệng, sau đó nhắc cây thương bạc sáng lóa lên, thúc ngựa xông ra khỏi mỏm đất còn chưa bị giặc Nhu Nhiên vây kín.

“Được thôi, chúng ta cùng xông ra, cùng sống chết bên nhau.”

Gió lạnh nổi lên, ngựa hí bi thương, nam nhi quyết chí anh hùng. Thế nhưng nhìn thấy mũi dao sắc nhọn, trường kiếm tung ra, chỉ có mười mấy kỵ binh, thực sự chẳng thể phân định rõ là ai đang thét vào mặt quân thù nữa.

Tay nâng thương bạc, quân địch ngã xuống dưới chân ngựa chiến... Dao kiếm giao tranh, vết thương lại trào máu tươi... Như một chiếc thuyền bị cuốn vào biển lớn, chìm chìm nổi nổi, hoặc là vượt qua sóng lớn, hoặc là chìm xuống đáy sâu. Thế nào cũng chỉ là một nạn kiếp mà thôi.

Ta đã đau đớn và mỏi mệt đến mức mắt hết tri giác, trái tim thảng thốt vì tiếng chém giết, thét gào, cả người tỏa sáng giống như đang đứng trong ánh nắng rực rỡ của mùa xuân.

Đột nhiên ta đã trở về Giang Nam. Giang Nam cỏ mọc xanh mướt ánh trắng thanh tịnh như nước.

Ta mơ màng nằm trong lòng của người thiếu niên xa lạ, ngửi mùi hương dịu dàng tựa hoa mai của chàng, hoàn toàn khác biệt với Lăng sư huynh và Vĩnh sư đệ...

Trong rừng trúc, chàng đột nhiên trở nên xấu xa, khiến ta hoang mang sợ hãi, nhưng cũng chẳng ngăn được niềm vui sướng trào dâng mạnh mẽ, truyền đi khắp các nơi trong người...

Ánh mắt của chàng chứa một ma lực đáng sợ, chàng khẽ nói “Nàng là Doanh Doanh, nàng là của ta, nàng chính là... thê tử... của Thuần Vu Vọng ta.”

Ta vừa sợ hãi, vừa then thùng lại vừa phần nộ đẩy chàng ra, mắt lệ long lanh, cắn lên vai chàng. Lúc này chân tay chàng luống cuống lau nước mắt cho ta, dáng vẻ đó cũng rất xấu hổ, hồi hận...

Ta vui vẻ chạy khắp núi thẳm, lấy cành cây đánh cho người thiếu niên trẻ tuổi ôm đầu, gào thét vì đau đớn mà vẫn chẳng chịu rời đi...

Chàng nằm bên đá núi với phần đầu đầy máu, không nói năng, chẳng động đậy, ta như rơi vào nỗi hoảng sợ, hoang mang vô ngần, bỗng nhiên phát hiện ra rằng, ta đã chẳng thể nào rời khỏi chàng, dù chỉ trong chốc lát...

Chúng ta nhanh chóng có một bé gái...

Ta nói, chúng ta hãy sinh thêm một bé trai nhé...

Chàng nói, chúng ta hãy cùng luyện kiếm pháp...

Sơ Ảnh, Âm Hương...

Mai bay ngọc trời, tiếng cười đầy tai...

“Doanh Doanh, Doanh Doanh, nàng chính là Doanh Doanh của ta...”

Chàng gọi ta, trong tay đang dắt theo Tương Tư mỉm cười tươi tắn bước về chỗ ta. Thế nhưng chúng ta lại bị ngăn cách bởi một lớp sương trắng

lạnh giá, mờ ảo, chẳng thể nào nhìn rõ được nhau.

Ta vẫn nghe thấy Tương Tư đang khóc gọi “Mẫu thân, mẫu thân, đến bao giờ người mới quay về?”

“A Vọng, Tương Tư...”

Ta khẽ thét lên, quất vào lưng ngựa như điên, xông thẳng về phía trước, xông về màn sương lạnh giá ngăn cách ta đi về phía Thuần Vu Vọng và Tương Tư, vứt bỏ tất cả những người và vật cản trở ta...

Con ngựa đau đớn, cũng hí lên điên cuồng, đưa ta tiến nhanh về phía trước.

Ta vẫn loáng thoáng nghe thấy có người đang vẫy gọi, có người đang gào thét.

Đám giặc Nhu Nhiên dường như đang nói, trước mặt là vực thẳm, vực thẳm...

Vực thẳm... Ta đã phi tới bên bờ vực thẳm từ lâu rồi. Chẳng còn đường đi, cũng chẳng thể lùi lại, chỉ có thể xông thẳng về trước...

Khi con ngựa hí dài một tiếng, cơ thể ta đột nhiên nhẹ bẫng, thoải mái. Ta cuối cùng đã có thể thoát ra khỏi không gian bé nhỏ đã vây khốn mình bao năm, bay ra khỏi màn đêm lạnh giá đáng sợ. Cả bầu trời đều hiện lên trước mắt, gốc mai già bên vực thẳm rung động, cánh hoa ngợp trời.

Ta khẽ mỉm cười “A Vọng, hãy xem kiếm pháp Âm Hương của ta.”

Ngoại truyện 1

Gió tây thổi sạch xuân đế cung

Đại Nhuế mùa xuân năm Hồng Duệ thứ năm.

Cận Đại Hữu xách theo đèn lồng, dẫn đường cho Tư Đồ Lãng bước tới trước cung Vị Ương, ngài giơ tay ngăn tất cả các cung nữ, thái giám bước theo.

Tư Đồ Lãng không hề bước vào, chỉ đứng dưới bậc thềm, lặng người nhìn vào thân hình thướt tha in trên cánh cửa sổ.

Nàng đang ngồi dưới đèn, dạy đứa bé trai học chữ. Đứa bé trai này rất tinh nghịch, đọc được mấy chữ, liền kéo mẫu thân sang một bên nói chuyện, thi thoảng lại bật cười khanh khách.

Mẫu thân của cậu bé lại rất trầm lặng, không hề nổi giận hay càu nhàu, đợi sau khi cậu bé cười xong, lại xoa đầu cậu nựng rồi tiếp tục dịu dàng dạy con học chữ.

Cận Đại Hữu thấy Tư Đồ Lãng lặng người nhìn, liền mỉm cười nói “Hoàng thượng, hay là, chúng ta vào thăm Hoàng hậu nương nương và đại hoàng tử thôi? Hoàng hậu chắc hẳn cũng nhớ Hoàng thượng lắm, tối qua khi đưa đồ tới, người đã hỏi thăm bệnh tình của Hoàng thượng mấy lần liền, nghe nói nửa đêm còn ho liên tục, sắc mặt rầu rĩ.”

Tư Đồ Lãng lắc đầu nói “Không cần đâu, chúng ta đi thôi.”

Ngài vừa bước ra ngoài vừa than dài “Tần Văn năm đó nếu được hiền lương, dịu dàng bằng nửa Tố Tố, trăm với ngàn ấy đã không đi đến bước đường này.”

Cận Đại Hữu liền nói “Hoàng hậu Chiêu Ý từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như một nam nhi, tính tình khó tránh cương liệt bất kham. Thực ra Hoàng thượng đã quá nhân từ rồi, chỉ là Hoàng hậu Chiêu Ý không chịu quay đầu lại mà thôi.”

Tư Đồ Lăng liền nói “Nàng ấy làm sao còn chịu quay đầu? Chỉ riêng chuyện của Tố Tố đã đủ khiến nàng ấy nghiêng răng cắn hận, huống hồ giữa chúng ta còn có bao nhiêu... bao nhiêu là mạng người như vậy...”

Cận Đại Hữu liền than thở “Năm đó, người trước tiên bắt Hoàng thượng phải lập lời thề không can dự vào chuyện của Tần gia, sau đó lại hứa gả Tố Tố cho Hiếu Liệt Đế, thủ đoạn này đáng sợ đến mức nào? Hoàng thượng uống say vì chuyện này, nhìn nhầm cháu gái thành người, cũng chẳng phải lỗi làm gì đáng sợ. Thực ra, vị Hoàng Hậu hiện nay tính tình hiền hậu vô cùng, nếu không phải mang thai, có lẽ cũng chẳng hề gây ra họa lớn như vậy.”

Tư Đồ Lăng bất giác quay đầu nhìn lại cánh cửa sổ kia một lần rồi khẽ lên tiếng “Thực ra hai cô cháu họ trông rất giống nhau, đặc biệt là dáng người...”

Cận Đại Hữu không nói thêm gì nữa.

Tư Đồ Lăng rất ít khi lâm hạnh các phi tần, thậm chí ít khi ở tâm cung của ai, thế nhưng ngài thường xuyên đi tới trước cung Vị Ương như thế này, nhìn Tần Tố Tố qua một cánh cửa sổ rất lâu không chịu rời đi.

Lẽ nào, chính bởi vì cách một cánh cửa sổ, dáng người của Tố Tố lại càng giống với Tần Văn hơn? Hoặc có lẽ, ngài đang tưởng tượng rằng, nếu

hai người thực sự có thể ở bên nhau, Tần Văn có lẽ sau vài năm cũng lặng lẽ sinh con đẻ cái cho ngài, đợi chờ ngài đến chăng?

Cận Đại Hữu đột nhiên nhớ ra, sau khi Tần Văn được sắc phong thành Hoàng Hậu, hai người tuy không hề quan tâm tới nhau, thế nhưng Tư Đồ Lãng mỗi tối đều tản bộ thể này, bất giác lại đi đến trước cung Vị Ương, nhìn vào cánh cửa sổ này rất lâu.

Tần Văn không thích nói chuyện, cũng không thích châm đèn, thường xuyên đuổi hết người hầu ra ngoài, lặng lẽ ngáy người đứng bên cửa sổ. Thi thoảng có ánh trăng chiếu vào, bọn họ lại có thể nhìn rõ được dáng hình của nàng. Gầy guộc, yếu đuối nhưng lại cũng nhẹ nhàng tựa tuyết trắng, lại mang phong thái ngạo nghễ của hoa mai, khiến người khác chẳng thể rời mắt đi được.

Còn Tư Đồ Lãng, mỗi lần nhìn thấy nàng, đích thực đều chẳng thể nhìn đi chỗ khác. Thế nhưng đến sau cùng, ngài vẫn cứ tiễn nàng đi trên con đường chẳng thể quay đầu lại. Nàng thậm chí còn chết thảm hơn cả Tư Đồ Vĩnh mà ngài đã đích thân dùng tên bắn chết. Nàng, ngay đến cả xương cốt cũng chẳng còn.

Tư Đồ Lãng từng hạ mật chỉ, sai Đỗ Đắc Xương nhất định phải tìm được thi thể của Tần Văn. Mặc Bắc lạnh giá, lại đúng lúc mùa đông, cho dù là tốn nhiều thời gian, nhân lực, vật lực, ngài nghĩ nhất định có thể tìm được thi thể của nàng về. Đỗ Đắc Xương cũng đã tận tâm tận lực làm việc cho ngài.

Sau khi đánh bại quân Nhu Nhiên lần nữa, hấn tìm tới chỗ đội quân của Tần Văn bị thảm bại, ra sức tìm kiếm thi thể của nàng trong đồng thi thể chất thành núi trước mặt, thế nhưng đều thất bại.

Trong trận giao chiến kịch liệt đó, thi thể chất thành núi, lại bị hàng vạn kỵ binh dày xéo nên chẳng thể nhìn rõ được diện mạo, tay chân cũng nát nhoét. Sau đó tất cả đều tím thâm lại, vì giá rét, vì bị thú hoang, chim ưng

ria thịt chống đôi... Sau cùng bọn họ chẳng thể nào phân biệt số thi thể này là người Nhuế hay người Nhu Nhiên, chứ đừng nói là tìm kiếm ai đó.

Đỗ Đắc Xương cuối cùng chỉ có thể mang được thanh kiếm Thừa Ảnh của Tần Văn về cho Tư Đồ Lăng, thế nhưng thanh Thừa Ảnh đã bị gãy làm đôi.

Kiếm Thừa Ảnh là thứ ngài tặng cho nàng, bởi vì nó rất nhẹ, tinh xảo, thích hợp cho nữ nhi sử dụng. Nàng rất thích thanh kiếm này, thường tận tâm đeo lên nó những dây đeo xinh đẹp, cũng coi như để lộ ra chút tính cách nữ nhi. Thế nhưng kể từ khi ngài sai người hủy đi dây đeo kiếm mà Thuần Vu Vọng tặng cho nàng, thanh kiếm của nàng trống rỗng, mãi cho tới khi nó bị gãy làm đôi và giao lại cho ngài.

Thu hồi lại tất cả binh quyền, thiên hạ của ngài cuối cùng đã vững chắc. Thế nhưng ngài lại lâm bệnh nặng, kể từ đó đã chẳng còn được phong thái khỏe mạnh, rắn chắc của vị đại sư huynh trên núi Tử Nha năm nào, đương nhiên cũng chẳng còn người sư đệ hay sư muội nào nhõng nhẽo xin cầu cứu sau mỗi lần gây họa nữa.

Trên núi Tử Nha họ đã từng thủ túc tình thâm, sau này mỗi lần nhớ lại, ngài cảm thấy đó chỉ như một giấc mộng. Có lúc, nằm mộng giữa đêm, ngài thường lớn tiếng gọi ‘Vĩnh sư đệ’ hoặc là ‘Văn Văn’.

Ngài gần như chẳng thể nào tin được, là ngài đã tận tay giết chết người sư đệ và sư muội hồn nhiên, đáng yêu đó của mình. Tất cả chỉ vì... bảo tọa cao cao tại thượng mà lạnh giá, cứng nhắc này sao? Có lẽ là đúng? Có lẽ, là đáng chăng? Hoặc có lẽ, ngài cũng giống như bọn họ, trước nay vẫn luôn, thân bất do kỷ.

Tư Đồ Lăng khẽ ho một tiếng, lại hỏi Cận Đại Hữu “Phía Nam Lương có truyền mật hàm gì không?”

Cận Đại Hữu liền nói “Có ạ, nhiếp chính vương, Thuần Vu Vọng tháng trước đã bí mật rời khỏi thành Ung Đô, không rõ tung tích. Hiện nay mọi việc trong phủ nhiếp chính vương đều do một người đàn ông họ Tần lo liệu.”

Cận Đại Hữu trầm ngâm một hồi rồi khẽ lên tiếng “Người này cũng bị tàn phế hai chân, lại có một vị phu nhân họ Thẩm, chắc chính là Tần Triệt? Sau khi ngài ấy cáo lão hồi hương, chưa được một năm thì ốm bệnh qua đời. Thế nhưng nói cho cùng trong triều cũng chẳng có bất cứ ai tận mắt chứng kiến ngài ấy qua đời, cũng chẳng tiện mở quan tài khám nghiệm tử thi, tất cả đều là lời nói của kẻ hầu Tần gia mà thôi.”

“Cho dù là Tần Triệt thì đã sao chứ?” Tư Đồ Lăng cúi đầu nhìn cung điện rồi nói “Tần gia ngoại trừ một Hoàng Hậu bị đuổi khỏi gia môn, làm gì còn ai thân thích? Cho dù phản bội Đại Nhuế, về bên kẻ địch thì cũng chẳng thể nào bóc cả mộ tổ Tần gia, thôi cứ mặc chúng đi.”

“Hoàng thượng thánh minh, Hoàng thượng thánh minh...”

Cận Đại Hữu liền miệng tung hô, rồi lại nói “Nói ra thì Thuần Vu Vọng này, năm đó nô tài cũng đã gặp rồi, thực sự lúc đó nô tài chẳng thể nhìn ra ngài ấy lại có bản lĩnh lớn như vậy. Nhìn xem, mới có thời gian vài năm, ngài ấy đã trở thành nhiếp chính vương của Nam Lương rồi. Ngày nay, tiểu Hoàng Đế của bọn họ mới có bốn, năm tuổi thì hiểu được gì chứ? Lý thái hậu bị ngoại tộc liên lụy, hiện nay đã ăn chay niệm phật, không màng đến chính sự, thiên hạ của Nam Lương chẳng phải đã trở thành của ngài ấy rồi sao? Theo nô tài thấy thì, ngày đó Vinh Vương mưu phản bị diệt, Thừa Bình Đế tuổi còn trẻ đã ốm bệnh qua đời, tất cả đều có liên quan đến con người này.”

Đây là những lời mà một viên thái giám không được nói, thế nhưng người luôn luôn ở cạnh bên Tư Đồ Lăng có lẽ cũng chỉ có mình Cận Đại Hữu mà thôi.

Huông hồ, bên cạnh có một người không ngừng tìm chuyện để nói, tuy rằng phiền phức, thế nhưng nói cho cùng cũng khiến ngài không cảm thấy quá cô đơn.

Ngài thậm chí còn hỏi lại Cận Đại Hữu “Người có từng nghe nói, vị nhiếp chính vương đó sau một lần say, từng nói rằng, rồi sẽ có một ngày sẽ tấn công vào Bắc Đô, giết sạch hoàng tộc Đại Nhuế không?”

Cận Đại Hữu lặng người “Chuyện này thì nô tài chưa từng nghe nói, có điều, kể từ sau khi ngài ấy chấp chính, thái độ với Đại Nhuế đích thực là không hữu hảo. Chẳng những không nhắc đến chuyện cầu thân nữa, mấy vị tướng quân thậm chí còn nói, ngài ấy có khả năng tấn công vào Đại Nhuế.”

“Ừm.”

Tư Đồ Lăng hoàn toàn không hề bận tâm. Không có người thân yêu nhất ở bên, nhưng lại có một kẻ thù chí mạng luôn hùng hổ chờ thời cơ, điều này có lẽ khiến ngài càng có thể sống giống một con người hơn, chứ không phải một vị Hoàng đế cao cao tại thượng chỉ biết hưởng thụ vinh hoa rồi cô đơn, quạnh quẽ.

Ngài chấp tay sau lưng, ngược đầu ngắm vàng trăng sáng treo trên bầu trời, từ từ cau chặt đôi mày.

Thuần Vu Vọng không muốn báo mối huyết thù cho Văn Văn sao? Tại sao hắn lại rời khỏi Ung Đô lâu như vậy?”

Ngoại truyện 2

Ám Hương Sơ Ảnh, truy tìm hẹn ước năm xưa

“Cố lên, cố lên.”

Một đám trẻ con thôn quê đứng dưới gốc cây ra sức vỗ tay, ngược mắt nhìn một người phụ nữ ở trên cây.

Một bàn tay vương bấn thò ra, ông tay áo bấn đến mức không phân biệt được màu sắc khế rung lên, đã với được đến chiếc điều giấy trên cành cây, vừa tóm được trong tay, lại mất đi trọng tâm, cả người ngã bệt xuống mặt đất.

“Thật là tốt quá, lấy được rồi, lấy được rồi.”

Đám trẻ kia lại gào, đoạt lấy cánh điều giấy từ tay người phụ nữ, sau đó chạy biến đi mất.

Người phụ nữ này đưa tay xoa phần lưng của mình rồi đứng dậy, cũng chẳng bị thương gì cả. Chỉ là khi quay lại thấy đám trẻ đã chạy mất, đột nhiên lo lắng, chạy theo bọn chúng rồi hét lớn “Đợi ta với, đợi ta một lát...”

Nàng chạy rất nhanh, có thể nhìn ra được hai chân có chút dị tật, thân người không được cân bằng lắm. Thế nhưng bản thân nàng hoàn toàn không để tâm, nhanh chóng chạy ra đầu làng, hỏn hển xông tới trước đám trẻ kia, đưa tay lau mồ hôi rồi mỉm cười nói “Trước kia ta cũng từng thả điều đó.”

Đám trẻ liền bấu môi dè bấu rồi nói “Người còn chẳng biết bản thân mình là ai, mà vẫn nhớ đã từng thả diều sao?”

“Thế nhưng ta nhớ được mà.”

Người phụ nữ này hẳn thủ tới mức chẳng nhìn rõ được da mặt, đột nhiên thấy chiếc diều được nối lại dây, bay lên bầu trời, hai mắt sáng lóa, vỗ tay liên hồi. Đám trẻ con cũng chẳng bận tâm đến nàng nữa.

Mãi một lúc sau, thấy đám trẻ đã bắt đầu chán rồi, nàng liền thận trọng bước tới gần đưa bé gái đang nắm dây diều rồi hỏi “Có thể cho ta chơi một lúc được không?”

Đứa bé gái loạng choạng lui về sau một bước rồi bấu môi. Mấy đứa bé trai gần đó xông lại, đẩy nàng sang một bên rồi mắng “Người là người đàn bà ngốc nghếch, đừng có động vào chúng ta. Cút đi, mau cút đi.”

Người phụ nữ lui về sau vài bước, vén gọn mái tóc bù xù sang một bên, ánh mắt lại trở nên mơ màng.

Bên cạnh nàng đột nhiên vang lên giọng nói rất hay “Chiếc diều mà trước kia nàng thả trông như thế nào?”

Nàng quay đầu lại, liền thấy một người đàn ông mặc áo trắng tuấn tú đứng ở phía trước, đôi mắt sáng đến lạ thường, nhưng lại long lanh đầy nước, sắp sửa trào mi.

Bên cạnh ngài là một đứa bé gái tầm khoảng mười tuổi, trông xinh đẹp, tinh tế, hoàn toàn khác biệt với những bé gái khác trong thôn, cũng đang ngược mắt lên nhìn nàng, đôi mắt long lanh như biết nói, thế nhưng người phụ nữ này chẳng hiểu cô bé đang muốn nói gì.

Nàng chỉ nhận ra ông lão cùng thôn đang đi cạnh họ mà thôi.

Ông lão liền nói cùng người đàn ông này “Chúng ta cũng chẳng biết nàng ta từ đâu tới. Hình như được ai đó trên núi bắt gặp, thấy đó là một phụ nữ nên cứu sống, chắc định sau khi trị khỏi sẽ bán cho một người đàn ông độc thân trong thôn làm thê tử. Ai ngờ người phụ nữ này đầu óc có vấn đề, lại rất khỏe mạnh, thấy ai định sàm sỡ liền đuổi đánh một trận nên thân. Đầu tiên, nàng ta ở trên núi mấy tháng trời, sau đó liền chạy đến chỗ chúng ta. Nàng ta không làm tổn thương người khác, tự làm chiếc nỏ lên núi săn thú rừng, săn chim chóc, cho nên mọi người cứ để cho nàng ta ở lại. Hay, nàng ở trong hang động dưới chân núi kia.”

Ông lão đang nói về nàng sao?

Nàng vẫn cảm thấy mơ màng.

Người đàn ông áo trắng tiến gần lại trước mặt nàng, đôi tay sạch sẽ sắp sửa chạm vào nàng rồi. Y phục của hai người khác hẳn với người dân trong làng, cho dù nàng chưa từng nhìn thấy, nhưng cũng biết nó vô cùng quý giá. Nhớ lại đám trẻ trong thôn chê bai, chẳng cho nàng động đến người, nàng liền lui lại vài bước, nhìn ngài bằng ánh mắt bất an.

Người đàn ông này nhìn vào đôi mắt trong sáng mà tuyệt đẹp của nàng, dịu dàng đưa lời hỏi nàng “Nàng còn nhớ hay không? Con điều mà trước kia nàng từng thả trông như thế nào?”

Nàng thực sự vẫn còn nhớ. Nàng liền tả cho họ nghe “Đó là một con điều có một con bướm bướm lớn, phía sau lại kéo theo một con bướm bướm nhỏ. Con bướm bướm không được dán chặt, nên thường... thường bay đi mất.”

Bé gái đứng một bên vốn chỉ nhìn nàng bằng đôi mắt đắm lệ, nghe nàng nói xong, đột nhiên bật khóc lớn tiếng, lại gần ôm chặt lấy nàng.

Nàng vội vã nhảy ra phía sau, nhìn kỹ hai phụ tử này, một thứ cảm giác vừa lạ lẫm, vừa quen thuộc trào dâng, khiến nàng cảm thấy hoảng sợ, quay đầu chạy thẳng về hang động mà nàng đang sống.

Phía sau vang lên tiếng gọi thê lương “Văn Văn.”

Văn Văn? Văn Văn là ai? Nàng nghe thấy rất quen tai... Nàng nằm trong hang động nửa ngày trời, ngửi thấy mùi hương bên ngoài truyền vào, mới cảm thấy bụng rất đói.

Quay đầu nhìn con gà rừng săn được hồi sáng đã biến mất, nàng đoán chắc lại bị đứa trẻ nhà nào đó trộm rồi. Nàng đưa tay xoa bụng, cảm lấy chiếc nỏ của mình, định ra ngoài đi săn.

Bước ra khỏi hang động, nàng lại lặng người. Hai phụ tử khi nãy đang ngồi ngay trước cửa động, dưới một gốc cây nở ra thứ hoa màu đỏ.

Đó là cây mà nàng đã phát hiện ở trên núi, cứ đầu xuân mỗi năm đều nở ra những bông hoa nhỏ xinh, mùi hương rất thơm, dịu nhẹ, thanh mát, sáng khoái tâm hồn. Nàng nằm dưới đất vừa sưởi nắng lại vừa ngắm hoa, ngửi mùi hương đó, đôi khi nàng có thể nằm đó cả một ngày trời không hề chán.

Hiện nay, ngoại trừ hương hoa, còn có cả mùi thơm của thịt. Người đàn ông áo trắng đã nhóm lửa bên cạnh gốc cây, nướng một con thỏ rừng rất thơm. Thấy nàng ra ngoài, ngài mỉm cười, vẫy tay gọi “Mau lại đây cùng ăn thôi. Con thỏ này rất béo.”

Nàng không hiểu nổi ánh mắt ngài, nhưng ánh mắt đó khiến tim nàng đập rất nhanh, bất giác đi tới ngồi cạnh bên ngài, sau đó lại nhìn y phục trắng toát như tuyết của ngài, nàng liền dịch người sang một bên một chút.

Đứa bé gái kia liền đi vòng qua phụ thân mình, ngồi cạnh bên còn lại của nàng, lặng người nhìn nàng chăm chú. Ánh mắt của cô bé khiến nàng căng

thẳng, không dám động đây, chỉ sợ bụi bẩn trên y phục của mình sẽ rây lên đĩa bé gái trắng đẹp, sạch sẽ.

Người đàn ông nhắc con thỏ lên ngửi, xé một bên đùi đưa cho con gái rồi nói “Tương Tư, con nếm thử xem ngon không?”

Tương Tư nhận lấy, thổi hơi nóng đi, thận trọng cắn một miếng thịt, từ từ nhai. Nàng nhìn vào chiếc đùi thỏ, nuốt nước miếng liên tục.

Tương Tư liền chùi miệng, thổi qua một lượt chiếc đùi, rồi đưa tới cho nàng “Mẫu thân mau thử xem. Chín rồi, cũng không còn nóng nữa đâu.”

Nàng mơ màng nhận lấy, cắn một miếng, đột nhiên cảm thấy thịt thỏ nuốt vào cứ mắc mãi ở cổ họng, rất là khó chịu, đôi mắt chẳng nhìn rõ được gì nữa. Nàng đưa tay lên dụi mắt, cuối cùng đã có thể nhìn rõ, hai tay toàn là nước.

Trời mưa rồi sao? Nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh biếc. Mặt trời sau buổi trưa đang chiếu rọi khắp chốn, mấy áng mây trắng nhẹ nhàng trôi trên cao, trông mọi thứ đều đặc biệt an lành. Nàng quay đầu nhìn hai phụ tử ngồi cạnh bên mình, liền thấy họ vẫn nhìn mình chăm chú, bộ dáng xúc động lạ thường.

Có mùi thịt cháy truyền tới, nàng cúi đầu nhìn xuống, lập tức chỉ vào con thỏ rừng rồi hét “Nướng cháy rồi! Nướng cháy rồi!”

Giọng nói của nàng ghen ngào, còn kéo theo thứ âm rất kì lạ. Nàng chưa từng nghe thấy bản thân phát ra thứ âm thanh như vậy bao giờ.

Ba người ăn hết hai con thỏ rừng, nàng rất no, hơn nữa còn vô cùng mãn nguyện. Nàng nhìn hai phụ tử vẫn đang ngồi bên cạnh mình “Sau này hai người có tới đây nướng thỏ cho ta ăn nữa không? Ta có thể lên núi săn rất nhiều.”

Thuần Vu Vọng nhìn nàng dịu dàng đáp “Không tới nữa.”

Nàng vô cùng thất vọng, quay đầu sang một bên suy nghĩ một lúc lâu, lại hỏi “Vậy hai người sống ở đâu? Cách nơi này có xa không? Ta có thể tới thăm hai người được không?”

Thuần Vu Vọng lắc đầu đáp “Không được.”

Người phụ nữ lại càng thêm thất vọng, nắm lấy ống tay áo rách rưới của mình, không nói gì nữa. Khuôn mặt của Tương Tư hiện đầy vẻ lo lắng, nhìn phụ thân mình bằng ánh mắt bất mãn.

Thuần Vu Vọng liền nắm lấy bàn tay của người phụ nữ rồi nói “Có điều, nếu nàng có thể học được hai bộ kiếm pháp, ta sẽ dẫn nàng theo.”

Ánh mắt người phụ nữ này liền tràn trề hy vọng, sau đó liền hỏi “Kiếm pháp... là cái gì?”

Thuần Vu Vọng mỉm cười, đứng lên bẻ hai cành cây vẫn còn đang nở hoa, đưa cho người phụ nữ một cây rồi nói “Chúng ta sẽ coi cành mai này như bảo kiếm.”

“Cành mai?”

Người phụ nữ liền nhìn về gốc cây kia.

Thuần Vu Vọng liền nói “Nàng không biết cây này sao? Đây là cây mai Chu Sa. Chỗ chúng ta ở có một gốc mai già trăm năm, cũng là mai Chu Sa, ba năm trước đã bắt đầu ra hoa.”

Người phụ nữ liền hỏi “Ba năm trước bắt đầu ra hoa? Vậy trước kia nó không nở hoa sao?”

Thuần Vu Vọng mỉm cười đáp “Nhà ta có một tinh linh hoa mai, khi nàng ấy không còn nhớ đến nhà nữa, gốc mai già kia không nở hoa. Khi nàng ấy nhớ đến nhà, thì cho dù cách có trăm sông ngàn núi, gốc mai già vẫn cứ ra hoa.”

Người phụ nữ cúi đầu nhìn cành mai trong tay, mơ màng không hiểu. Thuần Vu Vọng nhìn về phía nàng, sau đó lùi lại một bước, bắt đầu múa kiếm. Kiếm khí vừa mới tỏa ra, chiêu thức mạnh mẽ, cứ như bóng mai nghiêng ngả, cô ngạo đứng một phương.

Người phụ nữ nhìn thấy quen mắt, đang lúc chần chừ, Tương Tư đã nhảy ra đẩy nàng rồi nói “Mẫu thân, người mau ra múa kiếm đi. Người biết mà, người biết đó.”

Người phụ nữ do dự một hồi, sau cùng vẫn tiến lên phía trước, đi theo sau Thuần Vu Vọng bắt đầu múa kiếm.

Nàng quả nhiên giống như là biết tất cả, cũng bắt đầu tung kiếm, chẳng hề sai sót. Đợi đến khi Thuần Vu Vọng thay đổi chiêu thức, nàng cũng có thể nhanh chóng múa theo thứ kiếm pháp mới của ngài, trông rất thuần thực nhưng lại không phải thứ mà Thuần Vu Vọng mong đợi.

Bốn mắt nhìn nhau, Âm Hương, Sơ Ảnh giao hòa, tâm linh cũng bắt đầu tương thông. Sau khi bị trọng thương lần nữa, nàng đã thực sự mất đi khí thế áp đảo người khác mỗi khi múa kiếm rồi sao?

Thuần Vu Vọng từ từ đặt cành mai xuống. Người phụ nữ rất bất an, đưa mắt nhìn qua chỗ ngài cùng Tương Tư, sau đó từ từ lên tiếng “Như vậy... như vậy không được sao?”

Tương Tư gật đầu lia lịa rồi nói “Được chứ, được chứ, mẫu thân thực ra... vẫn còn nhớ, đúng không ạ?”

Thuần Vu Vọng lại nói “Không được.”

Người phụ nữ kinh hãi, Thuần Vu Vọng đột nhiên cầm cành mai lên đưa tay đâm về phía nàng. Tuy chỉ là cành mai, nhưng vẫn có thể thấy kiếm khí ẩn chứa bên trong, ung dung nhưng sắc bén, mang theo sắc khí đáng sợ.

Người phụ nữ kinh ngạc, bất giác lui về phía sau, thân người nhanh nhẹn né tránh cành mai của ngài, còn cành mai trong tay nàng đã đâm thẳng vào lồng ngực ngài.

Nhất kiếm xuyên tâm... Nàng đột nhiên lặng người. Nàng ngơ nghe nhìn vào cành mai đang chạm vào lồng ngực của Thuần Vu Vọng, nước mắt đột nhiên tuôn trào.

Thuần Vu Vọng dịu dàng mỉm cười rồi nói “Ta chưa từng gặp tinh linh hoa mai nào lại độc ác như vậy. Mỗi lần đều quên mất ta, nhưng vẫn nhớ được cách làm thế nào để nhất kiếm xuyên tâm ta.”

Cành mai trong tay người phụ nữ rơi xuống, lặng lẽ nhìn ngài trong giây lát, sau đó xông lại ôm chặt lấy ngài. Nàng chẳng cần biết ngài sạch sẽ tới đâu, còn nàng bản thiêu thế nào nữa. Nàng bật khóc gọi tên ngài “A Vọng.”

Thuần Vu Vọng ôm chặt lấy nàng, đôi mắt long lanh đầm lệ, nhưng khóe miệng nhếch lên mỉm cười tươi tắn.

Ngoại truyện 3

Ta nhớ hoa mai, hoa nhớ ta, không mất chẳng quên

Tương Tư hoàn toàn không hiểu, phụ thân làm cách nào tắm rửa cho mẫu thân. Ngày đầu tiên rời khỏi núi sâu, họ ở lại trong nhà của một người bằng hữu, vì muốn tắm rửa cho Tần Văn, đám người hầu phải thay đúng bốn lần nước. Đến lần tắm thứ tư, cử động rất lớn, suýt chút nữa còn làm đổ cả thùng nước.

Ngày thứ hai, phải đến tận trưa Thuần Vu Vọng mới thức dậy, thần thái sáng khoái bước ra khỏi căn phòng, gọi người vào trong bê thùng nước tắm chỉ còn lại một nửa số nước ban đầu.

Lúc Tương Tư vào nhìn, mặt đất đầy nước, ướt nhoẹt kéo đến tận chân giường. Tần Văn đã được tắm rửa sạch sẽ, vẫn là một mỹ nhân xinh đẹp hiếm thấy, chỉ là bộ dạng yếu đuối, uất ức vô cùng. Vừa thấy Tương Tư vào, nàng liền nói “Tương Tư, tối nay con ngủ cùng mẫu thân nhé!”

Tương Tư vừa định đồng ý, liền bị phụ thân xách cổ áo lên “Tương Tư ngoan nào, mau đi lấy hai cành mai về cho mẫu thân thưởng thức.”

Tương Tư đành phải cúi đầu bước ra ngoài, đi đến cửa quay đầu lại nhìn bộ dáng của mẫu thân, trông như sắp bật khóc vậy. Thuần Vu Vọng trái lại vô cùng mãn nguyện.

Tần Văn tuy đã nhớ lại chuyện xưa, thế nhưng trải qua cuộc sống ba năm nửa điên nửa dại của người rừng, tính cách cương liệt, cứng đầu năm xưa đã biến mất. Không thể phủ nhận, thân là Tần Văn, Chiếu Hầu Đại Nhuế, cho

dù chịu ngoan ngoãn ở cạnh bên Thuần Vu Vọng cũng có lúc khiến ngài sợ hãi, thấp thỏm lo lắng.

Hiện nay, ngài đã có thể ăn hiếp nàng, hiếp hoi lắm nàng mới phản kháng một lần. Thi thoảng có lần nàng thực sự không chịu nổi nữa, liền phẫn nộ giơ chân đạp ngài xuống khỏi giường, ngài cũng chẳng hề tức giận, để lúc khác báo thù sau.

Cho dù chia xa bao lâu, nói cho cùng hai người cũng đã là phu thê nhiều năm, ngài biết rõ nhược điểm của nàng, có đầy thủ đoạn khiến nàng phải cúi đầu xin tha.

Thế là, đêm hôm sau, thi thoảng lại nghe thấy Tần Văn khẽ rên rỉ “Đừng như vậy mà...”

Thuần Vu Vọng lại thuận thực đẩy một tư thế khác “Ừm, vậy chúng ta đổi sang tư thế khác.”

“Không phải...”

“Vậy thế này thì sao?”

“Thuần Vu Vọng...”

“Thế này không đúng sao?”

Tần Văn nghiêng răng lên tiếng “Ngài đúng là cầm thú đội lốt người.”

Thuần Vu Vọng mỉm cười “Vừa được hưởng thụ lại còn mắng ta là cầm thú, Văn Văn nàng chẳng công bằng chút nào.”

Tần Văn chẳng biết nói gì, lại muốn giơ chân đạp người.

Lúc này Thuần Vu Vọng liền ghé sát tai nàng thì thầm than thở “Chín năm trời, chia xa nhiều, ở bên nhau thì ít, là đàn ông đều sẽ biến thành cảm thú thôi.”

Đột nhiên trái tim nàng lại mềm nhũn, thương cảm. Tần Văn đành phải chấp nhận nhún nhường trước người đàn ông của nàng.

Quan điểm của Thuần Vu Vọng chính là càng đặc ý lại càng phải thận trọng. Địa vị của ngài hiện nay thực chẳng khác nào Hoàng Đế một nước, thế nhưng có lẽ ngài bắt đầu chuẩn bị sẵn cho việc thoái ẩn điền viên... Chỉ cần ngài có thể tìm lại được Văn Văn.

Ngài đã tìm một sơn cốc vắng vẻ phù hợp làm nơi ẩn cư mới, là Tuyệt Sơn ở phía Tây Nam Đại Nhuế, nơi đó ngài cho dựng một rừng mai mới, sau khi tìm Tần Văn về sẽ dọn cả tới đó sống an nhàn, thanh thoi.

Năm đó không biết bao nhiêu danh y đã phán Tần Văn chẳng thể sống được bao lâu, ngài đã phái rất nhiều người tới Mạc Bắc tìm kiếm ba năm trời, đợi chờ ba năm trời, gần như tới mức tuyệt vọng. Ai ngờ, Tần Văn tìm về tuy rằng đã sống ba năm nửa điên nửa dại, thế nhưng trông khí sắc rất tốt, thậm chí còn đầy đặn hơn xưa, hoàn toàn không còn bộ dáng ốm bệnh như trước.

Khi truyền danh y tới chẩn mạch, đa phần đều nói vết thương cũ của nàng để lại một vài bệnh tật, chỉ cần tịnh dưỡng hợp lí là được, chứ không hề có chút bệnh nào khác.

Tần Văn tự suy đoán, trước khi quyết tâm chết đi, nàng ngậm hoa Giả Ưu khiến nàng biến thành kẻ ngốc, thế nhưng cũng phá giải được sự khống chế của thuật di hồn để lại năm xưa. Cho dù không hề được giải trừ tận gốc, thế nhưng ba năm sinh sống đơn giản vô lo đó khiến căn bệnh cũ của nàng không thuốc mà khỏi hoàn toàn. Tuy rằng số thuốc trước kia đã tích lại rất

nhieu hàn độc trong người, nhưng vẫn chưa đến mức chí mạng, rồi dần dần tan biến theo thời gian.

Thuần Vu Vọng cười nói “Cái này gọi là thánh nhân đãi kẻ khù khờ.”

Tần Văn tròn mắt lườm ngài “VẬY chàng thì sao?”

Thuần Vu Vọng lại nói “Ta là thánh nhân đãi kẻ si tình.”

Khờ và si, trời sinh một cặp. Thế nên, hai người chính là một cặp trời sinh.

Tần Triệt và Thảm Tiểu Phong lúc này đang dẫn theo đứa con trai đã bắt đầu biết chạy nghịch khắp nơi tới thăm họ, cũng là thời điểm hoa mai nở rộ.

Tần Văn tay trái dắt theo cháu trai, tay phải dắt theo Tương Tư, từ từ tản bộ trong rừng mai, cả đường vừa cười nói vừa ngắm phong cảnh.

“Ba năm không gặp, Văn Văn dường như đã nhu mì, hiền dịu hơn nhiều, cuối cùng trông cũng ra dáng một người phụ nữ rồi.” Tần Triệt nói.

Thuần Vu Vọng gằn đây mọi việc đắc ý, cho nên cũng có phần cao ngạo, tự kiêu, liền buông tiếng “Dạy phụ nữ giống như là huấn luyện ngựa vậy, một tay cầm cỏ, một tay cầm roi. Lúc nghe lời thì cho ăn cỏ, lúc không nghe lời thì đánh một roi, như vậy mới tỏ được oai nghiêm, mới có thể nhớ lâu được. Ngài nhìn xem, nàng ấy bây giờ chẳng phải đã dịu dàng, hiền thực hơn nhiều rồi sao?”

Không biết từ lúc nào, Thảm Tiểu Phong đã đứng phía sau đẩy ngài một cái. Thuần Vu Vọng quay đầu lại nhìn Thảm Tiểu Phong “Làm sao thế?”

Còn chưa dứt lời, đã nghe ‘vèo’ một tiếng, một hòn đá đang bay thẳng tới trước mặt ngài.

Ngài kinh hãi, vội né tránh, lại nghe thấy nhiều tiếng ‘vèo vèo’ vang lên, bảy, tám hòn đá khác liên tiếp bay tới. Cho dù ngài thân thủ cao minh, cũng chẳng kịp né tránh mấy viên đá bay trúng phần vai, lập tức đau nhói.

Lúc ngược mắt lên nhìn, Tần Văn đang bình thản như không đưa chiếc nỏ cho Tương Tư rồi từ từ lên tiếng “Dạy đàn ông mà, cũng giống như huấn luyện lừa vậy, một tay cầm cổ đặt trước mặt nó, như vậy nó mới ngoan ngoãn đi theo. Nếu nó được yêu chiều mà sinh hư, thì phải đánh cho một trận, để tránh nó quên mất bản thân, chẳng biết mình cần phải làm gì.”

Nàng nói xong, lại dẫn theo hai đứa trẻ tiếp tục tản bộ, dáng vẻ dịu dàng, cười nói không ngớt. Thuần Vu Vọng đứng lặng tại chỗ.

Thẩm Tiểu Phong vỗ nhẹ lên vai ngài khẽ lên tiếng “Cô gia, không nên được yêu chiều mà sinh hư nhé!”

Thế rồi nàng lại đẩy xe lăn cho Tần Triệt, bật cười lớn tiếng rồi đi về phía Tần Văn.

Thuần Vu Vọng thoáng lặng người, rồi vội vã đuổi theo, lớn tiếng hét gọi “Đợi ta với.”

Mối tình này có được quá muộn, làm sao ngài dám để lỡ bất cứ một giây phút nào chứ?

Đoạn kết

Ngày mười bảy tháng giêng năm Hồng Duệ thứ hai, danh tướng Đại Nhuế, Chiêu Hài Tần Văn đối phó quân đội Nhu Nhiên, ép giặc Nhu Nhiên phải thoái lui khỏi núi Yên Nhiên.

Hai mươi tháng giêng, Tần Văn dẫn theo một đội tinh binh truy kích Tả Hiền Vương của Nhu Nhiên, tiếp đó, mất đi liên hệ cùng đại quân chủ lực, vài ngày sau truyền về tin dữ, Tần Văn cùng tất cả thuộc hạ đã bất hạnh rơi vào trùng vây của quân địch, toàn quân hủy diệt, không ai quay về.

Tần Hoàng Hậu Đại Nhuế vốn đã mang bệnh nặng, nghe tin huynh trưởng song sinh xảy ra chuyện, quá đau buồn, qua đời tại cung Vị Ương.

Hoàng Đế Đại Nhuế, Tư Đồ Lăng một lúc mất đi cả ái tướng và ái thê, đau khổ cực độ, bảy ngày liền không lên triều.

Sau bảy ngày, quay lại triều cương, các Đại thần kinh hãi khi thấy vị Hoàng Đế Đại Nhuế trẻ tuổi của họ đầu đã hai thứ tóc.

Nghe nói, trong dân gian đã sớm có điềm báo về cái chết của Tần Hoàng Hậu và Chiêu Hài. Vào ngày hai mươi tháng giêng, Giang Nam, Giang Bắc nổi lên một trận gió bão kéo dài suốt một ngày một đêm. Sau canh ba, mưa đá rơi xuống, tạo tiếng lộp cộp trên mái nhà đến tận giữa đêm. Ngày hôm sau, sắc trời sáng sủa, mây đen dạt đi, mặt trời chiếu sáng, mọi người đều phát hiện rằng, chỉ trong một đêm, hoa mai đang nở rộ khắp Giang Nam, Giang Bắc đều đã tàn úa, chẳng còn lại được mấy nụ hoa.

Rừng mai Ly Sơn ở tận núi thẳm, thế nhưng cũng chẳng thể tránh khỏi trận nạn kiếp này. Tiếng mưa đá lộp cộp rơi trên mái nhà khiến Tương Tư vốn đang ngủ say giấc bỗng tỉnh giấc.

Nằm trong lòng phụ vương, cô bé chán nản lên tiếng hỏi “Phụ vương, trận bão lớn như vậy liệu có hủy hoại hết hoa mai nhà chúng ta không? Mẫu thân chắc cũng sắp quay về rồi chứ? Nếu không về thì sẽ chẳng kịp nhìn hoa mai nữa.”

Thuần Vu Vọng cả đêm chẳng thể chợp mắt, nhưng vẫn nói “Tương Tư, mẫu thân con nhất định sẽ quay về.”

Ngài hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của con gái mình rồi nói “Mẫu thân sẽ không nỡ rời bỏ chúng ta đâu. Bất luận nàng đi về nơi nào, nhất định sẽ quay về nhà thôi.”

Tương Tư mỉm cười tươi tắn, ôm lấy cổ phụ vương rồi nói “Ừm, con đợi mẫu thân quay về... cùng nhau ngắm hoa mai.”

Thuần Vu Vọng ôm chặt lấy thân hình bé nhỏ, ấm áp trong lòng mình, mỉm cười dịu hiền.

Khi trời sáng, mưa đá cũng ngừng rơi. Ôn Hương và Nhuyễn Ngọc vừa mở cửa vừa bàn tán, sau đó nhất tề kêu lên.

Đôi cha con kia dường như đang ngủ, mà cũng giống như hoàn toàn chưa ngủ, nghe tiếng thét của họ lập tức ngồi bật dậy.

Thuần Vu Vọng hỏi “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Ôn Hương kinh hoàng trả lời “Không... không có gì ạ, chỉ là một vài cây mai đã trụi hoa rồi.”

Thuần Vu Vọng vội vã khoác áo ra ngoài, chết lặng tại chỗ. Tàn Văn từng nói, trừ khi có một ngày, hoa mai ở Giang Nam, Giang Bắc đều tàn lụi, đó mới là ngày chết của nàng.

Ngài nghĩ, đó chính là hy vọng sau cùng nàng để lại cho ngài và Tương Tư, ngài cũng mong rằng tia hy vọng đó sẽ còn mãi.

Nói cho cùng, lúc này đang trong mùa hoa mai nở rộ, muốn hoa mai ở Giang Nam, Giang Bắc đều tàn lụi, hoàn toàn là một chuyện kì dị không thể nào xảy ra.

Thế nhưng trước mặt, sự thực chính là hoa mai đã lụi tàn hết. Thậm chí, ngài chẳng nhìn thấy bất cứ nụ hoa nào còn sót lại.

Đôi chân ngài run rẩy, thận trọng nhẹ nhàng bước lên những cánh hoa rơi, từ từ đi vào trong rừng mai, hy vọng có thể nhìn thấy một cây mai nào đó vẫn còn đang nở. Cho dù chỉ là một cây thôi, cho dù chỉ là một đóa thôi, cũng được. Dù gì thì cũng còn tốt hơn là chẳng còn gì, tốt hơn là tuyệt vọng hoàn toàn.

Đi đi lại lại mấy lần, ngài dần dần chẳng dám tìm thêm nữa, cũng chẳng dám bước đi trên mặt đất. Hoa mai rơi ngập cả rừng, có cánh mai đỏ, có cánh mai trắng, có cánh mai hồng, có cả lá xanh... Giá lạnh vẫn còn, cánh hoa tựa ngọc, chẳng khác nào hồn phách ai đó đang rải rác khắp chốn. Ngài chẳng dám giẫm chân lên chúng.

Lúc này, ngài bỗng nghe thấy tiếng kêu của Tương Tư, nhưng nó tràn đầy niềm vui sướng.

Tiếp đó là tiếng gọi của Thẩm Tiểu Phong “Chân Vương, Chân Vương Điện ha.”

Là nàng sao? Là nàng đã quay về sao?

“Vãn Vãn.”

Trái tim quặn thắt, ngài nhanh chóng tiến lại nơi đó nhưng lại không hề nhìn thấy Tàn Vãn.

Nhưng ngài thấy một cây mai Chu Sa vừa xa lạ mà vừa quen mắt đang nở rộ đầy hoa. Cành cây cứng cỏi, ngạo nghễ, nụ hoa tua tủa, lung linh, đỏ rực như máu, đang nở rộ ngay trước mắt ngài. Đó chính là gốc mai già trăm năm chưa từng nở hoa từ sáu năm trước, sau khi Tàn Vãn mất tích.

Dường như chỉ trong một đêm, nó đã gom hết tinh linh trong thân, nở rộ những đóa hoa đẹp nhất ngay trước mặt họ.

Tương Tư cất tiếng hỏi “Phụ vương, gốc mai già nở hoa rồi, chắc mẫu thân sắp quay về chứ?”

Thuần Vu Vọng nhẹ nhàng sờ lên cánh hoa, cứ như thể đang vuốt ve khuôn mặt thanh tú của giai nhân.

Ngài dịu dàng đáp lại “Đúng thế, nàng sẽ quay về. Chúng ta cùng đợi nàng về.”

-----HẾT-----

